

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

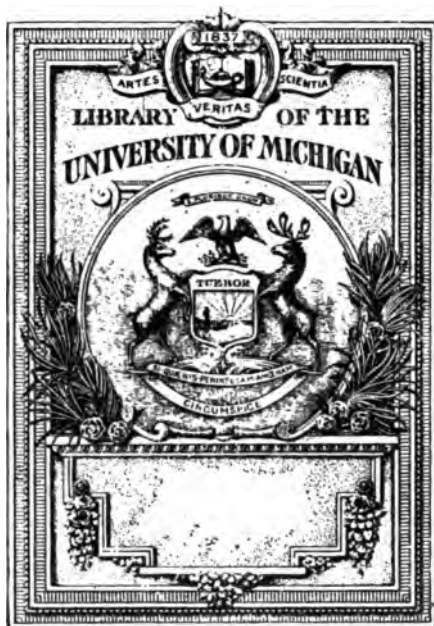
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 469317

Davidson

970.8

F13

1718

1

1944

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1975

IO. ALBERTI
FABRICII
BIBLIOTHECA
GRÆCA

H. G. Schickel del. H. R. H. sculp.

JO. ALBERTI FABRICII
SS. Theol. D. & Prof. Publ.
**BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ**

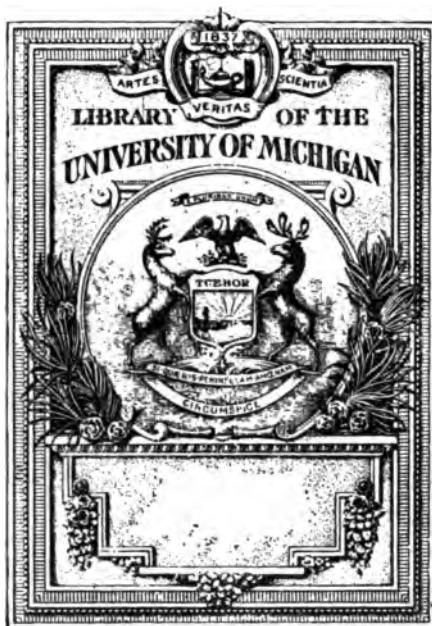
Volumen Septimum,
in quo præter alios insignes quarti maxime & quinti Sæ-
culi Scriptores recensentur Grammatici Græci & Christiani Poëtæ,
& Hæresiologi, Catenæq; Patrum Græcorum in Scripturam Sacram.

Accedunt nunc primum edita Grammatica DIONYSII THRACIS;
LIBANII Sophistæ Orationes IV. cum versione, una etiam cum notis
C. V. GODFRIDI OLEARII. Ejusdem Libanii Epistolæ quædam & EMANUELIS
PHILE Poëma de Elephante, aliaque Poëmata. Insetus præterea Catalogus quin-
gentorum circiter Scriptorum, qui Veritatem Religionis Christianæ adversus
Atheos, Deistas, Ethnicos, Judæos, & Muhamedanos asseruerunt.

Editio nova pluribus locis ab Auctore emendata.

HAMBURGI,
Sumtu VIDUÆ FELGINERIE.
ANNO MDCCXXVII.

991.4

F13

1/18

100

100

100

100

100

JO. ALBERTI FABRICII

SS. Theol. D. & Prof. Publ.

BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ

Volumen Septimum,

in quo præter alios insignes quarti maxime & quinti Sæ-
culi Scriptores recensentur Grammatici Græci & Christiani Poætæ,
& Hæresiologi, Catenæq; Patrum Græcorum in Scripturam Sacram.

Accedunt nunc primum edita Grammatica DIONYSII THRACIS;
LIBANII Sophistæ Orationes IV. cum versione, una etiam cum notis
C. V. GODFRIDI OLEARII. Ejusdem Libanii Epistolæ quædam & EMANUELIS
PHILE Poëma de Elephante, aliaque Poëmata. Insertus præterea Catalogus quin-
gentorum circiter Scriptorum, qui Veritatem Religionis Christianæ adversus
Atheos, Deistas, Ethnicos, Judæos, & Muhamedanos asseruerunt.

Editio nova pluribus locis ab Auctore emendata.

HAMBURGI,
Sumtu VIDUÆ FELGINERIE.
ANNO MDCCXXVII.

1912 - 1913

1912 - 1913

1912 - 1913

1912 - 1913

1912 - 1913

Perillustri ac Generoso Domino

FRIDERICO ROSTGAARD,

Domino de Kraagerop,

POTENTISSIMI DANIÆ ET NORVEGIÆ REGIS
CONSILIARIO STATUS ET JUSTITIÆ,
ATQVE ARCHIVARIO INTIMO,

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS,

Facit id, quo litteras Tibi jam pridem obstringis, ornandi illas sollers studium atque ea quam non temere de benevolentia Tua concepi, fiducia, ut novum hoc Bibliothecæ meæ Græcæ Volumen illustri Nomini Tuo audeam inscribere, Tibique dedicare. Quamquam enim publicæ curæ ac negotia tantum non Totum Te vindicant sibi, summeque

)(2
405867

cordi

cordi Tibi sunt quæ ad salutem, decus & gloriam
Regni magniqve Regis tui spectant : tamen ut
à teneris hæret fixus Tibi in medullis amor incre-
dibilis studiorum omnisq; præclaræ doctrinæ, ita
quam continenti industria & ignea ingenii vi Ti-
bi conciliaſti eruditionē, quam longis per omnē
cultiorem Europam obitis itineribus mirifice
auxiſti & expoliviſti, hanc necdum ceſſas quoti-
die excolere & pulchris locupletare incremen-
tis, monumentaq; illius vel ſtatuerē vel moliri
quibus nomen Tuum omni poſteritati com-
mendetur olim atqve conſecretur. Neqve adeo
Te vel patriæ aut veteris Theotiſcæ Lingvæ,
Antiquitatumve ſeptentrionalium ſtudium
occupat, in quo pauci ſunt qui paria Tecum fa-
cere poſſunt, pluribusve quam Tu ſubſidiis in-
ſtructi abundant : vel Orientalium litterarum
ſtudium ſingulare, in quibus quantum profece-
ris, luculenter, ut alia jam mittam, teſtari poteſt
Borhaneddinianum Enchiridion, quod ex Ara-
bico, cum Maronitam Joſephum Banefe fre-
quentares Romæ, in Latinam Lingvam eſ inter-
pretatus. Non inquam aut hæ aut aliæ quæ-
cunq; ita Te occupant literæ, ut abjeceſ pro-
pter-

pterea vel amorem vel studium lingvæ Græcæ
Græcorumq; scriptorum , quos evoluiti as-
dite, & quorum non modo pulcherrimam & ra-
risimarum editionum copiam in longa atq; di-
ligenti peregrinatione Tua Tibi comparasti atq;
in Patriam Tuam redux intulisti, sed etiam in
adytis Bibliothecarum scrutatus inedita monu-
menta, non paucis describendis impendisti ope-
ram, vel si qui venales Tibi offerrentur antiqui
Codices MSti, lubenter eos ære tuo vel auro re-
demisti, Tibiq; vindicasti. In primis Sophista Li-
banius magna pars fuit curiosæ atq; felicitis indu-
striæ Tuæ, cujus Epistolas ineditas longe supra
millenas, quæ necdum lucem viderunt, ex
omnibus Bibliothecarum Europæ, Italiæ præ-
sertim & Galliæ angulis eruisti collegistiq; in usus
publicos haud dubie, atq; eo instituto, ut Græcæ
eloquentiæ mystas disertissimi illius scriptoris
Attico melle ac suavissimis monumentis beares.
Quod licet exequi Te jã per Temet, alia magis ar-
dua negotia prohibeant, tamen abditum diutius
latere hunc thesaurum, eoqve Rem literariam
carere ac privari indignum ratus, laudatissimo
consilio delegisti Clarissimum Virum JO-

HANNEM GRAMMIUM publicum Græcarum literarum in Academia Hafniensi Doctorem, cui apographa Tua, quæ vidi diligenter ac nitide descripta concrederes, & convertenda in Latinum sermonem atque edenda Libaniana offerres. Cum vero tantum eluceat Tuum in Libanium, dignum iudicio hoc Tuo scriptorem studium, etiam eo nomine haud ingratum futurum Tibi existimandi præsens meum volumen, quod non exigua ejus pars Libanio à me tributa est atque consecrata. Neque aliter existimo, quam Reverendum atque eruditissimum amicum nostrum **D. GODFRIDUM OLEARIUM**, cujus beneficio inedita quæ hoc libro vulgavi Libanii monumenta in acceptis refero, atque referet postera ætas, nulli ea magis vel consecrata velle, vel probata quam Tibi, Tuique qui sunt paucissimi, similibus. Ego vero summam voti mei consecutus mihi videbor, si hanc observantiæ meæ in Te atque amoris testationem, quam oblata Tibi isthac Bibliotheca meæ Græcæ parte facere publice volui, benevole accipias, meque favore Tuo imposteriorum quoque digneris.

Hamburgi VI, April. Anni Christiani clb l^o ccXV.

AD

AD LECTOREM.

Nihil est quod in frontispicio hujus Libri Te morder, nisi ut veniam petam si qua lapsus fuero, à benevolentia Tua; deinde rogem ut studium meum, licet tenue, inserviendi commodis literarum, boni consulas, denique, ut quæ Tibi à me in hoc volumine offeruntur, uno conspectu lustrare possis velut in tabella, ac mea ipsum vitietà subinde cædentem, errataque sive mea sive typographi emendantem recognoscere.

Libri V. Cap. VII. De *Apollonio Dyscolo* Grammatico, ejusque scriptis editis, ineditis ac deperditis pag. 1.

Index Scriptorum in *Apollonii Historia Commentitia* & IV. libris *Syntaxeos allegatorum* pag. 6. In hoc pro *Heraclide Cretenſi* *Κρητικῷ*, legendum *Κρητικῷ* ex acuta emendatione doctissimi Viri ad *Philostratum* pag. 525.

De *Herodiani* Grammatici Scriptis editis, ineditis ac deperditis p. 8.

De *Herodiano* altero, *Historiarum* scriptore pag. 11. Aliis *Herodianis* ibidem memoratis addendus, ad quem *Libanii Sophistæ* *Epistolæ*.

Aldi Manutii collectio quadruplex *Grammaticorum Graecorum*, pag. 11.

Hephæstionis *Alexandrini* *Enchiridion* p. 16. Alii *Hephæstiones* p. 28. quibus addendus *Hephæstio*, *Sophistæ Juliani* discipulus, de quo *Eunapius* in *Juliano* p. 95. & in *Prozrefio* p. 109.

Index Scriptorum in *Hephæstionis* *Enchiridio* laudatorum p. 29.

AD LECTOREM.

De *Dionysio Thrace*, ejusq̄ Scholiastis p. 24. DIONYSII Thracis Ars Grammatica, nunc primum edita ex Apographo Holsteniano quod exstat Hamburgi in Bibl. Johannea p. 26.

De variis Grammaticis Græcis editis, *Tryphone*, *Corintho*, *Ew. Moschopulo*, *Constantino Lascari*, cujus Grammaticæ editio Mediolanensis A. 1476. 4. rarissima (vix enim libri ante hanc Græce typis excusi reperiuntur) exstat Hafniæ apud illustrum Virum Frid. Rostgaardum. De *Emanuelo Chrysolora* aliisque Grammaticis p. 34. Ex *Bessarionis Macre σαχουλογία τεχνολογική* (de qua p. 40.) Alexander Helladius qui eam latine vertit, testatur adolescentes hodie Grammatica elementa doceri lib. de statu præsenti Ecclesiæ Græcæ pag. 85. De tribus Chrysoloris Manuele, Johanne ac Demetrio addendus insignis Leonis Allatii locus ex libro adversus Creyghtonum p. 3. seq.

De variis Grammaticis Græcis ineditis *Arcadio*, *Georgio Cherolesco* aliisque longe pluribus p. 41-48.

Catalogus Græcorum Grammaticorum deperditorum, cui etiam editorum atque MStorum nomina inserta sunt p. 48-73. Aristarchi discipulis addendi Hellanicus, Menecrates Nysæus, Moschus Syracusius, Ptolemæus Pindarion Epithetes.

De *Defectu Magistro* p. 59.

Recentiores Grammatici selecti, qui latine tradiderunt elementa sermonis Græci p. 73. vel Græcobari p. 75.

Cap. VIII. De JULIANO Imp. ejusque scriptis editis ac deperditis. pag. 76. Adde: natum esse CPoli 6. Nov. A. C. 332. Quod vero pag. 77. scripsi auditum ab eo Nicomædiz Libanium, emendari debet; nam licet id peroptasset, tamen jurejurando quo se priori Magistro suo obligaverat prohibitus id non fecit, sed satis ipsi fuit ex orationum ejus lectione modo proficere. Vide infra p. 230.

Epistolæ quædam in editionibus Juliani hætenus desideratæ, ex editione Clariss. Muratorii p. 48.

AD LECTOREM.

Index eorum ad quos Juliani Epistolæ p. 87. in hoc nota quod Epistolam tertiam Codex Baroccianus non ad Libanium scriptam præ se fert, ut in editis, sed ad Priscum.

Alii Juliani amplius sexaginta pag. 90. quibus addendi Julianus *Aca-lonita*, cujus meminit Harmenopulus. Julianus *Larissa*, in Syria secunda Episcopus, & Julianus Episcopus *Sardica* Dacien-sis, ambo inter Orientales illos quos Cyrillus Alex. & alii non ex-spectarunt in Synodo Ephesina. Vide Garnerium auctario operum Theodoreti pag. 556. 560. 567. 658. qui pag. 92. pro Juliano *Ἐπίδικος* Episcopo, legendum notat *Σαρχιδικός*. Julianus *Viennensis* Martyr, de quo Surius 28. Augusti. *Ἰουλιανῶν* infra pag. 486. dicti à Juliano Halicarnassensi, Per Julianum *Pela-gianum* intelligitur Eclanensis.

Ad pag. 95. Julianos Theurgos patrem filiumque innuit Basilus Se-leuciensis, lib. 1. de vita Theclæ pag. 267. cum Ostane, Apollonio Tyaneo, & Simone Mago Julianos memorans, falliturque doctissimus Pantinus, qui de Imperatore Juliano sermonem illi esse existimavit.

Catalogus scriptorum CCC amplius, qui Veritatem Religionis Christianæ quam Julianus oppugnavit, adversus Atheos, Dei-stas seu Naturalistas, Idololatrias, Judæos & Muhamedanos as-seruerunt pag. 96. Centuriam novam quam hoc loco supple-menti vicè addere volebam, typographo properante in aliud tempus differre cogor.

Cap. IX. LIBANII Sophistæ Oratio *de ulciscenda Juliani Imp. necè*, cum versione & notis V. C. GODFRIDI OLEA-RII, qui Græca ex Codice Barocciano Bodlejanæ Bibl. de-scripsit p. 145.

Ejusdem Libanii Oratio. *Adeos qui molestum eum appellabant*, p. 279. tertiaque *ad Antiochenos de Imperatoris Ira* pag. 207. & quarta *Parentalis in Julianum Imp.* pag. 223. cum ejusdem eruditissimi

AD LECTOREM.

OLEARII versione, qui primus tres nunquam editas ex MSto Codice descripsit vertitque, quartam minus integre editam antea à Morello ex MSto Codice emendavit supplevitque & longe accuratiore versione donavit.

Cap. X. De Libanio Sophista, ejusque scriptis editis, ineditis ac deperditis p. 378.

Epistolæ quædam Libanii ineditæ ex trecentis amplius quos laudatus Olearius olim Græce à se descriptas mecum benevole communicavit p. 367.

Index eorum ad quos sunt editæ ineditæque Libanii Epistolæ pag. 402.

Cap. XI. De S. EPIPHANIO ejusque scriptis pag. 414. alii EPIPHANII pag. 416. De S. THEODORETO pag. 430.

Synodicon adversus Tragediam Irenzi pag. 442.

Index eorum ad quos Epistolæ scripsit Firmus Cappadociæ Episcopus, pag. 442. & Theodoretus pag. 443. alii duò Theodoretii pag. 449.

De LEONTIO Byz. & aliis Leontis pag. 451. De EUTHYMIO Zigabeno ejusque scriptis, singillatim de ejus Panoplia Græce Tergobyssi in Walachia nuper edita, pag. 460. Index scriptorum è quibus Panoplia collecta est pag. 464. Alii Euthymii pag. 475. Ex JOSEPHI Christiani Scriptoris inediti *ὑπομνήματα* Capita de Hæresibus pag. 476. Similia ex Stephano Diacono CPol. pag. 478. Anastasio Sinaita pag. 479. Sophronio Hierosol. p. 483. De TIMOTHEO presbytero p. 491.

Cap. XII. De S. MACARIO utroque Alex. pag. 492. Alii Macarii ultra quinquaginta pag. 459. De AMPHILOCHIO Iconicensi, p. 500. & aliis hoc nomine p. 507.

Cap.

AD LECTOREM.

Cap. XIII. De S. GREGORIO NAZIANZENO pag. 507. Index eorum ad quos Epistolas dedit pag. 522. Index Alphabeticus carminum Nazianzeni, adscriptis primis singulorum verbis p. 524. De CÆSARIO S. Nazianzeni fratre. p. 542.

Cap. XIV. De S. CYRILLO Hierosolymitano. 543. NEMESIO p. 549. & Græca Epitome scriptorum quorundam *Jo. Casiani* p. 551.

Cap. XV. De S. JOHANNE CHRYSOSTOMO pag. 553. Ejus vitæ Scriptores. Græci pag. 555. alii pag. 559. Index Alphabeticus Homiliarum & tractatum Chryostomi, adscriptis primis singulorum verbis, & editionis Duzanæ ad Savilianæ paginis p. 560. Index similis Epistolarum & eorum ad quos Chryostomus scripsit p. 633. Editiones p. 655.

Cap. XVI. De APOLLINARI Alex. & Laodiceno filio pag. 658. alii Apollinares pag. 660. quibus addendus C. Sulpicius Apollinaris, de quo in Bibl. Latina. Ad pag. 664. nota quod V. C. Humfredus Hody in Græcorum Bibliorum Historia pag. 631. non absurde quidem negat versionem novam Græcam librorum sacrorum V. T. unquam fuisse ab Apollinari compositam: ex Hieronymi tamen verbis videtur colligi posse, eum in commentariis sacris loco *κεφάλαια* sive textus non semper verba posuisse ex LXX. interpretibus, sed modo hanc modo illam, sæpius Symmachi interpretationem prætulisse, atque adeo novum veluti textus corpus ex pluribus compaginasse.

Metaphrases Poëtice Psalmorum Græcæ pag. 652. Latinæ pag. 675. & aliis linguis p. 677. Hoc argumentum quemadmodum & aliarum Biblicarum Metaphrasium notitiam longe plenius & diligentiore studio expositam studiosis hominibus, ut confido, non invidet accuratæ & exquisitæ doctrinæ laude commendabilis non minus quam amœni & elegantis ingenii felicitate florentissimus, amicus noster Michaël Richey. Hic me monuit Erasmi Schmidii metaphrasin cum inserta passim altera non contemnenda *Andrea Tschornatii* Senftenbergensis Ao. 1602. 20. Febr. Witebergæ noctu in platea gladio confossi, ad se jam pridem pervenisse ex dono Venerandi Theologi D. Jo. Diekmanni,

AD LECTOREM.

De NONNO Panopolita pag. 682. De JOHANNE GAZÆO pag. 689. De NONNO Monacho qui in Nazianzeni stileticas scripsit pag. 690. de GEORGIO PISIDE p. 691. De EMANUELE PHILE. pag. 695. Poëma nunc primum editum de elephante pag. 699. Alia ejus inedita pag. 709. De JOANNE GEOMETRA pag. 715. De JOANNE Mauropo, Metropolita Euchaitensi. pag. 718. Alii Poëtæ Græci Christiani pag. 722. Corpora Poëtarum Græcorum pag. 723. seq.

Cap. XVII. De CATENIS Patrum Græcorum in singulos S. Scripturæ libros, atque indices Scriptorum in singulis illis allegatorum pag. 727.

BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ
VOLUMEN SEPTI-
MUM.

LIBRI V. PARS TERTIA.

CAPUT VII.

De APOLLONIO Dyscolo, ejusque filio
HERODIANO, atq; aliis Grammaticis Græcis.

*De Apollonio Dyscolo. 1. ejus Syntaxeos libri, & inedita quadam. 2. Historia mi-
rabiles. 3. Scripta deperdita. 4. Index scriptorum in Historia commentita
& quatuor libris syntaxeos laudatorum. 5. De Herodiano Grammatico ejusq;
scriptis editis & MSS. 6. ac deperditis 7. De Herodiano Historia scriptore, quem
ab Grammatico diversum fuisse demonstratur. 8. De Grammaticis Græcis ab
Aldo junctim editis. 9. De Hephastione Alexandrino. 10. Hephastiones va-
rii 11. Index scriptorum in Hephastionis Enchiridio & Græcis ad eum scho-
liis allegatorum. 12. De Dionysio Thræce MS. & ineditis in eum variorum Scho-
liis. 13. Dionysii Thracis τέχνη γραμματικῆ nunc primum edita à MS. Hol-
steniano. 14. Alii Grammatici Græci editi, inediti ac deperditi, ordine Alfabete
recensiti. 15.*

APOLLONIUS Mnesitheus & Ariadnes F. Alexandrinus,
cognomine *dyscolus* sive difficilis, temporibus Hadriani
& Antonini Pii Alexandriz floruit, magnum inter Gram-
maticos

maticos nomen consecutus, tum ob scripta quæ ipse composuit, tum ob filium quem instituit *Herodianum*. Cognomen *dyscoli* a) à moribus potius quam phrasi perplexa & abrupta vel à difficultate quas proposuerit quæstionum tulisse duxerim, nam ut phrasis ejus nihil habet molesti, ita cum difficilibus moribus pulchre convenit ejus egestas, quæ compulsam auctor vitz refert, cum chartas non posset emere, b) scripsisse in ὀσράκῳ sive in testa. Vixit & sepultus est in Bruchio sive Πυρρῶν c) Alexandrino, in quo viros doctos antea Regum Ægyptiorum liberalitate nutritos constat. Apollonium hunc & Herodianum omnibus prioribus Grammaticis antefert Priscianus in præf. lib. 1. judicans eos quanto sint juniores, tanto perspicaciores & ingenio floruisse, & diligentia valuisse, idque omnium iudicio confirmari eruditissimorum. Quid enim Herodianus scribit certum? quid Apollonii scrupulosissimis quæstionibus enucleatis posse inveniri? Idem lib. 2. p. 581. ait Apollonium & Herodianum omnes antiquorum errores Grammaticorum purgavisse. Iisdem maximis auctoribus confisum audere se Grammaticorum aliorum ante se errores corrigere, scribit præf. libri 6. & maximum auctorem artis Grammaticæ passim appellat, ut lib. 8. pag. 833, & in limine libri XI. & pag. 941. *Melius igitur Apollonius, quem nos quantum potuimus sequi destinavimus.* Atque initio libri XIV. *Græcorum dulcissimi, & maxime Apollonius, cuius auctoritatem in omnibus sequendam putavi.*

II. Scripsit teste Svida πρὸς συντάξεως τῶν ἑλληνικῶν λόγων μερῶν de *Syntaxi partium orationis*, sive ut Priscianus in libri XVII. exordio inter-

- a) Auctor vitz: Ἐκλήθη ὁ δύσκολος, ἐπεὶ καὶ δυσχερὴς ἐστὶ καὶ τὴν φράσιν, δι' ὀλίγων ἢ λέξεων πικρὰ παρρησιασμένα, ἢ ἀπὸ κακώτερον ἢ ἢ, ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλῦτης ἀπορίας ἐπέγραψεν. Ἐξ ὧν καὶ ἢ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἓνα ἵστον συνέχοντο, καὶ γυμνασίας χάριν ἀινιγματώδεις ἴνας καὶ ἀσαφῆς λέξεις φθίγγοντο. De quæstionibus hujusmodi Grammaticis confer Joh. Wowerium c. 10. Polymathicæ.
- b) Idem auctor vitz: Τούτων ἢ ἢ πέντε ὁ Ἀπιδάμιος, ὡς ἐν ὀσράκῳ γραφέντα τὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ἀλλὰ τὸ μὴ εὑρεῖν ἐν χάρτι πρὸς αὐτὸν. Mos porro antiquissimus scribendi in testa, ut vel ex Atheniensium ostracismo omnibus est notissimum, quem Theßus reperit.
- c) De hoc Bruchio viti docti ad Ammianum XXII 16. & qui de Museo Alexandrino scripserit Jo. Fridericus Gronovius & Ludolphus Neocorus T. VIII. Antiquitat. Græcarum Jac. Gronovii.

interpretatur, de ordinatione sive constructione dictionum libros IV. Idem Priscianus librum tertium laudat libro XVIII. p. 1134.

Post editiones Græcas imperfectas, * ex quibus unam ad manus habeo luculentis typis impressam ab Aldo Venet. 1495. fol. cum Theodori Gazz Grammatica qui Apollonium in plerisque secutus est, optimam Græcolatinam debemus *Frid. Sylburgio*, cui nescio cuius docti viri latinam versionem & commentarium ex Italia obtulerat Jo. Vincentius Pinellus, sed huic deinde prælata ab editore est versio *Francisci Porti* Cretensis, qui Græca ex MS. codice Michaëlis Sophiani emendaverat & suppleverat, ac notas quoque addiderat, opusque suum morti vicinus legaverat Theodoro Sebastio, à quo illud Sylburgius deinde nactus est. Hic Græca recensuit ad apographa Porti & Andreæ Dudithii, quæ ambo ex Sophiani codice descripta erant, & quoad libri I. capita XXI. conveniebant cum codice Palatino, quem cum Aldina editione in plerisque conspirare animadvertit. Præter versionem ac notas Porti, suas etiam addidit notisque Porti inspersit, adjunxit quoque Photii excerpta, in Hispaniis non diu ante publicata ex libris duobus Chrestomathiz Procli Grammaticæ, cum versione & notis Andreæ Schotti, præcipue autem indicibus utilissimis & accuratissimis hæc Apollonii & Procli scripta illustravit. Francofurti apud Andreæ Wechelii heredes 1590. 4.

Posideo & ipse MStum Codicem Syntaxeos Apollonianæ trecentorum amplius annorum in charta bombycina, quem dono mihi dedit vir iudicio & doctrina præstans Jo. Philippus Palthenius, Gryphisvaldensis Academiæ cum viveret non inficiandum orna-

A 2

men-

* Gesnerus in *Bibl. Apollonii Alexandri Dyfcoli de constructione libri IV. impressi Venetiæ in 4. apud Aldum, & Florentiæ in 8. A. 1515 & olim Roma, sed omnes ista editiones imperfectæ sunt. Nicolaus Sophianus vir Græcus, & in ea lingua doctissimus, ostendit mihi Venetiæ exemplar suum impressum, cui multa folia, quæ descebant, manu adscripta erant. Nimirum in editionibus Græcis, quemadmodum & in Codice meo MS. desunt lib. 2. sect. 18. p. 142. edit. Wech. à verbis $\pi\epsilon\upsilon\eta\mu\iota\nu$ usque ad p. 182. $\epsilon\iota\gamma\sigma\tau\alpha\epsilon\nu\tau\omega\iota\varsigma\pi\rho\omega\tau\omega\iota\varsigma$. Et lib. 4. sect. 10. seqq. à p. 326. ad 330. ut minores lacunas p. 70. III. 197. 215. 256. 259. 266. 272. 289. 313. 3' 4. 317. 322. quæ circellis inclusa Sylburgius exhibet, præteream. Nota etiam trajectiones quod sect. I. libri IV. leguntur quæ Wecheliana editio lib. I. sect. 3. habet à p. 18. à verbis $\tau\omega\nu\upsilon\pi\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$ usque ad p. 21. inix. Nec non lib. 3. sect. I. mediæ inferæ quæ in Wecheliana p. 196. constituunt sectionem secundam.*

mentum. Hunc Codicem video eosdem habere defectus quos in editione Græca observare licet, ut in nota adscripta exponi.

In Bibliotheca Regia Parisiensi existant præterea MSS. ejusdem Apollonii opuscula τρία, *περὶ συνδισμῶν*, de conjunctionibus: *περὶ ἐπιρήματων*, de adverbii: & *περὶ ἀνταυμασιῶν*, de pronominiis, digna profecto, inquit Clariss. Kusterus ad Svidam T. 1. p. 284: quæ in lucem edantur, tum propter eruditionem & antiquitatem auctoris, tum quia sæpe in illis veteres scriptores deperditi citantur. Ibidem producit initium libri de pronomine, in quo allegantur *Aristarchus*, *Dionysodorus Trazenius* & *Tyrannia*.

III. A Svida diserte interscripta Apollonii nostri memoratur Liber *περὶ κατασκευμένης ἱστορίας*, & idem Meursio videtur qui à *Guil. Xylandro* Augustano sub *ἱστοριῶν θαυμασιῶν*, *Historiarum mirabilium* titulo prolatus primum * in lucem est donatusque latina versione, & cum Antonino Liberali, Phlegonte & Antigoni mirabilibus atque M. Antonini libris Græce & Latine editus Basil. 1568. 8. Fuit Apollonius æqualis Phlegontis, à quo allegatur c. XI. & XIII. mirabilium, licet illa quæ Phlegon ex Apollonio Grammatico profert, in hoc qui existat ejusdem argumenti libro non leguntur. Itaque & Meursius non integrum Apollonii librum sed fragmentum tantum ejus ad nos pervenisse existimavit, qua in parte libenter ei assentior. Ab hoc Meursio meliorem Apollonii istius libelli editionem habemus vulgatam Lugduni Batav. 1620. 4. cum Xylandri versione, Meursii notis & de Apolloniis syntagmate.

IV. Scripta Apollonii deperdita.

Περὶ μερισμῶν τῶν ἑξ λόγων μερῶν, de partitione partium Orationis libri IV. Svid. & auctor vitæ quæ Syntaxi præmissa legitur, is enim ait Apollonium scripsisse *περὶ τῶν ὀκτῶ μερῶν ἑξ λόγων*: quemadmodum & Priscianus in exordio libri 17. Incertum hujusne partes operis fuerint quæ ab Apollonio ipso in Syntaxi memorantur lib. 2.

* Xylander in præf. ad Albertum à Steten: *Quos ad te mitto libellos, eos Græcos ex bestissimis membranis, rarissimo tuisque alias nunquam viso literarum genere conscriptis, liberali permisso Illustrissimi optimique Principis ac Domini mei, in cuius Bibliotheca is Codex abs me erat repertus, transcriptos superiore anno (1567.) cum otioso Augusto effem, in Latinam sermonum transibuli.*

- lib. 2. p. 117. *περὶ ἀρθῶν, de articulis* lib. 1. p. 77. *περὶ προστακτικῶν, de imperatiivis* lib. 1. pag. 72. 73. 91. lib. 4. pag. 297. 322. *περὶ μετοχῶν, de participiis* lib. 3. p. 204. 234. *περὶ ἐπιφρημάτων de adverbis* lib. 1. pag. 92. lib. 3. p. 205. 264. lib. 4. p. 313. *περὶ τῶν συνδέσμων de conjunctionibus & earum constructione.*
- Περὶ ῥημάτων, ἤτοι ῥηματικῶν, de Verbo, libri V.* Suid Scholiastes MS. ad Dionysium Thracem: ὁ δὲ Διονύσιος ὡς Φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ἕτως ὀρίζεται ῥῆμα ἐστὶ λέξις κατηγορημα σημαίνουσα. Priscianus lib. 8. p. 833. *Apollonius summus auctor artis Grammaticae docens in primo libro de verbo. Definitio ῥημάτων* in iisdem scholiis ad Dionysium haec ex Apollonio affertur: ῥῆμα ἐστὶ μῆκος λόγος ἐν ἰσῶς μετασχηματισμοῖς ἀναφορῶν χρόνων δεικτικόν, μετ' ἐπιφρημάτων ἢ παθῶν προσηγορίας ἀριθμῶν ἐπιφρημάτων ὅτε, καὶ τὰς ψυχῆς ἀναφορῶν δηλοῖ. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. p. 77. ὡς ἐπιδεικνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων, & lib. 3. p. 208. ἀκριβοῦσθαι ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.
- Περὶ τῶν οἰς μὴ λογιῶν ῥημάτων ἐπιφρημάτων, de Verbis derivatis, definitionibus in mi, liber unus.* Suid.
- Περὶ ὀνομασίων, ἤτοι ὀνομαστικῶν. De Nominibus, liber unus.* Suid.
- Περὶ ὀνομασίων καὶ ἀλλοίωσιν. De Nominibus secundum varias Dialectos.* Suid.
- Περὶ τῆς ἐν θηλυκῆς ὀνομασίων ἐπιφρημάτων, De Nominum femininarum casu relativo, liber unus.* Suid.
- Περὶ παρωνυμίων, de paronymis liber unus.* Suidas, & Constantinus Porphyrog. c. 23. de Imperii administratione.
- Περὶ συγκριτικῶν. De comparatiivis.* Suid.
- Περὶ ἀλλοίωσιν Δωρικῶν, Ἰαδικῶν, Ἰολικῶν, Ἀττικῶν. De Dialectis Dorica, Ionica, Eolica, Attica.* Suid.
- Περὶ ῥημάτων Ὀμηρικῶν. De figuris Homericis.* Suid. Apollonius ipse lib. 4. p. 324. ὡς δεικνύσας ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.
- Ἐισαγωγή ἢ περὶ παθῶν. Isagoge sive de passionibus, atque de figuris vocum Grammaticis.* Suid. Stephanus in Κεφάλαια. Etymologicum magnum in Ἀρίστου, ex quo discas hunc Apollonii librum etiam commentario illustratum ab Herodiano.
- Περὶ τόνων καὶ ἠναγασμένων, de tonis co. Etu libri duo.* Suid.
- Περὶ τόνων σκολιῶν. De tonis obliquis, liber unus.* Suid. Apollonius ipse lib. 2. p. 135. ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβοῦσθαι τὰ τωῦτα, ἐπεδείξαμεν.

- περὶ προσῳδῶν. *De accentibus libri quintique.* Svid.
 περὶ σοχλείων. *De literis sive elementis.* Svid.
 περὶ ὀρθογραφίας. *De orthographia.* Apollonius ipse lib. 3. Syntax. pag. 270. τῷ τοῦτῳ ἐπιτέλεστον ἀποδεδωμένον ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας.
 περὶ προθέσεων. *De prepositionibus.* Svid.
 περὶ τῶν Διδύμων πιθανῶν. *De Didymi probabilitibus.* Svid.
 περὶ συνθέσεως. *De compositione.* Svid.
 περὶ Διαφοραμένων. *De iis qua duobus modis offeruntur.* Svid.
 περὶ ἕτις, *De vocula τις.* Svid.
 περὶ γενῶν. *De generibus.* Svid.
 περὶ πνευμάτων. *De spiritibus.* Svid. Apollonius ipse lib. 4. pag. 314. ὑπερ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων κερβώσι αἰδμ.
 περὶ κτητικῶν. *De possessivis.* Svid.
 περὶ συζυγίας. *De conjugatione.* Svid.
 περὶ γενῶν. *De generibus.* Steph. in Καρία. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. pag. 28: πρὸς ἕς ἀντίρηται Διά πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, & pag. 30. καθότι παρτήσασιν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. Etiam hunc Apollonii librum commentario Herodianus illustraverat, ut ex laudato Stephani loco patet.

Citantur etiam in Scholiis Græcis ad Apollonium Rhodium Apollonii λέξεις, & πρῶτον ὑπομνημάτων, & ab Etymologico M. in κωφός, & σοφιστής Glossæ Herodoti. Sed plures fuere Apollonii etiam Grammatici. Vide supra lib. 3. c. 21.

V. Index Scriptorum in Historia commentitia & in IV. libris Syntaxeos Apollonianæ laudatorum.

numeri paginas edit. Wecheliana, C. præmissum capita Historia commentitia indicat.

A Bro Grammaticus 66. 116. 124. 130. 181. 219.
 ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, *de pronominis.* l. 29. p. 66. Aristarchum reprehendit. 105.
 Alcxi liber primus. 62.

αἰολί-

INDEX SCRIPTOR. AB APOLLONIO ALLEGATOR. 7

αἰολίζεται τὰ ἄλλα καὶ ποιήματα, διεξέρχεται τὰ ἄλλα μὲν. 277.

Alcman. 211.

Anacreon. 237.

Andron ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσῶν. C. 8.

Arati versus, non nominato auctore. 99.

Aristarchus Grammaticus ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα ἑαυμάδην. 96. al-
legatur 57. 83. 84. 129. 165. 181. 182.

ejus ἀδοξασίς in Homero II. ejus ἐκδόσεις 159. reprehensus
ab Abrone. 105. 106.

Aristophanes Grammaticus 304.

Aristoteles. C. 6. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀνατολῶν. C. 39. ἐν τοῖς ζωνοῖς
five περὶ ζῶων. C. 27. 28. 44. ἐν τῷ περὶ ζῶων καὶ θανάτου. C. 26.
περὶ μέθης. C. 25. ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς. C. 11. ἐν τοῖς φυσικοῖς
προβλήμασι. C. 7. 9. 21. 37. 51.

Aristoxenus ἐν τῷ Τελείῳ βίῳ. C. 17.

Bacchylides Jovem αἰεὶς ἀρχὸν dixit. 188.

Callimachus 64. 219.

Comanus Grammaticus Homerum interpretatus. 149.

Ctesias C. 40. ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν. C. 20.

Eudoxus Cnidius ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῆς περιόδου. C. 38.

Eudoxus Rhodius C. 24.

Euripidis Phœnissæ. 62.

Heraclides Grammaticus 328. ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσηώδης de ac-
centibus in universum IV. 10. p. 326.

Heraclides Cretensis ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. C. 19. Fortasse
pro κρηλικῶ five Cretensi legendum κρητικῶς, ut suspicatur Cla-
riss. Olearius ad Philostratum p. 525.

Hesiodus. 58. 209. 324.

Homerus 12. 15. 20. 22. 8c. versus ejus singulis fere paginis, licet no-
mine non semper appellato. Ejus ἐκδόσεις variantes 159.
locus ex βαρβαρικοῦ μαχικῶ sed nec auctore nec poemate lau-
dato. 303.

Menander Comicus. 154. τὸ πρῶτον Μενάνδρου, ὃ ἀρχικῶς, ἀρχικῶς. 51.

Incerti scriptoris τὸ κτ' ἵππος μυθικόν. C. 13.

Phylarchus ἐν τῇ ἰστορίᾳ. C. 14. ἐν τῇ κ'. C. 18.

Pindarus 80. 223. 277.

ἰομηνικῶν. 158. locus difficilis ἐπὶ ἀρχῆς τῆς ὑποσημαστικῆς.

ibid.

Pofidonius Grammaticus 331.

Sappho 288.

Scym-

Scymnus Chius. C. 15.

Seleucus Grammaticus Homerum interpretatus 167.

Sophocles Ajace. 51. 213.

Stoici 36. 74. 279. 295. 300. 314.

Tacus *ἐν τῷ περὶ λίδων*. C. 36.

Theocritus 121. ejus versus. non nominato auctore 10. 125.

Theophrastus *ἐν τῷ περὶ φυτῶν*. C. 16. 29. 31. 32. 33. 34. 41. 43. 47. 50.

ἐν τῇ ἑ τῶν φυτικῶν αἰτίων. 46. *ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμῶν*. C. 49.

Theopompus *ἐν τοῖς θραυμασίοις*, C. 1. 10.

Trypho Grammaticus 35. 51. 52. 53. 57. 71. 180. 214. 301. 317. *ἐν τῷ*

περὶ ἀρθρῶν ἁ ἀντικατῆ. 301. *ἐν τῷ περὶ προθέσεων*. 317.

Zenodotus Grammaticus Homerum interpretatus 11. 43. 164. 165.

VI. Apollonii, de quo haec tenus dictum est, filius HERODIANUS Alexandrinus, Patre, a quo edoctus fuit, in Grammatica scientia neutiquam inferior, Romam se contulit, & Imperatori Marco Antonino se probavit, atque amore ejus dignus habitus, *προσωπία* suam Catholicam ei inscripsit, teste auctore vitæ Apollonii. *ἄριον* minutissimus sciscitator audit Arriano Marcellino XXII. 16. & a Prisciano *maximus auctor artis Grammaticæ*, una cum Apollonio patre frequenter laudatur, & pelagus post se traditur reliquisse scriptorum, de quo pauca admodum, veluti tabulæ naufragium longorum temporum evaserunt, nihil enim Herodiani typis editum existat nisi hæc admodum exigua apolpasmata:

1) *περὶ τῶν ἀρθρῶν*, ad calcem Apollonii Syntaxeos, in edit. Aldina.

2) *παραγωγή δυσκλίτων ῥημάτων*.

3) *Ἐκ τῶν Ἡρωδιανῶν παρακβολῶν μεγάλης ῥήτορας*. Hæc duo apolpasmata existant Græcè in volumine altero Grammaticorum Aldi, quod recenséo infra §. 9.

4) *περὶ ἐγκλισμένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων*. Hoc quoque in eodem volumine legitur, & præterea ad calcem dictionarii Græcolatini & Latino Græci Venet. 1523. fol.

MSS. in Bibl. Regis Galliz, *Ἐπιμορφισμῶν, κατ' ἀλφάβητον*.

περὶ σολουισμῶν καὶ βαρβαρισμῶν.

περὶ χρόνων. Laudat Congius in glossario Græco.

VII. *Scripta Herodiani deperdita.*

Εἰς τὸ αἰεκφώητον. Etymolog. M. in *δυσωπήδαρ*.
 In Apollonii *περὶ γενῶν*; Stephanus in *καρία*. Ceterum Svidas in
ἀπτερκ tradit *Lupercum* Berytium libris XIII. de generibus
 multa Herodiani *κατευδοκμήσαι* sive emendasse & rectius tra-
 didisse.

In Apollonii *περὶ παθῶν*. Vide mox infra in *παθῶν*.

περὶ γάμω καὶ συμβιώσεως. Etymologicum M. in *ἀρσην*.

Ἐξήγησις τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Etymolog. M. in *ἀμπωτις*. Sunt
 viri docti qui Herodiani esse putant librum de vocibus Hippo-
 cratis qui exstat sub *Erotiani* nomine. Sed quid de *Ἱππ* conjectu-
 ramihivideatur, dixi lib. 4. c. 36. §. 5.

Ἐπιμερισμοί (quorum partem MS. in Bibl. Regis Galliarum exstare supra
 dixi,) Svid. in *κάλαπριξίαι*. Schol. Aristophanis ad Equites
 v. 433. ad Aves 877. Etymol. in *ἀνθηναίην*, Eustathius ad Iliad. δ.
 pag. 445. ubi num Herodianus sit auctor, videtur addubitare.
 Et Etymologici Magni autor in *ὑπερκύδατας*, τὸ ὀνομαστικόν, in-
 quit, ἔ' Ἡρωδιανὸν ὠμολόγηται εἶναι, οἱ δ' ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσὶν αὐτῷ
παύσαι, ἀλλ' εἰσὶν καὶ ψευδεπιγράφοι.

Μαγνὶ ἐπιμερισμοί. Idem auctor in *ἀβακέως*. ἔ' τως Ἡρωδιανὸς εἰς
 τὰς μεγάλας ἐπιμερισμούς.

Ἐπτάμενα τῶν μερῶν ἔ' λόγῳ. Idem in *Φιλοπότης*. ἔ' τως Ἡρωδιανὸς εἰς
 τὰ ζήτέμενα τῶν μερῶν ἔ' λόγῳ.

περὶ κλίσεως ὀνομάτων, cujus operis librum I. laudat Stephanus in
βρίγες.

Μονόβιβλος; *περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν*. Schol. Eu-
 ripidis in Hippolytum coronatum, vers. 408.

Μονόβιβλος, ὅτι τὰ εἰς ἀρ' ὑδέτερα *ὡς ἀληθινόν* τῶν ἰ ἀκλιτῶν εἰσι.
 Etymolog. in *Κάρητ*.

Ὀνομαστικόν sive *ὀνομαστικοὶ κανόνες*. Eustathius in Iliad. δ. pag. 445.
 Odyss. π. p. 1807. Etymolog. M. in *ὑπερκύδατας*, ubi male
 excusum *ὀνομαστικῶν*.

περὶ ὀρθογραφίας. Priscian. lib. I. p. 567. Stephanus in *καρία*.

περὶ παθητικῶν. Etymolog. M. in *ἀλάλημαι*.

περὶ παθῶν in librum Apollonii, ejusdem argumenti. Etymolog.

B

M. in

M. in ἀρίστου, & passim alibi, Stephanus in πύξ. Schol. Aristophanis ad Lyfistratam vers. 994.

Ἀνόμαλτος προσωδία. Etymologo M. in ἀρνάου.

Ἄττική προσωδία. Schol. Aristophanis ad Aves v. 485. & Etymologicum M. in Φωριαμός.

Ὀμηρική προσωδία. Svidas in μεμνήτο. Hujus partes Ἰλιακὴν προσωδίαν citat Etymol. M. in Ἡδου, ubi bis male excusum προσώδα pro προσωδία, Ὀδυσσεακὴν Schol. Aristophanis ad Aves, 862.

Μερική προσωδία. Auctor vitæ Apollonii Dyscoli, nisi pro μερικὴν προσωδίαν, legendum ὀμηρικὴν.

Προσωδία καθολική sive ἡ καθόλου (scil. προσωδία sive τέχνη περί προσωδίας) Eustathio ἡ μεγάλη προσωδία, libris XX. ad Imp. Marcum Antoninum. Idem auctor de Apollonii vita: καθολικὴ ἢ λέγεσθαι ὅτι ἀπὸ μονοσυλλαβῆς λέξεως εἰς δυσυλλαβῆς hoc est ἡ ἑρασυλλαβῆς ὁδὸν λαμβάνει. Saepius citatur hoc opus Ἰερχικῆ ἀ Stephano Byz. qui librum vigesimum allegat in ἀθα. Laudat quoque hoc opus frequenter Scholiastes Apollonii Rhodii & librum vigesimum ad lib. 1. v. 1289. Herodianum primo Catholicorum laudat Priscianus lib. 6. p. 723. ut omittam alia veterum loca quæ notavit Clariss. Kusterus ad Svidam T. 2. p. 78. Hoc opus prolixum in epitomen olim contraxerat Aristodempus Grammaticus ut Svidas testatur. Aliam Epitomen MS. servat Bibliotheca Bodlejana, quam legisse se testantur Bentlejus * Epistola ad Millium, aliique viri docti. Hæc Theodosium Grammaticum auctorem habet, eundem qui in Dionysium Thracem scripsit. Titulus est: κανόνες τῆ καθολικῆς προσωδίας, ἔσπεφωδίου Ἡρωδιανῆ, ἢ περίελεμε Θεοδοσίου ὁ Γραμματικῆς, Φυλάξας τὸν ἀρθρὸν τῶν βιβλίων. E re literaria foret, inquit laudato loco Clariss. Necorus, si hæc Epitome Theodosii & alia nonnulla veterum Technicorum opuscula, quæ in Bibliotheca Oxoniensi latent, in lucem aliquando protraherentur. De Constantini Lascari Epitome MS. libri XVI. dixi infra p. 40. in Catalogo Grammaticorum.

Συμ-

* Verba Bentleii sunt p. 37. cum retulisset Hefychium Alex. in præf. Lexici sui referre se omnia manu sua scripsisse μετὰ πάσης ὁρθότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς καὶ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν, addit: Ego erro, quæ Theodosii ἄξιαν ἐπισημὴν τῆ καθόλου Ἡρωδιανῆ ἀπαιτῆσι, testificor parum hinc promissæ, sed nullo modo satisfactum esse.

Συμπόσιον quod Puteolis scripsit. Stephanus in *δικαταρχεία*. Eustathius in *Iliad.* β. p. 154. Etymologicum M. in *ἠδῶν*.

πρὸ σωτήριον σοιχείων. Stephanus in *αγβάτανα*.

πρὸ χημάτων. Etymolog. M. in *ἀεγύφισα*.

Τίχραι γραμματικάι. Priscianus przf. lib. I. *Quid Herodiani artibus certius?*

Herodianus ἐν τοῖς εἰς λῆς; *de nominibus in λῆς defunctibus* videtur allegari à Stephano in *ἀδελῆς*.

VIII. A Grammatico Herodiano haud dubie diversus * fuit HERODIANUS qui Historiam Cæsarum dictione eleganti & perspicua scripsit, nam & ætas quæ vixit, & vitæ genus aperte utroque distingunt. Grammaticus apud Marcum Antoninum A. C. 180. defunctum gratiosus fuit, Historiæ scriptor longe post vixit, ultra annum nempe 238. in quo ejus tela Historiæ desinit, licet in calce libri secundi ait se LXX. annorum res tradere constituisse. Alter ille Grammaticam docuit, neque aliam quam umbraticam vitam duxit: at scriptor Historiæ lib. I. c. 2. testatur se ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις υπηρεσίαις γινόμενον ea quibus ipse interfuerit, exponere. Laudatur ab Evagrio Scholastico lib. V. Hist. Eccles. cap. ult. & Trebellio Polliōne in triginta Tyrannis c. 32, Lampridiō in Alex. Severo c. 52. & 57. & in Antonino Diadumeno c. 2 à Julio Capitolino in Maximo & Balbino c. 15. atque in Albino c. 12, ubi eum *ad fidem pleraque dixisse* tradit, & in duobus Maximinis c. 11. quo loco notat eum *Maximino in odium Alexandri plurimum fuisse*. Alii Pertinacem nimis ab eo laudatum arguunt, alii temporum & annorum notationem omissam, alii ut Tillemontius, † non orationes modo ex ingenio attributas iis quos loquentes inducit, quod ipsi est cum aliis Historicis commune, sed Epistolas quoque.

Exstat Herodiani *Historia Romana* ab excessu Marci Antonini usque ad Gordianum nepotem, qui Maximino successit, descripta *libro*

B 2

P III.

* Confundunt alii, Gesnerum in *Bibl.* & Sigonium in *Judicio de Historicis Romanis* secuti, à quibus recte dissentit Hanckius libro 2. de *Rom. rerum scriptoribus* p. 294. Fuit etiam Herodianus quidam junior, belli dux sub Justiniano, de quo multa Procopius. Vide etiam de Herodiani statua Codini Origines *CPol.* n. 75. Combesii fasciculum rerum *CPol.* p. 7. &c.

† Tillemontius in *vitæ Imperatorum T. 3.* nota 2. in *vitam Macrini* p. 614. *Tout le caractère de l' Histoire d' Herodien, qui est fort orateur, porte à croire, que les lettres & les harangues qu'il rapporte sont de lui même, & non pas de ceux qu'il fait parler.* adde notam 6. in *vitam Maximini* l. p. 637 scp.

VIII. quos legit etiam Photius, atq; ab iudicio scriptoris & dictionis amœnitate commendat Codice XCIX.

Prodit *Græce* Venet. apud Aldum 1503. fol. una cum Scholiaste Thucydidis, & Xenophontis ac Gemisti Plethonis de rebus Græcorum.

Lovaniï 1525. 4. separatim.

Basileæ 1530. forma minore.

Latine ex versione præclara *Angeli Politiani* ad Innocentium VIII. quam incerta & parum credibili fama ajunt quidam eum *Georgio Sphernati* surripuisse. Bononiæ 1493. fol.

Argentorati 1513. 4. ex ædibus Schurerianis.

Lugd. 1551. 1559. 12.

Antvverp. 1566. 12.

atq; sæpius inter cætera Politiani opera. Venet. 1498. fol.

Parif. 1512. fol. Lugd. 1537. 8.

Græce & *Latine* cum Politiani versione,

Venet. 1524. 8.

Basil. 1535. 8. 1543. 8. 1549. 8. 1563. 4.

Cum *H. Stephani* notis in margine & locorum quorundam versionis Politiani emendatione. Parif. 1581. 4. Lugd. 1611. 8. In Parisiensi editione à Stephano additi libri duo primores Zosimi, antea inediti.

Cum *H. Stephani* notis, *Erici Memmii* & *Andrea Scboti* emendationibus, notisq; *Frid. Sylburgii*, in tomo tertio scriptorum Historiæ Romanæ minorum, Francof. ex officina Wecheliana 1590. fol.

Francof. 1630. 8. & Lond. 1639. 8. cum *Danielis Parei* monitis & exemplis Ethico politicis.

Argentorat. 1644. 8. prima editio capitibus distincta, cum argumentis, notis & indice latino *Joannis Henrici Bocleri*. In altera A. 1662. 1672. 8. accedit *Balth. Scheidii* index Græcus.

Oxoniz 1678. 8. & 1704. 8. cum notis brevibus Variorum.

Patavii 1685. 8.

Pauli Poëti in Herodiani Marcum & Commodum notæ. Ultraject. 1645. 12.

Herodianus *Gallice* per *Joh. Colinium*, è latina Politiani versione. Lugd. 1541. 1546. 8. cum notis.

Inter-

Interprete Jac. Contesio, ** Vintemilleo Rhodio, Consilia-
rio in parlamento Divionensi. Lugd. 1554. fol. His qui ejus repre-
henderunt dictionem, respondit in libello qui inscribitur *remoustran-
ce aux censeurs de la langue Françoise*. Recusa illa versio Paris. A. 1580.
apud Fed. Morellum.

Tertia-Boisguilberti, ex latina Politiani, Paris. 1675. 12.

Nova Mongaulti è Græco, cum notis. ibid 1700. 8.

Germanice per Hieronymum Bonerum, 1530. Augustz Vin-
delicorum fol.

Recusa versio & recognita Hamburgi 1660. 8.

Belgice interprete Petro Rabo, Roterodami 1683. 8.

IX. Aldus Manutius, sicuti instaurati in Europa decoris sui
auspicio magnam partem Græcæ literæ debent, jam sub sæculi decimi
quinti extremum typis luculentis corpus Grammaticorum Græcorum
duplici volumine Græcè edidit, quorum uno, quod Venetiis Anno
MCCCCLXXXV. (1495.) fol. prodiit, continentur:

1. *Theodori Gazæ* Γραμματικῆς εἰσαγωγῆς (*introducens Gramma-
tica*, ut Aldus interpretatur) libri IV.

2. *Ejundem* libri περὶ μηνῶν, de Mensibus, speciatim Atticis.

3. *Apollonii Alexandrini* περὶ συντάξεως, de constructione libri IV.

4. *Herodiani* περὶ τῶν ἀριθμῶν, sive quomodo numeri apud Græ-
cos exprimentur, fragmentum.

Alterum Volumen inscribitur: Θεσαυρὸς, κέραις ἀμαλθίας,
καὶ κήποι Ἀδωνιδῶν, *Cornu Copie & Horti Adonidis*, Venetiis in domo
Aldi Romani, summa cura laboreque præmagno, mense Augusto,
MIIID. (1496.) fol. In hoc exstant:

1. Αἰαίης Διονυσίου περὶ ἀκλίτων ῥημάτων.

2. Ἐκ τῆς Ἐγσταθείης καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἐκλογῆς καὶ ποιητικῶν.

3. Σχηματισμοὶ τῶν εἰμὶ καὶ εἰμι ῥημάτων. CHOEROBOSCL.

4. Περὶ τῶν τῆ καθέλεσθαι σημασιμῶν.

5. Τὰ τῆ πορίσθαι σημασιμῶν.

6. Ἐκ τῶν Ἡρωδianoῦ παρεμβολῶν μεγάλων * ῥήματων.

B 3

7. Έκ

** Vide Ludovicum Jacobum à S. Carolo de scriptoribus Cabilonenfibus p. 31.

* Rectius *μεγάλη ἔγδοξ* legitur in MS. Casarco de quo Lambecius VII. p. 259.

7. Ἐκ τῶν αὐτῆ ἀφ' ἑαυτῶν δυσκλίτων ῥημάτων.
8. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ πρὸς τὰς ἐν πᾶσι ῥήμασι κανόνας ζήτητας καὶ ὁμοιότητας.
9. Τῆ αὐτῆ περὶ τῆ ἐφέλευτικῆς ἴ.
10. Περί ἀνομάλων ῥημάτων, καὶ ἑτοιχίων.
11. ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συμπλεκτικῶν μορίων.
12. Ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ περὶ ἐγκλινομένων.
13. Ἀνωνύμου περὶ ἐγκλινομένων.
14. Ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τῆ Γραμματικῆς περὶ Διαλέκτων.
15. ἘΤΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου Διαλέκτων.
16. Περί Διαλέκτων τῶν ἀφ' ἑαυτῶν ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθειῶν.
17. Περί τῶν εἰς αἰθελυκῶν ὀνομάτων. ΘΗΟΕΡΟΒΟΣΚΟΥ.

*Primum, inquit Aldus in præfat. labor in hoc opere concinnando fuit Gvarini Camertis, & Caroli Antenorei, Florentini, hominum multæ studii ac in Græcarum literarum lectione frequentium. Hisimulæ Eustathio, Etymologico & aliis dignis Grammaticis accipere hæc canonismata, digesse-
reque per ordinem literarum, nec sine adiumento & consilio Angeli Politiani, viri summi ingenio, & ingeniose docti. Secundus vero labor meus fuit, qui ea omnia recognovi, non parvo labore cum iis conferens, unde excerpta voluminibus fuerant. Multa addidi, plurima immutavi, adjuvante interdum Urbano,* dñi Francisci fratris optimo, a quo brevi habebitis quæ summa cura & doctissime composuit in Græcam linguam introductiones.*

Non

* Hic est Urbanus Bolzanius, Valerianus Bellunensis, Minorita sive Franciscanus, Leonis X. Præceptor defunctus A. C. 1526. ætat. 84. quem in re tenui non parvum felicitatis humanæ exemplum celebrat Pierius Valerianus de infelicitate literatorum libro secundo Videndus etiam de eo Vossius in Aristarcho lib. 1. cap. 4. Lucas Waddingius in scriptoribus Ord. Minorum p. 331. & auctores Ephemeridum literarium Italie (Giornale de letterati d' Italia) T. 3. pag. 43. seq. Hujus Grammaticæ Græcæ Institutionum libri duo ex illis qui latine scripsere illa ætate, primas ferunt, atq; imperfectius primum editæ auctore ignaro sunt ab Aldo 1497. 4. Deinde ab auctore recognitæ & auctæ prodierunt 1512. & Basilæ 1524. & 1530. 1535. 1539. 4. Recusæ etiam Paris. 1543. & Venetiis 1549. 8. Alius Urbanus Grammaticus, & junior, patria Imolenis, de quo Leander Albertus in descriptione Italie A. 1550. edita p. 288. Urbano Grammatico dignissimo h-
manista, anche ogliquesi anni passati a' studii all' altravisa, poi che in seu luogo ha basea fatto esperienza de' la sua dottrina. Alius etiam Urbanus quem belluam vocat & graviter perstringit Franciscus Philadelphus libro IV. Epistola ad Petrum Michaëlem, data Mediolani A. 1440.

Non omittendum Volumen tertium ex officina Aldi & Andreæ Asulani, fœceri vulgatum Venetiis 1523. fol. in quo post dictionarium Græco Latinum & Latino Græcum pro illa ætate copiosissimum, subiecta leguntur:

- 1.) Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ ἀσφύρων λέξεων.
- 2.) Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασία τῶν ἀρχόντων, qualis ad calcem Svidæ exstat sub titulo: ἑρμηνεία τῶν ἐπιτραπισματίων καὶ πολεμικῶν ὡς λέξων Φωνῶν, vocabulorum militarium interpretatio.
3. Ὀρθικὴ ὀνομασία τῶν περὶ τὸ στρατοῦμα λέξεων καὶ ἡγεμονιῶν.
- 4.) Τὰ Ξ Η καὶ Ξ ΩΣ σημασίαι.
- 5.) Περί Δελφικῶν ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ Γραμματικῆ Ἰσχυρικῶν.
- 6.) ἘΠΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν ὡς ὀμῆρων Δελφικῶν.
- 7.) Περί Δελφικῶν τῶν ὡς ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεμβληθῆσάντων.
- 8.) Περί ἀνομάτων ῥημάτων, καὶ σοικῆσιν.
- 9.) ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συντοκλιτικῶν μορίων.
- 10.) ἸΩΑΝΝΟΥ Γραμματικῆ ΚΑΡΑΚΟΣ περὶ τῶν ἐγκλινομένων.
- 11.) Περί ἐγκλινομένων ἐκ τῶν Ξ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.
- 12.) Ἀνωνυμὴ περὶ ἐγκλινομένων.
- 13.) Thomæ Magistri, Phrynichi & Manuelis Moschopoli de Vocibus Atticis.

Exstat & quartum Volumen Grammaticorum Græcorum ex Aldi & Asulani officina Græce in lucem editum Venet. 1525. 8. in quo tibi occurrent:

1. Theodori Gaza libri quatuor Grammaticæ Græcæ; quæ etiam Græce & Latine prodierunt Parisiis 1529. 8. 1540. 8. 1549. 4. Basil. 1529. 4. ne dicam de libris duobus prioribus quæ Erasmo interprete excusi sunt Colon. 1525. 8.
2. Ejusdem de mensibus liber.
3. GEORGII LECAPENI περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων de constructione verborum ad Lazarum quendam, pag. 171-216. In limine scripti testatur se usum præceptis Apollonii Dyscoli, Herodiani, Apollonii junioris, nec minus eorum quæ de Atticis vocibus stripsere, & Arcadii Byzantini. Περί τῶν συντάξεως

Γαξως ἔ λόγῳ διδασκαλία πολλήτε καὶ βαθέια καθέστηκε, Φιλομαθέσσι δὲ ΛΑΞΑΡΕ, καὶ πολλὰ δεομένη χρόνῳ, καὶ μείζοντα ἢ τῆς καθ' ἡμᾶς δυνάμεως. Πολλὰ γὰρ περὶ αὐτῆς τοῖς ἀρχαίοις Διαπεπνήσθαι, ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τε τῷ σοφώτατῳ τῷ ἐπίκλῳ δυσκόλῳ, καὶ ἩΡΩΔΙΑΝΩΙ τῷ πολυμαθεστάτῳ, καὶ ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τῷ νέῳ, καὶ τοῖς ΑΤΤΙΚΙΣΤΑΙΣ, καὶ ΑΡΚΑΔΙΩΙ τῷ Βυζαντίῳ, ὧν τοῖς πραγμαθείαις ἐν ἐπισημηκῶς, θαυμάσιαι αὐτῶν τὸ πομπυμαθῆς καὶ ἔ Ἑλληνισμῶ τῆν ὑγιᾶ καὶ κατὰλλλον χρῆσιν, καὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ πολύτροπον καὶ πολυαῆμονα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς Διαλέξεως ποικιλίαν. Recusus est hic libellus de constructione verborum Græce sub Lecapeni nomine etiam Florentiz 1520. 8. apud heredes Philippi Juntæ, licet in MStis quibusdam Codicibus referatur ad *Michaelē Syngelū*, presbyterum Hierosolymitanum.

4. EMANUELIS MOSCHOPULI περὶ τῆς ὀνομάτων καὶ ῥημάτων σωστάξεως; *de constructione nominum ac verborum.*
5. Ejusdem περὶ προσφθιῶν p. 233-236.

X. HEPHÆSTIO Alexandrinus Grammaticus, inter Imperatoris Veri Præceptores Julio Capitolino a) laudatus, scripsit Svida teste *ἑγχειρίδιον περὶ β) μέτρων*, qui libellus eruditus atque utilis etiamnum exstat. Prodiit Græce cum scholiis Græcis (excerptis è Longino atque aliis scriptoribus, auctore Christiano ut ex p. 88. perspicue apparet.) Venetiis apud Aldum 1526. 8. atque inde emendatius & cum locupletissimo indice nitide excusum Paris. 1553. 4. ab Adriano Turnebo. Longini * prolegomena in Hephæstionis Enchiridion integriora nuper vulgavit Græce Clariss. Hudsonus in sua Longini editione Oxon. 1710. 8. atque inde deprompta dedi supra lib. 4.

a) in Verò c. 2. *Audibit Scaurum Grammaticum Latinum, Scauri F. qui Grammaticus Hadriani fuit: Græcos Telesphum, Hephæstionem, Harpocratonem. Ubi [s. Casaubonus in notis: Hephæstion hic videtur ille esse Alexandrinus Grammaticus, cuius exstat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse nullus dubito.*

b) ita legendum, non *ἑγχειρίδια διὰ μέτρων*, jam monuere viri doctissimi.

* In editione Hephæstionis Parisiensis p. 25. videtur Longinus ab Hephæstione citari. Sed verba καὶ Λογῶδες ibi corrupta sunt & legendum καὶ λογία. Nam p. 93. Scholiastes testatur dramati Epicharmi titulum fuisse Λόγῳ καὶ λογία.

lib. 4. c. 31. Eadem cum doctissimi viri Jo. Boivini notis & versione prodire in editione postuma operum Nicolai Boilavii Desprzi Paris. 1712. 4. Amst. 1713. 12. Respicitur hic Hephæstionis liber à Prisciano lib. de versibus sive metris Comicis, à Scholiaste Euripidis, Aristophanisqve & Demetrio Triclinio ad Sophoclem ** variis in locis & ab Hermogenis scholiaste p. 381. 387. Etiam ex hoc libello desumpta quæ de novem metris Aristophani præmittuntur Græcis scholiis illustratõ. Multa quoque ex illo recentiores qui de metris scripsere, ut *Jacobus Micellus* Argentoratensis, cujus libri III. de re metrica prodire Francof. 1539. 8.

Narravit mihi vir Nobilissimus Frid. Rostgaardus, Danus, se hoc Hephæstionis monumentum in Italiz Bibliothecis cum MSS. Codicibus comparasse, & emendasse non paucis in locis. Fuit etiam in Bibliotheca Renati Moreau Hephæstionis Enchiridion de Metris, paulo dissimile ab editis, teste Labbeo p. 213. Bibl. novæ MSS. Idem p. 196. memorat in Bibl. Caroli de Montchal fuisse MS. Græce *Anonymi* de re metrica tractatum, Alterius *Anonymi* de re metrica, Hephæstionis Enchiridion, Ejusdem metricam Isagogen, c) & dilucidiozem explorationem d) de re metrica sive poëtica. Ab eodem Labbeo p. 110. laudantur alia scripta hujus argumenti in Bibliothecis delitescencia, *Andreae & Theodosii* Grammatici de pedibus, *Demetrii Triclinii* de metris e) *Joannis Botanista* ad Isidorum Diaconum & *Tabularium* de metris jambicis. *Rhodii Nili* de versibus Anacreonticis, *Incerti* de metris Pindaricis, f) *Tricha* synopsis novem metrorum. De versibus collectio ex multis, incipiens ab ipsis XXIV. elementis, cum *Anonymi* de Poëticis elementis, de syllaba communi, de dialectis, nec non *Joannis Tzetza* de omni versuum genere

C

ωει

Libri 5ti Pars Tertia.

- ** Hephæstionis scholia in Sophoclem laudat *Calepinus Lexico* in *Pelides*.
 c) p. 63. edit Turnebi. ωει μετρικῆς εισαγωγῆς ἢ ωει ποιήμα]ω.
 d) p. 65. σαφεστέρα διδασκαλία ωει μετρικῆς εισαγωγῆς, ἢ ωει ποιήμα]ω.
 e) forte non alia quam quæ scholiis in Sophoclem præmittuntur *Δημητρίου & Τρικλινίου* ωει μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς.
 f) Etiam hæc forte eadem, quæ Græcis in Pindarum scholiis præmittuntur.

ἠδὲ τῶν ἐν σίχῳ † μέτρων, & de versibus Politicis MS. Reg. 84. id. p. 111. & 196. *Ælii Festi Arphibonii* fragmentum de carminis appellatione laudat *H. Vosius* de viribus rythmi p. 90. *Hephæstionis Enchiridion* de metris cum *Longini Philosophi prolegomenis* fuit etiam MS. in *Bibl. Palatina*, ut patet ex *Catalogo Frid. Sylburgii* p. 94.

Ait præterea *Svidas* *Hephæstionem* scripsisse,

Μετρικὰ Διάφορα, quod reddunt *Carmina Varia*. Forte rectius veritas: *Varia de metris*, unde *Hephæstio* κατ' ἔξοχὴν veteribus dicitur ὁ μετρικός. Licet & plures de hoc argumento scripsere ut *Heliodorus*, *Athyages* & alii qui interciderunt.

Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν. De in qva in poematibus turbata sunt.

Κωμικῶν ἀπορήμάτων λύσεις. *Comicorum dubiorum solutiones.*

Τραγικῶν λύσεων. *Tragicarum solutionum opus.*

Τῶν μέτρων τὰς ποδισμῶς. *Metrorum dimensiones*, & alia plurima, quæ non nominat.

XI. *Alii Hephæstiones.*

Hephæstio, *Alexandro Magno* charus, & post mortem inter *DEOS coli* iussus, & oracula reddere somniaque immittere creditus, de quo *Arrianus*, *Curtius*, *Lucianus* &c.

Hephæstio Thebanus, *Astrologus* scriptor de quo dixi lib. 3. c. 20. creditur vixisse circa *Constantini M.* tempora.

Hephæstio scriptor, *Athenæo* suppar quem vide lib. XV. 4. p. 673. ubi eum *Andranti* libros compilasse arguit.

Hephæstio Alexandrinus pater *Ptolemæi Chenni Grammatici* *Traiano* & *Hadriano* imperante clari, qui & ipse filius apud *Tzet-zam* *Chil.* VIII. v. 388. *Ptolemæus Hephæstio* appellatur. *Novi Jonsio* *Πτολεμαίων Ἡφαιστίων* exponi *Hephæstionis* non filium sed præceptorem vel patrem, & per *Hephæstionem* illum, intelligi hunc ipsum qui de metris scripsit. Sed sola conjectura, nullo veteris scriptoris testimonio nititur hæc ejus sententia, igitur tanquam minus exploratam omitto.

Hephæ-

† ποιήματα τὰ κτ' σίχῳ *Hephæstio* p. 63. exponit quæ eodem versuum genere absoluntur, ut *Heroici*.

Hephæstio statuarius cuius mentio in veteri monumento apud Sponnium pag. 126. Miscell. *Ἡφαιστίων Μύρων*, *Ἀθηναίων*, *ἱεροποιός*.
Hic addendus Catalogo Artificum Francisci Junii.

Avorum nostrorum memoria doctissimum Virum Bonaventuram Vulcanium Græco nomine Hephæstionis delectatum comperi. Habeo enim libros quibus usus est, & quos manu sua in fronte sibi asseruit hac nota: *Ἐκ τῶν Ἡφαιστίων*.

Præterea Hephæstion regionem & civitatem in Lycia, quæ à flagrante subinde & perforato passim ignibus solo hoc nomen accepit, ut Hephæstium sive Vulcani templum diceretur, memoraturque Scylaci, Senecz, Plinio, Solino &c.

XII. INDEX Scriptorum in Hephæstionis Enchiridio laudatorum.

Parenthesi inclusivæ numeri Græca scholia indicant.

- A** Chæus *ἐν Κύκλῳ*. pag. 7. edit. Paris.
Æolicum metrum. 23. (89.) Æoles 37.
Æschylus *ἐν Νιόβῃ* 3.
Ajantiades Tragicus, unus ex Plejade (32) (93)
Alcæus 6, 16, 34, 35, 39, 68, 74.
ejus *ᾠμα* 51, 67. *πρώτη καὶ δευτέρα φθῆ ἐν τῷ πρώτῳ* 67.
παρ' Ἀλκαίου 45. videtur legendum *παρ' Ἀλκαίου*.
Genus Alcaicum decasyllabum 24. *ἐν δεκάσυλλατον*, & *δωδεκάσυλλατον* 46.
Alcman. 22, 28, 39, (89.) integras strophas tetrametris dactylicis composuit, quarum specimen 22. *δωδεκάσυλλατον ἐροφῶν ᾠμα* 74. genus *τὸ καλέμενον Ἀλκμανῶν* 44.
Alexander Tragicus, unus ex Plejade. (32) (93)
Ἀλεξάνδρου 88.
Anacreon 3, 19, 30, 40. ter. 56, 57, 68, 70, 74.
ἐν ἰσογύαις. 4.
ᾠμα 22, 40, 51, 69.
Genus Anacreonticum 16, (59.) (87.) seq.

Ananias Poëta antiquissimus, generis Hipponactei inventor à quibusdam habitus 16.

Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα γράφοιτες πρόνεπε in carminibus utuntur, (12)
ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις. (83.)

Apollodorus rithor 14.

Οἱ ἀρχαῖοι (87.) (94.)

Archebulus Thebanus poëta 27. Genus ἀρχεβύλειον. id.

Archilochus 16. (18) 19. 48. 49. 50. 51. 70. (86) ἰαμβοποιός. 50.
ἐν ἐπιδαμίοις. 22. ἐν ἐπιδαμῇ. id. ἐν τοῖς τετραμέτροις 27. Genus

Archilochium 19. Cratinus ἐκ ἀντικρου μμῆται ἔδελχλόχῃ
τὸν ἐρασμονίδῃ 50. ἐν τοῖς εἰς Δελχίλοχον φερομένοις ἰσβάκχοις 55.

Lycambi filiz, Archilochi jambis ἰαμβῶν seipfas suspendunt (87)

Aristoxenus (91) Selinuntius Epicharmo antiquior Poëta 25.

Aristarchus Grammaticus. Ἀριστάρχου ἐκδοσις ποημάτων Ὁμηρικῶν 74.

Aristophanes Comicus. (20) (92)

Ejus ἰστορικῶν. 29. Ἀμφιάρου. 30. Γεωργί. 42. bis πρότερον
Θεομοφοριάζουσαι. 42. Σφήκες 42.

Genus Ἀριστοφάνειον 25.

Aristophanes Grammaticus. ἐκδοσις Ἀριστοφάνειος ποημάτων Ὁμηρικῶν 74.

Asclepiades, genus Asclepiadeum (35.)

Bacchylides 44. 70. ejus ἄσματα 44.

Bœotia dialectus. (62)

Callimachus 6. 19. bis (20) 28. 50. 55. bis 57. (92) Ποῦμα Βαῖου
χ. 30. ποῦματιον ἢ παῖς ἢ κατάκλις. 63.

Comici 20, 57, 71, 74.

Corinna 60. ἐν τῷ πέμπτῳ 9.

Cratinus 48. (91) genus κρατίνειον. 56. 61. (62) Aristophanio metro usus. 25. εἰς τὰς Ὀδυσσεῆας εἰσβάλλων. in exordio dramatis.

26. ἐν Ὀδυσσεύσι. ibid. ἐν πανόπλαις 5. 6. ἐν τοῖς χείροσι. 6. ἐν
Κλοβελίταις 5. 6. ἐν ὠραῖς. 6. ἐν Τροφῶνῳ. 41. ἐν Δελχίλοχῳ.
50. ἐν τοῖς Σεριφοῖς. 50.

Critias ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ 8. seq.

Dactyli Idxi five Curetes, à quibus pedis genus, dactylus nomen accepit, quia illo metro circa Jove n tenerum canentes ac saltantes, Saturnum ab eo averterunt. (82)

Demo-

- Demosthenis versus in prosa. (76.)
 Dionysius sive Bacchius pedis genus πρὸς τὰ Διονυσιακά (82.)
 Διονυσιακῆ πομπῆς. id.
 Dionysiades Tragicus, unus è Plejade (32.)
 Dithyramborum hymni in Bacchum pleraque ex bacchio me-
 tro. (82.)
 Genus Δογμαϊκόν. 33.
 οἱ Δραμασοποιοί. 75.
 Empedocles. 2.
 Epicharmus (91) ἐν Μεγαρίδι. 9.
 ἐπινίκιον & χορεύουσις, scriptz metro Aristophanio 25.
 λόγῳ καὶ λογίαι. 25. (93.)
 Euphorion ἐν χερρονησιωτῇ. 60.
 Eupolis 71. ἐν Βαπταῖς. 14. Κόραξι. 42. ἐν ταῖς πέλοισιν. (52.) αἰτραῖτον-
 τοῖς. 57. 61. ἐν χρυσῷ γένει. 60.
 Genus Eupolideum. 61.
 Euripides 55.
 Genus Euripideum (88) five λυκίθιον. 18. (20)
 Genus Galliambicum 40. λελυμένον τὸ μέτρον. οἱ ἢ γὰρ οἱ Διοβαλ-
 λουσαι, οἷς θήλειαν γένσιν ἔχουσις, διὸ καὶ σώματα Φόρον ἐτέλειν Γω-
 μαισὶς εἰς ἔτρο, οἱ τοιαῦτοι ἢ ἱερῆς εἰσι Δήμητρος. (41.)
 Glycon. 33.
 Genus Glyconium. ibid. 60. (62.)
 Heliodorus (metricus, à Prisciano etiam laudatus) 6. (7.) (93.)
 Hermias Poëta. 67.
 Hipponax 4. 16. 17. (87.)
 Hipponactium genus 4. 6. 33.
 Homerus 4. 63. (76) (91)
 ὁ σοφώτατος. (87.)
 ejus versus 2. 3. 8. 14. 8c. ψαψωδία. 66. prima ψαψωδία habet
 μέτρα five σίχνη χ. (76.) Μαργίτης ὁ εἰς Ὀμηρον αναφερόμενος
 64. 67. Ὀμηρικὰ ἔπη. (89.)
 Homerus junior filius Homerus poetrix Byzantinæ (93.) Tragi-
 cus unus è Plejade (32.)
 Hymni jambo scribi soliti. (17.)
 ἱαμβοποιοί 20. Jambelegi. 51. Jambus dictus à Jambe-famula Ce-
 lei qvz saltans ad hoc metrum solata Cererem est, cum tristis su-
 per

per raptu Proserpinæ hospitaretur apud Celeum & Nerim ejus conjugem (81) vel à Jambepuella quæ hoc metro petita conviciis, se ipsa suffocavit id. & (87) vel ab anu hujus nominis quæ in scapha lanas lavans Hippomachem scapham tangentem his verbis repulit: ἀνδρας ἀπέλαθε, ἦν σκάφη ἀναζήτητος. (81.) ἰαμβίλειον λουδοῦν, ἀπὸ τῆς ἰβαλίω. id. Jambici carminis quatuor genera: Comicum, Tragicum, Satyricum & Jambicum specialiter ita dictum, singulorumque proprietates. (87.)

Jones (82.)

Λακωνικὸν μέτρον. 25.

Longinus. (28.)

Lycophron Tragicus, unus è Plejade: (32.) (93.)

Lyrici. 74.

Menandri Comædiz. 66. ἡ εἰς βολὴ τῆς Λευκαδίας Μανάνδρου. (73.)

Menon. (90.)

Ὁ μετρικὸς (5.) Hephæstio ipse intelligitur.

Μητρωικὸν μέτρον. 40. Διὰ τὸ πολλὰ γὰρ νεώτερος εἰς τὴν μετρίαν τῶν ὁσίων γράψαι γὰρ τῶν μετρῶν. id.

Molossus Pyrrhi & Andromaches F. à quo dictum pedis genus in carmine, quod ille hoc metro odas dixit in templo Dodones (82.)

οἱ νεώτεροι. 40. (87.)

Nicomachus ὁ πρὸς τὴν γραφὴν τῶν ἐλογίων ποιοικῶς. 14.

Παροιμιαικὸν μέτρον διὰ τὸ παροιμίας γινῆσαι γὰρ τῶν μετρῶν εἶναι. ἀλλὰ παροιμιαὶ εἰσὶ καὶ ἐπικῆ καὶ ἰαμβικῆ, καὶ ἡ γὰρ τῶν τῶν μετρῶν μέτρον. 26. (28.)

Parthenius ἐπικῆδιον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων. 4.

Περσικὸν pedis genus, ita dictum διὰ τὸ γὰς ἰστορίας γὰς Περσικὰς γὰρ τῶν μετρῶν γογράφαι (82.)

Phalæcium genus. 33.

Pherecrates εἰς τὴν Περικλοῦ 57. (59.)

Genus Pherecratium. 33.

Philicus Corcyrzus εἰς τὴν Πλαϊάδου 30. 31. (32.) (93.) ubi male Philiscus. Hexametro Choriambico totum poemata composuit. 30. 31.

Phrynichus Tragicus. 39.

Phrynichus Comicus. 39.

Pindarus. 68.

Genus

- Genus Pindaricum 51. *ἐν δαιτυλλιαῖσι*. 46.
 Plato Philosophus. (76.)
 Plato Comicus *ἐν ξανθίαισι*. 51.
 Pleias Tragicorum sub Ptolemaeo. (32.) (93.)
 Poëtarum versus qui non nominantur. 2, 3, 4. &c.
 Politicum carminis genus. (91.)
 Praxilla *ἐν ἀδυράμβοις, ἢ ἐν ἐπιγραφήσιν Ἀχιλλεύς*. 9.
 Genus *πρᾶξιλλαιον*. 24.
Πρωτόδοκον ὕμνον. (82.)
 Πρωτόδοκον genus Heroicum sive Hexametrum, quod Pythius Apollo
 usus illo in oraculis. (22.)
 Pyrrhus cui primus epinicius hymnus pyrrhichio metro compo-
 situs. (81.)
 Rhintho
ἐν ὀρέσῃ δράματι. 4.
 οἱ ῥυθμικοὶ à Metricis sive Grammaticis distinguntur. (78.)
 Sappho 30, 36, 37, 39, 40, 47, 49, 57, 58, 68, 70, 74. Genus Sapphic
ἐν παιδικαῖσι 33. *ἐν δαιτυλλιαῖσι*. 45, 46. *ἐν παιδικαῖσι*
βιβλίῳ, quo tertius liber Sapphonis. 34. *ἐν παιδικαῖσι*
 quo totus secundus liber Sapphonis scriptus 23. seq. *ἄσματα*
 libri septimi. 34. Ejus sunt versus p. 55. qui incipiunt *ἔστι μοι*
καλὰ παῖς. Libri secundi & tertii mentio pag. 62, 65. *ἐν τοῖς πα-*
λαιῶν ἀντιγράφοις κτ. δύο (ὑπὸ δυστυχίας sive ἐν ἀνακρίσει) ἄλλα
ὑπογεγραμμένων ἑκάστων ἄσμα. *ibid.* seq. Genus Sapphicum Heroi-
 cum. (91.)
ὁ ῥυθμικός. (82.)
 Simmias. 35. Rhodius, totum poema scripsit trimetro anapestico
 26. *ἐν τῷ πελίκῳ*. 31. (32.) *ἐν τοῖς πύρροις*. 32. *ἐν τοῖς ποιήμασι*. 43.
 Ejus σφάλτρα (32.) *ἐν τῷ*. *ibid.* ὡν 65, 68. κτ. ἄλλα παλαιοῦ.
 Genus Σιμμιακόν. 35.
 Simonides. 68. ejus Epigrammata. 14, 64, 66. (72.)
 Sophocles Electra (73.)
ἐν ταῖς ἐλεγίαις. 4.
 Sophronius Christianus Poëta. (88.) *παθὼν τὸ ἀγίον Σωφροῦς ἢ ἄλλοις*
ἀρχαῖς ἑσθλῶν δούκων ὁδῶν χριστιανῶν μακαρίων ἔλθετε παῖδες.
 Sosiphanes Tragicus è Plejade. (91.)
 Sosictheus Tragicus è Plejade. (72.) (93.)

Sotades à Ptolemæo Philadelpho occisus quod conjugium cum sorore reprehendisset (5.)

ejus *Ἰδιώτης*. 3.

Ἰλιάδα ἔγραψε Σωλῶδης, μεταθεῖς τὰ ἔπιγραμμα εἰς ἴδιον μέτρον (10.)
genus Sotadeum 37.

Stratis *λυροποιός* Anacreonti amatus. 56.

Ὁ *τεχνικός*. (77.) intelligitur ipse Hephæstio.

Telefilla 36.

Theocritus. 4. Bacchylidis *ἐπιφθεγμα: ἢ καλὸς θεῶν κρησὶν ἢ μόνον αἰθρῶν ἰσῆς*. 70.

Theopompus Comicus. 43. genus Theopompeum, quo ille usus est *ἐν Παισίν*. ibid.

Timocreon Siculus, *καμψὸς αἰθήρ*. 40. ejus *ᾠσμα*. id. Epigrammata. 2.

Timotheus. Ejus *νόμοι κινθαρδικά*. 66.

Tragici, 20. 74. Vide & supra, Plejas Tragicorum.

Xanthus *ἐν τοῖς Λυδιακοῖς*. 5.

Ζαχαρίας μεγάλῃ πάγκλεισῃ κῆρυ (88.) versus Christiani Pœtz ex hymno in S. Johannem Baptistam.

XIII. Fertur in multis Bibliothecis manū exarata DIONYSII Thracis *τέχνη Γραμματική*, sane antiqua & celeberrima pridem, communique usu trita, & plurimorum illustrata commentariis, qui Eustathio plus simplici vice laudantur ἢ τῆς Γραμματικῆς ἐξηγητῆς. In hac *τέχνῃ* leguntur quæ à Dionysio profert Sextus Empiricus adversus Grammaticos. Nomina eorum quorum commentarii in Dionysii *τέχνῃ* una cum ipsa feruntur manu exarati, sunt *Porphyrus, Diomedes Sebasteus, Melampus, Stephanus, Georgius Charoboscus, & Theodosius Alexandrinus*. Cæterum in MStis horum Commentariorum Codicibus magna confusio. Nam quæ in MSto Holsteniano referuntur v. g. ad Melampodem, hæc in Codice Regis Angliæ, quem evolvit Clariss. Bentleyus, exstant sub nomine Diomedis. Non raro eadem iterum iterumque repetuntur sub diversis nominibus, vel quoque in Anonymi *ἀδήλων ἐξηγήσει ἀκροάτου*. Non etiam usque adeo certo constat, quisnam fuerit Dionysius ille Thrax *τέχνης* auctor. Svidas quidem memorat Dionysium qui à patre Tero Thracis nomen tulerit, licet ipse natus esset Alexandriz. Hunc ait fuisse discipulum Aristarchi Grammatici, Romæque docuisse Pompeji Magni tempore, & Tyrannio

rannionis prioris præceptor fuisse, plurimamque scripsisse γραμματικά τε καὶ σωληγματικά καὶ ὑπομηματικά; ubi γραμματικά accipio de institutionibus τεχνικαῖς, σωληγματικά de libris singularis argumenti, & ὑπομηματικά de commentariis in Poëtas vel alios vetustiores scriptores. Hic idem est Dionysius Thrax quem Strabo lib. XIV. notat, cum Alexandrinus esset, dictum tamen fuisse Rhodium, ut nempe donatum Rhodiorum civitate. Quod vero Etymologici Magni auctor de Dionysio narrat, idem quoad isdem verbis scriptum reperio in scholiis ad Dionysii τέχνην ineditis: Διονύσιος ὁ Θραξ. ἰστέον ὅτι Θραξ ἐλέγξο, ἢ ἂν τὸ Τραχύν τ' Φωνίης, ἢ ὅτι τῆ ἀληθεία Θραξ ἦν. Οὗτος ὁ Διονύσιος μαθητὴς ἦν τῷ Ἀριστάρχῳ. Καὶ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον ζῶντα φησὶ, ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ τῆν Τραγωδίαν ἐξωγράψαι, ἂν τὸ ἀποσηθίζην αὐτὸν πάσαν (ita legendum in Etymologico pro τῷ) τῆν Τραγωδίαν. At in isdem scholiis alibi: Διονύσιος ὁ Θραξ ὁ τῆν τέχνην συγγραψάμενος τῆν Γραμματικὴν, τὸ μὲν γένος ἦν Βυζάντιος, ἐκαλεῖτο δὲ Θραξ, τῷ μείζονι κοσμημένῳ τ' χάρας ὀνόματι. Ἐγένετο δὲ ἄγαν παρδαῖος καὶ πολυμαθὴς, ὥστε πάντας ὑπερβάλλειεν τὴν κατ' αὐτόν. Quod porro incertum sit, idemne hic τέχνης Grammaticæ scriptor cum Dionysio Thrace Aristarchi discipulo, his verbis notant eadem scholia: Θέλῃσιν ἔν τινεσ-μηταῖσι γνήσιον τῷ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγγραμμα, ἐπιχειροῦντες ἕτως, ὅτι οἱ τεχνικοὶ μέμνηται τῷ Διονυσίῳ τῷ Θρακὸς, καὶ λέγουσιν ὅτι διέχωρίζε τὴν προσωροίαν ἀπὸ τῷ ὀνόματι, καὶ σωληπία τὸ ἀρθρον καὶ τὴν ἀνωνυμίαν. Ἄρα ἔν ἔκαστῳ Διονυσίῳ τῷ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἔστιν ἔν ἑκάστῳ, ὅτι ἀλλοῦ ἢ ἐκείνου Διονύσιος ὁ Θραξ, καὶ ἄλλοῦ ὁ περὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἐκείνου μὲν μαθητὴς Ἀριστάρχῳ, ἕτερου ἢ τῷ Πησῷ. * Ἀρ-
 que alio in loco: Περί τῷ εἶναι γνήσιον τὸ παρὸν βιβλίον ἀμφισβήτηται. Ἐπιχειροῦσιν γὰρ τινεσ ἕτως ἐκόντες, ὡς οἱ τεχνικοὶ εἰς. Ἔστιν ἔν ἑκάστῳ ὡς ἐκεῖνος ὁ Διονύσιος. ἄλλοῦ ἢ. Ἐκείνου μὲν μαθητὴς ἦν Ἀριστάρχῳ. ἕτερου δὲ ἐστὶν ὁ λεγόμενος ὁ τῷ Πησῷ. Ἐλέγξο καὶ ἕτερος Θραξ, ἢ ἂν τὸ Τραχύν ἢ τὸ Φωνίης, ἢ διότι καὶ τῆ ἀληθεία Θραξ ἦν. Ἐκός δὲ καὶ τῷ πλάτῃ αὐτόν κληθῆναι Θρακίκα. ὅτι δὲ ἄλλοῦ ἢ τῷ δηλοῖ καὶ ὁ παρ' ἀμφότερων ὀρισμὸς τῷ ῥήματι. Οὗτος μὲν γὰρ τὸ ῥῆμα ἐξέλεται ῥῆμα ἐστὶ λέξις ἀπ' ἡλίου, ἐπίδεικτικὴ χρόνων καὶ προ-
 σωποῦ

Libri 5a Pars Tertia.

* al. Πησῷ. Nescio an huc facit quod Svidas Dionysium Thracem ait fuisse Τηρεν, nam is eundem illum esse Dionysium Aristarchi discipulo facit.

εἰς τὴν καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργων ἢ παθῶν παρισῶσα. Ὁ δὲ Διονύσιος
ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ἵτις ἐρίζεται ῥῆμα ἐστὶ λέξις
κατηγορημα σημαίνουσα. Quemcumque autem hęc τέχνη εἰσαγωγικὴ
Grammaticum Dionysium ** habet auctorem, certe ob antiqui-
tatem, perspicuitatem & acumen digna est quę lucem videat, & cu-
jus editionem pridem moliti sunt viri docti Mauffacus & I. Vosfius.
Igitur non ingrati me rem puto facere Gręcarum literarum stu-
diosis, si eximum hoc monumentum præfenti loco cum eis communi-
cem ex apographo Holsteniano, quod exstat inter MStos Codices Bi-
bliothecę Johanneę hujus Urbis Hamburgensis.

DIONYSII THRACIS

Ars Grammatica.

CAP. I. ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ. De Grammatica.

Γραμματικὴ ἐστὶν ἐμπειρία τῶν ὡδῶν τοῖς ποιηταῖς τε καὶ συγγραμ-
φεῦσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. Μία δὲ αὐτῆς εἰσὶν εἴς. Πρῶτον, ἀνά-
γνωσις ἐντεταμένη καὶ προσωδία. Δεύτερον, εἰρήνησις καὶ τῆς ἐνυπαρχαντος
ποιητικῆς τέχνης. Τρίτον, γλωσσῶν τε καὶ ἰσοριῶν πρόχρησις ἀπόδοσις.
Τέταρτον, ἐτυμολογίας εὑρεσις. Πέμπτον ἀναλογίας ἐκλογισμός. Ἐξίον,
κρίσις ποιημάτων, ὃ δὲ κάλλος ἐστὶ πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ.

2. Περὶ Ἀναγνώσεως. De Lectione.

Ἀνάγνωσις ἐστὶ ποιημάτων ἢ συγγραμμάτων ἀδιάπλοιστος προφορὰ.
ἀναγνωστικὴ δὲ καὶ ὑπόκρισις, καὶ προσωδία, καὶ ἀψολή. Ἐκ μὲν γὰρ ἡ
ὑπεκρίτως τὴν ἀρετὴν, ἐκ δὲ ἡ προσωδία τὴν τέχνην, ἐκ δὲ ἀψολῆς
τὴν ὡσεὶ ὁμιλίαν τῶν ὁρῶν, ἵνα τὴν μὲν τραγωδίαν ἥρωικῶς ἀναγνώσῃ, τὴν
δὲ κωμικὴν βιοτικῶς, τὰ δὲ ἄλλα λιγυρῶς, τὸ δὲ ἐπὶ ἐπιτάσεως, τὴν δὲ λιγυ-
ρῶς ποίησιν ἐμμελῶς. τῆς δὲ ἀκτῆς ὑφαιμικῶς καὶ γοιρῶς. τὰ γὰρ μὲν ὡδῶν
τῆς τέχνης γνώμα ὡδῶν ἵεσις, καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἀρετῆς καὶ ἀρετῆς,
τῆς δὲ τῶν ἀναγνωσκόντων καταγέλαστος παρρησι.

3. Περὶ Τόνου. De tono.

Τόνος ἐστὶ Φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονία, ἢ καὶ ἀνάτασις ἐν τῇ ὀξείᾳ
καὶ ὀμαλισμῶν ἐν τῇ βαρεῖᾳ, ἢ καὶ ὠκυκλάσις ἐν τῇ περιωμένῃ.

4. Περὶ

** De pluribus Dionysii Grammaticis infra hoc capite.

4. Περὶ Στιγμῆς. De interpunctione.

Στιγμαί εἰσι τρεῖς Ἰαλία, μίσση, ὑποστιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστὶ ἀναοίας ἀπὸ κλησμένης σημεῖον. Μίσση ἢ σημεῖον πνεύματος ὄνομα τῷ Ἰαλαμ βαναμῶν. Ὑποστιγμή δὲ ἀναοίας μηδέπω ἀπὸ κλησμένης ἀλλ' ἐστὶ ἐνδείξις σημεῖον.

5. Πῶς διαφέρει στιγμή ὑποστιγμῆς; Quomodo differt punctum à commate?

Χρόνω. ἐν μὲν γὰρ τῇ στιγμῇ πολὺ τὸ διάστημα, ἐν δὲ τῇ ὑποστιγμῇ πανηλωτῶς ὀλίγον.

6. Περὶ Ραψωδίας. De rhapsodia.

Ραψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριμηλῆος ἢ ἑπὶ ὑπόθεσιν. Ἐπισημασμένη ἢ ραψωδία ἰονοὶ ραβδαδία τις ἔστα. ἀπὸ ἑ δαφνίη ραβδῶ ταυτερχομῶν ἀδον τὰ ἑ Ὀμήρου ποιήματα.

7. Περὶ Στοιχείων. De elementis sive literis.

Γράμματα εἰσι εἰκοσιτίσσορα ἀπὸ ἑ ἀ μέχρι ἑ ω μεγάλα. Γράμματα ἢ λέγεται διατὸ γράμματις ἢ ἔνσηματις τυπῶσαι γράψαι γὰρ τὸ ἔνσημα ἢ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρου. * Νῦν δὲ με ἐπιγράψας Ἰερσον ποδοῖ ἔχαι ἀύως. Τὰ ἢ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διατὸ ἔχειν εὐαχθὸν ἢ ἢ καὶ ἰαξίν. Τύτων Φωνήηα μὲν εἰσὶ ἀπὸ πη, α, ε, η, ι, ο, υ, καὶ ω. Φωνήηα ἢ λέγεται διότι φωνῆν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελεῖ. διον α, η. Τῶν δὲ Φωνήητων μικρῶν μὲν εἰσι δύο η, καὶ ω, βραχέα δὲ δύο. ε, ψιλὸν, καὶ ο, μικρὸν. Δίχρονα δὲ τρία. α, ε, καὶ ο. δίχρονα δὲ λέγεται, ἐπειδὴ ἐκτείνονται καὶ συστέλλονται. Πρῶτακτικὰ Φωνήητα πέντε α, ε, η, ο, ω. προτακτικὰ δὲ λέγεται ὅτι προτασσόμενα ἑ ι, καὶ ἑ υ. συλλαβὴν ἀποτελεῖ. αἰ, αὐ. ἰποτακτικὰ ἢ δύο. ι, καὶ υ. Τὸ υ δὲ πῶτε πρῶτακτικόν ἐστὶ ἑ ι ὡς ἐν τῷ μῦθῳ καὶ ἀργεῖα, ἢ ὡς καὶ τοῖς ὀμείοις. Δίφθογγον δὲ εἰσι ἐξ αἰ, αὐ, οἰ, ου, ει, ου. Συμφωνὰ δὲ τὰ λοιπὰ ἐπ' ἰαμασμένα. β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ. συμφωνὰ δὲ λέγεται ὅτι αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυτὰ φωνῆν ἔχουσι, συλλαβὴν δὲ μὲν τῶν Φωνήητων φωνῆν ἀποτελεῖ. τύτων ἡμίφωνα μὲν οὐκ εἰσὶ. ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. ἡμίφωνα ἢ λέγεται, ὅτι παρ' ὅσον ἦσαν τῶν Φωνήητων ἡμίφωνα καθ' ἑαυτὰ, ἐν τε τοῖς μυθμοῖς καὶ σιγμοῖς. Ἄφωνα δὲ εἰσι ἐντὶ α, β, γ, δ, θ, κ, σ, τ, φ, χ. ἀφωνα δὲ λέγεται ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐστὶ κἀκῶφωνα, ὡς παρ' ἀφῶν ἰγγομῶν τραγωδῶν τὸν κἀκῶφωνον. Τύτων ψιλά μὲν τρία. κ, π, τ. Δαστεῖα δὲ τρία. θ, φ, χ. Μίσση δὲ τύτων τρία β, γ, δ.

D 2

Μίσση

Μέσα ἵεσηται, ὅτι τῶν μὲν ψιλῶν ἐστὶ δασύτερα, ταῖς δὲ δασείων ψιλότερα. Καὶ
 ἐστὶ τὸ μὲν β μέσον ἔ π κῆ ἔ φ. τὸ δὲ γ μίσον τὸ κ κῆ ἔ χ. τὸ δὲ δ
 μίσον ἔ θ ἔ τ. Ἀντισηταὶ δὲ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς τὸ μὲν φ τῶ π. ἕτως.
 Ἀλλὰ μοι εἴφ' ὅπῃ ἔχεις ἰὼν εὐσεργεῖα νῆα. * Τὸ δὲ κ τῶ χ ** Ἀυλίχ' ὁ μὲν
 χλαῖνάν τε χλαῖνά τε ἴππυτ' Ὀδυσσεύς. τῶ θ τὸ τ. *** Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα
 πάντες αἰκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ἐτι δὲ ταῖς συμφωνίαισι διπλᾶ μὲν ἐστὶ τρία. ζ. ξ.
 ψ. Διπλᾶ δὲ ἔρηται, ὅτι ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκ δύο συμφωνῶν σύμφωνται. τὸ μὲν
 ζ ἐκ ἔ σ κῆ δ. τὸ δὲ ξ ἐκ ἔ κ κῆ σ. τὸ δὲ ψ. ἐκ ἔ π κῆ σ. Ἀμε-
 ταβρολα δὲ τίσσασα. λ. μ. ν. ρ. Ἀμεταβρολα ἵεσηται, ὅτι ἔ μεταβάλλεται
 ἕτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν ρημάτων, ἕτε ἐν ταῖς κλίσεσι τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ αὐτὰ
 κῆ ὕγρα καλεῖται. Τελικὰ ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἀντικλιᾶτων κατ' εὐθείαν
 κῆ εἰκὴν πῶσιν, σοικεῖά ἐστι πῆς. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Δίον, Φῶιξ, Νέστωρ,
 Πάρις, Πέλοψ. Θηλυκῶν δὲ ὀκλίω. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Μῆσα, Ελένη,
 Κλαῖω, χελιδῶν, ἔλιξ, μήτηρ, Θέτις, λαίλαψ. Οὐδέτερον δὲ ἐξ. α. ι. ν. ρ. σ. α.
 οἷον ἄρμα, μέλι, δένδρον, ὕδωρ, δέπας, ὄρευ. τινὲς δὲ προσθεοῦσι κῆ. τὸ
 α. οἷον ἑκίνο, τῆτο, ἄλλο. ὀκκῶν δὲ πρία. α. ι. ω. οἷον Ἀφροδίτα, Ἐκτορα, Φίλω.
 Πληθυντικῶν τίσσασα. ι. σ. α. η. οἷον Φίλοι. Ἐπτορες, βιβλία, βέλη.

8. Περὶ Συλλαβῆς. De Syllaba.

Συλλαβὴ δὲ ἐστὶ κυρίως σύλληψις συμφωνῶν μὲν Φωνήων, ἢ Φωνηῶν, ἢ Φωνηῶν, οἷον πᾶς, βᾶς, καλαχητικῶς δὲ ἔξ ἑξ ἑνὸς Φωνηῶν, οἷον α. ἦ.

9. Περὶ μακρᾶς συλλαβῆς. De Syllaba longa.

Μακρὰ συλλαβὴ γίνεσθαι κτ' ἑπτάκις οὕτως. Φύσει μὲν
 ἑρεῖς, τῶσι δὲ πέντε. Καὶ φύσει μὲν, ἢ τοι ὅταν διὰ τῶν μακρῶν σοικεῖων
 ἐκφέρεται, οἷον Ἡρώς. ἢ ὅταν ἔχη ἐν τι τῶν διχρόνων κατ' ἐκλαση τὸ ῥα λαμβαν-
 ῶμενον, οἷον Ἄρης. ἢ ὅταν ἔχη μίαν ταῖς διφθόγγων οἷον, Λίας. Θεσει δὲ, ἢ τοι
 ὅταν εἰς δύο συμφωνὰς λήγῃ, ἢ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφωνῶν ἀρχαμένῳ, οἷον
 ἔργον. ἢ ὅταν διπλᾶν συμφωνῶν ἐπιφέρεται, οἷον ἔξω. ἢ ὅταν εἰς διπλᾶν
 συμφωνῶν λήγῃ. οἷον ἄπαξ.

10. Περὶ βραχείας συλλαβῆς. De Syllaba brevi.

Βραχεῖα συλλαβὴ γίνεσθαι κτ' ἑπτάκις οὕτως. ἢ τοι ὅταν ἔχη ἐν τῷ τῶν Φωνηῶν
 σοικεῖων, οἷον βρέφω. ἢ ὅταν ἔχη ἐν τῶν διχρόνων κτ' συσληψίῳ ῥα
 λαμβανόμενον, οἷον Ἄρης.

11. Περὶ κοινῆς Συλλαβῆς. De Syllaba communi.

Κοινὴ συλλαβὴ γίνεσθαι κτ' ἑπτάκις ἑξῆς, ἢ τοι ὅταν εἰς Φωνῶν μακρῶν
 λήγῃ ἢ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ Φωνηῶν ἀρχαμένῳ, οἷον Οὐλί μοι αἰτή εὐλίθειν
 με

* Οδύη. ἰ. 279. ** Οδύη. ἰ. 229. *** Ἰλιάδ. γ. 95.

μοι αἰτίαι εἰσιν. * ἢ ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένη ἐπιφέρειται δύο σύμφωνα, ἔστω τὸ μὲν δεξιὸν ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγέρθων, καθ' ἐν ἄφωνόν ἐστιν, ὡς Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλῆστον κεχαρισμένε θυμῷ. ** ἢ ὅταν βραχεῖα ὑποκαταπεραιοῖς μέρει λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, ὡς Νίστορα δ' ἔκ εἰλαθεν ἰαχὴ πίνουσι περ ἔμπης.

12. περὶ λέξεως. De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἔκ τ' ὑπόθεσιν λόγου ἐλάχιστον.

13. περὶ λόγου. De sermone.

Λόγος δὲ ἐστὶ περὶ τῆς τε καὶ ἐμμέτρης λέξεως σύνθεσις, διάνοιαν αὐτὴ βελῆ δηλῶσα. ἔστι δὲ λόγος μέρος οὐκ ἴσῳ ὄνομα, ῥημα, μέτρος, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

14. περὶ ὀνόματος. De nomine.

Ὄνομα ἐστὶ μέρος λόγου πρῶτον, σῶμα καὶ πρᾶγμα σημαίνει. σῶμα μὲν ὡς λίθος, πρᾶγμα δὲ ὡς παιδεία, κοινῶς τε καὶ ἰδίως λεγόμενον. Κοινῶς μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἵππος, ἰδίως δὲ ὡς Σωκράτης. παρὰ τῆς ὀνόματι πέντε γένη, εἶδη, σχήματα, ἀριθμοί, πλάσεις. Γένη μὲν ἂν εἰσι τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ ἄθετον. ἔνιοι δὲ προσθέσσι τέτοις καὶ τὸ ἄνθρωπος, ἵππος, ἔτερα δύο, τέττις, τὸ κοινῶς καὶ ἐπικοινον. Καὶ κοινὸν μὲν, ὡς εἴρηται τὸ ἄνθρωπος καὶ ἵππος. ἐπικοινον δὲ ὡς χελιδὼν, αἰστὸς. Εἶδη δὲ δύο, πρῶτον καὶ ὑποφώνημα, πρῶτον μὲν ἂν εἰσι τὸ καὶ τὴν πρώτην φωνὴν λεχθέν, ὡς γὰρ παράγωγον δὲ τὸ ἀφ' ἑτέρου τῆν γένεσιν ἐρχόμεν, ὡς γαστήρ. Εἶδη ὑποφώνητων εἰσὶν ἑπτὰ. Πατρωνυμικόν, κτητικόν, συγκριτικόν, ὑποκοριστικόν, παρωνυμικόν καὶ ῥηματικόν. Πατρωνυμικόν μὲν ἂν εἰσι κυρίως τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐρχοματισμένον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ προγόνων, ὡς Πηλεΐδης ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ Διοκλῆς. Τύποι δὲ τῶν πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων τρεῖς, ὁ εἰς δὲ, ὁ εἰς ὦν, ὁ εἰς ἀδίου. ὡς Ἀτρεΐδης, Ἀτρείων, καὶ ὁ τῶν Αἰολίων ἰδὲ τύπος, Τρῳάδης. Τρῳα γὰρ ταῖς ὁ Πιπτακός. Θηλυκῶν δὲ τύποι εἰσι τρεῖς, ὁ εἰς ἰς, ὡς Πηνελόπει. ὁ εἰς ἄς, ὡς Πολιάς. καὶ ὁ εἰς ῖν, ὡς Ἀδραστίνη. Ἀπὸ μητέρων ἢ μητρικῶν Πατρωνυμικόν ὁ Ὀμηρικός, ἀλλ' οἱ ἰσώτεροι. Κτητικόν δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῆν κτήσιν κτητικόν, ἐμμετρικῶς ἢ κτητικόν, ὡς Νηλεῖοι ἵπποι, Ἐκτόρειοι χιτῶν, Πλατωνικὸν βιβλίον. Συγκριτικόν δὲ ἐστὶ τὸ τῆν σύγκρισιν ἔχει πρὸς ἑνὴ ὁμοιογενῆ. ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος Διοκλῆος ἢ ἑνὸς πρὸς πολλῶν ἑτερογενῶν, ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος τῶν Τρώων. Τῶν δὲ συγκριτικῶν τύποι εἰσι τρεῖς, ὁ εἰς πλεον, βραδυτέρος, καὶ ὁ εἰς ὦν καθαρῶν ἢ ὡς βελτίων, καλλίων, κρείων ὁ εἰς ὦν, ὡς ἡσίων. Ἐπερθετικόν δὲ ἐστὶ τὸ κτλ ἐπίτασιν ἢ πρὸς πολλὰς ὑπολαμβάνομενον ἐν συγκρίσει. Τύποι δὲ αὐτῶν εἰσι δύο, ὁ εἰς ῥατος, ὡς ὀξύτατος, καὶ ὁ εἰς ῥας, ὡς

D 3

ὡς πλά. γ. 164. ** ἰδὲ γ. 287. ἰδὲ πλά. ζ. 1.

μέγιστος, ἀριστος. Τποκορίστικον δ. ἐστὶ τὸ μείωσθαι ἔμπροσθεν ἢ πρῶτον δηλῶν ἀσυγκρίτως, οἷον ἀνθρωπίσκος, λίθαξ, μερακύλλιον. Παρώνυμον δὲ ἐστὶ τὸ παρ' ὀνομα ἢ ὡς ἐξ ὀνόματι ποικῶν, οἷον θείων, τρύφων. Ρημαϊκὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥήματι παρηγγελμένον, οἷον Φιλήμων, μήμων. Σχήματι δὲ ὀνομάτων εἰσὶ τρία, ἀπλῆν, σύνθετον, ὡς ἄσυνθετον. Ἀπλῆν μὲν, οἷον μέμων. σύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμέμνων. Παρασύνθετον δὲ οἷον Ἀγαμέμνονιδης, Φιλίππιδης. Τῶν δὲ συνθετῶν διαφοραὶ εἰσὶ τέσσαρες, αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶν ἐκ τῶν δύο τελείων, ὡς χειρίσσοφος. αἱ δὲ ἀπολείπονται ὡς Σοφοκλῆς. αἱ δὲ ἐξ ἀπολείπορος, καὶ τελείων, ὡς Φιλοδῆμος. αἱ δὲ ἐκ τελείων καὶ ἀπολείπορος, ὡς Παικλῆς. Αριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυϊκός, καὶ πλῆθυντικός. Ἐνικός μὲν, οἷον Ὀμηρος. δυϊκός δὲ, τῶ Ὀμήρω. πλθυντικός, οἷον Ὀμηροί. Εἰσὶ δὲ τινες ἐνικοί χαρακτηριστοὶ καὶ πολλὰ λεγόμενοι, οἷον δῆμος, χορός, καὶ πλθυντικὸν καὶ ἐνικὸν καὶ δυϊκόν. ἐνικὸν μὲν, ὡς αἱ Ἀθηναί, Θῆβαι. δυϊκὸν δὲ, ὡς αἱμῶνιοι. Πτώσεις δὲ εἰσὶν ὀνομάτων πέντε, ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Λέγουται ἢ μὲν ὀρθή ὀνομαστική, καὶ εὐθεία. ἢ ἡ γενική, κλητική, καὶ παθητική ἢ δὲ δοτική, ἐπισταλτική. οἱ δὲ αἰτιατική, κατ' αἰτίαν, ἢ δὲ κλητική, προσαγορευτική. Ὑποπέτωσε δὲ τῶ ὀνόματι ταῦτα, ἃ καὶ εἰδη προσαγορεύεται, κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον, πρὸς τι ἔχον, ὀμωνυμιον, συναίνυμιον, φερώνυμιον, διώνυμιον, ἐπώνυμιον, ἐθνικόν, ἐρωτηματικόν, ἀρίστον, ἀναφορικόν ἢ ἡ ομοιωματικόν, καὶ δεικτικόν, καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται. Ὁμιλιτικόν, ἐπιμετρικόν, περικλιτικόν, πεποικημένον, γενικόν, εἰδικόν, ἰακτικόν, ἀρεθμητικόν, μετασφαστικόν, ἀπολελυμένον.

Κύριον μὲν ἔν ἐστιν ὃ τὴν ἰδίαν σημαίνει, οἷον Ὀμηρος, Σωκράτης. Προσηγορικόν δὲ ἐστὶ τὸ κοινῆ ἕσταν σημαίνον, οἷον ἀνδρῶν, ἰππῶν. Ἐπίθετον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπίκουρον ἢ προσηγορικῶν ὀμωνυμῶς τιθέμενον, καὶ δηλῶν ἔκαστον ἢ ὑπόγονον. λαμβάνεται δὲ τριχῶς. ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκτός. ἀπὸ ψυχῆς, ὡς τὸ σῶφρον, καὶ ἀκόλαστον. ἀπὸ τῆς σώματος, ὡς τὸ ταχύς, ἔραδύς. ἀπὸ τῶν ἐκτός, ὡς τὸ πλάσιον, πένης.

Πρὸς τι δὲ ἔχον ἐστὶν, ὡς παῖς, υἱός, φίλος, δεξιός. Ὡς πρὸς τι δὲ ἔχον τὰ ἐστὶν, ὡς νύξ, ἡμέρα, θάνατος, ζωή. Ὀμωνυμιον δὲ ἐστὶν ὄνομα τῶ καὶ πολλῶν ὀμωνυμῶς τιθέμενον, οἷον ἐπὶ μὲν κυρίων, ὡς Δίας ὁ Ἑλαμῶνιος, καὶ Δίας ὁ Ἑοιῶν. ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν, ὡς μῦς θαλασσιῶν, καὶ μῦς γηγενῶν. Συναίνυμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐν διαφορῆς ὀνομασι τὸ αὐτὸ δηλῶν, οἷον ἀορ, ξιφῶν, μάχαιρα, σπαθῆ, φάσγανον. φερώνυμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τινος συμβεβηκότος τινός, οἷον μεγαπένθης. διώνυμιον δὲ ἐστὶν ὄνομα δύο καὶ εἰς πρὸς κυρίων τῶν ἰσχυμένων, οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις. ἐκ ἀντιθέτου δὲ ἐστὶν ὡς ἡ λέξις καὶ γὰρ ἐστὶν Ἀλέξανδρος, ἔτι καὶ Πάρις. Ἐπώνυμιον δὲ ἐστὶν ὃ καὶ διώνυμιον καλεῖται, τὸ μὲν ἕτερον κυρίων καὶ εἰς λεγόμενον, ὡς ἐνοσίχθων ὁ Ποσειδῶν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Ἐθνητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν δηλωτικόν, ὡς Ἰωνίς, Γαλασίης. Ἐρωτη-

παίρω. Η ἐξή διὰ καθάρῃ ἔω. ὄιον ἰππεύω, πλείω, βασιλεύω, ακέω. Τυπὲ
δὲ καὶ ἐβδόμην συζυγίαν διὰ ἔξ. καὶ ψ. ὄιον ἀλιζῶ καὶ εἴψω.

17. περὶ τῶν περιωμένων. De verbis quæ circumflectuntur.

Περιωμένων δὲ ῥημάτων συζυγίαι τρεῖς. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται
ἐπὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ προτάτῃ διὰ τὸ οὐ διφθόγγου, ὡς ἰσῶ, τοῦς, τοῦ. Ἡ δὲ δευ-
τέρη διὰ τὸ α διφθόγγου, προσγεγομένη μὲν ἔξ ἢ εὐ συνειρημένη δὲ, ὡς
βοῶ, βοῶς, βοῶ. Ἡ δὲ τρίτη διὰ τὸ οὐ διφθόγγου, ὡς χρυσῶ, χρυσοῖς
χρυσῶ.

18. περὶ τῶν εἰς μι. De Verbis in μι.

Τῶν δὲ εἰς μι λεγόντων ῥημάτων συζυγίαι εἰσι τρεῖς αὖτε, ὧν ἡ μὲν πρώτη
ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περιωμένων, ὡς ἀπὸ ἔξ ἰδῶ γέγονε ἰδῆμι.
Ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῆς δευτέρας, ὡς ἀπὸ ἔξ ἰσῶ γέγονε ἰσῆμι. Ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς
τρίτης, ὡς ἀπὸ ἔξ δίδῶ γέγονε δίδωμι. Ἡ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς τέταρτης τῶν βαρυτό-
νων, ὡς ἀπὸ ἔξ ἀγγύω γέγονε ἀγγύμι.

19. περὶ μετόχων. De Participio.

Μετόχη εἰσι λέξεις μετόχουσα τῶν ῥημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων ἰδιώ-
τησι. Παρέπειται δὲ αὐτῇ ταῦτα α καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ ὀνόματι, διότι προσώ-
πων τε καὶ ἐγκλίσεων.

20. περὶ ἁρθῶν. De articulo.

Ἄρθρον εἰσι μέγιστον λόγῳ πῶσιον, προσασσόμενον καὶ ὑποσασσόμενον τῶν
κλίσεων τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποσασσόμενον μὲν τὸ ὅς, προσασσόμενον δὲ τὸ ὅ. Πα-
ρέπειται δὲ αὐτῷ γὰρ, ἀριθμοί, πῶσις. Γένη μὲν ἔν εἰσι τρία. ὁ ποιητῆς, ἡ
ποίησις καὶ τὸ ποίημα. Ἄρθροι δὲ τρεῖς, ἀνικός, δουκός, καὶ πληθυντικός. Εἰ-
κόδες μὲν ὄν τὸ ὁ καὶ τὸ δουκός, δὲ τὸ καὶ τὸ πληθυντικός δὲ οἶον, οἱ, αἱ, τὰ. Πῶ-
σις δὲ, ὁ, ἔ, τῶ, τῶν, ὡ, τῶ, τῆν, ὦ, τῶ, ἔ, τῶ, τῶν.

21. περὶ ἀνωμαλίας. De pronomine.

Ἀνωμαλία δὲ εἰσι λέξεις ἀνὴρ ὀνόματι. ὡς ἀλαμβανομένη, προσώπων
ἀνωμαλίας δηλωτική. Παρέπειται δὲ αὐτῇ ἔξ, πρόσωπα, γένη, ἀριθμοί, πῶ-
σις, ῥήματα καὶ ἴδι.

22. περὶ πρωτότυπων. De pronomibus primitivis et derivatis.

Πρόσωπα πρωτότυπων μὲν, ἐγώ, σύ, ἴ. Παραγώγων δὲ ἐμὸς, σοὺς, ὄς.
Τίτη μὲν πρωτότυπων διὰ μὲν τὸ φωνῆς ἢ διακρίσεως, διὰ δὲ τὸ ἀπ' αὐτῶν δει-
ξίως,

Ξεις, οἷον ἐγώ. τῶν ᾗ ᾧ παραγωγῶν, ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν. Αἰθμοὶ ᾗ ᾧ προση-
 τύπων ἐνικός μὲν, ἐγώ, σὺ, ἴ. Δυϊκὸς ᾗ ᾧ σφῆ, γαί. Πληθυντικός ᾗ ᾧ ἡμεῖς, υμεῖς,
 σφῆς. Παραγωγῶν ᾗ ᾧ ἐμός, σός, ἑός. Δυϊκὸς ἐμῶ, σῶ, ἑώ. Πληθυντικός ἐμοί,
 σοί, οἱ. Πρώσεις δὲ προσητύπων μὲν ἑρθῆς ἐγώ, σὺ, ἴ. γενικῆς δὲ ἐμῶ σῶ, ἑώ. δο-
 τικῆς ᾗ ᾧ ἐμοί, σοί, οἱ. Αἰτιατικῆς ἐμέ, σέ, ἐ. Κλητικῆς ᾗ ᾧ σύ. Παραγωγῶν ᾗ ᾧ
 ἐμός, σός, ἑός. ἐμῶ, σῶ, ἑώ. ἐμόν, σόν, ἑόν. Σχηματῆς ᾗ ᾧ δύο, ἀπλῶν, σύνθετον. ἀπλῶν
 μὲν ἐμῶ, σῶ, ἑώ. σύνθετον ᾗ ᾧ ἐμαυτῶ, σαυτῶ, ἑαυτῶ. Εἶδη δύο, ὅτι αἱ μὲν εἰσι προση-
 τυποὶ, ὡς, ἐγώ, σὺ, ἴ, αἱ δὲ ᾧ παραγωγοὶ, ὡς πᾶσαι αἱ κλητικῆς, αἱ καὶ διπρόσω-
 ποι καλῶνται. Παραγόνται ᾗ ᾧ ἕτως, ἀπὸ μὲν κτητικῶν αἱ ἕνα κτήτορα δηλῶ-
 σαι, ὡς ἀπὸ ᾧ ἐμῶ ὁ ἐμός· ἀπὸ ᾗ δυϊκῶν αἱ δύο, ὡς ἀπὸ ᾧ γαί γαίτερος. Ἀπὸ
 ᾗ ᾧ πληθυντικῶν αἱ πολλὰς, ὡς ἀπὸ ᾧ ἡμεῖς ἡμεῖτερος. Τῶν ᾗ ᾧ ἀίλωνυμιῶν αἱ μὲν εἰσι
 αἰσυναρθεροὶ, αἱ ᾗ ᾧ συναρθεροὶ. αἰσυναρθεροὶ μὲν οἷον ἐγώ· συναρθεροὶ ᾗ ᾧ οἷον ὁ ἐμός.

23. Περὶ Προθέσεων. De prepositionibus.

Πρόθεσις ἐστὶ λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν ᾧ λόγῳ μερῶν ἐν τῇ σω-
 θίσει καὶ σωλάξει. Ἐπὶ ᾗ ᾧ πᾶσαι αἱ προθέσεις οὐκῶ καὶ ὀκτα. ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸ, πρὸς,
 σὺν, ἀνά, κατ', ἀνά, μὲν, ἔνθα, ἀντί, ἐπί, περὶ, ἀμφί, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

24. Περὶ Ἐπιρρήματος. De adverbio.

Ἐπιρρήμα ἐστὶ μέρος λόγῳ ἀκλίον, καὶ ῥήματι λεγόμενον, ἢ ἐπιλε-
 γόμενον ῥήματι. Τῶν ᾗ ᾧ ἐπιρρημάτων τὰ μὲν εἰσι ἀπλά, τὰ δὲ συνθέτα. Ἀπλά
 μὲν, οἷον πάλα, σύνθετα ᾗ ᾧ οἷον πρόπαλα. Τὰ δὲ χρόνῳ δηλωτικά, οἷον νῦν, τό-
 τε, αὐθις. Ἰσχύος δὲ ὡς εἶδη ὑπονησίων τὰ καιρῶ ᾧ ῥησαστικά, οἷον σήμερον,
 αὔριον, τοῦθα, τῶς, πηρὶ. Τὰ δὲ μεσότητι, οἷον καλῶς, σοφῶς. τὰ δὲ ποιῶ-
 τῆτι, πύξ, λαξ, βορυσθόν, ἀγελθόν. τὰ δὲ ποσότητι, οἷον πολλάκις, ὀλι-
 γακῆ, μυριάκις. τὰ δὲ ἀριθμῶ δηλωτικά, οἷον δύο, τρεῖς, τετρακίς. τὰ δὲ τοπι-
 κά, οἷον ἀνω, κάτω, ὧν σχέσεις εἰσι τρεῖς, ἢ ἐν τόπῳ, ἢ εἰς τόπον, ἢ ἐκ τόπου. οἷον
 οἶκει, οἶκαδε, οἶκοθεν. τὰ δὲ εὐχῆς σημαστικά, οἷον αἰθε, εἴθε, ἀβάλε. τὰ δὲ
 ἀιρήσεως, ἢ ἀποφάσεως, οἷον ἔ, καὶ ἔδητα, ἔδαμῶς. τὰ δὲ συγκρατάσεως,
 οἷον ναί, γαίχι. τὰ δὲ ἀπαγορευσεως, οἷον μὴ, μηδὲτα, μηδαμῶς. τὰ δὲ ᾧ ῥησασ-
 τῆς ἢ ὁμοιωσεως, οἷον ὡς, ὡσπερ, ἥτε, καθά, καθάπερ. τὰ δὲ θαυμαστικά, οἷον
 βαβαί, τὰ δὲ εἰκασμῶ, οἷον ἴσως. τὰ κα, τυχόν. τὰ δὲ τάξεως, οἷον ἐξῆς, ἐφεξῆς,
 χωρὶς. τὰ δὲ ἀφροσεως, οἷον ἀρδῆ, ἀμα. τὰ δὲ ᾧ ῥησασσεως, οἷον οἶα, ἀγε,
 φέρε. τὰ δὲ συγκρίσεως, οἷον μάλλον, ἥτις. τὰ δὲ ἐρωτήσεως, οἷον πόθεν, πῶ,
 πηρὶ, πῶς. τὰ δὲ ἐπιθέσεως, οἷον λίαν, σφόδρα, ἀγαν, πάνυ, μάλιτα. τὰ
 δὲ συλλήψεως, οἷον ἀμα, ἑμῶ, ἀμυδῆς. τὰ δὲ ἀπομοτικῶ οἷον μά. τὰ δὲ κα-
 τομωσικά, οἷον νῆ. τὰ δὲ θετικῶ, οἷον γαμπῆρον, γραπῆρον, πλευῆρον. τὰ δὲ
 θαυασμῶ, οἷον εὐοί, εὐόν.

E

25. περὶ

25. Περὶ συνδέσμων. De conjunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα διάνοιαν μὴ τάξεως, κὶ γὰρ ἡ ἑρμηνεία καχεῖνος πληρῆσα. Τῶν ἡ συνδέσμων οἱ μὲν εἰσι συμπλεκτικοί, οἱ ἡ ἀνακλιτικοί, οἱ ἡ συναπτικοί, οἱ ἡ ἀνασυναπτικοί, οἱ ἡ αἰτιολογικοί, οἱ ἡ ἀναπληρωματικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν εἰσι, ὅσοι τὴν ἑρμηνείαν ἐπ' ἀπειρῶν ἐκφερομένην συνδέουσι. Εἰσι ἡ οἶδε, μὲν, ἡ, τε, κ, ἀλλὰ, ἡ μὲν, ἡ δὲ, ἀτάρ, αὐτάρ, ἡτοι. Οἱ ἡ ἀνακλιτικοὶ εἰσι ἡτοι, ἡ, ἡτοι, ἡε. Συναπτικοὶ δὲ εἰσι, ὅσοι ὑπαρξίν ἢ δηλῶσι, σημαίνουσι ἡ ἀκολουθίαν. Εἰσι ἡ οἶδε, ἐπεὶ, εἰ, ἐπειρ, εἰ δὴ, εἰδήπερ. Παρασυναπτικοὶ δὲ εἰσι ὅσοι μεθ' ὑπαρξέως καὶ τάξεως δηλῶσι. Εἰσι ἡ οἶδε, ἐπεὶ, ἐπειπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Αἰτιολογικοὶ δὲ εἰσι, ὅσοι ἐπ' ἀποδοσὶ αἰτίας ἀναλαμβάνουσι. Εἰσι ἡ οἶδε, ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ἕνεκα, ἕνεκα, διό, διότι, καθό, καθότι, καθόσον. Απορηματικοὶ δὲ εἰσι, ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εὐ ἀνακλιῶσι. Εἰσι ἡ οἶδε, ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλὰ μὲν, τοιγαῖτοι, τοιγαῖρον. Παραπληρωματικοὶ δὲ εἰσι, ὅσοι μετὰ ἡ κόσμου ἕνεκεν ἀναλαμβάνονται. Εἰσι ἡ οἶδε, δὴ, ῥα, νυ, τε, τοι, θη, αρ, δη, τα, περ, πω, μὲν, ἄν, ἄν, ἔν, κεν, γε. Τινὲς ἡ προσθέουσι καὶ ἐναντιωματικῶς οἷον ἔμπης, ὅμως.

Haec tenus Dionysii Thracis Grammatica.

Sequntur ibi plura de profodia, sed quæ à juniore addita esse testatur Porphyrius in eodem volumine MStus, cujus hæc sunt verba: ἴσθαι ὡς ἔ Διονύσιος ὁ πατρὶς τῶν ὀκτώ μερῶν λόγῳ διδάξας ἡμᾶς κὶ ἐτι πρὸ τῶν περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων, καὶ ἀπὸ προσωδίου ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς Γραμματικῆς. Ταῦτα ἡ πατρὶς προσωδίας ἕτερος τις τῶν μεταγενέστερος ἀπὸ τῶν ἀρτι γραμματικῶν ἀρχομένων ἀναγκαιῶς εἰδίδασκε.

In Bibl. Vindobonensi, ut refert Nesselius, exstant MSta Dionysii Thracis *croisemata Grammatica & Rhetorica*. Vide eum parte IV, pag. 48.

XV. *Alis Grammatici Graeci, editi.*

I. Ad calcem Grammaticæ Urbani Bellunensis, de qua p. 14. dicere me memini, subjiciuntur Græce 1) ἀποσπασμάτιον ἐκ ἀντιγυριστοῦ Grammatico TRYPHON, de vocum passionibus sive figuris, πᾶσιν ἡ τῶν λέξεων, quod Græce etiam & latine exstat ad calcem Grammaticæ Græcæ Alexandri Scoti Lugd. 1614. 8. pag. 954-956. Occurrit MS. Lipsiæ in Bibl. Paulina, Oxoniæ inter Codd. Baroccianæ atque alibi.

II. S. BASILII *ὑπὲρ γραμματικῆς γυμνασίας, de Grammatica exercitatione* exstat Græce ad calcem Syntaxeos Apollonii Dyscoli, Florent. 1515. 8. hinc Græce & Latine cum Gilberti Cognati versione prodit Basil. 1533. & in appendice operum Basilii magni pag. 171-194. Paris. 1618. fol. & in novissima editione Basilii Paris. 1638. Tom. 3. pag. 592. Laudat Homerum, Lucianum & Plutarchi *Ἠθικά*. Quod vero inter alia illustrat etiam verba *Ἰ. χρυσοῦρημον* & *Ἰωάννη*, Joannis Chrysofomi, inde satis se prodit scriptum esse à juniore aliquo, non à magno illo Basilio Cæsarensi. Atque jam à Martino Crusio in Turco Græcia p. 44. notatum est, verum auctorem esse Manuclum Moschopulum. Hic calami errore in præstantissimi Cavei Historia literaria, ubi de Basilii scriptis disserit, Joannes Moschopulus appellatur. Certe pleraque iisdem verbis leguntur in Manuelis Moschopuli *ὑπὲρ χειρῶν*, ut conferenti patebit.

III. *Henricus Stephanus* in Appendice thesauri Græcæ Lingvæ hæc è veteribus Grammaticis Græcis Latine alia, alia Græce & Latine, alia Græce tantum adjunxit, quæ deinde ejus exemplo ad calcem Lexici sui exhibuit quoque Stephani epitomator Joannes Scapula.

1) De Græcæ Lingvæ dialectis ex scriptis JOANNIS GRAMMATICI quæ *τεχνικὰ* fuerunt inscripta. Hunc Joannem, Gregorius Corinthius *Philoponum* appellat.

2) De Dialectis excerpta à CORINTHO, sive potius à GEORGIO seu GREGORIO PARDO, *Corinthe* deinde Metropolitano * qui sæculo XII. scripsit & Tryphonis Grammatici ac Johannis Philoponi monumentis usum se fuisse profiteretur, librumque suum juveni cuidam consecravit: *Ἰδὲ σοι καὶ τὰς Διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μὲν πάντων Φιλολογώτατε, περὶ ὧν ἔ. τε ΦΙΛΟΠΩΝΟΣ ἸΩΑΝΝΗΣ ἔποιήσῃ, καὶ ΤΡΥΦΩΝ ὁ Γραμματικός, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς ἰκανὴ περὶ τὰ βιβλία Διατριβῆ καὶ ἀσκήσις γέγονεν, ἔγω δὲ τις μίχρη καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἐκείνης τῶν Διαλέκτων ἐγνώρισαι.* De his aliisque qui Dialectos Græcorum exposuerunt, dixi lib. 4. c. 34.

3) Ex PLUTARCHO excerpta de Dialectis, tropis & schematibus, atque Homericorum usu. Penita hæc è vita Homeri quæ sub Plutarchi nomine fertur, & à viris quibusdam doctis ** refertur ad

E 2

Diony-

* Vide Allatum de Georgiis p. 420.

** Confer, si placet, quæ de hac vita dixi lib. 2. c. 1. §. 4.

Dionysium Halicarnasense. Ex eadem petitum est Plotarchi de metris in Codice MS. Bibl. Cæsareæ apud Lambecium V. p. 258. & in Codice Barocciano 125.

3) De spiritibus dictionum, *περὶ πνευμάτων* libellus, qui collectus fertur ex nescio quo THEODORITO & aliis. Etiam Labbeus in Bibl. nova MSS. memorat p. 105. Theodoretum de literis & de spiritibus, quem ait manu exaratum servari in Codicibus 901. & 29. Et in Codice Barocciano 68. existat Theodoretus de spiritibus ex Herodiano. *Πατρικίον Θεωδώρου*.

4) De passionibus sive figuris dictionum ex TRYPHONE Grammatico.

5) CYRILLI sive potius JO. PHILOPONI *συναγωγή τῶν πρὸς Διαφόρων σημασίαν Διαφόρων τοσημένων λέξεων*, collectio vocum, quæ pro diversa significatiōne accentu diversum accipiunt. Hunc librum quibus differentiarum vocum Græcarum quoad tonum, spiritum, genus utili instituto explicantur, longe locupletiores & plus quintuplo à se auctum separatim edidit vir de Græcis literis immortaliter promeritus Erasmus Schmidius, Witebergæ 1615. & præmissa dissertatione de pronuntiatione Græca antiqua contrariòφουτῶν sive novam.

6) AMMONII *περὶ ὁμοίων ἢ Διαφόρων λέξεων*, de similibus & differentibus vocabulis liber Græce. De hoc vide si placet quæ dixi l. 4. c. 26.

7) *τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασία τῶν ἀρχόντων*.

8) *ὀρθογραφία περὶ τῶν περὶ τὸ ἑρπεύμα τάξεων*.

9) Verborum themata quæ magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica. aut certe ejusmodi, ut non obviam cuilibet habeant originem. Hanc collectionem H. Stephanus ipse ex Hesychio, Eustathio, Varino & aliis scriptoribus congregavit.

10) HERODIANI *περὶ τῶν ἀριθμῶν*, de numeris, quomodo apud Græcos notari soleant. Græce & Latine, subjuncto H. Stephani auctario.

11) GALENI *περὶ μέτρων καὶ ὑπομῶν*, de mensuris & ponderibus libellus Galeno adscriptus & aliis quæ apud Paulum Æginetam & Scholiastem Nicandri leguntur emendatus. Græce & Latine. In hoc leguntur etiam nonnulla *ἐκ τῶν κλεωπάτρας κοσμητικῶν*, ex Reginæ Cleopatræ Cosmeticis sive de munditie corporis curanda & Dioscoridis de mensuris ac ponderibus.

12) De mensuris & partibus eorum, diatriba Henrici Stephani.

IV. EMANUELIS MOSCHOPULI *Grammatica Artis Methodus* una cum Græcæ libris duobus prioribus prodiit Græce Basil. apud Jo. Walderum 1540. 4. Incipit: *τί ἐστὶ προσωδία*. Præter *ἑρωτηματα* continet etiam Canones, & *πρὸς κλίσεις* præcepta. Habeo idem Moschopuli opus Grammaticum MStum in charta, exaratum Anno Græcorum *εϋρη* hoc est Christi 1450. quod olim fuit Jo. Alexandri Brasficani, cujus nomen A 1525. Budz inscriptum, in fronte libri apparet, una cum insignibus, in quibus Jani bifrontis imago, adscripto hoc Græco disticho:

*Καρδαλιὺς ἀλλεθὶ δόμους ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ,
Τοῖς δὲ γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἠμπεδῶν ἢ πύλης.*

Atque his versibus latinis, in quibus Janus loquitur:

*Ampla quidem merito Lingua Græca atque Latine
Concessa est fidei Bibliotheca mea.*

*Parce ab utraque oculos circumfero, possis iniquas
Ne quis forte bonam tollere fraude librum.*

Duo fuere Manueles Moschopuli, unus Cretenfis, * temporibus Andronici Palzologi senioris clarus circa A. C. 1392. alter hujus *εἰρησιῶς* sive patruelis, Byzantinus, qui post captam CPolin una cum aliis Græcis in Italiam profugus fuit. Priori tribuuntur Erotemata in Codice Barocciano 35. quemadmodum posteriorem auctorem habet liber *de Vocibus Atticis* in Philostrati † imaginibus & aliis scriptoribus, de quo dixi lib. IV. c. 34. §. 12. & quæ *de constructione nominum & verborum* & *πρὸς προσωδίας* edita sunt ab Aldo 1525. 8. recusa vero Paris. 1544. 8. Basil. 1546. 8. Hujus quoque Moschopuli putem librum *πρὸς γραμματικῆς γυμνασίας*, quem inter opera S. Basilii †† Cæsarensis editum paulo ante memoravi: Ejusque plane argumenti *σχιδωγραφίαν* sive praxin *πρὸς σχιδῶν* ** h. e. de partibus orationis, qua exempla *analyseos* Grammaticæ, & ratio Grammaticæ examinandæ orationis traditur. Hic

E 31. liber

* Crusius Turco Græc. p. 44.

† Hic est liber Gesnero memoratus, sub titulo: *Collectanea vocabulorum juxta ordinem Alphabeti ex imaginibus Philostrati.*

†† Hanc intellige *libellum Basilicam*, quam Moschopulo tribui scribit Jo. Scherperzius V. C. præf. ad paraphrasin librorum primorum Iliadis.

** Vide Cangium glossario Græco & ab Alexiadem pag. 421. & Moschopulum ipsum p. 46. ubi vocabula *σχιδωγραφίαν* & *σχιδῶν* interpretatus.

liber nitidis typis excusus Græcè Paris. 1545. 4. apud Rob. Stephanum, multis reprehenditur ab Henr. Stephano de lingvæ Græcæ studiis pag. 6. seq. Et multa in eo nullius usus, nec pauca falsa esse notavit Vossius lib. 1. Aristarchi. Haud inutilis tamen recte utentibus liber, longe, Cangio teste, auctiore dicitur exstat in Bibliotheca Regis Galliz. Juniori Moschopulo etiam tribui video *Paraphrasin* sive ἐξηγήσιν *Grammaticam in duos primores libros Iliados*, quæ MS. fuit in Bibl. Palatina, & ex alio codice Bibl. Jesuitarum Antverpiensi vulgata est à Jo. Scherpezelio, Amstelod. 1702. 8. Nec minus *scholia in Hesiodi Opera 5 Dies*, de quibus dictum à me lib. 2. cap. 8. §. 10. At Moschopuli Cretenfis sunt ἐπιμαρτυροὶ & scholia interlinearia ac marginalia in *Philostrati Heroicorum librum*, MStæ in variis Bibliothecis, ut Vindobonensi: Fuerunt etiam inter Codices Gudianos, qui jam accesserunt Bibliothecæ Gvelfpherbytanæ. Incertum utri amborum tribuenda *Synopsis vite Euripides*, una cum brevi commentatiuncula περὶ τῆς εἰδώλης, sæpius in fronte Tragici hujus edita, & à Caspare Stibolino latine versa: tum quæ in eadem Bibliotheca Vindobonensi MStæ exstant *scholia in Pindari Olympionicas*, & *scriptum de Dialecto Jonica*, nec non περὶ πνευμάτων de spiritibus & enigmata quod memorat Lambecius VII. pag. 250. Nesselius I. pag. 302. & quæ in Cod. Barocciano 68. de solæcismis & paræmiis vulgares, & quæ ipse possideo manu exarata *scholia in antiqua Epigrammata*, tum *Lexicon antiquum & commentatio de metris* MS. in Bibl. Ambrosiana † & libellus Arithmeticus de quadratis Magicis, quem è Codice MS. Bibl. Regis Christianissimi latine vertit vir acutissimus Philippus de la Hire, teste Jo. Baptista du Hamelin in Historia Regiæ scientiarum Academiæ An. 1691. pag. 297. Confer de hoc Moschopuli scripto Memorias Academiæ scientiarum Parisiensis Gallicè editas A. 1705. p. 212. seq. & 481. & A. 1710. p. 182. Hoc puto esse quod in *quadrantuli inventio-nem* servari in Bibl. Diegi Hurtandi Venetiis, scripsit Gesnerus in sua Bibliothecæ.

V. EMANUEL CHRYSOLORAS primus recentiorum Grammaticorum Græcorum qui in Italia Græcæ literas docuit: μαθητῆς ὁ γυναικῶν ὁ φύσεισας καὶ διδάξας ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικά, ἔβιβλίον ἐκ οὗ οὕτως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συσείλαντες διέφθειραν, inquit Constantinus Lascaris lib. 3. Grammaticæ p. 282. Erotemata

† Montaigneus diar. Ital. p. 17.

Chrysolozæ, hoc est Grammaticæ ejus compendium à Gvarino Veronensi contractum habemus ex Pontici Virunii editione, Ferrariz 1509. 8. Deinde recusum sæpius Græce ut Venetiis 1512. apud Aldum 8. & Florentiz 1516. 1540. 8. Argentorati 1516. 4. Venet. 1517. 8. Paris. 1547. 4. & Græce ac Latine cum Sylvii versione Tubing. 1512. 4. & Parisiis apud Wechelum 1539. 8.

VI. CONSTANTINUS LASCARIS Byzantinus, Grammatica Messanz & Mediolani scripsit A. 1460. ad 1470. vide Lascarium ipsum in calce libri 3. & Crusium in Turco Græcia p. 102. Ejus libri tres Grammaticæ Græcæ, ut particulas separatim editas omittam, prodire Græcæ Romæ 1508. 8. & Mediolani 1476. 4. & ex emendatione Joannis Pathusz, Atheniensis Hierodidascali Venet. 1718. 8. cum Cebetis tabula & encomio Moriz scripto versibus politicis. Græce & Latine apud Aldum 1512. 4. & Lovanii 1516. 4. & apud Paulum Manutium 1558. 8. & Basil. 1547. 8. Ad calcem libri tertij testatur se adhibuisse Manuelem Chrysoloram, cujus librum ab imperitis contractum queritur: & THEODORI GAZÆ * libros quatuor βιβλία κάλλιστα καὶ ἐπιλογιώτατα. Libros quatuor Apollonii dyscoli, Ἡρωδiana πλείστα, Συγγέλιον Ἱεροσολυμίτην ** τὸ περὶ σωλῆζως, Μαξιμῶν ἔ Πλανιδῶν τὸν Διάλογον καὶ τὸ περὶ σωλῆζως, καὶ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμειβατῶν de verbis transitivis ἔ intransitivis. Τρύφωνος καὶ Θεοδοσίου καὶ Χοιροβοσκῶ τὰ ἐπισημόματα. Περὶ συωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ ῥημάτων ποιητικῶν, περὶ παραδῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ἰδιωματων. Τὰ ἔ Μοχουπέδου πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ ἔ Μαγίστερ, τὰς ἔ Φερνίχου, τὰς ἔ Ἀρποκρατίου, τὸν Πολύδουκιν αὐλόν. Τὰ περὶ μέτρων Ἀλφονσου, καὶ τὰ ἔ ἩΦαισιῶν. Τὰ περὶ τῶν Ἡρωδiana καὶ Θεοδοσίου, ὁ συντέμερον ἐν βραχέϊ. Τὰ λεξικά, τὰ ἔτυμολογικὰ καὶ τὰλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχαίας ἀνήκει ἔ Θιμέλιου τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης. Lascaris de veris Græcarum literarum for

* Præter editiones supra pag. 13. & 15. memoratas *Gazæ Grammatica Græca* prodiit Græcè Florent. 1520. 8. Venet. 1525. 8. & sæpius Parisiis atque Basileæ. Græcè & Latine cum interpretatione latina ex Erasmo, Contr. Heresbachio, Jac. Tufano & Cornelio Croco Basil. 1512. 4. 1529. 4. & cum versione Eliæ Andree Paris. 1551. 4.

** *Aticballii Syngeli*, presbyteri Hierosolymitani cujus *Syntaxis* verborum edita Græce est sub *Georgii Lascari* nomine, ut dixi supra p. 16.

formis Paris. 1536 8. una cum Adriano Amerotio de dialectis, Ceratino de sono literarum &c. Hujus Constantini Lascaris Epitome libri XVI. Herodiani μεγάλης προσωδίας exstat MS in variis Bibliothecis, etiam in Johannea hujus Urbis, Κωνσταντῖνου ὁ Λάσκαρις ἰακώβου Ξυμένη τῷ Μυλιέρῳ μουσικῶ λογιωτάτῳ τῷ ἀντιβασιλείῳ τῆς νήσου Σικελίας. Ὁ πολυμαθὴς ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ, ὃ λόγῳ πολὺς ἐν Γραμματικῇ, ὡς γενοῦς Ἀπολλωνίῳ ἐκείνῳ τῷ Ἀλεξανδρείῳ, διὰ τὴν πενίαν ἀποδημήσας τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ποτὶ Θουμασίην ἐκλευσε ῥώμην, τὴν κοινὴν ἐστὶν ἐπὶ τῷ Εὐσταθίῳ * Ἀντωνίῳ αὐτοκράτορῳ δικαίῳ καὶ λογίῳ ἐν ἐκατέρῃ τῇ γλώσσῃ, ὑφ' ὃ Φιλοτίμως ὑποδεχθεὶς, τιμηθεὶς τε καὶ εὐεργεθεὶς, ἔμεινον τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἠύξησε διδάξαι, ἀλλὰ καὶ πάμπαν Θουμασίαν σωθήσκει, τῷ βασιλεῖ χαρίζομενος. Μεθ' οὗ καὶ τὸ πρὸ τούτων, Τὴν Μεγάλην Φωνὴν ΠΡΟΣΩΔΙΑΙΑΝ, ἐκείνῳ ἐπέγραψεν ΕΝ ΗΒΑΪΟΙΣ ἑΙΚΟΣΙ, βίβλον πολὺσιχον, ἣν μετὰ ταῦτα ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ἐπιτιμῶν τότε ἀριθμῶν τῶν βιβλίων, τὸ, τε μῆκος ἐφύλαξε, διὰ τὸ μὴ εἶναι τε βραχίστην ἐπιτομὴν τὴν βίβλον δέξασθαι, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς ἰσοματικῆς τῆσιν, πολυσακιλτάτῳ ὄντι. Ταῦτα τοι καὶ αὐτὸς πολλαῖς προσωμηθεὶς, βραχύνει ἐπὶ ἐπίσημα, ἵνα μὴ παθῶ ταυτὸν ἐπίσης, οἱ σωτημόντες ἔδοξαν σαγόνῃ Νείλῳ αἰρῶσαι. Τὸ δὲ ἘΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ σωτημῶν τε καὶ σωτάζας κ' τὰς δ' συζυγίας τῶν νεωτέρων, ἐπεμψά σοι. Sequitur deinde profodia verborum, quoniam βαρύτερα δὲ quæ περιεπιπέτα five circumflexa, definit in his verbis: πλὴν τῶ ἔργῳ ἀπὸ τῶ ἐγχείρου κ' συγκοπήν. Promisit Lascaris similiter in Xymenis sui usum traditurum profodiam nominum, πρὸ τῶν τῶν τῶν ἰσοματίων. Et Grammatica Constantini, & Epitome ejus exstat MS. in Bibl. Vindobonensi.

VII. JANI LASCARIS de veris Græcarum literarum formis ac causis apud antiquos. Paris. 1536. 8.

VIII. DEMETRII CHALCOCONDYLÆ Erotemata Græca Paris. 1525. 4. & cum Moschopuli Syntaxi Basil. 1546. 8. De formatione temporum ex libro Chalcocondylæ apofpasmation excusum semel iterumque una cum erotematis Chrysolortz, de quibus supra.

IX.

* Intellige Marcum Antoninum Philosophum, qui etiam Pius quandoque audit. Vide quæ de Herodiani profodia supra p. 10.

IX. ALEXANDRI HELLADII Theſſali *σαχυολογία*, *τεχνολογική τ' Ἑλλάδος Φωνῆς*, ſive ſpicilegium Grammatices Græcæ per quaſtiones & reſponſiones, cum præmiſſo dialogo *de pronunſiatione Lingua Græca in Europa*, prodiit Græcæ & Latine, Noribergæ 1712. 8. Hic Helladius, qui etiamnum ſpirat florente juventa, pleraqve repetit ex libro reculo Venetiis apud Nicolaum Sarum 1694. 8. qui inſcribitur: *σαχυολογία τεχνολογική καὶ ἐρωτησώμεριον τ' Γραμματικῆς Τέχνης, ἰνδοθῦσα ὡς ΒΥΣΣΑΡΙΩΝΟΣ ἱερομονάχου ΜΑΚΡῆ, ἔξ Ἰωαννίνων*. Recenſuit *Joannes Abramius* Cretenſis, addiditqve 1) Ammonium de differentiis vocum, 2) *Τάξιν παλαιὰν καὶ ὀνομαſίας τῶν ἀρχόντων*, quod ſcriptum ad calcem Svidæ & in aliis Lexicis Græcis ſæpius prodiit, 3) Orbicii appellationes ordinum præfeſtorumqve militarium. 4) *Τὰ ἔη σημανικά*. 5) *Τὰ ἔη ὡς σημανικά*. 6) *περὶ τῆς ἐπιφυλακῆς*, ἢ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟῦ. 7) *Ἐκ τῆς αὐτῆς χοιροβοσκῆ πρὸς τὴν ἐν πάσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζῆνῆας καὶ ὁμοιότητας*. 8) Aurea carmina Pythagoræ.

Grammatici Græci adhuc inediti.

Ammonii de acyrologia MS Cod. Reg. Paris. 24.
Andrea Grammatici de pedibus. Labbe Bibl. nova MSS. p. 110. Forte *Andrea Domi*, recentis admodum ſcriptoris, cujus Grammatica *αὐλόγραφο* in Codice Barocc. 19. & Moſchopuli ſchedographia manu ejus ſcripta Cod. 53.
Ανοnymoi plures, ut in Bibl. Bodlejana Cod. 14. & 35. Barocc. *περὶ τῆς πῶς σωίση ἢ τῶν Ἑλλήνων γραμματικῆς εὐρεσις, καὶ ἐκ τίνων καὶ ποίων ἀνδρῶν τῶν παρ' Ἑλλήσι σοχηῶν εἰσαγωγή ἀπὸ τῆς ἀληθῆς γέγονον Ἑβραϊκῆ πρώτη σοχηῶν*. Alia Cod. 45. 46. 50. 52. 57. 68. 71. 76. 116. 119. &c.
Apollonii dyſcoli nonnulla, de quibus ſupra pag. 4. Ejusdem de paſſionibus diſtionum in Codice Barocc. 45. incipit: *τὰ πάθη τῶν λέξεων*. Hujus ſcriptoris editam ſyntaxin, utut parum vulgo tritam Ezechiel Spanhemius à Salmaſio tanquam optimam Helleniſmi magiſtrati commendatam ſibi celebrat pag. 199. b. ad Julianum. De cognomine *dyſcoli*; forte veriſſima ratio eſt quod
F
ſit

Libri 5ti Pars Tertia.

fit ita dictus ob egestatem & vitam inopem, quæ δύσκολος Græcis appellatur, ut apud Aristophanem in Pluto v. 264. ψυχρὸς βίος καὶ δύσκολος.

Alcib. Apollin de figuris Grammaticis edere voluit Allatius. Vide infra, in Herodiano.

Arcadii Grammatica libris XIX Cod. Reg. Paris. 450. Ἀρκαδία περὶ τὸν τῶν ὀκτῶ μερῶν ἔργον καὶ περὶ ἐπιπέδων τῶν προσωπίδων καὶ περὶ ἐγκλιῶν, ἐν ᾗ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρόνων. MS. in Codice Colbertino 3113. Salmafius Epist. V. ad Vossium: *In ista alia vidi Apollonii τεχνικὰ ἔργα ἔργα ἄρκαδίου ἄρκαδίου ἄρκαδίου ἄρκαδίου, in quibus præcipue in Apollonio multa reperiuntur citata testimonia Alcæi, Sapphoræ, Corinna, Rhintonis, Sophronis ἔργα ἄρκαδίου ἄρκαδίου ἄρκαδίου ἄρκαδίου, ex quibus duabus dialectis non se latet constatam esse Romanam præcise loquentem.*

Aristarchi Grammatici Canonum thesaurus. Cod. 6. Bibl. Regiæ Paris. Labbe p. 104. Bibl. novæ MSS.

Chrysoloduli, vide infra, *Planude* & *Thoma Magistri*.

Demetrii Anagnostæ Grammatica MS. Florentiæ in Codice XIV. sæculi, in Bibl. monasterii B Mariz.

Demetrii Chrysolora Erotemata Grammaticæ in Bibl. Vindob. teste Nefselio IV. pag. 163. nisi Demetrium Chrysoloram scripsit pro Emanuele Chrysolora, de cujus erotematis sæpius excusis dixi supra pag. 38 seq. Hujus Demetrii Chrysoloræ Epistolæ centum ad Imp. Manuelem Palæologum, exstant in Codice Barocciano 125.

Diomedes Scholasticus in Dionysium Thracem. Cod. Barocc. 116. & in Bibl. Johannea Hamb.

Dionysii Atticistæ excerpta quædam ex Codice MS. Henrici Scrimgeri ad Meursium misisse testatur Patricius Junius Epistola ad eum data, quæ cum aliis pluribus ad eundem scriptis est apud me.

Georgii Chariobosii περὶ τροπῶν * τῶν καὶ ποιητικῶν καὶ θεολογικῶν χρησῶν. Citat Meursius glossar. in κύρις. MS. Colbert. 1825. Barocc. 36. 68. 71. & Ejusdem περὶ προσωπίδων in Bibl. Johannea hujus urbis & Oxoniæ in Bodlejana Cod. Barocc. 116. incipit: ἵστέον ὅτι ἰσχυρῶς λέγεσθαι ἢ προσωπίδα. De XXVII. τροπῶν ἔργων ποιητικῶν & de βραβύλλοις ἀσφραγιστικῶν exstat MS. in Bibl. Vindobonensi.

De

* Hujus Georgii libellus περὶ τροπῶν, de figuris poetiis, Oratoriis & Theologicis Græce cum Fed. Morelli versione prodiit Paris. 1615. 12. cum Procli diadivino ad poetice instinctu, (ex ejus commentar. in Platonem.)

De spiritibus servatur etiam in Vaticana, Cod. 883. Allatio teste, & incipit: τὸ ἄπρὸ τοῦ ἑαυτοῦ ψιλῶταί αἰί, Δαρῶν, ἀαπίος. *Grammatica* MS. Romæ in Collegio Græcorum incipit: τὶ ἐστὶν Γραμματικὴ; τέχνη Θεωρητικὴ καὶ Πρακτικὴ. In titulo additur, ab aliis tribui (falso haud dubie) S. Basilio. Γεωργίῳ ἔχοιροβοσκῷ γραμματικῷ. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἔστι ἀγίῳ βασιλεῖ. Ejusdem Chæroboſci est, inquit Allatius, quod apud Joannem Suzium fuisse tradit Verderius in supplemento, Georgii Grammatici *de Syntaxi*. Legunturque hodie in Bibliotheca Regis Gallorum Georgii Chæroboſci Doctoris Oecumenici *de tropis, de dialectis, de schematibus. Ejusdem Orthographia. Iterum de tropis poëticis. Ejusdem Grammatica. Ex Chæroboſca varia regula Grammatica*. Vide Labbeum *Bibl. nova MSS.* pag. 104. & 110. qvi pag. 106. memorat *Canones Grammaticos diſtante Georgio Diacono, doctore Oecumenico*. Idem forte scriptum quod apud Allatium p. 321. de Georgiis ex Codice 1385. Regis Christianissimi refertur hoc titulo: προλεγόμενα τῶν Θεοδοσίου κανόνων ἀπὸ Φωνῆς Γεωργίου Διακόνου, διευκρινητῆς διδασκάλου. Incipit: Ἐπειδὴ κανόνων εἰσαγωγικῶν μὲλλομεν ἀρχιεῖν, ἐν ἐπισημῇ ἢ τῆς αὐτοῦ διδάσκωσιν ἡμῖν ὁ Θεοδόσιος, μαθῶμεν τὶ ἐστὶ κανόνων. Sed hunc Georgium Diaconum qvi Theodosii Alexandrini Canones Grammaticos illustravit, atque exstat etiam in Bibliotheca Segviceriana * & in Bodlejiana, Codice Barocc. 76. 116. 119. &c. Chæroboſco junio-rem & ab eo diversum quidam volunt, licet Chæroboſcum etiam Christianum fuisse & Doctoris œcumenici titulo insignitum constat. Alium præterea *Georgium Grammaticum* memorat Allatius pag. 322. Anacreontica ejus carmina, quæ edere etiam voluit, celebrans. Fuit & Georgius Grammaticus sæculo XV. qvi scripsit Codicem Græcum 3265. in *Bibl. Regia Paris.* ut notat Montfauconus p. 99. *Palzographiz Græcz.* Georgius Chæroboſcus *de solacismo*, & quot modis committitur. In Codice Barocc. 71. *Ἐπιμερισμοὶ* Psalmorum novem sub hujus Georgii nomine lecti Allatio, † atque in Scoriacensi *Bibl.* quondam obvii, quibus novem Psalmi Grammatica analysi evol-
vuntur,

F 2

* Vide Catalogum MSS. Græcorum Segvicerianæ *Bibl.* (quæ hodie Cosliniana est) p. 17.
† pag. 319. de Georgiis.

vuntur, si non alium Grammaticum habeant auctorem, ostendunt Chæroboſcum hunc fuiſſe Chriſtianum, qui vixit ante Stephanum Byz. ἐθνικῶν ſcriptorem vel ejus Epitomatorē Hermolaum, qui Juſtiniano Imp. opus ſuum dedicavit, adeoq; floruit ſæculo ſaltem quinto poſt Chriſtum natum. Citat certe Stephanus vel Hermolaus in Ταμιάδης Georgii Chæroboſci ὀνομαſτικὸν ſive librum de nominibus, uti Etymologici Magni ſcriptor, ρηματοικὸν ejusdem ſive de verbis opus Grammaticum in Θεαΐδας. Sed in libello Georgii περὶ ἱερόπων laudatur Simeon Metaphraſtes quem conſtat floruiſſe ſæculo decimo. Chæroboſci cognomen per conviciū ei impoſitum fuiſſe obſervat Allatius ex Eufſtathii Commentariis in carmina Jambica Damafcenī de Pentecoſte. Freqventer citatur in Etymologico M. qui canonam ejus Grammaticorum & Orthographia ſubinde mentionem facit, quem memorat etiam Eufſtathius, qui Georgium ἱερχικόν hoc eſt ἱερχης Grammaticæ ſcriptorem vocat, uti Varinus quoque in Lexico.

Georgium (al. *Gregorium*) Pardus antea dictus, Corinthi Epifcopus atque Metropoliſta, unde *Corinthus* * vulgo audit, de barbariſmo & ſolæciſmo, & de ſyntaxi, MS. in Bibl. Vindob. aliisque. Ejus περὶ ἱερόπων ποιητικῶν, in Bibl. Vaticana. Vide Allatium de Georgiis pag. 416. ſeq. ubi de ejus commentariis Grammaticis in Odas ſacras SS. Coſmaz & Jo. Damafcenī.

Georgii Συκτεſſι (Κηρέτση) Scholarii περὶ ſοιχείων ἢ τοι γραμμάτων, προσηδίων καὶ τῶν ὀκτώ ἔ λέγεται μερῶν, ἢ τοι εἰς Γραμματικὴν πρώτην ἡσ αγωγὴ, in gratiam amici compoſita, MS. Mediolani in Bibl. Ambroſiana & Romæ in ſancta Sylveſtrina & Vallicellana. Allatius pag. 409. de Georgiis. Dubitat Allatius p. 396. 400. idemne hic ſit cum Georgio Scholario, qui ſub Gennadii nomine notiſſimus eſt, & de quo alibi.

Georgium Diaconum. Vide paullo ante in Georgio Chæroboſco.

Georgii Lecapeni Monachi, qui in Theſſalia medio ſæculo XIV. vixit, diverſa ab edita ſyntaxi (de qua ſupra pag. 15.) ἱεχνολογία περὶ Γραμματικῆς, ſive περὶ ſημαſίας ρημάτων καὶ ὀνομαſτων MS. in Codice Regio Paris. 1770. & Vatican Cod. 883. Incipit: γράφειν ἱερεγῆτικὸν ſημαίνει πέντε. Ejusdem *de figuris Homerici & Canonifmata in Homerum*. Labbeus pag. 104. Bibl. novæ MSS.

De

* Sub *Corinthe* nomine liber de dialectis ſæpius editus, ut dixi lib. IV. c. 34. §. 19.

De aliis ejus scriptis videndus Allatius de Georgiis pag. 363. seq. Schedas ejus ineditas Grammaticas citat Meursius glossario in *ερμηναια*, qui Laccapenum vocat, ut Gesnerus Logapoum. In Catalogo MSS. Bibl. Bodlej. Codice Barocciano 103. *Laccapena Grammatica Alphabetica.*

Georgii Scholarii, vide supra *Georgii Curtasii*.

Georgii Trapezuntii Grammatica Cod. Reg. Paris. 1644.

Georgii Zepabeni carmen Politicum de septem vocibus & literis consonantibus, ex quo versiculi quidam apud Allatium p. 350. de Georgiis, quibus egestatem suam Grammaticus ille deplorat.

Harmenopuli Lexicon verborum synonymorum, & de verbis transitivis atque intransitivis MS. in Codice Barocc. 68. De syntaxi verborum Cod. 159. Vide infra in Plantade.

Herodiani quædam. Vide supra p. 8. 9. De tonis adverbiorum in Bibl. Vindobonensi. Lambec. V. p. 258. *Ars Grammatica & de schematibus ac figuris nec non ενυμνησιμωνι ordine Alphabetico* MSS. in eadem Bibl. & in Codice Colbertino 2220. Labbeus in Bibl. nova MSS. pag. 383. *Observet Lector, inquit, Grammatica Græcæ studiosus, operâ Allatii Romæ apud Mascardam A. 1643. prodisse Tiberium Sophistam, Herodianum, Lesbonicum Romanum, Mich. Apostolium & alias de figuris Grammaticis, Græcæ & Latine, quæ tamen opuscula nondum mihi videre contigit.* Hæc (typographi forte culpa,) nunquam puto lucem vidisse, uti multa alia quæ Allatius usibus publicis laudatissimo studio destinavit. *Περί διχρησιων* de vocalibus ancipitibus MS. in Bibl. Bodlejana Cod. Barocc. 71. 119. De quæsitis circa omnes nominum declinationes & de conjugatione verborum. Cod. 76. De accentibus adverbiorum Cod. 125.

Joannis Botanice ad Isidorum Diaconum & Tabularium de metris Iambicis. Labbe p. 110. Bibl. novæ MSS.

Joannis Levita de spiritibus. in Bibl. Regis Christianissimi Codice 901.

Joannis Glyci sive *Glyca* aut *Glyci* Patriarchæ Græmmatica MS. in Bibl. Reg. Paris. & in Codice XIV. sæculi Florentiæ in Bibl. Monasterii B. Mariz.

Constantini Lascaris de profodia verborum. Vide supra pag. 39. Eiusdem de barytonis & circumflexis una cum Grammatica & syntaxi MS. p. 104. nescio an diversa ab editis.

- Lesbonactis Romani* (h. e. ex nova Roma CPolitani) *περὶ ῥημάτων* de figuris Grammaticis, de spiritibus & dictionibus edere voluit Al-
latius. Vide si placet quæ dixi lib. IV. c. 30. §. ult.
- Libanii* & aliorum de Metris. Cod. 71. Barocc.
- Manuelis Caleca* Grammatica in Codice Regio Paris. 1692.
- Manuelis Moschopuli* Cretenfis ac Byzantini Varia. vide supra p. 37. seq.
- Maximi Mozari* canones *περὶ πνευμάτων ἢ ἀήρισόχων*. Labbe p. 134.
Bibl. novæ MS.
- Melampodis* in Dionysium Thracem. In Johannea Bibl. hujus Urbis,
& Cod. 116. Barocc.
- Michaëlis Soliardi* Grammatica. Labbe p. 105. Bibl. novæ MSS.
- Michaëlis Syngell* presbyteri Hierosol. (cujus syntaxis edita exstat sub
nomine Georgii Lecapeni ut p. 16. dixi) de metris; de parti-
bus orationis, de dialectis, quantitate syllabarum & aliis Gram-
maticæ partibus. id.
- Neophyti* Monachi de XXIV. literarum inventione & allegoria, MS.
Græcè Romæ. Gesnerus in Bibl.
- Excerpta è *Nicanore de interpunctionibus*. Incipit *συγμαὶ εἰς αὐτῶ*. MS.
Cod. 71. Barocc. Melampus in Scholis ineditis ad Dionysium
Thracem laudat juniorem Dionysio Nicanorem, ejusque *ἀλα-
γύπωσησιν περὶ συγμῶν*. Hic est Nicanor Grammaticus Alexandri-
nus, qui Hadriani temporibus vixit, & per jocum *συγματίας* di-
ctus est, quod doctrinam *περὶ συγμῶν* paullo subtilius excussisset,
διότι ἐπολυλόγησε περὶ συγμῶν, ut ait Eustathius: Svida enim te-
ste scripserat *περὶ συγμῆς τῆς καθόλου*, de interpunctione uni-
versè libros sex, horumque compendium libro uno. Nec non
de interpunctione apud Homerum & Callimachum. Ne di-
cam de ejus *κωμωδομήτοις*, & *περὶ ναυσάθμης*, & de voce *ᾠναξ*.
- Nicephori Gregora* de instabilitate regularum. Labbeus p. 105.
- Niceta* Metropolitæ Heracleensis libellus Grammaticus. id.
- Nicolai Rhabde* Grammatica. id.
- Rhodi Nili* de versibus Anacreonticis. id. p. 110.
- Niphonis* Monachi de octo partibus orationis. id. p. 105.
- Orionis* *περὶ ἱτυμολογίας*. Labbe Bibl. nova MSS. p. 107. 385.
- Maximi Planude* Grammatica MS. Florentiz in Bibl. monasterii B. Ma-
riz Benedictionorum scripta A. C. 1341. teste Montfaucono Pa-
lzo-

- Izographia Græca** pag. 70. Ejusdem Planudis dialogus de quæstionibus Grammaticis, qui inscribitur Neophron & Palætimus, in Cod. Barocc. 125. & Bibl. Regia Paris. & Segvieriana. Incip. πρὸς τὸν λόγον αὐτῶν ὁ Παλαίτιμος. Vide Catalogum MSS. Græcorum illius Bibliothecæ quæ hodie Cosliniana, pag. 21. & Labbet Bibl. novam MSS. pag. 105. ubi etiam Planudz syntaxin ex Harmenopulo & Christodulo commemorat Donati Grammatica parva à Planude Græce versa Cod. 71. Barocc. in Bibl. Bodlejana.
- Porphyrus** de Grammatica de regulis spirituum MS. in Codice Colbert. 1212. Ejusdem περὶ προσῳδίας ad Dionysium Thracem, MS. etiam in Bibl. Johannea hujus Urbis Hamburgensis. Περὶ τῆς προσῳδίας, χροῦς, φλογμῶν, ἀρῶν ἑρμηνεία. in Codice Barocc. 50. quod fragmentum edidit V. C. Rich. Bentley Epist. ad Jo. Millium p. 49.
- Michaëlis Pselli** de Grammatica, versibus Politicis ad Constantinum Monomachum. MS. in Bibl. Regia Paris. aliaque de quibus Allarius libro de Psellis §. 61. editionis à me curatz. Ex Grammatica versibus politicis scripta subinde aliquid profert Meursius in glossario Græcobarbaro.
- Stephanus** Grammaticus in Dionysium Thracem. Cod. Barocc. 116. & in Bibl. Johannea hujus Urbis Hamb.
- Theodori Prodromi** qui circa A. C. 1100. claruit; Grammatica, quæstiones Grammaticæ, ἑπίδη & brevis enarratio ad quæsitâ Sebastocratoris, MSS. in Variis Bibl. Theodori Prodromi de accentibus, Lexicon, & de mensibus laudat Meursius in glossario. De aliis ejus scriptis dixi lib. V. c. 6. §. 10. 11.
- Theodosii Alexandrini** Christiani scriptoris in Dionysium Thracem, MS. in Bibl. Johannea hujus urbis & Cod. Barocc. 116. De Dialectis. Cod. Barocc. 71. Epitome magnæ Profodiz Herodiani, in Bibl. Bodlej. Cod. Barocc. 179. Canones Grammatici ὀνομαστικοὶ ἀπὸ Φωνῆς Γεωργίου χοιροβοσκῆ, MSS. in Bibl. Cosliniana p. 230. Erotemata Grammatices memorat Labbeus Bibl. nova. MSS. p. 106. de profodia, de pedibus, Carnum generibus & dialectis, MS. in Bibl. Vindob.
- Theognosti** Grammatici Canones Orthographiz ultra missile, ad Leonem Armenum Imp. MS. in Codice Barocciano 50. Incipiunt: τῷ ἀπὸ τῆς μου καὶ ἐπιφανῆ φέρω. De hoc Theognosto, qui in Etymologico magno subinde laudatur, vide scriptores post Theophanem p. 51. Rich. Bentley Epist. ad Jo. Millium p. 77.

- Thomas Magistri* Grammatica MS. Florentiz in Bibl. Monasterii B. Mariz & in Codice Regio Paris. 1288. Christoduli de syntaxi per ordinem Alphabeti. Cod. 1538.
- Tricha* ἡ σοφιστικὴ Τριχᾶ περὶ μέτρων in Codice bombycino XIV. sæculi, Florentiz in Bibl. monasterii B. Mariz, teste Montfaucono in Diario Italico p. 368.
- Tryphonis* observatio de litera ρ, πῦ δασύτης καὶ πῦ ψιλῆται. in Codice Barocc. 125. & in Bibl. Vindob. Lambec. V. p. 258. De metris. Cod. 71. Barocc. in Bibl. Bodlejana.
- Jo. Tzetzæ* Versus politici de pedibus & metris poëticis. in Bibl. Vindob. & Cod. Barocc. 121.
- Zacharia Calliergi* Compendium Grammaticæ Cod. 71. Barocc.

Catalogus Grammaticorum Græcorum deperditorum.

quibus etiam Indicem editorum, & ineditorum, de quibus hætenus
dictum est, majoribus literis inferui.

Cum non modo *Asilepiadis* * Myrleani junioris opus de Grammaticis jam pridem interciderit, constans pluribus libris quorum undecimum laudat vetus auctor vitæ Arati: sed, quod mecum dolebis, etiam *Joannis Jonsi* ** commentarius quem de Grammaticis antiquis paravit, fatis viri doctissimi sit interceptus, hanc jacturam utcumq; præsentis capite refarcire, & post editos atq; ineditos Grammaticos Græcos etiam unam alteramqve deperditorum hoc loco centuriam referre institui, quod boni, rogo, Lector consulas.

Abron Phryx sive Rhodius, ex servo manumissus, discipulus Tryphonis Grammatici, Romæ Grammaticam & Rhetoricam docuit, suppar Augusti Imp. temporibus. De eo Svidas. Allegatur ab Apollonio in Syntaxi, & ab auctore Etymologici, apud quem in ὁμοκλήσεσιν, male ἄμβρων pro ἄβρων.

Archelai Grammatici qui Archelai disputationi cum Manete interfuit, mentio apud Epiphanium T. 1. pag. 627. Sed is in Actis ipsis Archelai à Zaccagnio editis pag. 23. *archiaser nobilissimus* appellatur.

ÆLIUS

* Vide quæ Jonius lib. 2. de scriptoribus Hist. Philosophicæ c. 17.

** Opus de Grammaticis præmittit Jonius p. 210. & alibi.

ÆLIUS DIONYSIUS, & *Ælius Sereuus*. Infra in Sereno & Dionysio.

Agallia sive *Anagallis Corcyra* Grammatica de qua præter Athenzum Svidas in *ἄρχησις* & *Ἀναγ.*

Agallias Corcyzus, Aristophanis Grammatici discipulus citatus, in scholiis minoribus & ab Eustathio ad Iliad. 2. 491.

Agatho Samius, de quo Meursius in Bibl. Græca.

Agathocles citatus in scholiis ad Apollon. Rhodium; Etymologico Magno, Eustathio &c.

Agresphon qui de Homonymis scriptoribus librum composuit Svid. in *Ἀποδοκίμω*,

Alexander Ætolus ex Plevrone Ætoliz opido, temporibus Ptolemzi Philadelphi clarus, de quo dixi lib. 2. c. 19.

Alexander Coryzus, Polyhistor, de quo lib. 4. cap. 28. ad Orationem XII. Aristidis, qui eum defunctum elogio celebravit.

Cornelius Alexander Milesius, Polyhistor & ipse cognomento, prior antiquior, Cratetis Grammatici discipulus. Vide Svidam & quæ supra lib. 3. c. 8. ubi varios Alexandros recenseo.

Alexarchus Grammaticus, qui se ipsum solis imagine effingi curavit, teste Aristone Salaminio apud Clementem Alex. p. 36. protreptici.

Alexio sive *Alexander* Myndius, de quo viri docti ad Laërtii lib. 1. c. 29.

Amarantus Alexandrinus, cujus commentarius ad Theocritum laudatur in Etymologico magno. Liber *ἠεὶ σμυῆς* ab Athenæo.

Ambryon quem *ἠεὶ Θέουπλου* laudat Laërtius V. c. 11.

Amelesgoras citatus à Schol. Euripidis ad Alcest. 1.

Amerius Macedo, de quo Meursius in Bibl. Græca.

Ammonianus Syriani Philosophi propinquus, de quo Svid. in *ἄνθ' Ἀλύρας* & *Ἀμμωνιανός*. Damascius apud Phot.

AMMONIUS præceptor Socratis Scholastici, auctor libri *περὶ ὁμοίων λέξεων*, de quo dixi lib. 4. c. 26. §. 15.

Ammonius Ammonii F. Alexandrinus, clarus ante Augusti Imp. tempora, de quo dictum à me eodem loco. Idem forte Tryphonis Grammatici, de quo infra, pater.

Anibrantius de quo Athenæus lib. XV. p. 673.

ANDRÉAS DONUS. Supra p. 41.

Andromachus Philologus, generi Homeri Tragici, maritus Myronis. Svid.

Svid. in *Μυρά* Ejus *ἔτυμολογικά*, schol. minor. ad Iliad. v. 120.
 Alius Andromachus Syrus, Sophista de quo Svid. in *Ἀνδρομάχῃ*. Ne
 memorem hoc loco Andromachos Medicos, de quibus infra,
 libro VI.

Anteros Alex. infra in Apollonio.

Antimachus Colophonius, Grammaticus & Poëta, de quo Clariss. Ku-
 sterus ad Svidam consulendus.

Apellico Tejus *φιλόβιβλος* μάλλον ἢ *φιλόσοφος*, quem Aristotelis &
 Theophrasti libros ex veteribus exesis Codicibus transcripsisse
 in nova exempla, sed parum feliciter subinde supplevisse ar-
 guit Strabo XIII, p. 609. adde Athenzum V. p. 214. Svidam
 in *Ἀπελλικῶν*. Et qvz dixi lib. 3. c. 11.

Aper ex Aristarchi schola, Romz docuit, Didymum frequenter per-
 strinxit, discipulum habuit Heraclidem Ponticum. Svid. in
Ἡρακλείδῃ.

APION Plistonices, cognomento *μόχθος* sive labor, discipulus Di-
 dymi, Anterotis Grammatici præceptor. Svid. in *Ἀπίωνος* &
Ἀπίων. Vide scriptores à me laudatos lib. 2. cap. 5. & lib. 4. c. 6.
 §. 6. ubi de libris Flavii Josephi adversus hunc Apionem. Ejus
 glossz Homericz MSS. in Codice Barocc. 119. in Bibl. Bodle-
 jana,

Apollinarius Laodicens Syrus, de quo infra inter Poëtas Christianos,
 Grammaticus dicitur à Svida in *Ἀπολλινάρῃ*.

Apollodorus Atheniensis, Asclepiadis F. discipulus Aristarchi Gramma-
 tici, de quo supra lib. 3. c. 27.

Apollodorus Cumanus, de quo ibidem, ubi varios Apollodores re-
 censeo.

Apollodorus Cyrenzus. Svid. in *Ἀπολλοδορῷ*.

Apollonius Alexandrinus *Archebuli* sive *Archebii* pater an filius, Augusto
 imperitante clarus.

Apollonius Alexandrinus alio nomine *Anteros*, qui Claudii temporibus
 Romz docuit, præceptor Apionis Plistonicz. De hoc & supe-
 riore dixi lib. 3. cap. 21.

APOLLONIUS Alexandrinus cognomine dyscolus, clarus tempo-
 ribus Hadriani & Antonini Pii, de cujus syntaxi & libris mira-
 bilium dixi supra p. 2. seq. de ineditis scriptis p. 4. & 41. 42. de
 deperditis p. 5.

Apollonius Myndius. Stephanus Byz. in *Μύνδῳ*.

Apol-

Apollonius Nyszus, cujus Strabo meminit lib. XIV. p. 650.

APOLLONIUS Rhodius, Grammaticus & Poëta, præceptor Asclepiadis senioris Myrleani, præfectus Bibliothecæ Alexandrinæ, tempore Ptolemæi Philadelphi, quo in munere successorem habuit, teste Svida, Aristonymum. De ejus scriptis fuscè dictum à me est libro 3. c. 21.

MICH. APOSTOLIUS. supra p. 45. & lib. 4. c. 9. §. 9.

ARATUS Poëta, Manecratis Grammatici auditor, Grammaticis & ipse accensendus vel propter διόρθωσιν Odysseæ Homericæ, de qua dixi lib. 2. c. 2. §. 19. De aliis ejus scriptis lib. 3. c. 18.

ARCADIUS Antiochenus, qui Svida teste scripsit περὶ διορθωγραφίας, περὶ συντάξεως τῶν ἑλληνικῶν λέξεων, & ὀνομαστικῶν, quod ille præclarum & admirandum appellat. Ejus ineditos adhuc libros XIX. memoravi supra p. 42. De Orthographia præter Arcadium scripsere Apollonius Dyscolus, Chæroboscus, Didymus, Draco, Evdæmon, Herodianus, Hyperechius Alexandrinus, Orus, Pamphilus, Soterides, Theognostus, Tryphon & Tyrannio. Arcadii librum περὶ τῶν MS. laudat Salmasius de modo usurarum p. 256.

Archias Alexandrinus. Svid. in ἐπαφροδίτῳ.

Archibius Apollonii F. vel pater, qui ἐξήγησεν Epigrammatum Callimachi scripsit. Svid.

Archibius Ptolemæi F. Leucadius sive Alexandrinus, qui Trajani tempore docuit Romæ. id.

ARISTARCHUS Samothrax, clarissimus è discipulis Aristophanis Grammatici, Alexandriæ docuit, institutique filium Regis Ptolemæi Philometoris, æmulus Cratetis Grammatici Pergamenum cum quo contendit Pergami. Discipulos Grammaticos habuisse circa XL., atque ultra DCCC. ὑπομνήματα sive commentarios reliquisse refert Svidas, qui testatur in Cypro insula obiisse annos natum LXXII. Discipuli scholæque successores ejus Aristarchei appellantur ut Aper, Aristis, Aristodemus, Demetrius Ixion, Demetrius Scepsius, Dicæarchus Lacedæmonius, Menander, Mnaseas, Pamphilus, Satyrius &c. filii Aristarchus & Aristagoras. De ejus emendatione Poëmatum Homeri dixi lib. II. cap. 2. §. 18. De aliis ejus scriptis videnti Meursius in Bibl. Græca, Jonsius &c. Confer etiam de

vuntur, si non alium Grammaticum habeant auctorem, ostendunt Chæroboſcum hunc fuiſſe Chriſtianum, qui vixit ante Stephanum Byz. ἐθνικῶν ſcriptorem vel ejus Epitomatorē Hermolaum, qui Juſtiniano Imp. opus ſuum dedicavit, adeoq̄ floruit ſæculo ſaltem quinto poſt Chriſtum natum. Citat certe Stephanus vel Hermolaus in Ταμιάδης Georgii Chæroboſci ὀνομαſτικὸν ſive librum de nominibus, uti Etymologici Magni ſcriptor, ῥηματικὸν ejusdem ſive de verbis opus Grammaticum in Σραψας. Sed in libello Georgii περὶ ῥημάτων laudatur Simeon Metaphraſtes quem conſtat floruiſſe ſæculo decimo. Chæroboſci cognomen per convicium ei impoſitum fuiſſe obſervat Allatius ex Eufſthii Commentariis in carmina Jambica Damasceni de Pentecoſte. Freqventer citatur in Etymologico M. qui κανόνιον ejus Grammaticorum & Orthographia ſubinde mentionem facit, quem memorat etiam Eufſthius, qui Georgium ῥημικὸν hoc eſt ῥημῆς Grammaticæ ſcriptorem vocat, uti Varinus quoque in Lexico.

Georgius (al. *Gregorius*) Pardus antea dictus, Corinthi Epicoſopus atq̄e Metropolita, unde *Corinthus* * vulgo audit, de barbariſmo & ſolæciſmo, & de ſyntaxi, MS. in Bibl. Vindob. aliisque. Ejus περὶ ῥημάτων ποιητικῶν, in Bibl. Vaticana. Vide Allatium de Georgio pag. 416. ſeq. ubi de ejus commentariis Grammaticis in Odis ſacras SS. Coſmæ & Jo. Damasceni.

Georgii Schæſti (Καρτίση) Scholarii περὶ ſοχρίων ἢ τοι γραμματικῶν, προφθιῶν καὶ τῶν ὀκτώ ἔ λόγα μωῶν, ἢ τοι εἰς Γραμματικὴν πρώτην ἡσαγωγὴν, in gratiam amici compoſita, MS. Mediolani in Bibl. Ambroſiana & Romæ in ſancta Sylveſtrina & Vallicellana. Allatius pag. 409. de Georgio. Dubitat Allatius p. 396. 400. idemne hic ſit cum Georgio Scholario, qui ſub Gennadii nomine notiſſimus eſt, & de quo alibi.

Georgius Diaconus. Vide paulo ante in Georgio Chæroboſco.

Georgii Lecapeni Monachi, qui in Theſſalia medio ſæculo XIV. vixit, diverſa ab edita ſyntaxi (de qua ſupra pag. 15.) ῥηχνολογία περὶ Γραμματικῆς, ſive περὶ ſημαſίας, ῥηματικῶν καὶ ὀνομαſτων MS. in Codice Regio Pariſ. 1770. & Vatican Cod. 883. Incipit: γράφω ἑνεργητικὸν σημαίνει πέντε. Ejusdem *de figuris Homericis & Canonis in Homerum.* Labbeus pag. 104. Bibl. novæ MSS.

De

* Sub *Corinthi* nomine liber de dialectis ſæpius editus, ut dixi lib. IV. c. 34. §. 19.

De aliis ejus scriptis videndus Allatius de Georgiis pag. 363. seq. Schedas ejus ineditas Grammaticas citat Meursius glossario in *ερμηνεία*, qui Laccapenum vocat, ut Gesnerus Logapenum. In Catalogo MSS. Bibl. Bodlej. Codice Barocciano 103. *Laccapena Grammatica Alphabetica*.

Georgii Scholarii, vide supra *Georgii Curtasii*.

Georgii Trapezuntii Grammatica Cod. Reg. Paris. 1644.

Georgii Zegabeni carmen Politicum de septem vocibus & literis consonantibus, ex quo versiculi quidam apud Allatium p. 350. de Georgiis, quibus egestatem suam Grammaticus ille deplorat.

Harmenopuli Lexicon verborum synonymorum, & de verbis transitivis atque intransitivis MS. in Codice Barocc. 68. De syntaxi verborum. Cod. 159. Vide infra in Plantide.

Herodiani quædam. Vide supra p. 8. 9. De tonis adverbiorum in Bibl. Vindobonensi. Lambec. V. p. 258. *Ars Grammatica & de schematibus ac figuris nec non in usum mol. ordine Alphabetico* MSS. in eadem Bibl. & in Codice Colbertino 2220. Labbeus in Bibl. nova MSS. pag. 383. *Observet Lector, inquit, Grammatica Græcæ studiosus, opera Allatii Romæ apud Mascardam A. 1643. prodidisse Tiberium Sophistam, Herodianum, Lesboualem Romanum, Mich. Apostolium & alias de figuris Grammaticis, Græcæ & Latine, quæ eadem opuscula nondum mihi videre contigit.* Hæc (typographi forte culpa,) nunquam puto lucem vidisse, uti multa alia quæ Allatius usibus publicis laudatissimo studio destinavit. Περὶ διχρήμων de vocalibus ancipitibus MS. in Bibl. Bodlejana Cod. Barocc. 71. 119. De quæsitis circa omnes nominum declinationes & de conjugatione verborum. Cod. 76. De accentibus adverbiorum Cod. 125.

Joannis Botaniote ad Isidorum Diaconum & Tabularium de metris jambicis. Labbe p. 110. Bibl. novæ MSS.

Joannis Levica de spiritibus. in Bibl. Regis Christianissimi Codice 901.

Joannis Glyci sive *Glyca* aut *Glyci* Patriarchæ Græcæ Grammatica MS. in Bibl. Reg. Paris. & in Codice XIV. sæculi Florentiæ in Bibl. Monasterii B. Mariz.

Constantini Lasqvis de prosodia verborum. Vide supra pag. 39. Ejusdem de barytonis & circumflexis una cum Grammatica & syntaxi MS. p. 104. nescio an diversa ab editis.

Lesbonacis Romani (h. e. ex nova Roma CPolitani) *περὶ σχημάτων* de figuris Grammaticis, de spiritibus & dictionibus edere voluit Al-
latius. Vide si placet quæ dixi lib. IV. c. 30. §. ult.

Libanii & aliorum de Metris. Cod. 71. Barocc.

Manuelis Calece Grammatica in Codice Regio Paris. 1692.

Manuelis Moschoruli Cretenfis ac Byzantini Varia. vide supra p. 37. seq.

Maximi Mozari canones *περὶ πνευμάτων ἃ ἀγιστοῦν*. Labbe p. 134.
Bibl. novæ MS.

Melampodis in Dionysium Thracem. In Johannea Bibl. hujus Urbis,
& Cod. 116. Barocc.

Michaelis Soliardi Grammatica. Labbe p. 105. Bibl. novæ MSS.

Michaelis Syngell presbyteri Hierosol. (cujus syntaxis edita exstat sub
nomine Georgii Lecapeni ut p. 16. dixi) de metris, de parti-
bus orationis, de dialectis, quantitate syllabarum & aliis Gram-
maticæ partibus. id.

Neophyti Monachi de XXIV. literarum inventione & allegoria, MS.
Græcè Romæ. Gesnerus in Bibl.

Excerpta è *Nicanore de interpretationibus*. Incipit *συγμαί εἰς π ἀξίω*. MS.
Cod. 71. Barocc. Melampus in Scholis ineditis ad Dionysium
Thracem laudat juniorem Dionysio Nicanorem, ejusque *ἀνα-
τύπωσιν περὶ συγμῶν*. Hic est Nicanor Grammaticus Alexandri-
nus, qui Hadriani temporibus vixit, & per jocum *συγματίας* di-
ctus est, quod doctrinam *περὶ συγμῶν* paullo subtilius excussisset,
διότι ἐπολυλόγησε περὶ συγμῶν, ut ait Eustathius: Svida enim te-
ste scripserat *περὶ συγμῆς τῆς καθόλου*, de interpunctione uni-
versè libros sex, horumque compendium libro uno. Nec non
de interpunctione apud Homerum & Callimachum. Ne di-
cam de ejus *κωμωδομένοις*, & *περὶ ναυσάθου*, & de voce *ἄναξ*.

Nicerphori Gregoræ de instabilitate regularum. Labbeus p. 105.

Niceta Metropolitæ Heracleensis libellus Grammaticus. id.

Nicolai Rhæda Grammatica. id.

Rhodii Nili de versibus Anacreonticis. id. p. 110.

Niphonis Monachi de octo partibus orationis. id. p. 105.

Orionis *περὶ ἑτυμολογίας*. Labbe Bibl. nova MSS. p. 107. 385.

Maximi Planude Grammatica MS. Florentiæ in Bibl. monasterii B. Ma-
riæ Benedictionorum scripta A. C. 1341. teste Montfaucono Pa-
120-

- Izographia Græca pag. 70. Ejusdem Planudis dialogus de quæstionibus Grammaticis, qui inscribitur Neophron & Palætimus, in Cod. Barocc. 125. & Bibl. Regia Paris. & Segvieriana. Incip. πρὸς τὸν λόγον αὐτῶν ὁ Παλαίτιμος. Vide Catalogum MSS. Græcorum illius Bibliothecæ quæ hodie Cosliniana, pag. 21. & Labbei Bibl. novam MSS. pag. 105. ubi etiam Planudz syntaxin ex Harmenopulo & Christodulo commemorat Donati Grammatica parva à Planude Græce versa Cod. 71. Barocc. in Bibl. Bodlejana.
- Porphyrus* de Grammatica de regulis spirituum MS. in Codice Colbert. 1212. Ejusdem περὶ προσωπίδας ad Dionysium Thracem, MS. etiam in Bibl. Johannea hujus Urbis Hamburgensis. Περὶ τῆς κωνάβι, χθούπησι, φλογμῶ, δροψῆς ἐρημνῶια. in Codice Barocc. 50. quod fragmentum edidit V. C. Rich. Bentleius Epist. ad Jo. Millium p. 49.
- Micbaëlis Pselli* de Grammatica, versibus Politicis ad Constantinum Monomachum. MS. in Bibl. Regia Paris. aliaque de quibus Alarius libro de Psellis §. 61. editionis à me curatz. Ex Grammatica versibus politicis scripta subinde aliquid profert Meursius in glossario Græcobarbaro.
- Stephanus* Grammaticus in Dionysium Thracem. Cod. Barocc. 116. & in Bibl. Johannea hujus Urbis Hamb.
- Theodori Prodromi* qui circa A. C. 1100. claruit, Grammatica, quæstiones Grammaticæ, ἑξήδη & brevis enarratio ad quæstura Sebastocratorissæ, MSS. in Variis Bibl. Theodori Prodromi de accentibus, Lexicon, & de mensibus laudat Meursius in glossario. De aliis ejus scriptis dixi lib. V. c. 6. §. 10. 11.
- Theodosii Alexandrini* Christiani scriptoris in Dionysium Thracem, MS. in Bibl. Johannea hujus urbis & Cod. Barocc. 116. De Dialectis. Cod. Barocc. 71. Epitome magnæ Profodix Herodiani, in Bibl. Bodlej. Cod. Barocc. 179. Canones Grammatici ὀνομαστικοὶ ἀπὸ Φωνῶν Γεωργίου χοιροβοσκῆ, MSS. in Bibl. Cosliniana p. 230. Erotemata Grammatices memorat Labbeus Bibl. nova MSS. p. 106. de profodia, de pedibus, Carnumim generibus & dialectis, MS. in Bibl. Vindob.
- Theognosti* Grammatici Canones Orthographiæ ultra missæ, ad Leonem Armenum Imp. MS. in Codice Barocciano 50. Incipiunt: τῶ δισωότη με καὶ τεφανηφόρω. De hoc Theognosto, qui in Etymologico magno subinde laudatur, vide scriptores post Theophanem p. 51. Rich. Bentlei Epist. ad Jo. Millium p. 77.

- Thomas Magistri* Grammatica MS. Florentiz in Bibl. Monasterii B. Mariz & in Codice Regio Parisi. 1288. Christoduli de syntaxi per ordinem Alphabeti. Cod. 1538.
- Tricha* Ἐσφωλάτης Τριχᾶ περὶ μέτρων in Codice bombycino XIV. sæculi, Florentiz in Bibl. monasterii B. Mariz, teste Montfaucono in Diario Italico p. 368.
- Tryphonis* observatio de litera ρ, πῦ δασύνηται καὶ πῦ ψιλῆται. in Codice Barocc. 125. & in Bibl. Vindob. Lambec. V. p. 258. De metris. Cod. 71. Barocc. in Bibl. Bodlejana.
- Jo. Tzetza* Versus politici de pedibus & metris poëticis. in Bibl. Vindob. & Cod. Barocc. 171.
- Zacharia Calliergi* Compendium Grammaticæ Cod. 71. Barocc.

Catalogus Grammaticorum Græcorum deperditorum.

quibus etiam Indicem editorum, & ineditorum, de quibus hætenus dictum est, majoribus literis inserui.

CUM non modo *Asilepiadis* * Myrleani junioris opus de Grammaticis jam pridem interciderit, constans pluribus libris quorum undecimum laudat vetus auctor vitæ Arati: sed, quod mecum dolebis, etiam *Joannis Jonsi* ** commentarius quem de Grammaticis antiquis paravit, fatis viri doctissimi sit interceptus, hanc jacturam utcumq; præsentis capite refarcire, & post editos atq; ineditos Grammaticos Græcos etiam unam alteramqve deperditorum hoc loco centuriam referre institui, quod boni, rogo, Lector consulas.

Abron Phryx sive Rhodius, ex servo manumissus, discipulus Tryphonis Grammatici, Romæ Grammaticam & Rhetoricam docuit, suppar Augusti Imp. temporibus. De eo Svidas. Allegatur ab Apollonio in Syntaxi, & ab auctore Etymologici, apud quem in ἑμοκλήσασκεν, male ἄμβρων pro ἄβρων.

Archelai Grammatici qui Archelai disputationi cum Manete interfuit, mentio apud Epiphanium T. 1. pag. 627. Sed is in Actis ipsius Archelai à Zaccagnio editis pag. 23. *archiaser nobilissimus* appellatur.

ÆLIUS

* Vide quæ Jonfus lib. 2. de Scripioribus Hist. Philosophicæ c. 17.

** Opus de Grammaticis præmittit Jonfus p. 210. & alibi.

ÆLIUS DIONYSIUS, & *Ælius Srenus*. Infra in Sereno & Dionysio.

Agallia sive *Anagallis Corcyra* Grammatica de qua præter Athenzum Svidas in *ἄρχησις* & *Ἀναγ.*

Agallias Corcyrzus, Aristophanis Grammatici discipulus citatus, in scholiis minoribus & ab Eustathio ad Iliad. *Σ.* 498.

Agatho Samius, de quo Meursius in Bibl. Græca.

Agathocles citatus in scholiis ad Apollon. Rhodium; Etymologicò Magno, Eustathio &c.

Agresphon qui de Homonymis scriptoribus librum composuit Svid. in *Ἀπολλώνιου*.

Alexander Ætolus ex Plevrone Ætoliz opido, temporibus Ptolemzi Philadelphi clarus, de quo dixi lib. 2. c. 19.

Alexander Cotyzus, Polyhistor, de quo lib. 4. cap. 28. ad Orationem XII. Aristidis, qui eum defunctum elogio celebravit.

Cornelius Alexander Milesius, Polyhistor & ipse cognomento, priorre antiquior, Cratetis Grammatici discipulus. Vide Svidam & quæ supra lib. 3. c. 8. ubi varios Alexandros recenseo.

Alexarchus Grammaticus, qui se ipsum solis imagine effingi curavit, teste Aristone Salaminio apud Clementem Alex. p. 36. protreptici.

Alexio sive *Alexander* Myndius, de quo viri docti ad Laërtii lib. 1. c. 29.

Amarantus Alexandrinus, cujus commentarius ad Theocritum laudatur in Etymologico magno. Liber *περὶ σμυνης* ab Athenæo.

Ambryon quem *περὶ Θέοφιλου* laudat Laërtius V. c. 11.

Amelesagoras citatus à Schol. Euripidis ad Alcest. 1.

Ametius Macedo, de quo Meursius in Bibl. Græca.

Ammonianus Syriani Philolophi propinquus, de quo Svid. in *ἄνθ' Ἀλέξ.* & *Ἀμμωνιανός*. Damascius apud Phot.

AMMONIUS præceptor Socratis Scholastici, auctor libri *περὶ ὁμοίων λέξεων*, de quo dixi lib. 4. c. 26. §. 15.

Ammonius Ammonii F. Alexandrinus, clarus ante Augusti Imp. tempora, de quo dictum à me eodem loco. Idem forte Tryphonis Grammatici, de quo infra, pater.

Anthrantus de quo Athenæus lib. XV. p. 673.

ANDRÉAS DONUS. Supra p. 41.

Andromachus Philologus, generi Homeri Tragici, maritus Mytonis. Svid.

Svid. in *Μυρά* Ejus *ἔτυμολογικά*, schol. minor. ad Iliad. v. 120.
 Alius Andromachus Syrus, Sophista de quo Svid. in *Ἀνδρομά*. Ne
 memorem hoc loco Andromachos Medicos, de quibus infra,
 libro VI.

Anteros Alex. infra in Apollonio.

Antimachus Colophonius, Grammaticus & Poëta, de quo Clariff Kuf-
 terus ad Svidam consulendus.

Apellico Tejus *Φιλόβιβλος* μάλλον ἢ *Φιλόσοφος*, quem Aristotelis &
 Theophrasti libros ex veteribus exesis Codicibus transcripisse
 in nova exempla, sed parum feliciter subinde supplevisse ar-
 guit Strabo XIII, p. 609. adde Athenzum V. p. 214. Svidam
 in *Ἀπολλωνίων*. Et qvz dixi lib. 3. c. 11.

Aper ex Aristarchi schola, Romz docuit, Didymum frequenter per-
 strinxit, discipulum habuit Heraclidem Ponticum. Svid. in
Ἡρακλείδης.

APION Plistonices, cognomento *μόχθος* sive labor, discipulus Di-
 dymi, Anterotis Grammatici præceptor. Svid. in *Ἀντίοχος* &
Ἀπίων. Vide scriptores à me laudatos lib. 2. cap. 5. & lib. 4. c. 6.
 §. 6. ubi de libris Flavii Josephi adversus hunc Apionem. Ejus
 glossz Homericz MSS. in Codice Barocc. 119. in Bibl. Bodle-
 jana,

Apollinarius Laodicens Syrus, de quo infra inter Poëtas Christianos,
 Grammaticus dicitur à Svida in *Ἀπολλωνάριος*.

Apollodorus Atheniensis, Asclepiadis F. discipulus Aristarchi Gramma-
 tici, de quo supra lib. 3. c. 27.

Apollodorus Cumanus, de quo ibidem, ubi varios Apollodores re-
 censeo.

Apollodorus Cyrenzus. Svid. in *Ἄντικκος*.

Apollonius Alexandrinus *Archebuli* sive *Archebii* pater an filius, Augusto
 imperitante clarus.

Apollonius Alexandrinus alio nomine *Anteros*, qui Claudii temporibus
 Romz docuit, præceptor Apionis Plistonicz. De hoc & supe-
 riore dixi lib. 3. cap. 21.

APOLLONIUS Alexandrinus cognomine dyscolus, clarus tempo-
 ribus Hadriani & Antonini Pii, de cujus syntaxi & libris mira-
 bilium dixi supra p. 2. seq. de ineditis scriptis p. 4. & 41. 42. de
 deperditis p. 5.

Apollonius Myndius. Stephanus Byz. in *Μύνδος*.

Apol-

Apollonius Nysæus, cujus Strabo meminit lib. XIV. p. 650.
APOLLONIUS Rhodius, Grammaticus & Poëta, præceptor Asclepiadis senioris Myrleani, præfectus Bibliothecæ Alexandrinæ, tempore Ptolemæi Philadelphi, quo in munere successorem habuit, teste Svida, Aristonymum. De ejus scriptis fuscè dictum à me est libro 3. c. 21.

MICH. APOSTOLIUS. suprap. 45. & lib. 4. c. 9. §. 9.

ARATUS Poëta, Manecratis Grammatici auditor, Grammaticis & ipse accensendus vel propter *διόρθωσιν* Odysseæ Homericæ, de qua dixi lib. 2. c. 2. §. 19. De aliis ejus scriptis lib. 3. c. 18.

ARCADIUS Antiochenus, qui Svida teste scripsit *ἑξὶ διορθωγραφίας, περὶ συντάξεως τῶν ἑ λόγων μερῶν, & ὀνομαστικῶν*, quod ille præclarum & admirandum appellat. Ejus ineditos adhuc libros XIX. memoravi supra p. 42. De Orthographia præter Arcadium scripsere Apollonius Dyscolus, Chærobofcus, Didymus, Draco, Evdzmon, Herodianus, Hyperechius Alexandrinus, Orus, Pamphilus, Soterides, Theognostus, Tryphoñ & Tyrannio. Arcadii librum *ἑξὶ τόνων* MS. laudat Salmasius de modo usurarum p. 256.

Archias Alexandrinus. Svid. in *Ἐπαφρόδιτῳ*.

Archibius Apollonii F. vel pater, qui *ἐξηγήσιν* Epigrammatum Callimachi scripsit. Svid.

Archibius Ptolemæi F. Leucadius sive Alexandrinus, qui Trajani tempore docuit Romæ. id.

ARISTARCHUS Samothrax, clarissimus è discipulis Aristophanis Grammatici, Alexandriæ docuit, institutiq; filium Regis Ptolemæi Philometoris, æmulus Cratetis Grammatici Pergamæni cum quo contendit Pergamæ. Discipulos Grammaticos habuisse circa XL., atq; ultra DCCC. *ὑπομνήματα* sive commentarios reliquisse refert Svidas, qui testatur in Cypro insula obiisse annos natum LXXII. Discipuli scholæq; successores ejus Aristarchei appellantur ut Aper, Aristis, Aristodemus, Demetrius Ixion, Demetrius Scepsius, Dicæarchus Lacedæmonius, Menander, Mnaseas, Pamphilus, Satyrius &c. filii Aristarchus & Aristagoras. De ejus emendatione Poëmæ tum Homeri dixi lib. II. cap. 2. §. 18. De aliis ejus scriptis videndi Meursius in Bibl. Græca, Jonsius &c. Confer etiam de

Aristarcho Menagium c. 25. Anti Bailleti. Aristarchi Grammatici Canonum Thesaurum. MS. memoravi supra p. 42. Alii Aristarchi fuere 1) Samius, Mathematicus, de quo lib. III. 5. 2) Tegeates, Tragicus de quo lib. II. c. 19. 3) Medicus Reginae Berenices, memoratus Polyzno VIII. 50. 4) Byzantii praefectus apud Xenophontem VII. de expedit. Cyri pag. 398. 5) Alexandrihus Ὀνειροκριτικῶν scriptor, Artemidor. IV. 25. 6) Sicyonius quo se usum Plinius major profitetur libro V. Hist. Nat. 7) Aristarchus ἑ- τῶν Ὀλυμπιάδων ἑξηγητῆς interpret antiquitatum Olympicarum, qui mercede conductus Pausaniam circumduxit, à quo laudatur in Eliacis prioribus p. 428. 8) Aristarchus Chronographus cujus Epistolam ad Onesiphorum primicerium de situ Athenarum & gestis ibidem Apostolorum tempore, laudat Hilduinus non maximè fidei scriptor, in Areopagiticis, Epistola ad Ludovicum Imp. Puto hanc Epistolam à sutoribus fabularum suppositam esse Aristarcho qui comes Apostoli Pauli fuit Actor. XXVII. 2. Coloss. IV. 10. à Pseudo Dorotheo autem adscribitur LXX. discipulis, & Apamez Syriz Episcopus fuisse traditur, quem faciunt alii æque incerta fide Episcopum Thessalonicæ. 9) Aristarchus Ephesi tyrannus de quo Svid. 10) Orator Ambraciotarum qui Olympiad. CXI. 2. civibus suis persuasit ut praesidium Philippi Macedonis urbe eijcerent, teste Diodoro Sic. lib. XVII. p. 488.

Aristar, Aristodemus, Aristocles Grammatici memorantur Varro libro IX. de lingua Latina.

Aristu discipulus Aristarchi. Svid. in *Ἐρατοδότης*.

Aristocles Rhodius Augusti Imp. tempore clarus Grammaticus & Rhetor, cujus *ἑβὲ ποιητικῆς* laudat Ammonius in *ἑτικῆδι*. Vide Meursium de Rhodo II. 6. qui alios Aristocles recenset in Bibliotheca Græca & ad Aristoxenum p. 145. sq. Aristoclis Grammatici meminit etiam Varro libro IX. de Lingua Lat.

Aristodemi duo Nyszi, quorum recentionem facit Strabo lib. XIV. pag. 650. narrans alterum Menecratis Grammatici (de quo infra) fuisse filium, alterum qui Magni Pompeji libros erudiit, mane rhetoricam, pomeridianis horis Grammaticam docuisse. Ex his alterum in testimonium videtur vocare Varro loco laudato,

to, & Plutarchus parallelis minoribus, *μυθικὴν* Aristodemi laudans *σωαγωγὴν*. Etiam apud Parthenium in eroticis c. 8. legendum *Ἀριστόδημος ὁ Νυσαῖος ἐν πρώτῃ ἱστορίῳν*, ut recte Vossius de Hist. Græcis, non ut Meurfius in Bibl. Græca, *ὁ Νυμαῖος*. Ab horum priore forte non diversus *Aristodemus Alexandrinus* (ita dictus non à patria sed quod Alexandriæ docuit) Aristarchi discipulus, in scholiis ad Pindarum & Athenæo laudatus, qui in Pindarum scripsit.

Aristodemus tertius junior, à quo Epitomen *τῆς καθόλου* Herodiani scriptam testatur Svidas in *Ἀριστόδ.* De aliis Aristodemis, Cario, Eleo, & Thebano Meurfius in Bibl. Græca & Vossius lib. 1. de Hist. Græcis cap. 21. De Aristodemo Atheniensi tragico dixi lib. II. c. 19. De Aristodemo Spartiata viri docti ad Laërtium lib. I. c. 31. Omitto Aristodemum Cumanorum tyrannum, de quo Livius II. 34. Alium iterum regem Messeniorum, de quo Pausanias in Messeniis, & Aristodemum ex Herculis posteris, Eurysthenis & Proclis geminorum parentem, de quo Apollodorus in Bibl. Aristodemum denique pontificem templi Dianæ, cuius meminerunt fabulosi scriptores Jacobus de Voragine ac Petrus de Natalibus.

Aristonicus Alexandrinus, qui scripsit de notis Criticis in Homero & Hesiodi Theogonia, & de iis quæ apud Homerum *ἀσύντακτα* sive à communi constructione abhorrentia occurrunt libros VI. Vide Svidam in *Ἀριστόνικ.*, ibique Clariss. Kusteri notas, & Meurfium in Bibl. Græca.

Aristophanes Byzantius, Callimachi, Zenodoti Ephesii, Dionysii Jambii, Euphronidæ Corinthii sive Sicyonii & Eratosthenis discipulus, Præceptor Grammatici Aristarchi, præfecturam gesit Bibliothecæ Alexandriæ * regnante Ptolemæo Philadelpho, ut narrat Vitruvius quem vide præfat. libri VII. De ejus *ἀσθεύσει* poematum Homeri dixi lib. 2. cap. 2. §. 17. quemadmodum de *Ἰττικαῖς λέξεσι* & *γλώσσαις Λακωνικαῖς* lib. IV. cap. 34. de Epitome librorum Aristotelis de animalibus lib. 3. c. 6. §. 16. & de animadversionibus in Callimachi *πινάκας* lib. 3. c. 19. Alia ejus scripta referuntur à Meurfio in Bibl. Græca, Jonsio de scriptoribus Hist. Philosophicæ, & Kustero ad Svidam.

G 3

Ari-

* Addendus præfectis Bibl. Alex. quos recenset Jonsius p. 101.

Aristoteles Grammaticus *περί πλεονασμῶν* memoratus Laërtio V. 35.

Artemidorus Pseudo Aristophanius, de quo dixi lib. IV. cap. 13. ubi varios Artemidoros recenseo.

Artemidorus Ascalonita. *ibid.*

Artemidorus Capito, sub Hadriano Imp. *ibid.*

Artemidorus Tarsensis, cujus meminit Strabo XIV. p. 675.

Asclepiades Diotimi F. Myrleanus sive Apameensis Bithynus, genere Nicænsis, ex Apollonii Rhodii schola Romæ clarus tempore Pompeji magni, de cujus scriptis ad Chalcidium Meursius pag. 25. seq. & Jonsius lib. II. de scriptoribus Hist. Philosophicæ cap. 10. pag. 157. seq. Hic est qui scripsit *Φιλοσόφων βιβλίον διορθωτικά*, teste Svida. Asclepiadem quoque Myrleanum alium juniorem facit Jonsius II. 17. qui de Grammatica scripserit post Dionysium Thracem, quem castigaverit teste Sexto Empirico. Sed Sextus lib. I. c. 12. contra Grammaticos, Asclepiadis quidem sententiam de partibus Grammaticæ diversam à sententia Dionysii Thracis & post illam refert, sed Dionysium ab Asclepiade memoratum & confutatum non indicat. Itaque idem forte hic fuerit cum superiore, & qui opus illud præclarum de Grammaticis scripsit, quod intercidisse in primis dolendum est.

Asyages Grammaticus, Svida teste scripsit *τέχνη γραμματικῆς, περὶ ἀφελέων, περὶ μέτρων, κανόνες οἰοματικῆς*, & commentarium in Callimachum Poëtam.

ATHENÆUS Naucratis, de quo abunde dixi lib. 4. c. 20.

Aniodorus Cumanus. In MS. Theodosii ad Dionysium Thracem commentario: *Ἀνιόδωρος ὁ δὲ τις Κυμαῖος συγγραψάμενος λέξων, ἐπέγραψεν Ἀνιόδωρον Γραμματικῶν λέξων.*

Basilides cujus *ἐξηγητικῶν* librum XXIII. citat Clemens Alex. IV. pag. 506. hæreticus fuit, & à Meursio in Bibl. Græca confunditur cum Grammatico Basilide, cujus *περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως* allegat Etymolog. Magnum in *ἀριζήλων*, ubi à Cratino quodam illud opus in compendium missum refert.

S. BASILII nomine editum scriptum *περὶ γραμματικῆς γυμνασίας*, & Grammatica ipsi tributa. Vide supra p. 35. & 43.

Cajanus Arabs Sophista, cujus libros quinque *περὶ σωτηρίας* Svidas memorat.

JO. BOTANIOTA, supra p. 45.

MANUEL CALECAS, supra p. 46.

ZACHARIAS CALLIERGUS, p. 48.

CALLIMACHUS Grammaticus & Poëta de quo vide si lubet qvz supra lib. 3. cap. 19.

Callistratus à Svida subinde laudatus.

Chærus laudatus in scholiis ad Pindarum & Aristophanem. Diverſi ab hoc Chæris tibicen aliusqve citharædus de quibus eadem ad Aristophanem scholia : & Chæris Corcyrzus Poëta antiquissimus cujus meminit Demetrius Phalereus apud Tzetzam prolegom. ad Lycophronem.

Chameleon de quo Meurfius in Bibl. Græca.

Chæron Apollonii Rhodii discipulus, cujus librum de historiis quas attingit Apollonius memorat Scholiastes illius Grammatici ac Poëtæ.

Chrysippus Philosophus de quo Lib. III. c. 15. dixi, varia etiam Grammatica scripserat, qvz memorat Laërtius V. 192. seq.

DEMETRIUS CHALCOCONDYLAS, de quo supra p. 40.

GEORGIUS CHOEROBOSCUS cujus inedita retuli supra p. 42. seq. edita p. 13. 14. 41.

CHRISTODULI, alio nomine Thomæ Magistri, syntaxis MS. supra pag. 47. 48.

DEMETRIUS CHRYSOLORAS, de quo p. 41.

EMANUEL CHRYSOLORAS de quo p. 38.

Claudius Didymus; infra in Didymo.

Clemens Erymologo in ζάλη & Svidæ subinde laudatus.

Comanus. Supra pag. 7.

CONON, cujus *dyrynoian* argumentum servavit Photius Cod. 186. De illo Tho. Galeus in diss. scriptoribus Hist. Poëticz præmissa c. 8.

Cometas Grammaticæ Doctor CPoli sub Michaële Theophili F. de quo continuator Theophanis p. 118. hic est de cujus interpunctione poëmatum Homeri dixi lib. 2. c. 2. §. 21.

CONSTANTINUS LASCARIS de quo supra p. 39.

CORINTHUS de dialectis. vide supra pag. 14. 15. 35. 44. & lib. 4. c. 34. §. 19.

Corinthus Grammaticus Græcus quem memorat Aufonius in Professoribus Burdegalensibus.

Cræsis Mallotes Grammaticus Pergamenus, Aristarchi æmulus, de quo lib. 3. c. 15. & de ejus *διορθώσεις* Homericæ, à qua Homericæ & Critici cognomen tulit, lib. 2. c. 2. §. 20.

Crætinus de quo paullo ante in Basilide.

GEORGIUS CURTESIUS, de quo supra p. 44.

CYRIL.

CYRILLI five *Jo. Philoponi* Lexicon de quo supra p. 36. Aliud de quo lib. 4. c. 35. §. 1.

Daphidas Telmissensis Grammaticus, de quo Svidas & Valerius Max. lib. 1. cap. 8.

Demetrianus Criticus & Mathematicus, pater Aspasiae Rhetoris, qui tempore Alexandri Mamez Imp. Romae claruit. Svid. in *Ἀσπασίου*.

Demetrius Adramytenus cognomine Ixion, Augusti aetate floruit ex Aristarchi schola. Vide Svidam & de ejus scriptis Meursium in Bibl. Græca. Menagium ad Laërtii V. 84.

DEMETRIUS Anagnostes. Supra p. 41.

DEMETRIUS CHALCOCONDYLES. Supra p. 40.

DEMETRIUS CHRYSOLORAS. p. 41.

Demetrius Cyrenæus, cognomento *σαμνός*. Laërt. V. 84.

Demetrius Erythræus. Laërt. ibid. Svid. in *Τυραννίων*.

Demetrius Ixion, supra in Demetrio Adramyteno.

Demetrius Magnes de quo Meursius in Bibl. Græca, Vossius de Hist. Græcis & Jonsius.

Demetrius Scepsius Straboni laudatus, de quo Menagius ad Laërtium pag. 224.

DEMETRIUS TRICLINIUS, cujus exstant in Sophoclem scholia, & *περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς & περὶ ῥημάτων* Planudo junior est, ut dixi lib. 2. c. 17. §. 5.

Demon de quo Meursius in Bibl. Græca.

Demosthenes Bithynus five Thrax, de quo Svidas atque idem Meursius.

Dicaearchus Lacedæmonius, Aristarchi discipulus. Svid.

DIDYMUS Alexandrinus, Grammaticus *Ἀριστοτέλει* ex Aristarchi schola Augusto imperitante clarus, à labore immenso & scriptorum multitudine *chalcenterus* & quoniam ipse quæ vel legisset vel scripsisset ob multitudinem obliviscebatur *βιβλιολάθας* à Demetrio Troezenio dictus, discipulos habuit Apionem Plistonicensem, & Heraclidem Ponticum. Svid. in *Δίδυμο*, *Ἀπίων* & *Ἡρακλείδης*. Ex libris ejus quos ad 4000. scripsisse traditur, nullus ad nos pervenit nisi ei tribuendus sit liber MS. *de marmoribus & lignis omnium generum*, quem sub Didymi Alexandrini nomine MS. servari Parisiis in platea S. Jacobi in Bibl. Patrum S. I. num. 40. notat Jonsius p. 221. Nam scholia in Homerum quæ sub Didymi nomine feruntur, à longe juniore aliquo ex variis scriptoribus excer-

excerpta sunt ut dixi lib. 2 c. 3. Titulos quosdam librorum Didymi qui apud veteres celebrantur, memoravi eodem loco. Vide etiam sis Meursium in Bibl. Græca, & Kusterum ad Svidam.

Didymus junior Alexandrinus, cujus *πιδαναὶ* & *ὀρθογραφίαι* Svidas memorat, Romæ eum docuisse testatus. Idem tamen paullo ante *πιδαναὶ* tribuerat Didymo Atejo Philosopho Academico.

Claudius Didymus, qui eodem Svida teste scripserat Epitomen τῶν Ἡρακλείων h. e. commentariorum Heracleonis Grammatici in Homerum & de iis quæ contra analogiam peccavit Thucydides, περι τῶν ἡμαρτηδύων ὅτι τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδη, & de analogia lingvæ Latinæ περὶ τῶν Ῥωμαίων ἀναλογίας. Ex Didymi *Ἐπιτομῆ* fragmentum exstat apud Stobzum ferm. 101. quod de *ἐπιτομῆ* τῶν Ἡρακλείων accipiendum Meursius haud dubitat.

Didymus Heraclidæ F. apud Neronem Imp. versatus & Musica non minus quam Grammatica arte conspicuus, de quo idem Svidas.

Diocles Grammaticus, cujus somnium refert Artemidorus IV. 72.

Diocles è Grammatico eremita Christianus, de quo Palladius in *Lausiaca*.

Diodorus Tarsensis, *Ἀριστοφάνης*, de quo dixi lib. 3. c. 31. ubi varios Diodoros recenseo.

Diodorus sive *Diodotus* Galeno memoratus Tom. 3. edit. Græcæ Basil. pag. 302. & T. 4 pag. 15.

Diogenes Rhodius de quo Suetonius Tiberio c. 32.

Diogenes sive *Diogenianus* Cyzicenus, de quo Svidas.

DIOGENIANUS Heracleotes, Hadriani ætate clarus, scriptor magni Lexici è quo proverbiorum *συμπαγωγὴν* habemus: vide si placet quæ dixi lib. IV. c. 9.

DIOMEDES Scholasticus, supra p. 42. & 24.

Dionysius Grammaticus Platonis Magister de quo viri docti ad Laërt. III. 4. Jonsius p. 250.

DIONYSIUS THRAX. Supra p. 24. seq.

ÆLIUS DIONYSIUS Halicarnassæus ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ συντάξεως λόγῳ allegatur in scholiis ineditis ad Dionysium Thracem.

H

Cla-

Clarus fuit temporibus Hadriani. Hujus *περὶ ἀλλήλων ῥημάτων* edidit Aldus, ut dixi p. 13. Idem forte Dionysius quem in articulationibus Græcis laudat Fulgentius in continentia Virgiliana. Alia de hoc Ælio supra lib. 3. c. 32. ubi plures Dionysios recenseo, & lib. 4. c. 34. §. 4. ubi de Dionysio Atticista, qui idem cum Ælio est, & cujus inedita quædam memoravi supra pag. 42.

Dionysius Alexandrinus Glauci F. Præceptor Parthenii Grammatici, & sub Imperatoribus à Nerone usque ad Trajanum præfectus Bibliothecæ καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν πρέσβη, καὶ τῶν ἐπιτελῶν καὶ πρεσβυτέρων ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. Suid.

DIONYSIUS Atticista, idem cum Ælio Dionysio.

DIONYSIUS *Car*, *Halicarnassens*, Criticus Augusti temporibus celebris, de cujus scriptis lib. 3. c. 32.

Dionysius Jambus Aristophanis Grammatici præceptor.

Dionysius Lindius qui Pompeji ætate Grammaticam Romæ docuit. Mentio apud Strabonem, Svidam & Isidorum lib. 1. cap. 15. Origg. ubi male *Linteus*. Apud Tatianum *Olymbium*.

DIONYSIUS LONGINUS Criticus, cujus *περὶ μέτρων* dedi supra lib. 4. c. 31.

Dionysius Scytobrachion Alexandriæ paullo ante Ciceronem docuit, de quo viri docti ad Sveton. de Grammaticis c. 7.

Dionysius Sidonius de vocum similitudinibus & differentiis laudatus à Varrone lib. IX. de Lingva Lat.

Dionysius Zopyrus Scholiasti Aristophanis laudatus, nisi legendam Dionysius & Zopyrus, ut sane videtur è Laërtio VI. 100.

Dionysodorus Træzenius allegatus ab Apollonio Dyscolo, ut notavi supra p. 4. & à Plutarcho. Alius Dionysodorus Mathematicus, cujus meminit Vitruvius IX. 9. Dionysodorus Sophista, Platoni memoratus in Euthydemo, sub init. Dionysodorus tibicen de quo Hesychius illustris.

Dioscorides Grammaticus. Suid. in *Νικόλαο*.

Dioscorius Myræus, qui Byzantii Grammaticam docuit sub Leone Imp. Suid. in *Διοσκορίῳ* & *Θυάτειρα*.

Dorion Criticus, Philostrato memoratus de vitis Sophistarum in vita Dionysii Milesi p. 525. ubi Morellus male legit *Κρητικόν*.

Doro-

Dositheus Aſcalonita. Etymolog. in ἀμφιγνοῖν. Steph. ἀσκάλων. **DOSITHEUS** Magiſter, incerta ætate ſcriptor, de tota re Grammatica tres libros compoſuit, Goldaſto * qui MStos in Codice Sangalleni legit, iudice admodum conquiſite. Primo libro proleteria exſequitur, & paſſiva illa de octo orationis partibus præcepta cum induſtria. Altero ſimplicium vocabulorum ſignificationes tradit in iis quas gloſſas vocamus ſive Lexica. Poſtremus has continet D. Hadriani Imp. ſententias & Epistoſas cum aliis aliorum dictis & ſcriptis, qua neſcio quorum deſidia an injuriâ truncata peritarunt. Idem Goldaſtus in præfat. De Dofitheo, qui aut quo avo fuerit, quis ejus meminerit, nihil dum ſcire potui. Codicem Monafterii S. Galli, qui Cujacio viſus, collatus, laudatus, eum ipſi habuimus, conſeſſu & beneficio illuſtriſſ. & reverend.ſſ. Principis D. Bernardi nunc Abbatis, quem in adibus Schobingeri deſcripſimus, hominis de re literaria benemeriti, merentis, meritori. Jacobus Cujacius lib. XIV. cap. 33. & libro XXI. Obſervationum cap. 5. 6. 7. Hadriani ſententias illuſtrans teſtatur ſe illas cum eſſent in editione H. Stephani imperfectæ & depravatæ, reſtituere ſe ex Bibliotheca S. Galli apud Helvetios, ubi in ealce Grammatices Dofitheo Magiſtri ſunt ejusdem Hadriani ſententia & Epistoſa, hoc eſt reſcripta brevia longeque plura, qua omnia ad jus Civile pertinent Græce & Latine conſcripta. Auctor præfationis ad Gloſſaria utriusque lingvæ digeſta à Carolo Labbeo. Præter bina iſta gloſſaria, aliquot alia ex ineditis gloſſariis excerpta Latino Græca ſubdidit Henricus Stephanus A. 1573. fol. Ex iis primum in certa capita ad locos communes digeſtum Gloſſarii B. Benedicli Floriacenſis titulum præfert, quod forte ex Monafterii illius Bibliotheca fuerit. Huic ſubnectuntur Exercitationes aliquot Grammaticales † hiſque ſententiæ Hadriani Imp. quas ex Codice Dofitheo Grammatices Sangalleni, in quo eas legerat Jacobus Cujacius, auctiores & notis illuſtratas ruruſum publicavit

H 2

Melior

* In notis ad Hadriani Imp. ἀποφάσεις ſive reſponſiones Epistoſasque Græcas cum latina Dofitheo verſione ex libro 3. Grammaticæ ejus excerptas, editasque Græce & Lat. Genevæ 1601 8. p. 25.

† Exercitationes illæ ſive Colloquia ex H. Stephani editione Johannes Verwey quoque ſubjunxit ſuz novæ Methodo docendi Græca p. 317. Gaudæ 1702. 8. Exſtant etiam in theſauro utriusque lingvæ Bonaventuræ Vulcanii qui Gloſſaria & ſcriptores de proprietate & differentiis vocabulorum utriusque Lingvæ junctim edidit Lugd. Bat. 1600. fol. p. 281. In eodem theſauro Vulcanii p. 299. habes etiam Hadriani ἀποφάσεις quales H. Stephanus cum gloſſariis ſuis ediderat.

Melior Hamensveltus Goldastus A. 1601. & haud ita pridem V. C. Nicolaus Catharinus. *Qua quidem sententia non alia sunt quam Hadriani Imp. Interrogationes, quarum meminit Alcuinus Epistola 102. Incertum vero an is Dositheus fuerit, ad quem Epistolam XXXIII. scripsit Julianus Imperator. Certe ante Justinianum Imp. vixisse non dubitat Tho. Reinesius in defensione Variarum Lectionum pag. 90. qui de lege in parricidas lata, quae inter sententias Hadriani legitur, disserens, vanum, inquit, fuerit & puerile existimare legem illam sic perscriptam, sive morem ad Adriani tempora pertinere; nam tum parricidas culleo insutos in mare vel amnem jaclari vel bestiis obijci l. pen. D. de l. Pomp. de parr. etiam vivos exuri mos erat, Julius Paulus lib. V. sentent. tit. 24. subnexaque ea est responsis Adriani à scriptore Magistro Grammatico: quem ceterorum seculorum aliquo, & quidem ante Justinianum vixisse, certum est: & repetita fortassis è lege à Constantino, nisi nos fallit Tribonianus, primum promulgata C. de his qui par. vel lib. occid. Ex eodem Dosithei Grammatices libro desloratum est fragmentum de manumissionibus & libertis praesertim Latinis Junianis, quod inter veterum Actorum reliquias cum Codice Theodosiano edidit Cujacius latinum. Lugd. 1566. fol.*

Draco Stratonicensis, de quo Svidas.

Ebrardus, de quo Henricus de Gandavo in Catalogo scriptorum Eccles. c. 60. *Ebrardus Betunia oriundus, scripsit librum quem Graecismum vocant, Grammaticis non ignotum.*

EMANUEL CHRYSOLORAS Supra, pag. 38.

EMANUEL MOSCHOPULUS pag. 37. seq.

Epaphroditus Chzronensis, Archiz Alex. de quo supra, alumnus & discipulus, clarus Romae à Nerone ad Nervam usque, de cujus scriptis Kusterus ad Svidam videndus. Alius Epaphroditus Neronis libertus, de quo uti etiam altero quem Apostolus Paulus memorat, dixi lib. III. cap. 7. quae Epaphrodito Chzronensi lib. 2. c. 5.

ERATOSTHENES de quo dixi lib. III. cap. 18.

Epiberfes Æmiliani Rhetoris pater. Plutarchi civis & in Grammaticis praceptor. Plutarch. de oraculorum defectu p. 419. Ejus λέξεις citat Erotianus in ἐμβνη.

Eudemon, cujus Orthographiam praeter Svidam & Etymologicum Magnum laudat Srephanus Byz. in Ἀσία.

Eugenius, Trophimi F. Phryx qui temporibus Anastasii docuit CPoli & mul-

& multa scripsit quæ apud Svidam videantur. Alius Eugenius è Grammatico & Rhetore Latino, Valentinianique Imp. anti-graphæo Tyrannus, de quo Historia Miscella XIII. 11. & Zosimus IV. 54. 55. 58. V. 5. Alius Eugenius Themistii Philosophi Pater ad quem Juliani Epistola XVIII.

Euphorio ab Etymologo sæpe citatus.

Euphranor quem centenario majorem audivit Apio Plistonices. Svid. in *Ἀπίων*.

Euphronides Corinthius vel Sicyonius, Aristophanis Grammatici præceptor. Svid. *Ἀριστοφ.*

Euphronius citatus ab eodem Svida in *ΔύτρεΦης*. Etymolog. in *ἐνεργήσις*.

JOHANNES GALENUS, infra in JOHANNES Pedialimo.

THEODORUS GAZA, Supra p. 39.

GEORGIUS CHOEROBOSCUS. p. 13. 14. 15. 41. 42. seq.

GEORGIUS CURTESIUS p. 44.

GEORGIUS DIACONUS. p. 43.

GEORGIUS GRAMMATICUS, à superioribus forte diversus pag. 43.

GEORGIUS LECAPENUS p. 44. seq.

GEORGIUS sive GREGORIUS PARDUS, Corinthi Metropolita p. 44.

GEORGIUS SCHOLARIUS p. 44.

GEORGIUS TRAPEZUNTIUS p. 45.

GEORGIUS ZEGABENUS p. 45.

JOHANNES GLYCIS sive GLYCEUS p. 45.

MICHAEL GLYCAS. Infra in Michaële.

Harpocratio Grammaticus Veri Imperatoris præceptor. Capitolinus in ejus vita c. 2. Vide si placet quæ de variis Harpocratiõibus, in quibus tres Grammatici, dixi lib. IV. cap. 36. ubi de Valerio Harpocratiõne, Rhetore Alex. cujus Lexicon habemus.

Hecateus Abderites, quem Criticum & Grammaticum appellatum esse Svidas auctor est, & de Homeri ac Hesiodi poësi scripsisse.

Heliodorus metricus, qui de metris versuum multa scripsit. Irenæi Grammatici pater. Svid. *Ἐρηταιῶν*. Citatur ab Hephæstione, Rufino & Prisciano. Ejus discipulus Minutius Pacatus.

Helladius Alexandrinus, Theodosii junioris temporibus clarus, cujus λέξις παντοίας χρησιν καὶ σοιχείων etiam Photio Cod. 145. me-

moratum , & alia Svidas commemorat. Hic est Helladius quem audivit Socrates Scholasticus.

HELLADIUS Befantinous Ægyptius, Licinii & Maximiani temporibus scripsit, ex cujus *χρησιμαθεσιών* libris quatuor excerpta leguntur apud Photium Cod. 279. latine versa & notis illustrata à Jo. Meursio, editaque post ipsum diu defunctum, Trajecti 1686. 4. & recusa T. X. thesauri Antiquitatum Græcarum Gronoviani.

ALEXANDER HELLADIUS, supra p. 41.

Hellanicus junior, Ptolemæi Grammatici Aristarchei præceptor. Svid. in *Ἀνδοκίδης* & *Πτολεμαῖος*.

HEPHÆSTIO Alexandrinus. Supra p. 16.

HERACLEON Tilotensis Ægyptius, de quo Svidas & ad eum Kusterus. Huic scholia brevia quæ in Homerum habemus tribuuntur à Josua Barnesio ad Euripidem T. 2. p. 158. *Ita Didymus, sive potius Heracleon Grammaticus, ut doctis visum est.*

Heraclides Ponticus Didymi discipulus & adversus Aprum hyperaspistes, tempore Claudii & Neronis clarus, de cujus *λέξεις* idem Svidas. Vide etiam quæ de aliis ejus scriptis viri docti ad Laërtium. Ejus prosodiam laudat Apollonius in syntaxi. Etiam in libro de mirabilibus c. 19. ubi liber de civitatibus Græciæ allegatur, pro Heraclide *Κρητικός* forte legendum *Κρητικός*, & Grammaticus hic intelligitur ex verisimili conjectura Rev. Olearii ad Philostratum p. 525.

HERACLITUS Grammaticus, cujus allegorias Homericas habemus de quibus dixi lib. 1. c. 22. n. 3

Heremius Philo. infra, *Phylo Byblius*.

Hermippus Berytius, Philonis Byblij discipulus, qui Hadriani temporibus vixit & multa scripsit Svida teste. De Hermippo Berytio ac Smyrno videndi Vosius & Jonsius, de Atheniensi Comico dictum à me lib. 2 c. 22.

Hermocrates Jafius Callimachi præceptor.

HERMOLAUS Byzantius, cujus compendium *ἑθνικῶν* Stephani Byz. Justiniano Imp. dicatum habemus, de quo dixi lib. 4. c. 2.

HERODIANUS de quo supra p. 8. seq.

Herodorus qui cum Apione non semel citatur ab Eustathio, & cujus nomen

men Clariff. Grævius in præfat. Lexici Hefychiani pro Heliodoro reponi jubet.

Herodotus Grammaticus. Svid. in *Ζυγομαχείν*.

HESYCHIUS Alexandrinus, de cujus Lexico five glosfis dixi lib. 4. c. 35. quas præclaro Lud. Kusteri ingenio castigatas & expolitas propediem cupidius & cum majore fructu evolvent studiosi.

Hiftieus Grammaticus, memoratus in Luciani symposio T. 2. p. 636.

Homerus Byzantius Andromachi & Myrus F. de quo dictum à me lib. 2. c. 19. §. ult.

Homerus Sellius, de quo lib. 2. c. 22.

HORAPOLLO, cujus libros duos de Hieroglyphicis Ægyptiorum habemus. Vide supra lib. 1. c. 13.

Hylas Plutarch. IX. 5. sympos.

Hyperechius Alexandrinus. Svid. in *Λέων Μακέλλης*, & in *ὑπερέχῃ*, ubi eum tempore Marciani Imp. floruisse testatur, scripsisseq̄ *τέχνην γραμμασικὴν περὶ ὀνομάτων, περὶ ῥημάτων καὶ ὀρθογραφίας*.

Jafon Argivus, Plutarcho junior Grammaticus cujus libros quatuor *περὶ τῆς Ἑλλάδος* five de rebus antiquis Græciæ usque ad obitum Alexandri Magni Svidas memorat. De Jafone Nysæo Menecratis F. videndi Vosius de Historicis Græcis & Jonsius. De Jafone Tralliano Tragico; cujus etiam apud Polyænum mentio, dixi lib. 2. c. 19. Omitto Phereum Jafonem, ducem callidissimum Græcorum, de quo viri docti ad Ciceronis lib. 1. de Offic. c. 30. & Jafonem Thessalum, fabularum scriptoribus expeditionem aurei velleris narrantibus celebratum, de quo Laur. Begerus in spicilegio Antiquitatis p. 118. seq.

IGNATIUS Diaconus, cujus Metaphrasin Jambicam fabularum Æsopiarum habemus. Vide supra lib. 2. c. 9. §. 8.

JANUS LASCARIS. Supra p. 40.

JOHANNES BOTANIOTĀ Cretensis, *Ἰωάννης νομικῆς Κρήτης, βολαιότης πρὸς ἰσοδώρον Διάκονον καὶ Ταβυλάριον τῶν χιλιῶν, ἔσχον ἑκατὸν τὸ ἰαμβικὸν Διασαφῆντες μέτρον.* MS. in Bibl. Regis Galliz.

JOHANNES CHARAX p. 15.

JOHANNES GALENUS. Mox infra in JOHANNNE Pediafimo.

JOHANNES GLYCEUS p. 45.

JOHAN.

JOHANNES Grammaticus Nicolai Mystici, Patriarchæ CPol. A. C. 925. defuncti de cujus scholiis in Alcinoium dixi lib. 4. c. 23.

§. 14.

JOHANNES LEVITA Supra p. 45.

JOHANNES PEDIASIMUS sive ΓΑΛΗΝΟΣ (*Tranquillus*) primæ Justinianæ & totius Bulgariz chartophylax, atqve ὑπατὸς Φιλοσόφων sub Andronico Palzologo juniore, sæculo XIV. clarus, de cujus scholiis in Hesiodi Aspidem & allegoriis in ejusdem Poëtæ Theogoniam dixi lib. 2. c. 8. §. 13. & 16. De scholiis in Cleomedem lib. 3. c. 5. §. 22. De expositione Syringis Theocritæ lib. 3. c. 17. §. 3. Ejusdem versus Jambici de muliere bona & mala, Græce & Latine editæ sunt à Luca Holstenio Rom. 1628. 12. una cum Sententiis Demophili, Democratis & Secundi. Præterea in Bibl. Vindob. exstant MSS. Allegoria anagogica in quatuor primos versus libri IV. Iliados, & de triplici modo allegoriz fabularum poëticarum, Physico, Ethico, Theologico: Nec non de duodecim laboribus Herculis, & Compendium Geometriz.

JOHANNES PHILOPONUS. Ejus de dialectis supra p. 14. 15. 35. Collectio vocum quæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt. pag. 36. De aliis illius scriptis infra, capite singulari.

JOHANNES TZETZES. Supra p. 48. & lib. 2. c. 3. §. 14. & c. 8. §. 10. & lib. 3. c. 16. §. 3. ubi de ejus commentariis in Homerum, Hesiodum, & quæ sub fratris Isaaci nomine vulgavit, in Lycophronem. De ejus Variis Historiis aliisque scriptis dicetur alibi, capite singulari.

Irenæus. Vide infra in *Minucio*.

Ister Cyrenæus, Callimachi servus & discipulus, de quo Vosius in *Hist. Græcis*.

CONSTANTINUS & JANUS LASCARIS. Supra p. 39. 40.

GEORGIUS LECAPENUS. p. 15. & 44.

LESBONAX Romanus. Supra p. 46.

Luperus Berytius, Claudii II. temporibus clarus, scripserat Svida teste
 πει & ἀν libros III. Περὶ & τῶν de pavone, πει ἢ καὶ
 δὲ de squilla pisce: πει & πρὸς Πλάτωνι ἀλεκτρίον, de
 gallo apud Platonem: κτίσω & ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόη, origines
 Arsi-

Arfinoëti in Ægypto. Ἀττικὰς λέξεις, de Vocibus Atticis. Τέχνην γραμματικὴν, Artem Grammaticam. πρὸ γένων de generibus masculinis, fœmininis & neutris libros XIII. in quibus multa accuratius tradiderit quam Herodianus.

Lysicæus Samius, Theophrasti discipulus, frater Duridis Historici, Menandri Comici æqualis à Svida Grammaticus appellatur. Ejus ἀπομνημονεύματα, Epistolas & alia multa laudat Athenæus.

Lysanias Berytius, Eratosthenis præceptor. Svid. Ἐρατοσθένους.

MANUEL CALECAS, supra p. 46.

MANUEL CHRYSOLORAS, p. 38.

MANUEL MOSHOPULUS p. 37. seq.

Marcianus Γραμματικὸς λόγος Ἀναστασίαν τὴν Ἐβασιλίως Οὐάλωι. Συγγράμματα διδάσκων. Svid.

Marcus Grammaticus. Plutarch. IX, 5. sympos.

Marsyas γραμμασιδιδασκαλ. Svid. Idem de quo supra lib. 3. c. 7.

MAXIMUS MOZARUS. Supra p. 46.

MAXIMUS PLANUDES. p. 46. seq. De ejus fabulis vitaque Æsopi dixi lib. 2. c. 9. §. II. De aliis ejus scriptis differendi (plura enim composuit) alibi dabitur locus.

MELAMPUS, supra p. 46.

Melissus Mæcenatis libertus, de quo lib. 2. c. 22. Hic est quem Svetonius cap. 3. de Grammaticis Lenæum Melissum, Plinius Melissum Mæcenatem appellat.

Menander Aristarchi discipulus. Svid. in Ἐρατοσθένους.

Menecrates Ephesius quem Aratus audivit. Svid. in Ἄρατι.

Menecrates Nysæus Aristarchi discipulus. Strab. XIV. p. 650.

Tertius *Menecrates* junior Grammaticus, cujus mentio apud Artemidorum IV. 82.

MICHAEL APOSTOLIUS. Supra p. 42. & lib. 4. c. 9. §. 9. ubi de ejus proverbii & ἰωνῶν.

MICHAEL GLYCAS de Syntaxi MS. Bibl. Vindob. vide Nestleium IV. p. 110.

MICHAEL SOLIARDUS. Supra p. 46

I

MI-

- MICHAEL SYNGELUS**, Presbyter Hierosol. Supra p. 46.
M. nuntius Pacatus (Græco nomine *Ireneus*) Alexandrinus, Heliodori
 Metrici discipulus, de cujus scriptis dixi lib. 4. c. 34. § 4.
Mithæus. Plato Gorgiâ, Athenæus, Svid.
Mnaseus Aristarchi discipulus, Svid. *Ἐρατοδότης*
MANUEL MOSCHOPULUS. Supra p. 37. seq.
MOERIS Atticista, de cujus libro de vocibus Atticis tunc adhuc in-
 edito dixi lib. 4. 34. §. 6. nunc addo eum ex Jo. Priczi apo-
 grapho vulgatum Græce studio C. V. Johannis Hudsoni Oxon.
 1712. 8. qui castigationes suas addidit, Gregoriiqve Martini
 dissertationem de pronunciatione linguæ Græcæ contra Adol-
 phum Mekerum subjunxit.
MOSCHUS Syracusanus Aristarchi discipulus, inter Bucolicos poëtas
 celebris, de quo lib. 3. c. 17. §. 12.
Munatius Trallianus, Criticus Herodis Attici Magister. Philostratus
 in Herode c. 14. & in Polemone c. 7.
MUSÆUS cujus carmen de Herone & Leandro habemus, Gramma-
 ticus dicitur in quibusdam Codd. MSS. ut notare me memini lib.
 1. c. 16. §. 6. Idem forte Musæus ad quem exstat Procopii Ga-
 zæ Epistola quæ incipit: *ὁ λογιώτατος Παλλάδιος χρυσὸν ὄλεον*
ἤκεν ἄγων τὴν ὑμετέραν Ἐπιστολήν. Certe hæc fuit sententia Sal-
 masii, cujus manu istud annotatum in editione Græcolatina
 Epistolarum Procopii reperi.
MARCUS MUSURUS Cretensis, A. C. 1518. defunctus, de quo, uti
 de Eman. Chrysolora, Demetri Chalcondyla, Theod. Gaza, Jano
 Lascari & Georgio Trapezuntio Lambecius VI. p. 278. seq.
NEOPHYTUS. Supra p. 46.
Neoptolomeus Parianus Poëta & Grammaticus, cujus præcepta in Artem
 suam Poëticam transtulisse Horatium Porphyriion annotavit.
NICANOR *ὁ σιγματίας*. Supra p. 46.
NICANDER Grammaticus & Poëta de quo lib. 3. cap. 26.
NICEPHORUS GREGORAS. Supra p. 46.
NICETAS Metropolita Heracleensis. *ibid.*
Nicias de quo viri docti ad Sveton. de Grammaticis c. 14.
Nicoles Laco in Grammaticis Juliani Imperatoris præceptor, teste So-
 crate III. 1. Hic videtur Nicoles qui citatur ab Etymologici
 magni auctore in *σκάλοψ*.

NICO-

NICOLAUS RHABDA. Supra p. 46.

Rhodium NILUS. ibid.

NIPHO Monachus. ibid.

ORION. ibid. Hic est Orion sive Orus Grammaticus Thebanus Etymologo sæpius laudatus, & cujus Anthologium sive *συναγωγὴν* sententiarum ad Eudociam Theodosii junioris conjugem Svidas memorat, idem mox etiam tribuens Orioni & Oro quoque Alexandrino.

Orion Alexandrinus cujus librum *περὶ ἐτυμολογίας* & Atticarum vocum collectionem & Elogium Hadriani Cæsaris, cujus forte temporibus vixit, Svidas commemorat.

Orion Grammaticus Junior, Alexandrinus, præceptor Procli Philosophi. Marin. in vita Procli c. 8 Diversus à tribus hisce Orion ad quem, suum *ἐν λόγοις* discipulum, Epistola Procopii Gazzi XLI.

Orion vel ORUS Milesius Etymologo laudatus, qui *ὀρθογραφίαν* ejus citat in *χῶ*. Ori Milesii Etymologicum apud se MS. laudat Fulvius Ursinus notis ad Festum in *cibus*.

ORUS Alexandrinus Grammaticus quem Svidas refert CPoli docuisse & scripsisse *περὶ δαχρόνων* de vocalibus ancipitibus. *ἔθνικὰ* (quæ Stephanus Byz. etiam & Etymologus allegat) λύσεις *πρωτάσιων* Herodiani. *κατὰ Φρυνίχην καὶ Σοιχεῖον* Contra Phrynichi voces Atticas, ordine Alphabetico. *Περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων, περὶ τῆς εἰ & αἰ διφθόγγων*. Orthographiam & πίνακα τῶν ἐαυτῶν sive indicem operum suorum. Ori *de polysemia-dictionibus* MS. in Codice Regis Christianissimi 604. Ori *Ἰλιαδικὴν προσωπίαν* videtur citare Etymologici Magni scriptor in *κρεῖον*. Sed si recte inspicias videbis Orum ibi provocare ad *Ἰλιαδικὴν προσωπίαν* Herodiani de qua supra p. 10.

Minutius Pacatus. Supra in *Minutio*.

Palaphatius Ægyptius sive Atheniensis, de quo lib. 1. c. 21. §. 1.

Palamedes Eleates, cujus commentarium in Pindarum, *ὀνοματολόγον* & de Comicis ac Tragicis vocibus librum Svidas commemorat. Vide & supra lib. 1. c. 23. §. ult. ubi duos Palamedes refero Eleatas, quorum alter Phycus è Pythagoræ schola, de quo plura lib. 2. c. 13.

- Pamphila** de qua Svidas in Πάμφιλη & Σωληρίδης. Photius Cod. 175. Menagius in Historia mulierum Philosopharum & Vossius de Historicis Græcis. De alia Pamphila Latoi filia idem Menagius ad Laërtium lib. 1. sect. 24.
- Pamphilus** Grammaticus Aristarcheus, & **Pamphilus** cognomento Φιλοπράγματι, cujus Τέχνης γραμματικῆς idem Svidas meminit, qvi de utroqve videndus, & Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindobonensi p 528-542.
- Pamprepius** Thebanus, qvi Athenis Grammaticam docuit Zenonis temporibus. De illo multa Svidas è Malcho Historico in Παμπρέπι. Meminit iterum in Σαλλῆσι, Σαρπηίων &c.
- Pamphus** Grammaticus ad quem Epistola sexta Ænez Gazzi.
- Parmeniscus** Grammaticus ab Etymologico Magno citatur in ἄρω & in ἀγραΦίης, ubi male editum est Παρμένι. Alius Parmeniscus Pythagoricus de quo lib. 2. c. 13. alius Parmeniscus præfectus Apolloniatarum, in numo apud Laur. Begerum T. 1. thesauri Brandenburg. p. 462.
- Parthenius** Phocensis, Dionysii Grammatici discipulus Athenæo, Etymologo, Svidæ, Eustathio aliisque memoratus de quo lib. 3. c. 27. §. 9. ubi & de aliis hoc nomine & de Parthenio Nicæno, cujus narrationes amatorias habemus.
- Paxamus** de quo Svidas.
- Philemon** Atticus Anxonensis de quo Meursius in Bibl. Attica.
- Philetas** Cous Grammaticus Criticus, Ptolemæi Philadelphi præceptor, de quo idem Svidas & Vossius III. institut. Poëtic. p. 52.
- Philippus** quem de spiritibus dictionum scripsisse, Herodiani præcepta secutum & de synalœpha, Svidas auctor est.
- Phyllatius** (al. *Philetatius*) Olympiodori Historici amicus cujus meminit Photius Cod. LXXX. pag. 110. Ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντι περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων, μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τῆς κόλλης, Φιλλάτιος ὁ ἔξ ἱστορικῆς ἐταίρου εὐφυνῶς περὶ Γραμματικῆν ἔχων ἀπέδειξε, καὶ εὐδοκμήσας, ἰογχαίνε τῆς πολυλίαν εἰκόντι.
- Hieronymus Philo**, Byblius Grammaticus, Domitiani temporibus clarus, Hermippi Berytii præceptor de quo dixi lib. 4. cap. 4. ubi plures Philones retuli.

PHILOXENUS de cujus glosfis dicam infra capite quod Lexicis Græcis adhuc destinavi. Nonnulla de eodem habes lib. 2. cap. 4.

Pinyus. Stephanus Byz. in *βιβλίον*.

Pius πῖος qui in Odyssæam scripsit. Vide si placet lib. 2. c. 5.

MAXIMUS PLANUDES. Supra p. 46. seq.

PORPHYRIUS. Supra p. 47. & lib. 4. c. 27. lib. 2. cap. 5.

MICHAEL PSELLUS. p. 47.

Posidonius quem citat Etymolog. in *ὀψίς*. Idem ni fallor quem Aristarchi anagnosten laudat Eustathius. De aliis Posidoniis præter Jonsum & ea quæ lib. 3. c. 15. dixi, videndus Begerus T. I. thesauri Brandenburg. pag. 276. licet numus quem ibi refert, nulli ex tribus Posidoniis Svidæ memoratis, convenire videtur sed potius alicui præfecto vel Magistratui hujus nominis in provincia aliqua mari vicina vel insula.

Proteas Zeugmatites. Steph. Byz. in *ζεύγμα*, Etymolog.

Protophones Grammaticus. Plutarch. VIII. 4. & IX. 2. sympos.

PTOLEMÆUS *Ascalonita* de quo dixi lib. 4. c. 33. & lib. 2. c. 5.

PTOLEMÆUS Alexandrinus, cognomine *Cbenus*, *Herbastionis* F. clarus Trajani & Hadriani temporibus. Vide supra pag. 28. & Svidam in *Πτολεμαῖος* & *Ἐπαφρόδιτος*, Photium Cod. 190. ubi excerpta dat ex ejus sex libris ad Tertullam eruditam feminam *περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καυῆς ἰστορίας* (*περὶ τῆς εἰς ἰστορίαν* Svidas appellat,) quæ Græce & Latine inter scriptores Historiæ Poëticæ cum Dav. Hæschelii & Andreæ Schotti notis recudi curavit Tho. Galeus. Paris. 1675. 8. Tzetze *Ptolemeus Herbastion* dicitur. Svida teste scripsit etiam Sphingem, drama historicum, & *ἀνθόλογον* poëma Homerici æmulum libris XXIV.

Ptolemeus *Ἐπιθέτης* five ut in Eustathii codicibus *Ἐπιθέτης* dictus, hoc est ascititius, quod Aristarchum sectaretur, Hellenicum vero auscultaret. Scripsit Svida teste *περὶ τῶν παρ' Ὀμηρῶν πληγῶν* de plagis five vulneribus quæ inflicta narrat Homerus, & commentarium in Odyssæam.

Ptolemeus Oroandri F. Alexandrinus cognomine Pindarion; Aristarchi discipulus, qui, ut idem Svidas auctor est, scripsit Homericorum

corum *ὑποδειγμάτων* five exemplorum libros III. De charactere dicendi quo Homerus usus est. De dictione librum ad Neothalidem. De Utide Iliad. i. 366. & Asteropzo Iliad. ε. 351. aliaque.

Ptolemaeus cum Aristonico Alexandrino Patre suo Grammaticam Romanæ professus, quem Svidas ait scripsisse τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς τραγικοῖς five de iis quæ plures Tragici consimilia sibi dixerunt, In Homerum libros quinquaginta, De iis quæ ab Homero ξένως & parum credibiliter narrata sunt, Et de Musis ac Nereidibus.

Seleucus Alexandrinus cognomento Homericus, qui totum Poëtam commentariis illustravit. Scripsit etiam de differentiis verborum πρὸ τῆς ἐν σιωπῶν μοῖς ἀεφορεῖς, aliaque de quibus Svidas & eruditus ejus interpres Kusterus consulendus. Citatur ab Apollonio Dyscolo, Eustathio &c.

Seleucus Emesenus Grammaticus, cujus commentarius in Lyricos & alia scripta à Svida memorantur.

Semus Eleus qui de præanibus scripsit, atque à Deliacorum quod composuit opere Delius aliis appellatur. Vide Svidam & Vossum de Historicis Græcis.

Ælius Severus Atheniensis, cujus Epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum libro uno & Philonis de urbibus & claris illarum viris, libris tribus constantem Svidas memorat.

Sergius Grammaticus ad quem scripsit Severus Eutychnus. Photii Bibl. Cod. 230. p. 464. ex Eulogii Alex. libro IX.

SIMEON Grammaticus, cujus Etymologicum MS. in Bibl. Vindob: *Socratides*. Vide paullo infra in Soteride.

Sofibius Laco. Svid. in διηλισίων, & in Σωσίβιου, ubi ex Athenæo innuit eum scripsisse λύσεις solutiones problematum (ut Hephæstion, Orus Alex. Zenodotus & alii) adeoque fuisse ex illo Grammaticorum genere qui à nodis difficilium quæstionum solvendis λυτικοί five ἐπιλυτικοί appellabantur, quemadmodum contra ἐνστατικοί, quibus ut Apollonio Dyscolo jucundum erat propositis quæstionibus aliorum ingenia fatigare. Vide Wovverii polymathiam p. 95. Jonsium p. 206.

Sofratius Aristodemi F. Nyseus. Strabo XIV. p. 650.

Soterida duo à Svida memorantur Grammatici, unus Pamphilæ, de qua supra, maritus (sed quem alibi * vocat *Σωκρατίδην*) quem ait scripsisse Orthographiam, quæstiones Homericas, Commentarium in Menandrum, De metris, De Comœdia & Commentarium in Euripidem. Alter Pamphile pater, Epidaurius qui sub ejus nomine libros tres Historiarum vulgaverit.

STEPHANUS MS. in Dionysium Thracem: Supra p. 47. Alius ut existimo cujus *ἑθνηκῶν* epitomen habemus, de qua lib. 4. c. 2.

MICH. SYNGELUS presbyter Hierosol. Supra p. 16. 39.

Tauriscus Cratetis Mallotæ auditor, Sexto Empirico memoratus lib. 1. contra Grammaticos c. 12.

Telephus Pergamenus L. Veri præceptor, de quo viri docti ad Capitolinum in Vero c. 2. Svidas plura ejus scriptorum memorat quæ intercidisse dolendum est. *Ποικίλης Φιλομαθίας* sive varix eruditionis libros duos: Vitas Tragicorum & Comicorum. *βιβλιακῆς ἐμπειρίας* de notitia librorum libros tres, quibus docuit τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία qui libri essent comparatu digni. De Atheniensium legibus, moribus & dicasteriis. *περιήγησιν* sive descriptionem Pergami, de Pergami Regibus libros V. & de Augustali Pergameno *ὡς ἔ ἐν Περγᾶμῳ Σεβασίῳ* libros duos. Præterea libros V. *ὡς συντάξιως λόγῳ Ἀττικῆ* sive de Attica constructione, & de nominibus vestium aliarumque rerum quarum in vita usus est, atque *ὠκυτόκιον* sive collectionem Epithetorum ad expeditam dictionis copiam libris X. Denique alia Homerum spectantia quæ retuli lib. 2. c. 5. ubi etiam de altero *Telepho* Coo, Philetæ Grammatici de quo supra, patre.

Theagenes Cnidius, quem in Critica Magistrum habuit Herodes Atticus. Philostr. in Herode c. 14.

Theo Grammaticus, cui successit Tiberii & Claudii tempore Apio Plinonices. Svid. in *Ἀπίων*. Idem forte Theo cujus commentarius in Odyssæam ab Eustathio allegatur.

THEODORETUS de spiritibus dictionum. Supra p. 36. Exstat etiam

* Svidas in *Παμφίλῳ*. Itaque videndum an Soteridæ ambo apud Svidam denotent unum eundemque hominem, & priore loco legendum non ἀνὴρ Παμφίλης sed πατήρ. Certe etiam priorem illum scribit libros Historiarum Pamphilæ nomine proscriptisse, quod idem mox etiam de altero affirmat.

etiam ad calcem Grammaticæ Urbani, & Alexandri Scoti, & ad calcem Scapulæ.

THEODORUS GAZA. Supra p. 39

THEODORUS PRODROMUS. p. 47.

THEODOSIUS Alexandrinus. ibid.

THEOGNOSTUS five **THEOGNOTUS,** ibid.

Theopsestus Grammaticus, in quem Greg. Nazianzeni Epigramma dedit lib. 4. c. 32.

THOMAS Magister. Supra p. 47. seq. & lib. 4. c. 34. §. 10.

Timarchus five potius *Timachides* Rhodius. Vide Kusterum ad Svidam in *ἀργάς*.

TIMOTHEUS Grammaticus Gazzus, cujus ἀπορρασματίων MS. in Codice Barocq. 50.

GEORGIUS TRAPEZUNTIUS. Supra p. 45.

TRICHA. pag. 48.

TRYPHIODORUS de quo lib. 2. c. 5. & c. 7. §. 8.

TRYPHONIS pauca inedita retuli p. 48. & editum de tropis atque figuris dictionum apopasmation pag. 36. quod exstat etiam ad calcem Grammaticæ Græcæ Urbani Bellunenſis, Alexandri item Scoti Lugd. 1614. 8. pag. 954-959. Ejus *περὶ ἀεθρῶν* & *περὶ ὁμοσῶν* citat Apollonius Dyscolus in Syntaxi, alia memorat Svidas & ad Svidam Clariss. Kusterus. Fuit hic Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, qui eodem Svida teste Augusti temporibus & antè vixit.

Tyrannio dictus alio nomine *Theophrastus*, Hestizi Amaseni & Dionisii Thracis discipulus, Romam captivus ductus à Lucullo, ubi dives & Bibliothecæ 30000. amplius librorum possessor factus est. De hoc Hesychius illustris & Svidas, Plutarchus Lucullo p. 504. & Syllâ p. 468. Strabo XIII. p. 609. ubi de libris Aristotelis ab eo redemptis.

Tyrannio Amasenus junior, prioris discipulus à præceptore nomen consecutus, alio nomine Diocles quem audivisse se testatur civis ejus Strabo, XII. p. 548. Hic Terentii Ciceronis libertus & liberorum ejus præceptor de quo Cicero II. 6. Epist. ad Attic. & II. 4. ad Quintum fratrem. De hujus Tyrannionis *ἰσοθῶρον* Homericæ aliisque scriptis videndus Svidas.

Jo. TZETZA five **TZETZES**. Supra in **Johanne**

URBANUS Bellunensis. supra p. 14.

ZACHARIAS CALLIERGUS. p. 48.

Zeno Grammaticus cujus Epigrammata memorat **Laërtius** VII. 35.

Zeno Myndius. **Stephanus Byz.** in *Múrd*.

Zenodotus Philetz discipulus, Ephesius, **Ptolemæi Lagi** tempore præfectus Bibliothecz **Alexandrinæ**, de cujus *ἀποδύρα* poematum **Homeri** dixi lib. 2. c. 2. §. 16.

Zenodotus alter junior, **Alexandrius**, qui **Aristarchi** criticam in **Homero** audaciam subinde castigavit. Vide si placet quæ dicta à me sunt eodem loco.

Zopyrus Grammaticus cujus meminit **Plutarchus** IX. 2. seq. convivialium quæstionum.

Zopyrus. Supra in **Dionysio Zopyro**.

Recentiores Grammaticos Græcos, qui latine scripserunt, recensere universos nihil attinet, non magis quam telas congerere aranearum. Celebriores tamen plerosque laudare non alienum ab hoc loco existimavi, ut sunt:

Angeli Caninii, Paris. 1555. 4. & ex **Caroli Hambœfi** recensione 1578. 8.

& cum præfatione **Tho. Crenii** de claris Angelis, Amst. 1700. 8.

Nic. Clewardi institutiones Colon. 1530. 1541. 8. auctæ & illustratæ observationibus **Petri Antefignani** Rapistagnensis, Lugd. Bat. 1594. 4.

Frid. Sylburgii, Francof. 1587. 8. **Remati Guillonii**, Heidelb. 1607. 8.

Alexandri Scoti & **Jo. Varenii** Lugd. 1614. 8. **Petri Bertrandi Merigoni**

Paris. 1618. 8. **Stephani Mosqueti** Paris 1630. 8. **Gerb. Johannis Possii**, Amst. 1650. 8. & **Phil. Labbei** S. I. Paris. 1656. 8.

Martini Crusii Grammaticæ Græcæ cum latina congruentis partes duæ Basil. 1560. 1562. 8.

Ludovici Enoci de puerile doctrina Græcarum literarum, Paris. 1555. 8. apud **Rob. Stephanum**.

Theophili Galii Grammatica post plures alias editiones recusa Amst. hoc anno 1714. 8. cum profodia Græca **Josephi Langii**.

K

Jac.

- Jac. Græleri* institutionum Græcæ lingvæ libri IV. è quibus secundus tradit Syntaxin * Ingolstad. 1602. 8.
- Otonis Gualperii* Lubec. 1612. 8.
- Renati Guillonii* de via recta in Græciam, cum syntagmatis Canonum & figurarum & de carminum generibus syllabarumque † quantitate. Paris. 1567. 4.
- Hermannii ab Harde* nova & brevis methodus Lingvæ Græcæ, in ejus studio Græco. Helmstad. 1699. 8.
- Jo. Frid. Kæberi* Grammatica Harmonica Golio Welleriana; Lips. 1688. 8.
- Lanceloti, Benedictini* è Portu Regali, Nova Methodus, Nouvelle Methode pour apprendre facilement la langue Grecque. Est mihi ad manus nona editio Paris. 1696. 8.
- Sigismundi Lauxmin* institutiones Lingvæ Græcæ. Vilnz 1655. 12.
- Mich. Neandri* erotemata Græcæ Lingvæ, cum proluxa & docta præfatione de notitia librorum Basil. 1565. 8.
- Henrici Opitii*, Theologi deinde Kiloniensis Græcismus restitutus. Kil. 1676. 8.
- Santis Pagnini* Isagoge ad linguam Græcam capessendam. Paris. 1523. 4.
- Petri Rami* Grammatica Græca. Francof. 1581. 8. 1605. 8.
- Jo. Rhenii* Grammatica Græca. Lips. 1658. 8.
- Francisci Sanctii* Grammatica Græca. Salmanticæ 1592. 8.
- Henrici Stephani* paralipomena Grammaticarum Græcæ lingvæ institutionum & animadversiones in Grammaticorum traditiones. Genev. 1581. 8. Ejusdem de bene instituendis Græcæ lingvæ studiis, de parum fide illius Magistris, & de cautione in illis adhibenda 1587. 4. De abusu lingvæ Græcæ in quibusdam vocibus,
- * Syntaxin Græcam singulari studio tradidit *Jo. Posselius* post editionem Witteb. 1561. 8. sæpius recusus: etiam novissime cum præfat. Schurzstischii, & Hexastichis tetraastichis & distichis Græcis in Evangelia, mei quondam Doctoris Joh. Gothofredi Herrichen, & *μακροβιβλ.*, Lips. 1692. 8. *Jo. Casp. Sæicri* ratio syntaxeos apud Græcos quatenus à Latina differt, prodiit Tiguri 1652. 8. *Jo. Varenii* Lovan. 1532. 4. Paris. 1576. 8. *Tobie Eckhardi* compendium Græcæ syntaxeos Lips. 1661. 8.
- † Prologia Græca *Petri Cælemanni* Francof. 1611 & 1651. 8. *Philippi Lahbei* S. I. Paris. 1663. 8. Ejusdem thesaurus prologicus Græcolatinus ibid. 16. 4. 8. *Jo. Varenii* de accentibus. Paris. 1544. 8.

bus quas Latini usurpant. 1563. 1573. 8. & Gallice de conformitate lingvæ Græcæ cum Gallica 1566. 8.

*Francisci Vergara Grammatices libri V. quorum ultimus est de ** dialectis. Paris. 1645. 8.*

Jo. Verwey nova methodus docendi Græca. Gaudæ 1702. 8.

Urbani Bellunenſis Grammatica, de qua supra p. 14.

Georgii Henrici Urſini Grammatica & electa Græca. Norimb. 1691. 8.

D. Jac. Welleri & Abr. Telleri Grammatica Græca. Lips. 1635. 8. atque deinde sæpissime.

Græcobarbari sermonis vulgaris, cujus hodie in Græciâ usus est, Grammaticam composuit *Simon Porſius* Paris. 1638. 8. quam Glossario suo mediæ & infimæ Græcitatæ Cangius præfixit, Lugd. 1688. fol. Hinc lingvæ Græcæ vulgaris elementa publicata sunt à *Joanne Tribecovio*, Jenæ 1705. 8. & à *Jo. Michaële Langio* in Philologia Barbaro Græcæ parte priore, Noribergæ 1708. 4. in qua præterea habentur Historia Lingvæ Græcæ * & glossarii Barbaro Græci Compendium: In posteriore Introductio ad poësin Barbaro Græcam, & Batrachomyomachia Homerica ex Demetrii Zeni, Zacynthii Græco Barbara ** versione, cum versione latina notisque Martini Crusii, & Dissertatio de Versione Novi Test. † Græco Barbara, & Exercitatio de differentia lingvæ Græcorum Veteris & Novæ. Novissime *Thomas Parisinus* ex Capucinorum ordine Grammaticam lingvæ Græcæ vulgaris edidit Parisiis 1709. 8. Latine Gallice & Italice.

K 2

CAPUT

** De dialectis Græcorum præterea videndi *Salmasius* commentariis de lingva Hellenistica, *Jo. Varenius* Paris. 1543. 8. *Ménage* ibid. 1621. 8. *Martinus Rulandus* Tiguri 1556. 4. *Erasmus Schmidius* Wirteb. 1621. 8. & cum *Jo. Pasoris* idea dialectorum Novi Test. Argentorat. 1712. 8. curante præclaro viro *Georgio Friderico Heupelio*, qui & ipse ibid. An. 1712. 8. canones perspicuos Græcarum dialectorum, exemplis auctorum illustratos edidit. Adde *Jacobi Zwingeri* hypotyposin dialectorum Græcarum & alia quæ de hoc argumento leguntur ad calcem *Lexici* Jo. Scapulae & in appendice thesauri H. Stephani, & ad calcem glossariorum ab eodem editorum.

* Historiam lingvæ Græcæ præter Cangium præf. ad glossarium Græcum tradidit *Gvil. Burtonus*, Lond. 1657. 8. & *Laurentius Ingewaldus Elingius*, Professor Upsalienſis Lips. 1691. 8. Videndus etiam *Meursius* in *Fortuna Attica* c. ult.

** De hac versione Batrachomyomachia dixi lib. 2. c. 3. §. 16.

† Illam versionem N. T. Græcobarbaram *Maximi Margunii Calliopolitæ* post editionem Genève. 1638. 4. recensuit *Seraphim*, Hieromonachus Mytilenæus Lond. 1703. 12. & post hunc *Anastasius Michaël Macedo*, Halæ Sax. 1710. 12. ex qua editione iterum prodit in Novo Test. quadrilingvi *Christiani Reineccii*, Lips. 1713. fol.

CAPUT VIII.

De JULIANO Imperatore, Apostata.

Juliani Augusti vita. 1. Scriptorum ejus junctim editorum recensio. 2. Epistola à Clariff. Muratorio primum vulgata ex Codice Ambrosiana Bibl. 3. Index eorum ad quos Juliani Epistola exstant. 4. De opere adversus Christianos, & aliis scriptis ejus deperditis. 5. alii Juliani. 6. Catalogus quadringentorum amplius scriptorum, veterum atque recentium, qui Veritatem Religionis defenserunt. 7.

FL. CLAUDIUS JULIANUS, Julii Constantii a) & Basilinae b) filius, sub ductu Mardonii Eunucho, c) præceptorumque Nicoclis * Laconis Grammatici, & Rhetoris Ecebolii cultui Christiano d) innutritus, ab eodem annos natus viginti ** occulte delcivit e) cum ab A. C.

352.

a) Hic Constantius Constantini Magni frater ex Galla uxore Gallum Cæsarem & inde à Basilina Julianum genuit, occisusque est A. C. 338. Vide Tillemontium T. 4. Hist. Imperator (b) Valesius ad Ammian. XXV. 3.

c) Socrates III. I. Hist. (ex quo emendandus Sarisberienfis VIII. 21. Polieraci) Libanius T. 2. p. 263. qui de Nicocle videtur intelligendus p. 157.

* Liban. T. 2. p. 197.

d) Unde Optatus lib. 2. cap. 16. de Juliano: *ex favore DEI factus est minister inimicis.* Itaque Libanius panegyrico in Julian. T. 2. Opp. p. 175. *σφοδρὸν μῖσθον καὶ τῶν Θεῶν illi tribuit, antequam Nicomediam venisset, atque ibi oraculo delinitus & à Philosophis persuasus fecisset se Christiana professionis ex sortem, ut verbis utar Petri Blesensis Epist. 42 Nazianzenus Orat. 3. p. 101. πρώτῳ γὰρ χριστιανῶν ἐπανείσασιν τῷ δεσπότῃ καθάπερ οἱ δούλοι ποτε τοῖς Σαυδαῖς, οἷς φασιν, ἐπινοήσας. Hinc passim ut Svidæ ὁ Φαραβῆτης ἢ ἀποστάτης, & Prudentio Apotheof. v. 454. *Ροσῆος ille DEO, quamvis non roscius erit.* Idem Nazianzenus Orat. X. p. 166. *Ἐλύσσα καθ' ἡμῶν βασιλεὺς ὁ δυσώνυμος, καθ' ἑαυτὸν πρώτον μανὶς ἐν τῆς εἰς χριστὸν ἀθετήσεως.* Cyrillus lib. 7. contra Julian. pag. 3. *ἦν μὲν γὰρ πρὸ τῶν τῆς βασιλείας πατρῶν τοῖς πιστεύσασιν ἀναριθμιθῶν, ἠξιώθη δὲ καὶ αἰγίῳ βασιλισματῶν, ἐτήσκητο δὲ καὶ βίβλους τῆς ἰσραῆλ.* Falluntur certe qui nunquam Christianum fuisse contendunt, ut Hallenfes III. 9. Observ. select.*

e) Julianus Epistola 51. ad Alexandrinos, paullo ante mortem scripta: *ὅχι αἰμαρτήσεσθε τῶν ὀρθῆς ὁδῶν περὶ ὁμοῖοι τῶν πορευθέντων καὶ κείνη τὴν ὁδὸν ἀχρεῖς ἐτῶν εἰκοσι, καὶ ταύτην ἰδὲ σὺν Θεοῖς πορευομένην δαδῆκατον ἐτῶν.*

o) Valesius ad Ammian. XXI. 2.

352. Maximum Epheſium, Philoſophum f) & Libanium Sophiſtam Nicomediz audiviſſet. Diu tamen adhuc ſimulavit † Chriſti ſacris ſe adhzere, ut etiam in Memoriis Martyrum frequenter verſatus †† & inter Lectores g) Eccleſiaz, nomen profeſſus ſit ſuum, & jam licet ab A. C. 355. Cæſar, h) publice in Eccleſia ſacris interſuerit. Sed ſimulac adverſus eum, factum jam Auguſtum, patruiſis Conſtantius Imp. inſeſtum animum prodidiſſet, ac deinde Conſtantio illo 3. Nov. Anni ejuſdem 360. mortuo, Julianus ſolus obtinuiſſet Imperium, Idololatram ſe & atrocem Chriſtianismi hoſtem & inſectatorem palam ** profeſſus eſt, baptiſmum i) quo pridem tinctus fuerat, nefando initiationis idololatricæ ſanguine deterſit, Chriſti doctrinam oppugnavit k) ſcriptis, nihilque intermiſit quo Chriſtianis zgre facere l) & Idolorum cultum promovere poſſet, licet à nece m) plerumque (nam interdum etiam

K 3

ſub

f) Socrates & Libanius locis laudatis. Sozomenus p. 594. ſeq. Eunapius in Maximo, Svid. in *Μάξιμῳ*.

† Vide Galli Cæſaris Epiſtolam ad Julianum quæ Juliani Epiſtoliſ ſubjicitur, & Tillemontium T. 4. Hiſt. Imperatorum p. 927.

†† Julianus Epiſt. ad Athenienſes p. 277. Libanius T. 2. p. 265. 288. b.

g) Nazianzenus Orat. 3. p. 94. ο τῶν θείων ὑπαναγωγῆς ποτὲ λογίαν, καὶ τῆς τῷ μεγάλῳ βήματος ἡξιώμενον τιμῆς, καὶ τὰς μαρτυρας τιμῶν σηκοῖς τε καὶ ταμίεσσιν. Adde p. 58. & Socratem III. I. Sozom. V. 2. Theodoritum III. 2.

h) Ammianus Marcellinus XXI. 2.

** Vide Zoſimum III. 9. & Juliani Epiſt. 38. Libanius T. 2. p. 234. 288.

i) Nazianzenus Orat. 3. ſive *σηλιτευτικῆ* in Julianum primo pag. 70. ἔγω μισόχριστος ὁ Χριστὸς μαθητὴς -- ὡς περὶ καὶ τὸ γενέσθαι ποτὲ χριſτιανὸς ἀσχυρόμενον -- αἵματι μὲν ἐχούσῳ τὸ λυτρὸν ἀπερὶν ἡμεῖς.

k) Vide infra inter ſcripta Juliani num. XV.

l) D. Adam Rechenbergius in diſſ. de Juliani apoſtaſia Lipſ. 1684. Contr. Rittershuſius Sacrar. lect. lib. I. c. 18. 19. De edicto quo Chriſtianos docere literas prohibuit, quod exſtat Epiſtola XLII. videndus Baronius ad A. C. 362. n. 275. 297. Valerius ad excerpta Peireſciana p. 119. & Jac. Gothofredus ad leg. 5. Cod. Theodol. de Medicis & Profeſſoribus T. 5. p. 31. Lud. Thomafinus de ſtudio Poëtarum Chriſtiane inſtituendo lib. 1. c. 1. & 3. Neque docendi ſolum ſed quoque docendi uſum Chriſtianiſ interdiſſe colligunt Montacutius p. 4. ad Nazianzeni *σηλιτευτ.* Hermantius in vita Baſilii M. II. 26. & Pagi ad A. C. 362. n. 39. ſeq. è Nazianzeni Orat. 3. p. 51. Theodorito III. 4. Hiſt. & Auguſtino XVIII. 52. de Civitate Dei.

m) Vide Libanium T. 2. p. 290. Jac. Gothofredum ad Philoſtorgii librum VII. & in Oratione quæ Julianus inſcribitur, Sam. Baſnage ad A. C. 362. n. 5. 6. 7. i

sub Juliano atrocibus in Christianos suppliciis animadversum, vide Svidam in Ἀμαχῶν, Μακεδονίων, Κύριλλου Διάκονος & Μάρκος) abstinuit, quod priorum persecutorum exemplo edoctus hoc pacto opprimi Ecclesiam non posse, Martyrii quoque gloriam Christianis invideret. Princeps præclaris cæteroquin animi & ingenii dotibus, periit in expeditione adversus Persas 26. Jun. A. C. 363. n) ætatis 32. cum post Constantii mortem haud diutius quam annum unum & menses fere octo imperitasset. Corpus Tarsum primo delatum ibique humatum in suburbio, deinde perductum CPolin, o) conditumque ibi in æde SS. Apostolorum. Epitaphio ejus, quod refert Zosimus, inscriptum inter alia insigne illud elogium: ἀμφοτέρων βασιλεὺς τῶν ἀγαθῶν. κρατερός τῆς αἰχμῆς. Mortuo parentavit Libanius Orat. IX. & X. qvi pag. 323. 324. à Christianis interfectum contendit hoc argumento, quod Rege Persarum præmium pollicente ei qui eadem patrasset, nemo nomen suum fuerit professus. Confer quæ de cæde ejus scribit p. 303. seq. & p. 258. ubi ab Achæmenide, hoc est à suorum aliquo obruncatum palam affirmat.

II. Scripta Juliani, quibus se Philosophiæ p) haud imperitum & ab elegantioribus literis & lectione Poëtarum Oratorumque egregie instructum testatur, hæc ad nos pervenerunt, in quibus gravitatem cum comitate incorruptam olim prædicavit Ammianus XVI. 5. & Zosimus III. 10. ἄκραν τὴν ἐν λόγοις ἀρετὴν.

I. Εὐκώμιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίον, in *Constantii Imperatoris* (Constantini Magni F.) *laudem*, edit. Lips. p. 1 - 49. In hanc Orationem, quam vertit Petavius ediditque primus Flexiz 1614. 8. exstant in editione Lipsiensi Operum Juliani, eruditæ & copiosæ Ez. Spanhemii observationes.

II. Περὶ τῶν αὐτοκράτορος Πράξεων, ἢ περὶ βασιλείας, de *ejusdem Constantii Imp. rebus gestis*, sive *de regno*. p. 49-101. hanc utramque orationem circa A. C. 358. compositam respicit Julianus ipse Epist. 41. & Zosimus, res Constantii ad Nisibim gestas à Juliano

n) Pagi ad A. C. 363. n. 4. Sam. Basnage T. I. p. 881.

o) Vide Bandurii Imperium Orientale p. 214. seq.

p) De Philosophica cognitione Juliani enarratio Historica Paganini Gaudentii prodit Pifis 1641. 4. ad calcem ejus libri de Metempsychosi Pythagorica, vide & Marmertini Panegyricum in Julian. c. 23. & Ez. Spanhemii prolegom. ad Juliani Opera.

liano disertissime descriptas memorans libro 3. c. 8. Posterio-
rem primus è MS. Bibliothecæ Regis Christianissimi vulgavit
Græcè *Carolus Cantoclarus*. Paris. 1583. 8. professus etiam lati-
nè vertisse. Sed qui tertia parte auctiorem edidit, idem
quoque latinam versionem adjunxit Petavius, Flexiz, ac deinde
inter Juliani Opera Parisiis.

III. *Εὐσεβίας ἡ βασιλίδου ἐγκώμιον Ἐπιτομὴ Ἰμπερατρικῆς Εὐσεβία,*
Constantii conjugis, cui plurimum Julianus debuit. p. 102-130.
Hanc quoque Orationem primus edidit cum versione sua Peta-
vius Flexiz 1614. 8.

IV. *Εἰς τὸν βασιλέα Ἡλίον ** in Solem quem ut Regem ac Deum
veneratur, laudatio ad Sallustium † pag. 130-158. Primus
Græcè è MS. Codice Toletò ex Hispania allato edidit cum casti-
gationibus suis *Theodorus Marcilius* Paris. 1583. 8. Antequam pro-
diit, lecta est MS. à Jo. Pico & laudatur in Heptaplis ad Gene-
sin. Pleniorem dedit Petavius. Paris. 1630. 4. Exstat etiam separa-
tim excusa ex versione & cum notis *Vinc. Martenii*, Madrit.
1625. 8.

V. *Εἰς τῆς μητέρα τῶν Θεῶν, Μαρτίαι Δεῦμ λαυδαιό.* pag. 158-180.
Primus edidit vertitque Petavius, Paris. 1630. 4. Juliani pro-
fectionem ad Matrem Deum in Phrygiam memorat Libanius
Orat. IX. T. 2. p. 254. meminit & Orationis in Deum Matrem
Or. X. pag. 300.

VI. *Εἰς τὰς ἀπαιδευτὰς κόνας, ἀδυσίμπερσι Κωνσταντῶν ἢ Ἐπιτομὴ Ἰμπερατρικῆς Εὐσεβία*, se-
ctam suam dedecorantes, in vectiva & genuinorum Cynicorum
commendatio p. 180-203. Primus idem Petavius vertit, edidit-
que A. 1630. 4. Cynicum aliquem, falsum Antisthenis & Dioge-
nis imitorem (Liban. T. 2. p. 254. 300.) patria Ægyptium (for-
te Heraclium) perstringi patet ex pag. 192. *Ἀγύπτου ἢ ἂν ἐ τῶν*
ιερέων ἀλλὰ τῶν παυφάγων, οἱ πάντα ἰδίῳ νόμῳ οἱ δὲ ἀάχανα
χορτῆ (Genes. IX. 3) γνωρίζουσι οἰμαί τῶν Γαλιλαίων ῥήματα.
Hoc scriptum puto respici à Svida qui inter Juliani monumenta
memorat *ὅτι ἔ πρόθεν τὰ κακὰ κτῆ τὰς ἀπαιδευτὰς.*

VII.

* Duo Juliani Encomia in Solem in Strozze Bibl. fuisse scribit in Epitoma Gesneri
Simlerus. Soli invicto solennes Ludi apud Romanas celebrati XXV. Dec. Soli
templum à Juliano conditum memorat Libanius T. 2. p. 292.

† Sallustium præfectum intellige, de quo in Epistola ad Athenienses p. 281. seq.

- VII. Πρὸς Ἡρακλίον Κυνικὸν, πρὸς Ἐ, πῶς Κυνιστίον, καὶ εἰ πρέπει τῷ Κυνὶ μύθους πρᾶττεω. *Ad Heraclium Cynicum de secta Cynica, & num Cynicum deceat fabulas effingere p. 204--239.* Meminit Socrates III. 23. Hist. & Svidas qui Heraclitum vocat. Primus idem Petavius vertit atque edidit, quemadmodum & quatuor sequentes, usus non modo Codd. MSS. Bibl. Regiz, sed etiam apographo Codicis Barocciani, quem cum eo communicavit Patricius Junius. Vide Seldenum ad Chronicon marmorum Arundel. p. 185.
- VIII. Ἐπὶ τῷ ἐξόδῳ Ἐ ἀγαθολίτου Σαλλυστίου, ὁρμηθηνικός. *Epistola proreptica ad Sallustium iter meditantem, quod zgre quidem utpote ab amico optimo invidia Constantii divillendum, ferre tamen se testatur.*
- IX. *Ad Ibernium Philosophum; preceptorem ** suum, longior Epistola de difficultate gerendi Imperii p. 253-267.* Plures suas ad eum Epistolas memorat p. 260.
- X. Epistola sive Apologia de non deposito Imperio & suscepta adversus Constantium expeditione *ad S. P. Q. Atheniensium, Ἀθηναίων τῆ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ p. 268-287.* scripta paullo ante Constantii mortem A. C. 260. Gallo fratre pridem extincto, quem pag. 271. τὸν μακαρίτην appellat, ipse jam Augustus pag. 280. 281. & tota in injuriis à Constantio in se, (beneficio Eusebii vix servatum pag. 273-274. seq.) fratremque admisis occupata. Hujus Epistolæ & Apologiæ, qualem etiam ad communitatem Græcorum misisse se Julianus testatur, meminit Libanius Orat. in funus Juliani T. 2. p. 288. & Zosimus III. 10.
- XI. *Fragmentum longius Epistola (vide p. 298. c 304. b.) de humanitate colenda & liberalitate, honorandisque imaginibus & sacerdotibus, & quænam legenda sint, & quænam vita ducenda sacerdoti pag. 288-305.* Ubi autem Prophetas Judæorum perstringit pag. 295. seq. opus suum adversus Christianos respicit quando ait pag. 296. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν γέγονε ἰδία βέλγιον ὁρμηθῆσαι, πόσω Φαυλότερον παρ' ἡμῶν ἔτοι γέγονασι ποιητῶν εἰ τῶν ὑπὲρ Ἐ Θεῶ λόγων διδάσκαλοι.

XII.

** Vide p. 257. d. & 259. c.

XII. *Καίσαρες ἢ Συμπόσιον, Caesares*, five ingeniosa Satira qua Imperatorum ante se vitia, quos Deorum convivio admotos fingit, false ridet, p. 306 - 336. - Meminit hujus scripti Socrates III. 1. Hist. & 23. Svidas in *ἔκλ.* Zonaras lib. XIII. Annal. p. 10.

Primus è tribus Codd. MSS. vulgavit Graece & Latinam versionem suam addidit *Carolus Cantoclarus*, Paris. 1577. 8. & adhibito quarto Codice è Bibl. Reginae Catharinae Mediceae, ibid. 1583. 8. ad editis notis. Cum Cantoclaro versione iterum prodiit in tomo tertio Rom. Historiae scriptorum minorum, curante Frid. Sylburgio, qui suas etiam castigationes addidit, Francof. 1590. fol. p. 832. & in editione Operum Juliani Parisiensi & Lipsiensi, licet Cunzrus notat *multa cum perperam dixisse, plura non intellexisse, & quae corrupta erant praeferuisse, magna alieni judicii securitate.*

Cum versione eleganti *Petri Cunzi* Lugd. Bat. 1612. & 1632. 12. adjuncta Satira ejusdem Cunzi Menippea. five Sardis venalibus: atque iterum cum interpretatione duplici, Cantoclaro & Cunzi in tomo primo Satirarum quae variis auctoribus excusae sunt Lugd. Bat. 1655. 12. Prodiit etiam ex versione Cunzi separatim Latine, ibid. 1627. forma minore, & ad calcem editionis operum Juliani Lipsiensis subjecta legitur.

Gallice transtulit 1) *Bonaventura Grangier*, Paris. 1580. 8. praemissa Juliani vita.

2) *Ibo. de Hayons*, Leodii 1670. 8.

3) *Ezechiei Spanhemius*, adjuncto erudito commentario; quo & ex numis & antiquis monumentis Julianus subinde illustratur Heidelberg. 1660. 8. Hic Parisiis 1683. 4. longe auctior recusus, raro obvius est, at indignis modis laceratur à Gronovio ad Arrianum p. 310: cum Spanhemio summo viro & eruditissimo nihil fuerit humanius & æquius.

4) *M. P. Moretus*, † Paris. 1682. 12. cum Juliani vita, brevibusque annotationibus.

Belgice vertit atque editurum se recepit *Antonius Borremansius* pag. 48. Variarum Lectionum.

XIII. *Ἀντιοχικός * ἢ Μισοπάγων, Misopogon* five Satira qua se ipsum

L

iro-

Libri 5ti Pars Tertia.

† Acta Erud. A. 1683. p. 311. & A. 1684. p. 164.

* Fallitur Morillonus qui titulum hujus scripti voluit esse *Ἀντιοχικόν*, non *Ἀντιοχικός*, Vid. Hadr. Junii animadversiones IV. 19.

ironice reprehendendo *Antiochenes*, à quibus * ob barbam derisus fuerat, perstringit. Scripta est sub finem Januarii A. C. 363. p. 337-371. Meminit Ammianus XXII. 14. Libanius X. Oratione funebri in Julian. T. 2. p. 307. (qui etiam: λόγον ἀπολογῶν sive reconciliationis pro civitate Antiochena parasse se scribit IX. p. 259) Nazianzenus Orat. 4. p. 143. Socrates III. 17. Sozomenus V. 19. Theodorus III. 28. Svidas in ἰσλ. Zonaras lib. XIII. Annal. p. 26. Nicephorus X. 27. Hist. Eccles. Elias Cretensis scholiis ad Nazianzenam pag. 482. 483. qui Julianum in hoc scripto elaborando adjutum à Libanio tradit. Prodiit primum è Codice Petri Rami descriptus à *Petro Martinio* Morentino Navarro, qui latinam versionem addidit, & vitam Juliani præmisit, apud Wechelam Paris. (non Francofurti ut legas in Actis Erud. 1696. p. 489.) A. 1567. 8. & 1583. 8. Versionem Bonav. Vulcanii quam è Bibl. Gesnerianæ continuatore memorat illustris Spanhemius, editam non esse existimo.

- XIV. *Epistola Juliani tres & sexaginta*, quibus una *Galli* fratris A. C. 353. scripta subjungitur, qua Julianum hortatur ne Christiana sacra deferat. Ex illis Juliani Epistolis (de quibus jam dixi lib. 2. c. 10. §. 12.) novem primores prodierant inter variorum Epistolas apud Aldum Græce excusas Rom. 1499. 4. & deinde Græce & Latine ** iterum vulgatas Genevæ 1606. fol. *decimam* servavit Socrates III. 3. Hist. *undecima* & quæ sequuntur *usque ad duodevigintiagesimam* similiter inter variorum Epistolas lucem viderant: *undevigintiagesima* petita è Sozomeni lib. V. cap. 16. *Quinquagesima*, *quingagesima prima & secunda* Græce primum vulgatæ sunt à Petro Martinio una cum Misopogone cæterisque Epistolis latina etiam versione illustratis Paris. 1567. & 1583. 8. Itaque tres illas Petavius primus vertit, quemadmodum *quingagesimam tertiam* & sequentes *usque ad quingagesimam septimam*, quas una cum Epistola Galli ad Julianum in lucem protulit Bonav. Vulcanius Lugd. Bat. 1597. 12. ad calcem Epistolarum ac problematum Theophylacti Simocattæ. *Quingagesimam octavam & nonam* sed in unam

li-

* Ex Libanii oratione inedita πρὸς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῆ βασιλείας ὀργῆς, qua Antiochenos ad placandam Juliani indignationem adhortatur, constat Antiochenos non modo legem quam de levanda annonæ difficultate Imperator sanciverat, tulisse impatienter, sed & passos esse in urbe sua ab hominibus perditis circumferri impune ἀστυαλία sive cantiunculas in ignominiam Juliani compositas.

** Latina illa interpretatio diversa est à versione Petri Martinii, quam Petavius & Liptenses in editione Juliani servarunt.

licet à dubitante confusam *Nic. Rigaltius*, qui versionem etiam addidit, protulit primum ad calcem funeris Parasitici Paris. 1601. 4. Sed in editione Petaviana ipso Rigaltio monente in duas divisa est, ambas mutilas, & priorem sine, posteriorem capite truncam. Priorem nuper è MS. demum supplevit ingenii & doctrinæ laude præclarissimus Vir, Lud. Antonius Muratorius, de quo mox infra. *Sexagesima cum duabus sequentibus* à Petavio primum accesserunt ex apographo Codicis Barocciani quod cum ipso Patricius Junius communicavit. *Sexagesima tertia* denique, quam Græce tantum, valdeque hiulcam & mancam Martinus & Petavio dederunt, *Ez. Spanbemi* emendavit supplevitque ex Allatii Codice, atque latinam versionem primus adjunxit. Agmen claudunt Epistolarum Juliani fragmenta è Svida in *Ἀμφίων, Ἡρόδοτος, Μισώριος, Χρήμα.*

Quæ hætenus memoravi Juliani Opera, ad Codices Regis Galliz & Baroccian. recensita à *Dionysio Petavio* S. I. & notis ab eo illustrata Græce & Latine prodierunt Paris. 1630. 4. In editione vero Lipsiensi 1696. fol. vir supra laudes *Ezech. Spanbemi* Græca ex præstantissimo Codice Vossiano, annorum circiter quingentorum, castigavit, Misopogonen etiam contulit cum Codice Reginæ Christianæ, præterea Observationes suas præclaras ad primam Orationem, & erudita prolegomena, priorum etiam eruditorum præfationes & notas adjunxit. Præcipue vero editionem hanc ornavit additis libris decem *Cyrilli* Alexandrini contra Julianum, cum versione *Nic. Borbonii* ad librum primum, & in cæteris Joannis Auberti.

A. 1709. Patavii 4. V. C. *Ludovicus Antonius Muratorius* in Anecdoris Græcis p. 326. seq. ex MS. Codice Ambrosianæ Bibliothecæ ante annos circiter septingentos scripto, (è quo etiam Epistolas XLV. *Firmi* Cæsareæ Episcopi, qui Ephesinæ Synodo A. C. 431. interfuit, primus in eodem Volumine publicavit) Epistolam Juliani LVIII. altera majore parte edidit auctiorem, in qua per *Θεραπείοντας κ̄ προσκαθεύοντας τῆ ὀβελῆ κορυφῆ θεραπεύτας* *Obelisci vertici indormientes* non dubium est Monachos Stylitas perstringi, quare fortassis illa Epistolæ pars suppressa fuit à Christianis quibusdam librariis. Idem Muratorius alias tres Juliani Epistolas ante ineditas ex eodem Codice adjunxit, quæ cum sint breves, hoc loco una cum supplemento Epistolæ 58. à me integræ subnectentur.

LVIII. Ἰουλιανὸς Ἀλεξανδρείῃσι.

Ὁβελὸν εἶναι παρ' ὑμῶν ἀκόω λίθι-
νον εἰς ἕψ[⊙] ἱκανόν, ἡρμένον ἐπὶ τῷ
ἡεῖν[⊙], ὡς περ ἄλλο τι τῶν ἀτιμολό-
των ἐρριμμένον. Ἐπὶ ἔστο ἐναυπήγη-
σε σκάφ[⊙] ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖος,
ὡς μεταξὺν αὐτὸν εἰς τὴν ἐμὴν πα-
τρίδα Κωνσταντῖνα πόλιν. Ἐπεὶ ἦ
ἐκείνῳ σωτέβη, θεῶν ἐβελόγων, ἐνθένδε
ἐκῆσε πορευθῆναι τὴν εἰμαρμένην πο-
ρείαν, ἢ πόλις ᾧδραίτῃ παρ' ἐμῶν τὸ
ἀνάθημα, πατρὸς ἡσάμυ, καὶ προ-
σῆκυσσα πλέον ἢ περ ἐκείνῳ. Ὁ μὲν γὰρ
αὐτὴν ὡς ἀδελφίην, ἐγὼ δὲ ὡς μητέ-
ρα φιλω, καὶ γὰρ ἔγενομένη παρ'
αὐτῆ, καὶ ἐτράφην ἐκῆσε, καὶ ἔ-
δύναμαι περὶ αὐτὴν ἀγνωμονῆσαι.
* Τί ἂν; ἐπειδὴ καὶ ὑμᾶς; εἰδὲν
ἔλαττον τῷ πατρίδ[⊙] φιλω, δίδωμι
καὶ παρ' ὑμῶν ἀναστῆναι τὴν χαλκῆν
εἰκόνα. πεποιήται ἦ ἐναγχ[⊙] ἀν-
δρίας τῷ μεγέθει Κολοσσικός, ὃν ἀνα-
στήσαντες ἔχετε, ἀντὶ ἀναθηματ[⊙]
λιθίνῃ χαλκῆν, ἀνδρὸς ἔφατε πο-
θεῖν εἰκόνα καὶ μορφὴν, ἀντὶ τριγώ-
νῃ λίθῃ χαραγμάτῃ εἶχοντ[⊙] λι-
γύπια. Καὶ τὸ λεγόμενον ἦ, ὡς
τινὲς εἰσιν οἱ θεραπεύοντες καὶ προσκα-
θύνοντες αὐτῷ τῇ κορυφῇ, πάντῃ με-
πέθει χεῖρῃ, τῷ δεισιδαιμονίας
εἰνεκα ταύτης, ἀπάγειν αὐτόν. Οἱ γὰρ

LVIII. Julianus Alexandrinis.

Obeliscum apud vos esse audio
lapideum justz altitudinis, despici
tamen, & ut quid vile minimiqve
momenti, in litore jacere. Eum
Divus Constantius, ad hoc con-
structo navigio, CPolin ad Pa-
triam meam, transferendum de-
stinat. Postquam vero illi acci-
dit, ut Diis ita volentibus è terris
ad supera fatali itinere demigra-
ret, exigit à me Civitas monu-
mentum, quum ipsa mihi sit Pa-
tria, adeoque mihi, quam illi, ne-
cessitudine majori conjuncta. Il-
le namque eam ut sororem, at ego
ut matrem amo; in ejus enim so-
lo primum in lucem editus, edu-
catusque sum, neque fieri potest
ut in illam ingratus unquam vi-
dear. * Quid igitur? Quoniam
& vos non minus quam Patriam
amo, do ut & apud vos xreum eri-
gatur simulacrum. Facta est au-
tem nuper statua Colossea magni-
tudine, quam vos erigentes habe-
bitis, pro lapideo monumento x-
reum viri cujus simulacrum &
formam desiderare dicitis, pro
triangulo lapide Ægyptiis notis
inscripto. Et, quod vulgo fertur,
quosdam esse Therapevtas, qui
obelisci hujus vertici indormiant,
valde mihi persuadet, ob hujus-
modi superstitionem oportere
ipsum abduci. Nam qui inspi-
ciunt

* His verbis clauditur Epistola in edit, Paris. & Lipsienf.

θρώμενοι τὰς καθ' ἑαυτοῦ ἐκεί πολλὰ μὲν ῥύπη, πολλῆς ἢ ἀσελγείας πρὸς τὸν τόπον, ὡς ἐτύχεν, εἴσης, ἄτε πιστεύουσιν αὐτὸν θεῖον εἶναι, καὶ διὰ τὴν τῶν προσεχούτων αὐτῷ δεσποταμονίαν ἀπιστέτεροι πρὸς τὰς θεὰς καθίσταται. Δι' αὐτὸ δὴ ἐν ἔστο καὶ μάλλον ὑμῖν προσήκει σωσιπιλαβεῖσθαι, καὶ πέμψαι τῇ ἐμῇ πατρίδι, τῇ ξενοδοχίᾳ καλῶς ὑμᾶς, ὅτε εἰς τὸν πότον εἰς πλεῖτε, καὶ ὡσαύτως εἰς τὰς τρεφάς, καὶ εἰς τὸν ἐκτός κόσμον συμβάλλεσθαι πάντως ἐκ ἄχαρι καὶ παρ' αὐτοῦ εἶσθαι τι τῶν ὑμῖν ἐργῶν εἰς ὃ προσπλέοις τῇ πόλει μετ' εὐφροσύνης ἀποβλέψετε.

LXIV. Τῆ αὐτῆ πρὸς δῆμον εὐφημίας ἐν τῷ Τυχαίῳ.

Ἐμὲν εἰς τὸ θέατρον λαθὼν εἰσῆλθόν, εὐφημέετε. Ἐμὲν ἢ εἰς τὰ ἱερὰ ἡσυχίαν ἀγετε, καὶ μετενέγκατε ὑμῶν τὰς εὐφημίας εἰς τὰς θεὰς. Μάλλον ἢ οἱ θεοὶ τῶν εὐφημιῶν χερίζουσιν.

LXV. Τῆ αὐτῆ πρὸς ζωγράφον.

Ἐμὲν μὴ ἔχον, καὶ ἐχαρίσω μοι, συγγνώμης ἦν αἰξίῳ. Ἐμὲν ἢ εἶχον μὲν, ἐκ ἐχρησάμην ἢ, τὰς θεὰς εἴφειρον, μάλλον ἢ ὑπὸ θεῶν εἴφειρον.

ciunt dormientes ibi multasque fordes, ac flagitia loco, ut casu stultit, circumfusa, illum minime arbitrantur quid divinum esse, & propter eorum, qui saxo eidem immorantur, superstitionem, nihil de Diis credunt. Idcirco igitur magis etiam vobis convenit inceptum adjuvare, saxumque illud ad patriam meam mittere, quæ vos honesto excipere solet hospitio, quando in pontum navigatis, & quemadmodum æthiopia deferenda, ita & externis Urbis ornatu augendo opem vestram conferre. Neque omnino vobis ingratum erit, apud nos ipsos aliquid vestrum exstare, in quod, quum ad Urbem navigatis, cum hilaritate in posterum respiciatis.

LXIV. *Ejusdem, ad populum, acclamantem in Tychæo sive templo Fortuna.*

Siquidem in Theatrum latenter ingrediar, acclamate: sin autem in Templo me conferam, silentium agite, & acclamationes vestras in Deos transferte. Plautus & bona verba potiori jure Diis debentur.

LXV. *Ejusdem ad pictorem.*

Siquidem non haberem, & tibi fuisses gratificatus, venia dignus esses. Sin autem haberem, neque uteres, Deos ferrem: imo potius Dii me ferrent. Tu vero quare

μην. Σὺ μοι ἀλλότριον ἔχημα πᾶς
εἶδώς, ἔταλρες; εἶόν με εἶδες, τοῖστων
καὶ γραῖνον.

LXVI. Τῷ αὐτῷ, Ἀρσάκη * Ἀρμε-
νίων Σατραπή:

Ἐπειχθῆτι πρὸς τὴν ὠδύνην,
Ἀρσάκιε, θάττον ἢ λόγῳ, τὴν δι-
ξίαν καὶ τὴν Περσικῆς ματίας ὀπλί-
σας. ἢ ἄρ' ἡμέτερα ὠδύνησιν ἴε καὶ
περὶ θυμῶν δυῶν θάττερον βεβήλευσαι,
ἢ τὸ χρεῖον ἀποδοῦναι ἐπὶ τῷ Παρ-
θυσίῳ εὐδοκίᾳ † τὰ μέγιστα Δι-
πραξαίμωνες, καὶ τὰ δεινότερα Δι-
τιθεϊμύες ἴες ἀνιπάλως, ἢ τὰς
χειρωσαίμωνες, πρὸς ἀνευθύνων ἡμῶν
τῶν θεῶν, καλλωπίως ἐπανελθεῖν
ἐπὶ τὴν ἐνεγκαιδίην, τροπᾶμα καὶ
τῶν πολεμίων ἐγείραντας. Πᾶσαν δὲ
βασιάνην καὶ φανακισμόν ἀποθέμενος,
καὶ τὸν μακαρίτην ἐκείνον Κωνσταντῖνον,
καὶ τὰς τῶν εὐγεγονότων πεισιτίας.
Τὰς εἰς σέ γε καὶ τὰς ὁμοτρόπης σοι
βαρβάρους ὑπὸ τῷ ἀβρολάτῃ καὶ πο-
λυβῆς Κωνσταντίῳ κενωθείσας, νῦν
με ** τὸν Ἰαλιανόν, τὸν Ἀρχιερέα
τὸν Καίσαρα, τὸν Ἀύγουστον, τὸν
θεῶν γε καὶ ἄλλως θεραπεύτην †† ἐννόη-
σον, τὴν Φραγκῶν καὶ βαρβάρων ὀλε-
τήρα, τὸν Γάλλων τε καὶ Ἰταλῶν ἐλευ-
θροτήτην. Εἰ δ' ἕτερον τι βεβήουσαιο,

alicnum mihi habitum dedisti, o
amice? Qualem me vidisti, talem
etiam pingito.

LXVI. Ejusdem, Arsaci, Armenio-
rum Satrapæ.

Ad aciem dicto celerius propere,
Arsacie, dexteramque contra
Persicum furorem armato. Nos-
ter enim bellicus apparatus im-
petusque animi alterum è duo-
bus constitutum habet. aut, si Par-
this feliciter res successerit, forti-
ter pugnantibus & hostibus omni vi
obnitentes mori & naturæ debi-
tum persolvere. aut si nostris rebus
adfuerint Dii, Persis subjugatis in
patriam reverti victores & tro-
phæa de hostibus statuere. Om-
nem igitur desidiam atque tergi-
versationem abjice, atque cogita Di-
vum illum Constantinum, & opes
nobilium in te tuicque similes barba-
ros à mollissimo & annofo Con-
stantio exhaustas, nunc vero me
Julianum Pontificem maximum,
Cæsarem, Augustum, Deorum ac
Martis cultorem, qui Francorum
Babarorumque perditos, Gallo-
rum vero atque Italorum liberator
est. Quod si aliud animo agitaveris,
audio enim te versutum esse, ma-

πυ-

* Meminit hujus Epistolæ A. C. 363. scriptæ Sozomenus VI. I. & Nicephorus Calli-
ri X. 34. Vide etiam Libanium T. 2. p. 312.

† MS. εὐνοίας. ** MS. μοι pro quo Muratorius legit σοι. †† MS. ἐννόησον.
Muratorius εὐνοίτην benevolentiam facito, à cujus interpretatione aliquot locis in
hac Epistola recessi.

πυνθάνομαι ὅδ' εἶναι σε πανήρονον, καὶ
κακὸν στρατιώτην, καὶ ἀλαζόνα, ὡς
ἴα παρόντα μοι πράγματα δέικνυσιν·
ἐχθρὸν γὰρ ἵνα τὸ κοινῆς λυσιθελείας
λανθάνοντα ἀποκρύπτειν ὄψασαι πει-
ραῖς, καὶ τέως μὴ ἔτο ὑπερβιδύειναι
διὰ τὴν ἔπολέμω τύχην, ἀρκεῖ ὅδ'
ἡμῖν ἢ τῶν Θεῶν συμμαχία πρὸς τὴν
τῶν πολεμίων καθάρσει. Εἰ δέ τι
ἴα τὸ εἰμαρμένως κρίνει, (Θεῶν ὅδ'
βέλλοις ἢ τάνησ' ἐξυσία) ἀδείως καὶ
γενναίως ὀισω ἔτο. Ἰδίῃ, ὡς σὺ
μὴ πάρονον ἔση τὸ Περσικῆς χειρὸς,
συναφθείσης σοι παγγενεῖ τ' ἐσίας,
καὶ τὸ Ἀρμενίων ἀρχῆς, κοινωῆσαι
δέ σοι τὸ δυσυχίας καὶ ἡ Νησιθίων
πόλις, τῶν ἑρανίων Θεῶν ἔτο πάλαι
ἡμῖν προαγορευσάντων.

lumq̄ militem & superbum, ut res-
præsentes fidem mihi faciunt, si-
quidem hostem quendam publi-
cæ utilitatis apud te latitantem
abscondere, atq̄ hæcenus id pro-
pter belli fortunam continuare
audes: nobis satis est Deorum au-
xilium, ut cunctos interuerione
deleamus. Sin vero aliud Fatis
placuerit, (horum enim potestas
Deorum voluntas est) secure &
fortiter hoc feram. Scito tamen
incensa tibi funditus domo atq̄ve
exciso Armeniorum imperio, Per-
ficz te potentiz appendicem ve-
ro. Communem vero tecum ca-
lamitatem subibit Nestiorum Ci-
vitas, cælestibus Diis hoc olim no-
bis prænuñciantibus.

Notat doctissimus Muratorius, in altero Ambrosianæ Bibl. anti-
quissimo Codice aliam quendam brevem Juliani Epistolam nondum
publici juris factam haberi, sed fugientia, inquit, chamberlani vestigia
omnem mihi legendi spem sustulere. Illam tamen à Friderico Rostgaardio, no-
bili Dana, aliquando edendam spero, una cum aliis Apostata monumentis. Quum
enim Italiam peragraret, & Libanii Epistolas à variis Codicibus MSS. colligeret,
eas luce donaturus, Ambrosianum etiam Codicem pro sua solertia satum intellexisse
visum sibi est.

IV. Index eorum ad quos LXVI. Juliani Epistolæ.

Sine inscriptione sunt I. 35. 42. 46. 47. 48.

Aëtio Episcopo. 31. Meminit betur, quemadmodum & Epist.
Sozomenus V. 5. 6. ad Ecclicium.) 51. 58.
Alexandrinis, Ἀλεξανδρέων τῶ δὴ- Alypio Cæsarii fratri. 29. 30.
μων. IO. 26. (qua Epistola Atha- Amerio 37.
nasia * urbe excedere ju- Pro Argivis 35.

Aristo-

* Meminit hujus Epistolæ sive edicti Sozomenus V. 15. Exstat apud Socratem III. 3.
& Nicephorum X. 7.

- Aristomeni Philosopho 4.
 Arfacio Pontifici ἀρχιερεῖ Galatiz 49.
 Arfaci Armeniorum Satrapæ 66.
 Artabio 7.
 Basilio 12. inter Epistolas S. Basilii 206. 207.
 Bostrenis 52. Meminit Sozomenus V. 15.
 Byzantius. II. 64.
 Callixenz. 21.
 Dionysio 59.
 Dositheo 33.
 Ecdicio Ægypti præfecto 6. 9. (ubi Georgii Cappadocis Bibliothecam ** ab eo ad se mitti jubet, de qua etiam ad Porphyrium Epist. 36.) 50. 56.
 Ecebolo 19. 43.
 Elpidio Philosopho 57.
 Eugenio Philosopho 18.
 Eumenio & Phariano 55.
 Eustochio 20.
 Georgio καθολικῷ 8. 54.
 Gregorio ἡγεμόνι 28.
 Hermogeni ἀφειπάρχῳ ex præfecto Ægypti 23.
 Jamblichio Philosopho 34. 40. 41. 53. 60. 61.
 Ἰσθαίων τῷ κοινῷ. 25. In editione Aldina additur: εἰ γνήσιον, *figenuina*. Videtur tamen esse. Confer Valesium ad Sozomenum V. 22.
 Juliano τῷ θείῳ, avunculo 13.
 Leontio 22.
 Libanio 3. 14. 44. Sophistæ & Quæstorii 27.
 Luciano Sophistæ 32.
 Maximo Philosopho 15. 16. (ubi scripta sua ei censenda offert) 38. 39.
 Lex de Medicis. post 25.
 Oribasio 17.
 Eumenio & Phariano 55.
 Ad pictorem 65.
 Porphyrio Catholico 36. Svid. in Ἐπιστολή.
 Proxresio 2.
 Sarapioni τῷ λαμπροβίατῳ. 24.
 Theodoræ αἰδεσιμωπάτῃ 5.
 Theodoro Pontifici. 63.
 Zenoni Archiatro 45.

V. Scripta Juliani deperdita.

XV. *Opus adversus Christianos, quod septem libris constitisse testatur Hieronymus Epistola 83. ad Magnum Oratorem Romanum. Julianus Augustus septem libros in expeditione Parthica (A. C. 363.) adversum Christianum evomuit, & juxta fabulas Poëtarum suo se ense laceravit. Si con-*

** Confer Epist. 36. & de studio quo flagravit Julianus amplissimos librorum thesauros colligendi, vide Libanium T. 2. p. 234. Bibliothecam Juliani in Trajani sano dedicatam Jovianus cremavit. Svidas in Ἰσθιαίων & excerpta Peiresciana pag. 846.

tra hanc scribere tentavero, puto interdices mihi, ne rabidum canem Philosophorum & Stoicorum doctrinæ, id est Herculis clava percutiam? quæquam Nazarenam nostram, & (ut ipse solebat dicere) Galileum statim in pratib. senserit, & mercedem lingua puelidissima, conto ilia perfossus acceperis. Τὸς κτ̄ χριστιανῶν λόγους nuncupat Socrates III. i. quorum tertium allegat III. 23. Libanius threno in funus Juliani I. 2. Orat. IX. p. 255. vocat βιβλίων συγγραφεὶς βοηθῶν θεοῖς, libros Diis opitulantes. Ex his tres sacris Evangeliiis oppositos, decem libris Theodosio Juniori Imp. dicitis confutavit Cyrillus Alexandrinus. Ἐχων, inquit, εὐφραδίην τὴν γλῶτταν ὁ κρατίστῳ Ἰουλιανῷ κατέδηξεν αὐτὴν κτ̄ τῶν πάντων ἡμῶν Σωτήρῳ Χριστῷ, καὶ δὴ τρεῖς συγγεγραφεὶς βιβλία κτ̄ τῶν ἁγίων Ευαγγελίων καὶ κτ̄ τὸ εὐαγγέλιον τῶν χριστιανῶν θεησκείας. Κατασείεις δὲ δι' αὐτῶν πολλὰς, καὶ ἠδίκησεν ἔμμελεις. Hæc est Juliani ἀνατροπὴ τῶν Ευαγγελίων quam una cum Cyrilli Alex. opere contrario memorat Theophanes in Chronographia pag. 44. In aliis autem quatuor libris alia sacra volumina videtur Julianus calumniatus esse, unde Cedrenus pag. 407. ἔτῳ ὁ δουρεθῆς καὶ τῆν τῶν θεῶν Ευαγγελίων ἀνατροπὴν ἐγραψεν, ἣν ὁ μέγας Κύριλλῳ Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι φιλόχριστοι ἐπιπορθώσαντο. Καὶ πᾶσαν δὲ ἄλλην γραφὴν αὐτοῦ τῆς καὶ οἱ θεοὶ αὐτῷ διέβαλον, ὑπὸ δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἐξεβλήθησαν τὰ τῶν τοῦ θύμουλα. Imprimis ille scripsit etiam Evangeliorum eversionem, quam magnus Cyrillus Alexandria Episcopus aliique Christiani confutarunt. Omnes præterea actus sacri de licentia Julianus ejusque similes sunt calumniati, quorum commenta à se esse sentiencibus explosa fuerunt. His qui Julianum oppugnarunt accensendus etiam est Pbotius qui Epist. 187. ad Christophorum Protospatharium Parabatæ cavillationem adversus dictum Christi Matth. XIX. 21. refert & confutat, τὴν σὴν ἀπορίαν κ̄ πικρότερον κ̄ δριμύτερον οἶδα πρὸς Ἰουλιανῷ τῷ ὀρθοδόξῳ διέπρατα μέρη. Ἄ γὰρ ἐν τοῖς πρὸς ἐκεῖνον εἶπον, κ̄ ἂν ἡ μήμη τὴν σωτηρίαν ἔχει, τὰυτὰ δὲ σοὶ ἄρα γράφων ἀποχεῶσαν οἶμαι τὴν λύσιν παρεγκρίνας. Idem Epistola 211. ὁ τὸ ἀποστασίας Ἰουλιανὸς κτ̄ τὸ εὐσεβείας γράφων; ἀλλόκοτα μὲν καὶ μωρὰ γράφων ὁμῶς ἔδοξέν τι σοφὸν καὶ δυσπιστήμητον αἰτιαθεῖς χριστιανῶς, ὅτι μὴ ζωοσυσταίς τὸ θεῖον γράζουσιν. Jo. Cuspinianus in vita Juliani p. 130. scribit septem ejus libris contra Christum petulantissime effusis, respondisse fortissime Methodium, Fulsebium atque Apollinarem, idque Hieronymum testari. Sed Porphyrio non Ju-

M

liano

liano triumviri illi responderunt, & respondisse Hieronymus auctor est. De solo *Apollinari* Syro constat quod librum *ἐπὶ ἀληθείας* Philosophis Græcis & Imperatori Juliano opposuit, teste Sozomeno V. 18. *Philippus* quoque *Sideres* Juliani libros confutavit, teste Socrate VII. 27. E recentioribus adeundus Dominicus Mellinius in veteres quosdam nominis Christiani obtrectatores, Celsum, Porphyrium, Julianum, libris IV. Florent. 1577. fol.

Cætera deperdita Imperatoris scripta memorantur

κρόνια cum Cæsaribus Juliani neutiqvam confundenda. Svid. in *Ἰουλιανὸς* & *Ἐμπεδοκίμῳ*.

Περὶ τῶν Ἱερῶν χρημάτων. Svid. in *Ἰουλ.*

Epistolæ complures.

Videtur etiam Julianus aliquid scripsisse de arte militari, ut colligas ex his Theophylacti Epist. 71. πῶς δ' ἂν στρατιωτικὴν καὶ γυμναστικὴν εἰς τῶνδ' σωτηρίαν καὶ σωτηρίαν, τὰ μακροῖς θρηγυῖαις ἐκπαλαῖ διεργόμηναι, μὲν Ἀρχύταν, καὶ Φιλόλαον, καὶ τοῦ Διλιου Ἀδριανόν, καὶ τοῦ ἐκπρωτοῦ ἡμῶν Ἰουλιανόν.

Juliani *χαραγὰς* Combesius in Orig. CPol. pag. 23. & Bandurius lib. V. Antiqu. CPol. p. 96. vertunt *Juliano eiusdem monetae*, & *μοχ μὲθ' ὧν καὶ τὴν Ἱέρην ἐπὶ ἔξω τ' χαραγῆς* Combesius *εἰρησθε βασιλεῦσιν non puero incisam*, Bandurius *ac postea eius βασιλεῦσιν extra moneta-riam officinam stantem*, quæ utraq; mihi non arridet interpretatio. Videndum num *χαραγὰς* sint sculptæ imagines five statuar notatæ nominibus eorum quos referebant, quibus deinde infra opponuntur *χαραγὰς νεμίων*, uti μὲθ' ὧν non reddendum est *postea* sed *inter quas* etiam Juliani statua posita *ἔξω τ' χαραγῆς*, sine expresso Juliani nomine.

De libro Johnsoni Anglice edito qui Julianus Apostata inscribitur & cui A. 1683. responsio eadem lingua Londini opposita, ipse autem liber A. 1688. Gallice etiam versus in Belgio prodiit, videntur Petri Bælii responsa ad quæstiones hominis è Provincia T. I. p. 636.

VI. *Alii Juliani amplius sexaginta.*

Julianus *Ægyptius ἀπὸ ὑπάρχων*, sub Justino Imp. Ejus Epigrammata existant in Anthologia Epigrammatum Græcorum. Alius Julianus præfectus Ægypti sub Theodosio Magno, de quo Jac. Gothofredus ad Codicem Theodos. T. 6. p. 369. ubi etiam de Juli-

Julianis qui sub Valentiniano præfecturam annonæ & procon-
sulatum Asiæ nec non Africæ gesserunt. Alius Tiberius Julius
Julianus Alexander præfectus Ægypti sub Vespasiano Imp. cujus
mentio apud Josephum XX. 3. Antiq. Sveronium Vesp. c. 6.
& in inscriptione Veteri apud Gruterum pag. CXXIV. 1.

Julianus Episcopus *Alexandrinus*, cui circa A. C. 187. Demetrius suc-
cessit. Euseb. Hist. Eccles. p. 174. 190. 202.

Julianus *Anazarbensis* Cilix, Martyr, de quo S. Chrysofomi Homi-
lia XLVII. ad populum Antiochenum, Henschenius ad 16. Mar-
ti T. 2. Act. Sanctor. illius mensis p. 421. seq. Omitto plu-
res Julianos Martyres, ut duos Eusebio memoratos, aliosque de
quibus Bollandus T. 1. Januarii pag. 571. Cangius in CPoli
Christiana lib. 4. p. 127. &c.

Julianus *Antiochenus* Episcopus post Petrum Fullonem sub Zenone Imp.
ab A. C. 471-476.

Julianus *Aphtartodoceta*. Infra in Halicarnassensi.

Antonius Julianus historicus, qui sub Hadriano de Judæis scripsit, citatus
à Minucio Felice p. 37. una cum Josepho nescio idemne cum Anto-
nio Juliano Rhetore, quem virum bonum & facundiam florentis
vocat Gellius XVIII. 5.

Julianus *Apameensis* Episcopus tempore Commodi Imp. Euseb. V. 16.
Hist. Eccles. p. 182.

Julianus *Apollinarum* Dynasta, quem ab Adriani Patre regnum accepisse
scribit Arrianus periplo ponti Euxini.

Julianus Abbas cæcus, gente *Arabs*, de quo Sophronius in prato spi-
rituali, Baronius ad A. C. 547. n. ult.

Julianus Petri, *Archipresbyter* S. Justæ, Toletanæ urbis, cujus no-
mine suppositum ab Hispanis Chronicon una cum Adversariis,
descriptione eremitoriorum Hispanorum & carminum vario-
rum collectione fertur, ejusdem cum Pseudo-Dextro fursuris.
Editorem Laur. Ramiresium qui Paris. 1628. typis excudi cura-
vit, Sirmondus honorificum ab eo testimonium operi præfi-
gendum rogatus, bello elusit responso, negavit enim aliud
dare se posse, quam esse auctorem de thesauro suo proferentem
nova & vetera. Vide D. Antonii Reiseri Launorum confesso-
rem pag. 783. & Nic. Antonium lib. 7. Bibl. Veteris Hispanæ
c. 8. qui passim alibi in illo opere Juliani hujus commenta ex-
plodit.

Julianus *Arelatensis*, infra in Pomerio.

Julianus *Rosstrorum* Episcopus, de quo Evagrius III. 37.

Julianus Domni F. *Casariensis*, Cappadox Sophista, qui tempore Constantini M. Imp. Athenis docuit, de quo paucis Svidas, pluribus Eunapius. Idem Julianus cujus Lexicon *πολύτροπον* in decem Rhetoras laudat Photius Cod. 150.

Julianus *Casarinus*, qui Concilio Basileensi interfuit, de quo H. Warthon in appendice ad Historiam literariam Ecclesiasticorum scriptorum Cavei ad A. C. 1426.

Julianus *Cardinalis* legatus Nicolai V. Pontificis, auctor tractatus de translatione Imperii, qui MS. exstat in Bibl. Augustz Vindel.

Julianus *Carpentoratensis* Episcopus, qui interfuit Concilio Epaonensi A. C. 517.

Julianus *Celanensis*. Infra in Eclanensi.

Julianus *Cbaldeus*. Infra in Theurgo.

Julianus *Cilix*. Supra in Anazarbenfi.

Julianus *Cirgulanus* Episcopus, cujus mentio in Epistolis Vigili Papz A. C. 550. & 553.

Claudius Julianus p̄fectus Urbis, A. C. 201. in veteri inscriptione apud Gruterum p. XXXII. 6.

Julianus *Coënsis* Episcopus Leoni I. Pontifici charus, cujus vice Synodo Ephesinz A. C. 431. interfuit. Vide Paschasium Quesnellum ad Leonem M. p. 844. sq. edit. primz. Exstat ejus Epistola ad Leonem Imp. adversus Timotheum Ælurum & pro Synodi Chalcedonensis confirmatione, scripta A. C. 457.

Julianus *Comes* Orientis, Juliani Imp. *θαυ* sive avunculus, Christianorum persecutor etiam contra avunculi sententiam crudelissimus de quo Philostorgius VII. 10. Valesius ad Sozom. V. 8. Jac. Gothofredus ad Cod. Theodof. T. 6. p. 368.

Consules Romani Anicius Julianus A. C. 322. M. Aquilius Julianus 38. P. Cæjonius Julianus Camoenius 325. Claudius Julianus 224. T. Vinicius Julianus, suffectus A. 363. Vide & infra in Salvio Juliano.

Julianus *Diaconus*, cujus antidotum æqualis sui laudat Aëtius III. 3. cap. 12. Alius *Julianus Lucas* natione Græcus. Diaconus Toletanus, qui Hispanicam Historiam & de gestis Ildefonsi, quod Archi
Epi-

Episcopo alii tribuunt, scripsit. Baron ad A.C. 657. n. 43. Vossius Hist. latin. p. 753.

Didiu Julianus Imperator A. C. 193.

Julianus *Eborensis* Episcopus, in veteri inscriptione apud Gruterum pag. MLIII. 9.

Julianus Pelagii & Caelestii discipulus, Episcopus *Eclanensis*, contra quem S. Augustinus scripsit. De eo multa, Annales & Pelagianæ scriptores Historiz, Usserius, Vossius, Norisius: Garnerius quoque ad Marium Mercatorem Tomo I. & ad librum diurnum Pontificium Rom. p. 43. Idem Garnerius Juliani hujus libellum missum ad sedem Apostolicam vulgavit cum notis Paris. 1668. 8.

Julianus *Edesseus* Monachus & Anachoreta, cujus vitam Ephraimus Syrus scripsit. De eo Acta Sanctorum IX. Junii, Tomo 2. pag. 175. seq.

Julianus *Episcopus*, quem in libris octo de anima colloquentem induxit & cui libros de vita contemplativa dicavit Julianus Pomerius. Forte Julianus Episcopus *Forojulienfis*, cujus mentio in vita S. Honorati, de quo vide admonitionem libris de vita contemplativa ab erudito viro in nova Prosperi editione præmissam. Fuit & Julianus qui cum aliis Episcopis Gallis Epistolam Synodicam ad Leonem M. scripsit A. C. 451.

Julianus *Halicarnassensis*, Aphthartodoçeta, contra quem scripsit Eusebius Thessalonicensis teste Photio Cod. 162. De eodem Juliano Svidas. Fragmenta ejus quædam in Catenis Græcis.

Juliani duo Episcopi *Hierosolymitani* sæculo post natum Christum secundo. Euseb. V. 12. Hist. Eccles. Fuit & Julianus Monachus Hierosolymitanus monasterii B. Theodosii, qui in Concilio Cpolitano sub Menna A. C. 536. subscripsit libello contra Severum.

Julianus *Lebedi* postea Episcopus, notarius Stephani Episcopi Ephesini in Synodo Ephesina *λυσταγ* A. C. 449 Evagr. II. ult. p. 311.

Julianus *Lucas*, supra in Diacono.

Julianus *Mascellio*, in veteri inscriptione apud Gruterum p. LI. 2. Ne dicam de aliis Julianis per veteres inscriptiones. obvis & quos in indice Gruteriano licet videre.

Julianus *Medicus* Methodicus, Apollonii Cyprii & Olympiani discipulus quem audivit Alexandriz & subinde confutat Galenus. Scripsit

psit libros XLVIII. contra Aphorismos Hippocratis, Philonem five librum de Methodo. nec non de animi & corporis morbis *ἑπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν*, atque *εἰσαγωγῆς*. Vide indicem scriptorum à Galeno laudatorum supra lib. 4. c. 17.

Julianus Molitensis Episcopus qui cum Cingulano subscripsit constitutioni Vigilii Papæ A. C. 553.

Julianus Memoris Episcopi filius, cujus & Jūs clarissime fœminæ Epithalamium à Paullino scriptum videre exoptat Barthius lib. 2. c. 1. Adversariorum.

Julianus mercator opulentus ac liberalis, cujus tumulum epitaphio decoravit Venantius Fortunatus lib. 4. carm. 23.

Julianus Patricius & Exconsul qui non diu post Justiniani tempora scripsit libris duobus Epitomen Novellarum, quæ exstat & de qua dixi in Bibl. Latina. Idem forte cui Priscianus Cæsariensis Grammaticus libros suos dedicavit.

Julianus Pomerius Mauritanus, presbyter Arelatensis sub extremum Sæculi V. clarus, cujus libri tres de vita contemplativa exstant inter Prosperi opera, cujus nomine jam olim citati sunt à Chirodongo in regula Canonicorum & Jona Aurelianensi lib. 1. c. 1. & 10. de institutione Laicali. De scriptis ejus deperditis videndus Gennadius cap. 98. de S. E. qui ipso adhuc superstite scripsisse se innuit, & Isidorus c. 12. Ad hunc Pomerium est Epistola Ennodii sexta libri secundi, & una alteraqve Ruricii Lemovicensis, à quo etiam Abbas appellatur. De eodem Cyprianus junior in vita S. Cæsarii Episcopi Arelatensis: *Erat autem illis admodum familiaris Pomerius quidam professione Rhetor, Afer genere, quem ipse singulariter earum Grammaticæ artis doctrinam reddebat.* Prologum alterum librorum de vita contemplativa quem Dacherius T. 13. spicilegii p. 254. primus putavit se vulgasse, Lugdunenses A. 1639. & Parisienses in nova Prosperi editione A. 1712. prologo priori clausulæ instar ad texuere; omissum miror.

Julianus Prætorianus sub Rege Gothorum Vitige. Liberatus in breviario c. 22.

Julianus Episcopus Puteolanus. Rectius Julius. Vide Quesnelli notam 39. ad Epistolam 24. Leonis Magni.

Julia-

- Julianus *Sabas* five *πρωβύτης*, eremita. Theodorit. Hist. religiof. c. 3. & Hist. Ecclef. III. 24. IV. 27.
- M. *Salvius* Julianus Afer Hadrumetinus, proavus Didii Juliani Imperatoris Jctus, qui Consul Romæ fuit Anno Christi 148. & juffu Hadriani Imp. Edictum perpetuum condidit. De eo dixi in Bibl. Latina. Alius M. Salvius Julianus junior, qui confuletum gesfit A. C. 175.
- Julianus *Samaritanorum* adverfus Justinianum rebellantium & mox opprefforum Rex. Cyrillus in vita S. Sabæ, Baronius ad A. C. 530. n. 19. Alius Justiniani ejusdem à secretis & ad Æthiops Homeritasque legatus, cujus mentio apud Procopium lib. 1. & 2. de bello Perfico.
- Julianus *Scribo* de quo Baronius ad A. 600. n. 3.
- Julianus *Signinus* Epifcopus, cujus meminit Vigilius Papa Epiftola contra Theodorum Czfarienfem fcripta A. C. 551.
- Julianus Chaldæus, ejusque filius Julianus *Theurgus*, M. Antonini Philofophi temporibus clarus, de quorum Theurgicis fcriptis & *τελετικαῖς* five Magica fcripta ac *τελεσµατα* explicantibus videndus Svidas. De oraculis Juliani Theurgi dixi lib. 1. c. ult. ubi de oraculis tributis Zoroaftri, Mago Perfæ.
- Julianus *Toletanus* Epifcopus, *ἀντικειµένον* & prognoflicorum, aliorumque variorum fcriptorum latinorum auctor, de cujus vita & monumentis videndi Nic. Antonius lib. 5. Bibl. Veteris Hispaniæ c. 7. Caveus in Historia literaria fcriptor. Ecclef. ad A. C. 680. & Henschenius in Actis Sanctorum ad 8. Martii T. 1. p. 782. feq. Hunc cum Pomerio multi perperam confundunt.
- Julianus *Tyrannus* sub Diocletiano, à Carino interfectus. Aur. Victor de Czfariibus c. 39. Alius Julianus Nobiliffimus, filius Constantini Tyranni, una cum patre juffu Honorii occifus A. C. 411. Sozom. IX. 15. Olympiodor. apud Photium Cod. 80. p. 195. fq.
- Juliani nomen, propter Apoftatam, Christianis exofum, adeoque rarius ufurpatum, Hispanis vero imprimis ob Julianum Cætzæ five Septæ Comitum, qui A. C. 714. Mauros in Hispaniam adduxit, in vifum notavit Johannes Mollerus in Homonymopropia pag. 121. 122. & Jo. Schmidius diff. de fatalitate nominum propriorum humanorum edita Lipsiæ A. 1683.

VII. Catalogus Scriptorum CCCC amplius,
qui veram Religionem adversus Atheos, Deistas seu
Naturalistas, Idololatrias, Judæos & Muhame-
danos asseruerunt.

Veteres Græci deperditi.

- 1 *Aristonis* Christiani cum *Papisco* Judæo Alexandrino *Ἀριστὸν* quam
S. Luca tribuit *Clemens Alex.* alii referunt ad *Aristonem Pellicanum*.
Vide quæ dixi lib. V. cap. 1. pag. 187. seq. Proœmium sub titu-
lo *Celsi de Judaica incredulitate ad Vigilium* legitur latine inter ope-
ra Cypriano adscripta. Confer Jo. Spencerum ad Origenem
contra Celsum pag. 57.
- 2 Ejusdem *Aristonis* Apologia pro Christianis ad Imperatorem Ha-
drianum, de qua in Chronico Paschali p. 255. ubi male legi-
tur *Ἀριστὸν καὶ Ἀρίστον*, pro *ὁ Πηλαίου Ἀρίστον*.
- 3 *Quadrati* Apologeticus pro Christianis, ad Imp. Hadrianum.
- 4 *Aristidis* ad eundem Hadrianum Apologia pro Christianis.
- 5 *Iustini* Martyris liber de resurrectione, & de fide ac Providentia
ad Euphrasium Sophistam.
- 6 *Irenæi* contra gentes volumen, Eusebio memoratum atque Hie-
ronymo.
- 7 *Tatiani* πρὸς τὰς ἀποφθαιμίας 7^α ἐπὶ Θεῷ.
- 8 *Clementis* Alexandrini de Providentia. Ejusdem de resurrectione
mortuorum.
- 9 *Claudij Apollinaris* Hierapolitani in Phrygia Episcopi Volumen pro
fide Christianorum, ad M. Antoninum Verum, & de Verita-
te libri duo, adversus gentes libri V. Contra Judæos libri II.
Vide quæ dixi lib. V. cap. 1. p. 189.
- 10 *Melitonis* Episcopi Sardenfis Apologeticus pro Christianis ad M.
Aurelium Antoninum.
- 11 *Apollonii* Romani Apologia pro Christianis latine dicta sed ab Eu-
sebio Græce inserta Actis Martyrum.
- 12 *Miltiadis* Apologia pro Christianis ad Marcum & Commodum, ac
Volumen adversus Gentes, & adversus Judæos aliud.
- 13 *Sexti* de resurrectione liber ab Eusebio V. 27. Hist. laudatus.

- 14 *Hippolyti* Protrepticus ad Severam, Philippi Arabis Conjugem, Et de Christo ac resurrectione.
- 15 *Metobdii* adversus Porphyrium libri, & de resurrectione.
- 16 *Luciani* Martyris Apologia, cujus meminit Eusebius IX. 6. Hist. & Rufinus breve argumentum ex Actis Martyrii Historiz suaz inseruit.
- 17 *Ammonius* Alexandrinus de Moyfis & Jesu consonantia.
- 18 *Eusebii* adversus Porphyrium libri XXV.
- 19 Ejusdem Demonstrationis Evangelicaz libri X posteriores.
- 20 Ejusdem Ecclesiastica Præparatio, & ἀπόδειξις allegata in Jure Græco Rom. lib. IV. p. 295.
- 21 *Cæsarii*, fratris Gregorii Naz. καὶ Ἑλλήνων. Svid.
- 22 *Apollinaris* Laodicensi libri XXX. adversus Porphyrium. Svid. vide quæ dixi lib. IV. c. 27. n. 41.
- 23 *Apollinaris* ejusdem Syri contra Julianum & Philosophos pro Veritate, laudat Sozomenus lib. 5. cap. 18. incertum an idem opus cum priore.
- 24 *Philosorgii* adversus Porphyrium opus, cujus meminit ipse in Hist. Eccles. X. 10.
- 25 *Diodori* Tarsensis contra Judæos, & libri VIII. contra assertores fati, quibus varios Ethnicorum Philosophorum Platonis, Aristotelis, Porphyrii errores confutavit. Svid. in Διόδορον.
- 26 *Theodori* Mopsuesteni libri III. contra Magiam Persarum, de quo opere Photius Cod. 81.
- 27 *Cyrilli* Alex. libri de Synagogaz defectu. Gennad. 57. de S E.
- 28 *Philippi Sideta* contra Julianum Imp.
- 29 *Stephanus* Bostrenus contra Judæos, citatus à Joanne Damasceno Orat. tertia de imaginibus.
- 30 *Joannis Philoponi* contra Jamblichum de imaginibus. Vide Photium Cod. 215.
- 31 Auctoris incerti Opus XV. librorum, in τέσσαρσι quinque distinctum, quo testimonia Ethnicorum Christianis dogmatis suffragantia collecta fuisse refert Photius, quem vide Codice CLXX.
- 32 *Epodius* Monachus adversus Saracenos, qui citatur ab Euthymio titulo panopliæ XXIV.

N

Sy-

Syri.

- 33 *Jacobi* Nisibeni adversus Gentes, de gentium conversione, de persecutione Christianorum, de resurrectione &c. Vide *Gennadium* cap. 1.

Veteres Latini deperditi.

- 34 *Tertulliani* de superstitione sæculi.
 35 *Asclepiada* liber de providentia summi DEi, ad *Lactantium* qui ejus operis meminit VII 4.
 36 *Lactantii* adversus Judæos; quod opus promittit VII. 1. institutionum.
 37 *Augustini* contra Paganos libri III. & exhortatio ad eosdem.
 38 *Niceæ* subdiaconi Aqvilejensis, instructionis ad Neophytos libri VI de quibus *Gennadius* c. 22.

Scriptores Græci qui exstant.

- 39 *Flavii Josephi* contra Apionem & Manethonem libri duo.
 Liber *ἑξήκων* contra Platonem, Josepho à quibusdam tributus cujus fragmentum saltem habemus.
 40 Petri Apostolici cum Appione disputatio in Clementinis & recognitionibus sub Clementis nomine editis.
 41 *Justini* Martyris *ἔλεγχος πρὸς Ἕλληνας*, itemque *λόγος πρὸς Ἕλληνας*, nec non Apologia duplex pro Christianis, Liber de Monarchia, Everfio dogmatum Aristotelicorum, & Dialogus cum Tryphone, de quibus uti de quæstionibus quoque quæ sub ejus nomine feruntur dixi lib. V. cap. 1. p. 53. seq.
 42 *Tatiani* liber adversus Gentes
 43 *Athenagora* Apologia pro Christianis, & liber de resurrectione mortuorum.
 44 *Theophili* Antiocheni libri III. ad Autolycom pro fide Christiana.
 45 *Clementis* Alexandrini Protrepticus ad Gentes, cui etiam addi debent multa ex libris ejus Stromatum.
 46 *Origenis* contra Celsum Epicureum libri VIII. quorum primo & secundo etiam refellit objectiones quas Judæi nomine Celsus adversus Christianos produxerat.
 47 *Macarii Mænetis*, *ἰσχυρὰ* Apologia Evangelica sive libri *ἀποκρίτικῶν* (responsionum) ad Theosthenem adversus Gentiles Evangelii

geli calumniatores. Opus haecenus ineditum & ab Albertino pag. 487. de S. Evcharistia magis forte quam meretur contemptum ac depressum. Vide quæ de eo dixi lib. V. c. 1. p. 276. & quæ ex illo servavit Nicephorus CPol. in anthirrheticis MSS. unde protulit nonnulla Tillemontius in Historia Imperatorum T. IV. in vita Constantini M. c. 93.

48 *Eusebii* libri XV. Præparationis & libri X. priores Demonstrationis Evangelicæ, & adversus Hieroclem, qui Apollonium Tyanensem cum Christo contulit, liber.

49 *Atanasii* adversus Gentes libri II. ad Macarium.

50 *Greg. Nazianzeni* stelitevticæ binæ in Julianum.

51 *Gregorii Nysseni* πρὸς Ἑλληνας, adversus Græcos ex communibus notionibus. T. 1. Opp. p. 914. Ejusdem contra fatum, id. p. 894.

52 *Jo. Chrysothomi* adversus Judæos & Ethnicos ἀποδείξις de Christo T. V. edit. Græcolat. p. 735.

Ejusd. adversus eos qui providentiam in dubium vocant offensicalamitatibus piorum. id. p. 766.

De Babyla & adversus Julianum atque Gentiles. id. T. 1. pag. 645.

Adversus Judæos Homiliz VI. T. 1. p. 383.

53 *Titus Bostrensis* providentiam Divinam propugnans libro secundo contra Manichæos.

54 *Hermia* irrisio gentilium.

55 *Basilii Seleucienensis* demonstratio contra Judæos de Adventu Christi T. 8. Bibl. Patrum Lugd. p. 495. est ejus Oratio XXXVIII.

56 *Cyrilli Alex.* adversus Julianum libri X. & liber adversus Judæos, cum quæstionibus.

57 *Philippi Sidetæ* Acta disputationis in Perfide habitæ Christianos inter, Gentiles ac Judæos. MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio lib. V. p. 137.

58 *Theodoresti* de curatione Græcarum affectionum, contra Julianum libri XII. & de Providentia Homiliz X. & in Daniele ubi adversus Judæos disputat.

59 *Gregentii* ArchiEpiscopi Ephrensis disputatio cum Herbanio Judæo.

59 b. *Anez Gazzi* Theophrastus, sive de animæ immortalitate.

59 c. *Zachariz Mytilenzi* Ammonius, sive Mundum non esse æternum.

brofianz Bibliothecz, Mediolan. 1697. 4. In hoc inter alia testatur quod libenter ego etiam & toto pectore verbis illius profiteor:

*Discussi, fateor, scēlas quantum potui omnes,
Plurima quasivi, per singula quaque cucurri,
Sed nihil inveni melius, quam credere Christo.*

- 89 *Augustini* de Civitate DEi contra Gentes ad Marcellinum libri XXII. Ejusdem de vera Religione liber, & adversus Judzos.
- 90 *Pauli Orosii* adversus Paganos Historiarum libri VII.
- 91 *Aurelii Prudentii* libri duo adversus Symmachum ac veterem Deorum Gentilium cultum. Ejusdem Apotheosis, in qua hymnus contra infideles, aliusque contra Judzos.
- 92 *Apollonii* Philosophi altercatio cum *Zaccho* Christiano, libris III. in spicilegio Dacheriano T. X.
- 93 *Junilii Afer* parte 2. de partibus Divinz Legis cap. 29. Unde libri religionis Christianz asserantur T. X. Bibl. Patrum Lugd. pag. 350.
- 94 Incerti adversus Judzos qui infecuti sunt Dominum nostrum IESUM CHRISTUM. Inter S. Cypriani Opera.
- 95 Incerti contra Judzos, Paganos & Arianos sermo de symbolo, & de altercatione Ecclesiz & Synagogz, inter opera Augustini, appendice Tomi VIII. edit. Benedictinorum.
- 96 Varia collectanea adversus Judzos, in Auctario Stevartiano, atque inde T. 27. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 619-623.
- 97 *Julianus*, Pomerio quem sæpius citat junior, Episcopus Toletanus Sæculi VII. scriptor libris tribus de demonstratione ætatis sextæ contra Judzos ad Ervigium Regem.
- 98 *Isidorus Hispal.* contra nequitas Judzorum.
- 99 *Rabani Mauri*, sive *Amulonis* potius, contra Judzos liber ad Carlum Regem Lotharii Imp. fratrem.
- 100 *Agobardus* de insolentia Judzorum, de Judaicis superstitionibus ad Ludovicum Pium &c.
- 101 *Anonymi*, Diaconi Bituricensis, ex Judzi prologus contra Judzos, editus à Jacobo Hommey in supplemento Patrum.

- 102 *Guiberti* Abbatis Novigentini de incarnatione, adversus Judæos.
 103 *Odonis* Cameracensis Abbatis contra Judæos.
 104 *Petri Blaesensis* contra perfidiam Judæorum T. XXIV. Bibl. Patrum
 Lugd. p. 1189.
 105 *Petri Damiani* Antilogus contra Judæos, T. 3. Opusc. 2.
 106 *Fulberti* Carnotensis sermo contra Judæos.
 107 *Gilberti Crispini* Abbatis Westmonasteriensis ad Anselmum alter-
 catio Christiani cum Judæo T. XX. Bibliothecæ Patrum Lugd.
 pag. 1884.
 108 *Petrus* Cluniacensis contra Judæorum duritiem.
 109 *Gualteri de Castellione* Insulani, Tornacensium Canonorum præ-
 positi, qui Sec. XII. exeunte claruit & poemate de rebus Ale-
 xandri M. notior est, contra Judæos libri III. editi à Casimiro
 Oudino. Lugd. Bat. 1692. 8
 110 *Thomæ Aquinatis* summa Catholicæ fidei contra Gentiles, in libros
 IV. distributa. Rom. 1467. Venet. 1480. fol. Colon. 1500.
 fol. & cum commentariis Francisci de Sylvestris, Ferrariensis
 Lugd. 1565. fol. Occurrit etiam cum iisdem commentariis in-
 ter opera Thomæ junctim excusa Rom. 1570. Venet. 1594.
 Antwerp. 1612. fol. tomo nono. Græce ex Demetrii Cydo-
 nii versione extat. MS. in Bibl. Regis Galliz.

*Scriptores recentiores de Veritate Religionis
 Christianæ.*

- XII *Raimundi Sebundi* Hispani Theologia Naturalis de Homine &
 Creaturis, sive liber Creaturarum & thesaurus divinarum Con-
 siderationum, ad umbilicum perductus Tolosæ A. C. 1436. Pro-
 diit post Daventriensem editionem (cujus meminit Wartho-
 nus) Argentinz 1496. fol. Paris. 1509. 8. Lugd. 1540. 8. Ve-
 net. 1581. 8. Francof. 1621. 8. Lugd. 1648. Amst. 1661.
 Fallitur Nic. Antonius qui Parisiensem pro prima editione habet
 Bibl. vet. Hispana T. 2. pag. 141.

Ejusdem *Viola animæ*, liber ejusdem argumenti, dialogi more dispu-
 tatus. Toleti 1500. 4. Lugd. 1568. 12. Non contemnen-
 dus

- dus hic scriptor visus est Michaeli Montano, qui Theologiam naturalem Gallice vertit Rothomag. 1603. & 1641. 8. Apologiamque eius composuit lib. 2. conatum * cap. 12. licet fecius de ipso censent alii. ut Mericus Casaubonus libro de credulitate & incredulitate p. 16.
- 112 *Marsili Ficini* Florentini de religione Christiana & fidei pietate opusculum ad Laurentium Medicem, scriptum A. 1474. & sæpius editum separatim, atque inter Ficini Opera junctim excusa primo loco positum Tomo I. Paris 1641. fol. Prodiit etiam cum notis Lud. Crocii, Brem. 1617.
- 113 *Hieronymi Savanarole*, † Ferrariensis, Triumphus Crucis contra sæculi sapientes, sive de Veritate fidei, libri IV. Lugd. Bat. 1633. 12. ut antiquiores editiones omittam.
- 114 *Jo. Francisci Pici, Mirandulani* sive Mirandulæ Domini & Concordiæ Comitis examen Vanitatis Doctrinæ Gentium & Veritatis Christianæ disciplinæ, libris VI. Mirandulæ 1520. atque inter Auctoris opera excusa junctim Basil. 1601. fol. p. 477.
- 115 *Theodori Bibliandri* Christianismus sempiternus, verus, certus, in quo solo homines possunt salvari, libris III. contra falsam ac deceptricem sapientiam. Basil. 1553.
 Idem Alcoranum edidit cum Richardi Florentini & variorum confutatione. Basil. 1543. fol.
- 116 *Ludovici Vivis* de veritate fidei Christianæ libri quinque dialogorum more compositi Basil. 1543. Lugd. 1551. & inter Opera junctim edita T. I. p. 286. Basil. 1555. fol.
 Carolus Arndius V. C. in Systemate literario pag. 123. memorat Erasmi libellum de religionis Christianæ Veritate & seorsim excusum & conjunctim cum reliquis ejus operibus. Sed sefellit eum memoria.
- 117 *Dominici Mellini* in veteres Christiani Nominis obtrectatores libri IV. Florentiæ 1577. fol.
- 118 *Augustini Sseuchi* Eugubini de perenni Philosophia libri X. ad Paulum III. Pontificem Max. Lugd. 1540. fol. Basil. 1542. 4. & inter Opera junctim edita, Venet. 1591. fol. tomo tertio.

* Essais de Michaël Montagne.

† Vide Crenii præf. ad Helvici elenchos Judaicos p. II. seq.

- 119 *Hieronymi Orosii* de vera sapientia libri V. Ulyssipone 1578. Col. 1579. 8. & inter opera Rom. 1592. fol.
- 120 *Gvil. Budæi* de transitu Hellenismi ad Christianismum libri III. Paris. 1556. fol.
- 121 *Mutii Pansa* Pinnensis de osculo seu consensu Ethnicæ & Christianæ Philosophiæ, ubi Chaldæorum, Ægyptiorum, Perfarum, Arabum, Græcorum & Latinorum Myſteria, tanquam ab Hebræis desumpta, fidei nostræ consona de DEO deducuntur. Marpurg. 1605. 8. secundus liber quem pag. 115. & alii tomi quos promittit p. 291. & 485. nunquam viderunt lucem.
- 122 *Livii Galantis*, Ord. minorum, libri XX. de Christianæ Theologiæ cum Platonicâ comparatione, Bononiæ 1627. fol.
- 123 *Petrus Calanna* in Philosophia seniorum, sacerdotia & Platonicâ. Panormi, 1599. 4.
- 124 *Joa. Baptista Crispus*, Gallipolitanus de Philosophis caute legendis & Platonicorum dogmatum Christianæ religioni adversorum censura ac confutatio. Rom. 1594. fol. Confer scriptores de consensu vel dissensu Platonicæ Philosophiæ cum Christiana religione, laudatos à me supra lib. 3. c. I. & *Francisci Baltus* S. L. Apologiam Gallice editam pro SS. Patribus Platonismi accusatis, Paris. 1711. 4.
- 125 *Ludovici Granatensis* Introductio ad Symbolum fidei. Hispanice Salmanticæ 1582. fol. Italice Venet. 1587. 4. & latine eodem anno Jo. Paulo Gallutio interprete, & Gallice per Nicolaum Colinum.
- 126 *Petri Rami* Commentarius de religione Christiana IV. libris. Francof. 1576. 8.
- 127 *Gvil. Postelli* * de Orbis terræ Concordia libri IV. sine temporis nota fol. & 8. & Basil. 1544. fol. Primo religionis Christianæ placita rationibus Philosophicis docentur. Secundus est de Muhamede, & Alcorani confutatio. Tertius, quid commune totus orbis tam jure humano quam divino habeat. Quartus, qua arte sine seditione falsæ de DEO persuasiones ad veram pertrahi possint. Supplementum hujus operis est Alcorani & Evangelistarum Concordiæ liber Paris. 1543.

O

Ejus-

Libri 5ti Pars Tertia.

* Vide Obs. Hallenſ. T. 1. p. 335. & B. Tho. Itigii diſſ. de Poſtello §. XI. & XVII. & XXX.

Ejusdem Pantheonofia, five de compositione omnium disfidiorum circa æternitatem &c. ibid.

128 *Josephi Acosta* S. I. de natura novi orbis libri II. & de promulgatione Evangelii apud Barbaros, five de procuranda Indorum salute libri V. Colon. 1596. 8. Ejusdem de Christo revelato libri IX. Rom. 1590. 4. Lugd. 1592. 8.

129 *Philippi Mornai*, * Plesiaci Domini de Veritate Religionis Christianæ liber adversus Atheos, Epicureos, Ethnicos, Judæos, Mahumedistas, & cæteros infideles Gallicè Antwerp. 1581. 4. Latine Antwerp. 1583. 8. Lugd. Bat. 1587. 8. Sigenz Nafsovirorum 1597. 8. Herborn. 1602. 1609. 8. & cum notis Jo. Friderici Breithauptii, Consiliarii Gothani Anno 1713. denotat 1597. 4.

Ejusdem Mornai ad Judæos Parænesis. Salmur. 1607. 4. Gallice.

130 *Eilhardi Lubini* diss. de veritate Religionis Christianæ, è libro Philippi Mornai. Rostoch.

131 *Antonii Possivini* Bibliothecæ selectæ liber IX. X. XI. de juvenandis Judæis, Mahometanis & Gentibus.

132 *Hugonis Grotii* de Veritate Religionis Christianæ libri VI. carmine Belgico, ** in usum navigantium & ad barbaras terras excurrentium. Hocopus A. 1620. in carcere *** scriptum & A. 1622. cum jam libertati restitutus esset editum, deinde *latine* auctor vertit & dicavit Hieronymo Bignonio, primumque A. 1627. vulgavit sine notis, cujusmodi jam tertia editio prodit Lugd. Bat. 1633. 12. Deinde addidit *notas*, cum quibus post editionem primam Paris. 1640. 12. sæpissime vidit lucem, & separatim, & inter Criticos sacros, atque inter Theologica Grotii Opera junctim excusa. Novissime Amstelodami *Job. Clericum* recudi curavit 1709. 8. addito præter breves notas libro de eligenda inter Christianos dissentientes sententia. Eodem anno prodit Lipsiæ 8. cum analectis *Ernesti Salomonii Cypriani*.

Græca versionis à Pastore legati Anglicani Parisiis concinnatæ meminit Grotius Epist. 883, scripta ad Vosium A. 1638. additque: *Pennisicæ*

* Crenius T. 3. Methodor. p. 350. seq. & T. 8. animadvers. Pho. Ittigii Opuscula Varia p. 252.

** Laudat Voëtius T. I. select. p. 171. & Hootbeckius de Ethnicis convertendis p. 99.

*** Vide Tenzeli *Monat. Unterredungen* A. 1693. p. 232. 248. sq. Jo. Christoph. Wolfii *carcerem, eruditorum Museum*. p. 28.

isficia autem, nunc Perlice vertunt, ut Mahumetistas, si DEus adspires, faciant Christianos.

Arabicam versionem à Potockio concinnari curavit Rob. Boyle, unde lepidus error Sponii & Wheleri qui ex Arabico illo Grotium plagii * reum agunt, in itinerariis suis lectu alioque dignis & amoenis.

Galica Jo. Cordeſii, nec minus altera quæ notatur in libro Hexameron ruſtici pag. 31. itemque nova tertia auctore P. le Jeune. Ultrajecti 1692. 12.

Germanica Valentini Muſculi, qui notas etiam tranſtulit dicavitque Comiti Jacobo de la Gardie, Holmiz, 1656. 12. Altera Martini Opitii, qui reddidit Germanico carmine.

Anglica Coventrii.

Altera Simonis Patricii Episcopi poſtea Elienſis, qui ſeptimum librum addidit, Pontificiis oppoſitum.

Malaiice etiam transferri fecit Rob. Boyle, (1637.

Suæcica verſio memoratur à Grotio Epistoſa ad fratrem 412. data A. C.

133 Jo. Henichii, Theologi Rinthelønſis de veritate Relig. Chriſtiani tractatus, quo ea, quæ Hugo Grotius de hac materia commentatus est, aliquanto uberius exponuntur. Rinthelii 1667. 12.

134 Jo. Canuti Lenai Theologi Upſalienſis de Veritate & excellentia Chriſtiani Religionis brevis informatio ad Carolum Guſtavum, Comitem Palatinum Rheni, & poſtea Sveciæ Regem. Upſaliæ primum, deinde Stetin. 1642. 12. Prodiit etiam Coburgi atque A. 1702. 12 Schleuſingæ.

135 *Simon Patrik* Witneſſes to Chriſtianiſy.

136 *Robert Jenkin* reaſonableneſ and certainty of the Chriſtian religion. Lond 1698. 1700. 8. 2. Volum.

137 *Joannis Locke* reaſonableneſ of Chriſtianiſy Lond. 1695. & ex Anglico Gallice, Petro Coſteo interprete Amſt. 1696. 8. que la religion Chreſtianne eſt tres-raiſonnable, telle qu'elle nous eſt reprẽſentẽe dans l' Ecriture ſainte. Prodiit etiam Gallice altera pars ibid. 1703. 8. in qua leguntur reſponſa ad objectiones Stillingfleeti, Eduardi aliorumque ſeparatim Anglice à Lockio Londini edita.

O 2

138

* Confer ſi placet quæ olim ſcripſi in Decade Decadum cap. 43. Verſionis illius Arabicæ meminit Pocockius Epistoſa, ad Voſium 336. data A. 1642. & Hottingerus Hiſt. Ecclẽſ. T. 1. 515.

- 138 *Joannis Clerici* de l'incredulité, ou l'on examine les motifs & les raisons generales qui portent les incredules à rejeter la religion Chrétienne, avec deux lettres ou l'on en prouve directement la Verité. Amst. 1696, 1714. 8. & ex Gallico Anglice Lond. 1697. 8.
- 139 *Caroli Leslie* truth of Christianity demonstrated. Lond 1711. 8. Memoires de Trevoux 1712. p. 183.
Ejusdem courte methode. ibid. 1697. 8. Mem. de Trevoux 1712. Mars.
- 140 *Joachimi Stegmanni junioris*, brevis demonstratio Religionis Christianæ Veritatis, inserta operibus Danielis Brenii. Amst. 1664. fol.
- 141 *Jordani Nicolai Edenii* Theologi Upsaliensis dissertatio de Religionis Christianæ veritate. Upsal. 1661. 8.
- 142 *Michaëlis Mourgues* S. I. plan Theologique du Pythagorisme & des autres sectes savantes de la Grece, pour servir d'eclaircissement aux ouvrages polemiques des Peres contre le Paiens. Tolosæ 1712. 8. duobus Vol.
- 143 *Anonymi* Christianity the great ornament of humane life. Lond. 1701. Nouvell. de la Rep. des lettres 1701. Sept. p. 349.
- 144 *Richardi Steele* Christian Heros, libellus Anglice plus simplici vice editus in 8. & 12. quo probatur Christianæ religionis observantem Principem dignissimum esse Herois nomine. Ad idem argumentum spectat Oratio *Hurtadi de la Motte*, volumini tertio ejus poematum præmissa, qua ostenditur neminem vere mereri nomen Magni, nisi pium cultorem Numinis.
- 145 *Jacobi Bernardi* Professoris Math. & Ecclesiastæ Leidenfis; de l'Excellence de la Religion Chrétienne. Lugd. Bat. 1714. 8.
- 146 *Eduardi Stillingfleet*, Episcopi Vigorniensis Origines sacræ, or rational account of the Grounds of the Christian faith, as to the truth and divine auctority of the Scriptures and the matters therein contained, libri III. Lond. 1666. 4. Germanice Brem. 1695. 8. Melior editio septima Cantabrig. 1702. fol. cui accessere ex auctoris M^{Sto} capita duo libri primi operis alterius quod pars-

parabat auctor quinque libris absolvendum hoc titulo: *Origines sacrae* or a rational account of the grounds of natural and reveal'd religion, where in the foundations of religion and the authority of the Scriptures are asserted and clear'd, with an answer to the Modern objections of Atheists and Deists.

- Ejusdem letter to a Deist, in answer to several objections against the truth and authority of the Scriptures Lond. 8. & Latine D. Andrea Adamo Hochstetero interprete. Ulm. 1695. 8. cum mantissa de divinitate Scripturarum V. & N. T. ex libello Gallico Anonymi contra indifferentissimum religionum A. 1692. Amst. impresso.
- 147 *Jo. Witty* essay towards a vindication of the Mosaic History of creation of the world, in several letters. Lond. 1705. 8. Act. Er. 1707. pag. 161.
- 148 *Jac. Abbadie* traité de la Verité de la religion Chrétienne. Roterd. 1684. 2. Vol. 8. Germanice cum notis Francof. 1713. 4. Ejusd. de la divinité de Jesus Christ. Roterd. 1689. 8.
- 149 *Godfridi Olearii* Theologi Lipsiensis *Jesus der wahre Messias, ein köstlicher Eckstein.* Lips. 1714. 8.
- 150 *Edward Fowler*, Episcopi deinde Glocestriensis, design of Christianity, or a plain demonstration and improvement, that the enduing men with inward real righteousness or true holiness, was the ultimate end of our Saviours coming into the world, and is the great intendment of his blessed Gospel. Lond. 1699. 8. tertia editio.
- Ejusdem *Libertas Evangelica*, or a discourse of Christian liberty, being a farther pursuance of the argument of the design of Christianity. ibid. 1680. 8.
- 151 *Marchionis de Pianezza* demonstratio Evangelica, quam ex Italico vertit Dominicus Bohurius S. I. Paris. 1672. 12. recuf. 1678.
- 152 *Job. Englerti*, Swinfurtenfis, Gentilis testis veritatis, duabus dissertationibus expositus. Lips. 1710. 4.
- 153 *Petri Zornii* erstes Christenthum/so wohl in reiner Lehre als heiligen Leben aus den Feinden Christliches Nahmens den Heyden entworfen. Kiel 1711. Sciagraphia majoris operis promissi nec dum editi.

- 154 *Tobia Eckhardi*, Rectoris hodie Gymnasii Quedlimburgensis, selecta non Christianorum de Christo testimonis. Stadz & Quedlimb.
- 155 *Pet. Dan. Huetii* Demonstratio Evangelica, Paris. 1679. fol. Amst. 1680. 8. & auctior Paris. 1690. fol. Lips. 1694. 4 & 1704. 4. In his tribus posterioribus, licet alioqvi longe melioribus sunt quaedam loca omissa quae in primis duabus exstant. Vide notas ad Petri Bzlii Epistolas pag. 115.
- Ejusdem Alnetanz quaeſtiones sive de concordia rationis & fidei libri III. quorum primo lex concordiae, secundo dogmatum & tertio praeceptorum Christianorum Ethnicorumque comparatio continetur. Cadomi 1691. Lips. 1692. 4.
- 156 *Sam. Bochari* sermons de la divinité, nécessité & certitude de l'Écriture sainte. De l'autorité & de l'utilité du vieux Testament &c. dans ses sermons sur divers textes, Tom. I. Amst. 1714. 12.
- 157 *Martbia Flacii* demonstratio certitudinis sacrarum literarum in Clavi S. Scripturae T. 2. p. 441. seq.
- 158 *Epidii Hunnii* Theologi Witebergenſis liber de Sancta Majestate, auctoritate, fide ac certitudine sacrae Scripturae Propheticae & Apostolicae V. & N. T. Francof. 1591. 8. & inter Opera ejus junctim edita in fol. & ante commentarios ejus in Nov. Test. recusos Witeb. 1706. fol. curante B. D. Jo. Henr. Feustkingio. Etiam Germanice vertit Isaacus Foecklerus Francof. 1596. quae versio emendata à B. D. Elia Veilio, Theologo Ulmenſi, cum ejus praefatione prodit Ulmæ 1696. 12.
- 159 *Dr. Williams* sermons concerning Divine revelation, preached at the lecture founded by the honorable Rob. Boyle Esqve Lond. 1695.
159. b. *Jo. Henr. Biferfeldius* de Divina Scripturae sacrae eminentia.
- 160 *Petri Dinani* Ecclesiastæ Roterodamensis achbaarheit van Godts Woort, sive de dignitate Verbi Divini Roterd. 1709. 4. Belgice. Aët. Er. 1711. p. 69.
- 161 *Christiani Dreieri* Theologi Regiomontani, de principiis fidei Christianae, sive de credendi regula contra Gentiles & Judaeos libri duo. Regiomonte 1689. 4.

- 162 *Jo. Henrici Albedustriumphus Biblicus* Herb. 1624. 8.
- 163 *Lud. Ferrandi* reflexiones sur la religion Chrétienne. Paris. 1696. 12. duobus vol.
- 163 b. Prefervatif contre l'irreligion, ou demonstrations des veritez fondamentales de la religion Chrétienne, avec une preface ou l'on fait voir les principaux motifs de l'incrudulité, ses pernicieux effets, & les moyens d'en empêcher le progres, par *Mr. de la Touche Boesnier*, à Londres. Hagz Com 1707. 8. Vide Acta Er. 1708. p. 451.
- 164 *Pauli Segnerii* S. I. incredulo senza escusa.
- 165 *Anonymi* la veritable religion cherchée & trouvée, en IX. discours Paris. 1708. 12. Memoires de Trevoux 1708. Jun. p. 1011..
- 166 *Guilelmi Nichols* Conference with a Theist, qvinqve voluminibus. Lond. 1696. 97. 98. 99. 1703. 8. Act. Er. 1705. p. 91.
- 167 De la veritable religion par *Mr. le Vassor*. Paris 1688. 4.
- 168 *Petri Allix* vernünftige Betrachtungen über die Bücher der Heil. Schrift/ die Wahrheit der Christl. Religion dadurch zu behaupten. Nürnberg. 1702. 8. è Gallico vertit *Andreas Christian Eschenbach*, Ecclesiastes Norimbergenfis.
- 169 *Franc. Dironi* preuves & prejuges pour la religion Chrétienne & Catholique, contre les fausses religions & l'Atheisme. Paris. 1683. 4.
- 170 The Atheist turn'd Deist, and the Deist turn'd Christian; or the reasonableness and Union of Natural and the true Christian Religion, by *Tho. Emes*, Chirurgo Medicus. Lond. 1698. 8.
- 181 The reasonableness of Scripture belief, by *Charles Wolfeley*, Baron, Lond. 1672. 8.
- Ejusd. Unreasonableness of Atheism. Lond. 1669. 1675. 8.
- 172 *Rich. Baxters* unreasonableness of infidelity. Lond. 1655. 8.
- 173 *Gilberti Burnet* Episcopi Salisburienfis four discourses delivered to the Clergy of the dioces of Sarum, 1) the truth of the Christian religion, 2) the Divinity and death of Christ. 3) the authority of the Church, 4) the obligations to continue in the Communion of the Church. 1694.
- 174 *Georgii Calixti* de veritate unicæ Religionis Christianæ dissertatio Helmft. 1633. 4. & Germanice Brunsw. 1708. 8.

- 175 *Jo. Fabricii* Theologi Helmst. de veritate Religionis Christianæ Helmst. 1708. 4.
- 176 *Jo. Francisci Buddei* Veritas Christianæ Religionis, Philosophorum Gentilium obtreçtationibus confirmata. Jen. 1711.
Ejusdem de Concordia religionis Christianæ statusque civilis. Halæ 1712. 8. Confer *Sam. Pufendorfi* librum sæpius editum de habitu religionis Christianæ ad vitam civilem.
- 177 *Christiani Kortholti* Paganus obtreçtator, sive de calumniis Gentilium in veteres Christianos libri III. Kil. 1698. 4. Confer *Gvil. Caveum* primis Christianismi primitivi capitibus, *Jo. Jacobum Schudt* lib. 1. Hist. Judaicæ cap. 17. 24. D. *Adami Rechembergii* diff. ad Hist. Eccles. p. 287. seq.
Ejusdem *B. Kortholti* diff. de religione Ethnica, Judaica & Muhamedana Kil. 1666. 4.
- 178 The certainty of Christian faith in general, and of the resurrection in particular, by *Dan. Wibby*. Oxon. 1671. 8.
Ejusdem *Necessity* of the Christian revelation. Lond 1705. 8.
- 179 *Jeremie Taylors* Moral demonstration or discourse proving that the religion of JESUS CHRIST is from God Lond. 1678. 12. cum aliis ejus opusculis.
- 180 *Johannis Coleri* verité de la resurrection de JESUS CHRIST, defendüe contre B. de Spinoza Hagz Com. 1706. 8. cum Spinosa vita.
- 181 *Christiani Wolfii* Mathematici Hallensis, Methodus demonstrandæ Veritatis Relig. Christianæ. Aët. Er. 1707. p. 166. seq.
- 182 *Jacobi Foyi*, Ecclesiastæ Ultrajectini, defensio religionis, nec non Mosis & gentis Judaicæ, contra duas dissertationes *Jo. Tolandi*, quarum una inscribitur *ἀδυσίασμα*, altera Antiquitates Judaicæ. Ultraject. 1709. 8.
- 183 *Elia Benoist* Pastoris Ecclesie Gallicæ apud Delphenes, Mélange de remarques Critiques, Historiques, Philosophiques, Theologiques, sur les deux dissertations de Mr. Toland, avec une dissertation sur l' argument tiré du consentement de tous les peuples pour prouver l' existence de Dieu. Delphis 1712. 8.
- 184 *Defense de la religion Chrétienne & de l' Ecriture Sainte contre les Deistes*, par *Jean Baptiste de Rosmond* Paris. 1681. 12.

- 185 *Pensées de Mr. Pascal sur la religion & sur quelques autres sujets.* Amst. 1699. 12. Omitto alias editiones, sæpius enim hic liber postumus Blasii Paschalis summi viri prodiit.
- 186 *Georgii Nitschii Ecclesiastæ Gvelfpherbytani Axiomata sacra, das ist kurze und merkwürdige Reden von allerhand Geistlichen Sachen.* Woltffenbüttel 1709. 12.
- 187 *Guilelmi Bonjour Tolosani triduaana de canone librorum sacrorum concertatio, acta in seminario Montis Falisci Rom. 1704. 4. interloqvuntur Catholicus, Judæus, Ethnicus, Hæreticus, Samaritanus atqve Politicus. Vide Acta Er. A. 1706. p. 497.*
Ejusdem dissertatio in Historiam sacram primæ Mundi ætatis, habita per Dialogos in Academia ejusdem seminarii, ibid. 1705. 4. id. pag. 504.
- 188 *Anonymi Histoire du Christianisme, ou l' on fait voir l' Origine & l' Antiquité deses Veritez.* Paris. 1701. 12. duobus Vol. Journal des Savans 1702. p. 186.
- 189 *Johannis le Maire, Ecclesiastæ Amstelodamensis astrum Gentilismi ad claram lucem Evangelii.* Amst. 1642. Belgice.
- 190 *Benedicti Piffesi Examen des Religions, huit sermons sur 1. Thesal. V. 21. Genev. 1698. Nouvell. de la Rep. des lettres 1702. Novembr. p. 508. seq.*
- 190 b. *Veritas religionis Christianæ Reformatæ asserta ex ratione, revelatione & antiquitate amica & inimica, à Gerbarde van der Meulen.* Lugd. Bat. 1667. 4.
- 191 *Viti Ludovici à Sackendorf Christenstaat in drey Büchern abgetheilet; im ersten wird von dem Christenthum an sich selbst und dessen Behauptung wieder die Atheisten und dergleichen Leute: im andern von Verbesserung des Weltlichen / und im dritten des Geistlichen Standes nach dem Zweck des Christenthums gehandelt.* Lips. 1685. 8. Acta Er. illius anni pag. 343.
- 192 *Josephi Hall Decad. 3. Epist. seq. p. 319. seqq. Operum.*
- 193 *Kurze und leichte Methode oder Lehr-Vortrag / denen Deisten die Wahrheit der Christl. Religion zu beweisen aus vier Regeln.* Ex Anglico vertit Christophorus Matthias Seidel, Pastor & inspector Tangermundanus Lips. 1710. 12. Quatuor illæ regulæ sunt, 1) ut

P

res

res gesta sit ita ut externis sensibus , auribus & oculis potuerit percipi 2) ut facta sit publice. 3) ut monumenta & consuetudines supersint publicæ , rem illam colentes. 4) ut monumenta illa & consuetudines derivatæ sint ab eodem tempore quo eâ res gesta est.

194 *Fausti Socini* libellus de auctoritate S. Scripturæ Italice primum scriptus & inde editus latine Racov, 1611. 8. & sub * *Dominici Lopez S. I.* nomine, Hispali 1588. 12. & edente *Conrado Vorstio*, Steinfurti 1611. 8. & sine auctoris nomine Gallice Basil. 1588. & inter Socini opera. Idem Socinus in Epistolis meminit operis quod contra Atheismum meditatuse est *Andreas Dudishius*.

195 *Francisci Gastrel*, certainty and necessity of Religion in general, or the first grounds and principles of humane duty establish'd-Lond. 1697. 8.

Ejusdem certainty of the Christian revelation , and necessity of believing it. Lond. 1699. 8. Nouvell. Rep. lett. 1700. I. pag. 511. seqq.

196 *Isaaci Jaquelot* Dissertations sur l'existence de Dieu, ou l'on demontre cette verité par l'Histoire universelle de la premiere antiquité du Monde, par la refutation du systéme d'Epicure & de Spinoza, par les caracteres de Divinité qui se remarquent dans la religion des Juifs & dans l'établissement du Christianisme. Hagæ Comitum 1697. 4. Confer Acta Er. illius annip. 165.

Ejusdem dissertations sur le Messie , on l'ou prouve aux Juifs que JESUS CHRIST est le Messie, promis & predit dans l'ancien Testament. ibid. 1699. 8.

Ejusdem quatre sermons de JESUS CHRIST, qu'il est le Messie , & le vray Dieu. ibid. 1692. 8.

Ejusdem Conformité de la foy avec la raison, ou defense de la religion , contre les principales difficultez repandues dans le Dictionnaire Historique & Critique de Mr. Bayle. Amst. 1705. 8. Vide Novellas Reip. literariz illius anni T. 1. p. 330 seq.

Ejusdem Examen de la Theologie de Mr. Bayle. Amst. 1706. 12.

197

* Vide Rich. Simonis Bibliothecam selectam editam post ejus fata Gallice Amst. 1714. 12. Tom. 2. pag. 264. seqq.

- 197 *Stephani New* discourse concerning natural and revealed religion, evidencing the truth and certainty of both, by considerations for the most part not yet touched by any. Lond. 1696. 8.
- 198 *Nebemia Grew* Cosmologia sacra, or a discourse of the Universe, as it is the Creature and Kingdom of God. Lond. 1701. fol. In hujus præclari operis libro quarto probatur veritas religionis veteris Judaicæ, quinto Christianæ.
- 199 *Adami Tribecovii* Veritas creationis Mundi, prout à Mose descripta est, ostensa in traditionibus Gentium ac vetustissimis Antiquitatis profanz monumentis. Recusa hæc diss. tomo primo fasciculorum Tho. Crenii Roterod. 1691. 8.
- 200 *Frid. Spanhemii* filii Oratio de Divina Scripturarum origine & auctoritate contra profanos, T. 2. Opp. p. 1333. seq.

Scriptores recentiores adversus Atheos.

- 201 *Wiederlegung der Atheisten, Deisten und neuen Dreiffelzer.* Francof. 1713. 8.
- 202 *Guilelmi ab Affonlevilla* Atheo mastix. Antwerp. 1598. 8.
- 203 *Francisci Ridderi* Theologisch, Philosophisch en Historisch procesf voor God, tegen allerley Atheisten. Roterd. 1678. 8. Belgice. 2. Volum.
- 204 A converence betwen an Atheist and his friend. Lond. 1693.
- 205 *Thoma Campanella* Atheismus triumphatus Rom. 1631. & Paris. 1636. 4. ubi tractatus de Gentilismo (Aristotelis) non retinendo subjicitur. Non assentior iis qui Atheismi Patronis Campanellam ob hoc opus accensent. Titulum Campanella de libris propriis c. 4. testatur operi impositum non à se sed à Papa Paulo V. quem ego, inquit, vocarem *Recognitio Religionis secundum omnes scientias, contra Anti Christianismum Machiavellisticum.*
- 206 *Jac. Spencers* aut DEUS, aut nihil. Lond. 8.
- 207 *Alexandri Capelli* Atheisme convaincu. Salmurii.
- 208 *Eduard Pelling* discourse concerning the existence of God. Lond. 1705. 8.
- 209 *Theophili Grosgebauer* præservativ wieder die Pest der heutigen Atheisten. Erfurt 1662. 8. & Rostoch. 1667. & cum aliis ejus scriptis 4.
- 210 *Theodori Undereyk* nãrrischer Atheist. Brem. 1689. 8.

- 112 *Martini Kocherby*, Atheomastix. Lond. 1622.
- 212 *Waltheri Charleton* darknes of Atheism expelled by the Light of Nature. Lond. 1652. 4.
- 213 *D. Jo. Francisci Ruddei* diss. de pietate Philosophica, de Spinosa ante Spinosam. &c. *D. Jo. Frid. Mayeri* diss. de Spinofismo post Spinosam.
- 214 *Erb. Wigelii* de supputatione multitudinis ad DEum reflexa Jen. 1679. Conter ejus Areotologicam p. 164. & tractatum *Gründ aller Tugenden/nec non Philosophiam Mathematicam & Theologiam naturalem solidam*. Jen. 1693. 8.
- 215 *D. Jo. Mulleri*, Atheismus devictus sive ausführlicher Bericht von Atheisten, Gottesverächtern/Schrieffschändern/Religiöns-*Epötern*/Epicurern. Kirchen und Prediger Feinden/ Gewissenlosen *Epöbrüchigen* Leuten und Verfolgern der Nichtgläubigen Christen / mit gründlicher Wiederlegung ihrer erschrecklichen und verdamlichen *Irthümer*. Hamb. 1672. 4.
- 216 *Jo. Ulrici Frommanni* Theologi Tubingensis, Atheus stultus sive de stultitia Atheismi dissertationes II. ad Psal. XIV. 1. Tubing. 1713. 4.
- 217 *Jo. Lassenii* besiegte Atheisterey. Hamb. 1673. 8. Ejusdem *Arcana politico Atheistica*. 12. &c.
- 218 *Stephani Ezekii* prima veritas defensa.
- 219 *Petri Charron*, Parisini, trois * veritez contre tous Athées, Idololâtres, Juifs, Mahumetans, Heretiqves, & Schismaticiqves. Paris. 1595. 1611. 4. 1625. 8.
- 220 *Benedictus Paillani* trois veritez contre les Athées, Juifs, Idololâtres, Bruxellis 1595. 8.
- 221 Demonstration del' existence de Dieu, tirée de la Nature, & proportionnée à la foible intelligence des plus simples, par *Messire François de Salignac de la Motte-Fenelon*, Archeveqve de Cambrai. Paris. 1712. atqve iterum 1713. cum præfatione *Tournemini* Jesuitz (de qva *Journal de Savans* 1713. Augusto pag. 159 & *Journal littéraire* T. I. p. 15.) & sine illa Amsterd. 1713. 12. & Anglice. *Boyero* interprete; Lond. 1713. 8. & Germanice,

quam
* Tres illa veritates ipsi sunt, unum DEum colendum, inter religiones Christianam unam præstare, inter Christianas Romanam unam veram esse. Tertiam oppugnavit *Franciscus Junius* in libro: amiable confrontation de la simple verité de Dieu comprise es Escritures Saintes avec les livres de Mr. Pierre le Charron. Lugd. Bat. 1600. 4.

- quam veritatem ego cum nova præfatione argumenta præcipua adversus Atheos ac Deistas tangentes edidi, Hamb. 1714. 8.
- 222 D. Philippi Jacobi Speneri geminum de Athei conversione judicium, ex responsis ejus Theologicis part. 1. c. 1. sect. 11. & 12. Latine & Germanico versum à Joach. Langio. Halæ Sav. 1703. 4.
- 223 D. Jo. Wilhelm Petersen der in allen Seelen sich offenbahrende und sich selbst rechtfertigende *Wort*/ das ist *Verweiß* aus dem Licht der Natur / das sein *Wort* sey / und daß die Seele unsterblich / und die heilige *Schrißte* Göttlich sey. A. 1714. 4.
- 224 *Isaac Barrow* sermons against Atheists Tomo II. Operum.
- 225 *Rieb. Bentley* folly of Atheism. Lond. 1693. 4. stultitia & irrationalitas Atheismi, ex Anglico Latine à Dan. Ernesto Jablonski, Berolin. 1696. 8.
- Ejusdem Remarks upon a late discourse of free thinking. Lond. 1713. 8. sub Philelvtheri Lipsiensis nomine.
- 226 *Georg Cheyne* Philosophical principles of natural religion, Lond. 1704. 8. Hist. des Ouvrages des Savans p. 506.
- 227 *Samuel Clark* demonstration of the being and attributes of God, more particularly in answer to Mr. Hobbes, Spinoza and their followers, wherein the notion of Liberty is stated, and the possibility and certainty of it proved. Lond. 1706. 8. Confer Jo. Clerici Bibl. selectam T. 26 p. 279. seq. Hunc librum latine vertit & præmissa Atheismi Historia edidit Jenkinus, Thomæus Altdorf 1713. 8. cum præfat. Christiani Gotlieb Swartii.
- Ejusdem discourse concerning the unchangeable obligations of Natural religion, and the truth and certainty of the Christian revelation, ibid. 1708. 8. Vide eundem Clericum p. 335. seq.
- 228 *Guil. Derham* Physico Theology, or à Demonstration of the being and attributes of God, from his works of Creation. Lond. 1714. 8. Journal litteraire T. 3. p. 364.
- 229 *Jo. Rasi* l'existence & la sagesse de Dieu, manifestées dans les oeuvres de la creation. Ultraject. 1714. 8. ex Anglico.
- Ejusdem dissertationes tres de Chao & creatione Mundi, diluvio & futura conflagratione. Anglice Lond. 1693. 8 & 1697. 8. ex qua editione versus Germanice hic liber prodit Hamb. 1698. 8. Ab eo tempore longè auctior post Auctoris mortem lucem vidit Anglice Lond. 1713. 8.
- 230 *Masbi Hale* primitive origination of Mankind, considered and

and examined according to the light of nature. Lond. fol. & ex Anglico Germanice jussu Frid. Wilhelmi Electoris Brandenb. Henrico Schmettau interprete, Berlin 1683. fol. & Uratislav. 1685. 8. Der erste Anfang oder das Ursprüngliche Herkommen des Menschlichen Geschlechts/ wie dasselbe aus dem Licht der Natur erforschet &c. cum præl. interpretis de Atheismo.

Ejusdem Magnetismus magnus. Lond.

- 231 *John Edwards* demonstration of the existence and providence of God, from the contemplation of the visible structure of the greater and the lesser world. Lond. 1696. 8. duobus voluminibus.

Ejusdem some thoughts concerning the several causes and occasions of Atheism, especially in the present age &c. Lond. 1698. 8.

- 232 *Anonymi* discourse of natural and revealed religion in several essays, or the light of nature, a guide to Divine truth. Lond. 1691. 8. Vide Acta Erud. T. 2. supplementi p. 62.

- 233 *Laurentii Magalotti* lettere familiari in materia di religione contrali Atei.

- 234 *Philippi Maria Boninii* Genuensis, Ateo convicto. Venet. 1665. 12.

- 235 *Caroli de Bougueville* Atheomachie. Paris. 1564. 4.

- 236 *Baruchi Canephii* Atheomachie, ou refutation des erreurs & impietez des Atheistes, Libertins &c. Genev. 1581.

- 237 *Ruardi ab Andala* diss. Philosophica qua existentia DEI non modo à posteriori sed & à priori per ipsam ejus naturam demonstratur. Franeqv. 1705. 4.

- 238 *Mich. Cobabi* Atheus proprio gladio jugulatus. Diss. ad Sap. III. 18-21. Rostoch. 1683. 8.

- 239 *Jo. Ludovici Fabricii* Apologeticum pro genere humano contra Atheismi calumniam, sive non dari gentes Atheas. Heidelb. 1682. 4. & p. 119. seqq. Operum, Tiguri 1698. 4. junctim excusorum.

- 240 *Sebast. Niemannii* diss. de Atheis eorumque sectis variis. Jen. 1668. 4.

- 241 *Jo. Petri Grünenbergii* Theologi Rostoch. De Atheorum religione prudentum. D. Frid. Ernesti Kettneri Religio prudentum &c.

- 241 b. *Georgii Hackewill* apology or declaration of the Power and Providence of God, in the government of the World. Lond. 1635. fol.

- 242 *Maturini Veislerii la Crose* Entretiens sur divers sujets de literature de religion & de Critique , à Cologne (Amstelod.) 1711. 12. entre un Chrétien & un Juif p. 1. Dissertation sur l' Atheisme & sur les Athées modernes p. 250.
- 243 L' Athée convaincu par *Frid. Spanheim*, Lugd. Bat. 1676. 8. & Belgice Amst. 1677. 8. IV. Homiliz in Pfal. XIV. 1.
- 244 *Mich. le Vasseur* Presbyteri Blazensis , entretiens de la religion contre les Atheés, les Deistes & tous les autres ennemis de la foi Catholique. Blesis 1705. 12. Mem. de Trevoux 1706. p. 1729.
- 245 *Guil. Towers* Atheismus vapulans. Lond. 1654. 8. Anglicè.
- 246 *Jo. Weemse* treatise of the four degenerate sons, the Atheist, Idolater, Magician and Jew. Lond. 1636.
- 247 The Atheist silenced, by *J. M.* Lond. 1672 8.
- 248 *Des Mares* delices de l' Esprit, ou Entretiens sur, la Divinité & sur la Religion. Paris. 1687.
- 249 *Francisci Boria. aliàs Agverra*, Hispani antiatheon, quo adversus atheos & impios rationibus physicis probatur Deum unum esse, æternum, omnipotentem, plenissimum misericordiz & bonitatis infinitæ, nostriqve sollicitum. Tolosæ 1561. 4.
- 250 *D. Val. Ernesti Lestberi* prænotiones Theologicæ contra Naturalistarum & fanaticorum omne genus, Atheos, Deistas, Indifferentistas, Antiscripturarios crassos æque ac subtiles custodiendz, Witemb. 1708. 4.
- 251 Three Dialogues between Hylas and Philonous, to demonstrate the reality and perfection of humane knowledge , the incorporeal nature of the soul, and the immediat providence of a Deity, by *George Berkeley*. Dublin. 1714. 8.
- 252 *Nicolai Malebranche* entretien d'un Philosophe Chrétien & d'un Philosophe Chinois, sur l'existence & la nature de Dieu. Paris 1708. 12. Mem. de Trevoux 1708. Jul. p. 1134.
- Ejusdem conversations &c.
- 253 *Francisci Lamy* congregat. S. Mauri, nouvel Atheisme renversé.
- 254 Traité sur l'Homme, en quatre Propositions importantes , avec leurs dependances. Paris 1714. 4. par *A. D. L. R.* quatre illz propositions sunt : Homo est amplius aliquid quam Corpus. Illud

- Illud amplius aliquid, essentialiter differt à corpore. Homo & mundus habuere initium. Homo corpore mortalis, anima immortalis est. Vide Ephemerides Paris. 1714. p. 459. 516.
- 255 *Joannis Tillotson* ArchiEp. Cantuariensis sermones quidam ut in Job. XXVIII. 28. in 1. Petri III. 3. &c. ex Anglico Gallice & Germanice
- 255 b. *Christoph Wuttichii* Exerc. Theologica I. DEUS Mundi Rector.
- 256 *Jo. Wolfgangus Jegerus* Cancellarius Tubingensis diss. de Spinozismo, Spinozæ vitam & doctrinalia ad examen revocans. Tubing. 1710.
- 257 *Gerhardi de Vries* exercitationes rationales de DEO.
- 258 *Regneri à Mansfelt* adversus Anonymum Theologicopoliticum. Amst. 1674. 4.
- 258 *Johanna Musæi* examentractatus Theologico Politici. Jen. 1674. 4. (Confer Jo Colerum in vita Spinozæ p. 142.)
- 260 *Henrici Mori* confutatio tractatus Theologico Politici. Tom. I. Opp. Philosoph. p. 565. seq. & 615. seq. ubi duarum fundamentalium Spinozæ propositionum confutatio. Lond. 1679. fol.
- Ejusdem Magni Mysterii Pietatis explanatio, in Operibus Theolog. Lond. 1674. fol. speciatim de Christianæ religionis congruentia cum recta ratione vide lib. VII. c. 9. sqq.
- 261 *Jo. Brodenburgii* enervatio tractatus Theologico Politici, una cum demonstratione Geometrico ordine disposita, Naturam non esse DEum. Roterd. 1675. 4. (adde Bzlii Lexicon. T. 3. pag. 2774. Colerum in Spinozæ vita p. 135. seq.)
- 262 *Gvil. van Bylenburg* Kennisse Godes. Lugd. Bat. 1663. Amst. 1671. Ejusd. van de waerheyt der Christl. Religion Lugd. Bat. 1674. 4. Ejusdem Wederlyging de ZedeKunst van Spinoza. Dordraci 1682. 4.
- 263 *Francisci Cuperi* Arcana Atheismi revelata Philosophice & paradoxerefutata. Roterd. 1676. 4. suspecta merito videtur Henrico Moro T. I Opp. Philosoph. p. 596. seq. & D. Jo. Wolfgango Jegero in diss. de Cuperi Atheismum Spinozæ oppugnante. Tubing. 1710. Sic etiam Apologiam pro religione Christiana atque Mosaica & Amphitheatrum Providentiæ librum suum inscripsit Julius Cæsar Vaninus.
- 264 *Petri Poirer* Cogitationum rationalium de DEO, anima, & malo libri IV, editio secunda longe auctior. Accedunt responsio ad obje-

- objectiones, & fundamenta Atheismi Spinosæ eversa. Amst. 1685. 4. (Prima editio prodierat A. 1675.) Adde ejus methodum, inveniendi verum p. 137. sq. & Oeconomiz Divinz lib. 1. cap. 1. seq.
- 265 *Lamberti Velsbuisen* de naturali pudore & dignitate hominis. A. 1676.
- Ejusdem de cultu naturali, & origine moralitatis. A. 1680. & T. 2 Operum.
- 266 *Johannem How* Pastorem Londinensem, in libro cui titulus *the living temple*, impietatem Spinosæ acutissime confutasse scribit *Jenkinsus Thomafius* in *Historia Atheismi* p. 234.
- 267 *Aubert de Versé* impie convaincu, ou dissertation contre Spinoza, dans laquelle on refute les fondemens de son Atheisme. Amst. 1684. 8.
- 268 *Christoph. Wittichii* anti Spinosæ, sive examen Ethices Spinosæ, & commentarius de DEO atque ejus attributis. Amst. 1690. 4. (Vide Acta Erud. ejus anni pag. 345. Hist. des Ouvrag. 1689. Decembr. p. 365. Colerus in Spinosæ vita p. 149. seq.)
- Exstat etiam Belgice hic liber è latino versus.
- 269 *Henrici Horebii* investigationes Theologicæ VIII. circa origines rerum ex DEO, contra Spinosam. Herborn. 1692. 4. (Boeksaal 1693. Decembr. p. 525.)
- 270 *Isaaci Orobii* certamen Philosophicum propugnatz veritatis divinæ ac naturalis. Amst. 1703. 12. (Hist. Ouvrag. des Sav. p. 236.)
- 271 *Mosis Germani* sive *Joh. Petri Specht* ex Christiano Judæi libellus adversus tractatum Theologico Politicum memoratur in *Joh. Georgii Wechleri* Spinosismo in Judenthum (Amst. 1699. 8.) p. 49.
- 272 *Petri Tuom* impietate convincit.
- 273 *Theophilii Galei* Philosophia generalis Lond. 1676 8.
- Ejusd. Court of the Gentiles or a discourse touching the original of human literature both Philologie and Philosophie from the Scriptures and Jewish Church. Oxon. 1672. 4.
- 274 *Joh. Hoornbeskii* Theologi Ultrajectini de conversione Indorum & Gentilium libri II. postumi. Amst. 1669. 4.
- 275 *Samuelis Parkeri* tentamina Physicæ Theologica de DEO. Lond. 1665. 4.

Q

Ejus-

Ejusdem Cogitationes de DEO & providentia , variis disputationibus comprehensz. 4.

Ejusdem unreasonableness of Atheism.

Ejusdem demonstration of the divine Authority of the law of Nature, and of the Christian religion. Lond. 1681. 4.

276 *Radulphi Cudworth* true intellectual system of the Universe; wherein all the reason and Philosophy of Atheism is confuted and its impossibility demonstrated. Lond. 1678. fol. *Uberiora ex hoc erudito ac præclaro libro excerpta dedit Jo: Clericus in primoribus tomis Bibliothecz suz selectz.*

277 *Jo. Micralii*, Theologi Stetinensis Ethnophronius, tribus dialogorum libris contra Gentilium de principiis Christianæ Religionis dubitationes, quorum 1) de animæ humanæ immortalitate, 2) de DEO animæ immortalis beatitudine, & 3) de religione animam immortalem ad DEUM æternamque beatitudinem perducente. Stetin. 1647. 4.

Ejusdem Judas sive Ethnophronii continuatio contra Judaicas celestis Veritatis depravationes libris quinque: 1) de Messia in Pentateucho promisso, 2) de Messia promisso Patriarchis & 3) Prophetis: 4) de Messia juxta Prophetas exhibitio & 5) de cultu DEI in Judaica religione impio. *ibid.* 4.

278 *Adami Rechenbergii* fundamenta veræ religionis Prudentium, adversus Atheos, Deistas, & profanos homines asserta & vindicata. Lipsiz. 1708. 12.

279 *Anonymi* Quatre dialogues, sur l'immortalité de l'ame, sur l'existence de Dieu, sur la providence & sur la religion. Paris. 1684. 12.

280 *B. M. Jo. Vake* kurzer doch gründlicher Beweisihum aus dem Sicht der Natur daß ein Gott sey der die Welt regieret / dem die Menschen dienen schuldig sind / von welchen sie eine Auferweckung zu erwarten haben: sampt ein Vorbericht von der Præadamitery. Hamb. 1696. 4.

281 *Jo. Claubergius* in Operibus Philosophicis Amst. 1691. 4.

282 *Jo. de la Serre* sepulchrum Atheistarum.

283 Dialogues concerning the attributes and providence of God by *Franciscus Palaopolitanus*, Lond. 1668. 8. 2. Volum.

- 284 *Traité de la religion naturelle*, par *Mr. Martin*, Pasteur de l'Eglise d'Utrecht. Amst. 1713. 8.
- 285 *Frid. Weisii* lumini Gratiz prælucens lumen Naturæ.
- 286 *Theophili Spizelli* scrutinium Atheismi Historico Theologicum. Augustæ Vindel. 1663. 8.
Ejusdem Epistola ad Henricum Meibomium de Atheismi radice. ibid. 1666. 8.
Ejusdem ad Antonium Reiserum Epistola de Atheismo eradicando. ibid. 1669. 8.
- 287 *Antonii Reiseri* Theologi & Pastoris postea Hamb. de origine progressu & incremento Atheismi, ad Spizelium ibid. 1669. 8.
- 288 *Joannis Musæi* Vindiciæ S. Codicis contra Matthiam Knutzen Atheum adjunctæ in secunda editione Jen. 1675. 4. scripto ejus A. 1674. primum vulgato cui titulus: *Ableinung der abscheulichen Verlaumdung / als wenn in der Universität Jena eine neue Secte der Gewissener wäre entstanden.*
Ejusdem introductio in Theologiam Naturalem. Cui addendi alii *Theologia naturalis* scriptores Theophilus Raynaudus Lugd. 1622. 4. & T. 5. Opp. Paulus Voëtius Traject. 1656. 4. Daniel Clafenius Magdeb. 1653. 4. Jo. Adamus Osiander, Jo. Paul Hebenstreit, Henricus Julius Scheurl, Jo. Christophorus Hundshagen, Udalricus Heinsius, Kilianus Rudrauf, Steph. Klotzius, Jo. Wolfg. Jägerus, Jo. Henr. Alstedius, Nic. Bonnetus, Jo. Claubergius, Jo. Meisnerus diss. tribus de cognitione DEI naturali, Jo. Zeisoldus de notitiis naturalibus Jen. 1654. 8. Friedericus Gentzken introductione in Theologiam naturalem. Kil. 1712. 4. Scriptoresque *Pneumatica* sive *Pneumatologia*, Christianus Donati, Jo. Clericus &c. Scriptores item *juris naturalis*, ut Sam. Pufendorfus & scriptores *Controversiarum* & *Locorum* sive *Systematum Theologicorum* Loco de DEO. ut Jo. Gerhardus, Jo. Calvinus, Dionysius Petavius, Conr. Vorstius diss. 1. de DEO, Jo. Crellius lib. de DEO, & ejus attributis, Simon Episcopius, Philippus à Limborch, &c. Scholastici in Magistrum sententiar. lib. 1. dist. 3. in primam Thomæ quartæ. 2. &c.
- 289 *Tobia Pfanneri* Systema Theologiae gentilis purioris, quâ quàm prope ad veram religionem Gentiles accesserint, per cuncta fere

- fere ejus capita , ex ipsis præcipue illorum scriptis ostenditur.
Basil. 1679. 4.
- 290 *Raymundi Breganii* Theologia Gentium. Venet. 1622. 4.
- 291 *Lud. Thomasiini* Methodus literas humaniores Christianæ docendi & discendi , Paris. 1681. 8. Gallice 3. Vol. de studio Poëtarum , ex Poëtis Theologiæ naturalis testimonia collegit.
- 292 L'Impiété des Deïstes , Atheés & Libertins de ce temps combattue , avec la refutation des opinions de Charron , de Cardan , de Jordan Brun , & des Quatrans du Deïste , par le Pere *Marin Merfenne*. Paris. 1624. 8. Videndusidem Merfennus commentario ad sex prima Geneseos capita , ad cap. I. I. Paris. 1623. fol. & in libro sine nomine edito ibid. 1630. 8. questions rares & curieuses theologiques , naturelles , morales , politiques , cujus auctorem se prodit p. 117. 146.
- 293 Livro da Providencia Divina , composto pello *Hsham Yshag Testurun*. A. 5423 (Christi 1663.) 4.
- 294 *Jo. Baptista Morinus* de veracognitione DEI ex solo naturæ lumine per theoremata demonstrata. Paris. 1657. 12.
- 295 *Jo. Raphson* , Angli demonstratio de DEO , five Methodus ad Cognitionem DEI naturalem brevis ac demonstrativa , cûi accedunt Epistolæ de animæ natura & immortalitate , de veritate religionis Christianæ , de universo. Lond. 1710. 4. & Lipsiæ 1712. 8.
- 296 *Christophori Franckii* , Theologi Kiloniensis Atheus convictus. Kil. 1672. 4.
- 297 *Conradi Schwartz* , Professoris Coburgensis , Demonstrationes DEI , quem ratio docet ac Scriptura sacra. Lips. 1708. 8.
- 298 *Gisbertus Voëtius* in dispp. de Atheismo Tomo I. dispp. selectarum p. 114. seq. Ejusdem de Gentilismo T. 2. select. p. 579. sq. & de Muhamedismo p. 656. seq.
- 299 *Zacharia Grapii* diss. an Atheismus necessario ducat ad corruptionem morum. Rostoch. 1697. 4.
- 00 *Kilianii Rudrauf* Theologi Giessensis , diss. de Atheismo.
- 301 *Jo. Georgii Pritii* de Atheismo & in se tædo , & humano generi noxio. Lips. 1695.

- 302 *Buriberi de Volder* disputationes Philosophice contra Atheos. Medioburg. 1685. 8.
- 303 *Abrahami Elmkelmanni* diss. de Atheismo & programma ad certamen Oratorium de scelerum maximo Atheismo. Stendal. 1673. 4.
- 304 *Tobia Wagneri* examen elencticum atheismi speculativi. Tubing. 1677. 8. D. Jo. Mulleri serg. vestigiis insisit.
- 305 *Immanuelis Weberi* Darstellung der Atheisten. 8.
- 306 *Antonius le Grand* in apologia pro Cartesio contra Sam. Parckerum & prazmissa ei prazfatione ad Atheos.
- 307 *D. Augusti Pfrifferi* ad Lectiones anti Atheisticas invitatio, cum recensu methodico controversiarum quz nobis cum Atheis, Scepticis & infidelibus atq; hæreticis, quatenus illis suppetiantur, per univrsam Theologiz systema intercedunt. Lips. 1689. 8.
- 308 *Jo. Adami Olandri* Exerc., de notitia DEI contra Atheos. Et DEUS in lumine Naturæ representatus. Tubing. 1665. 4.
- 309 *Christiani Donati* Prof. Witeberg. diss. de existentia Athei 1682. Demonstratio DEI ex manu humana 1686. Conferendus Galenus in opere prazclaro de usu partium.
- 310 *D. Gerb. Meieri* Prof. Hamburg. postea Superintendentis Bremensis aranea existentiz DEI testis. Hamb. 1686. Pluvia existentiz DEI testis. ibid.
- 311 *Kalensis Græffingii*, Corona Transylvanica, Exercitationes II. de Atheismo Witeb. 1677. contra Cartesium & Matthiam Knutzen &c.

Scriptores adversus Judæos ex Judæis

- 312 *Samuelis Morocchiani* ad R. Isaacum de adventu Mesfiz quem Judæi frustra expectant libellus scriptus Arabice circa A. C. 1070. & ab *Alonso* Hispano Dominicano versus Latine sæpiusq; editus, etiam in Bibliotheca Patrum Lugd. T. XVIII. p. 519. Confer Caveum ad A. C. 1070. Hottingeri Bibliothecarium quadrupartit. pag. 412. unschuldige Nachrichten A. 1711. pag. 959. Prodiit etiam

- fere ejus capita , ex ipsis præcipue illorum scriptis ostenditur.
Basil. 1679. 4.
- 290 *Raymundi Breganii* Theologia Gentium. Venet. 1622. 4.
- 291 *Lud. Thomasini* Methodus literas humaniores Christianæ docendi & discendi , Paris. 1681. 8. Gallice 3. Vol. de studio Poëtarum , ex Poëtis Theologiæ naturalis testimonia collegit.
- 292 L'Impiété des Deïstes , Athéés & Libertins de ce temps combattue , avec la refutation des opinions de Charron , de Cardan , de Jordan Brun , & des Quatrans du Deïste , par le Pere *Marin Mersenne*. Paris. 1624. 8. Videndus idem Meriennus commentario ad sex prima Genesios capita , ad cap. I. I. Paris. 1623. fol. & in libro sine nomine edito ibid. 1630. 8. questions rares & curieuses theologiques , naturelles , morales , politiques , cujus auctorem se prodit p. 112. 146.
- 293 Livro da Providencia Divina , composto pello *Hsbam Ishaq Testarun*. A. 5423 (Christi 1663.) 4.
- 294 *Jo. Baptista Morinus* de veracognitione DEI ex solo naturæ lumine per theoremata demonstrata. Paris. 1657. 12.
- 295 *Jo. Raphson* , Angli demonstratio de DEO , five Methodus ad Cognitionem DEI naturalem brevis ac demonstrativa , cui accedunt Epistolæ de animæ natura & immortalitate , de veritate religionis Christianæ , de universo. Lond. 1710. 4. & Lipsiæ 1712. 8.
- 296 *Christophori Franckii* , Theologi Kiloniensis Atheus convictus. Kil. 1672. 4.
- 297 *Conradi Schwartz* , Professoris Coburgensis , Demonstrationes DEI , quem ratio docet ac Scriptura sacra. Lips. 1708. 8.
- 298 *Gisbertus Voëtius* in dispp. de Atheismo Tomo I. dispp. selectarum p. 114. seq. Ejusdem de Gentilismo T. 2. select. p. 579. sq. & de Muhamedismo p. 656. seq.
- 299 *Zacharia Grapii* diss. an Atheismus necessario ducat ad corruptionem morum. Rostoch. 1697. 4.
- 00 *Kilianii Rudrauf* Theologi Giessensis , diss. de Atheismo.
- 301 *Jo. Georgii Pritii* de Atheismo & in se tædo , & humano generi noxio. Lips. 1695.

- 302 *Buriberi de Volder* disputationes Philosophice contra Atheos. Medioburg. 1685. 8.
- 303 *Abrahami Elmckelmanni* diss. de Atheismo & programma ad certamen Oratorium de scelerum maximo Atheismo. Stendal. 1673. 4.
- 304 *Tobia Wagneri* examen elencticum atheismi speculativi. Tubing. 1677. 8. D. Jo. Mulleris ere vestigiis insisit.
- 305 *Immanuelis Weberi* Verurtheilung der Atheisten. 8.
- 306 *Antonius le Grand* in apologia pro Cartesio contra Sam. Parckerum & przmissa ei przfatione ad Atheos.
- 307 *D. Augusti Pfsifferi* ad Lectiones anti Atheisticas invitatio, cum recensu methodico controversiarum qvz nobis cum Atheis, Scepticis & infidelibus atq; hæreticis, quatenus illis suppetiantur, per univrsam Theologiz systema intercedunt. Lips. 1689. 8.
- 308 *Jo. Adami Olandri* Exerc., de notitia DEI contra Atheos. Et DEUS in lumine Naturæ repræsentatus. Tubing. 1665. 4.
- 309 *Christiani Donati* Prof. Witeberg. diss. de existentia Athei 1682. Demonstratio DEI ex manu humana 1686. Conferendus Galenus in opere præclaro de usu partium.
- 310 *D. Gerb. Meieri* Prof. Hamburg. postea Superintendentis Bremensis aranea existentia DEI testis. Hamb. 1686. Pluvia existentia DEI testis. ibid.
- 311 *Kalencii Grossfogii*, Coronæ Transylvanæ, Exercitationes II. de Atheismo Witeb. 1677. contra Cartesium & Matthiam Knutzen &c.

Scriptores adversus Judæos ex Judæis

- 312 *Samuelis Marocchiani* ad R. Isaacum de adventu Mesfiz quem Judæi frustra expectant libellus scriptus Arabice circa A. C. 1070. & ab *Alfonso* Hispano Dominicano versus Latine sæpiusqve editus, etiam in Bibliotheca Patrum Lugd. T. XVIII. p. 519. Confer Caveum ad A. C. 1070. Hottingeri Bibliothecarium quadrupartit. pag. 412. unschuldige Nachrichten A. 1711. pag. 559. Prodiit etiam

- etiam Germanice Marpurg. 1524. 4. interprete Wenceslao Linckio.
- 313 *Petri Alfonsi* seculo XII. clari contra Judzos dialogus. Tom. XXI. Bibliothecz Patrum Lugd.
- 313 b. *Hermannii* Colonienfis (sec. XII.) de sua conversione. Vide infra num 340. Raymundum Martini.
- 314 *Hieronymi de sancta fide* (qvi antea dictus Josua Lurki) libri duo contra Judzos, recitati Romæ * A. C. MCCCXII. prior de Messia, alter de erroribus Talmudis, Francof. 1601. sub Hebrzo mastigis titulo. Posterior liber prodierat Tiguri 1552. 8. & Hamb. 8. In Bibliothecis Patrum quoque leguntur, sed expunctis prius, ut profitetur Margarinus de la Bigne, Judzorū blasphemias. In editione novissima Lugdunensi T. XXVI. pag. 529.
- 315 *Petri Galatini* Ord. minorum de arcanis Catholicæ veritatis libri XII. quibus pleraque Religionis Christianæ capita contra Judzos, ex Scripturis authenticis V. T. & ex Talmudicorum commentariis confirmantur & illustrantur. Primam editionem A. 1516. fecutz sunt plures, ut Basil. 1591. Francof. 1603, 1612. & 1672. fol. cum Jo. Reuchlini libris III. de Cabbala &c. De hoc Galatino qvi multa Raymundo debet sed plura etiam adjunxit, vide B. Carpzovii prælegomena ad Raymundum, Casaubonina p. 39. Hottingeri Hist. Eccles. T. 5. p. 98. seq. Imbonatum Bibliothecz Latino Hebraicæ pag. 193. seq. Leonardi Nicodemi additiones ad Bibl. Neapolitanam Nic. Toppi pag. 281. seq. Lucam Waddingum in Annalibus Ordinis minorum &c.
- 316 *Job. Philippi* *Bleibereu* erleuchteter Meir. Francof. 1687. 12.
- 317 *Ernesti Ferdinandi* Hesii flagellum Judaicum oder Juden Geißel. Argentorat. 1606. Ejusdem *Juden Spiegel*. Erfurt. 1602. 8.
- 318 *Jo. Salomonis* Demonstrationes XXXVII. contra Judzos. Francof. 1660. 4.
- 319 *Friderich Samuel Brenzen* *Jüdischer abgestreifet Schlangen-Balg*. Nürnberg 1614. 8. contra hunc Judzus Salamo Zevi edidit librum qvi inscribitur *Jüdischer theriac*, consutaturn a Jo. Wulfero Norimb. 1681. 4.

* Vide qvz dixi in Codice Pseudepigraphæ Vet. Test. pag. 1080. seq.

- 320 *Julii Conradi Ottonis* Prof. Aلدorfini, sed postea † ad Judzos reversi Gali Razia sive detectio occultorum. Stetin. 1613. 4. Latine & Germanice.
- 321 *Pauli Riccii* ex Judaica familia libri IV. de cœlesti agricultura. Exstant in Jo. Pistorii scriptoribus Cabbalisticis T. 1. Basil. 1587. fol. Confer Bælii Lexicon edit. 2. ubi de Riccio differt, & Rich. Simonis Bibliothecam selectam Gallice editam T. 1. c. 42.
- 322 *Pauli de S. Maria*, Burgensis scrutinium Scripturarum contra Judzos, compositum ab eo jam nato annos LXXXI. vide Hornbeckium de convincendis Judzis p. 8.
- 323 *Vilioni à Carbe* propugnaculum fidei Christianæ. A. 1518. Judzorum errores & mores. Colon. 1509. 8. Dialogus de religione inter Judzum & Christianum. ibid. *Juden-Büchlein*: 1550. 8. sine loci notatione.
- 324 *Jo. Andrea* Epistola parænetica ad congregationem Judzorum. Paris. 1552. 8. Hebraice & Latine.
- 325 *Antonii Margarita* Jüdischer Glaube. Lips. 1531. 8. Francof. 1689. 8.
- 326 *Jo. Pfefferkornii* (qui deinde ad Judzos rediit) speculum exhortationis Judaicæ. Lips. 1495. 4. Ejusd. Hostis Judzorum &c.
- 327 *Pauli Weidneri* * A. C. 1560. Philosophi & Medici Loca præcipua fidei Christianæ collecta & explicata Viennæ. A. 1559.
- 328 *Ludovici Carreti* Epistola seu liber vitorum divinorum ad liberos suos, reliquosque Judzos. Paris. A. 1552. 4. Hebraice & Latine.
- 329 *Christiani Lebrecht* Selbst / Wegweiser der Juden. Francof. 1703. 8.
- 330 *Dieterici Schwabii* Detectum velum Mosaicum Judzorum nostri temporis, oder Jüdischer Deckmantel des Mosaischen Befehles / Paderborn 1615. 4.
- 331 *Elchanon Pauli* Mysterium novum, Beweis aus der Cabbala daß JESUS sey der Messias. Helmst. 1580.
- 332 *David Hieronymi* Glaubens-Grund. Hamb. 4.
- 333 *Jo. Adriani* von Embden Send- und Warnungs-Schreiben an alle hart, näckige und halstarrige Juden. Witteb. 1610. 4.

334

† Vide *Wagensællii* tela ignea Satanæ p. 119. & in *Sota* p. 705. *Bangium* in *Cælo Orientis* p. 53. *Jo. Wulferi* theticam Judaicam p. 382. 389.

* *Crenii* præf. in *Helvici* clenchos Judaicos p. 48.

- 334 *Christiani Gersa* Recklichusani der Juden Thalmud fürnehmster Inhalt und Wiederlegung in zwey Bücher verfasst. Erfurt 1659. 8. editio quarta. Confer Rich. Simonis Epistolas selectas Tom. 1. pag. 67. seq.
- 335 *Christiani Meyers* Licht zu erleuchten die Juden. Lipsi. 1711. 4.
- 336 *Jo. Stephani Rittangelii* * Veritas Religionis Christianæ in Articulis de Trinitate & Christo, ex Scriptura, Rabinis & Cabbala. Franec. 1699. 8.

*Recentiores Scriptores adversus Judeos. ** Christiani.*

- 337 *Nicolai Lyræ* de Messia ejusque Adventu præterito contra Judæos, una cum responsione ad Judæi argumenta quatuordecim contra veritatem Evangeliorum: ad calcem Hieronymi de sancta fide Francof. 1601.
- 338 *Gilberti Genebrardi* responsio ad argumenta Josephi Albo, Davidis Kimchi &c.
- 339 *D. Wolfgangi Fraheii* Colloquium cum Judæo, in ejus Schola Sacrificiorum, diss. X. & XI.
- 340 *Raymundi Martini* Ord. Prædicatorum Pugio fidei adversus Mauros & Judæos, scriptus A. C. 1278. & tribus partibus divisus: recensitus ex MSS. quatuor & notis illustratus à Josepho de Voisin, editusq; à Philippo Jacobo Mauffaco Paris. 1651. fol. atq; à R. D. Jo. Benedicto Carpzovio, Theologo Lipsiensi, qui præmittit introductionem in Theologiam Judaicam, & *Hermannii* Colonienfis (Judæi quondam dicti) opusculum de sua conversione circa A. C. 1140. scriptum ex MS. Bibl. Paulinz Lipsiensis subjunxit. Lipsi. 1687. fol. In hoc opusculo insertum est colloquium quod Hermannus habuit cum Ruperto Abbate Tuiciensi.

Ejus-

- * Confule Hartknochii *Preussische Kirchen-Historien* p. 641. Gvil. Vorlii libellam Veritatis p. 69. & Joannis van der Weyen præf. ad libellam Veritatis Rittangelii. Equidem Judæum fuisse dubitat Bælius in Lexico addit. ad Tomum 3. Vide etiam Novellas Reip. literariz A. 1702. p. 679.
- ** Confer Stevarui auctarium pap. 399. sq. Hottingeri Bibliothecar. quadripartit. p. 412. Lipenii Bibl. Theolog. Hoorbeckii de convincendis Judæis p. 7. seq. Tho. Crenii præf. ad Helvici clenches Judaicos, Imbonæ Bibliothecam Latinæ Hebraicæ &c.

- Ejusdem Raymundi capistrum Judzorum laudatur ab Hornbeckio prolegom. de convincendis Judzis pag. 7.
- 341 *Porcbeti de Salvaticis*, Genuensis, Monachi Carthusiani victoria contra judzos, cum præfat. Augustini Justiniani, Ord. Prædicat. Episcopi Nebiensis A. 1520. Paris. fol.
- 342 *D. Martini Lutheri* de Judzis & eorum mendaciis T. VIII. Altenburg. p. 208. sq. De Schemhamphoras T. eod. p. 277. contra Sabbatarios T. VII. p. 32. sqq. &c.
- 343 *Urbani Regii* Epistola ad Synagogam Judzorum Brunsvicensem de vero Messia, part. 3. p. 92. & Dialogus quo Prophetiz Vet. Test. de Christo explicantur. part. 1. p. 167. Inter ejus Opera, Norib. 1562. fol.
- 344 *Antonini* Archi Episcopi Florentini Ord. Præd. dialogus discipulorum Emaunticorum cum peregrino (JESU.) Florent. 1680. 4.
- 345 *Petri de Cavalleria*, Cæsaraugusta Hispani clari circa A. C. 1450. Zelus Christi contra Judzos, Saracenos & Gentiles, cum scholiis Martini Alphonfi Vivaldi, Toletani. Venet. 1592. 4.
- 346 *Antonii Marinarii* Carmelitz, Consonantia JESU & Prophetarum 1561.
- 346 b. *Caroli Bovilli* Dialogi duo de Trinitate, Christiano & Judzo disceptantibus ad Jacobum Fabrum, rectorum literarum decus, Paris. 1513 fol.
- 347 *Marquardi de Susannis* Utinensis, de Judzis & aliis infidelibus A. 1558.
- 348 Inter *Bernardini Ocbini*, Senensis sermones Italicè editos nonnulli sunt adversus Judzos. Idem libro 1. dialogorum qui latine etiam ex Italice versi à Seb. Castellione extant Basil. 1563. 8. subtiliter adversus Judzos disputat. Ejus dialogos. XVIII. de Messia extare MScos in Bibl. Vaticana scribit Imbonatus p. 13. Bibl. Latino Ebraicz.
- 349 *Christophori Helvici* Theologi Gieffensis elenchi Judaici T. IV diff. Theolog. Gieffens. & cum præfatione Tho. Crenii. Lugd. Bat. 1702. 8.
- 350 *Jacobi Martini* decas dispp. de Messia, contra blasphemias Judzorum. Witeb. 1616. 4. & in ejus libro tertio de tribus Elohim. ibid. 1619. 8.

- 351 *Davidis Christiani* dispp. IV. de Messia, Gieslz 1657. 4. cum ejus tractatu de Paradiso.
- 352 *Petri Haberkornii* Divinitas Messiz, contra Judzorum depravationes. Giesl. 1676. 4.
- 353 *Christiani Matthia* dispp. de divinitate & officio Messiz contra Judzos. Altdorf.
- 354 *Nich. Havemannii* Theognosia Mosaica, Prophetica, Rabbinica. Freiberg. 1651. 12.
Ejusdem *Wege-Leuchte*. 8
- 355 *Philippi à Limborch* de veritate religionis Christianz amica collatio cum erudito Judzo, Isaaco Orobio * Hispano (qvi A. C. 1687. Amstelodami obiit) Goudz 1687. 4. addita brevi refutatione argumentorum qvibus Uriel Acofta omnem religionem revelatam impugnavit in suo exemplari vitz humanz.
Ejusdem Commentarius in Acta Apostolorum, Epistolasque ad Romanos & Hebrzos, Roterd. 1711. fol. editus, egregia continet pro veritate religionis Christianz argumenta, qvibus Judzorum objectiones reselluntur, atqve confutatur etiam Judz Lumbroso, Judzi Doctoris Medici, qvi sæculo proxime elapfo Venetiis vixit propugnaculum Judaismi hactenus ineditum, oppositumq; libro quinto Grotii de veritate Relig. Christianz.
- 356 *Simonis Episcopi* Conciones duz de causis incredulitatis Judzorum, T. I. Opp. p. 431 sqq. Idem adversus Atheos religionem naturalem, & adversus Judzos & Ethnicos veritatem religionis Christianz probat libro primo & lib. 3. sect. 4. Institutionum Theologicarum.
- 357 *Jo. Hoornbeckii* pro convincendis & convertendis Judzis libri VIII. Lugd. Bat. 1655. 4.
- 358 *Jo. Christophori Wagenheilii* tela ignea Satanz sive blasphemi Judzorum libelli cum latina versione & duplici confutatione. Altdorf. 1681. 4.
Ejusdem *der bey denen Juden erregte Zweifel wegen Warheit ihrer Glaubens-Lehre/oder wie ein Christ in zufälliger Unterredung mit einem Juden sich zu verhalten hat/damit ihm ein Zweifel wegen der Warheit seiner Jüdischen Glaubens-Lehre erregt werde.*

* Vide Bælii Dictionar, & Jo. Clerici Bibl. Universal T. VII, p. 249. seq.

- Denunciatio Christiana wegen der Lasterungen &c. in ejus libro cui titulus Hoffnung der Erlösung Israëlis. Altdorf 1707. 4.
- 359 *Stëph. Gorlovii*, disp. inauguralis contra R. Lipmanni Nizzachon. Regiomont. 1647.
- 360 *Jo. Conradi Waackii* Ratisponensis recriminatio actionis in nuperos Christi accusatores, sive dissertationes duz contra librum Nizachon, Jenz editz.
- 361 Liber blasphemus *Tboledoth Jesu* cum versione & confutatione à *Jo. Jacobo Huldrico*, Tigurino. Lugd. Bat. 1705. 8.
- 362 *J. Wulferi* Theriaca Judaica ad examen revocata contra Salomonem Zevi. Norimb. 1681. 4.
- 363 *D. Jo. Mulleri* Judæismus oder Judenthum / das ist ausführlicher Bericht von des Jüdischen Volcks Unglauben / nebst ihrer Irthümer Wiederlegung. Hamb. 1643. 4. Rabbi Lusitanus cujus colloquium Middelburgi habitum passim allegatur & refutatur in hoc opere, videtur intelligi Messias ben Israel.
- 364 *Georgius Elisæus Edzardus* Professor in Gymnasio Hamb. & Collegæ meus honoratiss. in prolegomenis & animadversionibus ad Codices Talmudicos Avoda Sara & Berachot.
- 365 *Hugonis Brougtoni* responsum ad Epistolam Judzi Byzantini ex-potentis cognitionem fidei Christianorum A. 1606. 4.
- 366 *Johannis Philippi Storr*, Pastoris Heilbrunnensis Evangelische Glaubens-Kraft wieder R. Isaac ben Abraham אברהם יצחק Heilbrunn. 1703. 8.
- 367 *Jac. Gousses* controversiarum adversus Judæos ternio, oppositus eidem R. Isaaci libro, Chizzuck Emunah. Dordraci 1688. 8.
- 368 *Sebaldi Schnell* disputatio qua expenduntur quæ Isaacus Abravanel ad Esaiaz XXXIV. & in Obadiam contra fidem Christianam scripsit. Altdorf. 1647. 4 Idem Snellius qui vertit latine magnam partem libri Nizachon.
- 369 *Constantini l' Empeur* contra ejusdem Abrabanielis & R. Mosis Alshechi commentarium in Esaiaz XXX. Franeqv. 1685. 8.
- 370 *Jo. Andrea Eisenmenger* Prof. lingvar. Oriental. in Academia Heidelberg. entdecktes Judenthum oder wahrhafter Bericht von den Lasterungen / Irthümern und Sabeln der Juden. Regiomont. 1711. 4. duobus Volum. Liber pro veritate Religionis Christianæ quem

- quem ex Judæorum scriptis promittit T. 1. p. 147. atque alibi auctore jam defuncto non vidit lucem.
- 371 *Jean d'Espagne* examen de XV. L. maximes Judaiques. Lond. 1657. 8. Ejusdem colloquium cum Menassch ben Israël. 2. Maj. 1656.
- 372 *Rudolphi Martini Meelfubrevi* consensus Veterum Hebræorum cum Ecclesia Christiana. Francof. 1701. 4. Ejusdem causæ Synagogæ errantis. ibid. 1702.
- 373 A short and easie method &c. brevis methodus convincendi Judæos Lond. 1704. 12. Mem. de Trevoux 1705. Octobre. Auctor Carolus Leslie de quo supra n. 139. 193.
- 374 *Josue Arndii* diatriba de Mysterio SS. Trinitatis ex scriptis Rabbino-
rum veterum. Witeb. 1650. 4.
- 375 *Jo. Meyeri* Theologi Harderoviciani Diss. Theologica de Myste-
rio SS. Trinitatis ex solis V. T. libris demonstrato atque ex Ve-
terum ac recentiorum Rabbino-
rum, præsertim Cabbalistarum
rarissimis monumentis illustrato. Harderovic. 1712. 4. Con-
fer de eodem argumento *Jo. Braunii* selecta sacra p. 360. seqq.
Ejusdem Meyeri Oratio, unde Moses res, in Genesi & prioribus
Exodi Capp. descriptas didicerit, quibusque de causis eas Legi
præfixerit. ibid. 1714. 4.
- 376 *Petri Allixii* judgment of the ancient Jewish Church against
Unitarians in the Controversy upon the Holy Trinity, and
the Divinity of our Blessed Saviour Lond. 1699. 8. & Germa-
nice interprete Christophoro Matthæo Seidelio, Inspector
Tangermundano Berolin. 1707. 4.
Ejusdem Allixii de duplici Messie adventu ad Judæos dissertatio-
nes duæ. Lond. 1701. 8.
- 377 Consensus Antiquitatis Judaicæ cum explicatione Christiano-
rum super locum Jeremiæ cap. XXIII. 5. 6. editus *εἰς τὸ ἔργον*
ζηλώσαντες τὴν ἰουδαίαν opera & studio B. *Esdra Edzardi* S. Theol.
Lic. Hamb. 1670. fol.
Ejusdem theses contra Judæos & Photinianos. Rostoch. 1656. 4.
Ejusdem Consilium de convincendis Judæis in B. D. *Jo. Frid.*
Mayeri Museo ministri Ecclesiæ parte 3. p. 46. seqq. & in Rich.
Kidderi demonstratione adversus Judæos Anglice edita parte 3.
pag. 473. seq.

- 378 *Stephani le Moyne* Diff. Theologica adlocum Jerem. XXIII. 6. de Jehovah Justitia nostra, Dordraci 1700. 8. Judæorum cum Christianis consensum exponit p. 16. seq. p. 80. seq.
- 379 *Richardi Kidder*, Episcopi Bathoniensis & Wellensis demonstration of the Messias. Lond. 1684 - 1700. 8. III. Volum. Act. Er. A. 1699. p. 241. & A. 1700. p. 539.
- 380 *Dan. Brenii* disputatio contra Judæos & dialogus de Veritate Relig. Christianæ Amst. 1664. fol. cum ejus commentatio in Scripturam.
- 381 *Jacobi Peretz de Valentia* quæstiones & resolutiones contra Judæos fidei Christianæ adversarios.
- 382 *Vincenzii di Costa Maros* de hæretica perfidia Judæorum, Lusitanice, Ulyssipone 1612. 4. & Hispanice interprete Didaco Gaviiano Vela, Salmantice 1631. 4.
- 383 *Didaci Gatica* Episcopi Uticensis de adventu Messie adversus Judæos à fide Christi lapsos. Madrit. fol.
- 384 *Raphæel Aquitanus* contra Judæos, Italice.
- 385 *Dominici Garcia* Propugnaculum Religionis Christianæ contra obstinatam perfidiam Judæorum, adhuc expectantium primum adventum Messie. Cæsaraugustæ 1606. 4.
- 386 Ad quæstiones & objecta Judæi, responsa Christiani quæ ad calcem Synagogæ Judaicæ Joannis Buxtorfii leguntur, petita sunt ex *Jo. Calvini* Epistola 358.
- 387 *Petri de Fonte* Epistre aux Juifs que JEsus est le Christ, Prince & Pasteur éternel. Charentône 1648. 8.
- 388 *Petri Nigri* stella Messie, & de Judæorum perfidia. Esling. 1475.
- 389 *Petri Bruti* Veneti Episcopi Catharensis, adversus Judæos pro Christiana fide. Vincentiz 1489. fol.
- 390 *Hadriani Fini* Ferrariensis flagellum in Judæos libris IX. ex sacris Scripturis excerptum. Ferrariz 1573. 4. Venet. 1538. 1569. 4.
- 391 *Hannibal Rosellus* in Pœmandrum Hermetis Trismegisti libro IV. comment. 9.
- 392 *Jo. Baptista Manzani* colloquium cum Georgio Novariensi, libro III. de patientiâ c. 13.
- 392 b. *Georgius Draudius* in supplemento ad Sim. Majoli dies caniculares T. 3. cap. 1. pag. 611 - 684. editionis in fol.

- 393 *Casparis Calvari* Gloria Christi, Beweis der Christlichen Religion wieder die Juden. Lips. 1710. 4. Germanice Germanicis & Hebraicis literis. Judæi cujusdam de hoc opere iniquior censura cum responsione legitur in Ephemeridibus literariis quibus titulus *Neuer Bücher-Saal* / sectione XVI. p. 247. seq.
- 394 *Ludovici Basside* l'incréduité des Deistes confondue. Paris. 1706. 12. duobus Voluminibus.
- 395 *Sam. Brettii* Acta Concilii Judæorum A. 1650. *Ageda* in Hungaria celebrati pro examinandis Veteris Test. de Christo locis. Vide Acta Erud. A. 1709. p. 104.
- 396 *Martini Diefenbachii* Judæus Convertendus, oder verschiedene Urtheile und Vorschläge fürnehmer Theologen und anderer Gelehrten / wie die Bekehrung eines Juden durch Gottes Gnade zu suchen und zu befördern sey. Francof. 1696. 4. Ejusdem Judæus Conversus, samt fernerer Erläuterung des Judæi Convertendi. ibid. 1709. 4.
- 397 *D. Phil. Henrici Fridlibii* die den verstockten Juden zugedeckte Göttliche Klarheit / in einem Gespräch eines Christen mit einem Juden. *Stralsund* 1645. 12.
- 398 *D. Abrahami Calovii* Veritas Religionis Christianæ probata adversus Judæos. Witeb. 1679. Respondente *Jo. Henrico Majo*.
- 399 *Jo. Cocceji* Oratio inauguralis de causis incredulitatis Judæorum: T. 6. Opp.
Ejusdem consideratio Judaicarum questionum & responsionum, cum præfatione de fide Hebræorum T. 7.
- 400 *Jo. Owenus* Exercitationibus de Messia, contra Judæos, præmissis Tomo I. Commentariorum ejus in Epistolam ad Hebræos, Anglice editorum Lond. 1668. in fol.
- 401 *Anthonii Hulsi* disp. Epistolaris Hebraica cum Jacobo Abendanah, Rabbino Amstelodamensi super loco Hagg. II. 9. Lugd. Bat. 1669. 4.
Ejusdem Theologia Judaica, cujus liber primus tantum prodit de Messia. Bredæ 1653. 4.
- 402 *Hermannei Wusii* Judæus Christianizans circa principia fidei & SS. Trinitatem. Ultraject. 1661. 12.
- 403 *Joannis Martianay*, Monachi Benedictini Colloquium cum Judæo in libro cui titulus: *traitez de la verité & de la connoissance des livres de la Sainte Ecriture*. Paris. 1697. 12. *Journal des Sav.* 1698.

1698. p. 151. Jacobi Enfant animadversiones quædam in hunc librum exstant in Novellis Reip. literariz A. 1709. p. 479. seq.
- 404 *Johannis à Leno* schediasma de Judæorum Pseudo Messias. Herborn. 1697. 4. Majus opus de eodem argumento meditari se testatur p. 83.
- Ejusdem Theologia Judaica Herborn. 1694. 8.
- 405 *D. Augusti Pfeifferi* Matzologia Judaicz atq; Mahomedanz seu Turco Perficz principia sublesta & fructus pestilens. Inter Opera ejus Philologica junctim edita Ultraj. 1704. 4.
- Ejusdem obrectator Apella. ibid.
- 406 *Sebast. Munsteri* disputatio inter Judæum & Christianum de Messia. Basil. 1539. 8. Idem Munsterus in notis suis ad Evangelium Matthæi Hebraicum passim refellit objectiones Judæorum.
- 407 *Joh. Henrici Maji* Synopsis Theologia Judaicz Veteris & novæ, in qua illius veritas, hujusque falsitas ex S. Hebræo Codice & ipsis Judaicz Gentis scriptoribus per omnes Locos Theologicos ostenditur. Gieslz. 1698. 4.
- 408 *Alexandri Softmanni* de LXX. hebdomadibus; Jesum esse verum Messiam, & de veris causis incredulitatis Judæorum. Lugd. Bat. 1710. 4.
- 409 *Abdia Widmari* disputationes adversus Judæos de vero Messia. Marburg. 1617.
- 410 *Frid Spanhemius* de causis incredulitatis Judæorum & de conversionis mediis Lugd. Bat. 1678. 8.
- Consulendus etiam Spanhemii jun. elenchus controversiarum edit. novæ, in quo diligenter disputat adversus Judæos.
- 411 *Daniel Springers* Religions Gespräch / zwischen einem Christen und Juden. Breslau 1705. 8.
- 412 *D. Joachimi Weickmanni* Pastoris & Superintendentis tunc Servestani hodie Senioris Rev. Ministerii Gedanensis, dreyfaches Juden-Bekändniß. Lips. 1703. 4.
- 413 *Gottfried Bersboldi* Pastoris Servestani dreyfaches Juden-Bekändniß. Zerbst. 1708. 4.
- 414 An account of the conversion of *Theodore John*, a late teacher of the Jews. Lond. 1693.
- 415 *Francisci Henrici Schoenemanni* ad templum S. Pauli in clivo Harburgensi Pastoris, das durch Gottes Gnade gewonnene Juden-Bek. Hamb. 1711. 4.

- 416 *Jo. Xeres*, Judzi conversi address tho the Jews. Lond. 1711. 8.
Acta Erud. A 1712. pag. 270.
- 417 *Martia Wasmuthi* beste Mittel zu Bekehrung der Juden. Kiel. 1685. 4.
Ejusdem & *Christiani Ravii* circular Briefe die Bekehrung der Juden zu
besodern. ibid. 1670. 4.
- 418 *Job. Moltberi* malleus obstinationis Judaicz Francof. 1600. 8.
- 419 *Francisci Henrici Hoyeri* bekehrter Jude Helmstadii 1679.
- 420 *Francisci Torrensis* sive *Turriani*, S. I. de exponenda Lege per omne
sabbatum Judzis, seu de sola Lectione Legis & Prophetarum
Judzis permittenda. Rom. 1555. 4.
- 421 Formulam renunciandi Judaicz superstitioni in Græca Eccle-
sia receptam vide sis in Evchologio Goari pag. 344. & amplio-
rem in Cotelerii notis ad Patres Apostolicos T. 1. p. 499. sqq.
S. Theodardi disputatio cum Judzo. in Actis Sanctorum Maji T. 1.
pag. 144. seqq.

Scriptores contra Muhamedanos

- 422 Anonymi disputatio contra Mahumedem, inserta libro XXIV.
speculi Historialis Vincentii Bellocensis.
- 422 b. *Richardi Florentini* Ord. Prædicator. confutatio Alcorani, Ger-
manice versa à B. Luthero T. VIII. Altenburg. p. 12. sqq.
- 423 *Pius II.* Pontifex Epistolâ 396. ad Mahometem Turcarum Prin-
cipem quæ existat etiam apud Bzovium ad A. C. 1464.
- 423 b. *Hieron. Savanarola* Mahumedanorum sectam omni ratione
carere.
- 424 *Nicolai Cusani* Cribratio Alcorani libris III. Basil. 1543. fol. una
cum superioribus scriptis, aliisque adversus Muhamedanos, col-
lectis studio Theodori Bibliandri, quæ recenset Labbeus T. 1. de
scriptoribus Eccles. p. 195. seq.
- 425 *Jo. Andrea Abdalla*, Mauri Confusio sectæ Muhamedanz. Hi-
spanice, Italice, Latine & Germanice plus simplici vice edita.
Latine etiam transtulit Jacobus Golius, cujus versionem MS. ha-
bere se testatur V. C. Hadrianus Relandus libro 2. de religione
Mohammedica p. 155.
- 426 *Philippi Gvadagnoli* apologia pro Christiana Religione Arabice &
Latine, adversus objectiones Ahmed F. Zin Alabedini Asphen-
sis

- sis Persæ contentas in libro, *politius speculum*, quod aureis scriptum literis misit ad Urbanum VIII. ut ei responderi curaret. Rom. 1631. 4.
- 426 b. *Ronaventura Malvasia* dilucidatio speculi verum monstrantis, in quo Hamet sive Ahmed F. Zin in fide Christiana instruitur. Rom. 1628. 4.
- 427 *Michaëlis Nau* Religio Christiana contra Alcoranum ex Alcorano defensa & probata. Paris. 1680. 4.
- 428 *Josephi Marsellini* triumphus Catholicæ fidei contra sectam Muhamedanam.
- 429 *Zacharia Grapii* Professoris Rostoch. animadversiones ad Ahmet ben Abdalla Epistolam de articulis quibusdam fidei. Rostoch. 1705. 4. Ejusdem ad Abdallæ Epistolam de libero arbitrio. ibid. 1706. 4.
- 430 *Cornelii Hazari* S. J. triumphus de Atheis, Muhamedanis, Ethnicis ac Judæis. Germanicè ex Belgico.
- 431 *Johannis de Turrecremata* contra principales errores Muhamedanorum, Paris. 1495. 8.
- 432 *Antonii Geropoldi* Arcana Muhamedanismi. Venet. 1586.
- 433 *La Vie de Mahomet*, ou l'on decouvre amplement la verité de l'imposture, par Mr. *Prideaux* D. en Theologie. Amst. 1698. 8. ex Anglico. Exstat etiam Germanice ad Belgice.
- 434 *Alphonfi de Spina*, Ord. Minorum fortalitium fidei adversus Judæos, Saracenos aliosque Christianæ fidei inimicos A. 1459. scriptum. Vide M. V. la Crose entretiens p. 330. Rich. Simonis Bibl. Critique T. 3. cap. 30. Colomesiana p. 250. Hallervordi Bibl. curiosa p. 78. seq.
- 435 *Thomas à Jesu Carmelitz* de procuranda salute omnium gentium, schismaticorum, hæreticorum, Judæorum, Saracenorum, cæterorumque infidelium libri XII. Antvverp. 1613. 4. & in ejus Opera Colon. 1684. fol. Vide Rich. Simonis Bibl. selectam T. 1. cap. 41. p. 297. seq.
- 436 *Jo. Henricus Hottingerus* in Historia Orientali & in Historia Eccles. Seculo VII. & seqq. Sec. XVI. p. 63. seqq. &c.

- 437 *Martini Figuerola* lumbræ de fide, sive lumen fidei contra Alcoranum.
 437 b. *Jo. Conradi Schwartzii* de furtis Muhamedicis Lips. 1711. 8.
 438 *Ludovici Maraccii* de congregatione Clericorum Regularium Matris Dei, prodromus refutationis Alcorani, in quo per quatuor præcipuas veræ Religionis notas Mahumedanz sectæ falsitas ostenditur, Christianæ Religionis veritas comprobatur. Rom. 1691. 8. quatuor Voluminibus: & ante Alcoranum Arabice & Latine editum. Patav. 1690. fol.
 438 b. *David Nerreters* Neueröffnete Moschea, darin nebst Nachricht von der Mahometanischen Religion, der Alcoran aus des Maraccii edition verdeutschet und fürzlich wiederlegt. Nürnberg. 1703. 8.
 439 *Christoph Besoldi* (sine nomine auctoris edita) consideratio Legis & sectæ Saracenorum. Tubing 1619. 4.
 440 *Jo. Frijchmuthi* de dictis S. Scripturæ de Muhamede agere creditis. Jen. 1685. Confer Theod. Hackspanum ad librum Nizachon p. 400. seq. Alex. Morum ad Joh. XIV. 16.
 441 *Matthia Wasmuthi* Hodomoria Muhamedana. Kil. 1683. 4.
 441 b. *D. Georgii Mæbii* de causis & mediis introducti & conservati Muhamedismi, in ejus diss. Theol. p. 991. seqq.
 Anathematismi à Muhamedanis ad Christianos accedentium T. 25. Bibliothecæ Patrum edit. Lugd. p. 186. seq. ex Nicetæ thesaurò Orthodoxæ Fidei libro XX. Et in Saracenicis Frid. Sylburgii.
 442 *Dionysii Carthusiani* contra Alcoranum & sectam Mahomedicam libri V. Colon. 1533. 8.

INDEX Scriptorum de Veritate Relig.

Jac. Abbadie, num. 148.
 Jo. Andreas Abdalla 423.
 Theodorus Abucara 73.
 Josephus Acofta 128.
 Jo. Adrianus von Embden 333.
 Æneas Gazzus 59. b.
 Agobardus 100.
 Petrus Allix 168. 376.
 Alfonso Hispanus 312.

Petrus Alfonso 313.
 Jo. Henr. Alstedius 162. 288.
 S. Ambrosius 87.
 Ammonius Alex. 17.
 Anastasius Abbas 76.
 Ruardus Andala 237.
 Jo. Andreæ 324.
 Andronicus Comnenus 75.
 Anonymi 31. 60. 66. 94. 95. 96.
 143

143. 165. 188. 201. 204. 232.
279. 422.
Antoninus ArchiEp. Florenti-
nus 344.
Claud Apollinaris 9.
Apollinaris Laodicens 22. 23.
Apollonius Philos. 92.
Apollonius Romanus 11.
S. Aristides 4.
Aristo Pellzus 1. 2.
Josua Arndius 374.
Arnobius 83.
Asclepiades 35.
Gvil. ab Assonlevilla 202.
S. Athanasius 49.
Athenagoras 43.
S. Augustinus 37. 89. 94.
Isaacus Barrow 224.
Barthol. Edessenus 65.
Basilius Seleuc. 55.
Ludovicus Baftide 394.
Rich Baxter 172.
Elias Benoist 183.
Rich. Bentlei 215.
Georg Berkeley 251.
Jacobus Bernard 145.
Gorfrid Berthold 413.
Christoph. Befoldus 439.
Theod Bibliander 115.
Jo Henrich Bisterfeld 159. b.
Jo. Philipp Bleibtrew 316.
Gvil. van Blyenburg 262.
Samuel Bochartus 156.
Phil. Maria Boninius 234.
Gvil Bonjour 187.
Nic. Bonnetus 288.
Franciscus Boria 219.
Carolus Bovillus 346. b.
Car. de Bourgveville 235.
Jo. Braunius 375.
Jo. Bredenburg 261.
Raymundus Breganius 290.
Dan. Brenius 380.
Frid. Samuel Brentze 319.
Samuel Brettius 395.
Hugo Broughtonus 365.
Petrus Brutus 389.
Gvil. Budzus 120.
Jo. Franciscus Buddeus 176. 213.
Gvil. Burnet. 173.
Czsfarius 21.
Petrus Calanna 123.
Georg. Calixtus 174.
Abraham Calovius 398.
Jo. Calvinus 288 386.
Caspar Calvoer 393.
Tho. Campanella 205.
Baruch Canephius 236.
Jo. Cantacuzenus 64.
Alex. Capellus 207.
Victor à Carbe 323.
Ludovicus Carretus 328.
Cellus de Judaica incredulitate 1.
Petrus de Cevalleria 345.
Walther Charleton 212.
Petrus Charron 219.
Georg Cheyne 226.
David Christianus 357.
S Jo. Chrysoftomus 52.
Dan. Classenius 288.
Sam. Clark 227.
Jo. Claubergius 281. 288.
Clemens Alex. 8. 45.
Clementina 40.

- Jo. Clericus 132. 137. 138. 288.
 Mich Cobabus 233.
 Jo. Coccejus 399.
 Jo. Colerus 180.
 Commodianus 86.
 Andronicus Comnenus 75.
 Jo. Crellius 288.
 Gilbertus Crispinus 107.
 Mat. Veisfierius la Crose 242.
 Radulphus Cudvorth 276.
 Franciscus Cuperus 263.
 Nic. Cufanus 424.
 S. Cyprianus 82. 95.
 Ern. Salomo Cyprianus 132.
 S. Cyrillus Alex. 27. 56.
 Jo. Damascenus 62.
 Petrus Damianus 105.
 Demetrius Cydonius 71.
 Gvil. Derham 228.
 Martin Diefenbach 396.
 Petrus Dinant 160.
 Diodorus Tarsensis 25. 79.
 Dionysius Carthuf. 442.
 Mr. Dirois 169.
 Christianus Donati 309. 288.
 Georgius Draudius 392.
 Christianus Dreier 161.
 Tobias Eckhard 154.
 Jordanus Nic. Edenius 141.
 Jo. Eduard 231.
 Esdras Edzardi 377.
 Georgius Elieser Edzardi 364.
 Jo. Andreas Eisenmenger 364.
 Tho. Emes 170.
 Constantinus l'Empereur 369.
 Jo. Englertus 152.
 Ephraim Syrus 78.
 Simon Episcopus 356. 288.
 Jo. d'Espagne 371.
 Evodius Monachus 32.
 Eusebius Cæsariensis 18. 19. 20. 48.
 Eusebius Edessenus 77.
 Euthymius Zigabenus 63.
 Steph. Ezekius 218.
 Jac. Fayus 182.
 Jo. Fabricius 175.
 Jo. Ludovicus Fabricius 239.
 Christian Lebrecht Fels 329.
 F. S. de la Mothe Fenelon 321.
 Lud. Ferrandus 163.
 Marfilus Ficinus 112.
 Martinus Figverola 437.
 Hadrianus Finus 390.
 Julius Firmicus 86.
 Matthias Flacius 157.
 Petrus de Fonte 387.
 Martin. Fotherby 211.
 Eduard Fovvler 150.
 Christophorus Franckius 296.
 Wolfgangus Frantzius 339.
 Phil. Henr. Friedlieb 397.
 Jo. Frischmuth 440.
 Jo. Ulricus Fromman. 216.
 Fulbertus Carnot. 106.
 Livius Galantes 122.
 Petrus Galatinus 315.
 Theophilus Galeus 273.
 Dominicus Garcia 385.
 Didacus Gatica 383.
 Franciscus Gastrel. 195.
 Gilbertus Genebrardus 338.
 Gennadius CPol. 72.
 Frid. Gentzken 288.

- Jo. Gerhardus 288.
 Moses Germanus 271.
 Antonius Geropoldus 432.
 Stephanus Gorlevius 359.
 Jac. Gouflet 367.
 Ludovicus Granatensis 125.
 Antonius le Grand 306.
 Zach. Grapius 299. 429.
 Gregentius 59.
 S. Gregorius Naz. 50.
 S. Gregorius Nyss. 51.
 Val. Greising 311.
 Jo. Petrus Grunenbergius 241.
 Nehem. Grevv 198.
 Theoph. Grosgebavver 209.
 Hugo Grotius 132.
 Philippus Gvadagnolus 426.
 Gvalterus de Castellione 109.
 Gvibertus Abbas 102.
 Gvilelmus Diaconus 101.
 Petrus Haberkornius 352.
 Georgius Hackevvill 241. b.
 Mattheus Hale 230.
 Josephus Hall 192.
 Mich. Havemannus 354.
 Cornelius Hazart. 430.
 Jo. Paul Hebenstreit 288.
 Udalricus Heinsius 288.
 Christoph. Helvicus 349.
 Jo. Henichius 133.
 Hermannus Colonienfis. 340.
 Hermias 54. (313. b.
 Ernestus Ferdinandus Hefus 317.
 Hieronymus de sancta fide 314.
 David Hieronymi 332.
 Abr. Hinckelmann. 303.
 S. Hippolytus 14.
 Andreas Adam Hochsteter 146.
 Jo. Hoornbeeckins 274. 357.
 Henr. Horchius 269.
 Jo. Henr. Hottingerus 436.
 Jo. Hovv 266.
 Franc. Henr. Hoyer 419.
 Petrus Dan. Huetius 155.
 Jo. Jac. Huldricus 361.
 Antonius Hulfius 401.
 Jo. Christoph Hundshagen 288.
 Egidius Hunnius 158.
 Jacobus Nisibenus 33.
 Jo. Wolfgang Jægerus 256. 288.
 Isaacus Jaqvelot 196.
 Jafonis & Papifci dialogus 1.
 Rob. Jenkin 136.
 Tho a Jefu 435.
 Jo. Cantacuzenus 64.
 S. Joannes Chryloft. 52.
 S. Jo. Damascenus 62.
 Theodorus John 414.
 Johannes Philoponus 30.
 Flav. Josephus 39.
 S. Irenæus 6.
 Ifidorus Hisp. 98.
 Junilius Afer 93.
 S. Justinus Martyr 5. 41.
 Frid. Ernestus Ketnerus 241.
 Rich. Kidder 379.
 Steph. Klotzius 288.
 Christianus Kortholt 177.
 Lactantius 36, 84.
 Franciscus Lamy 203.
 Jo. Canutus Lenzus 134.
 Jo. Lassenius 217.
 Jo. à Lent 404.
 Car. Leslie 139, 193, 373.

- Philippus à Limborch 355.
 Jo. Locke 137.
 Val. Ernestus Lœfcherus 250.
 Lombardus, Magister sententiarum 288.
 Dominicus Lopez 194.
 Eilhardus Lubinus 130.
 J. M. 247.
 Lucianus Martyr 16.
 Martinus Lutherus 342. 422. b.
 Nicolaus Lyra 337.
 Macarius Magnes 47.
 Laur. Magalottus 233.
 Jo. le Maire 189.
 Jo. Henricus Majus 407.
 Nic. Malebranche 252.
 Bonaventura Malvasia 426. b.
 Regnerus à Mansfeld 258.
 Jo. Baptista Mantuanus 392.
 Ludov. Maraccius 438.
 Jo. Marcianus 403.
 Des Marets 148.
 Antonius Margarita 325.
 Antonius Marinarius 345.
 Josephus Martellinus 428.
 Jacobus Martini 350.
 Mr. Martin 184.
 Matthæus Hieromonachus 68.
 Vincentius de Costa Matos 382.
 Christianus Matthiz 353.
 Jo. Frid. Mayerus 213. 377.
 Gerh. Meierus 310.
 Jo. Meisnerus 288.
 Melito Sard. 10.
 Rud. Martin Melfuhrerus 372.
 Dominicus Mellinus 117.
 Marinus Merfennus 292.
 S. Methodius 15.
 Christian Meyer 335.
 Joann. Meyer 375.
 Jo. Micrælius 277.
 S. Miltiades 12.
 Minutius Felix 81.
 Georg Mœbius 441. b.
 Jo. Moltherus 428.
 Mich. Montanus 111.
 Jo. Baptista Morinus 294.
 Philippus Mornæus 129.
 Henr. Morus 260.
 Hurtadus de la Motte 144.
 Mich. Mourgves 142.
 Steph. le Moyne 378.
 Jo. Mullerus 215, 363.
 Sebast. Munsterus 406.
 Jo. Musæus 259, 288.
 Michaël Nau 427.
 David Nerreter 438. b.
 Steph. New 197.
 Niceas Aquilej. 38.
 Gvil. Nichols 166.
 Nicolaus Hydruntinus 69.
 Sebast. Niemannus 240.
 Petrus Niger 388.
 Georg. Nitschius 186.
 Bernardinus Ochinus 348.
 Odo Cantuariensis 103.
 Godfrid Olearius 149.
 Origenes 46.
 Isæacus Orobius 270.
 Paulus Orosius 90.
 Jo. Adamus Osiander 308, 288.
 Hieron. Oforius 119.
 Julius Conradus Otto 320.
 Joannes Owenus 401.
 Franciscus Palæopolitanus 283.
 Mutius

- Mutius Panfa 121.
 Jafonis & Papifci dialogus 1.
 Sam. Parkerus 275.
 Blafius Pafchalis 185.
 Simon Patricius 132, 135.
 Elcanon Pauli 331.
 S. Paulinus Nolanus 88.
 Paulus de S. Maria 322.
 Jacobus Peretz 381.
 Eduard Pelling 208.
 Dionyf. Petavius 288.
 Jo. Wilhelm Peterfen 223.
 Petrus Alfonfus 313.
 Petrus Blzfenfis 104.
 Petrus Cluniacenfis 108.
 Petrus Damianus 105.
 Tobias Pfannerus 289.
 Jo. Pfefferkorn 326.
 Augustus Pfeifferus 307, 405.
 Philippus Sidetes 28, 57.
 Jo. Philoponus 30, 61.
 Philoforgius 24.
 March. de Pianeza 151.
 Benedictus Pictetus 190.
 Jo. Francifcus Picus Mirandul.
 114.
 Pius II. Papa 423.
 Petrus Poiret 264.
 Julianus Pomerius 97.
 Porchetus de Salvaticis 341.
 Antonius Poffevinus 131.
 Gvil. Postellus 127.
 Mr. Prideaux 433.
 Jo. Georgius Pritius 302.
 Aurelius Prudentius 91.
 Sam. Pufendorfus 176, 286.
 S. Quadratus 3.
- A. D. L. R. 254.
 Rabanus Maurus 99.
 Raimundus Martini 340.
 Raimundus Sebundus 111.
 Jo. Rajus 229.
 Petrus Ramus 226.
 Christianus Ravius 417.
 Raphael Aquitanus 384.
 Jo. Raphfon 295.
 Adam Rechenberg 278.
 Urbanus Regius 343.
 Paulus Riccius 321.
 Richardus Florentinus 422.
 Francifcus Ridderus 203.
 Jo. Stephanus Rittangel. 336.
 Jo. Baptista de Rosemond 184.
 Hannibal Rosellus 393.
 Kilian Rudrauf 288, 300.
 Joannes Salomo 318.
 Porchetus de Salvaticis 341.
 Samonas Gazzus 74.
 Samuel Marocchianus 312.
 Hieron. Savonarola 113, 423. b.
 Henr. Julius Scheurl. 288.
 Sebald Schnell 368.
 Francifcus Henr. Schonemannus
 415.
 Dietericus Schwabe 330.
 Conradus Schwartz 297, 437. b.
 Sextus 13.
 Faustus Socinus 194.
 Alex. Softmannus 408.
 Barthol. de Spina 434.
 Theoph Spizelius 286.
 Frid. Spanhemius 200, 243, 419.
 Jo. Petrus Specht 271.
 Phil. Jac. Spenerus 222.

Jac.

144 *Lib. V. c. 8.* INDEX SCRIPTOR. PRO VER. RELIG.

- Jac. Spenserus 206.
 Dan. Springer 411.
 Joach. Stegmannus 140.
 Rich. Steele 144.
 Stephanus Bostrenus 29.
 Augustinus Steuchus Eugubinus.
 118.
 Ed. Stillingfleet 146.
 Jo. Philipp Storr 366.
 Marquardus de Sufannis 347.
 Jerem. Taylor 179.
 Tatianus 7. 42.
 Tertullianus 34. 80.
 Thaddzus Pelusiota 70.
 Theodardus 421.
 Theodoritus 58.
 Theodorus Abucara 73.
 Theodorus Mopvestenus 26.
 Theophanes Nicznus 67.
 Theophilus Antioch. 44.
 Thomas Aquinas 110, 288.
 Lud. Thomafinus 291.
 Jenkinus Thomafius 227.
 Jo. Tillotson 255.
 Titus Bostrensis 53.
 Mr. de la Touche Bœfnier 163. b.
 Gvil. Tovver 245.
 Adamus Tribechovius 199.
 Jo. de Turrecremata 431.
 Franciscus Turrianus 420.
 Benedictus Vaillant 220.
 Jo. Vake 280.
 Mich. le Vasseur 244.
 Mr. le Vaffor 167.
 Lamb. Velthuysen 265.
 Aubert de Verfé 267.
 Lud. Vives 116.
 Theodorus Untereyk 210.
 Gisb. Voëtius 298.
 Paulus Voëtius 288.
 Burcherus de Volder 302.
 Conradus Vorstius 288.
 Gerh. de Vries 257.
 Jo. Georgius Wzchter 271, 441.
 Jo Christoph. Wagenfeil 358.
 Tob. Wagner 304.
 Jo. Conrad Wanckius 360.
 Matthias Wasmuth 417.
 Imman. Weber 304.
 Jo. Weemsø 246.
 Joachim Weickmann 412.
 Paulus Weidner 327.
 Abdias Widmar 409.
 Erhard Weigelius 214.
 Frid. Weifius 285.
 Dr. Williams 159.
 Dan. Withbie 178.
 Hermannus Witfius 402.
 Christophor. Wittichius 255. b.
 268.
 Jo. Witty 147.
 Christianus Wolfius 181.
 Car. Wolfeley 171, 193.
 Jo. Wulferus 362.
 Jo. Xeres 416.
 Haham Yshay Yefaruni 293.
 Petrus Yvon 272.
 Zacharias Mytilenzus 59. c.
 Jo. Zeifoldus 288.
 Petrus Zorn 153.

CA-

CAPUT IX.

ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΙΟΥ
ὑπὲρ τῆς Ἰουλιανῆς τιμωρίας.

LIBANII ORATIO
De ulciscenda Juliani nece.

GODFRIDO OLEARIO Interprete.

Οὐκ ἀρκεῖ τὸ τοῖς πράγμασι, ὡς
Βασιλεῦ, α) λύπη καὶ ὄδυρος, καὶ
ἀγρυπνία μάτην ἀναλισκομένη. Εἰ
γὰρ τι τέτων οἶόν τ' ἦν ἐπανορθώσαι
τι τῶν συμβεβηκότων, πάσαι αὖ
ἀπαντα εἶχε καλῶς ἐνεκάγει τὸ σῆς
καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἀθυρίας. δεῖ

Non sic, Auguste Imperator,
rebus (nostris) consulimus. do-
lore & ejulatu & noctibus frustra
vigilatis. Si enim horum quic-
quam, ea quæ nobis acciderunt,
posset corrigere, optime cuncta
se dudum haberent, tum pro-
pter tuam tum propter omnium
nostrorum animi ægritudinem

T

illis

Libri terti Pars Tertia.

- a) Ad Imperatorem Theodosium scripta hæc videtur oratio, inter alias πολλὰς
συμβουλὰς referenda, quas ad illum à se habitas Libanius testatur sub initium
orationis περὶ ἰσραῶν. Scripta autem videtur statim postquam ex Hispania à Gra-
tiano accitus Theodosius, in imperii communionem esset assumptus, recensque
adhuc esset terror ob Valentem una cum legionibus à Barbaris Thraciam & Illy-
ricum vastantibus cæsum, quæ de re mox plura dicit Sophista. Cum vero anno
Christi 379. factus Imperator Theodosius fuerit, XIV. Kalend. Februarii, ut re-
cte contra Socratem & Baronium doctiss. Pagijs probavit, eo ipso anno scriptam
esse hæc Orationem statuo. Sequenti enim anno de Barbaris insignem victo-
riam reportavit Theodosius, ut recte à Zosimo Lib. IV. p. 751. & Victore in Epito-
me proditum (perperam enim facere Theodoretum Lib. V. cap. 5. H. E. & au-
ctorem Miscellæ L. XII. c. 19. imo & Zonaram Annal. XIII. n. 15. qui anno 378.
à Theodosio adhuc privato victoriam hæc expugnatam statuunt, evincit silentium
de illa Ausonii in Idyllio VIII. sub finem illius anni scripto, & hæc ipsa quoque
Libanii oratio.) Ante victoriam autem illam scripta hæc oratio sit oportet, in qua
λύπης καὶ ὄδυρος καὶ μάτην ἀναλισκομένης ἀγρυπνίας ob infrunitos
hostium furores mentio, quibus sane non locus, si cum ista scriberentur vindicta
à Barbaris jam sumpta fuisset. Imo βελούσαοθαι τι μεγα καὶ ὄθεν αὖ δρασσαι-
μεν τῆς πολεμίας ἀνὸν ἡμᾶς ἐνεῖνοι jubet, ut adeo nondum afflictæ tum
fuerint Barbarorum res, sed de afflictione illis inferenda consilium fuerit incun-
dum quamobrem etiam de στεναγμοῖς tanquam de re præsentī, ast tanquam de
re futura περὶ τῶν ἀπὸ τῆς πράττειν ἡδονῶν loquitur. Considera totum hujus
orationis exordium, ex quo non tantum de ejus tibi constare poterit ætate, sed
& de supra memorato Theodoretī & Autoris Miscellæ errore, qui in A. C. 378.
victoriam Theodosii contra Barbaros rejiciunt.

Istis itaque posthabitis magnum aliquod atque egregium consilium decet inire; quo scilicet eadem à nobis hostes; quæ nos ab illis haerentus, patiantur. Sic enim cessante gemitures (bene) gestæ (summa) nos afficient voluptate.

II. Equidem Oracula ea, quæ prius egerunt nunc fas esset agere, ut scilicet instrui cupientibus, quid, ut melius res eorum procedant, faciendum sit, dicant & indicent. Consilio enim & consiliariis humanis nunc quidem tibi opus haud esset, si ab ipsis Diis sententia de illis quæ prodesse possint ferrentur. Quoniam vero ista obtutuere, magisque infortunatam reddiderunt terram, ita ut ad humanas consultationes pervenerit rerum conducibilium inventio, feras (rogo) me de presentium rerum conditione tristissimam dicentem. Si quæ aliquid, quod ex re sit, proferre visus fuero, animum attende, si vero præter rem dixerò, bonam voluntatem meam acceptam habens, ad illud quoddam consilium quod profuturum esse videatur convertere.

III. Sunt quidem qui Imperatores, & alii qui milites ac-

τείνου γάτων ἀπαλλαγείας βυλεύ-
σαοθαί τι μέγα κ̄ καλόν, κ̄ ὅσον ἀν-
δράσαι μὲν τὰς πολεμίας ἀ' νῦν ἡμᾶς
ἐκένου. ἔτω γὰρ ἀντὶ τῆς εἰρήνης ἐν ταῖς
ἀπὸ τῆς πράξεως ἡδοναῖς εἰημεν ἂν.

II. ἔδει μὲν ἔν γὰρ μαλίστα ποιεῖν ἔτι
νῦν ἀ' πρότερον, κ̄ τοῖς δεομένοις ἀκού-
σαι, τί ποιήσειας ἀμεινον ἀν πράξασαι
λέγειν τε κ̄ μνηύειν. ἔθεν γὰρ ἴδου
σε νῦν βυλῆς ἐδὲ συμβῆλασ ἀν-
θρώπων, παρ' αὐτῶν τῶν θεῶν
τ̄ πρὸς τῶν συμφερότων γνώμης
ἀφικουμένης. ἐπεὶ ἦ γὰρ μὲν σι-
σίγηκε κ̄ πεποιήκεν ἀτυχεστέρων
τῆν γῆν, εἰς ἣ ἀνθρώπους ἴσα
λογισμῶν ἢ τῶν συμφερότων ἐν-
ερισί, ἀνάγκη μὲ πρὸς τ̄ παρὶ-
σθης κακοπραγίας λέγουσιν, κ̄ ὁ-
κῆντι μὲν τι λέγειν πρόσθε, λη-
ρῆντα ἦ τ̄ μὲν προαιρέσεως ἀπο-
δέχθαι, τρίτη ἦ ἐκ' ἄλλο τι τῶν
σωσίσειν μελλούσων.

III. ἔισι b) μὲν ἔν οἱ κα-
τηγορῶσι τῶν στρατηγῶν, ἕτεροι
δὲ

b) ἔισι μὲν ἔν &c.) Ipsum quidem Imperatorem Valentem bellicas artes non calluisse Ammianus indicat L. XXXI. c. 14. ubi virtutes ejus vitiaque describens *laborans impatientem, subagressivum ingenium, nec bellicis nec liberalibus studiis eruditum* fuisse inter alia dicit. Propius vero ad præsens negotium facit Zosimus IV. 24. qui ad hoc ipsum prælium eductum à Valente ait exercitum *σὺν ἔδνι κόσμῳ*. Quam correpta

ἢ τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὲν ἐκεί-
ρων ὡς ἔπαιδευκότεων ἕως ὑπ'
αὐτοῖς, οἱ δὲ τῶν ὡς φύσει δε-
λιῶν. ἐγὼ δὲ αἰχνομαί μὲν ἕως
πολλὰς αὐτῶν μάχας, αἰχνομαί
δὲ τὸν θάνατον, ὃν τηρέτης ἦν
ἑξῆς ἐδίξαστο, αἰχνομαί δὲ τὴν
αἵματι χρωθεῖσαν θράκη, καὶ
Μακεδονίας ἔμικρον, καὶ τὴν Ἰλ-
λυριῶν τὴν πολλήν. ἀλλὰ τῆτο μὲν
αἰετὸν ὄμβροι καὶ χρόνῳ, σώ-
ζονται δὲ οἱ τῶν ὄσων κόλανοι, ἐν δὲ
τοῖς ὄσοις τῆτοις ἐνεῖναι φασὶ καὶ
ἑταρχῶν καὶ λοχαγῶν καὶ τῶν ἐν
τοῖς αἰετοῖς c) χήμασιν. ἐν μέσοις
δὲ αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς μαχομένη

culent, illi quidem istos quod suos
non infituerint satis, hos autem
alteri, timidz quasi indolis fue-
rint. Me vero reverentia habet tot
præliorum ab ipsis depugnatorum,
reverentia mortis quam ordines
servantes occubuerē, reverentia
Thraciz, & haud exiguz Macedo-
niz, imo & Illyrici magnæ partis,
sanguine eorum pollutz. Sed
istum quidem tempus & imbres
delevere, ossium vero superstites
sunt tumuli, in quibus esse dicunt
eorum ossa qui ordines duxerunt,
& centurionum, aliarumve di-
gnitatum virorum. Medius su-
tem inter istos Imperator pu-

T 2

gnans

pra vero disciplina militaris eo tempore fuerit, quamve parum de institutendis
militibus solliciti fuerint ordinum duces & alii militum magistri, ex eodem discas,
capite proxime præcedente. Ubi & milites quos φύσει δελῆς noster hic dicit,
ἐν τῶν ἀμαρτανῶν δελῆα καὶ πρὸς τὸ φεύγειν γεθυμνασμένους vocat. Equites
autem in primis prodicionis & fugæ reos peragit Socrates H. E. IV. 38. & Hieron.
in Chron. p. 188. Alia tamen omnia noster tradit, causæ scilicet inferniens.

c) χήμασιν) varios vocis χήμα significatus Lexicographi tradunt: non adeo
ubique obvius quo hic occurrit pro dignitate, usurpata. Hoc quoque sensu eam
exponi velim apud Paulum in Epistola ad Philipp. c. II. comm. 6. καὶ χήματι
ἐυρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, si enim communem interpretum sententiam sequamur
nihil aliud hæc significabunt quam id quod præcedit ἐν ὁμοιωματι αἰθροπῶν
γενόμενον, adeoque bis idem dicitur.

* ἀπὸ τὰ φθ τὸ πλῆθος &c.) Noster in prælio cecidisse Valentem & inter caeso-
rum cadavera sepultum ait, aliter tamen qui illam Historiæ ejus partem attige-
runt fere omnes, Socrates IV, 38. Sozomea. VI, 40. Theodoretus IV, 31. Zosimus
IV, 24. Hieronymus in Ep. ad Præsidium. Jordanes in Hist. Goth. hi enim ajunt
eum in turrim quandam (vel ut Jornandes habet) ad prædium quoddam prope
Adrianopolin fugisse, quo à Barbaris Imperatorem ibi latere ignorantibus
igne accenso, una crematus sit. Ibi postmodum cum cadaver ejus quærent,
Mimæ Macedonum ducis cujusdam saxum monumentum inventum tradunt Am-
mianus L. XXXI, 13. Zonaras; & Cedrenus ubi de Valente agunt. Idem Am-
mianus autem ejus quoque sententiæ de morte Valentis meminit, quam hic Li-
banius profert, qui etiam non mirari nos sinit, quod miratus fuisse videtur Eu-
napius

istum interire. Opportunitate vero terroris illo tempore exortitur, ventorumque, & pulveris excitati usus, postquam vulnus infixisset discessit. Ille autem subito quidem corruit, mox tamen equum denuo conscendens, eorumque ad aciem pertinebant curam gessit: & quamvis sanguinem manare videret, prius tamen curis se non exsolvit, quam animi deliquium pateretur. Cum vero ita ad tentorium esset delatus, & in medio circumstantium lacrymantiumve omnium (amicorum poneretur,) neutiquam istam incusavit expeditionem, nec ideo se mœrore affisi dixit quod moriendum esset; sed quod exercitum relinquere tutela sua defuiturum, Deosve ad quos abiturus erat (jam) inueniens, animam ita emisit.

σάμων ἢ ἐν καιρῷ h) τῇ τῆσι συμβάσει ταραχῆς, καὶ τοῖς ἀνέμοις, καὶ τῇ πολλῇ κόνει πλάξας ἀπῆλθεν. ὁ δὲ εὐθύς * μὲν κατέπεσεν, ἐπειὴ αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναβάς ἐπεμελήτο τῶν συμφερόντων τῇ Φάλαγγι, καὶ τὸ αἷμα ῥέον ὄρων, ἢ προκατέλυσε τὰς φροντίδας εὐς ἐλεποψύχῃσιν. ἔτω δὲ ἐπὶ τὴν σικυρὴν κομιοῦσιν, καὶ μόνῳ ἐν δακρύσειν ἀΐσασιν τοῖς περὶ τῆσιν, i) ἔτω ἢ παθῶν, k) ἐν ἐμείψασιν τὴν στρατείαν, ἀλλὰ ταύτης τε ἐαυτὸν ἐπαινεῖσας καὶ λυπεῖσας φήσας ἐπὶ εἰ δίοι θνήσκων, l) ἀλλ' ἐπὶ τῇ δὲ στρατεύματι ὀρφανία, m) τὰς θύας ὄρων ἤδη παρ' ἐς ἐμὲν ἤξειν, ἀφῆκε τὴν ψυχὴν.

IV.

do ē Nicephoro monuimus exitium iis minitatus esset si ex Persia sospes rediret, quod confirmat etiam Orat. II. in Babylam Chrylost. T. V. Opp. p. 47L. edit. Savil. & Gregorius Nazianz. Orat. II. adv. Julian. p. 114. adde & Sozomen. H. E. VI. 2.

b) τῇ τῆσι συμβάσει ταραχῆς &c.) eadem de vento exorto, & concitato ab illo pulvere nubibusve obducto caelo habet Libanius in Orat. de nece Juliani p. 303. ex qua ista quoque accepisse videtur Sozom. H. E. VI, 2. & ex eo Nicephorus X. 24. item Zonaras lib. 13. Annal. n. 13.

* εὐθύς κατέπεσε) eodem modo rem narrat Libanius Orat. in necem Juliani p. 303. Zosimus autem conatum quidem fuisse equum denuo conscendere, sed sanguinis fluxum id prohibuisse ait. Ammianus quoque simulac equo delapsus esse in castris relatum dicit, ibi autem equum denuo postulasse, quamvis vires voluntati non suffecerint.

i) ἔτω ἢ παθῶν) Sic & Libanius Orat. περὶ ἰσθῶν p. 24. de Juliano jam morti propinquo: ἡσάλλετο τε τὸ τραῦμα, καὶ βλέπων ἠγαλλετο, καὶ μὴ δακρύων αὐτοῦ, τοῖς ἔτω δρωσιν ἐπέλιμα &c. confer. & orat. in necem Juliani p. 323. & Ammianum lib. XXV. c. 3.

k) ἐν ἐμείψασιν τὴν στρατείαν) hinc apud Ammianum inter alia ait: nec me fortissimum permittet.

l) ἐπὶ τῇ δὲ στρατεύματι ὀρφανία) quem scilicet exercitum in periculosisima loca fraude hostium deceptus perduxerat, & nunc quoque de successore incertum relinquebat.

m) τὰς θύας ὄρων πρὸς ἐς &c.) hinc apud Ammianum exercitus lacrymas increpans ait: humilis esse caelo sideribusque conciliatum iugeri principem.

VI. Εγένετο η) βασιλεύς ἑτέ-
 ρος, ἴστον εὐθύς ἔχρησ ἀμύναγ
 ἴω ἱελευσηκότι, καὶ προοίμιον
 τῆ βασιλείας τὴν τιμωρίαν ποιή-
 σαδσ, ο) τῆτο ἢ ἴτω περιττόν ἱε
 καὶ μάταιον ἔδοξε. καὶ ὁ μὲν νε-
 κρός ἐκομίζετο, ρ) οἱ ἢ κακὸν
 ἴσοστόν καίσεκκουακότες ἐγέλων,
 ἐπιμιζῶν ἢ πολλῶν ὑπὲρ εἰρήνης
 πρὸς ἴδς Πέρσας γιγνομένων, ἢν
 αἰκάν ὡς αἰδεῖς ἐκείνων ἐπὶ ἴω
 φόνω ἱετίμητο, ρ) καὶ ἴαδτα
 τιμῆς ἐλπίζομένης. πρὸς ἐκῆνον
 τοῖνον ἡγῆμαι χαλαπῆναι ἴδς
 θεῖς, ρ) καὶ ἀἴξ ἔτο καί-
 αναγκαθῆναι ἴοαύτην εἰρήνην

VI. Alius constituebatur Im-
 perator, eum ulcisci defunctum
 decuisset, ipsaque Imperii exordia
 ab ejus vindicta sumere, sed istud
 stultum & superforaneum visum
 ipsi fuit. Et ille quidem mortuus
 afferebatur, qui autem tantum
 machinati fuerunt malum, exul-
 tabant. Cum vero (postea) mul-
 tum commercii (nobis) cum Per-
 sis ob pacem (ineundam) interce-
 deret, delatum ad nos est nemi-
 nem eorum ob eadem istam prz-
 mio honoratum fuisse, cum ta-
 men ejus spes fuisset proposita. Il-
 li igitur iratos Deos fuisse puto,
 propterea talis ineunda pacis im-
 po-

η) βασιλεύς ἑτέρος) Jovianus nimirum.

ο) ἔτο ἴτω περιττόν &c.) Christiano scilicet, quibus supra ἐν ἀνωθῆ fuisset di-
 xit ut Julianus moreretur.

ρ) οἱ ἢ κακὸν ἴσοστόν καίσεκκουακότες ἐγέλων) Christiani nimirum, quod
 aon dissimulat Socrates H. E. III. 22. Præcipue autem Antiocheni, qui ut fatetur
 Theodoretus H. E. III. 28. morte ejus audita δημοφονίας ἐπέβλεπον ἢ πανη-
 γύρης, καὶ ἔ μόνον ἐν ἴαῖς ἐκκλησίαις ἐχορευον καὶ τοῖς μαρτύρων σηκοῖς,
 ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ἔ σαυρῆ τὴν νίκην ἐκέρυττον.

ρ) καὶ ἴαδτα τιμῆς ἐλπίζομένης) eo nisi fallor Libanius hic respicit, quod per
 præconem licet (ut ipse Libanius refert Orat. in necem Juliani & ex eo Sozome-
 nus H. E. lib. VI. c. 1.) ad præmium vocaretur cædis Juliani Autor, nemo ta-
 men Persarum istam perpetrasse gloriarı potuerit.

ρ) καὶ ἀἴξ ἔτο καίαναγκαθῆναι &c.) invidiam turpissimæ illius cum Persis pa-
 cis in Jovianum derivare Sophista hic nititur, quam ut augeant Ammianus lib.
 XXV. c. 9. item Eutropius in Epitome & Rufus Festus, nunquam ab Urbe con-
 dita Ducem ullum pacem fecisse qua provincias Romanas concederent hostibus,
 observant. Qui tamen ob id vapulant Casaubono in notis ad Spartiani Hadria-
 num, Lindebrogio ad Ammiani I. c. & Leonh. Coqveo in notis ad Augustini I.
 IV. de C. D. cap. 29. Hadrianum, Aurelianum, & Diocletianum Romanas Pro-
 vincias hostibus tradidisse docentibus. Inde ὃ; rectius facere ipsis visus fuit Zosimus,
 qui lib. III. c. 32. ad Provincias Persiæ finitimas illam observationem restringit. Par-
 tes tamen, Ammiani sui Eutropiiv & Rufi sumit Valesius, istorum principum & Jo-
 viani plane diversam rationem esse existimans. Illos enim sapientia consilio aut re-
 giones

impofuisse neceffitatem, per quam majora, quam optare poterant, hostibus cefferunt: Tota (scilicet) Armenia, & urbs in finibus sita, in qua) magnum (certe rerum positum est) momentum, castraque quamplurima eaque munitissima.

VII. Verum in ista forsam inquirere ei non licebat. Non obscurum quid mihi velim, esse existimo. At vero celerrimus isti (Imperatori) cum supervenisset exitus, fratresque duo ad Sceptra accederent, eadem in ulciscendo (Juliano obtinuit) ignavia. Equidem sepulchri cura (ipsis) haud exigua erat, impensis quoque (in illud) factis (haud exiguis,) quin etiam qui (operi) intenderent, miserunt,

πειθήσατο, δι' ἧς μεζοντα ἢ ἠύξαντο ἀν' ὑπέρξει τοῖς πολεμίοις. s) Ἀρμενία πᾶσα, τ) πόλις ἢ ἐπὶ τοῖς ὄρεισις πλεονέκτημα μέγα, υ) Φερέρια πολλά καὶ καζίρα.

VII. ἀλλὰ τῶτων μὲν ἴσως ἐκ ἐξῆν τὰ τοιαῦτα ζητεῖν. αἶμαι δ' εἶναι δῆλον ὃ λέγω. κ) Τελευτῆ δ' αὐτῶ ταχίας συμβάσης, καὶ γ) τοῖν ἀδελφοῖν ἐπὶ τὰ σκεπῆρας παρελθόντων ἢ αὐτῆ πρὸς τὴν τιμωρίαν ἀργία. ζ) καὶ τοῖς ἑμπίμασι δ' μικρὰ τι ἢ πρόνοια, καὶ ταῦτα δαπάνης γιγνόμενης, ἀλλ' ὅμως προίεντο καὶ τὰς σκεψομένους ἐπεμπον, καὶ ἠρώτων ἐπατήκου-

giones quasdam quas sine magno sumtu tueri non poterant, citra foedus ullam dimississe, hunc vero turpi pactione quasi victium redemptionis loco provincias Populi Rom. Persis tradidisse. Sic itaque turpis illa pax quemadmodum pro tali Socrates H. E. III. 22. Zonaras quoque Annal. lib. XIII. n. 14. & Agathias lib. IV. eam agnoscunt, sit etiam hoc nomine turpis quod simile ante Julianum pacis non extet ullum exemplum. At ea saltem ex parte recte excusasse Julianum Patres Christianos, Gregorium scilicet Nazianz. Or. II. in Julian. & Augustinum de C. D. IV. 29. V. 21. dicere liceat, qua Julianum potius in causa fuisse dicunt, qui in tantum periculum totum exercitum Romanum perduxerat, ut pax ista firmaretur. Et sane plures forte Provinciae Romanae, deleta integro exercitu, Persarum furoribus fuissent expositae, ille autem aliter quam pace iniata servari exgre posse videbatur.

- s) Ἀρμενία πᾶσα) Zosimus lib. III. c. 31. magnam saltem Armeniae partem Persis Romanis ademisse dicit βραχύ τι ταύτης Ῥωμαίοις ἔχειν ἐνδόντας.
 τ) πόλις ἢ ἐπὶ τοῖς ὄρεισις) duas urbes in finibus sitas, Singaram nimirum & Νισβίτιν ea pace Persis fuisse concessas, ea conditione ut sine incolis transirent in jura Persarum memorat Ammianus lib. XXV. c. 7. & Zonaras Annal. lib. XIII. n. 14. Solum Νισβίτιν ut potiore nominat Zosimus lib. III. c. 31. eamque à Libanio hic quoque potissimum respici existimo: μέγα enim πλεονέκτημα eam vocat Zonaram autem momentum in Νισβίτιν positum fuerit, vel inde conjicias licet, quod ser ante tempus istud à Persis, frustra tamen, tentata fuerit. Quae de re vide si placet Illustrem Spanhemium in notis ad Juliani Orationem i pag 168. & 186.

τας, καὶ ὅπως ἐβύλοντο δοκεῖν ἀπευδακίνας περὶ τὴν ἐγναῦθα λαμπερότητα. ablegarunt eos & redeuntes (de eo) interrogarunt, & omnem operam impendisse videri voluerunt, ut splendide illud adornaretur.

U VIII.

Libri sui Pars Tertia.

U) *Φρεσια πολλά*) quindecim castella in regionibus Transigitanis, Pectis tradita numerant Ammianus lib. IV. cap. 7. & Zosimus lib. III. c. 31. Quid autem faciendum Socrati qui Syriam à Joviano Persis concessam esse ait H. E. lib. III. c. 22. Sane ab Historica veritate plane id alienum est, indeque Valefius ad illum locum calami errorem id esse judicat, proque *ζημιωθεὶς γὰρ τῆς Σύρας τῆς ἀρχῆς* legit *ζημιωθεὶς γὰρ τῆς ὄρας τῆς ἀρχῆς*, finibus enim imperii rectius multatus Jovianus dicitur. Antiquus tamen error ille sit ἔρρηκτο, cum eundem ex Socrate hauserint Epiphanius Scholasticus & Nicephorus, nescio proinde an non rectius suum Σύρας Socrati relinqvamus, eove utpote generaliori nomine Armenios & Transigitanos comprehendamus, sane Stephano teste ἀπὸ Βαβυλωνίας τῶν Σύρων τὸ ὄνομα διαλέγει μέχρι τῆ ἰσικῆ κόλπυ, ἀπὸ δὲ τῆς μέχρι τῆ εὐξείνης κόλπυ, quam in rem conferri etiam si placeat Scaligerum in notis ad Eusebii Chronicon n. CCCXCIX.

X) *τελευτῆς δὲ αὐτῶ ταχίας*) Tam ad brevitatem imperii videtur respicere, cum octavo ejus mense interierit Jovianus, (unde Ammianus lib. XXVI. c. I. de Juliano & Joviani brevissimo imperio loquens *solubilitium casum diritatem* accusat & *obitus* dicit *inter ballatos brevis tempore principum*;) quam ad subitum morbi impetum qui præter omnium opinionem eum extinxit, hinc enim Zosimus lib. III. cap. 35. νόσον ἀφηνιδίως ἐνοσχέψασαν dicit, Ammianus vero ne memorato quidem morbo Jovianum inquit *celeri gradu præscriptas finienda vita dies exegit, etiam enim demisses Dadastram, exanimatus invenitur est nocte*. Lib. XXV. cap. 10.

Y) *καὶ τῶν ἀδελφῶν*) Valentem & Valentinianum intelligit. Simili modo eos significat in oratione περὶ ἱερῶν p. 10. *Νεατέρων δὲ τῶν συμβάντων ἐκωλυθη ἡ εὐχὴ τοῖν ἀδελφοῖν*, & alibi pæssum.

Z) *καὶ τοὶ τῶ μνήματ' ἢ μικρὰ τὶς ἢ πρόνοια*) sepulchrum quidem Juliani à Joviano jam exornatum fuisse meminerunt Ammianus lib. XXV. cap. 9 & 10. Socrates lib. III. cap. 22. Sozom. lib. VI. c. 3. Theodoretus lib. IV. c. 4. Philostorg. lib. VIII. cap. 1. Inscriptionem quoque in sepulchro positam satis splendide memorat Zosimus lib. III. cap. 34. quam tamen haud paulo aliter ac Zosimus representant Zonaras Annal. lib. XIII. n. 13. & Cedrenus. In προασειῶν autem vel ut Ammianus latine effert *suburbano* sive *romæis* Tarsi Ciliciz oppidi sepulchrum illud conditum fuisse (ibi enim sepeliri ipse dum viveret teste eodem se iusserat) maxima pars citatorum Autorum tradit, quibus adde Libanizum in orat. in necem Juliani p. 331. & Chrysostomum orat. II. in Babylam T. V. opp. p. 471. (edit. Savil.) Quod autem Gregorius Nazianz. in orat. II. adv. Julianum cadaver ejus præcunctibus mimis & ludionibus, scuriliter mortuum deridentibus, Tarsum, delatum esse ait, id non ita accipiendum esse, quafi per contumeliam factum sit, sed ex more

VIII. Et hæc quidem satis bene, male autem illud (se habet.) Non enim plus lætitiæ attulerunt iis quæ fecerunt, quam iis quæ omiserunt mæroris. Et præstitisset certe ut ea quæ neglexerunt facientes, neglexissent illa quæ curæ ipsis fuerunt, quam ista quæ nunc fecerunt (facere.) Nemo enim tantam voluptatem ex pulchris eorum qui injuste perierunt monumentis facile capiet, quæta caperetur ex vindicta ab oppressore exacta. Cum itaque multo sermo ferretur nostrorum aliquem esse (Juliani) percussorem, quamve iniqum sit si nemo ulciscatur, nihil tamen illi, ad quos ea pertinebant, hisce moti sunt, necq con-

VIII. Τὰς τὴν μὲν ἔτι καλῶς, ἐπι-
νοῖ τὴν δὲ καλῶς. ἢ γὰρ οὐκ ἐπινοῶν
ἐχαίρει; οἷο μάλλον, ἢ οὐκ ἐπι-
ἐποιῶν ἐλύπην. καὶ βελτίως γὰρ αὐ-
τῶσαν ποιῆσαι ἰδίῳ ὡς ὠλιγαίρων, ἐλυ-
γαίρων τὴν δὲ ὡς ἐπιμαλῶν, ἢ οὐκ
οὐκ ἐποίησαν. ἔδοξεν γὰρ αὐτῶν ἄντι
ἐδοξῆ τῶν ἀδίκων ἀποθανόντων
καὶ καλῶς μνήμαί, ὡς τῆν δὲ ἀνά-
στασί, δίκην. οὐτῶς τοῦτον πῶς
δὲ λόγῳ τῶν δὲ ὡς ἐξ ἡμῶν ὁ ἀπει-
τηνὸς εἶη, καὶ ὡς δὲ οὐδὲν οὐ μῆτις
ἐπέξευσεν, ἔδδεν μάλλον ὡς ἐχ-
ρῆν ἐκπῶντο, ἔδδεν σιωπῆσαι τῆν
τῶν βυλευμάτων κενωτικὸς ἐπὶ τῆ-
την

more veteri, jam monuit Valeſus ad Ammiani lib. XXV. c. 9, Denique Philoſo-
gii prætereunda non eſt obſervatio, qui non conſulto quidem, caſu tamen aliquo,
regione ſepulcri quo Maximiani oſſa continebantur, ſepulcrum Julianum diſci, ſe-
mita ſola loculos ab invicem ſeparante lib. VIII. c. 2. ita ſcilicet qui tot in locis
inter ſe conveniebant, ſepulcri quoque vicinitate jungebantur. Verum hoc ſe-
pulcrum Tarſi Juliano extractum, ejuſve cura nihil ad Valentinianum & fratrem
Valentem pertinet, ſed ut diximus ad Jovianum. Alio igitur hic reſpicitur Libe-
nius oportet. Scilicet dicente Ammiano lib. XXV. cap. 10. Juliani ſepulcrum
civiter, ſi qui tunc juſte conſideret, non Cyrenis videre debet, quæ tunc gratiſſima
omnis & liqvidus, ſed ad perpetuandam gloriam reſte factum præſentando The-
ris interſecans urbem æternam &c. Ideoque tranſlatum poſtea Juliani corpus ὡς
τῆν βασιλίδα πόλιν teſte Zonara lib. XIII. Annal. n. 13. præ quæ tunc
non veterem Romam, quo cum tranſferri volebat Ammianus, ſed novam intelli-
gendam eſſe, docet Chronicon MS. ab Adamo ad Leonem, à Cangio ad illud
Zonaræ locum allegatum, hæc enim illud: ἀπὸ καμιάδῃ τῆν αὐτῆς εἰς Κωνſταν-
τινῶπολιν, καὶ ἐτάθη ἐνθα καὶ τῆν ἰοβιανῶν ἐν λαίρῃσιν πορφύρεῳ κυλινδρῶν
μὲν ἐλάτης καὶ θυγαλῆδος τῆν Κωνſταντίνου καὶ γυναικὸς αὐτοῦ. Nec non Cedrenus
p. 304. qui omiſſa Tarſenſis ſepulcri mentione Conſtantinopolitani tantum me-
moriait. Iſtam vero tranſlationem Juliani à Valente & Valentiniano iuſtitiam
eſſe, ex hæc ipſa Oratione Libanii colligo.

τήσα ἔ αἵματῶ , καὶ ταῦτα
τῶν συμφορῶν εἰς ἔννοιαν ἔ πρᾶγ-
ματῶ ἀγνοῶν.

IX. Διέβησαν α) τὸν ἕρπον
Σαυρομάται β) τὴν ἀρρηκίον στρα-
την ἔ πρεσβυτέρω μὴ δέισαίτες.
καλίσυρας ἀνθῶ τῶν ἀΐασα ἰθνη
τῶ Ἰλλυριῶν. γ) μετήντοκαυ,
οἷς τὴν αὐτῶν μεγάλην εὐδαιμα-
νίαν δ) ἔργον χρόνῳ μακροῦ.
ε) καὶ τὴν μὲν ἔ ταύτης ἔ
χώρας ἀρχοῦτῶ θαυμάσαι τῆς λυ-
πην , δὲ ἦν δακρύων ε) ἔχ

filiorum participes, ut de Sangvi-
ne quaestione infutuerent, con-
vocarunt, licet (tot) casus rem i-
stam in mentem ipsis revocarent.

IX. Superavere Istrum Sauro-
matæ, insuperabilem majoris natu-
aciem nihil veriti: florentem re-
bus omnibus Illyriorum gentem
lacerarunt: solum mutare (eam)
coegerunt, quæ magna ipsorum
fuit felicitas, longissimi temporis
opus. Et hujus quidem provincie
præfecti (merito) aliquis miretur
trepidationem, ob quam ne la-
crymas quidem tenens præfe-
cti

U 2

- a) διέβησαν τὸν ἕρπον Σαυρομάται) Sauromatæ Qvadis juncti, Danubiumq; trans-
gressi maximas clades in regionibus ei adjacentibus edidere, exacerbati injusta Re-
gis cujusdam sui Gabinii cæde. Rem totam narrat Ammianus lib. XXIX. c. 6.
- b) τὴν ἀρρηκίον στρατην ἔ πρεσβυτέρω) non enim tantum in istis regionibus ale-
bat Pannonicam & Moisiacam legionem Valentinianus, quæ etiam fuit à Sauro-
matæ fuerunt, ut l. c. Ammianus refert; sed ipse quoque πλήτην ὄψασκευῶν
ταρπυτες copias secum habebat, quibus contra Barbaros educis eorum quoque
tandem represit furores, & ad pacem perendam eos adegit.
- γ) μετήντοκαυ) respicere hoc verbo mihi videtur Libanius ad eos, quos captivos
secum abduxerant Barbari, quorum haud exiguum numerum fuisse l. c. Ammia-
nus docet.
- δ) ἔργον χρόνῳ μακροῦ) Verborum istorum hic nisi fallor est sensus: tot tantaque
excursionibus istis suis Barbari perpetrarunt, ut longissimo tempore plura efficere
vix potuissent. Hinc nimirum quam felix ea illis fuerit expeditio, magis patet.
- ε) καὶ τὴν μὲν ἔ ταύτης ἔ χώρας ἀρχοῦτῶ) Probum dubio procul intelligit
Præfectum Prætorio, apud Sirmium eo tempore degentem. Quanto enim terrore
eum perculerint edixit à Barbaris strages, pro me dicat Ammianus lib. XXIX. c. 6.
Præfectus Prætorio agens tunc apud Sirmium Probus nullis bellorum terroribus affue-
tus, rerum nobiliarum lugubri visu præstridens, oculosque sicut attollens, barbas diu
quid capesseret ambigans, et cum paratis velocibus equis mollem proximam destinasset
in fugam, momitus tutiere consilio mansit immobilis.
- ε) ἔχ ὑπάτω ἑσλην ἠγήσατο) Consul fuit Sextus Petronius Probus anno C. 371.
At istam Sauromatarum irruptionem ad annum 374. referre solent. Nec Am-
mianus

Eti pratorio stationem se eo anno tenere vix existimavit. Unde vero existimare nos decet illam imbecillioribus natam esse audaciam? Ego quidem isthinc existimo. Deinde vero etiam Tyranni rebellionem, urbes plane pessundantem, ob quam junior natu, multa fecit, multaque

ὑπάτις εὐλοῖα ἠγήσατο εἶναι τὸ ἐνιαυτὸν αὐτῷ. g) τὴν τόλμαν ἢ τῶν ἀδυνεστέρων ποθεῖν καὶ τιμίσαι γεγενῆσθαι; h) ἐγὼ γὰρ ἐντεῦθεν ἠγάμαι. i) ἐπεὶ καὶ τὴν ἐπανάστασιν ἔτυράνευε τὴν αἰκίαν φθορὰν ἀγαγῶσαν. k) τὰς πόλεις, δι' ἣν l) ὁ πα-

mianus quidquam ubi de Probo hoc agit de consulatu eius addidit, sed praefectum pratorio vocat: nec Consuli hic locus. Igitur ne pro ὑπάτις apud Libaniam legendum est ὑπάρχος? Imo de eo etiam dubito, an is qui Consul anno 371 fuit Probus, pratorio praefectus esse anno 374. potuerit. Quod autem dubitavit Libanius facit Or. Paneg. in Julianum Consulem pag. 230. ubi de utraque illa dignitate loquens ita ait: πολλὴν ἢ συγγνώμην ἔχω τοῖς ἐξῆσι ἔπραγμασθε (loquitur autem de Consulatu) καὶ ὡς τῶν θεῶν αἰτήσιν πρὸς τῶν ἀλλῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τῶδε ἔδιφρον κομιθῆναι. ἐπεὶ καὶ οἷς ὑπέχεν εἰς ὑπάρχου τελέσαι, πρὸς τῶτο βλέπεσθαι, ὡς τῶτο ἀν' ἀθλοῖν εὐκύν' οἷς τε συνέβη τῶδε πρὸς ἐκείνους τυχεῖν, ἤμισα προσέχουσιν ἐκείνους, ἠμιζούσας δ' αὖ ἐπὶ τῶδε λάβουσιν, ἐλαττον εἰληφότες ἔσεσθαι.

g) τὴν τόλμαν ἢ τῶν ἀδυνεστέρων) adeo nimirum Sauromatae imbecilles erant & viles si cum Romanis contingerentur, ut ipse Valentinianus conspectis eorum Legatis ἑδὲν ἀξιοπρεπῆς habentibus exclamaverit: κακῶς πρᾶτῆσθαι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐπεκλήθησαν εἰς αὐτὸν, ὅτις τοῦτο γένος τῶν Βαρβαρῶν εὐτελεῖς, ἐκ ἀγαπᾶ παρ' ἑαυτῷ μένει σφιζόμενον, ἀλλ' ὅπλα αἰρεῖται καὶ Ῥωμαίων ὄρεσι παθεῖ, καὶ εἰς πόλεμον θρασύνεται vid. Sozom. H. E. lib. 4. cap. 31. ubi praeter indignatione huius rei mortuum esse Valentinianum tradit.

h) ἐγὼ γὰρ ἐντεῦθεν) scilicet divinitus istam audaciam Barbaris inspiratam putat, quod egregie ferrent Dii mortem Juliani neminem ulcisci.

i) ἐπεὶ καὶ τὴν ἐπανάστασιν ἔτυράνευε) Tyranni quoque seditionem non vindicatae Juliani morti tribuit. Per Tyranniam autem intelligit Procopium, cuius rebellionem ejusve exitum descripta vide apud Zosimum lib. IV. cap. 5. Socratem H. E. lib. IV. c. 3. & 5. Sozomenum lib. VI. c. 8. & fufusius apud Ammianum, lib. XXVI. c. 6. 89.

k) τὰς πόλεις) fortassis potissimum ad Chalcedoniorum urbem respicit, cujus muri à Valente diruti fuerunt, quod à Procopio ad illam seditionem se quoque passus fuisse seduci vid. Socrat. H. E. lib. IV. c. 8.

l) δι' ἣν ὁ νεώτερος) πολλὰ μὲν ἔδρασε &c.) multum ista rebellionem commotum fuisse Valentem Zosimus quoque testatur: καὶ ἐπὶ πλάγῃ μὲν αἶμα inquiring τῆ ἀποῆ καὶ ἐπὶ μὲν πλάγῃ ταραχῆς lib. IV. c. 7. imo Ammianus lib. XXVI. c. 7. nuntio illo percussus, adeo trepide iter cum fecisse ait, ut de abjiciendis imperii signis cogitaverit.

τερῶν πολλὰ μὲν ἔδρασε, πολλὰ
 ἢ ἔπαθεν, ἐντύθεν ἠγῶμαι γε-
 γενῆσιν. καὶ πολὺν πλεον τὴν
 δευτέραν. Ὁ μὲν γὰρ εἰ μηδὲν
 ἕτερον m) οἰκείος τε ἂν ἐτύγγα-
 νεν (κλιανῶ, n) καὶ δειῶς,
 καὶ κρυπτόμῳ, καὶ αἰεὶ ληψ-
 θήσασθαι προσδοκῶν, καὶ φεύγων
 ἐλπιόμῳ θάνατον, ἕως ἀνέρι-
 ψε τὸν κύβον. ο). Ἡ δὲ ἄνδρας
 εὐπειρονθότα, τιμῶν τετυχηκότα,

tulit, isthinc originem habere sta-
 tuo. Imo hanc multo magis quam
 illam. Hic enim, si nihil aliud (per-
 svadere illud posset) propinquitate
 Julianum contingebat, & ti-
 mens (licet,) se ipsum occultans,
 semperve de comprehenderetur
 expectans, fugiensque utpote qui
 mortem præstolabatur, aleam ta-
 men jacere (ausus est.) Quod au-
 tem vir beneficiis affectus, hono-
 ribus

U 3

m) οἰκείῳ) non Protectorem domesticum, vocabulum istud hoc loco notat, quo si-
 gnificatu alias passim in hujus ævi historia illud occurrere notat Valesius ad Am-
 mian. lib. 14. & ad Socrar. H. E. p. 43. sed γένει συμμαρτόμῳ, sic enim Pro-
 copium, de quo hic sermo, vocat Zosimus lib. IV. c. 4. eumve qui propinquitate Ju-
 lianum contigerit ut loquitur Ammianus lib. XXVI. c. 6. ἐπιψιδὸν Juliani Zona-
 ras eum vocat lib. XIII. n. 13.

n) καὶ δειῶς καὶ κρυπτόμῳ &c.) causam metus & occultationis illius Proco-
 pii proluxius exponit Ammianus l. c. Scilicet verebatur ne sibi periculum crearet
 ortus tumor, quasi Julianus jam morti propinquus ipsi clavos summæ rei commi-
 sisset, præcipue cum ad mortem raptum esse primum Notariorum ideo tantum
 rescisceret, quod imperio dignus esset judicatus. Indeque statim post curatum
 Juliani funus, cujus curam Jovianus ipsi dederat, disparuit, conf. Ammianus
 lib. XXV. c. 9. & ab eousque tempore in agro Chalcedonenfi apud amicorum
 non siemiam Strategium, deliruit, usque dum res in hævandi occasionem capta-
 ret. Aliter vero rem narrat Zosimus lib. IV. c. 4. seq. ille enim Procopium Julia-
 no mortuo ad Jovianum venisse ait, eiqvè chlamydem purpuream, quam à Ju-
 liano acceperat, tradidisse, ac rogasse ut militiæ Sacramento soluto domum re-
 dire liceret. Quo impetrato Cæsartani Cappadociæ cum uxore & liberis se con-
 zult. Post cum Valentinianus & Valens, quibus suspectus erat, eum compre-
 hendi jusissent, in Euxinum Põntum aufugit, & ibi consensa nave ad Tauri-
 cam Chersonesum delatus est. Sed cum incolas suspectos haberet, inde Byzan-
 tium nocte profectus, divertit apud quendam amicum; tandemque imperium
 atripuit.

o) Ἡ δὲ ἄνδρας εὐπειρονθότα &c.) per illum nisi fallor, Eugenius intelligitur,
 cum quo consilia communicasse Procopium l. c. Zosimus ait. Fuerat autem Eu-
 genius Eunuchus in Aula Imperatorum, quod hominum genus quantum gratia i-
 stis temporibus in aula CPolitana valeret ex Scriptõibus historiæ illius ævi satis
 notum. In hunc igitur optime quadrare videtur quæ Libanius in medium hic
 attulit.

ribus auetus, inter amicos numeratus, imo etiam ad mensæ confortium admissus tantas infidias struxerit, an inde, unde dixi, non provenit?

X. Sed & cædes frequentes tum hic tum Romæ (perpetratæ) Deorum iram significant, propter quam alii interire quidem, alii vero sunt interituri. Trepidatio & terram concussit &

ἐν φίλοις ἀριθμηθέντας, ὁμῶς πικρῶς τραπέζης καὶ τομῶτα ἐπιβυλεύων, πῶς ἔχ' ὄθων ἔφαθ' ἰεμενται.

X. ὁ πολὺς ἢ φόβος p) ὅτι τῆδε, ὅτι ἐν Ἰωμῇ, Δαμμένω ἐργῶν μὲν, δι' ἃ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ ἢ ἔμελλον. q) ὁ φόβος γῆν τε ἴσσω καὶ θαλάσσης.

p) ὁ πολὺς ἢ φόβος ὅτι τῆδε ὅτι ἐν Ἰωμῇ) Cædes Antiochiæ (illam nimirum urbem significat vox τῆδε, ibi enim Libanius hanc orationem scripsit) atque Romæ perpetratas, alias quæ intelligi hic possum nescio, nisi illas quas Antiochiæ quidem ipse Valens, orthodoxos hostiliter persecutus, fieri iussit, vide ea de re Socratem H. E. lib. IV. cap. 17. Romæ vero orta ob Damasum atque Ursinum, quorum uterque cathedram illius Ecclesiæ ambiebat, seditio quam plurimis vitam ademit, qui partim in seditiosis consiliis, partim Maximino Urbis Præfecto supplicium ab iis sumente intulerunt. Videatur idem lib. IV. cap. 29.

q) ὁ φόβος γῆν τε ἴσσω καὶ θαλάσσης) pro φόβος quod Codex MS. habet φόβος legendum esse putarem, melior enim hac ratione procul dubio emerget sensus & scopo Sophistæ convenientior, qui eadem Juliani Deorumq; iram, quod ea inulta oblivione sepeliatur, in causa esse ait, quod terribili isto terræ motu atque quod imperii Romani partes afflictæ fuerint. Intelligit autem horrendam illam terræ concussionem, quæ Consule Valentiniano primum cum fratre die XII. kalend. Augustas contigit, ubi horrendi terrores per omnem orbis ambitum profecti sunt subito, quales nec fabula nec seridica nobis antiquitates exponunt, verba sunt Ammiani lib. XXVI. extremo, quem vide omnino ita istos terrores describentem, ut vel legenti metum incuriat. Imprimis ad illustrandum Libanium nostrum ista faciunt verba Ammiani: *densitate prædicta fulgurum acris vibratorum tremefactis concutitur omnis terræ stabilitas pondere, mareque dispersum retro fluctibus abactis abscissis.* Ad præterea Zosimum lib. IV. cap. 18. & Hieronymum in Chronica Socratem lib. IV. H. E. cap. 3. Alexandrinis, imprimis grave istud malum fuit, utpote apud quos πέντε μνησίδας ἀνθρώπων eo periisse refert Cedrenus, prætereaque die qua ista contigerunt festum quotannis eos celebrasse, quod γωνισμὸς ἢ σισμὸς appellarent, Sozomenus autem est lib. VI. cap. 2. qui tamen in eo errat, quod Juliano vel Cæsare adhuc, vel imperium jam adepto, illum terræ motum contigisse arbitratur. Rectius enim Ammianum tempus annotasse non supra tantum allati confirmant autores, sed Idatius quoque in Fastis & Autor Chronici Alexandrini, qui ne in die quidem assignanda ab illo dissentiant. Meminit quoque huius terræ motus Libanius Orat. in necem Juliani p. 328.

ἴαν. καὶ ἐκ ἐπιλαμβάνομαι τῶν βασιλείου ὡς ἡ δίκαια ἴδρον τοῖς ἐξελεγχομένοις τὴν ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιθεῖσιν δίκην. αὐτὸ δὲ τὸ ἑσχάτης δίκης ἀξίως ποφηνῆσαι μύριαι, ὧν οἱ πλείους οἰκίων οὐρασιῶν, βαβαοὶ μὲν τῶν λόγων, τὸν ὑπὸ Δαυμονίᾳ τῶν ἐλαίνων ἀφ' ἡλίου τῆς γῆς.

XI. Ἰὰ δὲ τοιαύταια ταῦτα ε) πῶς ἢ σαφῶς κακοδαμονέντων; β) ἀπὸ λωλιν ἡμῶν ἰθὴν πέρις καὶ οἰκοσι, τῶν μὲν ἔξω τευχῶν ἤρπασμένων, τῶν δὲ ἔσω πάντη φευγόντων, οἷς ἡδὲ ταφῆσαι τῶν λιμῶν τεθνήσκων ὑπῆρξεν ἀλλ' ἀνάγκη αὐτοὺς οἱ προσήκοντες ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀφίσταν γυμνοὺς φέρουσι τὰς παλαμπύρας κάτω. τιν-

mare. Nec (vero) ego Imperatores accuso, quasi Justitiam non administraverint, qui convictos pena quam leges jubent affecerunt. Ipsum vero illud, quod extremo supplicio digni visi fuerint adeo multi, quorum plerorumque illustres sunt familiae, sermonem meum confirmat, quo à Deorum nonne mine terram motam fuisse dico.

XI. Ultima vero ista nonne manifeste Deorum ira nobis obveniunt. Viginti & quinque periere nobis gentes, alius quidem extra mœnia abreptis, aliis vero intra illa prorsus sese recipientibus, quibus, ubi fame periissent, ne sepultura quidem obtigit: sed in mœnia, ab illis quibus datum id erat negotii educti, nudi inde miseri illi precipites dati fuerunt. Et illa quidem

ε) πῶς ἢ σαφῶς κακοδαμονέντων;) verendum putavi: *nonne manifeste Deorum ira nobis obveniat*, vel si magis ad verbum cupis: *nonne manifeste coram sumus quibus Divisus infestis. κακοδαμον* enim Hesychio, Suidæ & Etymologo est ὁ Θεὸς ἐπαχθῆς.

β) ἀπὸ λωλιν ἡμῶν &c.) Sequentia ad Hunnorum, Alanorum, aliorumque Scythiarum Asiaticæ populorum in Thraciam & vicina loca excursiones, esse referenda tum inde patet, quod τοιαύταια mala ista vocentur, sunt enim isti ipsi tumultus inter quos vitam Valens amisit, post cuius excessum parvo tempore scriptam hanc esse orationem supra diximus; tum quod paulo post omnia ista Σκυθῶν καὶ κωμαζῶν tribuantur. Quod vero ἰθὴν πέρις καὶ οἰκοσι illis tumultibus interisse dicit; accipiendum puto de provinciis, quo sensu voce ἰθὴν etiam Eusebius usus est lib. I. de vita Constantini cap. 25. imo & Dio sp. Zonaram in Antonino: ἐνομοθέτες ἴσως μηδένα δ' ἰθὴν ἀρχῶν ὅθεν ἐγένετο. In sex autem Provincias sola Thracia divisa erat, teste Ammiano lib. 25, c. 4. Ceterum quam exprobrat atque in captivitatem abduxerint multos Scythiarum tumultuantes, alios vero in urbes compulerint, ubi, agris quippe circumjacentibus evastatis, fame plerisque fuit moriendum, fuscè describit Ammianus lib. XXVI, cui adde Zosimum lib. IV. cap. 20. seqq.

dem Scytharum fuit petulantia, trementium (antea) semper quoties de bellica Romanorum arte audirent. Haec tenus autem quoties mantis conferuere, toties ab eorum partibus stetit victoria: nobis quidem fortiter & sicuti decet viros bonos morientibus, (frustra) tamen pereuntibus. At ad agricolas nunc devenimus, postquam de iis qui in armis vitam degunt dictum est, (horum) vero etiam expectationes haud bonae sunt, nec fausti quicquam sperare licet, nisi mihi, Imperator, obsequentem te praebes, illudve quod causam esse dixi malorum, aboleas.

XII. Atqui dicent nonnulli me fingere eandem ubi nulla sit, hostium enim aliquem esse qui (Julianum) interfecerit. Ego autem (statuo) neminem Persarum audere potuisse medice aciei sese immittere sine vitae discrimine. Si autem plures eorum fuissent, plures quoque interfecissent. Jam ve-

αὐτὰ ἐκώμασαν αἱ Σκυθῶν, Φάρ-
 τῶνες αἰεὶ πρὸς τὴν ἀκοήν. ἔ. καὶ
 μαίων πρὸς τὸν πόλεμον Τέρον.
 τ) ἀλλὰ νῦν ὅσα, ἐμαχίστα, ἔ.
 ἴσαυτα νεκρῶσαν, καλῶς μὲν
 ἡμῶν καὶ ὡς προσήκει ἀνδρῶν ἀ-
 γαθῶν ἀποθνήσκων, ἀναλωμι-
 νων δ' ἔν. . . υ) καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς
 γεωργίας ἤκομα, τῶν δ' ἐν τῇ
 ὄπλῳ βελωνιάτων ἀποθνήσκων, αἱ
 προσδοκίαι ἢ ἀκαίαι, καὶ κα-
 τὸν γὰρ ἐν ἐλπίσι, πλὴν αἱ
 πικροί μοι βασιλεῦ, καὶ λύ-
 σαις ὁ Φημι τὴν αἰτίαν ἔχει τῶν
 κακῶν.

XII. Φήσουσιν οἱ τινες με πλάττειν
 ἐκ ὄψεως φωνῶν τινος, τῶν δ'
 ἐναντίων ἐνα εἶναι τὸν ἀποκτείνοντα,
 ἐγὼ δ' ἵ, ὅτι μὲν ἐκ αὐτῶν οὐκ ἔστι
 τῆν στρατιάν ἐτόλμησεν αἰτῆς πύργου
 εἰσελθεῖν, μὴ θανατῶν. καὶ οὐκ ἔστι
 πλείους ἦσαν, πλείους αὖ καὶ δι-
 φθέρων, νῦν δ' ἀποθνήσκουσι μὲν
 ἔ. . .

τ) ἀλλὰ νῦν ὅσα ἐμαχίστα ἔ. . .) Hinc quoque patet, quod supra sub iustitiam diximus, Scythas à Theodosio nondum pulsos fuisse cum hæc Oratio scriberetur, falsosque adeo esse eos, qui ab eo nondum Imperatore devictos illos esse arbitrantur.

υ) καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς γεωργίας ἔ. . .) annonæ caritatem quæ post Juliani interitum orbis Romani partes nonnullas affixit, memorat quoque Libanius Orat. in eorum Juliani pag. 328. nota etiam fames in Phrygia quam memorat Socrates H. E. lib. IV. cap. 17. & Hieron in Chron. quamque Valentiniano & Valente III. COSS. contigisse ait Idatius in Fastis.

κ) μελήσαντι) vertere ausus sum ac si legerem μεληθῆναι, sic enim optimam verba sensum efficient, nimirum solum Julianum occidisse, quod memoabilis magni fieret vel cura esset percussori, qui ad solum Julianum interficiendum missus fuerat.

ἔδειξεν τῶν ἐγγυλάτων καὶ ὑφ' ὧν
ἔφραξεῖτο παθόντων ἔδειξεν, ἀλλ'
ἔδει μιλῆσαντων, ὃ δὲ ἀφ' ἧς
ἔφ' ἦν γ) καὶ ὑφ' ὧν ἀπ-
έσαλτο.

ro solus ille mortuus est, nemine
ex propinquis & custodibus mali
quicquam patiente, nimirum
quod nec curæ illi (oppressori Ju-
liani) essent, de hoc enim (solo)
laborandum erat, utpote cui (per-
cutiendo) fuerat immixtus.

XIII. Τετὶ 2) μὴ εἰσα.
Ἄλλὰ γεγονέναι δὴ πρὸς περιστάσει
πολλὰ μὲν ἐκείνου τὸν χρόνον ὡς
τὸν πέρας, πάλιν δὲ ἐρῶ τὰ
τῶν ἐπὶ τῶν περὶ τὴν Φιλο-
σοφίαν τῆς μνήμης τῶν καθ' ἑαυτὸν
ἑαυτῶν, καὶ διηγήσομαι δὴ πολλάκις
ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπληξάν, καὶ ἐπι-
στα τῶν βασιλευσάντων καθ' ἑαυτὸν.
ἀλλ' ὅμως ἔτ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς
ἐκείνων, ἔτ' ἄλλοι ἔδειξεν τῶν ἐν
τῶν τῶν ἐπισημοῦν, ἀλλ' ἔδει ἰδιώτης τῶν
τῶν γὰρ εἰπὼν φαίνεσθαι, τὸ τὸν θά-

XIII. Hoc tamen omittam. Ve-
rum post tempus illud quampluri-
mæ ad Persam legationes abie-
runt, idem enim nunc repetam.
Solent autem Persæ rerum bene-
gestarum memoria gloriari, sæpi-
usq; narrabant quas clades ab il-
lis Romani acceperint, quosve
Imperatorum interfecerint. Sed
neque ipsemet eorum rex, neque
alius quispiam dignitate conspi-
cuus, neque ex plebe aliquis dice-
re hoc deprehensus fuit, quasi ex-

X dem

Libri 5ti Pars Tertia.

- γ) Καὶ ὑφ' ὧν) levis hic admixta videtur, forte librarii culpa, transpositio, legen-
dum enim: ὑφ' ὧν καὶ.
- 2) Τετὶ μὴ εἰσα) Recte facis Libani quod argumentum illud non magnopere
urges, unde enim nosti in media acie Julianum occisum fuisse? Sane aliter sem-
ipse exposuisti in ἐπισημοῦν λόγων pag, 256. ubi cum interisais προθυμία
σφοδρῆ καὶ ἀναγκαζέσθαι αὐτὸν πείθεσθαι στρατιάν. Quod etiam Am-
mianus lib. XXV. 3. confirmat, qui cum immemorem distaxisse jam suos trepidos,
ardenter effudisse semet in pugnam dicit. Sed nec melius est alterum Libanii argu-
mentum à Persarum silentio, poterant enim ipsi ignorare à suorum quodam hoc
facinus esse admissum, namque tenebræ durante pugna obortæ, de quibus supra
in hac ipsa orat. Libanius, facile impedire poterant quo minus à percussore Im-
perator agnitus fuerit, præcipue cum in fuga fuerit juxta Victorem & Rufum Fe-
stum, qui cum vulneravit hostium eques, imo ab aliquo Protectorum Imperato-
ris secundum Philostorgium, simul ac facinus hoc perpetrasset, capite fuerit mul-
tatus, ut adeo multum jactare illo se haudquam potuerit.

dem illam Persarum quisquam perperraverit. Neque vero imagine aliqua id repræsentari ajunt, quod tamen pingi omnino curassent, si factum esset, cum tantum ad gloriam (eorum) faciat: Verum Leonis figura ignem spirantis eum repræsentarunt: pingentes nimirum ea quæ passi sunt, non addiderunt ea quæ à se gesta esse conscii sibi haud erant, neque se ipsos iis quæ facta non sunt ornarunt. Quod vero omnium maximum est, Victorem, Salustium & reliquos qui pacis causa legationem obierunt, rogavit Sapo-

ναλον ἐκείνου ἀνδρα πέρσῃ σιγή-
σθ. a) ἀλλ' ἔδὲ ἐν εἰκόνι τῦτο
δεικνυῖσθαι φασί, μάλιστα ἂν
γραφοῖν εἰ ἐπέπρακτο, τοῦ αὐτοῦ γε
ὄν εἰς δόξαν. ἀλλ' ἐν εἴδει μὴ
λέοντος πεποιῆσθαι πῦρ ἀποπνί-
σσει, b) εἰ δὲ ἵκαθον γρά-
ψασθαι ἂν μὴ σωλήσεισσαν αὐτῶς
δεδρακόσιν ἢ προσέθησαν, ἔδὲ
ἐκαλλωπίσασθαι τοῖς ἢ γοησιμέ-
ροις. τὸ δὲ μέγιστον ἀπάνησον c)
Βικτωρα καὶ Σαλῦσιον καὶ τοῖς
ἄλλοις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης πρεσβύ-
τας d) ἤρτο Σαπώσης εἰ μὴ
αἰχρί-

- a) ἀλλ' ἔδὲ ἐν εἰκόνι &c.) apparet ex hoc Libanii loco Persas rerum gestarum memoriam Hieroglyphicis imaginibus mandasse, quod alibi me legisse non memini, nisi quod idem in oratione in necem Juliani simile quid dicat, in ea enim ait Persas eundem Imperatorem igne fulminis, adscripto nomine ejus, repræsentasse, ut scilicet significarent ὡς μείζον Φύσεως ἀνθρωπίνης ἀΦῆκην εἰς αὐτῶ κακά,
- b) εἰ δὲ ἵκαθον γράψασθαι) nimirum hæc quoque pictura, pariter ac ea quam modo memoravimus, Persas potius quæ ipsi à Juliano fuerant passi significasse ait, quam de aliquo malo ipsi illato fuisse gloriatos. Quod argumento Sophistæ est nihil eos quo gloriarentur habuisse. De malis vero quibus Julianus Persas afflicto plura dicentur infra, ubi nullum Imperatorem tantis ac Julianum cladibus eos afflicto gloriatur.
- c) Βικτωρα καὶ Σαλῦσιον) non Victorem sed Arinthæum cum Salustio missum ut de pace cum Persis agerent, præter Chronici Alex. Autorem testatur Ammianus lib. XXV, cap. 6. qui postea cap. 7. Victorem cum Remora & Bellovædio obsides à parte Romanorum apud Persas firmandæ pacis causa fuisse ait. Cæterum Saporis illa ad legatos Romanos verba Libanius ab ipso dubio procul Salustio accepit. Hoc enim familiariter valde usum eum fuisse, satis testatur quatuor ejus ad Salustium epistolæ, quas inter alias ejus ineditas plusquam trecentas asservo.
- d) ἤρτο Σαπώσης) nimirum Persæ quoque audiverant Julianum telo occidisse Romano, unde etiam vulgus militum antequam pax à Joviano cum illis iniretur, verbis turpibus Romanos incescebant, ut persulos & lectissimi Principis percemptores, teste Ammiano lib. XXV, cap. 6.

αἰχμήνητο ῥωμαῖοι μηδεμίαν ὤ-
 ραν ἢ ὑπὲρ Ἰουλιανῆ δίκης πε-
 ποτημένοι, μόνου πεσόνη; ὁ
 μάλιστα δὴ βοᾷ τί ποτὶ ἐστὶ τὸ
 πρᾶγμα. ἐγὼ ἦ, ἔφη, τειθνεῶτος
 μοῖ τινῶ τῶν ἡγεμόνων τῶς ἢ
 σπεύοντες περὶ αὐτὸν * ἔδηρα; καὶ
 τῶς ἔ τειθνεῶτος οἰκείως τῶς
 ἐκείνων παρεμυθησάμεν κεφαλᾷς
 πέριψας αὐτῶς εἰς χεῖρας αὐτοῖς.
 ταῦτα ἐκ αὐτῶν εἶπεν ὁ Σαπυρῆς,
 ἄτε ἐποτίμησεν εἰ τὸ ἔργον ἰσθῆς
 ἢ τῶν πολεμίων, πῶς γὰρ αὐτῶν
 ἢ ἐκ εἶχον ὑπὸ αὐτοῖς; ἐτιμωρῶν-
 το; ε) εἰ τοίνυν ὑπὸ μὲν αἰχ-
 μῆς ἀπέθανε, χρεὶ ἦ πέρσεν
 ἔτο ἢ πέπρακται, τί λοιπὸν ἦ
 ἐν τοῖς ἡμετέροις εἶναι τὸν φονεῖα;
 ς) ἢ χαρζομένους τῶν τὸ μη-

annon pudeat Romanos, quod
 nullam curam ulciscendi Juliani
 gesserint; cum tamen solus ceci-
 derit? quod maxime sane clamat
 quid res sit. Ego vero, inquit, ubi
 aliquis ex Ducibus meis cecidisset,
 eos qui proximi illi erant nec una
 ceciderunt, in vincula conjeci, il-
 liusque propinquos capitibus eo-
 rum solatus sum, ad manus eorum
 illis pervenire jus sis. Hæc (certe)
 non dixisset Sapores neque incre-
 passet (Romanos) si hostium cujus-
 dam opus (cædes illa) fuisset: quo-
 modo enim eum quem sub pote-
 state sua non habebant, punire
 potuissent? Si hasta itaque inter-
 fectus est, nec tamen Persæ manu
 illud fuit patratum, quid inde se-
 quetur, quam ex nostris esse parricidam
 illum? sive gratiæ id alicujus
 dantibus, ut non amplius ille

X 2

exi-

* MS. ἔδηρα.

ε) εἰ τοίνυν ὑπὸ μὲν αἰχμῆς) αἰχμῆν etiam vocat telum quo vulneratus Julianus
 fuit, Zonaras & Libanius orat. in necem Juliani. Cedrenus & Sozomenus δόρου
 ἰππείως appellat, qui Ammianum transtulisse videntur *equestrem hastam* dicen-
 tem, Sextus Rufus & Victoris Epitome contum vocant. Philostorgius δόρου
 ἰππείως κοιντοφόρον. Quomocunq; dixeris, genus armorum fuisse patet, quo
 non nisi cominus aliquis feriri potest. Indeque clarum evadit Libanii argumen-
 tum: Si, inquit, non eminus sed cominus vulneratus Julianus fuit, Persarum ve-
 ro nemo vulnus id ei inflizisse sibi conscius est, à nostrorum nonnemine illud pro-
 fectum ut sit, omnino statuamus oportet.

ς) ἢ χαρζομένους τῶν τὸ μηκέτι &c.) duas causas quæ ad cædem illam impellere
 potuerit ejus Autorem, malitiosè Libanius affert. Primam quoque gratificari forte
 voluerint alicui qui imperio inhiaverit, quo Jovianum pungere viderur, licet ob-
 scurisime hæc dicat, quod periculo non carere istam accusationem videret. Alte-
 ram quod Christiani, quos ut cædis illius ἀρχηθίκτονας satis manifeste accusat,
 ferre amplius non possant superstitiosum Deorum cultum, cujus egregium vindi-
 cæm Julianum fuisse & infra Libanius jactat, & alias satis notum est.

existeret, five sibi ipsis (inservientibus,) ut nimirum illa quæ ad Deos pertinent in honore amplius non sint, quibus quamdiu pretium aliquod stabat, illa eorum rumpi (videbantur.)

XIV. Sed (objiciat aliquis) nullus qui actoris partes suscipiat exsurrexit, neque testes (suppetunt). Verum vel sic etiam in rem istam nos inquirere decet, per dies quamplurimas ob illam judicium exercendo, nec manus remittendo, eosve qui habent quidem quo (fontes) convincant, cunctantur tamen, excitando, animum iis addendo, adhortando, præmia proponendo, dona promittendo, & denique per Jovem minarum necessitate ut rumpant silentium, adigendo. Hæc si à nobis fierent, multos certe videretis clamantes, dicentes, edocentes quis eadem illam struxerit, quis primus de ea aliquid inaudiverit, quibus argumentis oppressor fuerit perfractus, qua mercede, qui (sceleris)

κέτ' ἐκείνον εἶναι, ἢ καὶ σφί-
σιν αὐτοῖς, ὅπως ἐν αἰτιμῶν τὰ ἴω
θεῶν εἴη, ὧν τιμωμένω ἀποπνί-
γοῖτο.

XIV. Ἄλλ' ἔδεις ἐφιστήκει κα-
τήγορο, καὶ οἱ καταμαστυρέν-
τες. ἀλλ' ἡμᾶς γε καὶ καὶ ἕτας
ἀνιχνεύσαι τὸ πρᾶγμα πολλὰς ἡ-
μέρας ἐπ' αὐτῷ g) καθήμενος,
καὶ ἄν ἀνιέντας, καὶ ἴως ἔχου-
τας μὴ ἐλέγχειν, οὐκ ἐπίστας ἢ
ἐπευέροισας, θαρρύνουσας, σφο-
δρίσουσας, ἀθλα τιθέντας, ἐπι-
δωρεὰς καλῶντας, καὶ νῆ Δία γε
καὶ ταῖς δι' ἀπειλῶν ἀνάγκαις μὴ
εἶναι σιωπᾶν. εἰ ταῦτα παρ' ἡ-
μῶν ἐγγίγνητο, πολλὰς ἀν' αὐτῶν
ἴως βρωῶντας, ἴως λόγουσας, ἴως
διδάσκοντας τίς ὁ ἀρχιπέλαγος ἢ
φόνος, h) τίς ὁ πρῶτος ἀκύ-
σαστος ἦτο, τίσιν ὁ κτείνας ἀνεπί-
στα λόγους, ἐπὶ πύσῳ μισθῷ, τί-
νες οἱ στυγέστεροι, καὶ τρεῖσας ἀπι-
ἀπι-

g) καθήμενος) verbum hoc & alia ejus similia absolute de sessione in iudicio poni
satis notum, sic in Sacris quoque literis καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ 1. ῥομ. IV. 2.
& Matth. XIX, 28. καθίζεν ἐπὶ θρόνον. Hinc etiam στυγέστεροι dici & πρόσθετοι,
& πάροδοι & alia similia cui ignotum?

h) τίς ὁ πρῶτος ἀκύσαστος ἦτο) Primus qui de cæde Juliani aliquid audivit est ali-
quis ἐπισηδέων Juliani, cui, dum itinere ad eum contenderet, in visione ea reve-
lata fuit, ut narrat Sozomenus H. E. IV. c. 2. forte ille ipse est, quem propterea
suspectam tenet Libanius, sane aliquid mysterii hic subesse videtur. Cæterum Ale-
andriæ quoque Didymo Ecclesiastico Philosopho eam revelatam, ab hoc vero A-
thanasio significatam fuisse idem memorie tradidit.

ἀπεχώρησέ, τὴν αὐτῆ σιωπῆν
καὶ συνεπαώνισαν.

XV. Ἡμῶν μὲν γὰρ ἡσυχάζον-
των, καὶ τοῖς δυναμένοις δῶκεν α-
ποφασίς ἐφάνετο τὸ μηδὲν λέγου-
μενημένον ἢ τῶν βασιλέων, καὶ
τῶν ἀρχόντων δηλῶσαι ὡς εἰ σή-
σονται ζητήσις μέχρις αὐτοῖς. ὣς
ἔλθῃ τὰ κεκρυμμένα, ταχέως εἰς
φῶς ἔμελλεν ἔξεν. Ἐπεὶ καὶ νῦν
ἦσαν οἱ ἐν γωνίαις λέγοντες ὅπως
αὐτῶν ἅπαν τὸ δράμα σιωπῆσθαι, οἱ
παλλὰν ἐνέριζον ἡνάγκη μακρὰν οἷς
μάλιστα προσήκει ἀγανακτεῖν, ἡμι-
στα ἔστο ποιόντων, ἑτέρας ἀφ᾽ αὐ-
τῶν εἰς πράγματα ἐμβαλεῖν, καὶ
μυθίας μὲν εἰ τῶν χερσῶνται, δι-
δάσκει ἢ μὴ ζημία προσγίνηται.
ἔδη τις ὁδοιπορῶν αὐτὸς μὲν ἐκεῖ-
το κατανοεῖσθαι ὁ δ' ἀποσφάξας
ἀπελθὼν οἷς ἀφείλετο ἐπέφρα, καὶ
ὁ τῶν νόμοις αὐτὸν ἐξεδάσων ἔκ-
η, ὁ δὲ δικάζων ἢ καὶ ἐπεὶ μηδὲν
ἔδωκεν ἀνεξέταστον ἀφ᾽ οἷς τὸ τετολ-
μημένον ἐκείθεν, ἀλλὰ πάντα
κινῶν καὶ παρῆς ἔδιν τὸ ἔ i)
δυσκῶς ἔδοξε τῶ νῦν πεποιημέναι,

conscii, quo se, qui vulnus infixit
recepit, quos computationis at-
que pranis habuerit socios.

XV. Nobis enim quiete agen-
tibus, illis quoque qui premere (au-
tores hujus cædis) poterant, tutius
visum nihil dicere. Si vero Im-
peratores commoverentur, præ-
fectisque ostenderent se finem per-
quirendi non facturos, donec in
lucem protrahantur occulta, su-
bito in lucem (certe) prodirent.
Siquidem & hætenus fuerunt,
qui in angulis murmurarent, quo-
modo totum istud Drama com-
positum fuerit: qui tamen sum-
mæ fultitæ esse arbitrati sunt,
eis, quorum maxime erat indigna-
ti, minime omnium id facienti-
bus, se, ad quos ista non pertine-
rent, huic negotio committere,
an cuiquam rem gratam eo factu-
ri sint nescios, (contra) vero si-
mentes ne aliquid detrimenti (si-
bi inde) nasceretur. Jam viator
aliquis jacuit obtruncatus: abivit
vero ille à quo interfectus est, &
illæ quæ abstulerat ille gaudebat,
neque erat qui legibus eum trade-
ret. Non tamen Judex, propterea
quod nemo persequeretur (latro-
nem), inexploratum facinus re-
linquens quævit: sed omnia mo-
X 3

i) Lynceus Idæ frater omnium mortalium ὀφθαλμικός αἴσθησις, qui è Taygeto totam in-
sulam oculis perlustrans Pollucem in caudicē quercus sedentem vidit. De eo adi-

vens, nihilve omittens, Lyncei mente rem omnem gesfisse visus fuit, captusque est qui manu sua (caedem) patrauerat, plane perfasum habens, se ita peccasse, ut nullo convictionis genere revinci possit. Multa hujusmodi in locis desertis multa in urbibus patrata, non latuerunt. Neque contenti sunt qui curam gerunt amicorum, terræ mandasse obtruncatum, sed præfectum adeunt, rem omnem indicant, exponunt. Ille vero suarum partium esse arbitratur, ne ignoretur qui (facinus) commisit (efficere.)

XVI. Num vero propter vulgaris fortis homines omni studio agemus, Virorum autem optimo vindictam non perfolvemus? Atque populorum Præfectis vires quidem suppetant quibus talia propatula reddant, vestrz vero Imperatorum infirmiores sint, quam ut huic venationi sufficiant? apage. Ostendas saltem te ut capias istos homines cupere, mox enim comparebunt qui bestias illas tibi

καὶ κ) ὁ αὐτόχρη ἤρται. * πᾶσι δὴ πιστῶν ἀνατόρω πάσας ἰδίας ἐλόγῳ ἠδικεῖται. πολλὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς ἐρημίαις περαχθέντα ἐλάθει, πολλὰ τοιαῦτα ἐν αἵματι καὶ ἐκ ἀπέχρη τῶν τῶν φίλων ἐπιμαληταῖς τῇ γῆ ὀφθαλμοῦ τὸ ἀπιστοφραγμένω, ἀλλ' ἤτοι τῶν ἀρχόντων, ἐμήνυσαν, ἐφρασαν. ὁ δ' αὐτῶ νομίζει τὸ μὴ τὸν διδρακίτα ἀγορεύειν.

* Μ. ἤρται

XVI. εἰ θ' ὑπὲρ μὲν τῶν τυράνων ἀνδρασύμεθα, τῶ δ' ἀρίστον τῶν ἀνδρῶν εἰ τιμαρτίσμων; καὶ τοῖς μὲν ἴθνη ἀρχόντων ἐστὶν εἰς τὰ τοιαῦτα ἐκκαλυπτήν δύναμις, ἡ δ' ὑμῶν τῶν βασιλέων ἀδυναμία τὸ θήρας; ἐστὶ. δοῦλον ὡς ἦδ' ἂν τὸν ἀφροσύνην ἔλοι, καὶ οἱ ὀφθαλμοῦ σὺν 1) τὰ θήρια φαντα

Pindarum Νεμεῶν 1. Theocritum Idyllio 27. Apolloniam in Argonauticis contumve Scholiastas. Ab eo Proverbium Δυγκίως ὀφθαλμοῦ βλάπτει. Suidas in Δυγκ.

κ) ὁ αὐτόχρη) ita nimirum non tantum dicitur qui mortem propriam decernat & ista suo invenit, sed quilibet homicida. Hesych. Αὐτόχρη Φονεύς. & αὐτόχρητος εἰ ταῖς ἰδίαις χρεσὶ Φονεύσις.

1) τὰ θήρια) ita apud Græcos ἀφροσύνη homines effratos vocari notum. Nil scitius isto Epimenidis versu apud Apostolum: Κεῖντες αἰεὶ ψεύς ἀνκαίκα θηρία τασίρας ἀφροσύνη.

ἴα, ἢν αὐτοῖς ἀφέλας μόνον τῶν
 φόβου, ὡς εἶδεν διωὸν αἰγῶν ὁ
 ἐκείνων πλεῖτον, ὃν ἀπὸ τῶν
 ἀρχῶν ἔχουσι, τῶτο γὰρ ἴατο ἐκ
 ἔχου εἰς ὑπερβολὴν, φόνου
 τοῖσδε δίκην ὀφείλοντες, ἄσπερ
 γὰρ πέρσων ἀπειρημένοι ἀρχαὶς ἐ-
 καρπώσαντο.

XVII. Μάλιστα μὲν ἐν εἰ καὶ
 μὴ ἴσαυτην, ὅσην εἰδείκνυον ἀρετῆ,
 βλάβην εἶχον * ἢ ὡς τὴν δίκην
 νωθία, καὶ ἄτω χρηὶ ἐπιστρα-
 φῆναί τε. m) καὶ Φυλακίην τι-
 ναυταυτην τοῖς ἐπὶ τὰ σκῆπτρα
 καλυμμένοις ὡς ἀρετῆ. ἐν μὲν γὰρ
 τῷ πράξασι τιμωρίαν πάλους ἴα
 τὰ τοιαῦτα ἀδικίας. ποιήσαντες
 ἢ ἀδύνατον n) ἐφ' ὑμᾶς αὐτῶν,

* MS. εἶλεν.

ἀργαί. Cujus initium à Medea accepisse videri queat Poëta, illa enim cum Theri-
 de formæ præstantia contendens, eiqve ab Idomeneo Cretensî, quem judicem
 ambæ elegerant, postposita, irata dixit Κρήτες αἰὲ ψεύσαι, eamve execrata,
 ne unquam verum diceret, qui in hoc judicio mentitus esset, jusfit: à quo tempo-
 re ψεύσαι habiti sunt Cretenses. Autor hujus rei est Athenodorus Eretrienus à
 Ptolemæo Hephæstione allegatus apud Photium Cod. 190.

m) καὶ Φυλακίην ἴνα ταυτην) Ulciscendam ait Juliani mortem, ne alius facile si-
 mile quiddatentet, sane enim Regum exitus strepsu aberimus, plures à suis quæ am ab
 hostibus interemptos reperimus ut Curtius observat, IX, 6, 25. Plus autem ad coer-
 cendos hujusmodi regicidarum furores faciet vindicæ severitas, quam firmissima
 præsidia & satellitia, Quid enim prodeunt cohortes alaque, si unquam aliter præstanti
 faciunt præsidium ex diverso præmissum petant? Inquit Tacitus Hist. II, 51. istam
 igitur firmissimam esse Principum Φυλακίην Sophista recte hoc loco statuit.

n) ἐφ' ὑμᾶς αὐτῶν ἀλλ' ἐκ ἐρῶ γε &c.) vult dicere Sophista in se ipsos hujusmo-
 di percussores incitatos esse Imperatores, nisi severe puniant tales scelerosos. Μα-
 ximo

sunt tradituri, modo illo timore
 liberes eos, quod nihil molestiæ
 divitiæ eorum illis sint allaturæ,
 quas Præfecturis acquisiverunt.
 Hoc enim, hoc (inquam) est quo
 majus quidquam excogitari non
 potest, (nimirum) cum pœnas il-
 lius cædis deberent persolvere,
 tanquam Persarum Regem occi-
 didissent, præfecturis frui ipsis li-
 cuit.

XVII. Licet vero etiam tan-
 tam, quantam ostendi, noxam
 non habeat ista vindictæ segnit-
 ties, vel sic tamen quam maxime
 (ejus) curam gerere decet, eamve
 tanquam satellitium aliquod iis
 qui ad sceptrâ vocantur præstare.
 Vindictam enim exercendo, ut
 desinant qui talia peccant faci-
 entis. Si vero licentiam (illis) fa-
 ciatis, in vos ipsos, verum non pro-

proferam blasphemiam. Ut adeo Juliano auxilium laturus hodie processisse quidem videar; re ipsa vero vobis viventibus. Illi enim, ulciscendo (eum,) vitam non reddere, vobis tamen eam conservare licet. Facite itaque ut pro Imperatoribus suis discrimina subeant milites, aut si istud facere recusent, ut saltem hostium instar contra eos non insurgant.

XVIII. Ego quidem si tale quid passus fuisset qui exercitui summa potestate præfuit, vel alius quidam ex militum præfectis, existimarem te in percussore ejus conversum iri, hujusmodi rerum initia, ne à minoribus ad summa progressio fiat veritum. Jam vero ad caput rerum eques ille ad ferrum penetravit, cum maxime pugna ferveret, ex improba (aliqua) officina, e tentorio impuro, exitiali consilio emissum. Alii forte etiam sunt, Imperator, scelerati non minus, quive clanculum in tentorio quodam conveniunt, imperanti-

ἀλλ' ἔτι ἐγὼ γε τὸ βλασφημῶν. ὥστε τήμερον τῷ μὲν δοκῶν ἰαλιανῶ βοηθήσω ἀφίγμαι, τῇ δ' ἀληθείᾳ τοῖς ζῶσιν ὑμῶν. τῷ μὲν γὰρ ἐν ἐξῆς ἀποδοῦναι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς δίκης, ὑμῶν δ' ἀπατηῆσαι. ποιήσατε τοῖσι τῶν στρατιῶται τῶν ἀρχόντων προκιδνωμένω, ἢ εἰ μὴ τῆτο βέλλοτο, μήτοιγε αἰεὶ τῶν παλαμῶν αἰῶσις καθίστασθαι.

XVIII. Ἐγὼ μὲν εἰ καὶ στρατηγὸς ἐπιπέμῃ τι τοῖσιν, ἢ καὶ τις τῶν στρατιῶν ἐφεσπαστῆ, ἤξιον ἂν σε χωρεῖν ἐπὶ τῆς ἐκείνων σφαγίας, δόσαντα τὴν ἐπράγματι ο) μελέτην, καὶ πρὸς τὸ μέγιστον ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων βαδίσαι. Νῦν δ' ἐπὶ τῆς κφάλαιον τῶν πραγμάτων ὁ ἰππῆς ἐκπῆ καὶ ὁ σίδηρος ἦεν, ἢ ἀκμῆ τῆς μάχης ἀπ' ἐργαστηρίου πονηρῶ πεμφθεῖς, ἀπὸ σπηλῆς μιαιφῶ καὶ βυλευμάτων ὀλεθρῶν. γίνονται ἂν καὶ ἄλλοι τῶν ἴσως πονηροὶ, βασιλεῦ, μίση σιμνήν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῖς ἀρ-

ximā nimirum illicet a peccandi impunitatis spes est. Cic. pro Milone c. 16. Pa euφημισμὸν tamen sermonem istum abrupit Libanius, blasphemum & impium putans etiam loqui de scelere hoc, tali, in sacras principum personas admittendo.

- ο) μελέτην) transfert ad præsentem usum Libanius vocem ex Scholis Rhetorum desumptam, apud quos μελέται quid sint satis notum. Scilicet ita dicuntur ἀσκήσεις illæ quibus exercentur in eloquentiæ studiis, antequam in forum prodeant, hujus disciplinæ candidati; extantque hodiernum ipsius Libanii hujusmodi hæδραυσε μελέται. Et hæ quidem μελέται λόγων, hic vero de μελέταις πραγμάτων Sophista, hoc est de minoribus sceleribus, quibus ad majora scelus sensimque homines scelerati se ipsos assuefaciunt.

ἀρχῆσι p) τίς τις ἢ μὲν φύσις bus infesti : Hos quidem natura
 καὶ ἂν ποιε ποιήσῃσι βελτίους, meliores certe non reddet , me-
 κατὰ ἄνοι δ' ἂν ἴσως ὁ φόβος. tus tamen forte coërcebit.

XIX. ἀλλ' ἐκῆσε ἐπ' ἀνεμι' ὅτι
 ἦν μὲν , εἰ καὶ μηδείς ἐπ' ἦν πρὸς
 τῶν ὅλων κίνδυνος, καὶ δίκαιον
 ἔλυσσιν ἐλὲς ὑμῶν παύσαι τὸ θράσος.
 Διὰ τ' ἐπὶ ταῖς πεπραγμένους ἐφ'
 ἤξει· ἴν δ' ἔδδ' βυλομένην σαι
 μὴ ταῦτα ποιῶν ἔνι. q) οἱ γὰρ
 βαρεῖς ἔτοι καὶ τοῖς ἴν Ῥώμην
 οὐκ ἔσσω αὐτὴν ἐπιστήσαντες φόβος,
 καὶ ταῦτα ἔτω. πολλῶν ἡμερῶν ὁ-
 δὴν ἀπέχουσις r) σύμβουλοι κα-
 θίσταται σοὶ τ' πρὸς τὴν τιμωρίαν
 ἐπιμελείας, ἥς γνωμένης ἔκείθ'
 ὑβριῶσιν οἱ σκυθαί.

XIX. Sed eo redeo (unde di-
 gressa Oratio fuit.) Nimirum, li-
 cet nullum plane in Rempubli-
 cam periculum (inde) redundet,
 justum tamen vobisque ipsis utile
 erat futurum, istam audaciam se-
 vera animadversione in ea quæ
 perpetrata sunt, sistere. Nunc ve-
 ro etiam, licet facere ista nolis,
 non potes tamen (non facere.)
 Molesti enim illi (Barbari,) ipsis-
 que Romæ incolis, licet multarum
 dierum itinere ab iis sejuncti, me-
 tum incutientes, ut de ulciscendo
 (Juliano) cogites autores tibi e-
 vadunt: quod si fiat, non amplius
 nobis Scythæ illudent.

Y

XX.

Libri scti Pars Tertia

p) τίς τις ἢ μὲν φύσις) Raro nimirum evenire videmus ut homines perditæ
 quædam bonitate, & honesti amore ad bonam frugem redeant, exemplis itaque
 terrendi sunt, ut hic s'vader Noster. Scilicet *οὐδὲν ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ κατὰ φύσιν ποιεῖν*.
 Idem statuit Philosophus lib. 10. Ethic. c. ult. ἢ γὰρ πρὸς φύσιν αἰδοῖ κεντὰρ-
 χων, ἀλλὰ φόβω, ἢ δ' ἀπέχουσι τῶν φούλων διὰ τὸ αἰχρὸν, ἀλλὰ
 διὰ τὰς τιμωρίας.

q) οἱ γὰρ βαρεῖς ἔτοι) Scythas intelligit, qui eo usque progressi sunt, ut Constan-
 tinopolin tenerent, quo ipso Romam ipsam terruisse dici possunt. Nisi tamen for-
 te h. l. per Ῥώμην intelligenda veniat δ' ὑπέρα ἕνε νῆα Ῥώμη, quo nomine
 Constantinopolin passim appellant illius xvi scriptores.

r) σύμβουλοι καθίσταται) dicuntur Barbari illi s'vadere vindictam Juliani, quod
 felices eorum successus argumentum essent iræ diviæ, aliter non avertendæ,
 quam placatis illius Imperatoris manibus.

XX. Tantine vero, aliquis dicit, habitus Diis fuit defunctus? Omnino. Antiqua enim eorum ista lex est, ut indignentur si aliqui patiantur (injuste.) Saepe vero etiam vindicta eorum quae à paucis peccantur ad totam urbem extenditur. Morbo laborarunt Athenienses propter Androgei necem, mortuorum parenti tributum penderunt bis septem (puerorum & puellarum,) cum tamen pauci fuerint qui facinus istud sunt ausi. Thebanorum autem urbs peste laboravit propter Lasi eadem, aut vero solius Oedipi manus mors ista opuserat. Delphos fames affligebat, quod Æsopum ob dicta

XX. Τούτων γὰρ ἀξιότατοι θεοῖς ὁ τεθνήσκων; ἐρεῖ τις. πάντως. καὶ παλαιὸς ἔτι αὐτῶν νόμος ὑπὲρ τῶν πεπονθότων ἀγανακτεῖν. ἡ δίκη δὲ ὡς τινες ἀδικῶσι πολλάκις τέτυται καὶ ἐφ' ἅπασαν πόλιν, s) Ἐνόσησαν μὲν Ἀθηναῖοι διὰ τὸν Ἀνδρόγεον θάνατον, t) καὶ γὰρ παρὶ τῆς τελευτηκότου τὸν θάνατον τὰς δὲ ἐπιτὰ ἤνεγκαν, ἐλίγων ὅταν πρὸς ἐτολήθη τῶν γον. u) Ἐνόσησε δὲ ἡ τῶν Θεβαίων πόλις διὰ τοῦ Λάσι φόνου, ἔτι δὲ ἢ ὁ θάνατος ἔργον τὸ Ὀδύπην χερσὶς μόνης. λιμὸς ἐν Δελφοῖς ἦν Ἀισώπῳ παρ' αὐτῶν

s) ἐνόσησαν μὲν Ἀθηναῖοι) res omnis ex Plutarcho in Theseo p. 6. & aliis nota, qui non νόσον solum sed ἀφορίαν quoque propter Androgei Minois F. mortem Atticæ incubuisse ait, & fluxivos quoque exundasse.

t) καὶ τῶν παρὶ) nimirum Minoi qui ob mortem filii vastabat Atticam, quo modo vero ab hoc tributo pendendo immunes Athenienses fecerit Theseus, vide ap. Plutarch. l. c. conf. etiam de hac re Pausan. in Atticis. Præter illa vero quæ hic placandis Androgei manibus facta esse narrantur, Altare quoque ei extructum esse ait in Phalero quod ἡρώων appellatum sit, ait Pausanias, & hinc de Androgeo intelligendum esse puto locum Clementis Alexandrini in Protrept. pag. 25. τιμαῖται δὲ τις καὶ Φαληροὶ καὶ πρυμναν ἡρώων, Certamen vero funebre Androgeo etiam in Ceramico celebratum esse autor est Hesychius in ἐπ' ευρωγύη ἀγῶν.

u) ἐνόσησε δὲ ἡ τῶν Θεβαίων) de Oedipi patricidio & malis quæ propterea Thebanis obtigerunt dicere nil opus, quis enim veterum Tragicorum illud argumentum non tractavit?

x) λιμὸς ἐν Δελφοῖς ἦν) Illam de Æsopo Historiam describit Plutarchus de Serapumidis vindicta p. 556. sq. conf. Kuhnium ad Ælian p. 527. ab eo Ἀισώπῳ αἷμα dictum ἐπὶ τῶν ἀδικῶν ἀναλαμβάνεται teste Svida. Idem Olympiade LIV. Ἔσopum ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων πέρων (vel ut Plutarchus l. c. vocat ἀπὸ τῶν αἰσώπῳ) præcipitem datum testatur, ad quod tempus hæc etiam refert Hieronymus

αὐτοῖς ἐπὶ σκώμματι πληγόντων, καίτοι πίσυρας εἰκὸς τὸ ἀπεκλονέαι τὸν αἰθρωπῶν; ἀλλ' ὅμως ἡ πόλις ἐλίμωτῆς, καὶ μία λύσις εἰδοῦν δίκην. Τί λόγος, ἢ ἐποίησε χαλεπὸς Ῥωμαῖοις τὰς θεὰς ἔτω μὲν περὶ Ἰαλιανός, ἔτω δ' αἰεληθεῖς; ἔτω μὲν χαλεπήναντ' αὖ τοῖς Ἀχαιοῖς ἔξ' Ἀπόλλωνος, ἀλλ' τὸ μὴ ἀποδύνασθαι τῇ χρύσει ἴην. *Θυγατέρα* a) τὸν δέικα, b) ἔτω δ' βουόντες τῶν ἀνεκα ἔξ' ἡλίας ὡς τοιαῦτα ἀπειλήσαι τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἢ μὴ λάβοι δίκην. Καίτοι περὶ πάντων τὸ ἔργον ἦν, ἀλλ' ὅμως ἡ νῆος αὐτῶν περὶ αὐτῶν διεσπείδατο, καὶ ὁ τὰ βέλτεστα ὤφειλον μὲν τῶν ἢ περὶ δέντων ἐξέπιπτε. Τί τὰς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐλόγησεν τὴν Τροίαν ἀπώλεσεν; ὁ χειμῶν. τὴν θάλατταν

liberius, interfecissent, quam multos autem quæso probabile est homini illi interficiendo manus admovisse? Attamen & fame urbs laboravit, & solvi (illa) non poterat aliter, quam si vindictam exereret. Quid dicis? an iniquos Romanis non fecerit Deos Julianus ita occumbens, ita ve neglectus? cum tamen Græcis adeo irasceretur Apollo, quod Chryse filiam non redderet Agamemnon, cum ve adeo propter (paucos) quosdam vociferatus sit Phœbus, ut tanta reliquis Diis quoque fuerit minatus, nisi vindicta placeret. Et esurientium quidem facinus erat; attamen & navis fulmine discutiebatur, & ille quo optima svaserat una cum illis qui parere (consilio) noluerant (nave) excidit. Quid una cum Agamemnone ejus qui Trojam ceperant pessum dedit? tempestas. Maris autem furores quis excitavit?

Y 2

nymus in Chron. quod tamen verum esse non potest si Olympiade XL. describit omnia Æsopus quæ sibi Delphis contigerant, id quod idem Svidas testatur. Nugæ enim Græculorum sunt quæ refert Alexander apud Photium Cod. 252. de Æsopi ἀναβιώσει observante Scaligero ad Hieronymi l. c. quid igitur restat quam ut vel Metachronismum commisisse Svidam dicamus, (quamvis ne Svidæ quidem ille error sit, ipse enim clare satis indicat, hac ipsa temporum ratione nonnullos solum ἀποκριμάτων librum Æsopo, altero de rebus apud Delphos gestis excluso, tribuere) vel bis Delphis Æsopum fuisse dicamus, eaque saltem libro illo cum descripsisse statuamus, quæ cum prima vice ibi esset ei obtigerunt.

a) τὸν δέικα) ita Græci significare solent quos nomine appellare nolunt, Agamemnonem autem intelligit.

b) Fabulam habes apud Homerum *Odyss.* XII, circa finem.

vit? Pallas. Quam ob causam? Quod ultus exercitus ea non fuisset quæ in Cassandram Ajax admiserat, quemadmodum & nos eadem (Juliani ulti non sumus.) Deinde vero an quisquam sibi persuadere potest, magis in pretio Palladi olim fuisse Priami filium, quam nunc omnibus Diis hic (est)? Leuclitricæ vero cladis tam insperatæ, post quam depressa mansit Lacedæmoniorum urbs, principium quis nescit & argumentum?

XXI. Curant sane, curant mortuos quoque homines, o Imperator, Di, eorumque etiam curam superstites adhuc homines gerere vellent. Hæc vero si ita se non haberent, nec in Beatorum insulas deducerent eos quos magni faciunt, nec omnia eorum oraculis honorarent, quemadmo-

ἢ τις ἐξέμνησι; Ἀθηναῖοι. Διότι; c) ὅτι τῶν περὶ Κασάνδρας Διω-
τι πεπραγμένων ἐκ ἔλαβε τὸ στρα-
τῆσπεδὸν δίκην, ὡσπερ εἶδεν τὸν
ὕμεις ἔφην. Ἐἴτ' οὐδ' αὖ γὰρ τῆς
Πριάμου κόρης Τιμολέραν τῆς Ἀθη-
νῶν γενιάς πρότερον ἢ τὸν ἄπασιν ἴσθι
θεοῖς τῆτον; d) ἢ ἢ ἐν Λακ-
κίδοις ἠΐτις τὸ ἀνελεπίστου μὲθ' ἢ
ἔμενε κραιμὴ τῶν Λακεδαιμονίων
ἢ πόλις, τίς ἐκ οἶδα τῆν ἀρ-
χὴν καὶ τῆν ὑπόθεσιν;

XXI. μέλει, μέλει καὶ τῶν
θνήσκοντων ἀνθρώπων τοῖς θεοῖς ἢ
βασιλεῦ, ὡν καὶ τοῖς ζῶσιν
ἐστὶ ἀνθρώποις μέλιτι βάλουσι; ἀπὸ
εἰ ἢ μὴ ἔτο τῶντων ἦν, ἔτ' ἂν
εἰς μακάρων τῆσιν ἤγαγον ἐς τὴν
θάσματα, ἔτ' ἂν ὅσα λογίως
εἰμήσαν ὡσπερ e) γὰτε ὁ-
ρε-

c) ὅτι τῶν περὶ Κασάνδρας) nota fabula ex Homero est. Virgilio item Æneid. I. Ovidio in Ib. Hygino fab. 116. & aliis. Nimirum à signo Palladio abreptam Cassandram in Trojæ expugnatione Ajax stupraverat, quapropter tempestas à Pallade abeunti Græcorum classem immissa, ipseque Ajax fulmine scopulo affixus fuit.

d) ἢ ἢ ἐν Λακκίδοις &c.) scilicet causam illius cladis referunt veteres ad Leuclitidas (sic nimirum dicebantur Leuclitri & cedasi cujusdam filia) à Lacedæmoniiis quibusdam hospitibus stupratis, quam injuriæ tamen ulcisci Lacedæmoniorum populus recusabat. Rem omnem exponit Diodorus Sic. Bibl. lib. XV. p. 369. & Plutarchus in Pelopida pag. 288. seq. Cæterum illa clade tam graviter afflictas fuisse Lacedæmoniorum res, ut nunquam pristino flori restitui potuerint, passim tradunt Auctores, vid. Pausanias in Atticis & Bœoticis, Strabo lib. IX. p. 414. Æmilius Probus in Vita Epaminondæ.

e) γὰτε ὁρεσας) Nimirum Lacedæmonii oraculo jussi sunt ut Orestis ossa componerent, si res suas melius contra Tegeates procedere vellet. Ipsius oraculi effatum habes apud Herodotum in Clío p. 83.

f) γὰτε Θεσείως) Thesci quoque reliquias ut colligerent Athenienses jussit oraculum, quæ

ε f) ταῖς Θεαῖς. Καὶ νῦν
α) τὰς Θεὰς πολλαῖς ἐν ταῖς
ἰσὺν ἀγοραῖς πεποιθεῖ λόγον ἀ-
ἔπαθεν ἔτι, ὥστε ἠτύχησε
ἠνεώς, μεμφομένους τε καὶ πα-
καλῶντας ἀλλήλους ἐπὶ τῆρ δί-

XXII. Ἐἰ δὲ θρήνη μὲν ἀξί-
ως τῷ Διὶ g) Διὶ τὸ πλῆ-
θ τῶν θυσιῶν, h) ἐγκαλεῖται
Ζεῦς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖς
βουσίαις πλάταις ὡς ἀμελῶν ἀν-
ίστων τεθυκότων, τινὰ εἰκός
εἶναι περὶ τῆς ἑκάστης ἀπάντων
Ἑλλήνων i) ἐν τοῖς δέκα
τὴν παρελθούσῃ θυσίας; δ-
δὲ εἰς ὃν μάλιστα αὐτῷ
βίον εἰς τε τὰς ὑπὲρ τῶν ὀ-
βυλαῖς, εἰς τε τὰς περὶ βω-

dum Thesei & Orestis (ossa). Et
ego quidem existimo sapissime
Deos hoc tempore in concioni-
bus suis sermonis argumentum
facere ea quæ passus ille fuit,
quamve infelix ejus fuerit exitus,
seipsum invicem increpantes & ad
vindictam cohortantes.

XXII. Si Iesso enim di-
gnus Hector visus est Jovi ob
sacrificiorum multitudinem,
idemque Jupiter à Pallade ob er-
rores Ulyssis accusatur. quasi nul-
lam hominis sacrificiis bene me-
riti curam gereret; quid de eo
inter illos (non) dicitur, qui
decem annorum spatio omnia
cunctorum Græcorum sacra obi-
vit? Hic enim est qui vitam suam
in publicas curas, atque altarium
observationem divisit. Hic qui per
Y 3 myste-

quæ Seyro insula occupata demum Athenas deportavit Cimōn. vid. Plutarchus vi-
tæ Thesei extr. & in Vita Cimōnis p. 483. Pausanias in Lacoic. p. 84.

g) Διὶ τὸ πλῆθος τῶν θυσιῶν) scilicet Hectorem ob suam in sacrificiis diligen-
tiam præcipue laudat Jupiter apud Homerum Iliad. α. v. 68. seq. imo & Apollo
ibid.

h) Homerus Odysl. α. v. 61.

i) ἐν τοῖς δέκα ἔτεσι) Ipse Julianus ad Alexandrinos scribit (opp. p. 434.) se ad
annum ætatis usque XX. Christianam Religionem secutum fuisse, gentilium au-
tem viam XIIum jam insistere annum. Vel itaque dicendum est Libanium non
omne quo Gentilium ritibus Julianus adhæsit tempus h. l. significare, sed illud tan-
tum quod ipsi elapsum est ab apostasiæ suæ tempore, usque dum omnes Græcorum
superstitiosas religiones suscepisset; vel quod magis probabile est, eum numero
rotundo omne id tempus designare tantum voluisse.

δ) ἔτι ὃν ἐν τελεταῖς μυρίαῖς) nimirum plerisque Gentilium mysticis initiatus
fuit, de Mithriacis constat ex oratione in Regem Solem, ejus Sacerdotem quoque
se passim nominat, de Eleusiniis ex oratione in matrem Deorum, ut de aliis nunc
taceam. Ad superstitionem enim usque, Sacris hujusmodi deditam eam fuisse ipse
Gentilis Ammianus observavit lib. XXII, c. 12.

mysteria quamplurima Dæmonum sibi conciliavit consuetudinem: Hic qui templis contemptim habitis ingemuit, quousque istud solum in potestate haberet, arma vero etiam, ubi tempus appeteret pro illis arripuit: Hic qui (templa) everfa Diis penetibus restituit, unave cultum his & reliquis omnibus reddidit: Hic est

μὲς † Διῶθευθῆς k) ἔτ
 ὁ ἐν τελεταῖς μυριάς l) ὁμι-
 λῆσας Δαίμοσι ἔτ ὁ ὑπὲρ τῶν
 ὑβρισμῶν ἰσῶν m) σενάξας
 μὲν ἕως τῆς ἔξῃ μόνον. ὅπλων
 ἢ ἀψάμεν n) ἐπειδὴ καιρὸς
 παρῆν ἔτ ὁ τὰ καίσοκαμμένα
 ἀποδοῖς ο) τοῖς χωρίοις, τὰς τιμὰς
 ἢ καὶ τῆτοις καὶ τοῖς ἀλλοῖς ἀπασιν p)
 ἔτ

† Titulum Pontif. Max. æqualem Imperatoris titulo existimans Liban. Or. VIII. p. 245.

l) ὁμιλήσας Δαίμοσι) nimirum mysteriis hujusmodi & Sacrificiis credebant hujus ævi gentiles arctissime sese uniri cura Diis, quibus ea instituebantur, ita ut ipsis quoque eorum qui ea faciebant corporibus Dii miscerentur, Val. in hanc rem Eusephyrium de abstinentia lib. 2. sect. 42. Hincque explicandum illud Apostolus in Ep. I. ad Cor. c. X. v. 20. ἢ θεῶν ἢ ὑμᾶς κοινωνῶν δαιμονίων γινώσκοντες. Nam sicut nos in Φρικτοῖς istis μυσηρίοις nostris & ἀγαπητῶν θεοῦ πατρὸς ἡμῶν Deum & Salvatorem intime nobis uniri pie credimus, ita Dæmoniaci quoque illi κακοῦργοι suorum Dæmonum participes & κοινωνοὶ hujusmodi sacrificiis se fieri opinabantur.

m) σενάξας μὲν ἕως τῆς ἔξῃ μόνον) scilicet antequam imperii gubernacula capesseret, tum enim ne prodere quidem animi sui sensa ausus, clam diis faciebat ut ipse scribit ad S. P. Q. Atheniensium pag. 277. conf. & Liban. Epitaph. in Juliana. pag. 266.

n) Si fides Libanio in Ἐπιτάφ. pag. 266. Religiones Zelo potius quam Imperii cupiditate armis Imperium occupavit.

o) χωρίοις) per eos intelligo Angelos illos ἐθνάρχαις ut Patres passim appellant, sive Deos penates ut Romanis Scriptoribus audiunt, qui nationibus his vel illis speciatim præerant. Unde & qui sacris eorum initiari cupiebant civitatis jus ut prius acquirerent obstringebantur, ut Eleusiniis sacris factum novimus.

p) ἔτ ὁ τὰς ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ τῶν κρεττόνων κινδύνους ἀνελάων) intelligit vaticinia, aruspicias, Astrologicas superstitiones & alias hisce similes artes, quibus non ipsa deditum modo Julianum fuisse ex reliquis Libanii scriptis passim discimus, (alios enim hujus rei autores nominare nil attinet) sed aliis quoque eas exercendi licentiam ab eo factam esse novimus. Cum enim sub Constantio capitalis hujusmodi artes fuissent, ut ex Libanio in Orat. de vita sua pag. II. constat, ut & ex quamplurimis Ammiani locis, legibusque Constantii de Maleficis & Mathematicis in Codice relatis; Julianus μάντις ἐλευθέρος φύσει ἐπέειπε ut Libanius in vita sua pag. 41. & in ἐπιτάφῳ Juliani pag. 291. prædicat. Indeque etiam Mamertius in Gratiarum actione ad Julianum hujus rei non sine insigni elogio meminit.

ἔτι ὁ τὸ θύειν καὶ πᾶσι δίδου ὡς-
περ ἐκ Φυγῆς καταγαγών· ἔτι
ὁ τὰς πεπαιμῶνας ἐπιβάς ἀνανεω-
σάμενος· ἔτι ὁ τὰς ἐπὶ τῆ
θεραπείᾳ τῶν κρείττωνων κινδύ-
νης ἀνελών· ἔτι ὁ μηδαμῶ τὴν
Διόνοιαν ἀποσῆσας τὴν ἐν ὧν
εὐνοίας· ἔτι ὁ πολλῶν ἐξελάσας
τὴν ἀχλὺν, ρ) καὶ πάντων δ'
ἀν εἰ μὴ προαπῆλθε.

XXIII. Τέτα Διὶ μὲν μέλει βασι-
λεῖ βασιλέων ρ) ὡς ὁμοίχην· Ἀ-
θηνᾶ † † τῆ ἔ Διὸς θυγατρὶ Διὸς
τῆν Φρόνησιν. Ἑρμῆ † † † Διὸς τὰς
ς) ἐν πᾶσι εἶδеси λόγους. Μῦσαις
‡ Διὸς τὰ ἔπη τῆν ἔ Ἀρτέμιδι
ε) Διὸς τὴν σωφροσύνην. Ἀπὸ †
Διὸς τὴν ἐν πολέμοις ἀρετὴν. ὅς
ἀπαν γένε· ἔτως ἐτακείνοσε Βαρ-
βάρων υ) ὑπ' ἄλλω τῆ ἀρ-

qui sacrificia atque libationes ve-
lut è fuga reduxit: Hic qui festa
dudum exoluta renovavit: Hic
qui pericula Deorum cultibus in-
tentata removit: Hic qui nun-
quam mentem à recta de Diis sen-
tentia evertit: Hic qui tenebras
quamplurimorum dispulit, om-
niumque (expulisset) nisi ante
(quam præstare id posset) abiisset.

XXIII. Hic Jovi Regum Regi
curæ est, utpote ejusdem cum eo
professionis: Palladi vero Jovis
filiz propter prudentiam: Mer-
curio ob omnis generis sermo-
nes: Musis propter carmina: Di-
oniz ob castitatem: Marti vero ob
bellicas virtutes. Qvi omne Bar-
barorum genus tam cum Cæsar
adhuc esset, quam cum solus im-
pera-

ρ) καὶ πάντων δ' ἀν εἰ μὴ προαπῆλθε) gemina plane hæbet. Hieronymus in
Chron. ad annum 2378. qva verò via Julianus ad obtinendum id iniecerit fuse
docet Libanius Orat. in necem Juliani p. 290. seqq.

ρ) ὡς ὁμοίχην) sic fere Ovidius: *divisum imperium cum Jove Cæsar habet.*

‡ Cujus, vocatus in Imperii consortium, tutelæ se peculiari Athenis commendavit vid.
Epistol. Julian. ad Athen. Liban. Epitaph. in Juliani nec. pag. 268.

†† Cui furtiva noctu in Galliis sacra facere solebat, vid. Ammian. lib. 21.

ς) ἐν πᾶσι εἶδеси λόγους) quos λόγους ἀδελφούς passim alibi Libanius ap-
pellat.

ε) Διὸς τὴν σωφροσύνην) castitas Juliani & ab aliis Autoribus passim commenda-
tur & à Libanio nostro in Orat. de nece Juliani, ibi enim inter alia ita: νῦν ἡ τὴν
μὲν γυναικᾶ ἐπέβησεν, ἐτέρως ἢ ἔτε πρότερον ἔτε ὑστερον ἢ ἡσῆλο, φυσσε
τε δυναμῶ· σωφροεῖν.

υ) ὑπ' ἄλλω τῆ ἀρχῶν &c.) nimirum cum Cæsar adhuc esset Celticis nationes sub-
jugavit, cum ipse autem factus esset Imperator, contra Persas expeditionem sus-
cepit.

χ) ὡς τὴν περσῶν μὲν &c.) quam parum abfuesit, ut ad extrema sedegerit Persas
Libanius alibi etiam noster gloriatur, vide eum de vita sua pag. 45. & in Orat. ὡς
ισρῶν

α) εἶναι Περσῶν ἐκείνῳ αἰ-
 β) καὶ ἄτε ἰσχυρίζομαι, ἄτε
 σῆτον εἰσκομίζομεθα, ἄτε
 ἢ πλεῦσταίης σωθῆναι σκο-
 ἔτε φόβῳ σιωοικῆρῳ.
 τε μή. ἵ. συμβῆ τοιῦτον οἶον
 ἵων προγόνων δεδοίκαμαι,
 ἢ θάτρῳ συγκαθημένοις
 ἄν οἱ ἰσχύεται ἵσχύει καὶ
 δ) ἀλλ' ἔδὲ τοῖς ἵων
 ὡν στρατιώταις ἰδρυμένοις
 ἄν ὅσον ἄριστον ἐπὶ
 ἵων μετῆνεκται πόλε-
 ἡμῶν δῶρα ἰβλιανῶ,
 τῶν πόνων, ἵαδτα
 εἰσίας ὅς ἀνθρώπους
 ἐπὶ ἡμετέρας,
 τῆς αὐτῶν ἵε-

ptis esse referendum quod omnia
 hæc Persarum potestati non ces-
 serint. Neque etiam mœniis nos
 (amplius) circumvallamus, neque
 frumenta congerimus, neque lo-
 cum quo navigantes salvi simus
 circumspicimus, neque metus in-
 ter nos habitat. Neq̄ ut simile ali-
 quid ac majorum nostrorum ævo
 eveniat veremur, quibus in thea-
 tro confidentibus Sagittarii qui
 montem occupaverant superve-
 nerunt. Sed neq̄ amplius in mi-
 litibus qui fines tuebantur, fidu-
 ciam nostram ponimus, quorum
 optima pars ut contra Scythas mi-
 litarent abducta fuit. Hæc nos à
 Juliano habemus, hæc à laboribus
 istis, hæc ab ista expeditione: adeo
 ut homines nostræ fortunæ in-
 sultantes, propriam tremere do-
 cuerit.

Z

XXV.

Libri 5ti Pars Tertia.

- b) καὶ ἄτε ἰσχυρίζομαι) hæc omnia Antiochenos non facere amplius dicit, quod
 metus à Persis porro nullus sit, ita nimirum à Juliano castigatis.
- c) ἄτε μήτι συμβῆ τοιῦτον &c.) totum negotium luculente exponit Ammianus
 lib. XXIII, c. 5. *Namq̄, inquit, cum Antiochia in alto silentio scenicis ludis mimus
 cum uxore immissus, in medio summa quadam imitaretur, populo sensu attonito,
 Conjux, nisi iocundus est, inquit, en Persæ: Et retortis plebs universa cervicibus, exa-
 cerbantia in se sela declinans, dispergitur passim. Ita civitate incensa & obrunca-
 tis pluribus cunctis præda hostes ad sua vertebant. Et hæc quidem Gallieni temporibus
 obenerunt.* Eadem fere iisdem verbis leguntur apud Hegeſippum lib. III. de exci-
 dio Hierosol. cap. 5.
- d) ἀλλ' ἔδὲ τοῖς ἵων ἐπὶ τῶν ὄρων στρατιώταις) dicit Libanius militibus qui in
 præfidiis collocati erant ut tuerentur regiones Persiæ, finitimis non amplius opus
 esse, attritis Juliani fortitudinis eorum viribus, indeque partem earum ut contra
 Scythas pugnantem abductam. Nimirum Ammianus etiam lib. XXXI. cap. 7.
 Legiones ab Armenia ductas & Barbarorum istorum furoribus oppositas memi-
 nit.
- e) ἐπὶ τῆς ἡμετέρας) subintelligendum γῆς,

XXV. Propter hæc itaque aliave quamplurima, quæ sermone persequi aliquis posset, nonne auxilium feres? nonne investigabis? nonne punies eos qui Virum interfecerunt, die altera à legatis adeundum, dona ferentibus, ut ab ipsis quidem (hostibus) relatum fuit? Experimentum cape o Imperator (mei) consilii, auxilium para, & fortuna non deerit. Hoc tibi Thraciam ab agricolis cultam, hoc Thermopylas præstabit apertas, hoc in captivitatem abductos reducet, hoc præsentibus aliam faciem reddet, fugis nimirum &

XXV. ἀντί γάτων ἂν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀ' τις ἂν δύνασθαι διαθεῖν ἢ βοηθήσας; ἢ ζηήσας; ἢ κολάσας ἕως ἀποκρίναντας ἠθροπον, ε) ὅς τ' ὑστραίας ἐδέξαι' ἂν πρεσβείαν, ς) δῶρα πῶρα Περσῶν ἀγασαν, ὡς αὐτῶν ἦν ἀκείων ἐκείνων; λαίβε πείραν ὡ βασιλεῦ τ' γνώμης, ἀψαι τ' βοηθείας καὶ κεκήρησεν τὴν τύχην. Τῆτό σοι δείξει γεωργιμῶν η) τὴν Θρακίην, γάτω σοι Θερμοπύλας ἀνοιγομένης, ἔτι ἕως ἀλωμῶς ἐπανάξει, ἔτι μεταποιήσει γὰ νῦν, γὰς Φυγὰς καὶ

f) ὅς τ' ὑστραίας ἐδέξαι' ἂν &c.) scilicet ad eas angustias redacti jam Persæ fuerant, ut per legatos pacem altera die denuo petere constituerint, quod Libanius etiam in Orat. πρὸς ἱερῶν p. 24. & de vita sua p. 45. dixit. Nec non in Epitaph. Jul. p. 303. nam semel quidem eos pacem jam antea petiisse & Libanius testatur de Nece Juliani p. 322. & Socrates H. E. III. 21. Ἰσοῦστον ἰηγοῖτ (Ἰβλιανός) ἀπολιόκει τὸν βασιλέα ὡς ἐκεῖνον πρεσβείαις χρήσασθαι συχνάκις ἐκείνους τε ζημιωθῆναι μέρῳ τι τ' αὐτῶ παλιδῶ εἰ καὶ ἀλύσας τὸν πόλεμον ἀποχωρήσεν. Verum speratas esse has Persarum preces addit ab Imperatore, partim Maximi divinationibus decepto, partim quod Alexandri M. Gloriam æmularetur, cujus animam se habere putabat. De posteriore legatione, quam h. l. Libanius destinatam ad Julianum saltem fuisse ait, accipiendus esse videtur Autor Chronici Alexandrini qui scribit Regem Persarum Sabuarfacium (sic enim Saporem vocat) nondum comperto Juliano interitu, percussum gravi timore legatum ex Armenia misisse Surenam, qui pacem posceret, quam petitionem cum Jovianus lubentissime esset amplexus, Arintharum milit qui de ea cum Persis ageret. Rem ipsam confirmat, in circumstantiis dissentit, Libanii tamen potiore esse fidem, omnia accuratius expendenti facile, nisi fallor, apparebit.

g) δῶρα ἀγασαν) dona ista Persarum Rex audita morte Juliani Θεοῖς σάβησεν ἀντιθῆκε testa Libanio de nece Juliani p. 325.

h) τὴν Θρακίην &c.) istas nimirum Regiones Barbarorum incursionibus maxime cum paruisse sæpius allegari autores testantur.

καὶ τὰς διώξεις. ὅψη ἰ) τὰς
αὐτὰς στρατιώτας, ἐρευνημένους τὴν
ὑλὴν καὶ τὰ ἄντρα, καὶ τὰς μὲν
σφάτριστας, τὰς δὲ ζυῖον ἔλ-
κοντας, δέναι τοῖς βαλομένοις
ὠϊείας. Τέτων συνέφάσιαι Ἰου-
λιανὸς πάντα καθιστὰς ῥάδιον, τὰς
μὲν ὀφθαλμοὺς στρατιωτῶν διαφύου-
γων, τοῖς δὲ ἔργοις γνωρίζομεν.

XXVI. Καλὸν δέ σοι κατ' ἄμ-
φω παρδάσαι περὶ τὴν τιμωρίαν.
ἢ γὰρ ἐπ' ἐλέγχῳ λήψῃ τὴν δι-
κην, ἢ τί γένοιτ' ἂν δικαιότε-
ρον; ἢ δυνηθέντων, ὃ μὴ γέ-
νοιτο, τῶν ἀδρακότων ἀφδύκῃ,
καὶ τῆν προαίρεσιν εὐδοκιμήσεις καὶ
πρὸς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ παρ'
ἐκείνῳ καὶ πρὸς τοῖς θεοῖς, ὡς
ἄλλοτε ἦν σοι τιτιμωρημένῳ, τὰ δ-
γα ἔσαι ἐθελήσασθαι.

ἢ) τὰς αὐτὰς) Equidem ut aliquid hoc loco mutemus summa aliqua necessitas haud
urget, sensus enim erit eosdem milites alios quidem ex hostibus interfecturos,
alios vero vivos capturos. Commodior tamen mihi sensus emergere videtur si
τὰς στρατῶν legam, ita ut Imperatoris milites intelligantur.

ΤΟΥ ἸΟΥΛΙΟΥ ΛΙΒΑΝΙΟΥ
Πρὸς τὰς βαρῶν αὐτῶν
καλίσαυτας.

LIBANII Oratio

Ad eos qui molestum eum
appellabant.

Eodem GODFRIDO OLEARIO Interprete.

ὡς δὲ βαρῶν, ὡς ἐπαχθῆς,
ἔρηται τίσι περὶ ἡμῶν. ὃ δ'

Quam vero molestus est, quam-
que morosus, de nobis inquit
nonnulli, Qui autem id nun-
tia-

tiavit nobis, Andromachus erat, juramento (quod dicebat) confirmans. Fidem tamen etiam absque juramento consecutus fuisset, utpote qui Vir bonus est atque honestus, nobisque etiam amicus, taliaque audire neutiquam amans. Adeoque multum abfuit ut ipse, quæ non dicerentur, contra me forsitan fingeret. Ipsos itaque (qui talia verbis jactant) ut probent luculente provoco, rogoque ut veritatis aliquid inesse dictis suis ostendant, sed nihil omnino habebunt (quod afferant.)

II. Primo autem illud quidem merito aliquis miretur, cur præteriti temporis spatio tam prolixo hac via accusationes non processerint. Alia enim quidem complura sermonibus agitata fuerunt, multum quidem & illa à veritate aliena, & ab inimicis hominibus (conficta,) quibus tamen pudore postea suffundi, & in genua tantum non provolutis commissæ stultitiæ postulare veniam obtigit, quam consecuti etiam fuerunt. Hæc vero (criminatio) nunc demum in medium produit, septimo nimirum ætatis nostræ sexagesimo mense. Eam enim dicere non licet, ante quidem etiam in hominum ore versatam ad notitiam meam non pervenisse, cum talia ad eam pervenerint. Etenim

ἀπαγγέλλων Ἀνδρόμαχος ἦν ὁμνύς. ἐπιτείειτο δ' ἂν καὶ ἐκ ὁμνύων καλὸς ὢν καὶ αγαθός, καὶ ἡμῖν ἐταῖρος, καὶ ἐκ ἡδέως τῶν τοιαύτων ἀκρίτας, ἕτω πλείω ἀπέχετο τὰ ἐκ εἰρημίας πλάσσειν ἂν ποῖε κατ' ἡμῶν. προκαλύμαι τοῖνον αὐτὸς εἰς ἔλεγχον, καὶ ἀξίω δεῖξαι τοῖς εἰρημίοις ἀληθείας τι μετόν, ἀλλ' ἐκ ἕξι.

II. καὶ πρῶτον μὲν ἐκοῖνο θρασυμασῶν τις ἂν δικαίως, πᾶσι δὲ τὸν παρελθόντα χρόνον ἕως οὔτω μακρὸν ἐκ ἤλθε τῶν ἐγκλημάτων. ἕτερα μὲν γὰρ εἰρημίας πολλὰ, ψευδῆ μὲν καὶ αὐτὰ, καὶ παρ' ἀνθρώπων ἐχθρῶν, εἰς αἰχμύεαζ ὅ ὑπερον σωείθη; καὶ μόνον, ἐκ εἰς γόνου κατὰ τὸν σιν ἰκαίρευσιν συγγνώμην ἔχουσιν τοῖς μετράνασι. καὶ ἔχουσι. ἡμῖν ὅ νῦν εἰσηλθὼν ἀνα μῆνα εἰσδόνον καὶ ἐξηκοστὸν ἔτος. καὶ γὰρ εἰς εἰπέιν ὡς λεγόμενον ἐλαφθάνον, εἰς περὶ ἕδὲ τὰλλα ἢ τε γὰρ τῶν λογίων.

γούλων αἰσελγείας ἢ μὴ κρύπτειν, εὖνοι δὲ ἡμῖν πολλοὶ παρ' ὧν ἂν ἐπονθανόμην. τί ἔν χερὶ νομί- ζουν; ὅτι νεώτερον μὲν ὧν ἠπι- σαίμην σωφρονεῖν, προέβασθαι δὲ τῆς ἡλικίας διαφθάρη; ἀλλὰ γενναίον εἰκὸς ἦν, ληξάμην μὲν νῦν εἰ καὶ πρότερον ἐπαχθῆς ἦν, δι- νός γὰρ παιδεύειν καὶ ἐπανορθῶν ὁ χερόν.

III. ἀλλ' οἶμαι τοῦτόν ἐστιν ἀ- παντα γὰρ διαξελλυθέντες, καὶ καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐρυθρίασαντες ἐπειδὴ σιγαῖν ἢ δύνασθαι φρονίσαντες ἔδδεν εἰ μὴδὲν ἐρύσει πιθαρὸν, ἐπὶ ἔτο ἰζη- νείχθησαν, ὅπως αὐτοῖς φεύγσει τὰς ἐμαῖς συνοσίας εἴη λόγος. καρὺς ἐγὼ εἰ τὰ ἔν ἐστιν ἀκύνειν ἴσως ἀπὸ ἴσως ἐργαστηρίων ὅποτε πα- ρήμι λέγοντων, ἔχ' ὁ μέτριος, καὶ ὁ κύριος, καὶ ὁ καὶ τὰς πενε- τειῶν προσρήσεις ἀμβρόδιον τοῖς ἴσοις; ἐστὶν ἔν ἴσως ἂν ἐκείνοις αὐτὸν ἴσον ἐν οἷς ἐξέσι ποικῶν, τῶν ἐν τέλει καὶ δυνάτων κρείπλων ἂν ἀξιώ- σται εἶναι; οἱ φιλοῦσι μὲν πρὸς καὶ ὀφθαλμῶς, καὶ κεφαλῆν,

eorum qui ista loquebantur lin- guæ intemperantia non sinebat eos occulte ista habere: mihi vero amici complures sunt à quibus ea possem resciscere Quid itaque sta- tuendum? An me ætate minus provectum modeste egere potuif- se, annis autem procedentibus corruptos mores adscivisse? Imo vero contrarium magis erat ve- rosimile, ut scilicet si antea forte fuerim morosior, talis nunc esse desierim: rectius enim instituire atq; emendare nos tempus valet.

III. Sed ita rem omnem se ha- bere puto cum omnia alia (in me traducendo) jam tentaverint, & in singulis pudorem suum prode- re fuerint coacti, silentium tamen à se obtinere nequeant; huc de- mum delati sunt, parum curæ ha- bentes an quod dicunt cuiquam probabile fiat, ut scilicet meam conversationem fugientes ratio- ne aliqua niti videantur. Mole- stusne ego sim? Quid itaq; est quod opifices me forte (tabernas eo- rum) prætereunte audiam dicere, nonne hic est vir ille modestus? nonne hic popularis ille? nonne hic qui infimorum etiam saluta- tionibus paria refert? Num quæso itaq; is, qui talibus quantum licet sese exquævat, Honoratis opibusq; conspicuis anteferi se velit? qui oculos quidem ejus & caput ma- nusq; osculantur, ipsum licet non admo-

admodum ament, non minora vero (honoris signa) referentes ab eo dimittuntur.

IV. Ubi itaque superbus? An forte erga magistratus (& principes viros?) Atqui norunt omnes qualem locum ego occupare soleam si quando solenniori cuidam (sive spectaculo sive alii publico aetui) intersim; cum quibus item adveniam: quos discedentes comitari siveverim: quibus porro remotiori loco ab iis sejunctus, & me saepe ad se pertrahentibus, ne fictamen quidem obsequi videar. At quid ista refero, cum dicere possim de publicis litteris, quas repudiavi ne nimis viderer honoribus cumulatus? Enim vero in potestate mea erat iis acceptis de injuria mihi facta verba facere, si ii qui magistratibus insignes sunt ad me non accederent, & magistratuum, si quando ad eos accederem clamoribus implere domos. Neutrum tamen facere placuit, neque enim praeclarum id esse duxi, neque honoribus quos mea mihi vivendi ratio parat, eos addere dignatus fui, quos litterae illae mihi conferebant. Certe voluit Archelaus venerabilis Senex venire ad me, sed impedivi: voluit post eum Domninus, id quoque subodoratus impedivi. Venit Archelaus Archelai ex fratre nepos, incscio quidem

καὶ χέρας, εἰ καὶ μὴ σφόδρα Φιλῆσιν αὐτῶν, ἐχούσης δ' ἔδειν ἑλαττον ἀπέρχονταί.

IV. πῶ γοῖνω ὁ βαρῆς; ἐν τοῖς πρὸς τοὺς ἀρχόντας; ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες οἷός τις ἐστὶν καθίζάνω παρὼν εἰς τὴν καλλιῶν, καὶ μεθ' ἂν ἀπαίτω καὶ προπέμπω, καὶ τῶν ἀποχιζόμενων ἐλπίστω με παρ' ἐαυτῶν πολλαίς, ἔδειν μᾶλλον ὑπακύντας φαίνομαι. καὶ γὰρ ταῦτα λέγω λέγων ἔχων τὴν γραμματεῖον ἐκεῖνο, ὃ διεωσμένη ὅπως μὴ σιμνότερον γυγνῆσθαι δόξαμι; καίτοι ὑπῆρχε λαβὸντι δευτὰ πάσων λέγων, ἐχὼν βασιζόμενον παρ' ἐμὲ τῶν τῶν ἀρχῶν ἐχούτων, καὶ θορυβῶν γι ἐμπιπλάναι τῶν ἀρχόντων κατὰ τὰς ὁδοὺς ὅποτε παρ' αὐτῶν ἔρχοιμι ἀλλ' ἔδειτερον ἐβελέθη ἔδειγε ἠγησάμενον μέγα· ἔδει τῶν ἀλλοτῶν τρόπων με τιμῶν ἐξῆσθαι προδέναι τὰς ἀπ' ἐκείνων τῶν γραμματέων. ἠδὲ ληστον Ἀρχέλαον ὁ γέρον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ, δευτῶν Δομνίνου μετ' ἐκείνου, καὶ τῆτο ἐκώλυσα προαιθέμενον. ἦλθεν Ἀρχέλαος ὁ ἀδελφεὸς Ἀρχελάου λαθῶν γὰρ, καὶ ἐλπίστω

λαθών, καὶ τῆτ' ἤκασεν αὐ-
 θὴ εἶξε. Σαπῶρα ἢ καὶ ἰά-
 καὶ βίβλους ἀρρωστῶν, ἐκ
 Φυγῆν ἦκον, ἐγὼ ἢ
 ἦν ὑπ' αἰσχύνῃς ἐβλεπον,
 ἄλλο ποῶν ὅτι τῇ τιμῇ βα-
 υρ.

Ἄλλὰ βαρὺς εἰμι ἔ γένος
 ἰσθῆται. Ἐμοὶ δ' ὑπῆρχε μὲν
 ἀλέγων κομιδῇ λέγειν πρὸς
 ἅς ὡς ἕνεκα γένος ἐδ' ἀνί-
 σθω ἔχουεν αὐ πρὸς με. Εἶπον
 πώποτε, ἐδὲ ἐπῆρθη τὰς
 ὑ αὐτῶν, ἐδὲ τὰς λειψο-
 ῶ, ἀλλ' ἀρκεῖν ἠγησάμην τὰ
 ἠμῶν σιωπῶναι τὴν πόλιν,
 ἄλλοις ὡς ἐδὲν Φαυλοτέροις
 ἕως λόγον ἐμιλῶν Διφίλων.
 ἢ ἢ καὶ ἐπιπάπτω μνηστῆ-
 ρῶ ὁμολογῶ, καὶ πελάκις,
 ἦκα ἢ ἐκ ἐπὶ τῆτοις, ἀλλ'
 ἦ μὲν καὶ μαλ' ἰκὴ γένοιτο
 πρὸς ἑτέροις ἀγαθοῖς, παρ'
 ἰομάθοισι βιαίως αὐτῶ τὰς
 ἰποθανείων τὰς καλὰς. Θα-
 ἢ τὴν ἐπὶ τὰς παῖδας ἐπι-
 κω πολλὰκις διηγύμη, δι
 θω μὲν εἰς ἡσάμειαν αὐτοῖς,
 ἢ ἢ πρὸς αἰς χρέμασι
 ἢ ἐδὲν. ἀπὲ Φηε ἢ Δουμα-

me, suoque adventu tristem
 me fecit, atque id audiens desi-
 derius meis) cesit. Saporz ve-
 ro Julii & Victores, me infirma
 utente valetudine venerunt, atque
 adeo effugere eos non valente: e-
 go tamen in terram, pudore tactus
 oculos dejeci, re ipsa ostendens æ-
 gre mihi fieri honoribus.

V. Attamen molestus sum & tr-
 diosus generis mentione (crebri^o)
 facta. Et certe liceret mihi qui-
 dem omnibus tere, paucis admo-
 dum exceptis, dicere, eos, quan-
 tum ad genus nulla ratione me-
 cum contendere posse. Nunquam
 tamen id dixi, neque imaginibus
 unquam nec cultu earum, me ex-
 tuli: verum satis esse putavi ejus
 rei universam civitatem habere
 consciam: cum aliis autem ac si
 generis ratione nihil essent infe-
 riores, versari soleo. Avī tamen &
 proavi mentionem me fecisse fa-
 teor & sæpius quidem: est non eo
 fine, sed ideo quod alter præter
 cetera bona vaticinandi divinan-
 dique artem etiam possideret, ejus
 ope optimæ indolis filios violenta
 morte sibi eripiendos esse præ-
 novit. Alterius autem curam cura
 ca liberos sæpe exposui, quæ in tota
 Apameam ipsemet se contulit,
 atque maximis largitionibus per-
 syasum Sophistam adduxit. Filios
 autem suos avunculos meos ita
 infu-

Φημίαις; Ἐγὼ τὴν δαίνα σοφιστὴν εὐκήσα, καὶ τὸν δαίνα ἐπισόμισα, καὶ τὸν δαίνα κατέβαλον, καὶ τὸν δαίνα κατέπαλαισα, καὶ τὴν δαίνα Φεύγον ἠνάγκασα, καὶ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς πολλὰς καὶ τὰς Ἀθήνησι τὰς τρεῖς εἰς φόβον κατέστησα; καλῶ μὲν ὑπὸ τῶ ἐν ἐκατέρῃ βελῆς; ἢ χ' ἐτέρων ταῦτα ἀναγκασθέντων μεμαθήκατε; εἰ δ' ἐκ ἀπύργου, ἠγνοεῖτ' ἂν ἐνέκα γ' ἐμὲ τὰς νίκας. Ἐπεὶ καὶ πρὸ τῶν εἰκόνων, καὶ ὧν ὑπὲρ αὐτῶν ἔγνωσαν ἢ μικρὰ τινες ἢ δὲ ὀλίγα πόλεις, ἔγω μὴ ἀκηκόατε, πεύσθε δ' ἴσως, ἢ μὴ ἐμὲ γε λέγουσι. Καίτοι τῶντος, ὅσπερ οἶδε φασὶν ἀνθρώπων ἵ ποτὴν πάλαι τόπον καὶ καιρὸν ἐμπιπλάναται τῶν τοιούτων ῥημάτων, καὶ ἡμέρας γε ἐκάστης τό τε πρὸ μισημβρίας τό τε μετ' ἐκείνην.

VIII. Καὶ μὴν καὶ ἕως γε εὐπορήσας πολλάκις μνημονεύει τὸ χάριτον, βαρὺς, ἔπειτα ἐγγύς μὲν ἔστο ἔνειδίζων, λυπηρὸν δ' ἐκείνο. σκοπῶν τοίνυν εἰ μὴ εὐπεποίηκα τὸν ἐμαυτῷ δεσμὸν ἰδὼ ἰσχυρὸν ἀπορήξας, ὃ με κατέδησε βασιλεύς ψήφῳ ὃν πάριος

solummodo laudibus extollens? (an unquam à me audistis). Ego hunc vel illum Sophistam vici, isti vero os obturavi, illum prostravi, illum pugnis quasi confeci, istum ut fugam arriperet adeg, atque in Ægypto quampluribus tribusque apud Athenas metum injeci, à curia utrobiq; constituta advocatus? Nonne ista omnia aliis nuntiantibus ad notitiam vestram pervenerunt? namque isti nisi vobis illa nuntiaissent, victoriarum mearum si per me staret essetis ignari. Siquidem nec de imaginibus, iisq; quæ de illis à civitatibus nec paucis nec exiguis decreta fuerunt, aliquid inaudivistis: Sed audietis fortassis, me tamen ea haudquam dicente. Atque hoc talis qualem isti describunt hominis erat, omne nimirum tempus omnem locum istiusmodi dictis implere, idque omni die antemeridianis pomeridianisque facere horis.

VIII. Præterea ille quoque molesti nomen meretur, qui si aliquod beneficium in alium contulerit frequentiore mentionem, siquidem hoc opprobrium perquam vicinum, istud vero grave est & tædio plenum. Consideremus itaque an beneficio vos haud affecerim, gravi isto disrupto vinculo, quo Imperatoris me con-

A 2

strin-

strinxerat decretum, quod notum nemini non ex vobis est: atque ad vos arrepto alex pleno itinere, itinere Imperatoris voluntati ad- verso: & splendidissimis incrementis arti dicendi comparatis? Hoc itaque beneficium an civitati sine ulla intermissione objeci? quis adeo quæso impudens est qui id audeat dicere?

IX. Ast ipse (inquunt) gressus arrogans est atque superbus. Quinam quæso gressus? nisi aliquis gressum à morbo (deformatum) intelligat. Sed & oculorum obtutus, sed & supercilium, sed & vox (factum arguit. Nonne vero venustum atque jucundum me dicere estis soliti? hæcine itaque nomina inter se conciliari possunt, ita ut unus idemque ille molestus quosque merito appellari queat? At sunt nonnulli qui eo quod risum penitus evitandum sibi ducerent, istud cognomen tulerunt. Quando igitur ego vel ridentes cohibui, vel nubem lætitiæ obduxi? Imo quoties ipsemet ad risum aliis prævi, cum tempus istud permitteret? Etenim serio aliquo & cum cura agendo negotio ut in illud intenti simus postulante, indecens esset si quis in risum & ipse effunderetur & ad eum alios provocaret. Ab isto autem crimine tantum ego absum, ut ne erga di-

ἴτε, ὄρα μὲν ἢ ὡς ὑμᾶς ἐκ ἀκίν-
δων δρέμον, δρόμον ἐναντίον τῆ
Ἐ βασιλέως ἐπιθυμία, ἐπίδο-
σιν ἢ λαμπρὰν τοῖς λόγοις ἐνε-
ργασάμεθα. ταύτην ἔν προφί-
ραν τῆ πόλει τὴν ἐνεργασίαν ἔδο-
τίμην ἀνήκα; καὶ τίς ἕτως ἀ-
ναιδῆς ὅστις ἐπέειν ἰολμήσειεν αὐν;

IX. Ἄλλ' ἢ βέδισις Φορβῆ,
ποιῶ; πλὴν εἰ τὴν ὄψιν ἔνοσημάμεθα
λέγοι τις. ἀλλὰ τὸ βλέμμα, ἀλλ'
ὄφρυς, ἀλλ' ἡ φωνή. ἔ τὸν ἐπί-
χαρὶν με καλῶν εἰώθατε; ταῦτ'
ἔν οἷόν τε τὰ ὀνόματα σιωπῶν,
ὡς τὸν αὐτὸν τῆτον καὶ βαρὺν ἐν
δίκη καλεῖσθαι: Ἐισὶ ἰοίνω τῶς
οἱ τῶ τὸν γέλωτα καθάπαξ φυ-
γεῖν ταύτην ἠνέγκασθε προσηγε-
αν. πότε ἔν ἡ διακώλυσα γελῶν
τας ἢ νέφεθα ἐπίγαγον εὐφροσύνης
ποσάκις ἢ αὐτοῖς ἡγεμῶν ἐγασί-
μην γέλωτα ἐν οἷς ἐξῆν; ἐπα-
σάδης γε καὶ προνοίας πραγμάτων
ἐπισρεφύσης πρὸς ἑαυτὴν, πρ-
νηρὸν αὐν ἦν γελῶν τε αὐτὸν καὶ
γελῶν ἑτέρους ποιεῖν. Τοσῶτον ἢ
ἀπέχω ταύτης τ' αἰτίας, ὡς
ἔδοι

ἴς τις Φοιῶντας τοιούτους, ἀλλὰ ἰδοὺν τινα τὸ τ' ἡμερότητος καλα-
 τῶ πράγμασι, δι' ἣν
 ἰομαι πληγῶν, ἐκόηων
 ποιῶντων. Ἐτέρως ἢ ἴσμεν
 ῥαβδὸς ἀνηλωπότης, οἱ
 ἴτο ἰδιωτῆσαν, ἔτ' ἐκλή-
 ρυν ἐγώ.

Ἐὶ δ' ἐν ταῖς ἀρρώσiais ἐ-
 ρι ὡς τὰς μὲν ἄλλας δι
 ἡμέρας ἤξιν παρ' ἐμὲ βα-
 τὰς ἢ καὶ πυλῶς, ἐ-
 μηδ' ἀπαλλασθῶς τ' κλί-
 βυλῶς ἢ ταύτην ἐλλείπων
 ρω. εἰκός τι ποιῶν ἐνόμι-
 ας μὲν γὰρ πρέπειν τὴν
 ἄν, ἐμαυτῶ ἢ τὴν ἐπι
 ἀτέλειαν. καὶ μὴν κάλαι
 ρώμην θείων ἐπὶ τὰς θύ-
 ἀδενδύτων καὶ κλίμακας,
 Φερέμετος τὰ μὲν ἴππων
 πρὸς οἰκείων. Καίτοι τις
 ἰκανὴν ἔχειν ἀπολογία
 ἔτος τὸ τ' ἐν τοῖς ποσὶ κα-
 τὸ τε γῆρας ταύτης αὐτὸν
 τ' Γαλακωρίας. ἀλλ'
 ἰς ἐκ ἐπισκεψαμένοις με
 ἰα ἔτο πώποτε ἐμεμψάμην,
 ἢ ὡς δὲ δύναμιν πολλὰκις ἢ-
 σκεψέμετος.

scipulos quidem meos talem me
 gesserim, sed rebus feriis aliquid
 semper amœni, quia sum morum
 mansuetudine, admiscere soleo:
 quamobrem verberibus etiam ni-
 hil habeo opus, sponte sua cuncta
 illis facientibus. Alios contra in-
 numeros baculos novimus con-
 fregisse, qui tamen neque consecuti
 sunt tantum, neque nomen quod
 ego sortiti sunt.

X. Quid autem de me mor-
 bo aliquo afflicto dicendum est?
 Nimirum quod alios quotidie ad
 me accedere velim, alios etiam
 noctu mihi adesse, quosdam ne
 discedere quidem à lecto patiar:
 ipse vero nemini istud pendens
 vectigal, id quod fas est me facere
 existimem, illos enim istam servi-
 tutem, me autem immunitatem
 ab hujusmodi rebus decere. Atqui
 & olim quidem ego ægrotantium
 ostia & scalas pedes frequentare
 visus sum, & nunc quoque partim e-
 quo partim fervorum meorum
 manibus vectus (id facio.) Ast
 enim vero quis quæso est, qui ex-
 cufando sibi & pedum malum &
 senectutem omnino sufficere exi-
 stimans, sibi ipsi ab ista (visitandi
 alios) molestia vacationem non
 indulserit? Præterea ego iis qui
 me ægrotantem non visitarunt
 nunquam id exprobravi, ipse vero
 etiam præter vires haud raro alios
 visitaturus accessi.

XI. Quid superest? Scilicet inter declamandum (puto) molestus sum atque morosus, plausum quo me nunquam non (auditores) prosequuntur, ingens licet sit atque egregius, tanquam minorem quam par sit reprehendens, vocibusque consuetis novam quandam addi cupiens, imo non magis ac si lapis essem laudibus in me profusis moveri solitus, atque nec savi aliquo risu laudatoribus meis honorem referens. Ast ego mihi conscius sum verbis quoque illos à me esse cohibitos, rogante eos ne adeo se ipsos ferirent, neque dum me cuperent ornatum, sibi ipsis grave facerent. Quæ autem Platonis atque Demosthenis causa indigna bundus sæpe protulerim, quandoquidem ab auditoribus injuria affecti fuerint, clamoribus quippe suis efficientibus, ut multum à se distantes (orationis) partes coherere viderentur, omnes nosse arbitror. Etenim præfamine etiam quodam (plausibus) istis finem imposui, aut potius imponere volui, attamen hodiernum idem adhuc face-re sustinent.

XII. Et ipsam quidem declamationum frequentiam postquam ex diosam nonnullis esse comperi, (existimaveram namque stolidus ego, gratiam apud eos me initu-

XI. Τί λοιπόν; ἐν τοῖς ἐπιδείξεσιν εἰμι βαρὺς, τὸν μὲν ἀπὸ γιγνώμενον κρότων καὶ ἢ πολὺς ἕως ἐλάττω ἔδιδόντο αἰτιώμενοι, ταῖς δ' εἰωθυῖαις φωναῖς προστιθέναι καινὴν ἀξίωσιν, γὰρ ἢ ἐν φημίαις ὡς περὶ λίθινον δεχόμενοι, καὶ ἔτι ὀφθαλμοῖς ἔτι μετὰ δόματι τιμᾶν. Ἐγὼ ἢ αὐτὰς οἶδα καὶ ῥήμασιν ἐπιχῶν, δίδόντο μὴ ἔγω λίαν κόπην αὐτοῖς, μὴ ἐν οἷς ἐμὲ κοσμηῶσι ταλασπερεῖα ἀδ' ἠγανακτήσασα πολλὰ κίς ὑπὲρ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους ἐπίτι ἀδικοῦντο ὑπὸ τῶν θεάτρων τὰ πάλαι δημοκότα συμαγόντων ταῖς βραχίαις οἶμαι πάντας εἰδέναι. Καὶ γὰρ εἰ καὶ προλόγω ταῦτα ἔπαυσα, μάλλον ἢ ἐβλαβήθη μὲν, ἔτι ἢ τ' αὐτὸν ἐστὶν ὁ τολμᾶται.

XII. αὐτὸ τόνω τὸ πληθύνει τῶν ἐπιδείξεων ἐπειδὴ τινὰς ἠδόμενον δυχεραίνοντας, ἔμην δὲ γε ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς χαρίζεσθαι τῇ συνουσίᾳ.

κνόπησι, κατέλυσα· κῆ δὲ πρό-
 τερον ἐν πλείοσι, ταῦτα νῦν ἐν
 τοῖσι φοιτῶσι δεικνύω· ἄνω πάντο
 δέδωκα τοῦ δοκεῖν εἶναι βαρῦς. νῆ
 Δι' ἀλλὰ γέταν μὲν εἰδὲς αἰτιώ-
 ται, ἐκῆνο ἦ, τοῦ γὰρ πάλαι
 μὲν ὄντας ποθεῖν τοῦ κῆ ἐπαινεῖν,
 τῶν παρόντων ἦ κατηγορεῖν, κῆ
 τότε μὲν φάσκων εὐδαίμονας εἶναι
 γὰρ πόλεις νυνὶ ἦ δυστυχῆν, κῆ
 ἔστον αἰεὶ τε κῆ πανταχῶ λέγε-
 θαί μοι καθ' ἡμέραν τὸν λόγον.
 ἔστι ἦ οἱ ταῦτα μεμφόμενοι κῆ
 οἱ τοῖσι λόγοις ἀνώμωμοι τέτεις, οἷς
 γὰρ παρόντα σωήθησκε, αἷς δ' ἐ-
 λυμήνατο, τῶν ἐπαινετῶν. γεγόνα-
 σι ἦ ἄτοι μὲν ἐξ ἐνδοξῶν ἄδοξοι
 κῆ ἐξ ἐυπύρων ἔποροι, ἐκῆνοι ἦ
 γέναισι ἐνδοξοὶ κῆ πλάτω κῆ δυ-
 νάμει, ὧν τοσούτοι ἀπειχον ταῖς
 ἐλπίσιν, ὅσον περ κῆ ἔπλησε-
 ας. ἔκῆν τοῖσι μὲν εὖ πράττησι
 πρὸς τὴν ἀξίαν ἀηδύς ἡμῖ κῆ
 βαρῦς ταῦτα λέγων, τοῖσι δ' ἐξ
 εὐδαιμόνων κατενεχθῆσι κεχαρισ-
 μένοι, οἷα δὲ συναχθόμενος τε
 κῆ πεπληγμένον· γαῖς ἐκείνων συμ-
 φοραῖς.

rum, si in declamanda crebrior
 essem) abolui: atq̄ ea quæ coram
 pluribus antea, nunc discipulis
 tantum presentibus exhibeo. Ita
 omnino cavi semper ne gravis at-
 que molestus cuiquam viderer! At
 enimvero ob ista quidem nemo
 me accusat, sed ideo, quod eorum
 qui olim exstiterunt præ me fe-
 ram desiderium, eosque laudibus
 ornem, presentes autem repre-
 hendam, atq̄ tum quidem felices
 civitates fuisse, nunc vero esse mi-
 seras dicam, quodque tales sermo-
 nes semper & ubiq̄ nullo non die
 in ore habeam. Qvi autem ista
 taxant, & ægre sermones hujus-
 modi ferunt, ii sunt, quorum res
 presenti rerum statu creverunt;
 contra qui detrimentum ex eo
 passi sunt, inter laudantes nomen
 profitentur. Atque hi quidem ex
 nobilibus ignobiles, ex opulen-
 tis, egeni facti sunt: illi autem
 contra opibus facultatibusq̄ eva-
 sere illustres, à quibus tam longe
 quam à volandi facultate spes eo-
 rum antea erant remotæ. Illis i-
 taque qui præter merita prosperis
 rebus utuntur, gravis sum atq̄ pa-
 rum jucundus hujusmodi sermo-
 nibus utens: his vero qui felici
 statu fuerunt dejecti, acceptus sum
 atque pergratus, utpote qui eo-
 rum satis indoleam iisque gravis-
 sime afficiar.

XIII. Cur itaque molestum & gravem me appellantes cum discriminē non loquuntur, perexigua addita vocula quod ipsis (nimirum molestus sum.) Sane enim omnibus ego non sum molestus, verum iis, quorum commodis aliorum mala inserviunt. Si omnibus itaque essem molestus, puderet me certe illorum de me sermonum: si autem iis tantum (gravis sum) quorum talibus rebus nititur felicitas, gloriæ omnino id mihi duco. Atque ex his quidem quæzere percuferem, an me in laudibus & reprehensionibus istis verfantem mentiri dicant, an non? Si enim mentiri me ajunt, ostendant quæso meliori antea civitates haud fuisse conditione. Si vera autem me loqui (fatentur) cur indignantur? imo cur non veritatem gravem & molestam, molestum vero eam secutum appellant? Non enim sermones mei res ut tales sint effecerunt, sed res quod tales existerent, hujusmodi sermones pepererunt.

XIV. Dixi magnum olim sacrificiorum numerum, templaque sacrificiantibus oppleta, solennes item epulas, tibias, cantiones, atque coronas fuisse: in singulis autem templis extitisse opes, quibus cunctis omnino egenis subveniri posset. Quid igitur locutus sum à ve-

XIII. Αἰεὶ γὰρ ἔν, ὅταν με βαρύν καλῶσω, ἢ προσδιορίζωσι, μικρόν γι προσιδέητες τὸ, σφίσι. ἢ γὰρ ἀπασί γε ἐγὼ βαρὺς, ἀλλ' οἷς κακὰ τῶν πολλῶν ἀγαθὰ. πᾶσι μὲν ἔν βαρὺς ὡν ἠχυρόμην ἀσπίδους λεγομένοις, εἰ δὲ τοῖς ἕτεροις ἠύψυχόμοις, στανύνομαι, ἔς ἡδέως ἀν ἐροίμην, πότερὰ με ψεύδειδάφασιν τοῖς ἐπαίνουσι τύτοι καὶ τοῖς ψόγοις ἢ ἔ; εἰ μὲ γὰρ ψεύδειδας, δεξιᾶσαν ὡς ἐκ ἀμείνω ταῖς πόλεσι τὰ πρόσθεν. εἰ δ' ἀληθεύειν, γὰρ χαλεπαίνωσι; γὰρ δ' ἐχὶ τῆν ἀληθειαν βαρεῖαν καλῶσι, ἀλλὰ τὸν ἐπόμην ἐκεῖνη βαρύν; ἢ γὰρ ἐμὸς λόγος γὰρ πρέγματτα πεποίηκεν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν πραγμάτων οἱ λόγοι τοῦτοι γεγέννηται.

XIV. Εἶπον ὅτι πάλαι πολλὰ θυσίαι, καὶ μετὰ τῶν θυσιῶν τὰ ἱερά, καὶ θάλια καὶ αὐλαὶ καὶ ᾠδαί, καὶ τέφρασι, καὶ πλῆθος ἐν ἐκάστῳ, κοπή τις ἔστι τοῖς δεομένοις ἐπικροῖα. τί ἔν ἐψευσάμην; καὶ νῦν τὸς νεῶς

νεὲς ἴδοι τις ἂν τοιάυτης; μάλλον
 ἢ ἴδοι τις ἂν πενίαν ἐτέρωθεν το-
 σαύτην; Ἐἰσὶ μὲν οἱ ὡς ἡδὺς ἂν
 θεοὺς ἀναδηήμασι τιμήσαιεν. ἴσασι
 δ' ὡς εἰ κομίσασθαι ἐκῆσε ταῦτα ἐ-
 τέρων ἐστίν, ὅπως καὶ τὴν πολλὴν
 ἐκάστου τῶν θεῶν γῆν ἕτεροι γεωργῶ-
 σι, καὶ τὸ προσόδα μίτησι τοῖς
 βωμοῖς ἀδοῦσθαι.

XV. Εἶπον ὅτι τοῖς περὶ τῆς
 γῆς πονῆσιν ἦν κινώτια κάλαυ καὶ
 ἐσθῆς καὶ σατῆρες, καὶ μὲν προ-
 κῶς οἱ γάμοι. νῦν ἢ ἀλλὰ πολ-
 λῶν μὲν ἐρημῶν ἔχεις ἀγρῶν, ἔς
 τὸ πικρῆσαι ταῖς εἰσπραξέσθαι ἐκένω-
 σαι, προσεθίησθαι ἕτεροι κακῶν μεί-
 ζουσθαι τῶν τὰ ἀνθρώπων σφῶν αὐτῶν
 ἀμπληκῆτων, τῶν μέχρι τῶν ἰ-
 μαλίων σωφρόνων. ὅσοι ἢ καὶ
 μῦθος ἐν ἀγροῖς, ἔδεν δέοιται
 κλειῶν θύρας, ἔδειξεν γὰρ φάβου
 ἀπὸ ληστῶν τῶν γε ἔδεν ἔχουσι.

XVI. ἀλλὰ τὰς βυλάς ἐρεῖς;
 ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο δέκεισθαι
 κακῶς, ἔστο γ' ἂν ἔπειθε μόνον

ritate alienum? An hodiernum in
 isto statu templa quis esse videat?
 Imo vero an quopiam alio in loco
 tantam quis videat penuriam? E-
 quidem minime desunt qui Deos
 quam lubentissime donariis ho-
 norent. Ast vero norunt, quod,
 si allata ad eos illa fuerint, in alio-
 rum sint perventura potestatem;
 quousque nimirum amplissimos
 etiam singulorum Deorum agros
 alii colunt, neque ad aras eorum re-
 ditus ullo modo perveniunt.

XV. Dixi iis qui in rusticis ope-
 ribus versabantur olim fuisse Æ-
 gyptia pocula, vestimenta item &
 pecunias, nec sine dote nuptias
 eos fecisse. Hodie vero multos
 peragrabis agros desertos, quos i-
 deo inanes deserti contigit quod
 exacttionibus opprimerentur, alio
 adhuc eoque graviore accedente
 malo, eorum nimirum (avaritia)
 qui suas arcas implere sategerunt,
 quique nulla alia re quam vestitu
 temperantiam præ se ferebant.
 Quotquot autem in agris adhuc
 sunt residui, ut fores claudant op^o
 non habent, nihil enim habenti à
 latronibus quidquam metuen-
 dum non est.

XVI. Verum quid, inquires, de
 curiis? Sane si nihil aliud male se-
 se haberet, vel ea quæ ad has perti-
 nent sola nobis persuaderent ut
 ea

ea quæ dico dicamus. Sexcentorum enim qui olim erant (decurionum) loco, ne Sexaginta quidem hodie, imo quid Sexaginta dico, ne Sex quidem nonnullis in locis habentur. Sed dantur civitates in quibus unus idemque operum est exactor & lavat, rursusque lavat. Quid hoc est ænigmatis? Ita nempe lavat ut ligna idem quoque bajulet: fitque amphoram arripiens balneator servus mediastinus. Inde, hoc quidem calidam, altero vero frigidam poscente, ille, cum dividi (omniaque una obire munia) non possit, alterutrius iram ferre cogitur. Attamen apud nos in eo statu re neutiquam sunt; atque ne etiam sint unquam deinceps, faciat Jupiter. Verum non id nunc spectandum ubi eo statu res non sint, sed hoc, quod, ubi in hoc statu sunt, ibi sint.

XVII. Atque illis quidem curiis, quibus terra est, vectigalium magnitudine ad pessimum statum deducta, pereundum fuit, cum nemo hujusmodi terram magnopere appeteret, neque emere vellet. Quæ vero meliorem habebant, illi loco eorum qui hereditatis jure eam obtinerent, illos possessores nanciscebantur, qui opibus quibus emere possent pollerent. Deinde Decuriones perquam tenuis sunt conditionis & numero exigui, nec pauperes tantum, sed ad men-

λέγειν οἷα περ λέγω. ἀντὶ μὲν ἑξακοσίων τῶν τότε, εὐδὲ ἑξήκοντα νῦν ἑξήκοντα εἶπον· εὐδὲ μὲν εἴς ἑξ παρ' ἐνίοις· ἀλλ' εἰσι τῶν πόλεων ἐν αἷς ὁ αὐτὸς εἰσπράττει, λέει, καὶ πάλιν λέει. τί βέτο ἐστὶν τὸ αἶνγμα, λέει τε τῆ χρησγία τῶν ξύλων, καὶ τὸν ἀμφορίσκον λαβὼν ὁ βαλανεὺς λειμυγῶν γίγνεται. εἶθ' ὁ μὲν θεμελὸν εἶ τὴ ψυχρὸν ὑδαρ ἐξήτησε, τῷ δ' ἑ, εἰς εἶ καὶ μεριόθηται, τὴν θαλίερα φέρων ὄργην ἀνάγκη. ἀλλ' εἰ παρ' ἡμῶν ταῦτα, μηδέ γε ὡς Ζεὺς γένοιτο. ἀλλ' εἰ βέτο δὴ σκοπεῖν εἴ ταῦτα εἴκ ἐστι, ἀλλ' ὅτι εἴ ταῦτά ἐστιν εἶν.

XVII. καὶ μὴν αἷς μὲν τῶν βυλῶν ἢ γῆ ποιηρὰ τῶ μεγέθει τῶν φορτίων ἀπολώλασιν, εὐδὲ τοιαύτης ἐρῶν γῆς, εὐδὲ ὠνιμείν. παρ' αἷς δ' βελγίων, ἀντὶ τῶν κεκληρονομηκότων ἔχουσι τὰς πλείους δυναμένους δεσπότηας. εἶθ' αἱ πολητούμενοι τραπεζοὶ καὶ ὀλίγοι, καὶ εἰ πίνθηες μόνον, ἀλλ' ἤδη

ἤδη καὶ πτωχοί. οἱ δὲ ἐκ οὐδ' ἐπόθεν εἰσπασόντες θέντες τιμὴν, τὸ δ' ἀληθές εἰρήσεται, τρυφῶσιν ἐν τοῖς ἐκείνων, οἱ μὲν οὐκίας, οἱ δὲ ἀγροὺς, οἱ δὲ ἀμφοτέρωθεν κακῆται. καὶ τὸ μὲν δὲ βελῆς ἀξίωμα ἔδαμῃ. σοβῶσι δὲ οἱ ξένοι, καὶ γαμῶσι ἡμεῖς δὲ ὀρώμεθα καὶ σωθεῖσθαι, καὶ σωτηρίαν γῆρας. βλαύονται δὲ ἔδειξαι ἀνδρῶν κόρη, ἔχεται μισθὸν δὲ ἐαυτῶν. μηνὸς ἀνδρῶν τῶν δὲ ἀκρίβειαν εἰπεῖν βλαμῶμεθα τὰς τῶν ἐν ταῖς βλαῖς συμφορῶν.

XVIII. Οἶδα καὶ ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν ὡς περὶ τῶν βλαυόντων γενέσθαι, ἔδειξαι τῶν ἰσως ἀδίκως, πτωχῶν καὶ ῥιγῶν ἔδειξαι ὀβολοὺς ἐχόντων, ἀπὸ τῆν τῶν λοχαγῶν καὶ στρατηγῶν δικαιοσύνην, οἱ γὰρ μὲν ἀθλιώτατος ποιῶσι, αὐτοὶ δὲ πλεσιώτατος. πτωχῶσι δὲ καὶ οἱ τῶν ἰππέων ἴσται, οἱ δὲ λιμὸς ἔδειξαι χρυσὸς ἐκείνοις πρὸς τῶν ὀβρῶν δὲ βασιλέως, οἱ δὲ τῶν χειρῶν τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰς ἐκείνων ἐρχεται. καὶ καλὸν μὲν ἐμέσαι μεθυ-

dicitatis statum penitus redacti. Alii vero nescio unde allapsi, pecunia data, verum enim erit fatendum, in bonis eorum deliciantur, alii quidem domos, alii agros, alii & hos & illas possidentes. Atque curia quidem nusquam obvia dignitas est. Peregrini vero superbe de via sibi cedi jubent, nuptiasque celebrant: nosque oculis nostris id intuemur, & convivia cum iis inimus, & vitam iis una cum aliis appetamur longævam. Decurioni autem nemo est qui filiam suam collocet, ita enim nemo suam odio habet. Integro mense opus habeat, qui accurato sermone persequi tristitia curialium fata cupiat.

XVIII. Ast ob milites etiam, pariter ac ob curiales ingemiscere soleo: neque ob illos forte injuria, fame & frigore laborantes, neque obolum habentes, propter egregiam scilicet ordines ducentium & Imperatorum justitiam: qui istos quidem quam miserri-mos, ipsos vero sese quam opulentissimos faciunt. Fame autem etiam equi conficiuntur equitum: atque ista fames aurum illis affert, præter id quod ab Imperatore accipiunt: quod nimirum per manus militum ad eorum manus pervenit. Et inebriari quidem turpiterque id quo sese ingurgitaverant

B b

ege-

egerere, hisque factis ad nova fer-
cula cyathosque subito iterum pro-
ruere (apud hos) virtus est. Con-
tra turpe habetur corporis vacare
exercitiis, decentibusque laboribus
in campo sese exercere. Indeque in
præliis nihil aliud facere opus ha-
bent hostes, quam ut clamorem
edant, tum enim alii metu corre-
pti astringunt, quisquis autem
subsisterit (ab hoste quicquid vo-
luerit) passurus subsistit. Atque ani-
mæ quidem ipsis sunt pavore corre-
ptæ, corpora vero umbris non
multum dissimilia. Quin ipsis
etiam pedibus terra est acerba, cal-
ceis destitutis. Namque omnino &
in uxorem & in liberos impensæ
sunt faciendæ, nullus enim eorum
est cui & isti & illa non sint. (Im-
peratores) autem neque quo minus
matrimonia ineant impediunt,
neque an victus suppetat sive paren-
tibus sive liberis curant. Cum ita-
que in tot portiones dividendus
sit militi commeatu, unde quæso
quod sibi exsatiando sufficiat su-
met? Quod vero inde nascitur
damnum, in militiam omnino re-
dundat.

XIX. Illis autem tempori-
bus quæ laudibus ego profe-
quor, isto loco neutquam res
erant. Sed imperatores non
tam opum quam gloriæ erant

δῆλαι, καὶ σωμαΐσαι τῆτοις ἐυ-
θύς. εἰδαδὴν ἐτέραν καὶ πόσιν.
αἰχρὸν ἧ αἰ μελέται, καὶ ἧ
ἐν τῷ πεδίῳ πρέπασι πόνοις ἀν-
τὸν γυμνάσαι. Τοιγαρὲν ἐν ταῖς
μάχαις ἀρκεῖ βοῆσαι τοῖς πολε-
μίοις, καὶ οἱ μὲν ἔχοντο ἀπίον-
τες, ὁ ἧ μείων περιστόμῳ ἔκει-
νε. καὶ περὶ αἰσῶν μὲν αὐτοῖς αἰ
ψυχῆ, σκιῶν ἧ ἔ πολὺ δι-
αφέρειν τὰ σώματα. πικρὰ ἧ
καὶ ἡ γῆ τῶν ποσῶν ὑποδημάτων
ἀπορία. δὴ γὰρ δὴ καὶ εἰς γύ-
ναιον ἀναλίσκων καὶ παῖδας, ἔστι
γὰρ ἑκάτερον ἑκάτω. καὶ ἔτε τὰς
γάμους κωλύσει, ἔτ' ἔτις ἀν
γένοντο τροφή καὶ ταῖς τιχίεσας,
καὶ τοῖς τιχιομένοις σκοπῶσι. τε-
μνομένη τοίνυν εἰς τοσαύτας. το-
μας ἔ σίτη τῷ στρατιώτῃ, πόθεν
ἐκείνων κόρη; ἡ δὲ ἀπὸ τῆς
βλάβῃ ζημία τῷ πολέμῳ καθί-
σεται.

XIX. Ἄλλ' ἔκ ἐ ἐκείνοις τοῖς
καιροῖς ἔς ἐπαμῶ ταῦτα ἦν, ἀλλ'
εὐδοξίαν μὲν ἀντὶ χρημάτων ἔσαν
οἱ ἡγῆμενοι, τὰ δὲ τῶν στρατιω-
τῶν

Ἰὼν εἶδεν ἦν ἀφαιρεσόμενος. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἀνδρείοι, καὶ ἰσχυροὶ πολέμων, καὶ ἐκ ἐγάμων, ἀλλ' ὅπως μηδὲ δεήσονται γάμων εὐρησο. οἱ δὲ γε ἴπποι Φέροντες ἕως ἰππείας, ἠδὲ τὸν μὲν οὐκ αἰσῶς θάνατον, φεβερὰν δὲ ἰσὺς ἀντιπάλοις, καὶ ἦν αἰρήνη παραμύθων ἐαυτοῖς Ἰὼν βασιλέων Ἰὼν ἰσχυρίαν ἀγασ.

XX. Ἐὶ δὲ καὶ πάλιν Ἰὼν τὰ εἶδη διοικητῶν ἀρχόντων εἶπεν, ἦρχον μὲν οἱ βέλτιστοι κριθέντες Ἰὼν οἱ μὲν ἐμμένοντες Ἰὼν ἰσχυροὶ καλεσθέντες ἐν Ἰὼν θρόνοις, οἱ δὲ ἐκπεσόντες ἐαυτῶν, ἀπέθνησκον, καὶ ἐκ ἦν ὁδὸς ἰσχυροῦς. Ἰὼν δὲ ἦν ποιεῖ ἕως νόμους κρατῶν. ἀλλὰ νῦν τρέχει μὲν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν πρίασθαι δυνάμεις, μάλιστα φεβεται δὲ πεισσοπῶν, μὴ ἔ πολλὰς ἀπέχουσαν εὐδίας ὁ ἀφαιρεσόμενος. ὁ μεγαλοῦ δὲ εὐδίας ὡς ἦκε ληψόμενος, καὶ ἔτο τὸ ἀρχῆς Ἰὼν προαίμιον. ἐν δὲ τοῖς ἀπαιτῶν ὀφθαλμοῖς τὰ πρότερον ἐν σκοτει γιγνώσκοντα τολμᾶται. Καὶ ἐξέληθ' ἔ

cupidi, nec quisquam erat qui milites suis defraudaret. Ipsi autem & corpore valebant, & animo, bellique artes exacte callebant, nec uxores ducebant: verum ut ne opus quidem iis haberent, viatum inventa fuit. Equi przterea equites gestantes iucundissimum iis, hostibus contra terribile exhibeant spectaculum. Paxque adeo vigeat sibi ipsis persuadentibus Barbaris ut quiete se gererent.

XX. Si autem de Præsidibus etiam dicendum est, qui populis & gentibus prztunt, olim quidem in istum honorem consequerentur, qui optimi omnium iudicio erant. Ex his autem quotquot mores istos servabant: in thronis suis consenescebant: qui vero à se ipsis discedebant morte multabantur, quam nulla ratione effugere dabatur: atque hac ratione efficiebatur ut leges observarentur. Hodie vero Prztoris officium involat quisquis emendo illi par est, atque caput hinc inde versat, circumspiciens an multis adhuc stadiis absit (qui eum loco suo dejiciat) successor. Simul ac vero iste venerit, locum ejus occupaturus, cedit; atque istud magistratus initium est. In omnium autem conspectu geruntur audacissime, quæ non nisi in tenebris olim fiebant. Siquæ ab-

rogatus cuiquam magistratus fuerit, exiguam aliquam partem eorum (que injuste atque avare deglutivit) evomens, longe majorem decoquit. Molestusne itaque & morosus sit qui partim odio partim admiratione ista prosequitur?

XXI. Verum licet etiam reliqua omnia ita comparata essent, ut contentus esse rebus presentibus possem, nonne merito vel ea sola quæ ad rhetoricam facultatem & eloquentiæ studia spectant me gravissime exacerbarent? Olim enim quidem (recitatur orationes) fulminis instar effulgebant, hodie autem tenebris quasi sunt involuta: olim undiqueque confluentes juvenes trahebant, hodie vero contemnuntur. Atque isti similes esse videntur, in quibus conjiciens semen furere merito dicatur, (& operam) & semen perdens. Aliunde autem nunc (expectantur) fructus à Romana nimirum, o alma minerva, lingua, legibusque, quas olim earum peritos afferre oportebat, stantesque & in oratorem intuentes expectare istud (mandatum ejus) *δομα τοιαύτη*. Imo & amanuenses maximos hodie magistratus obtinent, ille autem qui dicendi facultatem istorum loco sibi comparavit deridetur ab istis, ipse vero animi ægritudine conficitur.

ἀρχῆς μικρόν τι ἔπαυτο ἐξήμε-
σας τὸ πλεον κατέπεψε. βαρύτε-
ρον ὁ τὰ μὲν μισῶν, τὰ δὲ θαυμάζων
εἶπεν.

XXI. Ἐὶ δὲ δὴ καὶ τὰλλα με-
πάνησθε φίλον ἐπαίει τοῖς παρῶσιν,
ὅτι ἂν με καὶ μόνα τὰ περὶ λό-
γους εἰκότως ἐξεπολεμήσω; οἱ
πάλαμ μὲν ἤσραπον, νῦν δ' εἰ-
σὶ σκοτεινοὶ καὶ πάλαμ μὲν εἶλκον
τὴν παρὰχόλῃν κρήνην, νῦν δ' ἔ-
δὴν εἶναι κέκρηται. ἀλλ' οἱ μὲν
εὐκείνῃ δακνῶσι κήτρας, εἰς αὐ-
τὸ ἀείρων μακίθηται προσαπολλύς
τὴν σαρραίν. Καρποὶ δ' ἐτέρωθεν
ἀπὸ τῆς Ἰταλῶν Φωνῆς, ὧ δέ-
σποννα Ἀθηναῖ, καὶ τῶν νόμων, ὧς
ἔδει πρότερον φέρουσας τὴν ἐπι-
ταμένους ἐστάναι πρὸς τὸν ῥήτορα
βλέπουσας, ἀναμένουσας τὸ, ὧ δὲ
τῷ ἀναγίνωσκε. Ἡδὴ δὲ καὶ ὑ-
πογραφεὶς ἐν ταῖς μεγίσταις ἀρ-
χαῖς, ὁ δὲ τὸ λέγειν ἀντὶ ἐ-
κείνῃ μαθῶν ὑπ' ἐκείνων κα-
ταγελάται, καὶ αὐτὸς ὀδύρεται.
πολ-

πολλοὶ ἢ πολλὴν ἔσσαν ἐκ σωμα-
γοριῶν σεσωκότες, ἐκπηδήσαντες ἐκ
τῶν δικαστηρίων ὀπλίται, γεγένηται ἔ-
ξ ἐκ τῶν χειρῶν δόξης ἐπιθυ-
μηταί, ἀλλ' εἰδότες ὅτι δορυλί-
γυσιν εὐθύς ὑπάρξει γαμῶν, καὶ
τὰ τ' γυναικὸς ἐσθίου. πολέμῳ
ἢ ἐπελθόντων ἐν ἀκμῇ μάχης,
ῥασον ἀπὸ τῶν χειρῶν κρήσασθαι
τοῖς ποσίν, ἕκ ὡς ἐσομένων ἐυ-
θυνῶν.

XXII. Τῶν τοίνυν καλαμῶν ση-
μείων Ἰεψαμῶν μὲν τὴν Ἑρμῆν, τρε-
ψαμῶν ἢ τὰς Μῆσας, τὴν δ' ἔ-
σαν τοῖς πῶε ἐκείνας εὐδαιμονίαν
εἰς αὐτὰ μετὰθέρων. καὶ τῶν μὲν
Ἰελαπαιωνίων, τῶν ἢ τὴν γνά-
θου φουσώλων, ἀγανακτῶν τε εἰ
τ' τέχνης ἀχρήστου μοι γεγενημέ-
της ἀλγῶ; ἀλλ' ἔχ' ὑπὲρ ταύ-
της φασὶ μόνον ἀλγῆς; ἀλλ'
ὅλως ἐπιλαμβάνη μὲν τῶν νῦν,
ὕμνῳ ἢ τὰ πρότερα καὶ πεισι-
γάλη. τίνα ἐν βέλτιστοις πρὸ φαι-
νων νομον; τίνας ὑπερβαίνων
ὄρεας τῆ πῶε ταῦτα λῦπη;
πῶς ἀδίκημα γίγνηται τὸ τοῖς
πράγμασι κακοῖς σωμαχθῆσθαι;

Præterea multi causis defenden-
dis quamplurimis opibus servatis;
è curia atq; judiciis se quasi prorip-
ientes ad arma se contulerunt,
non quod gloriæ manu strenua si-
bi parandæ essent cupidi, sed quod
noverunt militibus matrimonia
contrahere & uxorum sustentari
bonis statim licere. Si autem bel-
lum aliquod supervenerit, in sum-
mo prælii fervore facillimum est
pedibus uti, ubi manibus uten-
dam erat, cum nulla omnino ejus
rei metuenda sit pœna.

XXII. Cum itaque ista quæ dice-
re solemus signa in fugam Mercu-
rii, in fugam Musas quoque ver-
teriat, earumque felicitatem ad se
transtulerint: atque adeo hæc qui-
dem abjectæ jaceant, illa autem
superbe malas inflent; an quis-
quam quæso ægre ferre potest, me
gravissimum dolorem inde per-
sentiscere quod ars mea inutilis
mihi fuerit reddita? Ast inquit
non ejus solummodo causa doles,
sed omnia universim præsentia
reprehendis, eum vero qui olim
obtinuit rerum statum celebras,
eumque curiose atque inaniter obsec-
vas. Contra quam itaque o mei, hoc
faciens legem impingo? aut quos
limites meo ob ista mœrore tran-
silio? An injustum quæso dicetis
quod rebus pessime sese habet
bus aliquis indoleat? Ego enim

quidem humanitatem id interpretor, si non modo ea quæ sibi ipsi obtingunt mala graviter aliquis ferat, sed idem etiam faciat si alii cuiquam illa obveniant. Multosque novi non suam tantummodo conditionem, si aliquid secus ipsis obtingat, plangentes, sed in tragœdiarum etiam recitationibus lacrymis libros humectantes, tales itaque cur pari modo non traducitis?

XXIII. Sane magis obvium est iis dicere, quid vero vobis cum Niobes liberis rei est? aut quid ad vos si ex Cadmi filiabus aliqua natum suum interemit? Anne verò Laium parentem habetis, aut fratrem Oedipum? An mater vobis Hecuba, aut avunculus Corinthi? Creon, aut consobrina Glauca est? Nonne haud ita pridem Hippolytum tam acerbis persecutus sum lacrymis, ac si ipse præsens adesset, dirumque ejus casum oculis meis intuerer? Quid itaque est quod vitio mihi non vertatur, si tristibus quæ ante Trojæ fata evenere rebus percelli me sentiam? Imo vos ipsi per Jovem, si quando juvenis alicujus ducitur funus, parentibus ejus id sequentibus, illud una cum ipsis efferentes nonne in lacrymas vos effunditis, cum tamen nulla id cogat cognationis ratio? In autem reprehensores ea

Ἐγὼ μὲν γὰρ χρηστότητ' εἶναι νομίζω τὸ μὴ μένον ὑπέρ τῶν οἰκίαν ἀπᾶσθ' κακῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἑτέρω συμβαίνοσι ταυτὸ ποιεῖν. καὶ οἶδα πολλὰς ἔ μόνον τὰ καθ' αὑτὰς εἰ ἀτυχεῖν ἐλευθέρας, ἀλλὰ καὶ ταῖς τῶν τραγωδιῶν ἀναγνώσσει δάκρυα καὶ τῶν βιβλίων ἀφείησας, πῶς ἔν ἔχι καὶ ἴστας κακίζετε;

XXIII. Ἐὰν γέ τοι πρὸς αὐτὸς λέγω· τί δὲ ὑμῶν μέλει τῶν Νιοβῆς τέκνων; ἢ εἴ τις Κάδμου θυγάτηρ τὸν αὐτῆς ἀπέκτεται Λαίῳ δὲ ὑμῶν πατρὶ, Ὀιδίπυος δὲ ἀδελφός; Ἐκείνη δὲ μήτηρ, Κρέων δὲ ὁ Καρύνθιος θάσ, Γλαυκή δὲ αἰσαμά; πρῶτον Ἰππόλυτον τὸν Ἐυρυπιδῆ θρῆνον ἐκ ἠξιώσα Ἰουάτων, ὅσωντε ἂν εἶπεθ ἦν καὶ εἴρωτ τὸ παῖθ; τί ἔν ἔν ἐγκαλύμμαται πρὸ τῶν τραυικῶν συμφορῶν πλητίζομεθ; ὑμεῖς δὲ, ὡ πρὸς Διὸς, νέων ἐκφρομένων καὶ παλῶρων ἀκολουθῶντων σωμακφέρουτες ἔ θρηνητε, καὶ ταῦτα ἔδεμᾶς ἀναγκαζέσης συγγενείας; Τὺς ἐπιτιμῶνας ἔν ἐκότης

κότως ἀν ἔχοιτε, καὶ μὴ ἐν ἐυ-
εργέταις οἷς ταῦτα εἰσηνήκατε
γονεῦσιν ἠείθμηθε. Εἰ δ' ἄδεν δει-
νὸν τὸν ἔ προσήκουσα ἀποθανόντα
δακρῦεν, πῶς δεινὸν τὰς ζῶντας
ἐν ὀδύνας, ὃ πολὺ ἔ θανάτου
πικρότερον;

XXIV. Εἰ δ' ἀξίον ἀθυροῦν κα-
κῶς Φερομένης πόλεως, διὰ τί
μὴ καὶ ἔθνης; Εἰ δὲ ἐνός, διὰ
τί μὴ καὶ πλειόνων; ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν τὰς σιωαχθομένους, εἰ καὶ
πλείστον ἀπέχουσι τῶν περὶ λόγους
Φιλῶ. Τὰς δ' ἐν ἑτέροις ζῶντας
εἰ μὴ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦν γὰρ ἀδι-
κήσω; γὰρ ἐσμὲν Κύπριοι, σὺν
Ἀδραστίᾳ δ' εἰρήσεται, τῷ σεισμῷ
κατανεχθεῖσαν γὰρ ἐπίδομεν τὴν
πόλιν; ἀλλ' ὅμως οἰμωγαὶ καὶ
ὀδυρμοὶ, καὶ ἂν πόλεως καὶ ποτα-
μῶν ὄρεα ἔσῃ, πολλῶν ἢ ἀκέραιον λόγον-
των. καὶ ἡδὲ ἐπέπληξον εἰ το-

propter vosmet mereri existima-
tis? Imo potius beneficio paren-
tes, quibus hoc praestitum a vobis
est, affecisse putamini. Si abso-
num autem non est eum qui nihil
ad nos pertinet fatis conceden-
tem lacrimis prosequi; cur pa-
rum conveniens sit miseriam vi-
tam, quae morte multo est gra-
vior, ducentibus (in lacrymari)?

XXVI. Si autem urbe aliqua
gravissimis malis oppressa dolere
bono viro indignum non est, cur
integra aliqua gente (in talem de-
veniente conditionem) facere id
non liceat? Et si ob unam gen-
tem, cur non ob plures etiam (ut
id faciamus nobis concedatur)?
Sane ego quidem eos qui meis af-
ficiuntur calamitatibus non ama-
re non possum, licet a dicendi
(quod ego profiteor) studio lon-
gissime sint remoti. Nonne au-
tem injustus sum, si vel locorum
intervallis vel vitae genere a me
sejunctis idem praestare nolim?
Cyprii non sumus, absit verbo in-
vidia, an propterea tertii motu
eversam non respiciemus (eorum)
urbem? Imo potius gravissimos
gemitus planctusque (istae apud nos
excitarunt roinae) multorum
audita sunt voces, o urbes, cla-
mantium, ubinam igitur estis? Nec
quisquam est qui reprehendere
nos audeat, quod tanta insula a
mari

mari tantum non dissipata, nostras quoque esse aliquas in illo casu partes existimaverimus. Quid itaque sibi volunt rerum quarum ad nos haud pertineant studium nobis objicientes?

XXV. Equidem non eoriarum Dux ego sum, neque in Thracia commissis praeliis sive Imperatoris sive militis partes sustinui: Neque in excelsa arbore quadam constitutus magnae illius pugnae sui spectator. Nihilominus tamen conflictus illius ubi audivissem eventum, & faciem tundens, & pilos vellens, tantorum malorum causas mecum ipse scrutatus sum, quas in sequenti die aliis quoque exposui. Anne itaque secus aliquid istis commissum a me fuit? At quis est qui hoc dicere audeat?

XXVI. Equidem curialis non sum, sed dicendi arti curas meas finor impendere. Licet tamen nihilominus mihi & curialium dolere paupertatem, & eorum qui magistratibus imminent apparitorum ingentes opes. Quorum nonnulli cum carnibus, alii vero panibus oleribusque vendendis antea operam suam locaverint, jam illorum creverunt opibus, nihil honoribus iis inferiores, tanta nimirum auri quod pos-

σαύτης ἢ ἡσασθαι διεσπορευμένης τῆς θαλάττης μετέχειν ἢ συμφορᾶς ἐνομιζομένης. Τί ἔν αὐτοῖς ἢ περιεργία βέλεια;

XXV. Ἐπεὶ εἰμὶ ἰσὺς τῶν διωκόμενων ἡγεμῶν, ἔδὲ ἐκονώθησα τῶν ἐν Θρακίᾳ ἐπιτάξεων ἕτερος ὡς στρατηγὸς ἕτερος ὡς στρατιώτης. ἀλλ' ἔδὲ ἀπὸ δένδρου ποσὶν ὑψηλῶς τῆν θείαν ἤνευκα ἀντὶ μεγάλης ἐκείνης μάχης. ἀλλ' ὅμως ἀκούσας ἢ συμβολῆς τὸ πέρας, τότε μέτωπον ἐπληξάμην τῶν τριχῶν ἑπίλας, καὶ τὰς αἰτίας πρὸς ἑμαυτὸν ἐζήτησα τῶν κακῶν, ὧν ἢ ὑπεραίας καὶ πρὸς ἄλλους ἐμνήσθην. Ἡμάρτανον ἔν τούτοις; καὶ τίς ὁ τούτου φήσων;

XXVI. Ἐπεὶ βουλευόμενος, ἀλλ' ἀφῄμαί ταῖς περὶ τῆς λόγους φρονήσιον. ἀχθεσθῆναι ἢ ἔξεισί μοι καὶ τῆς τῶν βουλευόντων πονία, καὶ τῶ τῶν τοῖς ἀρχαῖσι ὑπερβλήτων πλῆθος. ὧν ἔνιοι πέρουσι κρέα πωλεῖντες, οἱ ἢ ἄρτους, οἱ ἢ λάχανα, τῶν ἐκείνων ὑσείας μεγάλοι γογγύοντες, περὶ τιμῆς ἔδὲν διανεχθέντες, τοσούτων αὐτοῖς

ἔστιν ὁ χρυσός. οἱ ᾗ καὶ τῷ με-
γάθει τῶν οἰκειῶν λυπῶσι τὰς γεί-
τονας, ἐκ ἑωήτης ἢ ἡμέρας
ἀπολαύειν καθαρῶς. Ἔϊτ' ἐκεῖνοι
μὲν εἰδὲν ἀδικεῖν σοι δοκῶσι τῇ με-
ταβολῇ καὶ ταῖς τῶν πραγμάτων
διορυσταῖς; Ἐἰ δὲ τις ἐπὶ τούτοις
ἔδυναται σωπαῖν, Φοβερὸς ἔ-
λός ἐστι καὶ βαρύς.

XXVII. Ἄλλα σὸ μὲν, ἢ
σοὶ τις τῶν συγγενῶν ἰσθ' γένειο
κ' πλεῖτον, ἀποπνίγη καὶ τὸ
πρᾶγμα ἐκ ἀνεκτόν, καὶ ἡδὺς
ἀνθ' ἑαυτὴν ἔλαχες τῇ τύχῃ. Ἐμὲ
ᾗ αὐτὴν ὡς δίκῃμα ποιῶσαν ἐπαί-
νειν ἤξι' ἔγω πολλῇ πρὸς τὰς
ἀνθρώπων ἀδικίας κεχηρημένῃ καθ'
ἐκάτερον, καθελῶσαν μὲν ἐς ἑυ-
ποιεῖν ἐχρήν, δῶσαν ᾗ τὰ παρ'
αὐτοῖς τοῖς καθάρμασι. ἢ καὶ
τὸν τῶν ἡνιόχων πλεῖτον ἐπαυει με-
προσῆκει, καὶ ὅς ἐστιν ἐτέροις τισὶν ἐπι-
τῷ γέλωτι, καὶ τὸ πρόχειρον εἶ-
ναι ζώνης τυχεῖν; καὶ τὸ τὰς
νεανίσκους ἀναρχωλεῖν, καὶ τὸ
τὰς πατέρας ταῦτα ὀρώνας ἀνε-
χεῖσθαι; καὶ τὸ ἢ μὲν ἡμέρας τὸ
πλεον καθεύδειν, ἢ τῆς νυκτὸς
ἐν τῷ μέλει λῶσθαι δαπανᾶν; ἐν
ᾗ ᾗ μείλισσιν ἔ, τῆ καὶ ὅπως
ἀφῶσιν ἔ λέγω.

fident vis est. Imo sunt nonnulli
eorum ingentibus domorum sub-
structionibus graves vicinis, quo
libera luce frui possint impedi-
entes. Jam vero isti nihilhe vobis
perperam facere videntur rerum
statum mutantés atq; evertentes?
Et tamen si quis istis de rebus sile-
re non potest, gravis audit atq;ve
molestus.

XXVII. Atq; tu quidem si x-
qualium aliquis opulentia par tibi
evadat, rumperis, nec toleranda
tibi res illa videtur, quoniam etiam
dicam propterea fortunæ scribere
cuperes. Me vero eam tanquam
justitiæ observantissimam prædi-
care jubes, cum tam injuste erga
homines utrinque se gerat, atq; e-
vertat quidem quibus bene face-
re fas erat, opes autem eorum sce-
lestissimis atq; impurissimis qui-
busq; indulgeat. Nonne etiam (si
illud à me postules) agitatorum
mihi laudandæ divitiæ erunt, &
eorum qui aliorum risui atq; hila-
ritati inserviunt? Ars item eorum
qui crumenam aliis apte suffurari
norunt? quoniam & quod impudice
juvenes se gerant, patresq; id vi-
dentes conniveant? quod totas
fere dies stertant, noctem vero
balneationum expectatione te-
rant? quid autem & qua ratione
dum prætolantur agant, dicere
superfedeo.

XXVIII. Quatuor erant illi, cuius res praeclaras nunquam sine animi dolore possum commemorare notarii, & septemdecim Agentes in rebus. Qui autem huiusce praeerat, multorum annorum mercedem, metallorum Comitivam reportabat, reliqui vero urbibus ornandis adhibebantur. Hodie contra illorum viginti supra quingentos, istorum plus quam decem millia aluntur. Atque ei qui illis praestitit quando cunctaque in mentem venerit, praefecto praeiorii fieri licet. Haec sunt quae pungunt animam meam: de his quo minus ea quae fas est dicam cohibere me nequeo. Et habeo ego quoque approbatores meos, quemadmodum & vos in egregiis istis convivii vestris invicem vobis (assentamini,) in quibus nimirum multa nivis copia est, multaque insolentia, & turpes contentiones, victorizque parum iucundae, Deorum autem loco celebrantur hymnis ii qui praesentium malorum nobis causa sunt.

XXIX. Atque, inquit, ideo molestus es, quod saepe adeo hoc facias. Annue vero ea quae recte dicuntur, si dicantur saepius, iustae contra eum, qui dicit, criminationi locum possunt facere? id quae so quae fieri queat? Non iusta

XXVIII. Τέτταρις ἦσαν ὑπογραφεῖς ἐκείνων περὶ ἃ λέγων τε καλὸν εἶδαι λυπῶν, καὶ τὰς ἀγγελίας οἱ Φιροῖτες ἐπιπαλαιότατα. καὶ ὁ τάτους ἐφεσηκῶς ἀθλον εἶχε πολλῶν ἐτών, τὴν περὶ τὸν χαλκὸν ἀρχὴν, οἱ δ' ἄλλοι ταῖς πόλεσι ἐποίησαν λαμπράς. τὰ δ' ἤ νῦν οἱ μὲν εἰσιν εἴκοσι καὶ πενητακίοισι, οἱ δ' τῶν μορίων πλείους. ὃ δ' μέλλω τάτους ὑπὸ τ' αὐτῷ δόξειν, ὅπως παρελθὼν ἀνιφάνη. Τέτοις κεντῶμαι τὴν ψυχὴν περὶ τῶν ἃ δύναμαι μὴ τὰ δίδαμαι λέγειν. καὶ ἔχω γὰρ τὰς ἀποδοχομύθους ὡς περὶ ὑμῶν ἀλλήλους ἐν τοῖς καλοῖς συμποσίοις. ἐν οἷς πολλὴ μὲν ἡ χιῶν, πολλὴ δ' ἄβρις, αἰσχραὶ δ' ἀμιλλαί, παρηραὶ δ' ἰκαί, ὑμνήται δ' ἀπὸ τῶν θεῶν οἱ τῶν κακῶν τῶν παρόντων αἴτιοι.

XXIX. Τῷ πολλῶσι δὲ φασὶ ἔστω κοινὴ βαρὺς ἡ. Τὸ πολλὰς δ' λέγειν, ἃ καλῶς ἔχει λέγειν, τῷ λέγειν μέρησιν ἀποσπικεῖν δίκαιον, καὶ πῶς δ' καὶ δὲ

ἄδ' ἔ' δίκαια ἂ' μὴ ἐχρήν. ἢ καὶ
 πολλὰς αὖ προσῆκεν ; ὅρᾳς ὡς
 τοῖς αὐτοῖς καὶ τῶν ἡμέραν ἐκά-
 στεν ἀλλήλους προσεγγασμένοι, καὶ ἐκ
 ἑσθμῶν βαρῆς, καὶ λυπεῖσθαι
 τοῖς ἡμέρας, ἀλλ' ἡδῆς ποιῶ-
 μιν, ὁ δ' ἔ' προσεπῶς ἡτίμασεν.
 οἱ δ' ἔ' περὶ τὰς τραπέζας ὑμῶν ἄ-
 δοῖτες νέαι, καὶ ὑφ' ὧν τοῖς ἄσ-
 μασι πίνητε, καὶ τοῖς αὐτοῖς ὑ-
 μῖν ὄψιν ἐπέμπουσι τὰς κύλικας, καὶ
 εἰσαῖ ἡδῆς αὐτῶν ἔ' πόμα ; πῶς
 ἔ'ν ἐκείνῳ μὲν ἔ' βαρῆ, τῆτο δέ ;
 ἔ'ει ἄδ' ἐκεῖνο τοῖς πόταις πρέπει, καὶ
 ἔ'το τὰς συμφοραῖς.

XXX. Οἶδα δ' ἔγωγε πολλὰς ἐπι-
 δευοῖς τισιν ἐν θρήνοις ἀποθανόντας,
 ὧν ἄδεις κατήγαγεν ὅτι μὴ προσ-
 πάσαντο. ἀλλὰ καὶ καλῶς ἔδο-
 ξαν ἡδῆσθαι τῶν κακῶν αὐτῶν τῶ
 συμβεβιωκίαν τῆ λύπη. εἴσων
 τῆ λύπη τῆ περὶ εἰμασον, καὶ

namque ea sunt, quæ facere non de-
 cet. Nisi forte ea quoque quæ fieri
 decet injusta sæpe esse quis dixe-
 rit. Vides quam iisdem quotidie
 non invicem verbis salutemus, nec
 molesti propterea audimus, nec
 quæquam verbis nostris offen-
 dimus : quin potius ut hilarem
 magis faciem induant efficimus :
 contra si aliquem salutare negle-
 xeris, contumelia eum affecisse
 videris. Imo & Juvenes qui men-
 sis adstantes canunt, quorumque
 cantu vos demulcente bibitis,
 nonne iisdem semper usi cantile-
 nis calices vobis tradunt, & sva-
 viores tamen ipsa portione vobis
 videntur ? Qui itaque fit, ut hoc
 (quod ego facio,) non vero illud
 molestum videatur ? Sane enim
 si computationibus hoc esse dicas
 conveniens, illud quoque calamita-
 tibus nostris conveniens esse de-
 fendam.

XXX. Sed & complures ego
 novi qui ob graviora quæ ipsis e-
 venerant, inter medias lacrymas
 à vita exitum invenerunt, quibus
 nemo tamen unquam dicam scri-
 pfit, quod antequam id fieret fien-
 di finem non fecerint. Quin po-
 tius eo quo decet malorum sensu
 affecti fuisse videntur, eo quod
 non nisi cum vita luctus eos dese-
 ruerit. Fac modo ut finem sortia-
 tur quæ singulis rebus nunc inhæ-
 ret

ret labeſ, moxqve videbis meis etiam ea de re ſermonibus te finem impoſuiſſe. Ea autem ſi ſemper procedit, cur linguam meam pergere vetas? Ipſa enim rerum conditio ad verba (ejuſmodi) me impellit: Tu autem idem ſerefaciſ quod medicus, qui ſi ſanare non valeret ulcuſ, prohibere tamen ei qui graviter eo afficitur vellet, ne gemitum ullum emitteret. Redde veterem urbibus vigorem & pulchritudinem, moxqve palinodiam à me audies. Reſtitue priori ſuz dignitati eloquentiæ ſtudia, & tunc ab ea ut tempora hæcce commendet poſtula. Si vero altius ſerpit morbuſ, majoraq; ſemper incrementa malum capit, & exigua videntur ſi cum præſentibus comparentur præterita, & in honore deteriora ſunt, meliora contra contemta jacent, cur laudare me (tantam) corruptionem cogiſ?

XXXI. Omnino itaqve ea quæ univerſum qua habitatur orbem afficiunt bona atqve mala, ad me ſpectare arbitratus ſum, atq; talis ſum qualem illius me fata eſſe jubent. Odium autem non meretur qui orbem univerſum amore complectitur. Licet autem vel maxime iis quibus patriam limitibus curam meam aliquiſ cir-

τήσεις μοι τὰς πρὸς αὐτῆς λόγους. Ἐὶ ἢ ἐκείνη χωρεῖ, τί μοι τὴν γλῶτταν ἀποσρέφεις; αὐτὰ γὰρ με κινεῖ τὰ πράγματα πρὸς τὰ ῥήματα. σὺ ἢ ὁμοίᾳ τὰ ποιῆεις, ὡπερ ἂν εἴ τις ἰατρός ἐκ ἔχων ἔλκευ ἰάσατο, τὸν ὀδυνώδημον ἐκέλευε μὴ σέθεν. ἀπόδο' τὴν παλαιὰν ἰσχύν τῆ καὶ ὥραν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν παλινοδίαν ἀκρόσῃ. Κατέστησον εἰς τὴν ἔμπροσθεν τάξιν τὸς λόγους, καὶ τὴν αὐτῆς ἀπαίτη τὴν καίρη τὴν εὐλογίαν. Ἐὶ ἢ ἡ νῦν βαδίζει καὶ τὸ κακὸν αἰὲ γίνεται (μειζόν), καὶ μικρὰ γὰρ πρὸ τῆ πρὸς γὰρ νῦν, καὶ λιμνότερα γὰρ φαυλότερα, καὶ ἀτιμότερα γὰρ κρείττω, τί με τὴν φθορὰν ἀναγκαζεις ἐγκωμιαζειν;

XXXI. Μάλιστα μὲν ἔν γὰρ τὴν οἰκουμενῆς ἀπάσης ἐμαυτῶ νενομίκα βελτίω τε καὶ χείρω, καὶ γίνομαι τοιούτου αἶον ἂν με ποιῶσιν αἱ ἐκείνης τύχαι. μισῶ δὲ ἢ ὁ φίλων τὴν οἰκουμενῆν ἐκ ἀξίᾳ. Ἐὶ δ' ἔν καὶ κατακλείει μὲ τῆ
εἰς

εις την ὑπὲρ τ' ἐνεγκάσης πρό-
νοιαν, αὐτῶν μοι δοκεῖ ταῖς ἀ-
τυχίαις ἀύλη πολλῶν τινῶν, οἱ
ταῖς αὐτῶν καλαλιπόντες πόλεις,
καὶ οἴκους, εἰ δὴ καὶ οἴκους, καὶ
ἀλλ' ἂν ὄναρ ἠδὲ ἰδίους ἕστερ
ἐφυσαν, ξένοι πολίων κεραιῶν
οἰοῦμαι δεῖ· ἢ τρέμοντες μὴ νό-
μον θῆ βασιλευς εἶναι τῶν ὀφθα-
δόξων πλάτων εὐθύνας, οἷς ἐκ
ἐξαρκεῖ τὰ ἡμέτερα ἔχειν, ἀλλὰ
καὶ αἰτιάσθαι τις τὴν τύχην, θυ-
μῶν βαρῶν ὁ μεμψαμέ-
νος· τὸ γὰρ εἰς τῶν ὑμῶν ἴκειν
παρρησίας, ὄντας οἷοι πᾶρ ἐστὶ, πῶς
ἢ πάνδεσπον;

XXXII. Ἐἰ δὲ τις γεωργὸς ἂν
αἰεὶ παύρων ἂν ἐν κομιζόμενος, κα-
τεβόα τῶν ἐτῶν, τῶν τὸ μὲν λα-
βόντων, τὸ δ' ἢ διδακόντων, ὀχ-
ληρὸς ἂν ᾖ τοῖς ταῦτα κατ' ἐ-
τῶν ἀκύνσι; καὶ πῶς ἐνὶ μὴ
θρηνεῖν ἐν αὐχμοῖς καὶ ἐπομβρί-
αις καὶ νοσήμασι ἄλλοις, καὶ
τῇ πρὸς τὴν παρὰ αὐτὴν ζη-
μία; ἀλλὰ μήτερος μὲν τηκομέ-
της μήτερος νόσων ἔδει κλαίειν,

cumscribat, hæc tamen etiam pa-
rum feliciter agere mihi videtur,
infelicitatis ejus autoribus pluri-
mis illis, qui postquam proprias
suas urbes, & domos, sive tamen
domos illas appellare fas est, desor-
tuerunt, & ne per fomnium qui-
dem sive quiddam atq̃ amicum
in natali solo suo obvenire sibi vi-
derunt, in cives se peregrinos im-
perium tenere fas esse existimant:
parum veriti ne Imperator de opi-
bus cum omnium stupore conge-
stis inquisitionem instituat. Quib?
non sufficit nostra possidere bona,
sed & si de fortuna aliquis quera-
lam vocem edat, indignantur, mo-
lestusq̃ illis qui animæ diversione
uti velit videtur. At enim vero, eo-
usq̃ vos, istius conditionis homi-
nes, procesisse audaciz, nonne
omnium longe gravisimum est?

XXXII. Si vero aliquis qui a-
gris colendis operam navat, se-
mentem semper faciens, nihilque
inde ad horrea sua sentiens perve-
nire, de annis quæreretur, qui hoc
quidem (quod sementi impendi-
tur) auferant, fructus autem nul-
los reddant, an importunus quæ-
sio iis dicatur, qui ista quotannis
ab eo audiunt? Cur itaq̃ alias sic-
citates, & inundationes morbori-
que, admittatq̃ in semente damna
lugere non liceat? Sed & matre
diuturnis contabescente morbis

lacrymas fundere fas est: patria vero, quæ matre etiam potior esse debet, male sese habente, festivis gaudiis est indulgendum? Novissimum ego iis (quæ feci) rem gratam me. Dussillius perfidibus me faceret. Hoc vero justum esse scivi. Iusta igitur faciens perperam certe non egi.

XXXIII. Unum quidem hoc, satis magnum, oratione lenire dolorem, speravi tamen aliud quod minus me sermonibus meis confecturum, ut nimirum modelam quandam illi afferant atque emendationem, alius nimirum ad absentes referentibus, usque dum ad Imperatorum aures pervenirent. Verum hæc quoque reliquis accessit infelicitas, ut frustra istud speraverim. De quacunque enim alia re potius cum Imperatoribus sermone geratur, quibus id faciendi facultas est, atque res utiles silentio prætermissæ, ea dicunt quibus ad gratiam eorum se influunt. Verum quid alios reprehendere opus? ne ipsum quidem prætorio præfectum movere potui, ut curiam gereret curam; cum tamen dixerim, (quod quænam quæso non permoveret?) petentes defensionem istius hominum genus, cum nulli futuri sint decurionibus liberi, utpote cum quibus nulla contra-

παρίδω δὲ, ἢ καὶ πρὸ τῆς μητρὸς ἂν εἴη, κακῶς διακεκμημένης ἐσθλάζων ἐχρήσθαι; ἤδεον ἀρίστην πικρῶν τῆς λαχῶσιν αὐτῶν δαίμοσι. τῆτο δὲ ἠπιωτάτην δίκαιον ἂν. δίκαια γὰρ ἔγωγον ἐκ ἠδίκων.

XXXIII. Ἐν μὲν τῆτο ἰσοῦτος ἔπειθ' εἰλεγειν, ἕτερον δὲ ἐκ ἐλάττω ἠλπίων δεῖσθαι τὴν λόγον, ἢ ἰάσασθαι καὶ ἐπανορθώσασθαι, ἕτερον πρὸς ἕτερον αὐτῶν φρονήσασθαι, ἕως εἰς ὅταν τῆς βασιλευσῶν ἀφικασθαι δὲ μοι καὶ ἔτο, τὸ μάλιστα με τῆτο εἰλεγειν, πρὸς αὐτοῦς ἔδ' μάλλον διαλέγεσθαι τῆς βασιλευσῶν, εἰς τῆτα μέτερον. ἢ τῶν ἠλικύτων, ἢ τῆς συμφέροντα ὑπερβαίης, ἀφ' ὧν χαριεῖσθαι λέγουσι. Καὶ τῆ δὲ τῶν ἀλλοτρῶν ἐπισημαῖν; ἔδ' αὐτῶν ἐκλήσασθαι τὸν ὑπαρχὸν εἰς φρονήσασθαι τῶν βυλῶν, εἰπῶν, ὅ τῆτα ἐκ ἐπεπείσασθαι; ὅτι τὸ γένος ἔτο ἐκλείψει, παιδῶν βυλευσῶν ἐκ ἰσομένων, γάμων αὐτοῖς ἢ γινομένων, ἢ βυλευσῶν κακῶν εἶναι

ραι δουρήθησαν ἐχάτη. ὁ δὲ ἐλέγ-
 χων μὲν ἐκ εἴχε τὸν λόγον, εἰ-
 πὼν δὲ κακῶς τρεῖς ἢ τέσσαρες
 τῶν πολιτευομένων σὺν ἑργῇ μεγά-
 λῃ, πᾶν ὁ προσῆκεν ᾧτο πε-
 πληρωμένοι, καὶ τῶν γραφῶν
 πάλιν αὐτῶν ἴδμεν. Τί εἴν λοκῆν,
 εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς χεῖρα ὀρεῖσαι καὶ
 τοῖς ἱερεῖς, καὶ τοῖς γεωργοῖς, καὶ τοῖς
 στρατιώταις, καὶ ταῖς βυλαῖς, καὶ
 τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ, καὶ τὰ
 μὲν εἰ δικαίως ἠυξημένα μικρὰ
 ποιῆσαι, τὰ δὲ ἀδικῶς καταφρο-
 νήματα τὰ αὐτῶν κομίσασθαι. δὲ-
 ναι δὲ ἀφορμὰς ἐμοὶ χαρᾶς, ἀπὸ
 τῶν νῦν ἀνίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΛΙΒΑΝΙΟΥ

λόγος πρὸς Ἀντιοχείας, περὶ τῆς
 βασιλείας ἐργῆς.

GODFRIDO OLEARIO Interprete.

I. Ἄ μὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἢ
 ἄνδρες Ἀντιοχείας, πρὸς τὸν Ἀυτο-
 κράτορα δέλογμαι, καὶ ὡς εἴπῃ
 ἀγῶν, ἔθ' ἰκαίμων ἄθροισαν
 ὠρῶν ἑλπίσασα, μεμαθηκάμεθα τὰ
 μὲν αὐτῶν μὴ διαγυιδῶν πρὸς ὑ-
 μᾶς, ἔχ' ὡς ἂν ἴναι σιμῶν.

hantur nuptiz, eo quod omnium
 malorum extremum esse videa-
 tur decurionis munere fungi. Et
 ille quidem quo refutaret istam
 orationem non habebat, sed in-
 tres aut quatuor eorum qui magi-
 stratibus funguntur maxima ira
 investus, satis fecisse officio sibi vi-
 sus est, atque scribere rursus ince-
 pit. Quid itaque faciendum? O-
 randi. Du ut manus templis suis,
 & agrorum cultoribus, militibus-
 que & curiæ, quæ & Græcorum
 linguæ possident, atque eos qui
 præter jus & ius incrementa cepe-
 runt exiguos faciant, eos autem
 qui injuste opprimuntur sua recu-
 perare concedant: mihi vero lo-
 co præsentis tristitiæ lætandi cau-
 sas suppeditent.

LIBANII ORATIO

Ad Antiochenas de Imperato-
 ris * ira.

I. Quæ ego, Viri Antiocheni,
 pro urbe vestra apud Imperato-
 rem dixerim, quamque nec con-
 tendendo nec supplicando præ-
 termiserim quicquam, partim
 me ipso audivistis, non ut apud
 vos me iactarem, sed ut placide
 vos admonerem, ea compemio

* Juliani, ad quem Oratio Libanii pro Antiochenis legitur T. 2. editio Morell. p. 171. 4.

rante: partim, & magis quidem iuculente, Imperatoris indicio didicistis, qui & hac ipsa in urbe Sacerdoti falsus est interpellatum turbatumque se à me fuisse, rursumque idem in mansione ad Comune nostrum dixit. Jam itaque quæ vos audire fas est de iis quibus constringimur advenitibus, deque accensa in vos Imperatoris ira: & quo modo extingvere illam debeamus, anxietate ut meliores facti esse videamur sit incedenda, oratione persequi nitas. Etenim coram eo quidem danda opera erat ut culpa vos liberarem, nunc vero ut ne quidquam latere vos finam, de quo merito aliquis vobiscum expoſtulet. Illud enim veniam invenit, & optato successu non caruit: hoc autem (quod attinet,) vel maximam incurremus offensioſam, si quasi nihil peccatum à nobis fuisset, eandem animi sententiam teneremus.

II. Equidem non ignoro, vel omnes, vel saltem plerosque mea dicendi libertate, offensurum me esse. Verum præstat oratione offensos, ex rebus quæ ab ista pendent commoda percipere; quam ea quæ placeant nunc audientes pro exigua voluptate maximum gravissimumque subire damnum. Certe si fieri id posset, ut simul & laudibus vos prosequerem, & qua

ναμίμῃ μάλλον ἢ ἑξομυθιμύμῃ; γὰρ πλείω ἢ ἑ βασιλέως μεμηνηκότῃ, ἐνταῦθα τε πρὸς τὸν ἱερέα λέγοντῃ ἠνωχλήσας παρ' ἐμῆ, καὶ πάλιν ἐν τῷ ταθμῷ πρὸς τὸ κοινὸν τὸ ἡμέτερον. ἂν ἢ καὶ ὑμᾶς ἀκῶσαι. δεῖ ὡς τε ἴων κατεχούτων δυσχερῶς, καὶ ὡς ἢ ἑ βασιλέως ὀργῆς, καὶ πῶς ἂν ἐκείνη τε παύσαιμῃ, καὶ δόξωμεν γεγενῆσθαι βαλῆμε, γὰρ τα πείρασομαι διελθῶν. Ἔδει γὰρ ἐκεί μὲν ὑμᾶς ἐξαιρησῶν αἰτίας ἐπιχειρῆν, ἐνταῦθα ἢ μὴ κρύπτειν ἂν τις ἀπ' ὑμᾶς αἰτιώσατο δικαίως. τὸ μὲν γὰρ εἶχε συμγνώμην καὶ τεύχθηκε καλῶς ποιῆν, τῷ δ' ἂν τὰ μέγιστα βλαβείημεν; ἢ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀσέλων ὡς ἔδεν ἡμαρτηκότες

II. Καὶ ὅτι μὲν ἡ πάντας ἢ τὰς πλείους ἀνιάσῃ διὰ τὴν παρρησίας, ἢ ἀγνοῶ. πῶλυ ἢ βέλτιον λυπηθέντας τοῦ λόγου ἠδῶναι τοῖς ἀπ' αὐτῶν ἔργοις, ἢ τὴν τατέροντα ἀκῶσάστας, αἰσθῆ μιχαῖς ἠδονῆς πῶλλην καὶ μεγάλην ὑπομένειν ζημίαν. Ἐἰ μὲν γὰρ ἢ ἐπανῆν τε ὑμᾶς ὁμῆ, καὶ δι' ὧν

ἂν αὐτὸν κίνδυνον ἐκφεύγοιμεν δε-
κύνειν, ματίας ἂν ἦν δῆπερ μὴ
τέτων αἰρέσεως ἴων λόγων ἴον τρέ-
πον. Ἐπειδὴ ἡ Δία τ' ἐν τῷ
λέγειν χάριτος ἀνάγκη τὸ συμ-
φέρειν ἀπολλύεσθαι, σωφρονέσθαι
ἂν εἴη τὰ φέρουσα τῆν σωτηρίαν
πρὸ τῶν κολακευοῦσαν ποιήσεως.

III. Δημοσίτης μὲν ἔν τοις αὐ-
τοῖς πολίταις ὡς ἄνθρωπος ἀθυμῶσι,
μὴ ἔτιω ἔχει ἡζύς, μηδ' ὡς
ἐκ ἕσπες χρηστῆς ἐλπίδος Δι-
κῆσθαι τὰς γνώμας. Ἐγὼ ἡ τε-
σῆτον ἀπέχω ἔ συμβαλέειν ὑμῶν
ἀποθέσθαι τὴν ἀθυμίαν, ὡς ἔδ'
ἂν ἄλλως ἡγῆμαι σωθῆναι ἡν
πόλιν, εἰ μὴ προδείμεν τῇ παρῆ-
ση, καὶ ἴδὲ πῶποτε δόξαντας
μεθ' ὑπερβολῆς πεπενημέναι, πα-
ρέλθοιμεν ἡ λύπη. ὡς ἔτιω
ἔχει, εἰ μὲν ὡς πρὸ κέρου ἔ
παρόντος καὶ ἀνανοηθείμεν, μετ-
ρον ποιήσομεν τὸ κακόν, ἐνδείξά-
μενοι πᾶσιν, ὡς ἔδεν ἔσαι το-
σῆτον ἀπ' ἔδενος, ὃ ταραξῆν ἡν
πύλον. ἂν δ' ἀπογῶμεν τὰ βελ-
τίω, καὶ λάβωμεν φόβον ὃν αἰκός

ratione periculum evitare valea-
mus, exponerem, stultum esset i-
stam in dicendo rationem non se-
qui. Verum cum aliter evenire
nequeat, quam ut gratiam dicen-
do lectantes, id quod rebus nostris
conducit perdamus, prudentia
omnino requirit, ea quæ salutem
nobis parant anteferre iis quæ au-
res animosque titillare valeant.

III. Equidem Demosthenes Ci-
ves suos graviter affectos animo,
affatus, ne tales essent hortatus
fuit, nec ita eos apud se statuere
jusfit, ac si spes luculenta iis non
superesset. Ego autem tantum ab
eo absum, ut vobis svadeam ani-
mi deponere ægritudinem, ut alia
ratione salvam urbem esse haud
posse putem, quam si plus adhuc
ægritudinis ei qua nunc affligi-
mur addamus, atq; omnes eos qui
unquam supra modum lætæ in-
dullere, nostra superemus tristitia.
Ita nimirum se res habet: Si præ-
sens tempus tanquam nihil ad-
modum grave habens considera-
verimus, ut maj⁹ malum nostrum
evadat faciemus: dum scilicet o-
mnibus manifestum reddimus,
nihil à quoquam proficisci posse
tam acerbum, quod urbem nos-
tram valeat commovere. Si au-
tem de meliori conditione de-
sperantes istum induamus me-
tum,

D d

tum,

tum, quem sentire animo eos par est. quideipto solo (patriz) periclitantur; primo quidem rectius consulere de reliquis rebus isto timore in consilium simul adhibito poterimus: deinde id satisfacere forsan sibi patietur Imperator, urbem, quæ nullo non tempore altum visa est sapere, percussam esse animoque dejectam, & suum exitium expectare.

IV. Certe quamplurimis quidem semper maximisque cladibus misera hæcce urbs involuta fuit: Et forte bonis auspiciis condita ea à Seleuco non fuit, quamobrem Persarum copiis nunquam non triumphare de nostris malis locuit, non secus ac luctatori eundem sæpius adversarium prosterrenti. Quod enim quæso tempus abiit, quo incursionibus regionem hanc non affixerunt? aut quando facta incursione eam non evastarunt, ea quidem quæ potuerunt demolientes, reliqua vero igne destruentes? Et tamen utique pervicaces majores nostri fuere, nec agnoverunt à Diis sedibus istis sese expelli: quos omnino secum reputantes, invidum aliquot fatum regionis huic graviter incumbere, post primam statim, aut saltem post secundam ruinam, solum mutare, Phoczen sium isto-

της ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδάφῶν εἰς κίνδυνον ἤκειρας, πρῶτον μὲν ἀμεινον πρὸς τῶν λοιπῶν μὲν τέτα βουλευσόμεθα ἔδεις. ἔπειτα ἡ γὰρ ἂν ἴσως ἀρκέσαι τῷ βασιλεῖ, πόλις, δοῦσαν ἐπὶ μὲν χάλα φρονήματι ἔργα ὡς πάντα τὸν χρόνον, ἐκπεπληχθαι ἡ ταπεινῆς γεγονέναι, καὶ πιστεύειν ὡς ἀπολύεται.

IV. πολλαὶ μὲν ἔν αὐτῇ καὶ μεγάλα συμφορὰ τὴν ταλαίπωρον ταυτηνὴν πειρίζον, καὶ ἴσως ἔμὲν δεξιῶν συμβόλων ὁ Σέλευκος αὐτὴν ἐποίησεν. τῇ γὰρ διωάμει τῶν Περσῶν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων κακῶν εὐδοκίμων ὑπῆρξε, ὡς περ Πάλασος τὸν αὐτὸν ἀντίπαλον πολλὰ κίς κατὰβαλόη. πότε γὰρ ἐκ ἐσχέτευσαν ἐπὶ τῆνδε τὴν γῆν; ἢ πότε ἐπελθόντες ἐκ ἀνηγήκασιν, ἃ μὲν ἡδύναστο κατὰσκάπτουσι, καὶ τῶν λοιπῶν τῷ πρὸς χρωμένοι; Φιλόνηκοι ἢ ἄρα ἦσαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι, καὶ ἐκ εἰδότες Δαίμοσιν ἐξίσασθαι τόπων. ἔσθ' ἐχέην ἐνδυμηθέντας ὅτι τις ἄρα φθόνος πολέμῳ τῷ χωρίῳ, μὲν τὸ πρῶτον εὐθύς, εἰ ἢ μὴ, τότε δεύτερον πῶμα, ζήησαι γῆν ἑτέραν, ὡς περ οἱ Φωκαῖς ἐκεί-

κείνοι. νῦν δὲ ἀνέσασσαν, καὶ πάλιν ἐδείκνυσαν πόλιν, ἔκ εἰδότες ὅτι κακῶς ἐτέροις ἰστοιμάζουσι τὸ αἴτιον.

V. Πολλῶν δὲ καὶ θεῶν κατὰ σειςάνηλον, ὡς ἄνδρες πολῖται, πρότερον τῆν ἡμέτερον, ἐδεμίαν ἔγωγ' ἀντὶ τῆς παρεσθῆ συμφορᾶς ἐξισῆσθαι Φαίην ἀντὶ πρῶτον μὲν γὰρ ἔχον ὁμοίον ὑπὸ τῶν φύσει πολέμιων πάχων κακῶς, ἢ τῶν τῶν οἰκείων, καὶ ἂν εἰκὸς ἦν τὴν προνοίας ἀπολαύειν, μισείσθαι δὲ ὡς πάλιν θεῶν δεινότερον ὑπὸ τῆς πατρὸς ἐλαύνεσθαι, καὶ κατήγορον ἔχειν αὐτῶν τὸν γεγεννηκότα, τῆς τῶν ἐξ αὐτοῦ γένεος ἐπιβουλεύεσθαι. ἔτι μᾶλλον κακὸν τῶν Ἰωμαίων βασιλεῖ δοκεῖν ἀξίαν ἀναστάσεως εἶναι τῆν πόλιν, ἢ παρὰ τῶν βαρβάρων ἔργα εἶτο παθεῖν. τὸ μὲν γὰρ ὅτι πολέμιος νόμος οἶδε, καὶ τῶν εἰωθότων τὸ πληθύνειν, τῆς δὲ ἐπὶ πολλὰ τὰ παρὰδείγματα. καὶ τῆς μὲν ἀντὶ τῆς αἰτιασασθαι τὴν τύχην, τὸ δὲ ὅτι γνώμης ἔλεγχον ἔχειν δοκεῖ. καὶ τὸ μὲν ἐλεῖται τῶν ὁμοφύ-

rum exemplo oportuisset. At isti denuo excitarunt atque restauraverunt urbem, novis malis affligendam sese parare civitatem nescii.

V. Cum autem multæ, o Cives, gravissimæque urbem hanc nostram clades affligerint, nullam tamen ego cum præsentē comparandam esse dixerim. Primo enim plane aliud est, si quis ab iis, qui natura quasi hostes ejus sunt, grave aliquid patiatur, quam si amici & familiares ejus, quorumque curæ commendatus esse videbatur debere, odio eum prosequantur. Nempe quæ admodum gravius multo est, si parentem aliquis adversarium in judicio nanciscatur, atque eum à quo genitus est habeat accusatorem, quam si alij sanguine ei non conjuncti perdere eum cupiant; ita & majus multo malum est videri Romanorum Imperatori urbem everfione dignam, quam si à barbaris reipsa evertatur. Hoc enim jure belli fieri solet, multotiesque ita factum est, illi vero pauca oppido exempla habemus. Atque illud quidem fortunæ imputare aliquis possit, hoc autem pravæ voluntatis esse videtur argumentum. Præterea illud misericordiam congenitorum (eidemque nobiscum imperio parentium hominum) provocat, D d 2

funque

suntq̄ illi afflictis subvenire parati: horum autem amicitiam nemo est qui non fugiat, odio tanquam signo quodam manifestum faciens, quantum animo à consiliis eorum dissentiant.

VI. Neutiquam igitur eo, quod exitium illatum urbi nostræ non fuit, gaudio efferi debemus, aut leviter (Imperatoris) affici ira: sed quod priori amissa gloria, in pessimarum urbium censum relata fuerit, nobis dolendum est magis, quam si è muris nostris hostem terneremus apperere. Mihi enim quidem & salvo esse, & boni viri officium tueri liceat. Si tamen aliquid sibi mala fortuna vindiceret, tolerabilior, o Cives, mors quam vita improba mihi futura est. Atque adeo si vel maxime de futuris nobis securis esse liceret, ob præsentem tamen, quæ jam nobis adhæret, turpitudinem oculos dejicere, graviterque ingemiscere fas esset, plâneque existimare eandem nunc faciem urbem decere, quam luctus tempore domus privatæ solent assumere. Jam vero cum tanta sit nostra ignominia, nemo quoque præterea est, qui insanabile malum nullum nobis obventurum esse præstare aude-

λαν, καὶ βοηθεῖν εἰσιν ἑτοίμοι τοῖς πεπληγμένοις, τῶν δ' ἅπασ τις ἂν τὴν Φιλίαν Φύγει, Ἐ πολὺ τῇ γνώμῃ διεσάται σημεῖον ἐκφέρων τὸ μισεῖν.

VI. ἔκταν εἰ μὴ πέπρωκεν ἡμῶν ἢ πόλις, προσήκει χαίρειν, ἢ μετρίως τὴν δυσκολίαν φέρειν. ἀλλ' εἰ τὴν πρὶν ἀποβαλῶσα δεξάμεν ἐν ταῖς μοχθηροτάταις τέτακται, μᾶλλον αἰγῶν, ἢ εἰ τὰς πολεμίας ἀπὸ τῶν τευχῶν ἐωρῶμεν. Ἐμοὶ γὰρ εἴη μάλιστα μὴ καὶ σώζεσθαι καὶ σωδάλῃ δοκεῖν. εἰ δ' ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν ἢ κακία, μετρίωτερον, ὡς ἄνθρωποι πολῖται, ἡλευσὶν ἢ πονηρίας. ἕτωσὶ μὲν ἔν, εἰ καὶ θάρρειν ὑπῆρχε πρὸς Ἐ μέλλουσι: ἀλλ' ὡς γὰρ τὴν παρέσθαι αἰχμήν ἔδει κατὰ δύνασθαι καὶ εἶναι, καὶ νομίζουσαν τῇ πόλει ἡμῶν προσήκειν, οἷον ἐν ταῖς κήδεσιν οἶκον ἕκαστον καταλαμβάνει. νῦν δ' ἔσσης τὴν ἀδελφίας τοσαύτης, ἕδ' ὁ μηδὲν ἡμᾶς πείσεισθαι τῶν ἀνημέστων ἐγγυώμενός ἐστι, εἰ μὴ μελελή-

λεληθάτε χρησμούς ἐκ Δελφῶν
δεξάμενοι.

VII. Ἐὼς ἔν αιμάζει τ' ὄρ-
γῆς ταύτης ἢ φλόξ, τίς ἔτιωσ
ἀνδρῶν; ὅστις ἐκ ἀξιώση τρέμων;
ἐκ ἴτε ὡς ἴσα οἱ σεισμοὶ δύνα-
ται, καὶ οἱ σκεπτοί; καὶ αἱ
τ' θαλάσσης ἐκδρομαί, ἴσοσθα
καὶ εἶδεν ἐλάττω βασιλέως θυ-
μός. ἰχθυεὶ γέ τοι τοῖς τραγέμασι
καὶ τῶν ἐπλά ἐκ ἐχόρων καὶ
ἀρπάζου νεύση πόλιν, οἷχθαι ἢ
μεγίστη τῶν ἀπασῶν ἐν ἡμέρας
σμηκρῶ μέρει χειρὶ, σιδήρω,
πυρὶ, τοῖς ἄλλοις. ὁ ἦ ταύ-
την οἰκῶν τῆν ὑπερβολὴν; ἀ-
φελῶν ἀ πόλει ἔστι γνωρίσματτα,
κώμης χῆμα πειθήκε. βλέψα-
τε ἦ εἰς τὴν Καππαδοκίαν ἐκεί-
την, ἐκεῖ πόλις εὐδαίμων καὶ
λαμπρὰ, καὶ τῆ δύνασθ λέ-
γειν ἐπιμελεμένη; καὶ χειμά-
διον βασιλεῖ γεγενημένη πολλάκις,
ἐξώσθη τ' τῶν πόλεων καλαλόγη,
δοξασά τι θρασύτερον ποιεῖν τ'
ἐξουσίας. Τί ἔν ἐυφρονέντων ἔστι;
πεφρομένα καὶ δακρυεῖν; σκο-
πεῖν ὅπως τι τῶν ἡμαρτημένων ἀ-
ναλύσωμεν.

at, nisi forte inficio me Delphis
ad vos perlatz fuerint oracula.

VII. Quamdiuitaque irz istius
flamma furit, quis imperterriti a-
deo animi est, ut tremendum esse
non censeat? An latet vos eadem
quz terrz motus, fulminaque, &
maris eruptiones, Imperatoris
quoz iram, nec minora, posse ef-
ficere. Certe quidem armatos
exercitus inermibus nobis immit-
tere potest: & si vel nuptu diripi
urbem jubeat, illa, tanta magnitu-
dine conspicua, exiguz partis diei
spatio, manu, ferro, igne, aliisque
rebus funditus evertitur. Ille
tamen atrocem adeo pœnam (ur-
bi cuiquam) inferre veritus, eis
quz urbem constituunt ablatis,
ad vici conditionem (nostrz simi-
les) redegit. Oculos in Cappa-
dociam vertite: felicissima ibi
splendidissimaque habetur urbs, di-
cendi facultatis cumprimis stu-
diosâ, & in qua vice plus una Im-
perator hibernavit: ea urbiuin
censui exempta fuit, quod auda-
cius aliquid esset aggressa, quod
ipsi faciendi jus non erat. Quid
itaque illi qui sapuerint faciant?
summo terrore corripiantur, in
lacrymas diffuant, etiam atque
etiam cogitent, qua ratione pro
iis quz admisimus, aliqua ex par-
te satisfaciamus.

VIII. Si autem nunc aliquis exurgens sciscitetur, quid vero peccatum à nobis est, cum non dederint quod dare debebant agri, commercia vero iis quæ circa pretia mercium innovata sunt, fuerint impedita? Ista omnino oratio fortuna nos laborare ostendit, siquidem sine culpa nostra offensionem incurrimus. Ut adeo utraqve de causa dolori lacrymisq; indulgere prudentum sit, si ve deliberato consilio optimus à nobis Princeps fuerit offensus, si ve nihil nobis peccantibus, Deus aliquis nobis invisus, ut offendisse videremur, effecerit. Quoniam autem vos quidem multum in ore habetis nihil à vobis esse peccatum, ille contra graviter se offensum à vobis esse, ego quidem istas lites componere nolim. Amo enim utrosque, estq; mihi & patria chara, & Imperator venerabilis, atq; ut ipse loqui amat amicus, & maxime quidem eloquentiæ factuum respectu, quos fratres ipse egoqve parere solemus.

IX. Certe igitur nolim. Quoniam tamen veritati nihil non cedere debet, atqve jam antea ego sui pollicitus, me nihil reformidantem ex animi locuturum esse sententia, mihiqve semel consulendi in medium onus im-

VIII. Ἐὶ δ' ἀναστὰς τις ἐνηκόθα ἐρήσεται, καὶ πῶς τὸτο ἀδίκημα ἡμέτερον, εἰ μήτε ἴδωκεν ὅσα προσῆκεν ἡ γῆ, ἴας τε ἐμπορίας ἔπαυσε τὰ πρὸ τὰς τιμὰς τῶν ἀνίσων νεωτεριθέντα; ὁ δ' ἵτος αὐτῶν λόγῳ ἀτυχῆσθαι δείκνυσιν, εἰ μηδὲν ἀδικῆναι μισῶμεθα. ὡς ἐξ ἀμφοτέρων σωτες ἀλθαὶ καὶ θρησκῶν νέον ἐχόντων ἐστίν, εἴ τ' ἐξεπίτηδες ἀρχοντα χρηστὸν ἡδικῆσαι μὲν, εἴ τ' ἔδεν ἡμαρτηκότας, δαίμων τις ἐχθρὸς ταύτη πειβεβλήκε τῇ δόξῃ. ἀλλ' ἐπειδὴ παρ' ὑμῶν μὲν τὸ μηδὲν ἡδικῆναι πολὺ, παρ' ἐκείνων δ' τὰ μέγιστα ἡδικῆσθαι, τοιαύτην ἔκ ἀν' εὐξαιμένην ἔγωγε ἀπεκρίναμι δίκην. ἀμφὼ γὰρ Φιλῶν, καὶ ἦτε πατρὶς τίμιον, ὁ τε βασιλεὺς αἰδέσιμῳ, καὶ κατὰ τὴν αὐτῆ Φωνὴν ἐταίρῳ, καὶ τὸ μέγιστον ἀπὸ τῶν λόγων, ὡς ἀδελφὸς ἐγωγάε τε καὶ κείνῳ τίκτομαι. εἰ μὴν.

IX. Οὐ μὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ δεῖ πάντα ὅτι ἀληθείας εἶναι, καὶ προεῖπον ὡς ἔδεν ὑποσελάμῳ ἀφρονῶ λέξω, καὶ καλαστήσας ἀπαξ ἐν τῷ

τῷ συμβαλεῖν ἑμαυτὸν, εἰς ἀνάγκην κατακέκλειμαι ἔτι τὴν ψῆφον ἐνεγκῆν, λεκτεῖον ἄγε φαίνεται. εἰδ' εἰ πάνυ πολλάκις, ὧ ἀνδρες Ἀντιοχεῖς, φαίην μάτην ὑμῖν ἐγκαλεῖν τὸν βασιλέα, διωαίμην, ἀν' ἅπλην ὑμῶν πείσασί τινα, ἢτε γὰρ πρὸς θεοὺς εὐσεβεία, τὸ, τε πρὸς ἀρχομένους ἡμερῶν, ἢτε φύσις φιλοσοφία προσήκασα, τάτε μαθήματα συνηγωνισμένα τῇ φύσει, πάντα ταῦτα καθ' ὑμῶν γίνεσθαι, καὶ μαρτυρεῖν, καὶ μορονυχί βοᾶ, ὅτι μᾶλλον ἢ πόλις εἰς ἐκείνον ἡμαρτεν, ἢ παρ' ἐκείνου τι πρὸς ἡμᾶς πεπλημμέληται. ὁ γὰρ ἀνδρῶν μίαν ταύτην ἴδαν ἠδελφίαν, τὴν ἀπὸ ἑμῶν μηδὲν ἐαυτῷ σιωπεῖναι ποτηρόν. καὶ τῶν θεῶν τῷ μὲν σίτον ἐοικέν διεσκήκεν, ἐν ᾧ τῇ τ' ἀρετῇ ἀσκήσει, καὶ τῇ τ' ψυχῆς ἐπιμελεία πλησίον αὐτῶν ἐστίν. τῶν μὲν ἀρχῶν ἐπιθυμιῶν πλέον κρατῶν ἢ ὧν ἀρχεῖ πόλεων. τῶν δ' ἤδη τὴν αὐτὴν βασιλείαν ἐχρηκότων τῆς μὲν ἑμῶν μηδενὸς ἀξίως ἀποφῆτας, τῆς δ' ἔχ' ὅσα πρὸς πρῶτον, τῆς δ' τοῖς μὲν μιμησάμενοι, ἐστὶ δ' οἷς νικήσας.

X. ἔτιως ἂν ἀγαθὸν ἐχούσης τὸν καθήγορον, καὶ τῶν ἐκ τ'

posui; eo necessitate compulsam me esse video, ut feram sententiam, dicendumque omnino est quid tandem mihi videatur. Nec enim, Viri Antiocheni, licet iterum iterumque dicerem, sine causa Imperatorem vos incusare, alii cuiquam præterquam vobis possem id persuadere. Tanta enim ejus in Deos pietas, tanta in subditos clementia est, tam congrua ei Philosophiz est indoles, tam promotiva indolem studia! Omnia ista contra vos sunt, atque testantur, & tantum non clamant, in ipsum potius peccasse urbem, quam ab ipso in urbem secus aliquid fuisse admissum. Unica enim Vir iste deletatur voluptate, quod nullius sibi culpæ sit conscius. Atque eo quidem differt à Diis, quod cibis pasci debeat, virtutis vero exercitio, & animæ cultura propius ad eos accedit; perfectius in turpes concupiscentias, quam in urbes sibi subiectas imperium exercens; Atque eos quidem qui idem antea eum imperium tenuerunt, partim nihili omnino æstimandos esse ostendens, partim non tanti, quantum antea æstimabantur: & hos quidem in quibusdam imitatus, in aliis vero longissime etiam superans.

X. Adversarium itaque nacti adeo ab omni labe immunem, ipsique

qve Jovis ex Europa susceptis filiis magis justum, an ea de quibus accusamur negantes, ad nostras partes nos pertracturos esse auditorum quoniam existimamus? neutiquam certe id facere integrum nobis erit. Cedo enim, quid probabiliter causæ nostræ obtendemus? an rebus parum pensitatis, quicquid in mentem venerit, eum facere dicemus? At quis ita eorum, quæ in foro geruntur, quæque aguntur quotidie, ac ille peritus est? An forsitan majori eum, quam rationi consentaneum sit, ira excandescere? qui eos quocumque qui in ipsum suos acuerant gladios, vita frui permittit. An nova eum crimina comminisci, ut fisco suo addicere reorum bona possit? cum & quæ olim in usu erat auri conlationem curiis remiserit. An ferocem esse hominem atque immitem? qui templa ingreditur, subditisque se suis miscet, & maxima cum lenitate judicia exercet, & de liberis vestris quærit, gaudetque si pulchrum aliquid atque præclarum efficere possit.

XI. Multi, o Viri Antiocheni, venient testes à partibus ejus staturi, urbes innumeræ, maximæ nationes, terra mareque omnes denique, qui quicquid inter Rhenum nostramque hanc urbem jacet terrent habitant: ab omnibus hisce a-

Ευρώπης γεννημένων ἡμῶν Διὶ δεικαίωτερον, οἰόμεθα πρὸς ἡμῶν ἐγκακλήμεθα ἐξαρνηθῆναι μεθ' ἡμῶν τινος τῶν ἀκροαθῶν ποιήσων. ἔκ εἶπω. Ἐπεὶ γὰρ τίνα πιστὴν ἐξῆμῶν πρόφασιν, ὡς ἀβασανίστως ὁ, ἡμῶν ἀντύχοι; πράττει; καὶ ἡμῶν ἔτι τῶν ἐπ' ἀγορᾷ τραφομένων ἐμπειροῦ, ἡμῶν καὶ ἡμῶν πράττομένων; ἀλλ' ὡς ἰσχυρότερον λογισμῷ ἡμῶν θυμῶν; ὁ ἡμῶν ἀκοπήσαντας ἐφ' αὐτὸν τὰ ξίφησιν αἰφύς. ἀλλ' ὅπως δημαύσεις, ἀτίως πλάττει καναίς; ὁ ἡμῶν ἀρχαίαν ἔχουσαν χρυσῶν φορᾶν τοῖς δήμοις ἀνάσσει. ἀλλὰ θηριώδης ἀνδραπέτης; ὁ βαδίζων εἰς ἱερὰ, καὶ τοῖς ἀρχομένοις ἀναμιγνύς ἐαυτὸν, καὶ δικάζων πρῶτος, καὶ πρὸς ἡμῶν ὑμῶν τέκνων ἀνερωτῶν, καὶ χαίρων εἰ τι τῶν καλῶν ἐπιηθεύει.

XI. Πολλοὶ μάρτυρες ἔξουσιν, ὡς ἄνδρες Διολοχῆς, ἐκείνων βοῆσθῆτες, πόλεις μυρία, ἔθνη μεγάλα, γῆ καὶ θάλατταν, πάντες οἱ νεμόμενοι τὴν μέχρι τῆς ἡμετέρας ἀπὸ τῶν ἔχουσαν ἡμῶν μά-

μάτων, ὑφ' ὧν ἀπάντων ἀγα-
πώμενοι, εἰς ταύτην προπεμ-
πίμενοι ἦκεν. ὅταν ἔν ἀπαρέσκω-
μεν μόνοι, καὶ μόνοι ἐγκαλῶ-
γῆς ἄλλως ἐπαινῶν, ἕκ ἐκείνου
εἰκός· μετὰ βιβληκίαι γῆς Ἰέρους,
ἀλλ' ἡμᾶς ἕκ ἐνὶ ἡνίον ὡς ἀρχαῖος
τὴν πόλιν.

XII. ἔτως ἐξελάζων, ὃ ἀν-
δρες πολῖται, τὰ πεπραγμένα,
μᾶλλον ὑμᾶς αἰτίαις ἔχουμένους ἢ
συκοφανημένους εὐρίσκω. Ἐἰ δὲ
καὶ σαφέστερον ἐγκλημάτων ἀ-
ψαδῶς, καὶ δακύν μὲν ὑμᾶς,
ἀφελῆσαι δὲ, τὸ μὲν ὡς καλῶ-
κερῦσαι τὰ ὡς τῶν ἀγρῶν, καὶ
διωάμενοι καλῶσαι λαμπρὰν τὴν
ἀγορὰν, ὅπως εἰς τὸν ἥξει δι-
πράξαοι, καὶ πόλεμον ἤραοι
πρὸς τὴν Ἑ βασιλέως ἐπιθυμίαν,
ἕκ ἐρῶ. ψευδαίμη γὰρ ἂν, εἰ-
δώς, ὅτι πολλοὶ τῶν πολλῶν γῆν ἐ-
χόντων, πεινώσας τὰς ὑμῶν αὐ-
τῶν ἰκέτας ὀρεῶσας ἐπαρκεῖν αὐτοῖς
ἢ δύναοι. ἀλλ' ἐκείνο γὰρ ἠδέως
ἂν μεμφαίμην, ὅτι μὴ τὴν
γνώμην τῆς διωάμεως παρεχόμεθα
καλλίω.

XIII. Τί δὲ εἰσιν ὁ Φημι; ἔ-
στιν ὃ ἄνδρες Ἀντιοχεῖς ἀδωαμίαν
καὶ προθυμίαν σωελθεῖν, καὶ τὸν

matus observatusque, ad hæc re-
giones dimissus advolavit. Soli
itaque cum displiceamus nos, solos
nos cum accusandos putet, laudi-
bus alios ornans, non illum mo-
res mutasse; sed nos immorige-
ram & frzua quasi mordentem
urbem ei præstitisse fit verosimile.

XII. Sic itaque o Cives, ea quæ
gesta sunt examinans, reos potius
vos teneri, quam perperam accu-
sari deprehendo. Si quæ luculente
magis ea de quibus accusamini at-
tingere fas est, vosque mordere qui-
dem, eo ipso tamen vobis prodesse
id quidem non dicam, occul-
tasse vos ea quæ ex agris allata
fuerunt, & annonæ difficultatem
invexisse, cum levare eam potuis-
setis, Imperatorisque adeo volun-
tati omni studio vos opposuisse.
Certe enim mentirer, cum nove-
rim multos ex vobis qui amplis-
simos agros possident, servos suos
fame laborare videntes, victum
eis suppeditare non potuisse. Id
autem reprehendere vellem,
quod voluntatem facultate me-
liorem nobis esse non monstra-
verimus.

XIII. Sed quid ista sibi verba
volunt? Fieri, o Antiocheni, po-
test ut cum impotentia faciendi

E e

ta-

tamen voluntas conjuncta fit, utque idem homo re ipsa quidem gratificari jubenti nequeat, possit, tamen animo, & suz cum illius voluntate conjunctione, gaudioque si spes aliqua (eam implendi) affulgeat, imo & indignatione adversus id quod rei quo minus actu effici queat, impedimento est. Quorum quidem omnium nihil nos fecimus, sed ægre nos ferre legem aperte præ nobis tulimus: id quidem quod poteramus facientes, sed inviti, atque labores quidem quos in ipso opere exantlavimus ferentes, totum tamen istud negotium improbant. Ego autem vos non minus ac Imperatorem probasse istam constitutionem, ejusque voluntatem, licet difficultate non caruerit, admiratione exceperisse vellem, utpote quæ animam summa humanitate imbutam, & indigentibus subvenire satagentem arguat. Quæ grave nimirum atque indignum existimet, si alii quidem luxuriz quam maxime indulgerent, alii vero rebus plane necessariis destitutam vitam degerent sique annonâ florente pauperioribus ditiorum intueri tantum liceret cetera modâ.

XIV. Hæc vobiscum statuere debuissetis, atque palam omnibus facere, non pretia rerum temperantem (Imperatorem), sed pro-

αὐτὸν ἀνθρώπων ἔργῳ μὲν τῷ κελευόντι μὴ δυνήθηται χαρίσασθαι, γνώμῃ δὲ καὶ τῷ σφόδρα συμβεληθῆναι, καὶ τῷ φανομένῳ ἐλπιδῶ ἠδῆναι, καὶ τῷ τῷ ἔπραγματῶ φύσει ἐναντιωμένῳ ἀθυμήσαι. ὣν ἡμεῖς ἔδεν εἰδείνυμεν, ἀλλ' ἡμεῖν ἐκδηλοὶ βαρύνομενοι τῷ νόμῳ, καὶ ποιῆτες μὲν ἅσα ἐπὶ, ἀσδῶς δ' ὑπεργύβητος, καὶ ἴσως μὲν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ὑποφέρουτες πόνους, τὸ πραττομενὸν δὲ ἔκ ἐπαινήτες. Ἐγὼ δὲ ἤξιον ὑμᾶς σωμαδοθῆναι τῷ βασιλεῖ τῷ κατὰ σέως ταύτης, θαυμάσαι δὲ τὴν ὀρμὴν, εἰ καὶ τὸ ῥᾶτον αἴτην, ὡς ψυχὴν τε φιλάνθρωπον ἐμφανίζουσιν καὶ τῇ πονία βοηθῆσαν. δεπὸν ἡγεμένην εἰ οἱ μὲν ὡς μάλιτα τριφῶεν, οἱ δὲ τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας ἀγαλλοῖσθαι, καὶ τῷ ἀγορᾶς ἀνδύσης ἔραν μόνον ἔξαι τῶν πειθερόντας τῶν ἐυπορμίῳ ἀπολαύσεις.

XVI. Ταῦτα ἔδει φρονεῖν, καὶ γενέσθαι φανερὰ ἐν τῷ κολλασαθῆ τὰς τιμὰς μεμφομένους, ἀλλὰ τοῖς

τοῖς ἐκ ἀναρχομένων σωφρονήσασθαι
καπήλοις. Καὶ γὰρ εἰ τὸ πρᾶγμα
μηδὲν μᾶλλον ἠπολαθῆι τοῖς βυ-
λεύμασιν, ἀλλ' ὑμεῖς γε ἐν τοῖς
εὐξαιδῶσις ἔδοκειτ' ἂν εἶναι μηδὲν
ἀνῆλπιεσθαι τῆ βασιλείᾳς γνάμη. ἔ-
τι καὶ φρασιώταται Διαφεύγασιν αἰ-
πῶσι, ἔταρ ἔφρασιγῶν πρὸς τὸ
ἀδικῶν ἀπαρῶν κτηνῶν, τῆν αὐ-
τῶν ἔφρασιγῶν μίμησάδμοι
τῶνραν, ὁποῖα μὲν δὲν χωρῆ-
σῶν Δια παλῶν, ἀποκρυφῶν
ἦ, τῶ μὴ τυχεῖν ἔ τέλευσ ἀλ-
γῶσι. Ἡμεῖς ἦ τοῖσιν λόγον
γενεᾶς συνεχωρήσαμεν, ὡς ἐν
ιδῶ ταῖς φερέσασιν ἀφθοῖαν ἡμε-
ραις ἀθυμῶμεν, τῆ πᾶσι ἦ τῶν
ωνίων ἐορῶζομεν, ὡς ἐλογχόμε-
νοι μὲν ἐκείνῳ, νικῶντες ἦ τῶν
χερῶν ἦ ἐκείνῳ γεγενῆσιν τοῦ λό-
γον, ὡς τῆν ἔ βασιλείᾳς ὑπερ-
βάλλομεν λύπην, ὅτι μὴ ἐπὶ
ἔ παροῖσιν τῶν τιμῶν μέτρον μέ-
νει τὸ χῆμα ἔ ἀγορᾶς.

XV. Ἐμοὶ ταῦτα σύνοισθα; Φή-
σασιν ἂν εὐβελῶ ἀναπηδήσας,
καὶ ὁ μὲν ἐκείνον, καὶ ὁ τρίτῳ,
καὶ ὁ τέταρτῳ, καὶ τῶν ἄλλων ἔ-

polas & insitiores modos sibi & li-
mites præscribi nolentes repre-
hendere. Hac enim ratione si ni-
hilominus res illa infecuta consi-
lia ista fuisset, vos saltem inter eos
esse visi fuissetis, qui ne quid Im-
peratoris sententiae impedimen-
to esset optaverunt. Atque ita mili-
tes quod ut crimine careant, con-
sequuntur, quando nimirum Im-
peratore suo ad facinus quod alea
plenum videatur eos deducente,
ipsius incitantis & exhortantis au-
dacious imitati, nulla quidem
non loca sibi abunda putant: si
vero eos repelli contingat, dolo-
rem sentiunt, eo quod scopum præ-
fixum attingere non potuerint.
Nos autem sermonibus de nobis lo-
cum fecimus, ac si iis diebus in quibus
rerum omnium copia suppetit,
tristes essemus, rarij autem ad-
vectis mercibus lætemur, cum ni-
mirum illud nos redarguat, hoc
vero ut vicisse causam videamur
efficiat. At vero ille de nobis di-
vulgandus erat sermo, gravius
nos quam Imperatorem affici,
quod annonæ ratio intra ejus
quod nunc constitutum est pretii
modum subsistere nequeat.

XV. Dixerit forsitan consulto-
rum aliquis, loco suo exfiliens, an
me tale quid fecisse nosti? idemque
qui secundum ab eo locum tenet,
tertiusque & quartus & reliqui om-
nes

mnēs (idem dixerint.) Non sane novi ego, dudum enim inimico plane in vos animo exarsissem, si tale aliquid nossem. Attamen id mihi ut pervadeatur pati non possum, hinc natam non esse occasionem quæ odium istud excitavit: penes quos vero istius rei culpa sit, ego ignoro. Hæc autem opinio passim vulgata, meâ (ut credunt nonnulli) aucta est opera. At ita solent Sycophantæ facere. Et præterea hoc quoque effugium Imperatoris vobis præscindit virtus. Alii enim licet decipi fraudibusque circumveniri possint, ipsum tamen iudicia etiam exercentem à meretricibus inclinari non posse, sed omnem fraudulentiam proculcare & comminuere, & densè instar aciei omnes decipiendi artes pertumpere videmus, usque dum ad ipsam veritatem penetret.

XVI. Verum si placet vobis, missam annonam faciemus, atque de agris criminationes. Illi autem qui male vestes deponunt, peiusque adhuc in cursu se gerunt, sibi ipsi licentiam faciunt quemcumque liberit in aedictis excipiendi, atque ea quæ ne contra se ipsos quidem invicem impune debilaterare possent, contra moderatissimum sapientissimumque & iustissimum principem evomentes, an quæso fecerunt & nullam reprehensionem

καὶ ἐκ ἐγώ γε. πάλαι γὰρ ἂν ὑμῖν ἐχθρὸς ἦν, εἰ τι τοιῶτα ἤδεν. ἀλλ' ἐδ' ἂν ἐκείνο πενδύειν, ὡς ἐκ ἐξεφούθησεν ἐν τεύθειν ἀφορμὴ τὸ μῖσθον ἐπιπαυμένη, καὶ παρ' ὅτων μὲν ἀνθρώπων ἀγνοῶ, πεπερέχυσαν δὲ τὴν τοιαύτην δόξαν εὐχόμεν. Συκοφάντες γὰρ τὸ ἔργον πάλαι βασιλεύς ἀρετῇ ταύτην ὑμῶν ἀποκλείει τὴν καταφυγὴν. ἀλλ' ἔτι μετ' ὅταν ὑπὲρ ἡμῶν ἐξηπατήθη, τῶν δὲ καὶ ταῖς δίκαις ὀργᾶμεν ἐχέμενοι ὑπὸ τῶν ψευδομένων, ἀλλὰ πάντα παύοντα καὶ κατακλιῶμεθα φανακισμὸν, καὶ καθάπερ φάλαγγα ῥηγνύοντα τὰς ὀργωγῶν, εἰς ἂν ἐπ' αὐτῶν τάλανθις πορευόμενοι ἀφίκηται.

XVI. ἀλλ' εἰ δοκεῖ τὴν ἀγορὰν εἶναι καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ ἐγγλήματα. οἱ δὲ κακῶς ἔτοιγυμνόμενοι καὶ κάκιον τρέχοντες, καὶ δεδωκότες αὐτοῖς ἀδειαν ἔκαστῶς λέγειν ὅτι ἂν θέλωσι, καὶ εἰ μὴδ' ἂν κατ' ἀλλήλων φθεγγόμενοι, ἀθῶσι, ταῦτα καταχέαντες ἔσωφρονεσάτω, καὶ φρονημοτάτω, καὶ δικαιοτάτω, πότερ' ἄμμεμπτον ἡμῶν ἔπαινον τὴν πόλιν,

λιν, ἢ τῶν οἷς πιέζειαι νῦν ἀ-
 ξίαν; καὶ μὴ νομίζεις ὡς ἔ-
 ἑαυτῆ δόξης τὸν βασιλεῖα δεδοικὸτα
 χαλεπῶς ἔχων τοῖς ἐρηθμένοις, μή-
 ποτε τοσούτον διωθῆναι ταῦσι τὰ κα-
 θάρματα, ἀλλὰ τὸ τινας τῶν ἀρ-
 χομένων ἰσοαύτης γέμεν ἀσλγεί-
 ας, καὶ μήτε Φόβειαι; τολ-
 μᾶν δὲ εἰ τῆ βασιλεία φάδιαι,
 ἢ μηδὲ αἰ ἐν δημοκρατία, καὶ
 ταύτη πλείονι ἔ συμφείρονται ε-
 ξοσία χωμένη, τὰ ἐστὶν ὁ τῆν ἀ-
 θυμίαν ἐμπειρομένη.

XVII. Τοιούτων ἐν ἀσμάτων
 Διὸς ἔ πόλεως φερόμεναι, τίς
 ἀνιθόησεν ὡς ἐπὶ ἀσάθειαι; τίς
 προσέλθων ἐπάταξι; τίς τῆν
 καρδίαν ἐπλήγη; τίς εἶπε πρὸς
 τὸν πλησίον ἢ κωλύσομεν; ἢ συλ-
 ληφόμεθα; ἢ δήσομεν; ἢ ἀπο-
 κληνέμεν; ἔπρεπε γὰρ οἶμαι
 τὸν μὲν ἠσυχάζειν, ἡμᾶς δὲ ἀ-
 ναί τῆς ἀπαλίντας δίκην, καὶ
 πρὶν ἐκῆνον ἢ τις ἐστὶν ἢ βλασφη-
 μία μαθεῖν, τὰς ὑβρισὰς ἀπο-
 λαλέσαι.

urbs mereatur, an, ut merito ea,
 quibus nunc premitur, patiatur?
 Minime autem existimare vos ve-
 lim, de fama sua sollicitum Imper-
 ratorem, ægrè prolata ab istis fer-
 re: haudquaquam tantum sceler-
 tissimis illis hominibus erit viri-
 um. Sed hoc indignationem ejus
 provocavit; tanta abundare sub-
 ditorum istorum quosdam inter-
 pretantia, nec ullum metum eos
 continere quæ minus in hac mo-
 narchica Reipublicæ constitutio-
 ne ea audeant, quæ ne in Demo-
 cratiâ quidem, ea quoque quæ plus
 quam par sit licentiz indulgeat,
 (quisquam faceret).

XVII. Cautiuncula certe ista
 cum per urbem circumferuntur,
 quis (indignabundus) clamorem
 propterea edidit, tanquam ob im-
 pium aliquod facinus? quis ac-
 currens (recitantes eas) verberis
 multavit? Quis pectus tudit?
 quis ad proximum suum dixit
 nonne (eos) impediemus? nonne
 abripiemus? nonne vinculis con-
 stringemus? nonne morte punie-
 mus? ut ego enim quidem existi-
 mo, nulla istius rei cura Imperato-
 ri erat relinquenda, vos autem
 penam exoptere, & antequam
 vel rescisceret ille quæ maledicta
 in ipsum effunderentur, maledi-
 cos perire parerat.

XVIII. Sed inquirunt, pauci quidam erant. Atqui eam ipsam ob causam tanto magis erant puniendi, cum nimirum ea, quæ neutrum quidem audenda fuissent, si majorem populi partem confutuisent, vix viginti violenti homines facere non dubitaverint. Verum, ajunt, nullius signationis homines erant, maleficia artium studiosi & crumenisæ. Secundum igitur argumentum, si vel lacerandi fuerint, cum maxima eorum gravissimaque, imo & manifestissima sint crimina, neutrum vero excusationem suppeditas. Porro excipiunt, peregrini erant, qui ita discursitabant. Culpam igitur illi maledicta profertendo, nos vero contivendo contraximus. Eadem enim & facietis, & ejus, qui cum possit, non impedire vult ratio est. Et dum iis qui admittunt crimen non indignatur aliquis, criminis laudator evadit (& particeps). Heus Homo, Phoenix tu es, hæret tibi in urbe versari, omnium itaque primum ducas ut modeste in ea te geras. Si vero non potes, morbo tuo indulgens tuamque proterviam festivæ latitiz nomine cohonestans domi confideas: Nos autem nec canere nec audire talia quænam finimus. At proterve apud nos agere cupis? mortem itaque su-

XVIII. Ὀλίγοι φασὶν ἦσαν τινες. ἔκων δὲ διὰ τὸ τοσούτου κακολογῆσαι, ὅτι, ἂν πλείονες ἦσαν τῶν λοιπῶν ἕως ἂν εἰκότως ἐτόλμων, ταῦτ' ὄχις καὶ εἰκοσι παραινῶντες ἔκ' ὤκων. ἀλλὰ φασὶν οἱ τινες ἦσαν ἄποροι, καὶ κακῆργοι, βαλαυτιώμοι, καὶ δευτέρων ἀνάγκη εἰρηκας. εἶθ' ὁπώρα αἰσῆς διαπάσσει, εἰ τὰ μὲν ἐδικήματα μεγάλα καὶ δευτέρων περιφανῆ, ὁ δὲ αἰσῆς ἔξ' ἀδαμῶθαι. ἔτι φασὶν ἦσαν οἱ θεοφίλοι. ἔκων εἰ μὲν οὐκ ἔλθον ἡδίκων, ἡμῶς δὲ ὡς ἐπατρέπομεν; ἴσον δὲ γίνεσθαι τὰ δρᾶν τὸ παρὲν καλύψαι καὶ βυλεθῆναι, καὶ δεῦν τις ἔκ' ὀργιζόμεθ' τοῖς ἡδικηκόσι φαίνεσθαι, καὶ ἀδικίας ἐπανέτης γίνεσθαι. ἀνθρώποι φωνίξ εἰ, καὶ πόλις ἐστὶ σοὶ, μάλιστα μὲν καὶ κῆ σωφρόνει. εἰ δὲ καὶ δύνασαι, παύσαι νοσῶν οἴκοι, καὶ τὴν ἀσίλγητον ὀνομαζῶν ἐσθῆν, ἡμῶς δὲ ἔκ' εἶμεν τοιαῦτα ἕτε ἀδὲν ἕτε ἀκῆσαι. ἀλλ' ἐπιθυμῶς παρ' ἡμῶν κορδακίλει; ἀπόθνησκει,

σκε, καὶ μὴ τὰ σαυτῆ κακὰ
τῷ κοινῷ τὴ πόλειως προσίθει.

bi, nec ut tua malitia urbis Com-
muni impugetur effice.

XIX. Τί ἐρεῖμεν ἢ τί φήσομεν
ἂν διότι γέτων ἕδεν ποιοῦκαμεν
ἐρεῖ τις; εἰδείσαμεν φησι μὴ γὰρ
δοκῦντα νόμοις ἰσοῖς γίνεσθαι κω-
λύσεις, εἰς αἰτίαν δὲ γὰρ εὐε-
γὰς ἀναρεῖν ἐμπέσωμεν, ἴδει γὰρ
ἡμᾶς περὶ τῆν γὰρτα εὐερίην εἶναι,
κῶμον ἔτω γολμηρὸν ἐπὶ τῆν θεο-
γὰρτην χωρῶντα κεφαλὴν; ἀνα-
μεμίχθαι σκώμματά γινά γισιν
εὐερίαις ὁμολογῶ. ἀλλὰ πρῶτον
μὲν κῶμα καὶ φρονηά. καὶ ἐκ
ἀπὸ γλώττης ἀναπεπταμένης, ἢ
γὰρ εἰς ὁμοίους ἀπορριπέμενα, καὶ
γὰρ αὐτῆ τῆν τραχύτητα λαίνοια;
εἰ δὲ εἴην τοῖς ἑμοῖς δόλοισ γὰρ
ἀνθρώπων ὀνειδῆ συμφορήσασι τῆν
εὐερίην προσησαμῶις ἐμῆ. λοιδορεῖν,
ἴγων ἔν ἐμο ἂν ἀπειθεῖάμεν
γὰρ γὰρ αὐτῆ τῆν φρονηά χαίρον-
γὰρ θεῖς. Ἦν μὲν ἔν φρονη-
ζόντων * * *

XIX. Quid dicemus, quidve
respondebimus, si cur horum ni-
hil fecerimus aliquis nos interro-
get. Veriti, forte aliquis dicet, su-
mus, ne, si ea quæ sacrorum leges
feri jubent prohibeamus, in tur-
batarum religionum crimen in-
cidamus. At anne vos festum id
exigere vobis persuaderi pati fas
erat, petulantiam inquam tam
impudentem in sacratissimum i-
stud caput redundantem? Sales fe-
storum hilaritati admisceri solere
non diffiteor: sed tolerabiles pri-
mum nec acerbos nimis eos esse
oportet, nec à lingua nimis libera
proficisci. (Deinde) nonne in pa-
res solummodo conjiciuntur, at-
que ea ipsa ratione aliquid ex a-
cerbitate sua omittunt? Si verò
servis meis, festivæ solennitatis
prætextu, ea quæ ex hominum
colluvie congesserunt scommata
mihî ingerere liceret, non sane
ego istos colerem Deos, qui isto
cultus genere delectarentur.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ,

ἢ ἐπιτάφιος ἐπὶ τῷ Ἰουλιανῷ.

I. Ἰδὲ μὲν, ὡ παρόντες, ἀ-
περ ἡλιζον ἐγὼ το καὶ πάντες
ἀνθρώποι, τὸ γέλωτ εὐερίαι καὶ

LIBANII

Parentalis in Julianum Imp.

I. Fas equidem, Auditores, fuisse,
successu suo non destitit,
quas & ego, & nemo non mortali-
um concēperamus spes: atque
adeo

adeo Perfarum Imperio dissipato, Provincias eorum à Romanis Præfidibus, in Satraparum succedentibus locum, nostris legibus gubernari: sana nostra detractis illis spoliis ornari: Victorizque istius Autorem, in Imperatorio folio collocatum, nostras de partis triumphis gratulationes accipere. Id enim & justum & decens, & tot ab eo oblati sacrificiis dignum omnino esset. Postquam autem plus valuit invidum fatum optima ratione subnixæ spe, mortuusque ad nos ex Babylonicis oris alatus est ille, qui in eo jam erat ut suscepta à se opera consummaret: & tantum, quantum parerat, lacrymarum ab omnium effusum est oculis: impedire autem & revocare, quod ei obtigit fatum non licet; id quod unice nobis integrum est, ipsi vero omnium acceptissimum, faciemus: apud alios auditores res ejus celebraturi, cum ipsi datum non fuerit res à se gestas meritis laudibus exornatas audire. Primo enim parum memores officii debiti que esse arguemur, si illum, nihil non ut gloriam consequeretur audentem, præmio isto defraudaverimus. Deinde turpe atque indignum plane est mortuo denegare ea, quibus viventis honoribus eramus inservituri. Præterquam enim

την τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυκτὶ καταλελυθεῖ, ἢ ἡ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίων ἀρχοῦσας ἀπὸ σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις καὶ γὰρ μὴ ἰσθῆς κεκοσμηθεῖς γὰρ παρ' ἡμῶν τοῖς ἐκείθεν λαφύροις τὸν ἢ ταύτην ἀνηρημένον τὴν νίκην, κατ' ἐξῆς ἐπιβλέψας τὸν βασιλεῖα θρόνον δέχεσθαι τὰς ἐπινικίας. ταύτην γὰρ ἀνδραγαθίαν καὶ δίκαιον καὶ προσήκοισιν, καὶ τῶν πολλῶν θυσιῶν, ἃς ἐκείνη ἔθυσεν, ἄξιον. Ἐπεὶ ἡ μᾶλλον μὴ ἴχυσεν ἐφ' ὅσον δαίμων τῶν εὐλόγων ἐλπίδων, κεκοσμηθεῖς ἢ περὶ ἀπὸ τῶν βαβυλωνίων ὄραση, ὁ μικρὸν ἔτι τῶν ἔργων ἀπέχων γέλας, καὶ δάκρυα μὴ ὀπίσσω εἰκὸς ἀπὸ πάντων ὀμμάτων ἔρρηξαι, καλύψαι ἢ ἐκ ἓν τὴν τελευτήν. ὁ λοιπὸν μὴ ἔστιν, ἐκείνη ἢ μάλιστα κατὰ χάρισμάς, ποιῶμεν, ἐν ἄλλοις ἀκροαταῖς πρὸς τῶν ἐκείθεν λέγοντες, ἐπειδήπερ αὐτὸς ἐκώλυθη τὸν ἑπαινον ὃν ἐπραξεν ἀπέσται. πρῶτον μὴ γὰρ ἀδικοῦμεν ἂν, εἰ ὁ μὴ ὅπως ἂν ἐπανεθεῖν πάντα ἐτόλμησεν, ἡμεῖς ἢ αὐτὸν ἀποστερήσαμεν τῶν ἀθλῶν. Ἐπειτα πάντων αἰχίον, οἷς ζῶντα ἂν ἐτιμῶμεν, ταῦτα τεθνήσκοντι μὴ φέρειν. ἀνευ γὰρ ἔτι ἐχά-

ἐχάτης κολακείας εἶναι πασιόσης
 μὲν θεραπεύειν, ἀπελθόντων δὲ
 ἀμνημονεῖν. τοῖς μὲν ζῶσιν εἰ μὴ
 λόγῳ τις χαρίζοιτο, καὶ πολλὰς
 ἂν ἑτέρας δυνατὰς τρόπους· πρὸς δὲ
 τὰς οἰχομένους ἂν ἡμῖν ὑπάρχει
 μόνον εὐφημία τε καὶ λόγοι τὰ
 πεπραγμένα μὴ ἀρετῆς εἰς ἀπαρ-
 ῖα ἀδυσπείμποια τὸν χρόνον.

II. αἰεὶ μὲν ἂν ἔγωγε τὸν ἀν-
 δρα ἴδωτον ἐγχειρῶν ἐγκωμιάζων,
 ἐλάττης ἔυρον τὰς ἐμὰς λόγους εἶ
 μεγέθους τῶν ἔργων. καὶ μὰ τὰς
 θεὰς ἔδὲ πάποτε ἠχθρίστην εἰ
 φίλε βασιλέως ἀρετὴ νικῶν τὴν
 εἶ φιλεῖν σοφιστῶν δυνάμην. κοι-
 νὸν γὰρ εἶτό γε τῶν πόλεων κέρδιον ἠ-
 γάμην, τὸ τὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ
 τῶν ὅλων παρεληφθῆσθαι τὴν ἀρ-
 χὴν, μηδενὶ καταλιπεῖν λόγῳ
 τοῖς ἔργοις ἐξισωθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ.
 ὅ δὲ τὰς πρὸς οἰκιστῶν δε-
 δουργίας ἀνδραγαθίας οἷός τ' ἂν
 κοσμήσαι καὶ τὴν ἀξίαν μόνας,
 τίς ἂν εἴη τήμερον, ἀνάγκη εἶ-

quod summæ adulationis est su-
 perstites colere, mortuos vero
 oblivione sepelire statim; viven-
 tes quidem, licet oratione & lau-
 dibus non proleqvamur, aliis ta-
 men rebus quamplurimis possu-
 mus demereri: Morte vero abre-
 ptis nihil aliud præstare possu-
 mus, quam ut præconiis & littera-
 riis monumentis præclare ab iis
 gesta æternitati consecremus.

II. Quamobrem etiam ego o-
 mni hoc tempore de ornando de-
 bitis laudibus magno illo Viro
 cogitavi, sed verba mea gestorum
 ejus amplitudine multum esse de-
 prehendi inferiora. Et sane nun-
 quam, cujus rei testes Deos mihi
 esse velim, male animum meum
 habuit, quod amantissimi Imper-
 atoris virtus, Oratoris eum a-
 mantis facultatem dicendi fuerit
 supergressa: Id enim communi
 civitatum (orbis Romani) com-
 modo fieri putavi, quod is qui
 summum imperium publicæ salu-
 tis causa suscepit, nulli elo-
 quentiæ facta sua verbis assequen-
 di facultatem relinqueret: At
 vero ego, cui ne vires quidem
 fuerunt deprædicandis solum-
 modo iis, quæ prope Oceanum
 edidit, facinoribus pares; qualem
 hac demum die me præstabo? quæ
 & illa, & susceptam contra Persas
 F f expe-

expeditionem una eademque oratione complecti necesse est. Certo enim perſuaſus ſum, ſi vel maxime ipſe, impetrata ab inferis redeundi venia, ut meos in hacce Oratione concinnanda juvaret labores, nemine alio id ſentiente in hujus ſtudii mei partes veniret; ne ſic tamen quidem verba rebus exacte reſponſura: ſed meliora quidem quam nunc, omnia autem quæ par erat, nec hac ratione orationem complexuram fuiſſe.

III. Quos ergo (rebus ita comparatis) ſucceſſus mihi augurari liceat, qui ſine tanto auxilio tantum nunc aggrediar opus? Veruntamen, ſi jam olim (verba apud vos faciens) non perſenſiſſem, vos non ignaros licet majora (verbis noſtris) opera (illius) eſſe, oratione tamen noſtra, eſſe delectatos, non immerito nunc à dicendo abſtinerem. Cum autem & tum ſtatim laudibus dicentem me fueritis proſecuti, & deinceps quoque in benevolo de Orationibus meis judicio perſtiteritis; juſtam ſilentii cauſam nullam mihi ſuper-eſſe arbitratus, id quod debeo perſolvere Imperatori, eique mihi amicifſimo, aggrediar.

IV. Multi itaque fuere Imperatores, animo quidem non igno-

χων ἐκείνᾳ τε καὶ τοῖς ἐπι τῆς Περσίας δρόμον ἐνὶ ὄψαδέναι λόγῳ; οἶμαι γὰρ εἰ ὄψα τῶν κάτω θεῶν ἀνάσασιν ἐκεῖν[Ⓞ] εὐράμην[Ⓞ] ἐπὶ τὸ ταυτοῖ μοι συμπονήσαι τὸν λόγον, λανθάνων τῆς ἀλλης ἀπαντας ἐκκοιῶνε μοι τῆς παρθῆς, μηδ' ἂν ἔτω τὸ μέτρον ἀκριβῶς γενίθαι τοῖς πράγμασιν· ἀλλὰ καλῶς ἰδὲ ἂν ἢ νῦν ῥηθῆναι, πᾶν ἧ ὅσον εἰκὸς ἔδε ἔτω.

III. τί ἔν χρεῖ με πείσεισθε νομίξεν ἀνευ συμμαχίας τοιαύτης τοσούτον ἀράμην; ἀλλ' εἰ ἰδὲ μή τι καὶ πρότερον ὑμᾶς ἠδομένη ἐκ ἀγνοήντας ἰδὲ ὡς ἡ νίκη τῶν ἔργων, ὅμως ἧ ἠδομένους τοῖς λόγοις, καλῶς ἂν εἶχε μοι σιωπᾶν. ἐπεὶ δὲ καὶ τότε εὐθὺς ἐπηνεῖτε, καὶ εἰμένετε τῆς λόγους ἀγαπῶντες, εἴη εἶναι προφασιν ἠγάμην[Ⓞ] τῆ σιωπῆ δίκαιαν, πείρασομαι τὰ δίκαια ποιῆν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ φίλον.

IV. Ἐγένοντο ἰδὲ ἔν ἐκ ὀλίγοι βασιλεῖς γνώμη μὲν ἔ κακοί, γίνεσθαι ἧ ἔ

ἢ ἔλαμπροί. καὶ τὴν ἀρχὴν μὲν ἐπιτάμνοιο σώζειν, αἰχμαλωμένοι ἢ εἰπεῖν ἐξ ὧν ἐγένετο. ὥστε καὶ τοῖς ἐγκωμιάζουσιν αὐτὸς ἔργον εἶναι θεωραεῦσαι τοῦ θεαύμα. Τὴν δὲ εἰδὸν ἐστὶν ὁ μὴ χρηστοὶ πρὸς ἑαυτοῦ. αὐτὸς τοῦ γένους αὐτὸ πάππος μὲν βασιλεὺς, ὅς μάλιστα δὴ χρημάτων ὑπερῶν, μάλιστα δὴ τὰς τῶν ἐρχομένων οὐνοῖας ἐκλήσατο. πατὴρ δὲ, βασιλεὺς μὲν υἱός, βασιλεὺς δὲ ἀδελφός, δικαιότερος δὲ ἔχων βασιλείαν ἔχων: ἀλλ' ὁμοῦς ἠσυχάζει καὶ σωπύχει τοῦ λαβόντι, καὶ συζῶν ἀδόλως καὶ φιλῶν διελέγει γήμας δὲ ὑπερῶν θυγατέρας χρηστὴν τε καὶ νῦν ἔχοντα, ὃν ὁ πολέμιος νενικηκώς ἠδέσθη, καὶ τὸς αὐτὸ παρεκάλεσεν εἰς ἐκεῖνον βλέποντας ἀρχεῖν ποιεῖν τε τῶν τῶν ἀριστων, καὶ τιμᾶν τὸν κηδεσὴν τῆ προσηγορίας ἔπαυτος.

V. Κωνσταντῖνον μὲν ἔν τετελευτήκει νόσω· τὸ ξίφος δὲ μὴ καὶ ἀπὸ πάσης ἐχώρει ἔγένετο

bili, sed nullo natalium splendore insignes: atque ad imperii tuendam dignitatem non quidem inepti, sed quos parentum majorumque suorum puderet: adeo ut iis, quos laudum suarum nacti præcones sunt, haud parum vulneris istius sanatio negotii facesseret. Hujus autem nostri laudibus quod non inferviat, nihil plane est. Atque ut inde ordiar, quantum ad genus ejus, avum habuit Imperatorem, qui cum maximus esset opum contentor, maxime sibi subditorum conciliavit animos. Pater autem Imperatoris filius, fraterque erat Imperatoris, meliori jure Imperio, quam is qui illud usurpabat, admovendus. Æquo tamen animo illum ferebat, atque arripienti istud haud secus ac alii bene precabatur, & sine fraude cum eo versatus, amoremque in eum servans constantem, vitam transegit. Hic prætorio Præfecti, boni viri atque Sapientis, duxit filiam, quem ipse, à quo victus fuerat, hostis ejus reverentia est prosecutus, suosque ut ejus ob oculos habentes exemplum rebus præessent monuit; atque ille optimis artibus eum instruxit, generumque filii nomine honorandum duxit.

V. Constantinum interea morbo perire contigit, gladius autem per universam fere ejus furebat familiam

miliam, in parentes & ac in liberos. Noster tamen una cum fratre, ætate ipsum antecedente, ceterum ex eodem patre genito. latissime vagatam eadem evitavit: istum quidem morbo qui in mortem desiturus esse videbatur, illum vero ætate, vix enim à matris fuerat ablati uberibus, isti periculo eripiente. Atque ille quidem ad alia potius omnia quam ad litteras animum applicabat, hac ratione ut invidiæ insultibus minus pateret fore ratus: hunc vero ad literarum amorem incitabat, cui cura ejus obtigerat, genius: Hisce proinde in maxima post Romam urbe operam nava- bat, Scholam assidue frequentans: & Imperatoris licet esset agnatus, neminem tamen via sibi cedere jubens, nec pedissequorum multitudine & excitato ab illis strepitu aliorum oculos in se convertens. Sederat illi Eunuchus, optimus pudoris custos, aliusque magister quia pueri instituendi sint ratione satis doctus: vestis vero perquam mediocris, & supercilium non magis quam aliis elatum: ipse autem prior alios alloquebatur, neminem tenuioris fortunæ repellabat, invitatus venire non detrectabat, imo & antequam invitaretur manebat, ibi ubi alii faserat ipse quoque confistebat, eadem audiebat cum aliis,

ὁμοίως πατέρων τε καὶ παιδῶν. ἔ-
 τ' ἢ καὶ πρεσβύτες ἀδελφὸς
 ὁμοπάτρι τὸν πολὺν Δισφύγασι
 φόνον. Ἰὼν μὲν τότε βυσσαμῆς ἢ
 πρὸς θάνατον ἀποχρήζεν ἐδοίκεν,
 τὸν ἢ τ' ἡλικίας, ἄξι γὰρ ἀ-
 πῆλλακτο γάλακτι. Ἐκείν' μὲν
 εἶν πρὸς ἄλλοις μάλλον ἢ ἢ λό-
 γοις, νομίζων ἤτιόν γε γαύῃ
 περὶ ἀρετῆς ἔ φθόνα: τῆτον ἢ ὁ
 λαχὼν δαίμων ἐκίει πρὸς ἔρωτα
 λόγων. καὶ διέτριβε πρὸς αὐτὸς
 ἐν τῇ μεγίστῃ μὲν τῆν Ἰωμην πό-
 λει, Φοιῶν εἰς δόδασκαλίον,
 βασιλέως ἢ ἀντιπρίου ἐ σοβῶν,
 ἐδὲ λυπῶν, ἐδὲ ἀξίων ἀποβλέ-
 πεσθ' ἀπὸ πλῆθ' ἀκολυθῶν καὶ
 Ἰὼν ἀπ' ἐκείων θόρυβον, ἀλλ'
 εὐνοχὸς τε βέλγης τ' σωφρο-
 σύνης φύλαξ, καὶ παιδαγωγὸς
 ἕτερος ἐκ ἁμοιῶν παιδείας. ἐ-
 δὴς τε μετρία καὶ ὄφρυς ἐχ' ὑ-
 πὲρ τῆς ἀλλοῦς, καὶ τὸ φθά-
 σαῖα προσηπείν, τὸ μὴ παρῶ-
 σαι τὸν πένητα, καὶ τὸ καλέμε-
 νον εἰσελθεῖν, καὶ τὸ πρὶν ἢ
 κληθῆναι μένειν, καὶ τὸ σῆναι
 μὲν εἶ τοῖς ἄλλοις νόμῳ, ἀ-
 κῆσαι γαύῃ τοῖς ἄλλοις, καὶ
 μὲν

μὲν τῶν ἄλλων ἀπελθεῖν, καὶ μη-
δαμῶ ζῆῆσαι πλείον, ὥστε ἔξω-
θεν τις ἐπελθὼν καὶ βλέψας εἰς
τὸν χορὸν, ἕκ εἰδώς οἱ τινος
ἕδ' ὦν τινῶν, ἕκ ἂν εὔρων ἐν
συμβόλοις τισὶ τῆν ὑπεροχὴν τ'
τύχης.

VI. ἢ μὴν πᾶντα ἐκείνοις ἴσθ'
ἦν· ἐπεὶ ἔγχε τῶ στωιάνῃ κ' δέξα-
σθ' τὸ βῆθ' ἐν, καὶ φυλάξαι λα-
βῶν, καὶ μὴ πονῶν ἀπειπεῖν,
πολύ τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὸν ἰ-
ποῖε τὸ μέσον. ὃ ἐγὼ καθορῶν
ἤλγαν ἕπερῶν εἰς τὴν ταύτην
ψυχῆν. σοφιστὴς γὰρ τις ποιητὸς
ἔκ κακῶς ἀγορεύειν ἴδ' ἑὸς μι-
θῶν εἶχε τὸν νῆον, ἐν ταύτῃ καὶ
αὐτὸν ἴδ' ἐπὶ τῶν θεῶν τρεφό-
μενον δόξῃ, καὶ φέροντα τὴν
Φαυλότητα τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν
πρὸς ἴδ' Ῥωμαῖς τῶν διδασκάλων
πόλεμον.

VII. ἦδη δ' ἐπερῶν ἦν, κ'
το τ' φύσεως βασιλικὸν πολλοῖς
καὶ μεγάλους τεκμηρίοις ἐμηνύε-
το. καὶ ταῦτα ἕκ ἑἴα καθεύδειν

cum aliis quoque discedebat, nec ul-
la in re is se postulabat anteferri.
Adeo ut si quis aliunde accedens,
juvenumque cœtum oculis lustrans
quinam qualesve essent ignarus
nullum plane signum fuerit in-
venturus quo sublimiorem ejus
fortunam discerneret.

VI. Attamen in omnibus x-
qualis haud erat reliquis : si qui-
dem eo, quod facile illa quæ dice-
bantur intelligeret apprehende-
retque, postquam autem appre-
hendisset, memoria firmiter tene-
ret, nec ob laborum difficultatem
animum statim desponderet, lon-
go alios omnes post se intervallo
reliquerit. Id quod ego videns
graviter indolui, quod in tali ani-
ma (tanquam in agro sæcundo)
sementem mihi facere non lice-
ret. Pessimo enim cuidam Rhe-
tori, mercedis quasi loco, pro eo
quod deos maledictis assidue pro-
lequeretur, Juvenis cesserat : ipse
quoque ejusmodi de diis opinione
innutritus, magistrorumque indi-
cendo imperitiam ob indictum
ab iis altaribus bellum ferre non
recusans.

VII. Verum ad pubertatis an-
nos jam provehebatur, indolem-
que ad summa natam plurimis
maximisque argumentis prode-
bat. Ista itaque haudquaquam
quiescere patiebantur Constan-
tium,

tium. Veritus enim nemagna, plurimumque suffragio valente, rebusque omnibus Romæ simili urbe, virtute Juvenis hujus delineta, earum rerum fieret aliquid, quæ ægre ipsi essent facturæ, ad Nicomedis eum ablegavit urbem, utpote à qua non æque metuendum sibi esse putaret, liberabilibus tamen artibus incumbendi facultate ei concessa. At iste ad me quidem haudquaquam accessit, cætus ibi jam tum licet habentem, utpote qui urbem tranquillam atque pacatam præ altera periculis plena mihi sedem delegeram: comparatis tamen sibi Orationibus meis, vel hac ratione mecum versari non intermisit. Causa autem cur Orationibus meis licet delectatus, metamen Autorem earum averfaretur, ista erat: quod multis maximisque ab egregio isto (cujus antea facta fuit mentio) Rhetore confitendum fuerit sacramentis, ne vel esse, vel appellari se sustineret discipulum meum, nec in eorum qui cœtibus meis interfunt censum unquam se referri pateretur. Quamobrem ejus qui sacramentum ab eo exegerat improbato consilio, jusjurandum servare cupiens, & mei tactus desiderio, viam adinvenit, quæ & perjurium evitare, meorumque sermonum compos fieri posset: amplissimis donis, eorum

Κωνσταντιον. θέσασας ἢ μὴ πόλις μείαλη
 τε καὶ μεγάλην ψῆφον ἔχουσα, καὶ πρὸς
 τὴν ῥώμην εἰκασμένη τοῖς ὄλοις,
 ἐπιπαροῦ πρὸς τὴν ἀρβίην ἔ-
 νειν, καὶ γένηται τὸ τῶν ἐκείνων
 λυπηρῶν, πέμπει μὲν αὐτὸν εἰς
 τὴν Νικομήδους πόλιν, ὡς ἐφοβή-
 σασαν ἴσα, παιδείας ἢ διδασ-
 σων ἐξουσίαν. ἀ τὸ ἐφοβῶ, μὲν
 παρ' ἐμὲ, παύμενον αὐτῷ τὰς
 σωσσίας ἤδη, ἡρημένον τὴν γα-
 λήην ἔχουσαν ἀντὶ τῶν κινδύνων
 γεμίσσης. τὰς λόγους ἢ ὠνόμενον
 ὁμιλῶν εἰς ἀνίει τὸ ἢ αἰτίον ἔ-
 τὸ τοῖς λόγοις χαίρειν. Φεύγει ἢ
 τὸν ἐκείνων πατέρα, πολλοῖς καὶ με-
 γάλους αὐτῶν ὅρκους ὁ Θαυμασὸς
 ἐκείνῳ κατέλεξα σοφιστῆς, ἢ μὴ
 ἐμὸν μήτε γνέσθαι μήτε ἀληθῆναι
 φοιτητὴν, μήτ' εἰς τὸν κατὰλο-
 γον ἐγγραφεῖναι τῶν ἐμῶν ὁμι-
 λητῶν. ὁ ἢ τῶ μὲν ἐξεκίστασι
 μεμφομένῳ, τὰς ὅρκους ἢ ἐ-
 ποθεύειν, ἐμῷ ἢ ἐπισυμῶν
 εὔρειν ὅπως μήτε ἐπισηκίσει καὶ
 μετασχῆται τῶν λόγων, πορθεῖται
 τὰ τῶν κατ' ἡμέραν λεγομένων
 δω-

δωρεῶς γεγάλας κτησάμεν· ἔ-
 ἦ καὶ τὰ μάλιθα τῆς φύσεως
 διέδειξε τὴν ἰσχὺν: αὐτῷ γὰρ ἠκι-
 σά μοι σωῶν, τῶν σωτηρῶς συν-
 ὄντων ἀμείνων εἰς μίμησιν ἦν,
 καὶ δι' ἀμυδροσίερας ἔδῃ τὴν εἰλι-
 κρινῆ τὴν ἐκείνων τῆ τῶν καρπῶν
 παρῆει Φορᾶ. ὅθεν οἶμαι καὶ τοῖς
 ἕτερον ὑφ' αὐτῆ πεποιημένοις λό-
 γοις ἐνι τι πρὸς ἡμᾶς συγγενῆς,
 καὶ ἔδοξεν εἰς εἶναι τῶν πεπλησια-
 κότων.

VIII. ἐκείνῳ μὲν ἔν περὶ ταῦ-
 τα ἡ σαυδῆ, τῷ δὲ ἀδελφῷ γί-
 νεται, μέγιστά τῆς βασιλείας καὶ
 τὸ δεύτερον χῆμα. διπλῆ γὰρ ἰγ-
 γερμῆν τῷ Κωνσταντίῳ πολέμῳ,
 τῷ μὲν προτέρῳ Περσικῷ, τῷ
 δὲ ἐπ' ἐκείνῳ τῷ πρὸς τὸν τύ-
 ραννον; ἔδει δὴ πῶ καὶ σωματε-
 ρικῶν, καὶ πέμπεται Γάλλῳ ἐξ
 Ἰταλίας τὴν πρὸς ἑὸν Φρεγῆσων,
 καὶ ὅπερ τῷ τῷδε πατρὶ πρότερον,
 τῷδ' ὑπῆρχε καὶ τῷδε, (Βασι-
 λῆος ἦν ἀδελφός.) Ἐκείνῳ μὲν
 ἔν καὶ Διὰ τῆς Βιθυνίας δορυ-
 φορέμεν ἔχωρει, καὶ εἶδον
 ἀλλήλων: τῶν δὲ τὴν γνῶ-

quæ à me dicebantur quotidie, a-
 liquem nactus quasi portitorem.
 Atq; hic etiam quam maxime na-
 turæ suæ atqve indolis vim decla-
 ravit: omnium enim minime me-
 cum ipso versatus, mei imitatio-
 ne eos qui nunquam non mihi af-
 sidebant longissime antecelluit,
 perqve viam obscuriorem, aper-
 tissimam istam largo fructuum
 proventa plurimum antevertit.
 Inde autem esse existimo, quod in
 iis quas postremis temporibus
 concinnavit orationibus aliquid
 inveniatur, quædam cum nostris
 quasi spirans cognationem: visus-
 que adeo ex iis est unus qui nostra
 institutione fuerunt usi.

VIII. Atq; ista quidem ejus oc-
 cupaverant studium: frater vero
 interea Imperii particeps factus
 est, Cæsaris ei collata potestate.
 Cum enim geminum motum
 Constantio esset bellum, primo
 nimirum Persicum, deinde quod
 proxime infecutum illud fuit
 contra Imperii invasorem, neces-
 se omnino habuit socium sibi in
 Imperio adsciscere. Ex Italia
 proinde ad Orientis tutelam mit-
 tebatur Gallus, eademq; ipsi, quæ
 olim Parenti ejus, provincia ces-
 sit. Per Bithyniam itaque etiam
 ingenti satellitum numero suspi-
 citus iter fecit; videruntque se in-
 vicem fratres. At tamen quod nos-
 ter

ster ceperat animi propositum, illius fortuna haudquaquam immutavit: neque ut quidquam ex studio suo remitteret, imperii in quo collocatus frater fuerat fastigium, impetum ei dedit. Sed potius vehementius ejus, quia in litteras terebatur, accensa fuit cupiditas: imo & labores quibus eas assequeretur magis redditi fuere intensi: eo nimirum existimante, se, si privato sibi vita fuerit degenda, Sapientiam tamen, divinius longe bonum, pro Imperio esse possessurum: Si autem ipse quoque sceptro sit admovendus, sapientia summum istud sese ornaturum esse fastigium. Hinc non solis tantum luce ad studia sua usus est, sed & ignis, nocte scilicet superveniente. Nec, quod facile ipsi fuisset, rem familiarem amplificavit, sed animum meliorem effecit.

IX Cumque aliquando in eorum pervenisset caeterum, qui pleni quasi toti Platone sunt, atque de Diis geniisque, a quibus universa haec, & condita certissime sint, & conserventur, differentes eos audivisset: de anima item, quid sit? unde originem ducat? quo post hanc vitam abeat? quibus rebus deprimatur & quibus elevetur? quibus deorsum trahatur, & quibus subnixa ad superiora evolet?

μη ἐκ ἡλκίωσεν ἢ πῶς ἐκείνον τύχη, εἰδὲ τὸ βασιλεύειν τὴν ἀδελφὸν ἀφορμὴν εἰς βαθυμίαν ἔλαβεν, ἀλλ' ἐπήυξησε μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε πρὸς τὰς λόγους. ἐπήυξησε ἢ τὰς πότους οἷς ἐχρητο πρὸς τὴν γάτων θήραν, νομίζων, εἰ μὲν ἐν ἰδιωτῇ μέρει μένοιον, ἔξω ἀντὶ τῆ βασιλείας τὴν σοφίαν; κτῆμα θεοτέρου· εἰ ἢ ἐπὶ σκηπτρῷ ἀγοίῳ, κοσμήσων τὴν σοφίαν τὴν βασιλείαν. Διὰ τῆτο ἡλίω τε ἐχρητο πρὸς τὰς μαθησεις, καὶ νυκτὸς ἐπελθόντος πυρὸς καὶ τὴν μὲν ὕπνιον ἐκ ἐποίας μείζω, βράδιον δὲ τὴν γνώμην καλλίω.

IX. καὶ πρὸς τοῖς γὰρ Πλάτωνος γέμεσιν εἰς γαῦλον ἐλθὼν, αἰκνίας ὑπὲρ τοῖς θεῶν καὶ δαιμόνων, τῶν ὡς ἀληθῶς τὸ πᾶν εἶναι καὶ πεποικότων καὶ σωζόντων καὶ τίς τε ἡ ψυχὴ, καὶ πόθεν ἦκε; καὶ πῶς πορεύεται, καὶ τίσι βαπτίζεται, καὶ τίσιν αἰρεται, καὶ τίσι καθέλκεται, καὶ τίσι μείωρεῖται; καὶ τί μὲν αὐτῇ δεσμός, τί ἢ ἐλευθερία, καὶ πῶς ἂν

ἀν γένειο γὸ μὲν Φυγαῖν, γὲ δὲ
 τυχεῖν, ὀλυμπρᾶν ἀκοὴν ἐπεκλύ-
 σατο πολίμω λόγῳ, καὶ πάντα
 τὸν ἔμπεροθεν ἐμβαλὼν ὕθλον,
 ἀνείσθηγαγεν εἰς τὴν ψυχὴν γὸ
 τὴ ἀληθείας κάλλει, ὡσπερ
 εἰς ἴνα μέγαν νεὼν ἀγάλαμα
 θεῶν πρότερον ὑβρισμάτω βεβόρη.
 καὶ ἦν μὲν περὶ ταῦτα ἕτεροι,
 ἐχημαλίζετο δὲ τὰ πρόθεν, εἰ
 γὰρ ἐξῆν Φανῆται, (Ἄισωπὸς δὲ
 ἐνλαῖθα μῦθον ἀν ἐποίησε) ἐκ
 ὄνον λεοντῆ κρυπλῶν, ἀλλ' ὄνυ δο-
 ρᾶ τὸν λείονα. καὶ καὶ ἦν μὲν
 αἰ εἰδέναι κρυπλῶν, εἰδόμεν δὲ τὰ
 ἀσφαλίστερα.

X. Τῆς Φήμης δὲ παλαιὰ Φε-
 ρομένης, πάντες οἱ περὶ τὰς μύσας
 καὶ τὰς ἄλλας γε θεῶν οἱ μὲν ὠ-
 δοιπόρην, οἱ δὲ ἔπλεον, ἀπει-
 θόητες ἰδῶν τε ἐκείνον καὶ συγγενέ-
 ρον, καὶ εἰπεῖν αὐτοῖς τι, καὶ
 ἀκῶσαι λέγοντι. Ἦν δὲ ἐλθῶσιν
 εἰ βράδιον ἀπελθῶσιν, καλεῖχε γὰρ

quæ porro vincula & carceres,
 quæ contra ejus fit libertas? &
 quomodo illa effugere, hanc ve-
 ro assequiliceat; doctrinam (quæ
 antea fuerat imbutus) falsæ, (po-
 tuitque adeo non inservienti) aquæ
 similem, dulciori, potabilisque
 aquæ instar habente disciplina
 submersit atque abolevit: omni-
 busque quas antea imbiberat ege-
 stis nugis, veritatis pulchritudi-
 nem in anima sua, velut in magni-
 fico aliquo templo, Deorum statu-
 as, stercore antea profanatas, ea-
 rum loco collocavit. Atque adeo a-
 nimum quidem quoad ista muta-
 verat, simulabat tamen eundem
 sese atque antea esse, cum animi
 sensa prodere haudquam lice-
 ret, non asinum leonina, sed asini-
 na pelle leonem occultans: atque
 ea quorum melior est scientia qui-
 dem tenebat, deterioribus tamen
 minusque firmis adherere vide-
 batur.

X. Cum autem latisime fama
 ejus spargeretur, omnes qui Musarum
 aliorumque Deorum cultui e-
 rant addicti, terra alii, alii mari iter
 ad eum faciebant, videre illum,
 cumque eo versari, & verba coram
 eo facere, ipsumque rursus audi-
 re loquentem certatim properan-
 tes. Qui autem ad eum accesser-
 ant, non nisi ægerrime, ut disce-
 derent,

G g

derent,

derent, à seipsis poterant impetrare: non enim orationis tantum suavitate Siren illa eos detinebat, sed eo etiam quod ab ipsa natura ad devinciendos sibi hominum animos esset comparatus: atque hoc ipso, quod impense amare ipsemet nosset, alios quoque ad idem recte faciendum instituit: adeo, ut qui intimius cum eo essent conversati, non sine difficultate & aegritudine quadam ab eo divelli potuerint. Omnes itaque generis animo complectebatur, eandemque satis etiam declaraverat, sapientiam; Poetas, Rhetores, Philosophorum sectas tenebat: Græcæ lingvæ maxima, nec minori Latine gaudebat peritia, utramque enim familiarem sibi reddere studebat. Nemo autem bene sentientium erat, qui assidue preces ore non funderet, ut rerum summæ Juvenis ille aliquando præficeretur, orbisque sisteretur ruina, ægris autem seffis quoque rebus præficeretur ille, qui medelam talibus nosset afferre. Non dixerim istiusmodi eum improbasse vota, neque vanæ laudis materiam ista in re pro eo quæram: sed idem ipsum quoque optasse fatebor. Optasse tamen non luxus potentivæ aut purpuræ inductum amore, sed ideopotius, ut sua industria atque laboribus tum alia multa quæ perdide-

ἡ Σειρὴν ἔ' λόγοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ πρὸς Φίλῃρον εὐπεφυκέναι· ἢ δὲ ἄγαν Φιλεῖν εἶδεναι, καὶ τὰς ἄλλας ἐπαίδευσιν καλῶς ἴατο ποιεῖν ὥστε συγκεραυνύμενοι γνησίως ἐκ ἀπόνως ἀπελλάττοντο. Ἦν ἔν' ἐκείνῳ παντοδαπὴ σοφία σιωπευγμένη καὶ δεκρυμένη ποιηταῖ, ῥήτορες, γένη φιλοσόφων· πολλὴ μὲν ἑλλὰς φωνή, ἐκ ὀλίγη δὲ ἀλλοτρία, τῷ δὲ ἦν φροντισὶ ἀμφοτέρων. εὐχή τε ἀπὸ παλῆος εὐφρονάντων εὐμαλῶ γενέσθαι τῶν πραγμάτων τὸν νεανίσκων κέρειον, καὶ εἶναι μὲν τὴν φθορὰν τῷ ἀικυμένῃ, ἐπιστῆναι δὲ νοσῆσι τὸν ἐπιστάμενον ἢ ἰατὰτα ἰᾶσθαι. ἔ' μὴν φαίην ἂν ἐκπῶνον ἐπισημαῖν ταῖς εὐχαῖς, ἔδ' ἀλαζονεύσομαι τυτὸ γε ὑπὲρ αὐτῶ. ἀλλὰ βέλεσθαι μὲν καὶ αὐτὸν, βέλεσθαι δὲ ἔ' ἰουφῆς, ἔδ' ὀμωασείας, ἔδ' πορφύρας ἔρωμι, τῶ δὲ τοῖς αὐτῶ πόνους ἀποδοῖναι ἢ οἷς ἐθέουσιν ὧν ἐξεπε-

ἔπεπλήκασαν, τότε ἄλλα καὶ
 ἔχ' ἤκιστα δὴ τὰς τῶν θεῶν λα-
 τρείας. ὧ δὴ καὶ Διαφροσύνης
 ἐπλήτῃσθε τὴν καρδίαν, νεὸς γε
 ὄρων κειμένους, καὶ τελετὰς πε-
 παυμένας, καὶ βωμὸς ἀναβιβραμ-
 μένους, καὶ θυσίας ἀνηρημένους,
 καὶ ἱερῆς ἐλαυνομένους, καὶ τὸν
 τῶν ἱερῶν πλεῖστον εἰς γῆς ἀσελγε-
 γάτους μίμρισιμόν. ὡς εἰ τις
 αὐτῶν θεῶν υπιζορεῖτο τὴν τῶν
 ἐπανόρθωσιν δι' ἐτέρων ἔσεσθαι,
 σφόδρα ἂν μοι δοκεῖ τὴν βασι-
 λείαν φυγεῖν ἕτως ἔξ κρα-
 τῆν τῆ ἢ εὐ πράξαι τὰς πόλεις
 ἀρέγῃσθε.

XI. Ταύτης γοῖνω τ' ἐπιθυ-
 μίας ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πεπαι-
 δευμένων ἀκμαζύσης, γὰρ τῆ τῆ-
 δε γνώμη θεραπευθῆναι τὴν γῆν
 ἦλθον ἐπὶ τὸν Γάλλον συκοφαντία,
 καὶ γράμμασι τὴν ἐπιβλήν ἐ-
 χούσα τὴν ἐχάτην εὐρησθαι. δόντων
 ἢ δίκην τῶν ἀδικησάντων, ἔ γὰρ
 ἔμελλεν αὐτῆς εὐφρανῆσθαι ὅτι τὰ
 τοιαῦτα ἠδικημένους, ἔδοξεν ἥς
 εἰλήφει δίκης ὀφείλει δίκην ὁ λα-
 βῶν, καὶ ἀπέθνησκεν ἄφρων,
 φθάσαντες τὴν ἀπολογίαν τῆ ξί-

rant, tum maxime Deorum cul-
 tum atq; religionem populis red-
 deret. Hoc enim ipsum erat, quo
 vel imprimis pectus ejus perceller-
 batur, dum templa videret solo
 xqvata, mysteria interrupta, aras
 everfas, abolitam sacrificiorum
 religionem, sacerdotes exilio
 multatos, sacros deniqve thesau-
 ros in impurissimos homines di-
 visos. Adeo ut si quis spem ei fa-
 cere potuisset, fore, ut aliorum
 ope ad meliorem statum ista per-
 ducerentur, nullis dubitem omni-
 bus modis Imperium recusatu-
 rum eum fuisse: Ita nimirum non
 Imperii, sed publicæ felicitatis ar-
 debat cupiditate.

XI. Hocce igitur desiderium
 dum in animis eorum invalesce-
 bat, qui orbem Consiliis hujus ad
 sanitatem revocatum iri erant
 perfyasi; perniciofa Gallum in-
 vasisit calumnia, litteræqve fue-
 runt repertæ, exitium ei minan-
 tes insidias complexæ. Cum au-
 tem promeritasii, qui tantum ad-
 versus eum cogitaverant nefas,
 pœnas dedissent, (sane enim præ-
 miis eos non poterat afficere, gra-
 vi adeo injuria ab illis provoca-
 tus:) ob ipsas illas qvas ab istis sum-
 ferat pœnas, ipsemet qvie eas exe-
 gerat supplicium meruisse visus
 est, atqve adeo non auditus occu-
 buit, gladio defensionem ejus an-
 tever-

tevertente. Quo facto, subito no-
ster quoque fuit arreptus, armatis-
que circumdatus custodibus, tor-
tum tuentibus, vocesque edenti-
bus asperas, & ita adversus illum
fese gerentibus, ut parum gravis
illicarcer (cum factis ei ab illis
molestiis comparatus) videretur.
At hoc quoque insuper accedebat
incommodi, quod in uno eodem-
que loco subsistere ei non conce-
deretur, sed quod locum loco mi-
seriz augendæ causa cogere-
tur mutare.

XII. Atque ea quidem feren-
da ipsi fuerunt, cum tamen nemo
criminis cujusquam, sive majoris,
sive minoris, eum insimularet.
Quod enim ejus quælo fuerit cri-
men, qui plusquam trecentarum
mansionum itinere à fratre fue-
rat divulgus? Sed per litteras forte
cum eo egerat: verum ne has qui-
dem admodum misit frequentes,
& intra nudæ salutationis termi-
nos sese nunquam non continen-
tes. Quamobrem etiam nemo,
qui vel calumniis adversus eum
cuperet agere inventus est. Ni-
hilominus tamen iis quas dixi af-
flictus fuit calamitatibus, ob cau-
sam quidem aliam nullam, quam
quod eodem utrumque nasci pa-
rente contigisset.

XIII. At hic quoque rursus me-
rito aliquis eum adnuiretur, qui

Φυς. καὶ αὐτίκα ἔτε- ἀνέσπα-
σό τε, καὶ ἦν ἐν μίσῳ Φ. γ. α-
κων ἀπλισμένον, ἄγριοι μὲν βλε-
πόων, ἰραχὶ δὲ Φθογγομέ-
ων, κῆρον δὲ ἀποφαινόων οἷς
ἐποίκον τὸ δεσμοήριον. καὶ προσ-
ῆν τὸ μηδὲ ἐφ' ἐνὸς ἰδρύου χω-
ρίου, τόπος δὲ ἐκ τούτων ἀμείβου
ἐπὶ ταλαιπωρία.

XII. καὶ ταῦτα ἔπαχον ἰγκυ-
λάμῳ μὲν ἔδεν, ἔτε μείζον, ἔ-
τε ἔλαττον. πῶς γὰρ, ὅς γε δια-
στήκει μὲν τὰ δελφῶ σαθμοῖς πλείο-
σιν ἢ τριακοσίοις; γραμματὰ δὲ
ἔπεμπαν ἔδὲ ταῦτα πολλάκις,
καὶ προσρήσων ὀριζόμενα μό-
ταις. διότιρε ἔδ' ὁ συκοφανήσων.
ἀλλ' ὁμως εἰς ἔφην ἐπιέζετο,
καὶ ἄλλο μὲν ἔδεν, ὅτι δὲ εἰς
ἀμφοτέρους πατρὸς γένοιτο.

XIII. Πάλιν τοίνυν ἐπιδόθα ἄν-
τις αὐτῷ θαυμάσεια τὸ μήτε ταῖς
καίαι

καὶ τῷ θεῷ λόγοις κολα-
 κεύσαι τὸν ἀπειρητότα, μήτε τοῖς
 ὑπὲρ ἐκείνου παρεξύναι ζῶντα
 ἀλλὰ τὸν μὲν ἀφανῶς λύπη Γι-
 μᾶν, τῷ δὲ μὴ δύναι πρὸς Φό-
 ρον ἀφορμῆν, σφόδρα βελομένω
 ἔτω γὰρ εὖ καὶ καλῶς ἐκράτησε
 τὴν γλώττης, καὶ ταῦτα τῶν
 περὶ ἐπισημοτάτων ἀναιρῶν ἢ σφοδρῶς
 ἐπισημοτάτων, ὡς ἐνέφραξε τῇ
 καρτερία τοῖς πονηροτάτοις τὰ τό-
 μασα. ἢ μὴν ἔδωκε ταῦτα ἤκει
 πρὸς σωτηρίαν, ἔδωκε ἴση τῷ μά-
 τῃν Τιμιμίδω τὴν ἐργῆν. τὸν
 δὲ εἶδε Κάδμω θυγάτηρ Ἰνώ χι-
 μαζομένον ἢ Κωνσταντίαν γυνῆ. καὶ
 τὸν μὲν ἠλέησε τὸν δὲ ἐμάλαξε,
 καὶ πολλὰς ταῖς ἱκεσίαις ἔλυσε ἐ-
 ρῶντα τὴν Ἑλλάδα, καὶ μά-
 λις αὖτε τῷ τὴν Ἑλλάδα ὀφ-
 θαλμῶ τῶν Ἀθηναίων, εἰς γῆν
 ἐρωμένην πέμψασα.

XIV. Τῆτο τοῖσι πῶς ἐκ
 ἀτοχῶς ψυχῆς ἐκ θεῶν ἀφικμέ-
 νης. τὸ καταστάσις εἰς ἀρεσκῶν
 χωρῶν, μήτε κήπων, μήτε
 οἰκιῶν, μήτε αὐλῶν, μήτε ἐπὶ
 αἰγυαλοῖς ἀγρῶν, μήτε τὴν ὄψιν

neque defunctum accusando, adu-
 latus vivo fuerit, neque intempe-
 stiva illius defensione istum offen-
 derit: sed illi quidem luctu secreto
 iusta persolverit, huic autem no-
 vx, cui avide inhiabat, czdis
 non dederit occasionem. Tanta
 enim cum arte linguam modera-
 tus est, & quidem eo tempore,
 quo imminentes undiquaque ca-
 lamitates parum sereno animo
 eum esse patiebantur, ut pessimis
 quoque hominibus moderatione
 sua os obturaverit. Attamen ne
 hoc quidem ad parandam ei salu-
 tem fuit satis, nec iram ejus, quem
 frustra omni colebat obsequio, fi-
 flere potuit. Verum vidit eum
 Cadmi filia Ino, Constantii in-
 quam uxor, ista tempestate jacta-
 tum: & illius quidem, tacta miseri-
 cordia est, istum vero placare sus-
 cepit; multisque precibus Græciæ
 languentem desiderio, maxime
 autem Athenarum universæ Græ-
 ciæ ocelli, liberavit, ad eas quas
 tantopere anhelabat regiones
 eum dimittens.

XIV. Jam vero hoc ipsum non
 planissimo divinam habentis
 originem animæ argumentum
 est quod cum penes ipsum fuerit,
 locum ubi habitaret sibi deligere,
 non hortorum, domorumque, aut
 ad maris littora extensorum a-
 grorum, vel ab aliis rebus haud

fane paucis profectarum voluptatum fuerit cupidus, (omnia enim ista in Jonia ipsi copiose suppetebant.) Sed illa, quæ magna certe esse videbantur, pro exiguis reputaverit, cum Atheniensium urbe comparata, Platonis scilicet & Demosthenis, nec non reliquæ multivarix sapientiarum fecundissima matre? Et isthac quidem acclerato quam maxime itinere venit, iis quæ animo jam fuerat complexus plura adjiciendi proposito, magistrorum aditurus, qui aliquid iis quæ jam tenebat addere possent amplius. At cum jam propius cum iis esset congressus, suarum dedisset, rursusque accepisset illorum virtutis experimenta, ipsos in admirationem rapuit magis; quam ab illis in admirationem fuit raptus: solusque ex omnibus qui Athenas proficiscuntur adolescentibus, aliis potius sua communicata quam accepta aliorum doctrina inde discerescit. Hinc quædam semper juvenum, seniorum, Philosophorum, Rhetorum conspecta fuere examina. Ipsorumque etiam Demonum (illius urbis) oculos in se convertit, utpote quibus probe esset perspectum, hunc eos, quibus patrum xvo colebantur honores, ipsis aliquando esse redditurum. Inter dicendum autem simul admiratione alii, ipse vero pudore perfundebatur, nihil enim erat quod sine decenti quo-

των άλλων ὄντων ἐκ ἐλίγων ἐπι-
 θυμῆσαι τρυφῆς, ἀ πάλια ἦν ἐ-
 πὶ τῇ Ἰωνίας αὐτῶ. ἀλλ' ἠγή-
 σααζ μικρὰ τὰ δοκῶντα μεγάλα
 πρὸς τὴν τῇ Ἀθηνᾶς πόλιν,
 τὴν μητέρα τε Πλάτωνος καὶ Δη-
 μοσθένους, καὶ τῆς ἄλλης τῆς πο-
 λυειδῆς σοφίας; ἤκει μὲν ἐκεί-
 σε θείων ὡς προοδήσων οἷς ἠπίστα-
 το; καὶ διδασκάλους ἐνλευξόμε-
 νος δὲναί τι δωραμίνοις ὧν εἶχε
 πλείον. συγγνώμην δὲ καὶ πεί-
 ραν αὐτῶ τε παρίχων καὶ λαμβά-
 νων ἐκόντων, ἐξέπλητῆ μαῶλλον,
 ἢ τῆτο ἔπαχε, καὶ μόνος ἐκεί-
 νος νέων τῶν Ἀθηναίων ἠκόντων δι-
 δάξας τι μαῶλλον ἢ μαθὼν ἀπὸ ἡλ-
 θος, τοιγαρῶν αἰεί τινα σμήνη
 περὶ αὐτὸν· εὐρώηο νέων, πρεσ-
 βυτέρων, φιλοσόφων, ῥητόρων.
 ἔβλεπον δὲ ἅρ' εἰς αὐτὸν καὶ οἱ
 δαίμονες; εὐ εἰδότες ὡς ἔτε
 αὐτοῖς ἐπατάξει τὰ πάτρια. ὁ δὲ
 λέγων τε ἦν ὁμοίως θαυμασὸς καὶ
 αἰδέμενος, ἔ γὰρ ἦν ὅ, ἵε χωρὶς
 ἐρυθήματι ἐφθέγγετο. τῆ μὲν
 ἔν προότητι ἀπάντες ἀπέλαυνον,
 ἔ

Ἐπιστεύεσθε δὲ οἱ βέλγεσι. καὶ
 τῆτοις ἀυτοῖς πρώτῳ ἢ παρ'
 ἡμῶν ὁ μόνῳ ἐν ἀνθρώποις ἀ-
 μεμπτῷ ὁ τῶν μῶνον ἀρετῆς νετι-
 κηκός.

XV. Ἦν μὲν ἐν γνώμῃ τῷ
 νεανίσκῳ τὰς Αθήνας ἐμβιῶναι τε
 καὶ ἐνελειψῆσαι, καὶ τῆτο κέ-
 κριτο πέρας εὐδαιμονίας. τῶν
 πραγμάτων δὲ ἀπαλήθων βασι-
 λεία δεύτερον, ἐφθαρμένων μὲν
 τῶν παρὰ τὸν ἔθρον πόλεων, τῶν
 ᾗ ἐκείσε πεμπομένων στρατηγῶν
 μείζονα ἢ ἐξῆν ζήτυτων, κα-
 λῆται πρὸς ἀρχὴν ὁ φιλοσοφῶν
 Αθήνησιν, ἐξ αὐτῶν φιλοσοφῶν
 παρέχων θάρρειν τῷ πλεῖστα ἠδικη-
 κότε. καὶ γὰρ Φοιεύς γέγονε πα-
 τρὸς τε καὶ ἀδελφῶν, τῶν μὲν
 πάλαι, τῶν δὲ ἐναγχοῦ. ἀλλ'
 ἤλπιζε γε τὰς πίσεις ἐν βεβαίῳ
 κείσθαι, καὶ τὸν ἐκείνῃ τρόπον κρείτ-
 τω τῶν ἐγκλημάτων ἔσεσθαι. ὁ
 μὲν ἐν καλῶν ἢ κακῶν ἤλπιζε

dam rubore proferret. Svanis-
 mi igitur moribus ejus optimo
 tantum cuiusque datum fuit: atque
 inter hos ipsos primum locum te-
 nuit noster ille, solus omnium
 mortalium ab omni labe immu-
 nis, omnique vitio virtute sua su-
 perior redditus.

XV. At enim constitutum erat
 nostro adolescenti & vivere Athe-
 nis, & mortem ibi tandem oppete-
 re, idque ipsum suæ felicitatis sum-
 mum sibi pervaserat esse cacum-
 en. Verum cum publicarum
 rerum conditio Cæsarem consti-
 tuti posceret, urbibus nimirum
 prope Rhenum evastatis, iisque
 qui cum exercitu eo mitteban-
 tur majora quam par erat molit-
 entibus; ad imperium evocatus
 est, philosophiz apud Athenien-
 ses operam navans, eoque ipso quod
 philosophicis studiis incumberet,
 ut confidentior esset is, qui maxi-
 mis eum irritaverat offensioni-
 bus, efficiens. Ille enim & pa-
 trem, & fratres ejus, jam olim
 quidem ceteros, unum vero ex
 illis nuper admodum peremerat.
 Speravit tamen nihilominus fir-
 mo satis spem suam subnixam
 esse fundamento, moresque ejus
 plus quam sua crimina esse vali-
 tuos. Atque illius quidem, qui
 evocabat eum, spes ratione non
 destituebatur: Huic vero quod per-

sane paucis profectorum voluptatum fuerit cupidus, (omnia enim ista in Jonia ipsi copiose suppetebant.) Sed illa, quæ magna certe esse videbantur, pro exiguis reputaverit, cum Atheniensium urbe comparata, Platonis scilicet & Demosthenis, nec non reliquæ multivarie sapientie fecundissima matre? Et isthac quidem acclerato quam maxime itinere venit, iis quæ animo jam fuerat complexus plura adjiciendi proposito, magistrosque aditurus, qui aliquid iis quæ jam tenebat addere possent amplius. At cum jam proprius cum iis esset congressus, suæque dedisset, rursusque accepisset illorum virtutis experimenta, ipsos in admirationem rapuit magis, quam ab illis in admirationem fuit raptus: solusque omnibus qui Athenas proficiscuntur adolescentibus, aliis potius sua communicata quam accepta aliorum doctrina inde discit. Hinc quædam semper juvenum, seniorum, Philosophorum, Rhetorum conspecta fuere examina. Ipsorumque etiam Demonum (illius urbis) oculos in se convertit, utpote quibus probe esset perspectum, hunc eos, quibus patrum pro colebantur honores, ipsis aliquando esse redditurum. Inter dicendum autem simul admiratione alii, ipse vero pudore perfundebatur, nihil enim erat quod sine decenti quo-

τῶν ἄλλων ὄντων ἐκ ὀλίγων ἐπι-
 θυμῆσαι τρυφῆς, ἀ πάντα ἦν ἐ-
 πὶ τῆ ἰωνίας αὐτῶ. ἀλλ' ἡγή-
 σασθε μικρὰ τὰ δοκῶντα μεγάλα
 πρὸς τὴν τῆ Ἀθηνας πόλιν,
 τὴν μητέρα τε Πλάτωνος καὶ Δη-
 μοσθένους, καὶ τῆ ἄλλης τῆ πο-
 λυειδῶς σοφίας; ἡκεῖ μὲν ἐκεί-
 σε θείων ὡς προσήστων οἷς ἠπίστα-
 το; καὶ διδασκάλους ἐψηξόμε-
 νος δύναι τι διωαμένοις ὧν εἶχε
 πλείον. συγγνώμενος δὲ καὶ πε-
 ραν αὐτῶ τε παρέχων καὶ λαμβά-
 ρων ἐκόντων, ἐξέπληττε μάλλον,
 ἢ τῆτο ἔπαχε, καὶ μόνος ἐκεί-
 νος νίων τῶν Ἀθηναίων ἡκόντων δι-
 δάξας τι μάλλον ἢ μαθὼν ἀπηλ-
 θε. τοιγαρὲν αἰεὶ τινα σμήνη
 περὶ αὐτὸν εὐρῶντο νίων, πρεσ-
 βυτέρων, φιλοσόφων, ῥητόρων.
 ἐβλεπον δὲ ἄρ' εἰς αὐτὸν καὶ οἱ
 δαίμονες, εὖ οἰδότες ὡς ἔτ'
 αὐτοῖς ἱκανάξει τὰ πάτρια. ὁ δὲ
 λέγων τε ἦν ὁμοίως θαυμασὸς καὶ
 αἰδόμενος, ἔ γὰρ ἦν ὁ, ἦ χωρὶς
 ἐρυθίμαλος ἐφθίγγετο. τὸ μὲν
 ἐν πραότητι ἀπαντες ἀπέλαυον,
 ἔ

Ἐπιστεύει δὲ οἱ βέλγησι. καὶ
 τέτοις αὐτοῖς πρώτῳ ἢ παρ'
 ἡμῶν ὁ μόνῳ ἐν ἀνθρώποις ἀ-
 μειμπῶν ὁ τὸν μῶνον ἀρετῆς νου-
 κηκός.

XV. Ἦν μὲν ἔν γνώμη τῷ
 νεανίσκῳ τὰς Ἀθήνας ἐμβιῶναι τε
 καὶ ἐπιελυθῆσαι, καὶ τῆτο κέ-
 κρητο πέρας εὐδαιμονίας. τῶν
 πραγμάτων δὲ ἀπαίτητων βασι-
 λεία δεύτερον, ἐφθαρμένων μὲν
 τῶν πρὸ τὸν ἔτην πόλεων, τῶν
 ἧ ἐκέισε πεμπομένων στρατηγῶν
 μείζονα ἢ ἐξῆν ζητήτων, κα-
 λῆται πρὸς ἀρχὴν ὁ φιλοσοφῶν
 Ἀθήνησιν, ἐξ αὐτῶν ἔφιλοσοφῶν
 παρίχων θάρρεν τῷ πλείστα ἠδυσκη-
 κότε. καὶ γὰρ Φοιεὺς γέγονε πα-
 τρὸς τε καὶ ἀδελφῶν, τῶν μὲν
 πάλα, τῶν ἧ ἔναγχῳ. ἀλλ'
 ἤλπιζε γὰρ τὰς πίσεις ἐν βαβαίῳ
 κείνῳ, καὶ τὸν ἐκείνῳ τρόπον κρείτ-
 τω τῶν ἐγκλημάτων ἔσειε. ὁ
 μὲν ἔν καλῶν ἔ κακῶς ἤλπιζε

dam rubore proferret. Svanis-
 mi igitur moribus ejus optimo
 tantum cuiusque datum fuit: atque
 inter hos ipsos primum locum te-
 nuit noster ille, solus omnium
 mortalium ab omni labe immu-
 nis, omni que vitio virtute sua su-
 perior redditus.

XV. At enim constitutum erat
 nostro adolescenti & vivere Athe-
 nis, & mortem ibi tandem oppo-
 tere, idque ipsum suæ felicitatis sum-
 mum sibi pervaserat esse cacu-
 men. Verum cum publicarum
 rerum conditio Cæsarem consti-
 tuti posceret, urbibus nimirum
 prope Rhenum evastatis, iisque
 qui cum exercitu eo mitteban-
 tur majora quam pat erat moli-
 entibus; ad imperium evocatus
 est, philosophiæ apud Athenien-
 ses operamnavans, eoque ipso quod
 philosophicis studiis incumberet,
 ut confidentior esset is, qui maxi-
 mis eum irritaverat offensionibus,
 efficiens. Ille enim & pa-
 trem, & fratres ejus, jam olim
 quidem ceteros, unum vero ex
 illis nuper admodum peremerat.
 Speravit tamen nihilominus fir-
 mo satis spem suam subnixam
 esse fundamento, moresque ejus
 plus quam sua crimina esse vali-
 tuos. Atque illius quidem, qui
 evocabat eam, spes ratione non
 destituebatur: Huic vero quod per-

persvaderet, fidem vocanti tuto posse haberi, & ad infidias istos non spectare honores, erat nihil: id ipsum enim augurari sanguinis fluxus jubebat. Cum tamen nulla effugiendi pateret via, non sine lacrimis invocavit Deos, iisque ut praxto sibi essent exoratis iter fuit ingressus.

XVI. Cæsar itaque nuncupatus ad labores statim ablegatur Herculeis opus habentes lacertis. Cesfit enim ei Belli adversus Gallos gerendi provincia, quorum ultimi Oceani littora accolunt. Constantius namque bello constrictus contra Magnentium qui alienum quidem invaserat imperium, verum cum legum observatione imperabat, nihil non movendum esse existimavit, ut virum istum e medio tolleret. Indeque per litteras Romani Imperii fines Barbaris patere iussit, permitturum sese esse pollicitus, ut quantum possent terrarum in suam potestatem redigerent. Illi itaque facta sibi licentia, lædendibusque per litteras exsoluti, freti insuper maxima ejus qui repellere eos debuisset impotentia, in Italia enim Magnentius suos continebat exercitus; florentissimas urbes impune deprædabantur: atque adeo vici evastabantur, quæ tuebantur mœnia, opes vero cum

τὸν ᾧ ἕδὸν ἦν ὁ πιστεύων ἔπειθεον, ὡς ἐκ εἰς ἐπιβωλὴν ἢ τιμὴν τελευτήσῃ. ταυτὶ δὲ εἰδὼς τὸ ρυῖν αἷμα μανητεύσας. ἀλαδύσεως ᾧ ἐκ ἕσσης καλεῖ σὺ δ᾿ ἀκρυσὶ τὸν θεὸν, καὶ δεηθεὶς αὐμύνην ἐπορεύθη.

XVI. Μετὰ τὸν ᾧ τὴν βασιλείαν ἐπ' αἰθλοῦν εὐθύς ἀποπέδεται τῶν Ἡρακλέους χειρῶν δέσμιον. ἔχει δὲ ὡς τὰ πρὸς τὰς Γαλάτας, ἦν εἰ τελευτήσῃ προσοικῶσι τὸν Ὀκεανόν. Μαγνητίῳ Κωνσταντίνῳ πολέμων, ἀφιλομίονα μὲν ἀλλοτρίαν ἀρχὴν, ἀρχοῦντι ᾧ αὐτῷ μὲν φυλακῆς τῶν νόμων, πάντῃ ὡς δὲ κινῶν ἐπὶ τῷ τὸν ἀνδρᾶ ἐλεῖν. καὶ ἀνοίγει δὲ τὰς βαρβαρικοὺς ἀφ' ἡρακλέωνος τὰς Ῥωμαίων ὄρεας, ἐξῆναι φήσας αὐτοῖς ἐπέσθην δυνάμει κληῖσας. δοθείσης ᾧ ἐκείνοις τὴν ἀδείαν, καὶ τῶν σωθηκῶν λελυμένων ταῖς ἐπιτολαῖς, ἰαυθεῖν ἐπὶ πολλῆς ἔκωλύσασθαι ἐρημίας. ὁ δὲ δὴ Μαγνητίῳ ἐν Ἰταλίᾳ ταῖς δυνάμεισι ἔχει, μυστῶν λείων ἐργάζονται τὰς εὐδαίμονας

μοντας πόλεις , καὶ κατισύροισι
 μὲν κῶμαι , κατισείλο ἢ τεί-
 χη , χρεήματα δὲ ἤγετο , καὶ
 γυναῖκες , καὶ παῖδες , καὶ οἱ
 δουλοῦτες ἠκολούθουν τῶν αὐτῶν
 πλῆτον οἱ δούτυχοι ἐπὶ τῶν ὤμων
 φέροντες . ὁ ἢ ἐ δουράδμⓄ δου-
 λείων , καὶ γυναῖκα καὶ θυγα-
 τέρα ὄραν ἐν ὕβρει κλαίων ἀπισ-
 Φάτιστο . μεταπηγεμένω ἢ ἐκεί-
 σι τῶν παρ' ἡμῖν ἀγαθῶν , ἐ-
 γεώργουν οἱ κενεραῖκοι τὴν ἡμε-
 τέραν μὲν τοῖς αὐτῶν χερσὶ , τὴν
 δ' αὐτῶν ταῖς τῶν εἰλημένων . αἱ
 δ' αὖ διαφυγῆσαι τὴν ἀλλοσιν
 ἰαυτὴν τερχῶν , γῆν μὲν ἐκ εἰ-
 χον πλὴν ὀλίγη κομιδῇ , λιμῶ
 ἢ ἀνηλίσκοισι , παντός ἀπλόμε-
 νοι τῶν δουραμένων τρέφον . ἕως
 εἰς τοσῶτον κατέστησαν ἀειθμόν ,
 ὥστε τὰς πόλεις αὐτὰς ἀγρὰς τε
 εἶναι καὶ πόλεις , καὶ τὸ εἶσω πε-
 ρυβόλων ἀοίκητον ἀρκῆσαν γεωρ-
 γίαν . καὶ γὰρ βῆς σιωεζεύγυσι ,
 καὶ ἄροτρον εἰλκέσι , καὶ σπέρ-
 μα κατεβάλλεσι , καὶ ἀνήγει σά-
 χυς , καὶ θερειτῆς , καὶ αἰ-
 λας , καὶ πάντα ταῦτα εἶσω

fœminis liberisque abducebantur,
 quos sc̄quebantur in servitutum
 redacti (parentes atq; mariti,) pro-
 prias opes suas miseri humeris suis
 gestantes. Servili autem condi-
 tioni quisquis accommodare sese, u-
 xoremque aut filiam hostium pe-
 tulantiæ obnoxiam videre non
 poterat, lacrymas profundens ma-
 gnetatus fuit. Cumque hac ratione e-
 orum, quæ apud nos erant, opti-
 ma quæque ad hostium regiones
 fuissent translata; nostros, qui eos
 occupaverant, suis manibus cole-
 bant agros, suos vero manibus
 eorum quos in captivitatem ab-
 duxerant. Illæ porro urbes, quæ
 mœniorum robore quo minus ex-
 pugnarentur fuerant consecutæ,
 agrorum paucitate laborabant,
 fameq; adeo enecabantur; à nul-
 la omnino re manus abstinentes,
 quæ modo vitam sustentari posse
 ducerent, donec ad eam paucita-
 tem cives redigerentur, ut ipsæ
 urbes agros simul urbesque re-
 præsentarent, earumque pars in-
 colis destituta, intra ipsa mœnia
 agriculturæ, quantum opus esset,
 locum faceret. Namque & boves
 jungebantur aratro, & sementis
 instituebatur, & aristæ prodi-
 bant, & messor, & area, omniaque
 ad agrorum culturam spectantia
 occurrebant intra portas: ita ut

H h

non

non facile aliquis eos qui in captivitate fuerant abducti, illis magis miseros pronunciare ausus fuerit, quibus domi manere fuerat integrum.

XVII, Atque ille quidem qui tanta mercede victoriam fuerat mercatus, initio quidem lætabundus exultabat. Cum autem prostratus tandem victusque hostis fuisset, ipsius autem proditio in apertam lucem fuisset protracta, Romaque tantum non publice mutilatam se laceratamque pessime esse exclamaret; sui quidem captis periculo depellere petulantissime sese gerentes Barbaros ausus non fuit, sed illum istam expeditionem suscipere voluit, qui modo ex Philosophorum scholis ad arma gerenda fuerat protractus. Maxime vero insolitum id erat, quod eundem & superare hostes; & iis interiori discedere simul optaret; istud quidem quod fines amplificari, hoc vero quod invidiæ suæ satisfieri cuperet. Quod enim non minus ad exitium quam ad victoriam eum ablegaverit, paulo post declaravit. Cum enim ei essent legiones, quæ tribus olim imperiis tuendis suffecerant, multique pedites multi item equites ei suppeterent in quibus maxime id fuisse terribile puto, quod nullis vulneribus locum armatura eorum concederet; trecentos, eosque

φυλῶν ὡς' ἕκ ἅν τις εἴησεν
ἀθλιωτέρας εἶναι τὰς ἀλόγους τῶν
ἄνθρωποι μετόπιστον,

XVII. καὶ ὁ μὲν τοσούτοις μισθῶ
τὴν νίκην προέλαβεν. εὐθύς μὲν
ἠδύλο καὶ ἐγαυρία. τῆ πολέμῳ
ἢ εἰρημίας καὶ τῆ προδοσίας ἐκ-
φανείσης, μονομαχίᾳ βοώσης τῆ
ῥώμης ὡς ἠκρωτηρίασαι, τοῖς
μὲν αὐτῷ κινδύνοις ἐξελάσαι τὰς
καμάζοντας ἐκ ἐτόλμα, στρα-
τεύσει ἢ τὸν ἐκ Μυσείων ἀρτί-
πρὸς ὅπλα εἰλκυσμένον ἤξει. καὶ
τὸ δὴ κτηνότατον τὸν αὐτὸν ὁμῶ
κρείττω τῆ Φαινῆσαι καὶ χεῖρω
τῶν πολέμῳ ἠυχέλο, τῷ μὲν
τῆ γῆς ἐπιθυμῶν ἐκείνο ποιῶν,
φθόνῳ δὲ τῆτο. καὶ ὅτι γε ἀπο-
λέμῳ ἔχ' ἤττον ἢ κρητήσονται
ἐξέπεμψεν, εὐθύς εἰδοξεν. ἕσσης γὰρ
αὐτῷ στρατιάς, ὅση πρότερον
τρῆς βασιλείας σιωεῖχε; καὶ
πολλῶν μὲν ὀπλιῶν, πολλῶν δὲ
ἰππέων ὄντων, ὧν οἶμαι φοβε-
ρώτατον τὸ τῆ ὀπλοσκευῆς ἀτρω-
τον; τριακοσίας αὐτῷ τὰς Φαυ-
λοῦ

λαίματ' τῶν ὀπλιῶν ἐκέλευεν ἔπει-
 ας, τὰς δὲ ἰδρυμένους αὐτὸν ἐ-
 κεί στρατιώτας εὐρήσεν. ἔτσι ἦ-
 ἦσαν οἱ μεμαθηκότες ἡτῆρας, ἔ-
 κεί ἐργον ἦν πάλαι πολιορκη-
 ας.

XVIII. τὸν δὲ ἔδεν ἄρα ἴε-
 ταν ἰτάραξεν, ἔδειξεν παύ-
 φοβον. ἀλλὰ τότε πρῶτον ὄπλων
 τε καὶ πολέμου γενόμενος καὶ
 μέλλων ἐπὶ τὰς αἰεὶ νενικηκότας
 ἐξάγειν στρατιώτας τρέμοντας, ἔ-
 τω μὲν ἤνεγκε τὴν σκυρὴν, ὡ-
 σπερ ἀπὸ βυθίων ἐξ ἀρχῆς ἀ-
 παίδα μεταχειρίζομενος. ἔτω δὲ
 ἐχάσει θάρρων, ὡσπερ μωρίων Ἀι-
 ἀντων ἡγάμενος. δύο δὲ ἄρα αὐ-
 τὸν ἐποίει τοῖστον, ἐν μὲν ἡ σο-
 φία, καὶ τὸ τὰ βυλεύματα
 εἰδέναί χειρῶν ὄντα δυνατώτερα.
 ἕτερον δὲ τὸ πιστεῦν αὐτῷ συστρα-
 τεῦεν τὰς θεάς. ἦδει δὲ καὶ τὸν
 Ἡρακλέα τῆς εὐγα Διαφυγόντα
 τῆ ῥοπῆ τῆ Ἀθηνᾶς: τὸ δὲ τῶν
 θεῶν πρὸς αὐτὸν εὐνοίας εὐθύς
 ἀπὸ γραμμῆς ἐναργὲς τὸ σύμβο-
 λον. Κιηθεὶς δὲ ἐξ Ἰταλίας ἔ-

pesimæ notæ seqvi illum iussit,
 eo usus prætextu, quod in istis (ad
 quas abeundum illi erat) regio-
 nibus inventurus esset milites in
 iis collocatos. At vero isti erant
 fugæ affveti, & qui dudum aliud
 fecerant nihil, quam ut obsideri
 se paterentur.

XVIII. Sed nihil tamen horum
 omnium Nostrum exterruit, nec
 ut percussus metu videretur effe-
 cit. Quin potius, licet tum pri-
 mum arma bellaqve attingeret,
 militesqve educatur⁹ esset timidus
 atqve trementes, contra eos qui
 nunquam non hætenus vicerant;
 ita tamen arma tractavit, ac si per
 omnem ætatem non libros sed
 clypeum gestasset: itaqve proces-
 sit intrepidus, ac si ingentem exer-
 citum militum, a Jace fortitudine
 non inferiorum duceret. Duo
 autem fuerunt, quæ ut eo animo
 esset effecerunt; alterum sapien-
 tia erat, quodqve nosset consilia
 plus quam manus plerumqve va-
 lere: alterum quod Deos stare à
 partibus suis firmiter sibi haberet
 persuasum. Jam vero noverat,
 Herculem vel ex stygiis undis e-
 mergisse Palladis adjutum auxilio:
 Deorumqve in se benevolentiz
 statim ab ipsis carceribus luculen-
 tum signum acceperat. Cum e-
 nim adulta hyeme ex Italia profi-
 cisci iussus esset, quo tempore nil
 H h 2 expe-

expeditius erat quam frigore nivibusque enecare eum, tecto ab aeris injuriis nullo defensum; a deojucundis usus solis radiis iter fecit, ut ver esse dicentes istud anni tempus, (qui cum eo proficisciebantur) procefferint: sicque antequam hostes profterneret, de frigore reportata victoria est.

XIX. Quia illud etiam melioris fortunæ argumentum erat. Scilicet cum per primum ejus, quam nactus fuerat, provinciam, iter faceret oppidum, corona ex teneris ramis plexa, complures namque funibus ex columnis suspensas, in mœniis sublimes statuere solent decuriones: Harum inquam coronarum, quibus urbes ornare solemus aliqua, vinculo quo suspendebatur soluta, in Cæsaris decidebat caput: subitoque clamor undique fuit exortus. Hac ipsa enim, ut ego quidem arbitror corona portendebatur, trophæa ab eo paranda, & quod victor ab hostibus esset rediturus.

XX. Quod si itaque ille a quo missus fuerat, copiam ipsi fecisset statim aggrèndi opus, suisque utendi consiliis, ad alium statum res isthic statim visurus fuisset perductas. Jam vero omnibus ad agendum rebus præterquam purpura deftitutus erat: vivebantque

χειμῶν μεσῶν, ἡνίκα τὸν μὴ εὐγῆ σωζόμενον ἔτοιμον ἦν ἀπολωλέναι κρυμῶ τε καὶ νιφάσῳ, ἔτω Φαιδραῖς ἀπολαύων ἐπορεύετο τὸ ἀκρίν, ὡς ἔαρ ὀνομάζοντες τὴν ἄραν ἐχώρην, καὶ πρὸ τῶν πολεμίων τὸ ψυχρὸν ἤτρητο.

XIX. καὶ μὴν καὶ κείνῳ γε σημῆιον τὸ βελτίον τύχης. διεξιὼν γὰρ πολίχιον τὸ πρῶτον ἦς παραγάμβαναι γῆς, σέφακόν τινα κλαδῶν, πολλὰς δὲ ἐκ καλωδίων τριγυμῶν εἰς κίονας ἐκ τοίχων ἐξεβλήσαν οἱ δῆμοι μετῴρων τῶν εἰς τῶν σφάνων ἢ καλλωπίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεῖς τῷ δεισμῷ, καλαβαίνων ἦν ἐν τῇ τῷ βασιλέως κορυφῇ καὶ βοῇ πανταχόθεν. ἐδηλῶτο γὰρ εἴμαι τῷ σφάνῳ τὰ μέλλοντα τροπαια, καὶ ὅτε νικήσων ἔρχεται.

XX. εἰ μὲν ἔν ὁ πέμψας ἐπέτρεψεν εὐθύς ἐν ἔργοις τε εἶναι καὶ χρεῶν τοῖς λογισμοῖς, εὐθύς ἐδέχετο τὴν ἐκῆ μεταβολὴν. νῦν δ' ὁ μὲν πάντων ἦν ἀπορῶ. πλὴν τὸ χλαμύδων. οἱ στρατηγῶν

γοὶ ὃ κῦριοι. ταῦτα δὲ ἐδέδοκ-
 το τῷ πεπομφότι, τὸς μὲν ἐπι-
 τάτην, τὸν δὲ ὑπερεῖν. ὁ δὲ
 Ὀδυσσεύς τε καὶ τῶν Ὀδυσσεύς
 μεμηνημένῳ ἠνείχῃ. τοῖς στρατη-
 γοῖς δὲ ἄρα ἤρεσκε καθεύδειν, τῆ-
 τι δὲ ἠυποκεῖ τὰς ἐναλίξις, οἱ
 βασιλείως ἠκούσῃ ἔχοιεν ἂν πρό-
 τερων. ἀλλ' ὅμως, καὶ κωλυ-
 μέναι πράττειν, ἐπιούσῃ δὲ μό-
 νον καὶ θεῶν τὰ ἔθνη, τῆσι δὲ
 ἐδέδοκτο μόνον, τοσῶτον ἔχουσε τῶ
 νομά τε καὶ τὸ πρόσωπον, ὡς
 ἤδη τις τῶν κτκλεισμένων πο-
 λύν τινα χερόν καὶ τῆλαριχουμέ-
 νων ἐκπηδήσας, εἶλε βάρβαρον
 πρὸς τῷ τείχει γεωργύλια, καὶ
 ἀλλῶν ἄλλον, καὶ ἕτερον ἕτε-
 ρον. καὶ τινα καὶ νυκτερινὴν ἐπι-
 χείρησιν νεανίσκων ἀπεκρέσαντο
 πολλῶν γέροντες ὀλίγοι, γῆρα
 τῶν ὀπλων ἀφαιμένοι. οἱ μὲν δὲ
 κλίμακας φέροντες καὶ πύλας ἐρή-
 μως προσέθεσαν ὧ δὲ τρέπω τῶν
 πόλειαι τὰς πλείστας ἠέκησαν. οἱ
 δὲ, ὡς ἠδοῦντο, πάν τὸ φα-
 νέν ὅπλον ποιησάμενοι, παρηβη-

suo arbitrio qui cum exercitu
 missi fuerant. Sic enim is, a quo
 missus erat noster, ordinaverat, ut
 illi imperarent, huic sola obse-
 quendi facultate relicta: Id quod
 tamen ille Ulyssis, sociorumque
 Ulyssis memor, quovis ferebat ani-
 mo. Placuit itaque illis quorum
 summa in exercitu erat potestas
 quietem agere, id quod hostibus
 erat percommodum, cum nimi-
 rum, Cesare licet adventante, ea-
 dem tamen quae antea ipsis tenere
 liceret. Nihilominus, quamvis ni-
 hil agere permitteretur, sed po-
 pulos spectandi tantum; causa cir-
 cuiret; id enim ut faceret solum
 fuerat decretum; tantum tamen
 nomen ejus atque aspectus valuit,
 ut eorum, qui longo fatis tempore
 obsessi & macerati fuerant, ali-
 quis profiliens Barbarum sub ur-
 bis moeniis agriculturam facien-
 tem captivum traxerit, quem se-
 cutus alius alium, & tertius ter-
 tium cepit. Imo & nocturnam
 quandam invasionem a quamplu-
 rimis juventute valentibus tenta-
 tam, pauci quidam senes, quibus
 ob aetatem dudum fuerat indulta
 vacatio, fortiter depulerunt. Illi
 namque scalis allatis, portis omni
 praesidio destitutis eas applicave-
 rant, qua arte maximam urbium
 partem ceperant antea: Hi vero
 re illa percepta, quicquid se illis
 offerebat in armorum usum con-

vertentes, pedibus accurrebant fenilibus, Cæsaris altum inclamantes nomen: viceruntque venes, non aliter ac Myronidis milites, aliis quidem illorum manu interfectis, aliis vero seipfos deorsum præcipitantibus, atque ita vitæ suæ invenientibus exitum.

XXI. Facta quoque est quorundam juvenum in Barbarorum agros irruptio, qui antea similibus ausis assueti non fuerant: fueruntque isti in fugam conversi, illi vero cædibus indulgebant, non videntes quidem Cæsarem, vel inde tamen quod non longe eum nosset abesse, animos sumentes. Alii qui de sedibus mutandis jam cogitaverant, dissipato qui animas eorum occupaverat metu, manserunt. Cumque Barbari ex densissima sylva proruentes postrema exercitus iter facientis cæderent, adeo rerum faciem immutavit, ut illi qui ægre facere nostris speraverant, ad internecionem cæderentur, & eorum qui aliquem interemerant, quilibet cædis perpetrare argumentum caput interemti ferebat, statutumque erat cuius capiti abscisso pretium. Quamobrem omni studio in capita hostibus præsecanda incumbebant omnes: Lucri enim cupiditate sapientissimus Cæsar à metu militum animas quasi expurgabat, utque acciderent aliquid, eis pervasit, ali-

κάσι ποσιν ἔτρεχον βεῶντες τὸ γὰρ βασιλέως ὄνομα, καὶ ἐνίκων οἱ γέροντες, ὡς περ οἱ μυρωνίδου, τὰς μὲν αὐτοὶ κλείουσι, οἱ δὲ καὶ σοφᾶς αὐτὰς ἀνωθεν ῥιπῆντες ἀπέθνησκον.

XXI, Ἐγένετο δὲ τῶν νέων ἐκδρομὴ τις ἐπὶ τὰς βαρβάρους, ἢ πρότερον εἰωθότων, καὶ οἱ μὲν τραπήεις ἔφευγον, οἱ δὲ ἐτρέφον ἐν ταῖς σφαγαῖς, ἔχ' ὀρώντες μὲν τὸν βασιλέα, τῷ δὲ πλησίον αὐτὸν εἶναι θεοαῖρηκέτες. ἄλλοι μετανίστασθ' μέλλοντες, ἐκβαλόντες τῶν ψυχῶν τὸν φόβον, ἔμεινον. βαρβάρων δὲ ἐκ δασείας ὕλης ἐπιβιθεμένων τοῖς ἐσχάτοις ἐν τῇ πορείᾳ τῆς στρατίας, πρὸς τοσούτον τὸ πρᾶγμα μετέστησαν, ὥστ' οἱ λυπήσων ἐλπίσαντες ἀπισφάττοντο, καὶ ὁ κλείνας μαρτυρεῖ φάσθαι τὴν εὖ τεθνεῶτα ἐκόμιζε κεφαλὴν, καὶ ἦν τις μισθὸς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἡ πολλὴ αὐτῇ κεφαλῇν τεμῆν, τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ τῆς κέρδους ὁ σοφάτατος ἐκείνου ἐκάθηρε τὰς ψυχὰς τῆς δειλίας, καὶ τὸ λαβεῖν

βεῖν ἐθέλειν, τολμᾶν ἔπειθεν. οἱ δ' εἰς τὰς νήσους αἷς ὁ ῥῆν ποιῆ τῶν βαρβάρων καταφεύγοντες, θύρα τοῖς νέεσσι τε καὶ πλέεσι τῶν ἡμετέρων ἦσαν. καὶ τοῖς ἐκείνων βεσκήμασιν αἱ πόλεις ἐσιώηθη.

XXII. Καὶ μὲν δυοῖν πόλεων Ἰάν μεγίστων καὶ τὴν μὲν εὐρώων μυρίας προσβολαῖς κακακωμένην, Ἰὴν δ' ἑναγχοῦ ἐφόδῳ μιᾷ κεινωμένην τε καὶ κειμήνην, τῇ μὲν χεῖρα ὤρεξεν εἰς ἀνάστασιν, καὶ φρενὰς ἐγκαλίευσεν Ἰὴν δ' ἀπειρηκῆσαν τοῖς ἀπασιν, αἴσας καὶ ὄθεν ἔνιμ ἀναγκασθῆναι Ἰραφῆναι, παρεμυθήσατο ταῖς ἀμείνοσι τῶν ἐλπίδων. ταῦτα ὄρων τις βασιλεὺς μοίρας ἔσμιπραῖς βαρβαρικῆς, ἤκεν ἀπολογίαν τε κομίζων, ὡς ἔμεγάλα ἠδίκηκε, καὶ σπονδὰς αὐτῶν, καὶ συμμαχίαν λέγων, ὡς δ' ἐδόκει τε λέγειν, σπίνδεσαι, βραχύν τινα χρόνον τοιῶν αὐτῶν ἐπιεικτέρον τῷ φόβῳ τῶν δευτέρων.

XXIII. Ταυτὶ μὲν ἔν καὶ ὅτι πλείω τῶν τὴν χώραν ἐπιών

quid accipiendi desiderium. Barbarorum autem quotquot in eas quas Rhenus facit confugere Infulas, nostris, qui navigiis vecti, vel natantes ad eos penetra- bant, in prædam cesserunt: eorumque gregibus civitates lautissime pa- ſcebantur.

XXII. Cum porro duarum am- plissimarum urbium, alteram in- numeris afflictam irruptionibus, alteram vero uno impetu pene e- vastatam prostratamque inveniret; alteri quidem manus ut resurge- re quasi posset porrexit, præfidiis- que eam munivit: alteram vero ita rebus omnibus destitutam, ut etiam modo parum licito victum quærere cogeretur, meliora dein- cept sperare iussit. Quæ omnia Rex quidam, qui haud exiguo Bar- baræ terræ imperabat tractui, vi- dens, venit, sequæ ipsum exculavit, non adeo multis sese nostros of- fendisse inquam, sædusque cum his ambiens, suumque pollicitus auxi- lium. Cumque ea dicere, quæ non nihil erant, videretur, in sædus receptus est, exiguo temporis spa- tio frugis bonæ se esse ostendens eo, quod se inferioribus metum incuteret.

XXIII. Atque hæc quidem, imo longe plura obtinuit, cum saltim itineribus obire provinciam eili- ceret,

ceret, nec data adhuc esset facultas, ea quæ animo ipse agitabat perficiendi. Cum vero avocatus tandem fuisset Militum magister, qui hostes turpiter metuens, suis superbe imperare solebat, atque in locum ejus surrogatus esset Vir tum cetera optimus, tum militaris peritiæ neutiq̃vam expers, plurimæq̃ illa impedimenta tandem essent amota, tum demum, tum inquam appetebat tempus, quo quid valeret Cæsar, tandem posset ostendere. At vero ut istis attendat aliquis velim. Nimirum cum constitutum esset Constantio ut Barbari in suis terris invaderentur, ejusque rei jam olim desiderio non minori flagrasset Cæsar, quam cursorius equus, iisque intra quos continebatur carceribus, tanquam angustis nimium, dudum esset indignatus; Constantius denique ejus considerans copias, easque tantis suis impares esse animadvertens, duplo majores quam hæctenus habuerat, submisit; triginta nimirum armatorum millia, quibus Magistrum præfecerat, Imperatoriis uti videbatur artibus instructum.

XXIV. Atque jungi quidem utrumque illum exercitum oportuisset. Verum cum non adeo longis terrarum spatiis à se invicem uterque distaret, veritus Constantius

ἔχουσε, ἔγωγε πάντῳ ὁ Διαιτηθεὶς πρῶτον εἰς ἐξουσίαν ἤκων. ὡς δὲ ἀπὸ ἀλλοκλήου μὲν ὁ γένος πολεμίας δεδιώς στρατηγός, εἰς δὲ γένος οἰκείας ὑβρίζων, ἤκε δὲ Διδάχου ἀνὴρ γὰρ ἀλλὰ βέλεις, καὶ πολέμων ἐκ ἀπειροῦ, καὶ τῶν κωλυμάτων γὰρ πολλὰ ἐπέπαυτο, τότε δὲ τότε τῷ βασιλεὺς καιρὸς ἐπιδείξως ἀκριβῶς παρῆν. σκοπεῖται δέ τις, ὡς γὰρ ἐδόκει τῷ πρεσβυτέρῳ δεῖν γενέσθαι Διδάχου ἐπὶ γένος βαρβάρων, γένος δὲ ὁ κωτεροῦ ἦρα πάλαι, καὶ Δάπερ ἵπποδρόμου, καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκη ἢ κατεῖχετο, ἢ χροτο μικρὰν ἔσαν ὁ Κωνσταντῖου ὄρων τὴν ἐκείνη δύναμις, καὶ δὲ τολμήματι ἤτιστα, πέμπει τῶν αὐτῶν διπλασίαν, τρισμυρίας ἑπλῆτας, ἐπισήσας ἡγεμόνα, δεκάτη ἐπίστασθαι δυνάμει χρῆσθαι.

XXIV. Καὶ ἔδει δὲ στρατεύματα ἐν ταῦτα ἀμφοτέρωθεν γενέσθαι. καὶ ὡς ἦν ἡ πολὺ τὸ σωμαῖσι μέσον, δείσας ὁ πρεσβύτερος μὴ μετά-

μετ' ἄρχῃ τ' νίκης ἀτέρῳ, καὶ
 αἶμα ἠγυμνῶ ἀρκέσειν τὰς αὐ-
 τῆ, κελεύει τῶ μὲν μηκέτι συμ-
 μίξαι, διαβῆναι δὲ μόνον. γε-
 Φυρᾶντι δὲ αὐτῶ πλοίοις τὸν ποτα-
 μὸν, ἱερμόνης τ' ὕλης ἀφία-
 σιν ἄνω οἱ βάρβαροι καὶ ἔβαν πα-
 χῆ ξύλων, ἀ προσιπλοῖα ἱαῖς
 κενσί, ἱαῖς μὲν ἀέσασε, ἱαῖς
 δὲ καὶ κατέδυσε. διγελευμῆς
 δὲ τ' πρώτης πύλας ὁ μὲν ὤ-
 χητο Φεύγων, καὶ αἱ τρεῖς μυ-
 ριάδης. ἱαῖς βαρβάροις δὲ ἐκ
 ἤρκει τὸ μὴ παθεῖν, ἀλλ' αὐ-
 τῶν ἤδη νομίσαντες εἶναι. ἱαῖς καὶ
 δεῦσά τι, διαβάντες ἐδίωκον,
 καὶ καθ' ἅλα βῆτες ἐκίμων, καὶ
 παμάνιστον ἀνεχώρουν καὶ σωτη-
 ριον ἔργον ἔργον, μάλλον δὲ ἀπὸ
 λόγων ἤρχοντο ἱαῖς δευτέρων. αἷς
 γὰρ ἦσαν οἴκοι πάλιν, ὁ βασι-
 λεὺς δὲ ἐν ἐπίμπλει πυρῶν καὶ
 φρεῖα καὶ πόλεις ἀπὸ ἱαῖς ἐκεί-
 τοις εἰργασιδῶν ληῶν, ἱαῖς ἱαῖς
 στρατιωτῶν χερσὶ, ἔπως οἶόν γε
 ἦν, ἐπὶ ἱαῖς τῶν κρωμῶν. καὶ
 ἱαῖς κείμματα ἀνίστη, καὶ πόρρω δὲ
 εἶητε χεμμάζοντι βασιλεῖ ἱαῖς ἱαῖς

ne in victoriæ partem Cæsar ve-
 niret, simulque pares fore susti-
 nendæ hostium multitudini suos
 confusus, Magistro militum iussit
 ne Cæsari jungeret copias, sed so-
 lus Rhenum trajiceret, Cumque
 ille fluvium navibus junxisset,
 barbari cæcis arboribus ingentes
 stipites secundo omne dimise-
 runt; qui incidentes in naves, alias
 dissparunt, alias confregerunt,
 nonnullas etiam submerferunt.
 Igitur cum primus conatus male
 cessisset, hic quidem cumque eo tri-
 ginta illa militum millia fugam
 capessiverunt: Barbaris vero satis
 non fuit, quod passi fuerint nihil,
 sed suarum etiam partium esse e-
 xistimantes aliquid facere, flumi-
 num transgressi, persecuti sunt no-
 stros, eosque affecuti, strage inge-
 nte edita, triumphum canentes dis-
 cesserunt. At nostri facinori op-
 posuerunt facinus, imo potius
 Rhetorum more secundam actio-
 nem obiverunt. Cumenim do-
 mum versus se recepissent, Cæsar
 castra & urbes frumento ex Bar-
 baricis messibus rapto implebat:
 quam ad rem militum opera,
 quantum fieri poterat, utebatur.
 Præterea loca evastata restaura-
 bat, constitutumque fuit ut Cæsa-
 ri paulo longius a Rheni littori-
 bus hyemem transigenti, omnes

hostium motus celerrime nuntiantur; aliis ab aliis nuntium accipientibus: vastum enim regionum incolis destitutarum spatium antea effecerat, quo minus presentire insidias eorum liceret.

XXV. Ista itaque ubi Barbari rescivissent, Romanos in terra Romanorum messi suz falcem immittere indignati, quasi hereditario jure ad se spectantia demeterentur, Legatum ad Cæsarem miserunt. Cui ut litteras, quibus tractus ille ipsis fuerat concessus, produceret, cum in mandatis dedissent, Constantii voluntati Cæsarem adversari dixerunt: atque vel istud ei jactabant esse fatendum, vel observanda esse ea quæ scripta videret, vel si neutrum vellet, bellum ei esse expectandum. Cæsar autem Legatum istum exploratoris animo adventasse inqviens, quod sibi probabile non fieri diceret, eo audaciz processurum fuisse Barbarorum illorum Regem, apud se manere jusfit. Ipse tamen probe memor erat earum quas è litteris illis recitare audiverat instigationum, utpote quæ a veteribus militum magistris ipsi fuerant expositæ. Satisque gnarus rem istam omnibus motibus illis dedisse originem, milites animo gestientes ad pugnam eduxit;

ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις ὀξείας κενύσειν ἔμελλεν, ἄλλων παρ' ἄλλων δεχομένων τὸν λόγον, πρῶτον δὲ τὸ μῆκος τ' ἐρήμης ἀφῆρείτο τῆς τῶν ἐπιβουλῶν αἰσθησιν.

XXV. Ταῦτα δὲ πυνθανόμενοι, Ῥωμαῖοι ἐν γῆ Ῥωμαίων τὰ ἐκείνων ἀμωσύας, ἀγανακτισταίης, ὡςπερ τῶν παλαιῶν αὐτοῖς κειρομένων, πέμψαντες κήρυκα. καὶ δι' ἐκείνους δεκνύσας τὰς ἐπιστολάς αἰ τὴν γῆν αὐτῶν ἔφασκον τοῖς τῷ πρεσβυτέρῳ δόξασσι καὶ δὴν τῆτο ὁμολογεῖν, ἢ τοῖς γεγραμμένοις ἐμμένειν, ἢ μηδέτερον βυλόμενον ἐλπίζον μαχῆν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἐπὶ κατασκοπὴν ἤκεισιν εἰπὼν, μὴ γὰρ ἂν ἔτω γένεσθαι θρασύν τὸν ἐκείνων ἀρχοῖα, κατέειπεν. αὐτὸς δὲ μεμνημένος τῶν ἐπιβουλεύσεων ἃς ἤκουσεν ἐν ταῖς συγγραφαῖς, τῶν παλαιῶν ἐκείνων διεξιόντων στρατηγῶν. καὶ καλῶς εἰδὼς ὅτι λόγῳ τοιαύτῳ ἔργων ἠγέμενος, εὐψυχον ἐπὶ τὴν συμπλοκὴν παραπέμπει τὸν στρατιώτην, καὶ εἰπε λόγον, ὃν ἠδιστα μὲν ἂν εἰς τὸν

τὸν παρόντα λόγον ἐνεσηκα, τῷ νόμῳ ἧ ἔπει ταῦτα, ἐκ ἐπιπέδου, τοσῶτον ἔποιμα' ἂν ἔτι τοῖσι δ' ἄφαρ πόλιμα γλυκίων ἐγένετο, πρότερον τὸ μηδὲν ποιεῖν.

XXVI. καὶ ἰδοὺ δὲ κίρας μὲν ἑκάτερον τῆς ἰππέας ἔχον, τὸ μέσον ἧ εἶναι τῶν ὀπλιτῶν, τῆς ἧ ἀμείνους ἑκατέρων τῶν ἐν τῷ δεξιῷ περὶ τὸν βασιλίαν. καὶ τῆς ἔδει μὲν τῆς πολιμίας λαοθάεν, λαοθῆν ἧ ἐκ εἰασον ἀύλομόλων τῶν κακία. γιγνομένης ἧ τ' ἐκείνων ἀβασίας, κωλύσαι μὲν ἐξόν, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκ ἐβλήθη, ἀλλ' ἔδὲ μέρει μικρῷ προσησῶν μαχίσασα. ἤδη δὲ ὄλων τρισμυρίων κατέβασι, πρὶν ἐπιγενέσθαι πολάκις τοσῶτας ἐγνώκασαν γὰρ ὡς ἦν ἀκέραι ὕστερον, μηδένα τῶν μαχίμων οἰκοί μίνεν. ἀμφὼ τοίνυν ἄξιμα θανατάσαι, τὸ μῆτε τῶν πρώτοις ἀπανήσαι, μῆτε πᾶν τὸ κεννημῶν δέξασα. γὰρ μὲν γὰρ ἦν ἔ μέγα, τὸ ἧ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ καὶ τὸ μὲν μικρῷ

oratione praemissa, quam lubens volensque huic ipsi sermoni inferuissem, verum cum leges nobis circa ista propositae minime id patiantur, hoc saltem erit dicendum: dulcius tum quidem fuisse militibus bellum & praelia, quam otium antea ipsis fuerat.

XXVI. Atque visum quidem fuit equites in utroque cornu, in media autem acie pedites esse collocandos: optimum vero quidem ex iis in dextro cornu circa ipsum Caesarem. Atque id quidem latere hostes debuisset: verum latere non passa est transfugarum quorundam perfidia. Cum itaque fluvium trajicerent Barbari, impediri quidem id facile poterat, hoc tamen noluit fieri Caesar, imo ne quidem cum exigua nimis eorum manu praelium voluit committere. Postquam vero triginta milia eorum illum superassent, in eos irruit, priusquam plures multo ipsis subvenire possent: fecerant enim, ut postea nunciatum fuit, decretum, ne cuiquam bello idoneo domi confidere liceret. Utrumque itaque laudem & admirationem meretur, tum illud quod in primos statim non fuerit facta irruptio, tum hoc, quod omnibus quae ad pugnam illam adducebantur copiis fluvium transmittere non fuerit datum. Illud enim ma-

gnum non erat atque egregium, hoc vero maximo non caruisset periculo: & illud quidem animi parum generosi, hoc vero imprudentis fuisset atque temerarii. Atque proinde plures quam ipse ducebat, & quidem multo plures, transitu non prohibuit, at impetu, in eos tempestive facto, ne plures ad eos affluerent effecit.

XXVII. Barbari autem, quibus cuncta fuerant prodita, robur omne exercitus, illi adversæ aciei parti, quæ maxime valebat, opposuerunt. Dextroque cornu subfidariam destinarunt turmam, quam sub aqueductu quodam edito occultabant, arundinibus densis (uliginosus enim erat ille locus) eos, si subsiderent, abscondentibus. Non potuerunt tamen fugere oculos Romanorum, qui editum quendam à parte sinistra occupaverant locum: qui simul æ eos viderunt, clamore sublato accurrentes, hos quidem surgere coactos infecuti sunt, in mediam autem aciem intulerunt terrorem, fuga fugam pariente, prioribus nempe ultimos trahentibus. Factum autem simile quid in ea pugna fuit illis, quæ in navali Corinthiorum contra Corcyros prælio evenerunt: in hac enim etiam & vincere & vinci utriusque parti contigit. Vicit namque

τὴν γνάμην, τὸ δὲ ἀλογίςτ.
 Διὰ τῆτο πλείους μὲν ὧν ἦγε, καὶ
 πολλῶ ἴσι, περαισιμίας ἐκ
 ἤργε. Ἡ δὲ ἐφόδω γὰ τῆτοις
 ἐπὶρρέον ἔσησε.

XXVII. τοῖς βαρβάροις δε
 πάντῃα πεπισμένοις, γὰ μὲν ἀν-
 δρειότερον τὴ στρατιᾶς πρὸς γὰ
 κρεῖττον ἀνίστασθαι γὰ δεξιῶ δὲ
 κίρα σύμμαχον ἔδωκαν λόχον,
 ὃν ἐκρυψάν ὑπὸ ὄχλειῶ μελιώρω,
 καλάμων πυκνῶν, καὶ γὰ ἦν
 ὑψηλὸν τὸ χωρίον, γὰς καθη-
 μένας ἀφανίζοντων. ἔ μὴν γὰς
 γε ὀφθαλμοὺς τῶν ἐπ' ἄκρω
 γὰ ευαθύμω ῥωμαίων ἐλάσαντων.
 ἀλλ' ὡς εἶδον αἶμα βοῆ δραμόν-
 τες, γὰς μὲν ἀναστήσαντες εἶδω-
 κον, τὴ στρατιᾶς δὲ εἰς ἡμισυ
 δι' ἐκείων διεώραξαν, Φυγῆς
 φυγὴν τεκνύσας, τὴ τῶν πρώ-
 των ἴην τῶν δουρίων. γίγνεσθαι
 δὲ τι ὡς ἀπλήσιον ἐν τῇ μάχῃ
 τῶ πρὸ τὴν τῶν Κορινθίων πρὸς
 Κερκυραίας ναυμαχίας καὶ γὰ ἐν
 γαύ-

Ἰαυτῆ νικᾶσθαι καὶ νικᾶν ἐκατέρωθεν
σωθείη. Ἰὸ γὰρ εὐαῖνον ἐκατέρωθεν
ἐκράτει, ὡς ἐπίζητο Ἰὸ
ἐπὶ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων δε-
ξιῶν, λογάδες ὑπὸ λογάδων.
καὶ ἐδὲ τοῖς ταῖς σημεία φέρουσιν,
οἱ φυλάττειν δὴ μάλιστα μεμελή-
κασι τάξιν, ὁ νόμος ἐσώξῃ.

XXVIII. ὡς ἢ ἀνέκλιαν μέ-
γα βοήσας ὁ βασιλεὺς, καὶ Ἰὸς
τῆ τελαμωνίᾳ μιμησάμενος λό-
γους, ὁ μὲν γὰρ εἶπεν ἐκ εἶναι
Ἰὸς ἔλλησι διαφθαρῶν τῶν νε-
ῶν ἐπάνοδον, ὁ ἢ ἠτήθησιν τέ-
τοις κεκλείσεσθαι τὰς πόλεις, καὶ
Ἰερὸν δώσειν ἐδένα· καὶ ἐπέ-
θηκε δὴ τελευτῶν, ὡς εἰ δέδοκ-
ται φεύγειν, αὐτὸν δεήσει κλεί-
ναντας τότε ἤδη δραπέτευειν, ὡς
ζῶντ᾽ ἄγε ἐκ ἐπιβρέψεν. καὶ
δείκνυσι δὴ Ἰῶν βαρβάρων Ἰὸς
ἐλαυτομάχης ὑπὸ τῶν τρεψαμέ-
νων. ὡς δὴ τὰ μὲν ἤκουσαν τὰ
ἢ εἶδον, καὶ τὰ μὲν ἠγούθη-
σαν τὰ ἢ ἠόθησαν, ἀνέσρεφόν τε
καὶ στυμίσγον. καὶ Ἰὸ αἰσχρὸν
λέλυτο, καὶ πᾶς ἦν ἐν Ἰῶ διώ-
κων, ὡς καὶ οἱ Ἰῶν σκευοφόρων
τῶν ἐν τῇ κορυφῇ φύλακες ἠε-
δησαν Ἰῶν γιγνομένων μελαχρῶν. ὡς

sinistrum utriusque partis cornu,
adeo ut prostratum victumque
fuerit cornu dextrum, quod Cæ-
sarem ambiebat: delecti nimirum
milites a delectis. Et ne signiferis
quidem, quibus vel maxime aci-
em servare alias curæ est, pro mo-
re suo hic agere integrum fuit.

XXVIII. Cum vero tam in-
clinaretur acies, altum inclamans
Cæsar, & Telamonij sermopes i-
mitatus (Græcis enim navibus
amissis reditum esse præclusum,
iste, ille vero, victis urbes occlu-
dendas esse, nec fore qui victum
suppeditet, monuit) prostrato ad-
didit, quod si fugam arripere fue-
rit constitutum, se primum ab iis
esse interficiendum, & tum de-
mum terga hostibus obvertenda,
vivum enim se neutiquam illud
esse permissurum, simul vero Bar-
barorum manu monstrabat cater-
vas, quæ alia ex parte ab urgenti-
bus eas Romanis fortiter profliga-
bantur. Cum igitur illa quidem
audirent, hæc vero oculis etiam
cernerent suis, & partim quidem
pudore, partim voluptate affice-
rentur, in aciem reversi pugnam
redintegrarunt. Sicque turpitude
illa fuit ablata, omnesque in perse-
quendo hoste occupabantur, adeo
ut ii quoque qui sarcinis in loco
sublimiori appositi erant custo-
des, in eorum quæ gerebantur

partem venire cuperent. Illi itaq̄ cum festinato gradu appropinquarent, omnibusque eos accurrere fieret evidens, majoris exercitus speciem Barbaris pr̄buerunt, nec quisquam eorum erat, qui in acie ulterius subsistere cuperet. Atque adeo campus quidem interemtis fuit oblectus, Rhenum autem eorum corpora, quānandi imperitia suffocati fuerant, absconderunt: erantque Insubriæ fluvii cadaveribus obtruncatorum referta, victoribus in eos quoque qui in sylvis sese occultaverant, irrudentibus.

XXIX. Longissime vero remotis Barbaris, interemptorum cadavera, & arma secundo fluvio delata, commissi pr̄clii nuntii fuerunt. Maximum autem victoriz huic afferebat momentum; quod dum in Insublis, propemodum ut feras, retibus Barbaros quasi nostri venarentur, Regem quoque cum subditis in illa venatione nacti fuerint. Quem manibus apprehensum, arma haudquaquam iustum deponere adducebant: Virum proceritate formæque præstantia maxime conspicuum, omniumque tam ob corporis concinnitatem, quam ob armorum speciem in se oculos convertentem. Atque sol quidem postquam præclari adeo facinoris fuisset spectator occidit. Virum autem istum Cæsar, cum

δὲ ἐπαύροιο, καὶ ὁ δρόμος δὴ λυθὴν, δόξαν πλείονος δυνάμεως παρέχον τοῖς βαρβάρους, καὶ ἕκ ἧν ὁ μίνων ἐτι βυλόμας, ὡς ἐκακαλυπτο μὲν τὸ πεδίον νεκροῖς, ἐκρύπτετο δὲ ὁ ῥηνος τοῖς ἀπειρία τῶ νῶ ἀποπιγῆσι, μετὰ δὲ ἦσαν τῶν νεκροκότων ἐπὶ τὰς ἐν ταῖς ὑλάσις ἐπιτηχότας ἰόθων.

XXIX. Τοῖς δὲ παρρηάτω βαρβάρους νεκροῖ καὶ ὄπλα τὴν μάχην ἐμήτων ὑπὸ τῷ βύματι Φερόμαροι. τὸ δὲ μέγιστον, σαγηνεύοντες γὰρ τὰς ἐν ταῖς νήσοις ἐν ταύτῃ τῇ θήρᾳ καὶ τὸν ἀρχοῖα μὲν τῶν ἀρχομένων εἶχον. ὃν ἦγον ἐχόμενοι τῶν χειρῶν, εἰ γυμνώσαντες τῶν ὄπλων ἀνδρα μέγιστον τε καὶ κάλλιστον, καὶ τὰς ἀπάντων ὀφθαλμοῖς ἐπιστρέφοντα καὶ σώματι καὶ σκευῇ. καὶ ὁ μὲν ἤλιος τοῦτον ἔργον ἐπιδὼν ἴδου. τὸν ἀνδρα δὲ τῦτον ὁ βασιλεὺς

λυὸς εἰς εὐθύνας ὧν ἐτόλμησε κα-
 τασήσας, μέχρι μὲν ἐχρήτο λό-
 γοις φρόνημα ἔχουσιν, εἰθαύμα-
 ζει. ταπεινὰ δὲ τὰ τελευταῖα,
 γενναίοις τοῖς πρώτοις ἐπιθέτω,
 καὶ δέισατο πρὸς τῆ ψυχῇ, καὶ
 μνησθέντα ἢ σωτηρίας ὥσπερ
 ἐμίτησεν. ἢ μὴ ἔδρασε γὰρ δεινὸν
 εἶδον, ἢ δὲ ἔδρασε, αἰδοῦσθαι
 τὴν ἀρετὴν ἴσχυον, καὶ λογιζό-
 μιν ὅσον ἴχουσαν ἡμέρα μία.
 τίνα τῶν παρ' ἑλλήσιν ἐορῶν παρ-
 ἑβαλλεν ἂν τις τῆ τότε ἑσπέρας;
 συμπιόντων μὲν ἀλλήλοισ τῶν ἡ-
 γωνισιδῶν, ἀριθμύτων δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἢ ἐν τῇ μάχῃ κωλήνευ-
 καν, καὶ τῶν μὲν γελώντων, τῶν
 δὲ ἀδόντων, τῶν δὲ ἀπειλόντων.
 ἢ δὲ ἐργόμιν ἢ σίμων τοῖς τραύ-
 μασι, ἀρκῶν εἶχε γὰρ ὄσμι-
 θιον αὐτὰ γὰρ τραύματα, ἢ πρὸ
 καὶ τοῖς ὀνείρασι ἐκείνοι τὰς βαρ-
 βάρους εἰκων, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν
 ἐν ἡμέρα πεπονηδῶν ἡδονὴν καὶ ἀξί-
 ῃ νυκτὸς ἐκαρπύνητο. χρόνιοι δὲ
 μάλα χρόνιοι τρέπαμον εἴσαντες
 βαρβάρων, καὶ τῶ παρ' ἐλπί-

ob ea quæ ausus fuerat rationem
 reddere iuberet, tam diu quidem
 magni fecit, quamdiu prudenti
 atque decente ille utebatur ora-
 tione. Cum autem postremo
 abjecta quædam atque humilia
 prioribus sermonibus suis, gene-
 rosam mentem spirantibus, adji-
 ceret, sequæ de capite metuere
 proderet, luxque salutis (supplex)
 mentionem faceret, odio quasi
 illum fuit persecutus. Gravius ta-
 men nihil in eum statuit, nec in
 vincula illum coniecit, verecun-
 de secunda sua, quæ tum utebatur,
 fortuna usus, & secum probe con-
 siderans quantum unica dies po-
 tuerit efficere. At quod quæso
 festorum, apud Græcos celebrari
 solitorum, cum illa contendere
 quis ausit vespera? quæ compo-
 tationes ii qui prælio interfue-
 rant instituebant, sibi quæ expone-
 bant invicem quosnam in pugna
 manu sua interemerint: alii quæ
 ridebant, alii vero canebant,
 minas spargebant alii. Vulneri-
 bus autem quotquot convivii in-
 teresse prohibebantur, iis in sola-
 men vel ipsa vulnera sufficiebant;
 vel in ipsis enim somniis barbaros
 illi vincebant, atque ob eos quos in-
 terdiu exantlaverant labores,
 noctu quoque voluptatem tan-
 quam fructum illorum percipie-
 bant: serius quidem, imo serius
 trophæa ex Barbarorum spoliis e-
 ri-

rigentes, majori tamen cum gaudio, eo quod præter spem ita illis evenisset. At five Julianum dicas pessimæ antea indolis milites meliores fecisse, Dei cujusdam instar animas viresq̄ illis largitum: quid majus quæso potest cogitari, quam ea quæ hominis superent vires posse efficere? Sive bonum militum indolem ab eorum qui olim iis præfuerant inertia, multum detrimenti cepisse statuas: quid gloriosus erit, quam bonos fortesque viros ut virtutis suæ dent experimenta, excitare? Sive Deum aliquem occultam quadam vi meliores eos reddidisse dicas: quid magis censebimus honorificum, quam illos habere pugnarum socios? quandoquidem Atheniensibus quoque multo magis fuisse putogloriosum, quod cum Hercule & Pane apud Marathonem gesserint, quæ omnium ore celebrantur, quam si absque Deorum auxilio ista potuissent efficere.

XXX. At enim alius quidem post tantam victoriam dimisso exercitu, ad urbem accedens, eorum certaminibus, & spectaculorum jucunditate oculos oblectasset, animumque remisisset: verum non ita se gessit ille, sed à signiferis, ut ordines deinceps discerent servare, pœnam sumfit, vita tamen iis concessa, victoriæ

δὲ μείζονος εὐφρανόμενοι. καίτοι πρότερον φύσει κακὸς ὄντας ἰουλιανὸς ἐποίησε βελτίους, ὥστε τις θεὸς μὲν εἴμβαλλον ἢ τί μείζον ἢ μείζον ἀνθρώπων δύνασθαι; ἀλλὰ χρηστὰς φύσεις ἐβλαπτεν ἡγεμόνων κακία· καὶ γὰρ κάλλιον ἢ τὰς ἀγαθὰς εἰς ἐπίδειξιν ὧν ἴχουν ἀγαγεῖν; ἀλλὰ θεῶν τις ἐξ ἀφανῶς τὰ τούτων ὁμοίαι βελτίω· καὶ τίνοι εἰ σερμότερον μὲν γούτων ἀγωνίζεσθαι συμμάχων; ἐπεὶ καὶ τοῖς ἀθηναίοις μᾶλλον εἰς δόξαν οἶμαι τὸ μὲθ' Ἡρακλέους καὶ Πανὸς πράξαι τὰ λεγόμενα μαραθῶνι, ἢ εἰ τῶν θεῶν χάρις ταῦτα ἐδεδύνητο.

XXX. ἀλλ' οὐ μὲν εἴαν ἐπιτσαύτη νίκη στρατιᾶν διαφείει, αὐτὸς αὖν ἤκων εἰς πόλιν ἵππων ἀμίλλαις καὶ θεάτρων ἡδοναῖς εἰσίσσων ὀφθαλμῶς, ἀνέπαυσεν τὴν γνώμην. ἀλλ' εἴαν ἐκείνοι, ἀλλὰ τοῖς μὲν τὰ σημεῖα φέρουσι ὅπως

ὅπως εἰδεῖεν ἡρεῖν ἡν τάξιν, δὴ
 κην ἐπέθηκε ζωῆσι, ἵο μὴ καὶ
 ἀποκλῆναι τῇ νίκῃ δὴς. Ἰὸν δὲ
 μάγαν ἐκείνον τὸν βασιλῆα τὸν
 αἰχμαλώτῳ πῆμπος Κωνσταντῶ τῶν
 αὐτῶ συμφορῶν μορφήν· οὐδὲ
 μὲν δὲ αὐτὸν μὲν πονήν, τῶν
 ἢ τοιούτων ἄλλων ἐκείνῳ ἄλλο-
 χωρεῖν, Ἀχιλλεύς Ἀγαμέμνονι
 τὰς λείας ἀφιστάμενος· ὁ δὲ ἡγέ-
 τῆ ἐπὶ αὐτῷ πομπῆν, καὶ ἠβρύ-
 κησθαι, καὶ ἢ λαμπρὸς ἀπὸ τῶν
 ἑτέρων κινδύνων· ἔπειτα καὶ τὸν τῆ-
 δε μὲν σωθῆσθαι βία δυνάστην,
 πῶσθαι ἄντα ἢ μὴ μάχεσθαι, Φε-
 βήσας τοῖς γιγνομένοις, εἰς τὰς
 Κωνσταντῶν χεῖρας φεύγοντα ἐνέ-
 βαλε. καὶ ἦν αἰμφοῦν διὰ ἴστο
 βασιλείῳ δεσπότῃ, ἔ μὲν αὐ-
 τὸν δόνησθαι, ἔ δὲ ἀλόγησθαι.

XXXI. Ἀλλ', ἐπ' ἀνεμι γδ', ὅ-
 τι μὴ ταυτὸν τοῖς νικῶσιν ἔπαθε
 πάθος, ὅς ἐπὶ τέρψει ἀφιστά-
 σι καὶ ῥαθυμίας αἱ νίκαί. ἀλλ'
 ἐπειδὴ τῇ γῆ τὰς πεπληκότας
 παρέδωκεν, ἐκ ἐπέτραψε τοῖς
 στρατιώταις, καὶ μάλα βελομέ-
 νοις, καλαθεῖσθαι τὰ ὄπλα. ἀλλ'

id tribuens ne capitis supplicio af-
 ficerentur. Magnum autem illum
 Regem quem ceperat, ad Constanti-
 tium milit, ut eorum quæ sibi obti-
 gerant ipsemet apud eum esset
 nuntius: decere se arbitratus, ut
 ipse labores exantlaret strenue, il-
 li vero istiusmodi laborum præ-
 miis cederet. Alter nimirum A-
 chilles Agamemnonem prædam
 suam passus occupare. Constanti-
 tius igitur de eo triumphabat, se-
 que ipsum efferebat magnifice, al-
 terius periculis splendide orna-
 tus. Post hæc Julianus Principem
 quocumque, qui una cum Rege isto Rhe-
 num trajecerat, atque ne ad manus
 rem pateretur redire illum, mo-
 nuerat, iis quæ gesta fuerant me-
 tum ei injiciens, in Constantii ma-
 nus pervenire adegit. Atque adeo
 utriusque Regis idem prælium Do-
 minum eum fecit, altero seipsum
 dedente, altero vero capto.

XXXI. At enim vero, redeo e-
 nim eo unde digressa hæctenus fu-
 it oratio, non idem ille, quod alii
 ubi vicerunt, passus est, utpote qui
 à victoriis ad oblectationes & o-
 tium solent discedere. Sed post-
 quam cæсорum humo mandasset
 cadavera, ne utiqvam militibus,
 ejus rei vel maxime licet cupidis
 arma deponere permisit. Verum

K k. id

id quod patratum fuerat, hominum esse existimans, à terris suis hostium injurias depellentium: bonos vero etiam viros (terrarum istarum incolas) ulciscendos ob ea quæ passi fuerant esse censens, contra hostes cum iis profectus est: passim inculcans quam exiguus ipsis exantlandus supersit labor: quamque lusus potius quam labor esse videatur: quam item similes Barbari sint ferz quæ telum jam corpore admisserit, novumque aliquod vulnus semper expectet. Nec certe quicquam à veritate locutus est alienum. Rheeno enim à nostris superato, illi ex Barbaris qui adultam ætatem attigerant, uxoribus liberisque in sylvis absconditis, fuga salutis suæ consulendum esse duxerunt: Cæsar vero igne vicos eorum evastavit, omnesque ab illis absconditos protulit, nequicquam obstante sylvarum densitate. Mox itaque coram eo comparebant Legati, submissa verba, & presenti Barbarorum calamitati opportuna ferentes. Eorum autem summa erat, ut subsistere ibi Cæsar, sineque evastationibus atque ruinis impedito, amicorum loco deinceps eos habere velit. Initur itaque foedus, solaque hyems tempus fuit foederi præfixum, quæ etiam sine foederibus inducias aliquis forte consequatur.

ἡγούμενον τὸ μὲν ἀπραγμένον εἶ-
ναι τῇ σφῶν αὐτῶν βοηθήτων ἀν-
δρώπων δεῖν ᾧ τὰς ἀγαθὰς
καὶ τιμωρίας αὐτῶν πεποιθήσει λαμ-
βάνειν. ἤγειν ἐπὶ τῶν πολεμίων.
διδάσκων καὶ λόγων ὡς βραχυ-
τὸ λεπτόμενον, καὶ τρυφῇ μάλ-
λον ἢ πόνῳ ὡς εὐόκασιν οἱ βαρ-
βάρη θηρία βεβλημμένα καὶ δευ-
τέραν πειρώσει εὐλαγῆν. καὶ
ἐκ ἐψεύσαστο. διαβάντων γὰρ οἱ
μὲν ἐν ἡλικίᾳ γυναικας καὶ τέκνα
ταῖς ὕλαις ἐγκαταθήμενοι, φευ-
γοῖτες ἐσώσαστο. ὁ δὲ περὶ μὲν
ἀηλίσκει τὰς κώμας, ἐξῆγει δὲ
πάν το κεκρυμμένον, καὶ γὰρ δέν-
δρα ἐκ ἐκώλυε. καὶ παρῆν αὐ-
τίκα προσβεία, ταπεινῶς φθεγ-
γομένη λόγῳ, καὶ πρέπουσας
αὐτῶν παρῆσι κακοῖς. οἱ δὲ ἦσαν αὐ-
τῷ ἤθη, καὶ λήξαντα γὰρ
φθάρων χερῶν γὰρ λοιπὰ φί-
λοις. ἀνένδισαι δὲ, καὶ τῶν
σπονδῶν χροῖον ὁ χειμὼν μόν-
ον, παρ' ἧ καὶ σπονδῶν ἀνευ
τύχοι τίς ἀν' ἰσως ἀναπαύσεως.

XXXII. Τοῖς μὲν ἔν ἡτημέ-
 ρεις τοσῶτον ἔδωκεν, αὐτὸς δὲ
 ἔκ ἡξίωσεν. ἀλλ' ἐν χειμῶνι
 μέσῳ τῆτο μὲν Φρακτῆς χιλίης,
 οἷς ταύτην εἰς ἡδοίην, χιῶν τε
 καὶ ἀνθη, κώμας τινὰς πορθῶν-
 τας, ἴων ἐν μέσῳ Φρέριον ἔρη-
 μοι παρτοισχισάμεν[⊗] καὶ καλα-
 κλείσας, εἰς τῆτο, λιμῶ λα-
 βῶν, ἐπεμψε δεδιμένους τῶ μισί-
 ζονι, πρᾶγμα καινότερον. καὶ
 γὰρ οἰκίνας νόμ[⊗] ἢ ικαῖν ἢ πεί-
 πλειν ἀλλ' ὅμως ἐδέθησαν, γαυ-
 τὸν οἶμα παθόντες τοῖς ἐν Σφακ-
 τηρία Λάκωσι. Ἐκείνους μὲν ἔν
 ὁ λαβῶν βασιλεὺς δῶρα τε ἠνό-
 μαζε, καὶ τοῖς αὐτῷ λόχοις ἀ-
 νέμιζε, πύργους ἴνας σφίσιν
 ἐγκαταμυγνύοναι πιστεύων, ἕτως
 αὐτῷ πολλῶν σωματίων ἕκασ[⊗]
 ἦν.

XXXIII. Ἐν μὲν ἰοίτω τῆτο το-
 σῶτον ἔργον χειμερινόν· ἕτερον δὲ
 ἔκ ἑλατίου. ἔθ[⊗] γὰρ ὅλον ἐξαι-
 ρησὶς καθάδιον τὴν χώραν, ἔθει
 μὲν αὐτὸς ὡς ἐξελῶν μὲ τῶν
 φυλάττειν ἰθαγμένων γὰρ πιζό-
 μων. οἱ δὲ αἰδομένοι ἔ' ἄρ-
 μῶ, φθάσαντες αὐτοὶ τὰς πο-

XXXII. Tantum itaque victis ab
 eo fuit indultum, neutiquam au-
 tem idem sibi duxit esse indulgen-
 dum. Sed adulta jam hyeme Fran-
 ci numero mille, quibus nives
 perinde voluptati ac flores sunt.
 cum vicos aliquot evastassent,
 quorum in medio castrum erat
 desertum, circumfessi ab eo & in
 illud castrum inclusi sunt: quos
 cum fame ad deditionem coegis-
 set, ad Augustum victos ablega-
 vit, rem plane novam atque inso-
 litam. Lex enim apud eos est aut
 vincere, aut mortem oppetere.
 At compedibus tamen conficti
 sunt, idem uti videtur passivos
 apud Sphaeteriam Spartani. Hoc
 itaque acceptos Constantius dono
 sibi missos dixit, suisque Legioni-
 bus eos miscuit, turres quasdam
 iis sese admiscere ratus: adeo mul-
 tos alios unus ex illis æquivarare
 existimabatur.

XXXIII Atque hoc quidem u-
 num, at quantum facinus! ex iis
 quæ hyeme patrata sunt fuit. Est
 vero & aliud illo non minus. In-
 tegra nimirum Barbarorum pa-
 tio ex improvise excursionem in
 Romanas provincias fecerat, ip-
 se met itaque advolabat Cæsar, ut
 cum iis qui earum præsidia obi-
 bant succurreret conculcatis ab
 hoste regionibus. At vero illi etiam
 prævenientes ipsum met hostes pro-
 fliga-

figarunt, non paucis suorum etiam amisissis. Ita nimirum Cæsar sive præsens, sive adfuturus, pari tamen semper modo vincebat.

XXXIV. Atque ista omnia gesfit, tum etiam ex mediis libris ad pugnam procedens: Imo potius una cum libris adversus hostes profectus est. Semper enim vel libros manibus tenebat, vel arma: bello maximam à litteris utilitatem præstari, majusque rebus momentum posse Imperantem afferre si consiliis, quam si armis valeat, persuasus. Et certe vel duo ista, nonne & aliis maxime sunt proficua, & summam ejus à quo proficiuntur dexteritatem atque prudentiam indicant? quod bonam eorum, voluntatem, qui ad optima quæque nitentur, honoribus præstaverit, quos illis ab eo, cujus erat eos largiri, procurabat: & quod effecerit, ut eorum esset, qui prædas ab hostibus agebant, quicquid hisce ablatum ab illis fuisset. Videlicet simile prorsus hoc, illi ejus fuit consilio, quo ei qui Barbari afferobat caput, certam auri summam facinoris mercedem dari decreverat. Cum itaque fama utramque ejus virtutem (tam in litteris quam armis) latissime per orbem spargeret, amorem omnium consecutus est militum, qui otii & desidii amantes non essent:

λεμῖες ἐξέβαλον, ἀποβαλόντες ἕκ ὀλίγας. ἕτως ὁ βασιλεὺς, παρών τε καὶ μέλλων ὁμοίως ἐνίκαι.

XXXIV. Καὶ ταῦτα ἐπρατήεν ἐκ μέσων ἀνιστὰ μὲν καὶ τότε τῶν βιβλίων· μάλλον ᾗ χειρῶν ἐπὶ τὰς ἐναντίας. καὶ τῶν ἐχώρει. αἰὲν γὰρ εἶχεν ἐν χειρῶν ἢ βιβλῶν ἢ ὄπλα, νομίζων μεγάλην πύλον ὑπὸ σοφίας ἀφελείᾳ. καὶ μείζω γὰρ φέρεν ῥοπήν βασιλείᾳ βασιλεύοντος δυνατῶν, ἢ μαχόμενον. Αὐτίκα δὲ ταῦτα πᾶσι ἐλυσιτελεῖσθαι μὲν τοῖς ἄλλοις γνώμης ᾗ δεξιότητος; τὸ τιμῆς μὲν αὐξήσθαι τὴν προθυμίαν τῶν ἀγαθῶν, αἱ αὐτοῖς πρὸς ἐξήγησιν ὧν τοιαῦτα γένοιτο, ποιῆσαι ᾗ τὰς γὰρ τῶν πολεμίων ληστεύοντες ὡς κερήσασθαι διασώτας; Ἐοικὸς γὰρ δὴ τῶν ἐκείνων σαφῶς, τῶν τὸν νομισσάντων πολεμίας κεφαλὴν χρυσίου δέχεσθαι τὸ τόλμης τὸ φήμης ᾗ ἐπὶ τὴν οἰκονομίαν ἀμφω φερέσθαι, ἢ καὶ μὲν αὐτῶν πᾶσι στρατιώτης, ὅς τις ἔργων ἐραστῆς ἦεν.

ἤρων ἢ οἱ περὶ τὰς λόγους. καὶ τῶν Ἀθηνησὶ Διατριβούτων οἱ σωμειδότες αὐτοῖς τι καλὸν ὡς ἐκείνον ἤσαν, ὡσαύτῃ λάλαξαι πρὸς εἰς Λυδίαν οἱ σοφισταὶ πρὸς τὸν Κρείστον. ἀλλὰ Σέλωι μὲν Κρείστον τὸς Θησαυρὰς τῶν χρημάτων ἐδάκνυεν, ὡς ἂν εἶδεν τὰς κερήμινον ἡμιώτερον. ὁ δὲ τοῖς ἀφικνυμένοις τὰς ψυχῆς Θησαυρὰς ἀνεπέλιγγεν, ὡς ἦν τὰ πρὸς τῶν Μυσῶν. καὶ ὁ βασιλεὺς ἠφέν ἔπη, τάτοις τὰς ἡκούσας κοσμῶν, καὶ νῦν ἔξῃσιν ἀναγνώσασθαι λαβόντα.

XXXV. Ταῦτα τοίνυν σωμαναβακχεύσας τοῖς ἔρου τε καὶ Διὶ ὀπαδοῖς, τῷ κερῆ τὸ σημεῖον ἀεροῖ, εὐθύς στρατεύει. καὶ περὶ τὸν πόσημὸν ἀσράψας, εἶθι ὅλον ἔτιωσ ἐξέπληξεν, ὡς ἠξίαν μελοικεῖν καὶ μέρῃ εἶναι τὴν αὐτῆ βασιλείας, τὴν οἰκείας τὸ ζῆν ὑπὲρ ἐκείνων κρίνοισις ἠδίων καὶ γῆν ἦταν καὶ ἐλάμβανον, καὶ βαρβάρους ἐπὶ βαρβάρους ἐχρήτο, πολὺ κάλλιον ἡγεμένους μὲν τὰς δώκεν, ἢ μετὰ ἐκείνων φησὶ γέν.

amorem item omnium litteratorum. Iter proinde ad eum instituebant omnes, quotquot eorum qui Athenis verfabantur præclaræ cujusdam virtutis sibi essent conscii, pari modo quo olim ad Cræsum in Lydiam contendebant Viri sapientes. At Cræsus quidem eos Soloni monstrabat thesauros, qui præclarè absolvebantur, utpote quibus nihil posideret pretiosius. Noster vero iis qui ad illum adventabant, animæ patefecit thesauros, quales erant illi, quos à Mufis acceperat. Carminaque fundebat Cæsar, adventantes illis extipiens, quæ nunc etiam cuivis legere est integrum.

XXXV. Talia itaque inter Mercurii Jovisque asseclæ eo, tanquam divino aliquo correpto furore effundente, cum tempus signum sustulisset, ilico exercitum eduxit, & circa flumen instar fulguris prorumpens, integram gentem eo, perculit terrore, ut sedibus mutatis, in ejus provinciis habitacula sibi permitti peterent, patriæ suæ ejus imperium præferentes. Agros itaque petiverunt, quos & dedit illis, & Barbaris adversus Barbaros auxiliaribus usus est: utpote qui præclarè esse ducerent ab hujus partibus stantes sese, insequi alios, quam etiam illis fuga semper saluti suæ consulere. Est ista quidem

dem sine pugna fuit consecutus. Cum autem fluvium rursus trajicere decrevisset, navibusque destitutus pedites pariter ac equites nando illum transmittere coëgisset, igne alia vastans loca, alia vero in potestatem suam redigens procescit. Qui autem obsisteret, erat nemo: quin potius insequenti die suppliciter miseri protendebant manus, id quod antequam igne omnia vastarentur, rectius fuissent facturi.

XXXVI. **C**æsar autem jam tandem diem appetivisse ratus restituentis Galliarum rebus idoneum, primo quidem contemtim eos repulit. Cum autem denuo advenissent, secum adducentes Reges suos, ipsos etiam supplices, & hi in terram, sceptrum manu tenentes, vultus dejicerent; maximis in mentem eis revocatis injuriis, cladibusque innumeris, emere pacem jusfit, vulnertum (quæ ipsi inflixerant) medelâ: opidis nimirum restauratis, hominibus autem (quos captivos abduxerant) redditis, Quæ illi & polliciti sunt, & fidem servarunt. Ac materia ferrumque ad restorationem zditum convehebatur: redireque jussi sunt captivi omnes, blandimentis jam deliniti ab iis qui virgis eos exceperant antea, ne scilicet memores essent illatorum sibi ab illis malorum.

καὶ Γαυλί μὴ ἀμαχίει. γυνὴ δὲ
πάλην ἀφαινοῦν, καὶ σπάνει
πλοῖων ἰσχυρὰ τε καὶ ὀπλίτας νεῶν
ἀναγκάσας, προήκει γὰρ μὴ δῆλον
γὰρ δὲ κλιώμεθα. ἐκώλυε δὲ ἔ-
δωκε. ἔπειθ' οἱ δὲ πύρι οἱ δυστυχῶς ἰ-
κέτευον, δέον πρὸς τὸ πυρὸς.

XXXVI. ὁ δὲ ἤκεν τὴν ἡμέ-
ραν νομίσας, ἣ τὰ τῶν Γαλα-
τῶν θρακεύειν ἔμελλε, τὸ μὲν
πρῶτον αὐτῶς ἀτίμως ἀπέπεμψεν.
ὡς δ' αὖθις ἤκεν αὐτῶς ἀγοστῆς ἰ-
κέτας γὰρ βασιλεῖς, καὶ τὸ σκῆ-
προν ἔχοντες εἰς γῆν ἔκυπτον. ἀ-
ναμνήσας δὲ πολλῆς ὑβρεως καὶ
τῶν μυρίων παθημάτων, ὠνείδισ-
την εἰρήνην ἐκέλευε δὲ ἰάσεως τῶν
κακῶν. πόλεις μὲν ἐγείροντας,
σώματα δὲ ἀγοστῆς. οἱ δὲ ὠμο-
λόγησαν γὰρ καὶ ἔκ ἐψεύδοιο. καὶ
ἐκομίζετο μὲν ξύλα τε καὶ σίδη-
ρα εἰς ἀνάστασιν οἰκιῶν. ἐλέλυτο
δὲ πᾶς οἷς ἐπ' ἀνδρῶν αἰχμάλωτοι
ὑπὸς τῆς μαστιγῆς πρότερον θω-
πευόμενοι, ὅπως ἂν αὐτῶ μὴ
μησικακήσειεν. XXXVII.

XXXVII. ἔς δὲ ἐκ ἄγοισιν ἄν εἰλήφισαν, τεθνεώτας ἐδέκρουον, τὸ δὲ ἐν ταύτοις ἀληθῆς ὑπὸ τῶν ἀφαιμένων ἐκρίθη. τοῖς μὲν δὴ Κυρῶσις τραϊνῶταις. θάλασσα φανῆσα τὸ πρῶτον μὲν τὸ πλῆθος τῶν ὄρων τε καὶ πόντων, κραυγὴν τε ἐκίνησε καὶ δάκρυα σάν χαρᾶ, καὶ πείθειλλον ἀλλήλους οἱ κοσσοῖσι τῶν κινδύνων ἐκείνων. ἔτοι δὲ ἔθθαλατταν ἀλλ' ὡς ἴδον ἀλλήλους, ταυτὸν ἴδραν; οἱ μὲν οἰκίαις ἐρώνητες ἐκφυγόντας ἀφῆσαν, οἱ δ' οἰκίαις τε καὶ τὴν οἰκίαν ἀπολαμβάνοντες. σωμαδάκρυα δὲ καὶ ὄσον γένος μὲν αὐτοῖς ἔμελειχαν, εἴωρα δὲ τὰς περὶ πλοκάς, καὶ ἔρρει δάκρυα δακρύων ἀμείνω, ὡν τὰ μὲν ἦν διουκίζομένων πάλα, τὰ δὲ σωματόντων.

XXXVIII. Τότε ἔτω Γαλάτας ἐ πόλεμον καὶ διέπασσε καὶ σωήγαγεν, ὁ μὲν δειλία τῶν ἐφῶτων, ὁ δὲ ἀνδρεία πολεμηθεῖς. καὶ βυλευθήρια δὲ ἐπίπλαστο, καὶ δῆμον, καὶ τέχνη, καὶ πόροι χρημάτων ἠύξοντο.

XXXVII. Quotquot autem eorum, qui captivi ab eis fuerant abducti, non reddiderunt, eos mortem oppetiisse edocuerunt; cuius rei an idonea iis argumenta suppeterent, iudicare, penes relictos eorum fuit cognatos. Et Cyri quidem milites, cum primum mare, post superata montium juga, multosque exantlatos labores, conspectui eorum redderetur, in clamorem, lacrymasque & gaudium effusi sunt, amplectique se mutuo sunt qui focii sibi invicem in istis fuerant periculis. Hi vero non maris sed invicem sese conspectis idem profusus fecere, alii cognatos suos servituti videntes ereptos, alii vero cognatis domibusque suis sibi redditis. Imo ne illi quidem lacrymastenuerunt, qui sanguinis propinquitate istos non attingentes, mutuos eorum viderunt amplexus. Fluxeruntque adeo nunc lacrymarum lacrymis meliores; hæ enim erant, quibus olim cura divellerentur, hæ vero quibus nunc, deno juncti, manebant.

XXXVIII. Sic itaque illo ævo bella & divulsere invicem, & iterum junxere Gallos: Illud quidem metriculose ab iis qui exercitibus præerant, hoc vero strenue fortiterque gestum. Sicque curæ iterum impletæ fuerunt, auctique sunt decuriones, & opifices, & commercia: filia-

filiarumque desponsationes, & nuptiarum juvenum, & peregrinationes, & festa, solenneaque conventus eodem quo antea apparatus rursus peracta fuerunt. Adeo ut quisquis urbium istarum Conditorum virum illum appellaverit, non injuria eum ita appellaverit. Alias enim penitus evastatas restitavit, aliis vero incolis pene vacuis cives suos restituit, utque similia deinceps pericula metuenda illis non essent, effecit.

XXXIX. Nemo itaque Barbarorum hyeme ingruente, ad consuetas praedas, navibus trajecto fluvia, accurrit. Sed domi sese continentem proprio victu suo fruebantur, non tam foederum reverentia quam belli metu eos coercente; quandoquidem & illis qui nullis obstricti erant foederibus, impendens periculum quietem agere pervaserat. Verum quid interea Caesari dum pax esset, erat negotii? Maximam earum quas solentur in insulam, quae in oceano sita est, animo obivit. Atque in eam publicorum sumptuum misit curatores, utpote qui in milites quidem dicebantur impendi, re ipsa vero ad eos qui cum imperio militibus praerant redibant.

XL. Et ita quidem eos qui hac ex parte offenderant, emendavit:

καὶ θυγατέρων ἐκδόσεις, καὶ γάμοι νέων, καὶ ἀποδημῖαι, καὶ ἑορταί, καὶ παιηγύρεις εἰς κόσμον τὸν ἔμπροσθεν ἤσαν. ὥς· εἰ τις οἰκιστὴν καλοῖη τῶν πόλεων ἐπέπων· τὸν ἄνδρα γένοιτο, ἕκ ἄν ἀμαρτάνου. τὰς μὲν γὰρ ἤγειρεν οἰχομένης, ταῖς δὲ μικρὰς κεινωμένης τὰς εἰρητορας ἀπίστωσε, καὶ τὸ μηκέτι τὸν ἴσον φοβῆσθαι φόβον ἀπέδωκεν.

XXXIX. ἕκων ἕδως ἔτι βαρβάρων χειμῶν ἐπελθόντων ἐπὶ τὰς οἰθυίας ληστίας ἐξέπλευσεν. ἀλλ' οἷμαι μέμνους τὰ αὐτῶν ἠδίων, ἕκ αἰδοῖ στυθιτικῶν μᾶλλον ἢ φόβου πολέμου; ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔγω σπονδῶν τειρυχηκόσι τὸ προσδοκώμενον δέου ἠτυχάζειν παρήνει. τίνα δὲ τὰ ἐπὶ τῆ ἰσυχίας; τὴν μεγίστην τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον νῆσον ἢν Ωκεανὸς ἔχει τοῖς λογισμοῖς ἰώρα. καὶ πέμπει δὴ λογιστὰς τῆ δαπάνης, ἢ γένομα μὲν ἦν στρατιωτικὴ, τῷ δὲ ἔργου πρόσσόντων τῶν ἠγεμῶνων

XL. καὶ τὰς μὲν ταῦτα ἀδικησῆς δικαίως ἐποίησεν. ἔτερον

ρον ἢ πολλῶ μείζον καὶ μάλιθα Γαλάταις σωτήριον. Τῆ σίτῃ γὰρ ἀπὸ τῆ νήσου πάλαι Φοιῶνι μὲ τὴν θαλάτταν διὰ τῆ ῥήνε καὶ τῶν βαρβαίων ἐκέει, ἐπειδήπερ ἴχυσαν, ἐπιρροπύων, ὀλκῶδες αἱ πάλαι μὲ ἀνελευσμένα καίσεσάνθησαν. ὀλίγα ἢ ἔπλεον ὦν ἐν λιμήσι τὸν γόμον ἐξαίρετων, ἀμῆνας ἐχρῆν ἀντὶ τῆ ποταμῶ τῷ σίτῃ γινέσθαι. καὶ τὸ πρῶγμα ἦν ἡ μεγίστη δαπάνη. τῆτο ἔν ἀνανεύμῳ, καὶ δευτὸν νομίζων ἐπιμὴ πρὸς Γαλαταῖα καίσεσάνθη τὴν σιλοπομπίαν, ναὸς τε ὀξείως ἐδάξε πλείους ἢ πρότερον, καὶ διεσκοπεῖτο πῶς ἀν αὐτῷ δέξασθαι τὸν σίτον ὁ ποταμός.

XLI. ἐν γὰρ τῷ ἢ ὄν, κλοπῆς ἐδίωξεν ἀρχοῖα ἀρχοῦ μῶ. Φλωρένι ἢ ὁ μὲ ὑπαρχῶ ἐδίκαζε. ὡς κλέπτην ἢ εἰδώς, καὶ τότε αἰληφῶς, ἐπὶ τὸν γραψάμῳ τὴν ὄργην ἤγειν,

at vero aliud quid multo majus etiam effecit, Gallisque proficuum maxime & salutare. Cum enim ex memorata modo insula annonae olim, mari superato, Rheno fuerit advecta; Barbari vero id, cum integris adhuc essent viribus, non amplius fieri permetterent; frumentarias naves olim quidem subductas computrescere contigerat. Paucæ enim admodum earum ultro citroque navigare sinebantur, quibus in portibus exoneratis, plaustris frumentum erat imponendum, quod fluvius antea advehere siveverat. Ista vero res maximos exigebat sumtus. Pristinum itaque morem Cæsar revocans, valde existimans esse molestum, si non jam annonæ vecturam pristino statui restituat: ex quo temporis spatium & naves fieri curavit plures quam antea extiterant unquam, & quæ aptissime ratione frumentum adveheret fluvius, dispexit.

XLI. In hæc autem dum intentum haberet animum, magistratum quendam furti postulavit subditus. Agebatur autem causa illa coram Florentio qui prætorio erat præfectus. Huic autem, licet satis compertum ei esset, furem illum esse, imo, licet tum quoque facinus ejus manifeste deprehendisset,

L I

disset, in eum tamen qui dicam illi scripserat iram convertit, reum tanquam ejusdem professionis hominem veritus. Cum vero neminem lateret injustam eum tulisse sententiam, sed essent qui ea de referent sermones, ipsiusque tandem aures istiusmodi pungerent susurri, Cæsarem illius causæ judicem constituit. Hic vero primo quidem munus istud refugiebat, suarum id partium haud esse obtendens. Florentius autem consilium istud non datæ sententiæ justitiæ fretus fuit amplexus, sed quod Cæsarem, licet iniquè à se actum fuisse deprehenderet, in sui tamen favorem pronuntiaturum confideret. Cum autem plus valere veritatis vim, quam gratiam, in qua apud eum se esse putabat, deprehenderet, gravissime id tulit, virumque quo maxime Cæsar utebatur familiariter, ex familia ejus expellebat, eo usque prætextu, quod insolentius illum adhuc juvenem sese gerere iste doceret: Virum inquam, quem Parentis loco Cæsar venerabatur. Hunc itaque * etiam oratione honoris causa laudavit, qua suum ob ejus discessum declaravit mœrorem, & simul quidem tum gemitibus in tulit, tum illos qui ei relinquebantur familiares tanto arctius amplexus est.

* Sallustium supra p. 80.

αἰδέμενοι τὸν ὁμότεχνον. ὡς ἵ
 ἐκ ἐλάνθανεν ἀδικῶν, ἀλλ' ἦ-
 σαν οἱ πρὸς ἀλλήλους Φθρυγό-
 μοι, καὶ ὁ Θρῆς αὐτῶ τὰ ἄτα
 ἐκέλευε, τὸν βασιλεῖα δικαστὴν ἐκά-
 θίζεν. ὁ δὲ τα πρῶτα ἔφειγεν·
 ἐ γὰρ αὐτῶ καὶ τῆτο δεδούχ. καὶ ταῦτα
 ἐποίησε Φλωρεντιῶν ἐ τῶ τὰ δι-
 κησιν ἐψηφίσθη, ἡ δὲ νομίζεν
 ἐκείνον αὐτῶ θήσεσθ, καὶν ἀδι-
 κείν δοκῆ. ὡς ἵ τὸ πρὸς αὐ-
 τὸν χάριτῶ πλέον εἶδεν ἐρη-
 κυῖαν τὴν ἀλήθειαν, ἤλησέ τε
 τὴν ψυχὴν, καὶ ἄνδρα, ὃ
 μάλις ἐχεῖτο, ἀβαλῶν γραμ-
 μασιν, ὡς ἐπαίροισα τὸν ἴον·
 ἐξέβαλε τῶν βασιλείων, ὅς ἦν
 αὐτῶ πατρὸς τῶ βασιλεῖ. πάλιν
 τοῖσι τῶτον ἐτίμησε λόγοις, οἱ
 τὴν ἐπὶ τῶ τότε χωρισμῶ κη-
 ρύτῃσι λύπην, ἔτι καὶ ἄμα
 ἵ τῶν ὑπολοίπων ἐχέσθ.

XLII. καὶ ἐκ ἐγένετο χείρων ἤν γνώμην τοσαύτα ἀδικήματα, εἰδὲν ἡγήθη δὲ ὡς ὑπὸ τῶν ἐπαρχῶν τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας δικήν λαβεῖν. ἀλλὰ κατέβαινε μὲν ἐπ' αὐτὸν Ὀκεανὸν, πόλιν δὲ Ἡρακλείαν, Ἡρακλέες ἔργον, ἀνέστη, γὰρ πλοῖα δὲ εἰς τὸν Ῥήνον εἰσήγε, ἧν προσδοκωμένων κωλύσειν ἀποπνιγομένων μὲν, ἔργον δὲ ἐκ ἔχοντων. ὁ δὲ ἐχώρει τὴν τῶν ἐναυοδῶν παρεξιών, ἕπως μὴ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὰς πολεμίας ἰάν ἀνάγκη τι βλάβη. καὶ αἶμα γὰρ πλοῖα παρέπλει, καὶ τῶν ἐναυίων ὁ στρατὸς αὐτὴν προσήεσαν, ὡς δὲ ἀχίσοιτες ζευγνύται περρωμένων.

XLIII. εἰλαδθαί μοί τις ἀφείτω τὸν στρατηγικῶτάρον, καὶ ὡς εἰδὲν ἦν τῶν ἀμηχάνων ὁ μὴ ῥαδιὸν ἐξήλεγχεν. ὡς γὰρ βαδίζων καὶ περικοπῶν τὴν ἀνιπέρας ὄχθη κατὰ δὲ ἐπίκουρον τόπον, αἶον καταχευθῆναι παρέχευ ἀσφάλειαν τοῖς κατὰ τὴν Φόσι, πλοῖα τινὰ, καὶ

XLII, Nec certe ob tantas injurias animum suum immutavit, neque ob ea, quæ ab istiusmodi hominibus ferenda ei erant, ultionem a Romano Imperio existimavit esse sumendam. Sed ad ipsum usque penetravit Oceanum, & Heracleam, ab Hercule olim conditam, restauravit: navesque in Rhenum immisit, cum iis, qui illius rei impediendæ causa ibi fuerant commorati, ægerrime quidem id ferrent, sed nulla tamen ratione impedire valent. Cæsar itaque exercitum promovebat, fœderatorum prætergrediens agros, ne per eos adversus hostem suos deducens, quidquam detrimenti illis afferre cogeretur. Atque simul quidem in fluvio naves vela faciebant, ab opposita autem parte hostium copiarum iter faciebant impedituri si navibus fluvium jungere nostri forsitan aggredierentur.

XLIII. Jam vero ex iis (quæ nunc exponentur) aliquem colligere velim, quam fuerit Imperatoris artis peritus, quamque nihil adeo fuerit difficile, quod sibi facillimum esse re ipsa non demonstraret. Nam cum progrediens & adversam ripam circumspiciens, locum vidisset opportunum, qui occupatus securitatem eum tenentibus præstare posset: navigiis quibusdam & militum

exigua manu in valle quadam ripæ, quam Romani tenebant, relictis, ipsemet cum exercitu pedem promovit, simulq; hostes quoque procedere coëgit. Sub vesperam autem castra metatus, militibus iis, quos in valle reliquerat, signum dedit, ut trajecto flumine locum occuparent. Atque illi quidem imperata facientes locum occuparunt: ipse autem cum suis reversus pontem struxit, quo ille in quo ipsi erant locus, cum eo quem (in valle relictis in altera ripa) occupaverant, jungebatur. Hoc autem ipsum suspicionem Barbaris fecit, complures hujusmodi pontes esse constructos, atq; effecit ut haud postremam calamitatum suarum partem sese ignorare arbitrarentur. Tum vero demum eorum secum laudabant consilium, quia ad pacis conditiones confugerant, atq; venerunt ut similia ipsi quoque iisdem conditionibus sibi indulgeri peterent. Cæsar itaque eorum quoque agris igne ferroque evastatis, ubi ejus rei eum cepisset satietas, pacem illis dedit. Rursumq; redditi captivi & reliqua omnia; ne ipsis quidem lacrymis exceptis, eadem quæ antea ratione gesta fuerunt.

XLIV. Cum itaque fortunam invicem Galli Barbariq; illis vicini permutarent, & illorum qui-

μοῖραν τὴ διωάμωως μικρὰν ἀφανῶς ἐν κοίλῳ τινὶ τὴ οἰκείας ὄχθης χωρίῳ καταλιπῶν, αὐτὸς τε ἐπορεύετο, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἠνάγκαζεν ἴσην πορείαν χωρεῖν. ἐσπέρας δὲ στρατοπεδεσάμενος τοῖς καταλειφθεῖσιν ἐκείνοις σημαίνει διαπλευσάσαι κραῖησαι τὴ χωρία. καὶ οἱ μὲν πεισθέντες ἐκράτην, οἱ δὲ ἀναστρέψαντες ἐξεύγυυον, ὁρμώμενοι τε ἐξ οἰκείων καὶ τελευτῶντες εἰς τὸν κατελημμένον. Ταῦτα τοῖς βαρβάρους δόξαν πλείων γεφυρῶν ἐπέβαλλε, καὶ τῶν περὶ ἐσηκότων αὐτῶς κακῶν ἐν ὀλίγα ἀγνοεῖν ἠγένητο. καὶ τότε δὴ τὰς ἐπὶ τὴν εἰρήνην καταλυγώετας ἐπήνην, καὶ ἦκον τῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀξιδνήεις τυχεῖν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἔστων αἰθῶν τε καὶ τέμνων, ἐπειδὴ ποῖε ἀνεπλήρη διαλλαγήσας καὶ πάλιν αἰχμαλώτων λύσεις, καὶ τὰλλα πάντα ἄχρι τῶν δακρυῶν εὐκίετα τοῖς πρώτοις.

XLIV. ἀντιλαβούτων δὴ τὰς ἰσυχὰς ἀλλήλων Γαλατῶν τε καὶ τῶν ἐν κύκλῳ βαρβάρων, καὶ τῶν μὲν

μὲν ἀνηθηκότων, τῶν δὲ κα-
τάρρηκόντων, καὶ τῶν μὲν ἐν Θαλίαις
τῶν δὲ ἐν στεναγμοῖς κειμένων,
καὶ τῶν μὲν ἀπωλολεκόντων τὸ κρα-
τῶς, ὃ δὲ τέλος ἔχειν ἐνόμι-
ζον, τῶν δὲ ἀπειληφότων τὴν
δύναμιν, ἐφ' ἧς ἕκείτ' ἤλπίζον
ἔσεσθαι, καὶ πάσης φωνῆς ταύ-
την ἀδύσσης, ἐχ' ὅπλων τῶν
μακρῶν ἢ τ' ἐκείναις ἀφροσύνας, ἢ λ-
θον ἐπ' αὐτὸν φθόνῳ ὡς τῶν
σεφάνων ὀφείλοντο. καὶ ἔσρα-
τῆ τὸ μὲν ἀκμάζον τε καὶ πρὸς
τῆς χρείας ἔτοιμον ἐκάλει καὶ με-
τεπέμπετο. τὸ δὲ παρηλικός τε
καὶ στωισφίρον ἀριθμὸν ἀντ' ἐρ-
γῶν εἶα μένειν. πρόφασιν δὲ ὁ
Περσικὸς πόλεμος, καὶ τὸ μὴ
δεῖσθαι τῶν Γαλατῶν εἰρήνην στρα-
τιῶν. ὡς περὶ ἐραδίως ἔργων
παλιμμένων ὑπὸ βαρβάρων ἀπί-
στίας ἢ ὡς ἐδόν προσεῖναι ταῖς
σωθῆκαίς τὸ ὡς τῶν ὅπλων
ἰσχυρόν.

XLV. ἀλλ' οἶμαι στρατίας μὲν
μείζοντα τ' αὐτῶν παρεύσης ἐπὶ
τῆς Πέρσας ἐκ εἰδῆτο, μίρα
τε καὶ ἐκείνης ἐξήκει. καὶ πολλὰ-

dem res reflorescere, horum au-
tem marcescere incipient: & illi
quidem festa agerent, hi vero ge-
mitibus indulgerent: hi porro
exuti essent quas perpetuas sibi
fore persuaserant vires, illi vero
pristinum vigorem, quem nun-
quam reparabilem esse credide-
rant, reciperent: omniumque ora
canerent, non tam armorum
vi, quam Cæsaris prudentiâ ista in
acceptis esse ferenda; in invidiam
apud eum inductus est qui coro-
nas meritis ejus debebat. Ille itaque
validissimam pugnaeque aptissi-
mam exercitus partem avocavit,
& ad se duci jusfit: senes vero &
eos qui ad numerum quidem au-
gendum aliquid conferre pore-
rant, at ubi manu opuserat nihil
valebant, in Galliis manere per-
mifit. Ejus autem rei praetextum,
Persicum ei bellum suppeditabat,
quodque pax in Gallia constituta
tot militibus non haberet opus.
Quasi vero foedera proculcare fa-
cillime non soleat Barbarorum
perfidia: vel quasi foederibus ar-
morum robur adjungi nulla po-
stulet necessitas.

XLV. Enimvero existimo ma-
jore exercitu, quam Constantius
jam tum habebat, contra Persas
nihil fuisse opus, contra eos enim
vel partem illius duci satis fuisset.
Imo licet etiam exercitum mul-
tis

tis numeris illo majorem conscripserunt, pugna tamen nunquam rem commissurus fuisset, cui semper cunctari praeferre vitare erat constitutum. Verum alio plane ille respiciebat: nimirum Caesaris facinorum, gloriarumque ejus in majus quotidie auctae sistere cursum; imo potius jam partem penitus destruere cupiebat: in eum paucosque & ignavos quos illi reliquerat milites Barbarorum juventute immissa. Optasset enim contrarios plane iis quae tum ferrebantur, utique jacitari sermones: nimirum ad angustias redactum esse & obsideri Caesarem: hostibus vero nullos esse victoriarum limites, sed oppida ab iis expugnari & evasari rursus, atque in terra Romanorum sementem eas messesque facere. Id scilicet noverat, quod licet vel maxime omnibus Imperatoris virtutibus ille esset instructus, idem tamen hac ratione sit passurus quod gubernator, maximae navi, sed nautis destituta praefectus: sane enim ut illius ars omnis nautici apparatus vices sustineat, fieri non potest. Sic itaque bonus ille Imperator, invidit, quam ipse dederat potestatem, ei qui Barbarorum res fortiter quassaverat!

XLVI. Ad incitatus autem redactus fortissimus Caesar, utpote qui videret, sive pareret jus, sive

και Ἰουσαύτην ἀγείρας, ἔπει-
 ἂν ἦλθε διὰ μάχης, ἐγνωκῶς
 αἰεὶ μέλλειν. ἀλλ' ἕτερον ἦν ὁ
 λογισμὸς, σῆσαι γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ
 ἔργα καὶ τὴν δόξαν ἠθέλειν αὐξο-
 μένην, μᾶλλον δὲ καὶ ἀσφρα-
 ραὶ τῆν ὑπάρχουσαν, ἐπαγα-
 γῶν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὀλίγοις καὶ
 σαπροῖς στρατιώταις τὴν τῶν βαρ-
 βάρων νεότητα. Ἐπεθύμει γὰρ ἐ-
 ναλίον τῷ τότε κομιδῆναι παντα-
 χῶς λόγον, ὡς ὁ μὲν κατακέ-
 κλεισαι καὶ πολιορκεῖσθαι, τὸς πο-
 λεμίους δὲ ἐδὲν χωρεῖν. ἀλλ' αἰ-
 ρῆσι πόλεις καὶ κατασκοπήσασιν πάλ-
 λιν, καὶ αἰρῆσι καὶ παύσει τὴν
 ἀλλοθρίαν. ἤδει γὰρ ὡς εἶγε λίαν
 στρατηγικὸς ἐκεῖνον, ταύτην αὖ
 πάλτοι κυβερνήτην μεγάλης νεῶς ἐστει-
 ρημένῳ ναυτῶν. ἐδὲ γὰρ ἡ ἐκείνου
 τέχνη δύναμις αὖ ἀνδ' ὄλα πλη-
 ρώματι γενέσθαι τῆς νηὸς. ἔτις ὁ
 βέλτης ὁ βασιλεὺς ἧς ἔδωκεν
 ἀρχῆς ἐφθόνηι τῷ ἀφροσυνεκῶτι τὴν
 βάρβαρον.

XLVI. πεισῶν τοίνυν εἰς ἀπο-
 ρίαν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος, καὶ
 τῷ τε κειδῆναι, καὶ μή, τὸν
 ὄλε-

ἄλεθρον ὄρων ἀκολυθῆναι , (ἴω
 τε γὰρ γυμνωθῆναι ἢ δυνάμειος
 ἴην ὡς τῶν ἐναντίων εἶχε σφα-
 γὴν , τῷ τε ἔχειας , ἴην πα-
 ρὰ ἴων οἰκειῶν) μᾶλλον εἴλετο
 λειπόμυθος τι παθεῖν , ἢ δοκῶν
 ἀπειθεῖν , καφθέραι κρινῶν τὴν
 ὡς τῶν πολεμίων πληγὴν , ἥς
 ἐμὴ πλῆξεν ὁ συγγενής . ἔτω
 δὴ πράττειν ἔδοκεν ἂν βυλοῖο τοῖς
 τῆ πρεσβύτερος κόλαξιν . οἱ ἴ
 ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενοι τῶν δορυφό-
 ρων , καὶ οἱ μάλιστα ἐπίστευον
 ἐκλεγόντες , διὰ πάντων ἦσαν
 εἰς αὐτῶν κατέλιπον ὀπλίταις ἔν-
 ξασθαι μόνον δυνάμειος . καὶ ὁ
 μὲν ἔστρεψεν , ἔκ ἀδακρυτῆ μὲν ,
 ὁμοίως ἢ ἡξίε φέρειν .

XLVII. Κινηθέντων ἴ πανταχό-
 θεν τῶν διαπαρμένων λόχων οἰμογῆ
 πανταχόθεν ἤρετο πρὸς ἕρανόν πε-
 νήτων , εὐπόρων , οἰκετῶν , ἐ-
 λευτέρων , γεωργῶν , ἀσικῶν , ἀν-
 ὄρων , γυναικῶν , νέων , πρεσβυ-
 τέρων , μόνον ἔκ εἰσβεβληκίαι
 τῆς πολεμίας ἡγεμῶν , καὶ τὰ
 μάλιστα ἐκτμηθέντα κακὰ πάλα ἀ-

min^o, certum sese manere exitium,
 (si enim copiis nudari se patere-
 tur, ab hostibus ipsi expectanda
 caedes erat, si vero dimittere eas
 recusaret, à suis;) maluit exer-
 citu destitutus grave aliquid pati,
 quam denegati obsequii speciem
 præbens: facilius sibi ferendam
 ratus illatam ab hostibus cladem,
 quam eam qua à cognato suo
 Constantio esset afficiendus. Atque
 adeo ea quæ vellent, Constantii
 parasitis facere permisit. Illi vero
 ab ipsis Scutariis facto initio, om-
 nibusque, in quibus aliquid virtu-
 tis esse putarent, segregatis, uni-
 versum percensuerunt exercitum,
 donec ei alios milites relinquerent
 nullos, nisi eos quorum ad
 nullas res quam ad preces fun-
 dendas opera esset utilis. Atque con-
 sensit quidem ille, at non sine la-
 crymis, ferendumque tamen id esse
 duxit.

XLVII. Cum autem ex omni-
 bus locis educerentur dispersæ
 militum manus, clamor undique
 & gemitus sublatus ad cælum
 fuit, pauperum nimirum pariter
 ac divitum, servorum non minus
 quam ingenuorum, agricolarum
 æque ac urbes habitantium, viro-
 rum & feminarum, juvenum &
 senum, hostes tantum non denuo
 irruisse putantium, jamque existi-
 mantium fore, ut mala vixdum
 ampu-

amputata iterum reflorescant. Imprimis vero lamentabantur illi quæ liberos ex militibus pepererunt : quæ & reliquos fœtus suos, & à materno lacte nondum depulso protendentes, & rami supplicis instar hinc illinc jaçtantes, ne à maritis proderentur, eos sunt obtestatz. Quæ cum Cæsari essent nuntiata, iis qui ex Italia (deducendorum militum causa) advennerant autor fuit, ut milites alia ducerent via, quæ ab urbe in qua ille confidebat quam remotissima esset : veritus ut puto ne facerent ea, quæ, recte sane atque egregie, postmodum fecerunt. Cum autem illi monitis ejus animos parum adverterent, & principes militum, à quibus reliqui toti pendeant, in ipsam urbem admitterent, omnis statim populus eos oravit, ut manere vellent, & deinceps quoque tueri, quæ tot laboribus parta ab ipsis fuerint.

XLVIII. Hos autem & eorum, qui ne irent orabant, misericordia, & itineris quod ingrediendum erat tardium tetigit. Id quod sentiens Cæsar, verba ad eos, ex erecto pro more extra urbem suggestio, fecit, quorum summa fuit, deliberationi de iis quæ Augustus decreverit nullum amplius superesse locum. Illi vero prolixam satis orationem sine interpellatio-

ναβλαστήσειν ἡγαμέων. μάλιστ'
δ' ἐξ ὧν ἐγεγονέι τέκνα τοῖς στρα-
τιώταις, αὐτὰι δεκνύσαι παιδί-
τάτε ἄλλα καὶ τὰ ἐν γάλακτι, καὶ
ταῦτα ἀντὶ θαλλῆ σείσαι, μὴ
προδῆναι σφᾶς ἐδέοντο. Ταῦτα ὡς
ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς παρήνει τοῖς ἐξ
ἰταλίας ἤκουσιν ἑτέραν ἄγειν ἴδ' ἐς
στρατιώτας, πολὺ τ' πόλειως ἐν
ἡ καθῆσο καὶ διάτρεψεν ἀπέχον-
τας. ἐδεδία γὰρ οἶμαι μὴ δράσει-
αν, ὃ καλῶς ποιῶντες ἐδρασαν
ὡς ἵ' ἂ' προσεῖχον ἐκείνοι τοῖς λό-
γοις, ἀλλ' εἰσηγον τὰς ἄκρας
τῶν λόχων, ὧν ἐξήρηται τὸ λοι-
πὸν, ὃ μὲν ἔχλα αὐτῶν ἀπασ ἰ-
δέιτο καὶ μένειν καὶ σώζειν ἀπαν-
τα ὑπὲρ ὧν πεπονήκεισαν.

XLVIII. οἱ δὲ ἤλεον τε τὰς
κελεύοντας, καὶ ἐδυσχεραῖνον τὴν
ὁδόν. αἰδομένῳ ἵ' ὁ βασιλεὺς
εἶπεν αὐτοῖς ἀπὸ τ' εἰωθότῳ πρὸ
τ' πόλειως βήματῳ, ὡς ἔκ
ἔη βεβλήσθαι ὧν ἤδη τῷ κρείττονι
δέδοκται. μακρὸν δὲ ἐκείνοι σιω-
πῇ δεξάμενοι λόγον καὶ προσει-
πόν-

πόλις ἐδὲν ἑσπέρας ἤδη, μάλ-
 λον ἢ πρὸ μίσας νύκτας ὄψα
 ἐνδύεις, περὶ δόξας τὸ βασιλείου
 ἔβραν, διδόντες τὴν μείζω τά-
 ξιν τῆ καὶ προσηγορίαν. οἱ ἢ
 ἤγανάκει μὲν τοῖς γυγνομένοις,
 δρασαί δ' ἦν ἐδὲν ἕτερον πλὴν ἔ-
 μηδένα τῶν ἔδου μοχλῶν εἶν ἀ-
 πλοῦτος. Φανείσης ἢ ἡμέρας ἀνα-
 παύσασθαι τὰς θύρας καὶ ξίφη
 δευκύντες εἰλκον αὐτὸν ἐπὶ ταύτῃ
 βῆμα καὶ μάχη μακρᾷ λογισ-
 μῶν καὶ βοῆς, τῷ μὲν οἷς ἡ-
 γέτο κωλύσειν διεξιόντων, τῶν
 ἢ ἀξιώσαν τῆ κραυγῇ νικᾶν.
 Φεύγοντων ἢ τὴν ταμίαν τὴν
 χερσῶν, καὶ κατὰ Φεύγοντων εἰ-
 πὶ τὸν ἀρχαῖον νόμον, αἰνῆς τῆς
 μέγας καὶ τὰλλα βέλτερος ὄπι-
 δον αὐτῷ ἑστῆσας, ὃν εἶχε σρε-
 πλὴν πρὸ τῆ ἐκείνῃ τιθησι κεφα-
 λῆ, καὶ εἰδέθη τὰ μείζω.

XLIX. τὸ τοίνυν ἀναγκῆς ἦν-
 τηθεῖς, καὶ τοσούτων ὀπλιτῶν ὄρ-
 μὴν ζῆσαν καὶ δυνηθεῖς προκατα-
 παύσαι, τῷ φρονήματι εὐθύς
 ἀπὸ τῶν ταῦτα δεδωκίτων ἤρξατο.

Libri 5ti Pars Tertia.

ne audita, nec postquam perora-
 tum esset verbo emissio ullo; cum
 vespera jam appetiisset, vel potius
 circa mediam noctem, armis ar-
 reptis, Cæsaris cinxere domum,
 altumque inclamarunt, Augusti
 nomen & potestatem ei deferen-
 tes. Atque ille quidem indignaba-
 tur illis quæ fiebant, facere tamen
 aliud potuit nihil, quam ut eorum
 qui intuserant neminem pessulos
 à foribus amovere pateretur. Cum
 vero dies jam illuxisset, effractis
 foribus strictis gladiis irruentes,
 ad eundem eum protraxerunt
 suggestum. Atque ibi magna deli-
 berationum atque clamoris exorta
 fuit contentio, illo quidem eos
 quibus imperio præerat à facto
 suo abstertere, his vero clamoribus
 suis vincere annitentibus. Cumque
 aureum abhorreret diadema, &
 præstinam Cæsaris dignitatem re-
 tinere cuperet, vir quidam cor-
 poris proceritate conspicuus, &
 cetera quoque optimus, pone eum
 adstantem torquem quem habebat
 capiti ejus imposuit, sicque Augu-
 stus creatus est.

XLIX. Necesitate itaque victus,
 totque armatorum præfervidum
 impetam sedare non valens, in
 eos ipsos statim sublimius impe-
 rium exercendi fecit initium, à qui-
 bus collatum ipsi illud fuerat. Pro

M m

eo

eo enim quod dispiceret, quibus nam rebus gratiam illis posset referre, magnisque donis eos deliniret, voluntatem suam pro lege habendam esse iis edixit: velle itaque se, ne a quoquam eorum, qui hactenus gesta improbaverint, pœna exigeretur, ne item gladius in eos distringatur, ne torvo obtutu perterreantur, imo ne vel verbo quisquam molestum se illis præbeat: Sed ut ea, quæ dum focii eorum fuerant, ratione, nunc quoque postquam adversi illis fuerant redditi, eis uterentur. At qui, quotuscumque quæso est, qui eos segnius hac ex parte sese gerentes, non exstimulasset potius? Verum non ita se gesfit ille: noluit enim ut ullo langvine summo imperio tyrannidis nota adspergeretur: Et hanc ob causam modestè eos agere iussit. Quo facto statim iterum comparebant ii qui tremore antea fuerant correpti, hilaritatem atque fiduciam ipso vultu præferentes: thronumque ambiebant, gratias agentes quod morti eos eripuisset: cui tamen beneficio parum decentes gratias rependerunt. Non enim, ut in proverbio est, pro beneficio in vincula eum coniecerunt, sed plane voluerunt interimere, ingentibus promissis ad audendum istud facinus excitato eo, cuius potissimum in cura cubiculi partes erant. Cumque

ἀντὶ γὰρ ἔζητῶν ὄν τινα σφισι δώσει μισθὸν, καὶ δάροις μεγάλοις κολακίειν, ὅτι νόμον ἡγητέον τῆν αὐτῆ γνώμην ἐκέρυξε, δοκεῖν τοῖσι αὐτῶ, μηδένα τῶν ἠναντιωμένων τοῖς πεπραγμένοις μηδμίαν ἀπατεῖν δίκην, μηδὲ ξίφῳ ἐπ' αὐτὸς ἔλκεν, μηδὲ βλέμματι φοβεῖν, μηδὲ ῥήματι λυπεῖν· ἀλλ' οἷς ἂν ἐχρῶντο πρὸς αὐτὸς κελαινωνηκότας, ταῦτα ποιεῖν πρὸς μεμαχημένους. Καὶ τοι τίς ἐκ ἂν καὶ ῥαθυμῶντας παρῶξεν; ἀλλ' ἐκ ἐκείνῳ. ἐδίει γὰρ αἵματι τὴν βασιλείαν ἐβλήθη, τυραννίδῳ ἐγκλήματι μολῦσαι. Διὰ ταῦτα ἐπέταξε σωφρονεῖν. καὶ παρήσαν αὐθις οἱ τρέμοντες Φαιδρὸι καὶ τεθαρήρηκοτες, καὶ περιεσήκισαν θρόνον τῆ μη τεθνήσκειν χάριν εἰδότες, ὧν ἔπροσηκείσας ἀμοιβὰς ἀπέδωκαν. ἀντὶ γὰρ εὐεργεσίας ἐκ ἔδυσαν καὶ τὴν παροιμίαν, ἀλλ' ἐβλήθησαν ἀποκτεῖναι τῶν εὐνύχων τὸν μάλιστα παρὲ τὴν εὐνήν, ἐλπίσω ἀναπτέρωσαντες. ἤδη δὲ ὄντες ἐγγυὲς τῷ Φόνῳ, στρατιώτης ἐξ Ἀπόλλωνῳ ἐσείετο, καὶ τὸ γενησόμῃρον εἶδεν καὶ

καὶ συνεκάλει τὸν ὄχλον εἰς ἐπιμυ-
 ρίαν. οἱ δὲ ἔθεόν τε καὶ τὸ σω-
 τεθὲν ἀνίχνευον. καὶ τὸ μέγι-
 στον εἶδὲ ὁ Ἰάστρα ὑπηρετῶν ἀπι-
 σφάζετο.

L. ὁρῶν ᾧ τῶν τὰ κείνων φρο-
 νήντας ἐγγύθεν ἐπιβλεπούσας,
 καὶ περὶ καὶ τολμῶντας λέγειν ὡς
 αἶρα ἄμενον εἰς τὰ πρότερον κα-
 ταβῆναι, καὶ τὸν παρόντων ἀπο-
 σῆναι θεῶς μόνως ἀξιοῦσας ἐν
 τοῖς τηλικύτοις ἡγεσάμενοι συμ-
 βύλας, ἐρόμενοι ἤκαστον ὡς ἐμ-
 μετέον οἷς εἶχε. λαβὼν δὲ ψῆ-
 φον τὴν ἐξ ἄραν καὶ τὴν κοι-
 κὴν τῆς δωάμεως, ἀρχοντας τῶ
 ἐπὶ τὰς πόλεις ἐξέπεμψεν, ἀντι-
 πονηρῶν μὲν ἀγαθῶς, ἀντι ᾧ
 σκαίων πεπαυμένους καὶ στρατο-
 πίδον ἀντι τῶν ληστῶν ἠναγκασ-
 μέων σωήσασθαι. οἱ Μαγνητῶν
 συναράμενοι ἔκινδυνε, πράξαν-
 τες κακῶς τὰς ὁδὸς κατειλήφε-
 σαν, ἀδίκους τρεφόμενοι πέροις.

adeo jam in eo essent ut perpetra-
 rent eadem, militum nonnemo
 ab Apolline correptus, rem illam
 agitari cognovit, populumque ut
 succurreret convocavit. Accurre-
 runt autem omnes, atq; id de quo
 inter (conjuratos) illos convenerat,
 fuere rimati. Quod maxime
 autem fuit mirandum, ne ille qui-
 dem ad istud sceleris operam suam
 locaverat, supremo fuit affectus
 supplicio.

L. Cum vero eos, qui ab isto-
 rum hominum partibus alieni
 non erant, tam prope sibi intenta-
 re infidias, imo & dicere quando-
 que ausos audiret: prae stare ut ad
 Caesaris dignitatem rediens, Au-
 gusti quae jam utebatur appella-
 tione abstineret; solos Deos in
 tanti momenti rebus idoneos esse
 consultores arbitratus, iis inter-
 rogatis responsum tulit, tenenda
 ea esse quae haberet. Et caeli itaq;
 & commune exercitus suffragium
 nactus, magistratus ad urbes able-
 gavit, bonos in malorum, & opti-
 mis moribus instructos in eorum
 qui nullius frugis erant locum:
 exercitumque collegit ex iis quos
 latrocinia exercere necessitas an-
 tea adegerat: Illi enim qui Ma-
 gnetium calamitate fuerant invo-
 luti, ad malas artes animo appli-
 cato, vias obsesserant, via parum
 honesta vitam sustinentes. Iis
 M m 2 itaq;

itaq; ad arma vocatis, & sine metu comparandi facta licentia, ipsos quidem ab illicito vitæ genere revocavit, iter vero facientibus metum omnem abstulit.

LI. Cum vero ad Rhenum venisset, seque Barbaris ostendisset, foederaque iteratis firmasset sacramentis, ad illud sese convertit bellum, quod invitus aggrediebatur: imo vero potius ad successione in imperio, sine pugna contra cognatum suum impetrandam, jam enim à Diis quæ eventura essent acceperat. Verum enim vero aliquid eorum à me fuit prætermisissum, quæ nefas esset silentio plane involvi. Dicendum itaque illud nunc erit. Nimirum cum haud pauci ultro citroque missi essent legati, quorum illi quidem qui à Juliano mittebantur, orare, ut Augusti tantum titulo atque insignibus illi liceret uti, cetera; eum utre ipsa nil amplius quam antea habeat, contentum fore: illi vero qui à Constantio adventabant, penitus abstinendum esse Augusti honoribus, atque per omnia eundem quem antea Julianum esse ostendere, urgerent; hoc ipsum autem nihil aliud post se traheret, quam exitium & illius, & maximæ exercitus partis, & amicorum atque familiarium ejus; cædis quidem sui prius exiguum admodum apud

ἴτερες ἐφ' ὄπλα καλέσας, καὶ δὲς ἄδειαν Φανῆναι, ἵως μὲν ἔωρῶνομεῖν ἀπήλλαξε, ἵως ᾗ ἰδοιπόρους τῶν Φόβων.

LI. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὸν Ῥῆνον, καὶ δείξας τοῖς βαρβάροις τὴν καφαλήν, καὶ δευτέροις ὅροις ἴας ὁμολογίας ἐνδήσας, ἔτρεχεν ἐπὶ τὸν ἀκέρσιον ἀγῶνα, μᾶλλον δ' ἐπὶ τὴν, ἀνευ τῆς πρὸς τὸν οἰκῆτον μάχης, ἔσκηπτεν ἀθεοχρῆν, ἥδεα γὰρ ἐσθρὸς τῶν θεῶν ἀκῆσαι δ' συμβήσεται. ἀλλὰ γὰρ ὑπερέβην τι τῶν ἀξίων εἰρησθ. ἴστο δὴ λεκτίον. πρεσβυῶν γὰρ καὶ ὀλίγων ἀμφοτέρωθεν γενομένων, ὧν αἱ μὲν εὐκείθεν ἤξιον ἐπὶ ἔσθρημαίθω μένοντα μηδὲν ἔργω πλείον ἢ πρόθεον ἔχεν. αἱ δ' ἐνθίνδα πάντως δεῖν ἀφίστασθ τῆς ἱμῆς, καὶ ἀπὸ πάντων ἵνα τὸν πρότερον. ἐν ἴστω ᾗ τὸ αὐτὸν ἀπολωλέναι, καὶ ἴξ στρατοπέδα τὸ πλείον, καὶ σωήθεις καὶ φίλους. τῶ ᾗ τῆ μὲν αὐτῆ σφα.

σφαγῆς βραχὺς ἦν ὁ λόγος, δεινὸν δὲ ἰδοῦναι προδοτὴν καίμασται τῶν Φιλιάτων.

LII. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα ἦν, πάλιν ἐπὶ γὰρ τὸ πάλαισμα Κωνσταντίνου ἀφίκοιτο. καλῶν γράμμασι, τὰς βαρβάρους ὡς πρότερον, καὶ χάριτι αἰτῶν καίμασται τὴν Ἰουδαίων, ἐπειδὴν ἐπιπορεύειν ἐκ πολλῶν ἔτα. ὁ δὲ ἴσμεν μὲν εἰλήσειεν, ὁ μὲν δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἔς εἰλήσει μισθὸν ἐτρέφει, καὶ ὡς ἀν' ἀκακίᾳ τις σκευάζει τοῖς ἐνθίνου στρατηγῶν καὶ τὸν μὲν λύσει τὰς ἀποδοτὰς ὑπομείνειν πίνοντα εἶχε, ἀβασὶς δὲ εἰς τὴν ἐκείνου, ἀκὴν ἐπέθηκεν ἐπιπορεύειν ἢ μεμπετῆν. σκευάζει μισθῶν δὲ περὶ τῶν τὰ δέκα καὶ τῆρητότων, καὶ τοῖς ἀμαρτήμασιν ἐκείνου δεινῶς αἰχματομύων, καὶ προσιδίων ἕρκου ὄρκου, ἀναβάς ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρου, καὶ γὰρ ἐκείνων ἀρχόντας ἀνωθεν ὄρων, ἐν ὑπηκόων τάξει μὲν τῶν πολλῶν ἐσηκίτας, τὰ μὲν ἀγαπήσας, τὰ δὲ ἀπειλήσας ἀπῆλυε.

eum fuit momentum, id vero grave videbatur nimis quod amicissimi ipsi homines (ista ratione) essent prodendi.

LII. Illa itaque cum rerum esset conditio, ad pristinas artes suas confugit Constantius, litteris Barbaros, ut antea fecerat, evocans, & beneficii loco ab iis poscens, ut Romanas Provincias jugo suo submitterent, ex multis adeo, ut perjurus fieret, unico tantum perfvasit. Hic vero simul latrocinia exercebat, & in iis quos occupaverat agros indulgebat genio, & cum Romani exercitus ducibus tanquam omni culpa vacaret convivium inibat. Eum itaque contra fidem datam agere ausum, dum computationibus indulgeret Julianus cepit, atque in ejus agros facta irruptione, meritam perjurii poenam illi inflixit. Cum vero undique eorum, qui servaverant pacta, metu perculsorum, fieret concursus, omnesque criminum ejus summe puderet, & sacramenta novis sacramentis firmarentur, suggesto in mediis Barbarorum terris conscenso, ex illo, in loco qui subditorum erat, inferiori consistens Barbarorum principes, partim quidem in memoriam ipsis nonnulla revocavit, partim minas interposuit, atque ita discescit.

M m 3

Jamq̄

Jamq̄ copiz ab eo fuerant coactz, quarum non multitudo magis quam animi alacritas delectare aliquem posset. Fœderibus namqve dextrisque datis sese invicem obstrinxerant miktes nihil non se facturos, nihil non passuros esse ut victoria potirentur, nihilqve xqve metuebant quam expectandam, non servatis promissis, ignominiam.

LIII. Hoc vero sacramento per omnes ordines currente. Nεβριδius quidam Vir, seu potius semivir, Præfectus pratorio, quem honorem à Constantio acceperat, arguebat ea quæ fierent, & sacramentum vituperabat aspernabaturqve, Barbaros vocans eos qui juraverant. Ita nimirum Constantio placendi studio sese gerebat. Cum igitur omnium iram in se concitasset, manusqve ei, idq̄ jure meritoq̄ esset amputata, sub illius qui primus eum percutere debuerat paludamento, quasi nubetectus, servatus est. (Et forsitan reprehendendam aliquis istam esse ducat humanitatem.) Atqve ista quidem ad Imperatoris nostri humanitatem pertinent. Hinc autem fluminis instar celerimo cursu processit, omnibus semper feliciter superatis obstaculis, pontes præoccupans, dormientes opprimens, alio adversis ad

καὶ ἤδη δύναμις σωείλετο ἵσο ἢ εἰ τὸ πλεονεχθῆναι μάλλον ἂν τις ἢ τὴν προσθυμίαν ἠγάδη. Οἱ σωθῆναι τε καὶ δεξιᾶς ἀλλήλους καλελάμβανον, ἢ μὴν πᾶς μὲν ποιήσειν; πᾶν δὲ πείσειας ὑπὲρ νίκης. Φοβηθῆναι δὲ ἐν μόνον, τὴν ἐκ τῆ μη Φυλάξαι γενομένην αἰσχύνην.

LIII. Τῷ δὲ ὅρκῳ διὰ πάντων χαρῶν, Νεβριδίου τις αἰσῆ, μάλλον δὲ ἀνδρόγυνος; ὑπαρχῶν ὡν, τῶν δὲ πρὸς πρὸς τῶν λαβῶν ἐπίγραμμα τοῖς γιγνομένοις, καὶ τὸν ὅρκον ἐμίμνητο τε καὶ ἔφουγε, βαρβάρους καλῶν τῶν ὁμιμιότατος. ὁ δὲ τῶν ἐκολάκευ. πᾶσαν ἔργην δὲ ἐφελκυσάμενος, καὶ χεῖρα, καὶ δικαίως ἂν, κατακοπέεις, ὑπὸ τὴν τῆ πρώτης πλῆξιν εἰσώτως ὡς νεφέλη καλυφθεῖς διασώζετο. καὶ μέμνητο μὲν αὐτῶν τῶν ἐν ἠγάστα Φιλανθρωπίας. ἢ δὲ ἐν Φιλανθρωπία τῆ βασιλείας ἡμῶν Ἰουσαύτη. ἐκείθεν τοῖς νῶν ὡς χειμάρρους ἐφίετο, παντὸς ἐμποδίσματος κρείττων αἰεὶ γιγνομένου. γεφύρας πρὸς κα-
τα-

ταλαμβάτων, καθεύδουσα ἐφι-
 εάμεν. ἄλλοτε μὲν αὐτὸς ἀν-
 ἀγκάζων βλέπειν, κατόπιον ἦ
 αὐτοῖς προσῶν, ἐλπίζου μὲν ἕ-
 τερα ποιεῖν, παρ᾽ αὐτῶν ἦ ἄλλων.
 ἠπέρω μὲν χωρῶμεν. ἔχ ὄρωμέ-
 νων πεταμῶν, πλέων ἦ σαυ ὀλί-
 γοις ἠίκα ἐξῆν. τὰς μὲν ἐν τοῖς
 ἔρεσι εἰὼν καθ᾽ ἡσυχίας, τὰς πόλεις
 ἦ αὐτὰς ἔχων ὡν προσβέβλητο
 πείθων, βιαζόμενον, ἐξαπα-
 τῶν. οἷον γὰρ αὐτὸ καίειν, ὡν
 ἐκράτησε στρατιωτῶν ὄπλοις τὰς
 εἰαυτῆς κοσμήσας, ἐπεμπεν ἐπὶ
 πολλῶν εἰς πεφραγμένην. οἱ δ' οἰ-
 κείας τε ἠγύβητο τὰς προσιόντας, καὶ
 τὰς πύλας ἀνοίξαντες ἐδέχοντο τὰς
 ἐναντίας.

LIV. τὸ ἦ πάντων ἠδίον, ὅ-
 τι προλαβὼν μὲν Ἰταλίαν τὴν κα-
 λὴν, προλαβὼν δ' Ἰλλυρίας
 ἦ τις μαχιμωτάτης, καὶ πόλεις
 πολλὰς τε καὶ ἰσχυράς, καὶ χώ-
 ραν ἀρκῦσαν εἰς βασιλείαν μεγά-
 λην, ὑδάμεν μάχης ἐδέηθη καὶ
 φόνων, ἀλλ' ἀπέχεθησιν ἢ φρό-
 ησις, καὶ τὸ ποθεῖαυ τὸν ἀε-
 χοντα. μεγίστη ἦ συμμαχία τὰ
 τῆ δεινῆ καὶ προδότα γεγάμμα-
 τα πρὸς τὰς βαρβάρους, ἃ

verſæ partis oculis à tergo iis ſu-
 perveniens, ſemper efficiens ut
 alia expectarent, alia vero reiſſa
 experirentur. Terreſtre faciens
 iter ubi fluvii comparerent nulli,
 navigans vero una cum paucis
 ubicunq; ejus rei copia erat. Pra-
 ſidiâ in ſinibus diſpoſita intacta
 præteriens, ipſas vero urbes, ante
 quas, illarum tuendarum cauſa
 erant conſtituta, perſuaſionibus,
 vi, dolis ſuas faciens. Huc re-
 ferendum omnino eſt illud, quod
 armis, militibus à ſe captis detra-
 ctis ſuos aliquando induerit mili-
 tes atq; ſic ad urbem eos ablega-
 verit perquam munitam: quos
 incolæ urbis, ſuarum partium
 eſſe exiſtimantes, patefactis por-
 tis, hoſtes improvidi receperunt.

LIV. Id vero maxime jucun-
 dum eſt atq; amabile, quod pul-
 cherrimam ſibi junxerit Italianâ,
 junxerit item Illyrios, bellicoſiſ-
 ſimam gentem, urbesq; multas,
 eaſq; munitiſſimas, provinciasq;
 quæ magno ſatis Imperio conſti-
 tuendo poterant ſufficere; & nus-
 piam tamen prælia cædesq; com-
 mittere habuerit opus: iſtis enim
 efficiendis prudentia ejus, & deſi-
 derium quo principem eum om-
 nes expetebant ſuffecit. Maxi-
 mo autem adjumento ei fuerunt
 tyranni illius atq; proditoris (Con-
 ſtantii) ad Barbaros litteræ, quas
 navi-

navibus pedibusve iter faciens exercitibus recitabat, recitabat & urbibus, exantlatos à se labores cum egregiis illis litteris contendens. Illz igitur quemvis audientium adversus Constantium irritabant, contraque Juliano conciliabant, maxime cum potissimam exercitus illius partem in sua potestate iste haberat. Subito itaque ad eum descivere Macedones, descivit item Græcia universa, a videque arripuit tempus, quod dedum à Diis precibus flagitaverat, in silentio tamen & sine aris, nullz enim eo ævo erant superstitites.

LV. Patefacta igitur Palladis & reliquorum Deorum fuere templa, Juliano Augusto speriente, donisque honorante ea, atque non ipsomet tantum sacrificia offerente, sed & ut idem facerent hortante alios. Memor vero ipsos etiam DEos judicium apud Athenienses subisse, suorum quoque factorum rationem iis reddere dignatus est. Suzque causz Augustus Erechthidas constituit judices, scripta ad eos missa gestorum suorum defensione. Tyranni scilicet esse existimans judicium fugere, justo vero & æquo utentis Imperio ad causam dicendam esse paratum. Dum autem in itinere illo esset, exortam inter Sacerdo-

πλέων τε καὶ πεζεύων ἀνεγίνωσκε μὲν πόλεις, ἀνεγίνωσκε ἢ στρατοπέδοις, παρεξισταζὼν ἕως αὐτῶ πόντος ταῖς καλαῖς ἐπιστολαῖς αἱ ἢ τῶ μὲν ἐξεπολιμῆν τὸν ἀκρόγια, τῷ ἢ προσετίθεισαν, καὶ ταῦτα πολλοσὸν ἄγοντε μέρεσιν ἐκείνῃ στρατιάς. ἀλλ' ὁμως ἀφίστατο μὲν Μακεδόνες εὐθείως, ἀφίστατο δ' ἡ ἑλλάς, καὶ τὸν κρηρὸν ἤρπαζεν ἕκ ἧται πῶρ τῶν θεῶν σιγῇ τε καὶ βωμῶν χωρὶς, καὶ γὰρ ἦσαν.

LV. ἀπεύγνητο δὴ νέως τε ὁ ἢ Ἀθηναῖς καὶ ὁ τῶν ἄλλων θεῶν, τῷ βασιλέως ἀνοίγοιός τε καὶ τιμῶν ἀναθήμασι, καὶ ἀσπὲ τε θύοισι, καὶ τὰς ἄλλας πῶρκαλῆσι. εἰδὼς ἢ οἷς καὶ θεοὶ παρ' Ἀθηναίους ἐκρίθησαν, εὐθύνας ἠξίωσε δῆναι τῶν πεπραγμένων. καὶ ἕκ ἐρεχθίδας. ὁ βασιλεὺς ἐποίησε δικαστὰς πέμπων ἀπολογίαν ἐν γραμμασί. τυράντη μὲν γὰρ ἕμμαλον εἶναι τοτὸ μὴ κρείνασθαι, βασιλέως ἢ τὸ πρὸς ὧν ἔδρασαν εἰς λόγους καὶ θύσασθαι. ἑδῶ δὲ παρέργον εἶπεν ὁ μπι-

ἐμπεπλημῆσαν ἱεροῖς γένεσι, δις ἄ-
σαν τρόπον ἴνα τὴν πόλιν, ἐπι-
σολαῖς ἔπαυσεν. ὡς ἂν ἐν ὁμοιοῖα
καὶ κατ' ἰσυχίαν τὰ πάτρια Ἰε-
λοῖτο τοῖς κρείττοις, καὶ Ἀθηναῖοι
μὲν ἔθυσον τε χροῖνοι, καὶ τοῖς
θεοῖς ἠυχοντο ταῦτα, ἃ καὶ μα-
κρόν ἐυχόμενοι δώσου ἔμελλον.

LVI. ὁ δ' ἠλαυνε τρεῖς δια-
λων τῶν δυνάμειν, καὶ ταῦτα
ἐ Θρακίης ὑπὸ τῶν ἐναντίων κα-
τελημμένης. ἠλπιζε γὰρ τῶν μὲν
ἐκθύς κρεῖττερον, ἐλθεῖν δ' ἐπὶ
τὸν βόσπορον τὸν διὰ πλυν χέου.
τῷ δ' ἄρα ἀγγέλος ἐκ κιλικίας
ἔφερον ἵπποι, φράσοντες τὴν
ἐπὶ ταῖς κρήαις τῆς πρὸς βυβλί-
ου τελευτήν. ὅτι ἀπειλήθη μὲν
τῆς ξέρου, καὶ πρὸς τῆς κρή-
σεως τὸ σῶμα τῆς πολέμου σκο-
πῆναι, τὸν γὰρ ἀντιπρόσωπον ἔχειν
ἠγάτο πρὶν εἶναι, Ζεὺς, ὁ καὶ
Σοφοκλέα μεγάλης γλώττης κόμ-
ποις ὑπερχαίρων, νόσῳ πεδή-
σας ἀπήνεγκε. ταῖς μὲν ἐν ἄλ-
λοις πλάσμα τε ὁ λόγος εἰδόμενος
καὶ ὡς ἀκέραιος καὶ μηχανήματος,
καὶ δὲν ἀπιστεῖν. ὁ δ' ἐκ κίβω-

tales tribus disensionem, totam
urbem in partes quodammodo
scindentem, litteris suis sedavit:
quo nimirum unanimiter & tran-
quille Diis patrii cultus perage-
rentur. Atque Athenienses qui-
dem à longo jam tempore sacra
fecerant, atque ista à Diis petive-
rant, quæ nemine licet petente
fuerant daturi.

LVI. Promovit autem exerci-
tum Julianus, in tres partes eo di-
viso, ea quidem ratione motus,
quod Thraciam adversæ partis
milites tenerent. Istos enim non
adeo longo temporis spatio in po-
testatem suam redacturum sese
sperabat, sicque ad Bosporum di-
recto itinere, transfretandi co-
piam nacturum. Inter hæc nun-
tium Juliano adveniunt equites ex
Cilicia, Constantium Augustum
Crenis vita excessisse afferentes.
Quem majores minas quam Xer-
xes olim spargentem, & secum
jamjam dispicientem quibus cru-
ciatibus hostis sui (Juliani) velit
enecare corpus, (eum enim prius-
quam cepisset in potestate sua jam
esse putabat;) Jupiter, qui magno
elatus lingvæ jactationem, juxta
Sophoclem, odio prosequitur,
morbo constrictum abstulerat.
Plerisque autem nuntius ille fig-
mentum esse videbatur, & im-

N n

postu-

postura, atq; inventum ad fallendum compositum, cui fides proinde habenda esset nulla. Ipse vero Julianus accersiri jussu ex arcula quodam volumine, oracula produxit, multo ante nuntium istum tempore edita. sed quæ allatis tum novis fuerant confirmata. Illa autem à Deo aliquo ipsi esse missa præ se ferebant, qui victoriam nullo sanguine temeratam ipsi nuntiaret, simulque ut festinaret hortaretur, ne eo longius remoto, alius nonnemo Imperium adferre auderet.

L VII. Ea itaque cum recitasset, videretq; tam egregium maximique faciendum eventum nactum esse non bellum: mortuumque esse audiret hominem qui ferissimi apri instar omni impotentis animi impetu ferretur, non ad epulas & comotationes, vel eam quæ à mimis percipitur voluptatem sese convertit, verum eventum fortitis oraculis, omnibusq; terra marique ipsi subjectis, nec obmutire quoquam amplius auso, cunctisque unius illius omnia esse fatentibus, nec adeo ulla re eum ut quidquam ab animi sententia alienum faceret adigente, sed omnibus ei Imperatorum patentibus palatiis; luctui sese permittebat, lacrymisq; ob ista oracula undiquaque diffuebat. Nec cujusquam

τίς τῶς βιβλίον μετὰ περὶ αἵματι
εἰδέκεν λόγια πρεσβύτερα ἢ πο-
λὺ ἢ ἀγγελίας, καὶ τῇ τότε
ἀγγελία βεβαιώματα. καὶ ὡς
θεῶ πέμποντι ἤρχοιτο, καθάρ-
σαν αἵματι αὐτῶ τὴν νίκην ἐπ-
ηγγελώμεν, καὶ ὡς πρῶτον
ἐπέγειο ἔ μή τινα ταλμησαι μα-
κρὰν ἀπόητι τὴν βασιλείαν ἀρ-
πάσαι.

L VII. ἀναγνώσκων τοῖσι,
καὶ τὸν πόλεμον ἐρῶν ἔτω καλὴν
καὶ πολλὰ ἔγω αἴζιον λαβόντα
κρίσιν καὶ τελευτήν αἰκίαν ἐν-
θρόνω σουδὸς ἀγρία θυμὸν ἐπ'
αὐτὸν ἔχοντι, ἔκ ἐπὶ θού-
ρη καὶ πότον, καὶ τὰς ἀπό-
των μίμων ἠδονὰς ἐτρέπετο. ἀλλ'
ἐμβροχότων μὲν τῶν χρησμῶν,
γῆς ἢ καὶ θαλάττης ὑπ' αὐτῶ
γεγεννημένης ἀντιβλέποντι δ' ἔ-
δενός· ἐπὶ δὲ εἶναι τὰ πάντα
πάντων ὁμολογούντων· ἔδεν ἢ ἀ-
ναγκασθεὶς ὡν ἐκ ἐβέλετο δρᾶ-
σαι πάντων δ' αὐτῶ βασιλείων
ἀναγωγῶν, εἰς θρήνον κατή-
νιχθη, καὶ δάκρυα κτ' τῶν
λογίων ἔρρει. καὶ ἔδεν ἢ ἰσχυρό-
τερον

τερρον τὸ Φύσεως, ἀλλ' ἐρώτη-
 μα πρῶτον ὁ νεκρὸς, καὶ πᾶ
 τὸ σῶμα, καὶ εἰ τιμᾶται τὰ
 εἰκότα. ἕτας ἦν χερσὸς πρὸ τὸν
 γὰ Κρέοντα ἂν ἐπ' αὐτῷ μιμη-
 σάμενοι. καὶ ἐκ ἐνθάδε γὰ
 πρὸς τὸν οἰχόμενον ἔση, ἀλλὰ
 κατέβη μὲν εἰς τὸν λιμένα τὸ
 μεγάλης πόλεως, πάντα ἀγείρας τὸν
 ὄμιλον. ἔτι δὲ κομιζομένης Διὰ
 τὸ θαλάττης ὤμωξεν, ἠΐσατο
 δὲ ταῖν χερσῶν τὸ σὸρῶν, πάντα
 βασιλείας σύμβολα πλὴν τὸ
 χλαμύδα ἀπορήψας, ἐκ ἀξι-
 ῶν ἐγκαλεῖν τῷ σώματι πρὸ τῶν
 τῆ ψυχῆ βεβηλευμένων.

LVIII. Ἰεσημῶν δὲ ἐκείνῃ
 ταῖς προσηκῶσαις τιμαῖς, ἀπὸ τῶν
 θεῶν τῶν τὸ πάλεως τὸ θερα-
 πείας ἤρχετο. πειθῶν μὲν ἐν
 ὀφθαλμοῖς ἀπάντων, χαίρων δὲ
 τοῖς ἐπομένοις, καταγελαῖν δὲ τῶν
 ἐκ ἀκολυθῶν, καὶ πείθειν
 μὲν ἐπιχειρῶν, βιάζεσθαι δὲ ἐκ
 ἀξίῳ. καίτοι φόβος ἐπεκρέμα-
 το τοῖς διεφθαρμένοις, καὶ ἦν
 ἐλπίς ὡς ἐκκοπήσονται μὲν ὀφθαλ-
 μῶν, ἀπομήσουσιν δὲ κεφαλῶν,

alterius rei major quæm naturæ
 apud eum vis fuit : sed primo sta-
 tim loco de mortuo sollicitus
 fuit, ubi corpus esset, & an debitis
 afficeretur honoribus, interro-
 gans. Adeo nimirum miti in il-
 lum animo erat, qui ita se adver-
 fuseum gesserat, ut Creontem i-
 mitari videretur. Verum ne hic
 quidem ejus in defunctum substi-
 tit affectus, sed ad portum magnæ
 urbis descendit, omnemque post se
 eotraxit populi turbam. Cumque
 per mare adhuc ille ferretur, ge-
 mitus emisit, manibusque suis fe-
 trum tetigit, omnibus Augusti in-
 signiis præterquam purpura inte-
 rea depositis: corpus nimirum ob
 ea accusandum non esse, quæ ab
 anima fuerant admiffa, existi-
 mans.

LVIII Justis defuncto hac ra-
 tione persolutis, à Diis quos urbs
 habebat, medelæ initium fecit.
 Ipsemet nimirum in omnium
 conspectu litans gaudensque ob eos
 quos suum sequi videbat exem-
 plum, & contra eos, qui illud imi-
 tari nolebant, deridens, hisque, ut
 idem facerent, persuadere qui-
 dem, non vero cogere quæquam,
 annitens. Et multum quidem me-
 tuebant ii, qui corruptam seque-
 bantur religionem, planeque expe-
 ctabant fore, ut oculi ipsis eripe-
 rentur, capita præscinderentur, &

ob cædes multiplices sanguinei
 existerent fluvii: novaque Domi-
 num novum tormentorum gene-
 ra credebant inventurum, cum
 quibus comparata levia videren-
 tur ferrum & ignis, submersiones-
 que & vivorum defossiones, mu-
 tilationes item & amputationes.
 Talibus enim in eos suppliciis qui
 olim imperarunt fuerant usi, mul-
 to autem graviora nunc expecta-
 bantur. Julianus tamen ab iis qui
 ista adversus eos patravrant toto
 animo dissensit, utpote qui id
 quod intendebant consecuti non
 fuerint, ipseque nihil huiusmodi
 tormentis utilitatis inesse anim-
 advertit. Illi enim quidem qui
 corporis aliqua parte laborant,
 vinculis (aliisque violentis reme-
 diis) possunt sanari: falsam autem
 de Diis opinionem urendo & se-
 cando nunquam animo ejeceris.
 Sed licet etiam manus sacrificet,
 animus tamen id quod manus fa-
 cit reprehendit, corporisque con-
 demnat imbecillitatem, atque iis-
 dem quibus ante adhaeret. Estque
 illa umbra tantum mutationis cu-
 jusdam, non vera mentis mutatio.
 Soletque contingere ut pacem &
 veniam tales à suis postmodum i-
 terum consequantur, qui mortem
 vero obire (inter tormenta) fue-
 rint ausi, in sanctorum numero ab
 iis coluntur.

πολλοὶ δὲ αἱματῶς ῥηήσοιαι τοῖς
 Φόνοις, ἀνάγκας δὲ κρινᾶς ὁ κρι-
 νὸς δευότης εὐρήσει, μικρὸν δὲ
 εἶναι δόξει πῦρ καὶ σιδήρῳ, καὶ
 τὸ κατὰ ποτῆρας, καὶ τὸ ζών-
 τας κατὰ οὐτῆρας, καὶ τὸ πει-
 κόπῆρας καὶ τὸ κατὰ ἰέμερας, γαν-
 τί μὲν γὰρ τοῖς πρόθετον ἐπίπραντο,
 πολὺ δὲ γέτων ἠλπίστο χαλεπώ-
 τερα: ὁ δὲ τῶν γε ἐκείνα δεδρα-
 κότως, ὡς εἰ πραττόμενον δὲ ζῆ-
 τῆτι, καλεγίνωσκεν, αὐτὸς δὲ
 εὐδὲν ὄφελῳ εὐρίσκετο ἢ ἐπιδόμα
 ἀνάγκης. τὰς μὲν γὰρ τὰ σώμα-
 τα νοσῶσας δῆσαντας ἐστὶν ἰάσα-
 σθαι, δόξαν δὲ πρὸ θεῶν εἶναι
 ἀληθῆ, τέμνων καίων ἢ ἄλλῃ ἐπι-
 βάλουσι ἀλλὰ καὶ ἡ χεὶρ θεῶν,
 μέμψασθαι ἢ γνώμη τὴν χεῖρα, καὶ
 καθήγορεῖ μὲν τὸ εἶναι σώματῳ
 ἀδυνάτῃς, θαυμαζοῦσι δὲ αἱ πρό-
 θετον καὶ ἐστὶ σκιμαγραφία τις με-
 ταβολῆς, εἰ μετέτασσις δόξης
 καὶ συμβαίνει δὲ τὰς μὲν τυχερά-
 των συγγνώμης ὑστερον, γὰρ δὲ
 ἀποθανόντας μὲν θεῶν ἱμαῶσθαι.

LIX. ταύτ' ἐν αἰτιώμεθα, καὶ ταῖς σφαγαῖς ἐρέων ἠϋζημί-
 να γάκείων, ἐφυγον ἂ καλεμέμ-
 φείλο καὶ γὰρ μὴ δωμαμένους
 γενέσθαι βαλίας εἰσῆγον εἰς γάλα-
 θίς, γὰρ ἡ τὰ χεῖρα ἐργου-
 τας ἔχ' εἴλωσ. Ἔ μὲν τοι βοῶν
 ἐπαύειο· ποῖ φέρεσθε ὡ ἀνθρώ-
 ποι; καὶ ἔ. Φωὸς τὸν σκότον ἡ-
 γυάμενοι φανερώτερον ἔκ' αἰσχό-
 νεσθε; εἰδὲ αἰδῶσθε γὰ τῶν
 ἀσεβῶν γυγάνων ἰουδῆσθ; ὡν
 τὰ σώματα μὴ εἰδὲν διέφερε τῶν
 ἄλλων, ὡς· ἀφίνα τὰ λεγό-
 μενα βέλη, γὰ δ' ὡσπερ ὁμοίς
 ἀτιμάζωμ τὰ θεῶν ἐποιήσατο τὸν
 μῦθον, ἡδεῖ γὰρ εἰς ὁ σαυ ἐπισή-
 μη τῆσδε θεραπείας ἀπρόμεθα,
 ἡ ψυχῆσ προ τῶν ἄλλων φρον-
 τιῆ, καὶ τῶν γε ἡ ψυχῆσ ἀ-
 γαθῶν ἡ εὐσεβείας προῦτα. ταυ-
 τῶν γὰ ταυτὸν δύνασθ ταύτην ἐν
 ἀνθρωπίνῳ βίῳ καὶ τρέπειν ἐν ἡμῖ,
 θεμέλιον ἐν οἰκίᾳ. Καὶ γὰ εἰ
 πάντας μὴ ἀπέφηνεν εὐπερωίε-
 ρυς Μίδα, μείζω ἡ πόλις ἐκά-
 σην ἡ ποιε βαβυλωνῶν, πό-
 λεως ἡ ἐκάσθη τῷ πειβέλω πει-
 πηξε χρυσόν, τῶν δ' αὖ πει το
 θεῶν ἡμαρτημένων ἐπηνώσθη μη-
 δὲν· ἴσον αὖ ἐπρατίσεν ἰατρῶ

LIX. His itaque subnixis ratio-
 nibus, resque illorum caedibus ca-
 pere incrementa doctus, vitavit
 illa quae approbare non poterat.
 At quos quidem apud quos emen-
 dationi erat locus, ad veritatem
 perduxit, nec tamen illis quibus
 deteriora placebant vim intulit.
 Interea tamen clamandi non fe-
 cit finem: quo miseri mortales
 proruitis? nonne pudet vos luce
 tenebras magis esse lucidas existi-
 mare? nonne eodem quo olim
 impii Gigantes morbo vos labo-
 rare percipitis? quorum corpora
 quidem nihil ab aliis differebant,
 ut vibrare ea quae dicuntur tela
 possent; verum illud fabulæ dedit
 occasionem, quod non aliter ac
 vos Deos contemnerent. Nove-
 rat scilicet, eum qui de rebus in
 meliorem statum restituendis co-
 gitat, animarum ante omnia cu-
 ram agere debere. Inter animarum
 vero bona pietatem eminere præ-
 reliquis. Hanc enim idem omni-
 no quod in nave gubernaculum,
 in domo vero fundamentum pos-
 se. Sane enim licet omnes subdi-
 tos suos Mida reddidisset opulen-
 tiores, singulas vero urbes magis
 quam veterem Babylonem am-
 plas, cunctarumque moenia auro il-
 levisset, nihil autem in iis qui cir-
 ca religionem admisi fuerant er-
 roribus correxisset; idem prorsus
 facturus fuisset quod medicus, qui

corpus quoad singulas partes suas male affectum nactus, omnibus præterquam oculis mederetur. Atq; inde est, quod medendi initium ab animis Julianus fecerit: ad cognitionem eorum qui certum revera tenent, aliis viam præmonstrans, eosq; qui illa disciplina essent imbuti, vel ipsis sanguinis jure sibi junctis magis charos habens, sibiq; amicum esse censens qui Jovi talis esset, inimicum vero, qui illi esset inimicus. Imo potius amicum sibi ducens eum, qui Jovi amicus esset, inimicum vero non quemvis eorum quos Jovi inimicos esse sciret. Quotquot enim temporis successu mutatos esse sperabat sententiam, minime repudiavit, sed verborum delinimentis eos pellexit, atq; abnuentes initio, ut tandem choreas circa aras ducerent, permovit.

LX. Primo itaq; uti dixi, religionem ex fuga quasi retraxit, templis aliis quidem ædificatis, aliis vero restauratis, statuisque in ea illatis. Sumtus autem suppeditarunt ii, qui domos olim ex templorum rudibus sibi excitaverant. Visq; sunt navibus pariter ac plaustris advehi columnarum, quæ Diis, quibus sacrilego ausu antea fuerant ablata, restituerentur. Atq; conspiciebantur ubiq; altaria, ignes, hostiarum sanguis, nidor, fumus, initiationes, & vates ab omni metu immunes. In

ἡ ἀλαμβάνει μὲν σῶμα καὶ ἕκαστον τῶν μερῶν γέμον κακῶν, πάντα δὲ ἰσχυρῶς πλὴν ὀφθαλμῶν. Διὰ τούτου ἐπὶ πρῶτην τῆς τῆν ἰατρῆσιν τῶν ψυχῶν, ἡγεμῶν γιγνώσκει ἐπὶ τὴν γνώσιν τῶν ὡς ἀληθῶς τὸν ἕρανὸν ἐχούτων. καὶ νομιζῶν αὐτῶν συγγενῶν οἰκειότερος τῆς ταῦτα παιδευομένης, καὶ φίλον μᾶλλον ἄγων τὸν Διὸς φίλον, ἐχθρὸν δὲ τὸν ἐκείνου. μᾶλλον δὲ φίλον μὲν τὸν ἐκείνου φίλον, ἐχθρὸν δὲ καὶ πάντα τὸν ἄλλο Διὸς φίλον. ὡς γὰρ ἄλλο τῶν κρείων μετὰ θῆσιν, ἔκ ἀπῆλκωσι, καὶ περὶ αὐτῶν δὲ ἐνηγε, καὶ τὴν πρῶτην τῶν ἀτανομένων, ὡς βαμῆς ὑστερον χορευούσας ἐδειξε.

LX. πρῶτον μὲν εἶν' ὅπερ ἐφη, ἄσπερ Φυγάδα τῆν ἐν εἰβαν κατήγαγε, νεὺς τῆς μὲν ποίων, τῆς δὲ ἐπισκείαζων, εἰς τῆς εἰσάγων ἐδῆ. χρηματὰ δὲ ἐτέλεθ' ἐπὶ τοῖς τῶν ἱερῶν λίθοις σφίσειν αὐτοῖς οἰκίας ἐγείρατες. καὶ κίονας εἶδεν ἂν τις τῆς μὲν ναυσι, τῆς δὲ ἐφ' αἰμαξῶν τοῖς σεσωλημένους κομιζομένους θεοῖς. καὶ πανταχῶς βωμοὶ, καὶ πύρ, καὶ αἷμα, καὶ κνίσσα, καὶ κάρυος, καὶ τέλειαι, καὶ μάντις ἐλευθεροὶ φόβου. καὶ ἐν ὀφθαλμῶν

ρῶν κορυφαῖς αὐλοῖ, καὶ πρῶ-
σοδοί, καὶ βῆς ὁ αὐτὸς ἀπο-
χρῶν θεραπεία τε ἄναξ θεῶν,
καὶ δεῖπνον ἀνθρώποις. Ἐπει δὲ
ἔραδιον μὲν βασιλεῖ καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν ἔξω βασιλείων ἐφ' ἰσ-
ρὰ βαδίξεν, λυσιτελέσασιν ἢ
συνεχῆς ὁμιλία θεῶν, ἐν μέ-
σοις τοῖς βασιλείοις ἱερὸν μὲν οἰκο-
δομεῖται τῷ τῆν ἡμέραν ἀγοστῆ
θεῶ, καὶ μυστηρίων μετέχει τε
καὶ μετέδωκε μυσθεῖς δὲ ἐν μέ-
ρει καὶ μυσθῆς. χωρὶς ἢ πα-
σι θεοῖς βωμὰς ἰδρύσασθαι. καὶ
πρῶτον ἔργον ἐξ εὐνῆς αἰὲν συχ-
γενέσθαι διὰ θυσιῶν τοῖς κρείττοσι,
καὶ νικῆσαι ταύτη γε τὸν Νικίαν,
ἕτως ἐξέτερε ἢ πᾶσι ταῦτα παρ-
δῆς ἦς ἔργα, τὰ μὲν ἀπολω-
λότα πρὸς ταύτων αὐθις ἄγων,
καὶ ἢ παλαιῶς προσιθεῖς.

LXI. Ἐπειθε ἢ ταῦτα θάρ-
ρειν τὸ σωφρονεῖν, καὶ σύνεγ-
γυς ἔχειν ἱερῶ τὸ δωματίον ἐξῆν
τῷ γε κρείττοσι ἰδοῶν. εἶδεν γὰρ
ἐπράττειν ἢ τυχεῖς τῶν τοιαύτων
γυπτίων ἀνάξιον. αἰ μὲν ἔν ὑπέ-

montium autem acuminibus ti-
biz exaudiebantur, & supplicatio-
nes idemque bos & Deorum satis-
faciebat cultui, & ineundo ab ho-
minibus convivio. Quoniam au-
tem sine difficultate quantam fieri
non poterat, ut ex palatio suo
quotidie ad sacra facienda proce-
deret Augustus, maximus autem
continuz cum Deis conversatio-
nis esse videtur usus, in medio
palatio templum extru curavit, ei
qui diem moderatur Deo, myste-
riorumque ejus & particeps ipse fa-
ctus est, & alios participes fecit,
initiatu pariter & initiatis. Prae-
terea vero etiam omnib' omnino
Diis statuit aras, primumque statim
ejus postquam e lectulo consurre-
xisset, opus erat, cum Diis per sacri-
ficia instituta conversatio. Atque hac
ex parte ipsum Niciam vincebat,
tam amplum ejus in rebus hujus-
modi erat studium, domi partim ea
quae olim fuerant, postea vero peri-
erant, restituit, partim nova vete-
ribus adjecit.

LXI. Ut autem ista facere stu-
deret, castissimam quam sequebatur
vitae genus ipsi faciebat fiduciam,
nec quicquam erat quod proximi-
mam habere templo habitatio-
nem impediret, cum omnibus su-
perior voluptatibus esset. Nihil
enim omnino noctu patrabat ta-
libus vicinis indignum. Adeo ita-
que

que præclare ea, quæ Diis hominibusque de Deorum cultu, antequam ad eum rerum summa perveniret, fuerat pollicitus, ea jam potitus implevit. Quippe quæ eas urbes quæ Deorum templa servaverant, & intueretur cum voluptate, & maximis beneficiis dignas eas esse judicaret: Eas vero à quibus vel omnia vel pleraque fuerant everfa, abominabiles esse censeret, iisque ea quidem, quæ illis tanquam subditis debebantur, commoda indulgeret, non sine aliqua tamen animi indignatione. Ista itaque faciens, & Deos in terras reducens, hisque illos reconcilians, navis similis fuit architecto, navi cuidam ingenti, temone destituta, alium reddenti, nisi quod non alii sed iisdem servatores ab hoc orbi Romano fuerint restituti.

LXII. Hæc cum de primis maximisque rebus ille constituisset, ad Imperatoriam familiam oculos advertens, cum turbam inutilem frustra ali videret, coquos quidem mille, nec pauciores tonsores, pincernas autem longe plures, stragularum numerosa examina, Evnuchos muscarum, pastores verno tempore circumvolitantium numerum superantes, & reliquorum famulitii generum innumeros ejusmodi fucos, (otiosus enim & nulla alia quam edendi

ἄριστο καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις πρὸ τῶν θεῶν πρὸ τῆς βασιλείας, ἔγω λαμπρῶς ἐπαύλης ἀπέδωκεν. ἔς γε καὶ τῶν πόλεων, αἷς μὲν ἦν ἰσρὰ μένοντα, καὶ προσορῶν ἡδέιο, καὶ ἔγω μάλιστα εὐπαθεῖν ἀξίας ἐνόμιζε. γὰρ ἡ ἀνεπακίας ἢ γὰρ πλείω, μακρὰς γε ἐνόμιζε, καὶ τῶν ἀφελειῶν μελείδω μὲν ὡς σπυρδαίσις, ἔ μὴν αἰεὶ γὰρ δυσχεραίνω. γὰρ τὸ εἶν ποιῶν καὶ γὰρ θεὸς ἐφιστάς τῃ γῆ, καὶ ἀγαλλοκίτων, εὐκαὶ ναυπηγῶν τῆς μεγάλης γὰρ οἰακας ἀποβαλέσθαι προσήθεσι· πάλιν ἐτέρως, πλὴν ὅσον ἔγω τὰς αὐτὰς ἀπέδωκεν σωματικῶς.

LXII. τοιαῦτα δὲ παρὰ τῶν πρώτων καὶ μεγίστων ποπολιευμένων, βλέψας εἰς τὴν βασιλικὴν θρασυτείαν, καὶ κατὰ τὸν ὄχλον ἀχρηστον ἡγεῖσθαι τραπεζοκόμον, μαγείρας μὲν χιλιάδας, κυρίας δὲ ἕκ ἐλάττους. οἰνοχοῦς δὲ πλείους, σμήνη τραπεζοποιῶν, εὐνόχως ὑπὲρ γὰρ μίας ἐστὶν τοῖς ποιέουσιν ἐν ἡρί, καὶ τῶν ἄλλων ἐκάστων ἐθνῶν ἀμυθήτως κηφήνας (μία γὰρ δὲ τοῖς ἀργοῖς καὶ φα-

Φαγεῖν ἀγαθοῖς καταφυγῇ τῶν
 Διεκόνων βασιλείας καὶ κληθῆναι
 καὶ νομοθῆναι, καὶ ἰαχὺ ἰδὲ
 χρυσοῖν ἐποίησεν τὴν ἐγγραφήν. Ἰμί-
 τας τοίνυν ἕως μάτην ἔβουλεν ἡ
 βασιλικὴ δαπάνη, ζημίαν ἔχου-
 σά ὑπὲρ τὰς νομίμας ἐξέωσεν ἐυ-
 θίας.

LXIII. σιωπῆσαι ἦ καὶ τὰς
 πολλὰς ὑπογραφέας, οἱ τέχνην ἔχον-
 τες τὴν τῶν οἰκείων, ὑφ' ἐαυτοῖς
 ἔχον τὰς ἐπιτάχους ἡξίαν, καὶ ἐκ
 ἐξῆν αὐτῶν ἢ πλησίον οἰκῶν, ἐκ
 ἐπιτοχῶν προσεπέειν. ἀλλ' ἀπετρέψαν,
 ἤρεπτον, πωλεῖν ἐπιτοχῶν, τιμὴν
 οἱ μὲν ἐκ ἐτίθεισαν, οἱ δ' ἐκ ἀξίας,
 οἱ δ' ἀνεβάλλοντο, οἱ δὲ ἰδὲ μὴ
 ποῦσιν κακῶς ἀντὶ τῆς ἰμῆς ὀφθα-
 νοῖς ἐλογίζοντο. καὶ ἐπέστησαν κοινῶς
 τῶν καλῶν τι μενημιδίων ἐχθροί,
 οἷον ἱππον, ἢ ἀνδράποδον, ἢ δένδρον,
 ἢ ἀγρον, ἢ κῆπον, αὐτῶν γὰρ
 μᾶλλον ἢ τῶν ἐπιτοχῶν εἶναι ταῦτα
 ἡξίαν. καὶ ὁ μὲν ἀφιστάμενος τοῖς
 ἰσχυροῖς τῶν πατρῴων βέλτιος, καὶ
 ὁ μὲν ἀφιστάμενος τοῖς ἰσχυροῖς τῶν
 πατρῴων βέλτιος, καὶ ἀπὸ τῆς φέ-
 ρων ἀντὶ τῆς ἐστίας τὸ ῥῆμα.

bibendiq; facultate praestantibus
 hominibus, id erat perfugium, ut
 ministri principis vocarentur ha-
 berenturq;: in quorum numerum
 pecunia numerata subito adscri-
 bebantur); omnes eos quos Impe-
 ratoris annona frustra alebat, da-
 mno potius quam ministerio esse
 ratus statim expulit.

LXIII. Una cum illis autem
 etiam ejecit vastissimum notario-
 rum numerum, qui cum servilem
 exercerent operam, sibi tamen
 Praefectos praetorio parere vole-
 bant, nec prope eos domum ha-
 bere, nec obvios alloqui fas erat.
 Ipsi vero auferebant, rapiebant,
 venditiones institui cogebant,
 pretia rebus nulla statuebant, vel
 qui id facerent quam par erat sta-
 tuebant minora, alii solvere diffe-
 rebant, alii vero pretii loco orpha-
 nis, quod calamitatis nihilis in-
 tulissent imputabant. Circuibant
 autem communes eorum qui prae-
 claræ cujusdam rei essent posses-
 sores hostes, eorum verbi causa, aut
 servi, arborisve, aut agri, vel hor-
 ti, ad se enim magis istius modi res,
 quam ad possessores earum perti-
 nere arbitrabantur. Optimus au-
 tem ab iis esse ferebatur is, qui il-
 lis potestate valentibus, patriis bo-
 nis cedebat, verboque pro opibus
 possessionibusque suis sibi satisfieri
 passus abibat.

O o

LXIV.

que præclare ea, quæ Diis hominibusque de Deorum cultu, antequam ad eum rerum summa perveniret, fuerat pollicitus, ea jam potitus implevit. Quippe quæ eas urbes quæ Deorum templis servaverant, & intueretur cum voluptate, & maximis beneficiis dignas eas esse judicaret: Eas vero à quibus vel omnia vel pleraque fuerant everfa, abominabiles esse censeret, iisque ea quidem, quæ illis tanquam subditis debebantur, commoda indulgeret, non sine aliqua tamen animi indignatione. Ista itaque faciens, & Deos in terras reducens, hisque illos reconcilians, navis similis fuit architecto, navi cuiusdam ingenti, temone destituta, alium reddenti, nisi quod non alii sed iidem servatores ab hoc orbi Romano fuerint restituti.

LXII. Hæc cum de primis maximisque rebus ille constitisset, ad Imperatoriam familiam oculos advertens, cum turbam inutilem frustra ali videret, coquos quidem mille, nec pauciores tonsores, pincernas autem longe plures, stragularum numerosa examina, Evnuchos muscarum, pastores verno tempore circumvolitantium numerum superantes, & reliquorum famulitii generum innumeros ejusmodi fucos, (otiosis enim & nulla alia quam edendi

ἔσθῃ καὶ τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις πρὸ τῶν θεῶν πρὸ τῆ βασιλείας, ἔτω λαμπρῶς ἐπιούσης ἀπέδωκεν. ὥς γε καὶ τῶν πόλεων, αἷς μὲν ἦν ἱερὰ μένοντα, καὶ προσφορῶν ἠδέετο, καὶ τὰ μέγιστα εὐπαθείῳ ἀξίας ἐνόμιζε. τὰς δὲ ἀνεπαρκείας ἢ τὰ πλείω, μιμνῆσθαι τε ἐνόμιζε, καὶ τῶν ἀφελειῶν μετέδιδε μὲν ὡς σπικαίοις, ἔ μὴν ἀνεὺ τῆ δουχεραίνεω. τὰ δὲ ἔν ποιῶν καὶ τὸς θεοὺς ἐφιστάς τῆ γῆ, καὶ ἀλαλάτῃων, εὐκαὶ ναυπηγῶν καὶ μεγάλῃ τῆ οἰακας ἀποβαλῆσθαι προστῆσθαι πάλιν ἐτέρως, πλὴν ὅσον ἔτι τὸς αὐτὰς ἀπέδιδε σωτηρίας.

LXII. τοιαῦτα δὲ ὡσαύτως τῶν πρώτων καὶ μεγίστων πεπολιτευμένων, βλέψας εἰς τὴν βασιλικὴν θεραπείαν, καὶ καλιδῶν ὄχλον ἀχρεῶν ἡγεῖσθαι τρεφόμενον, μαγείρας μὲν χιλιάδας, κερείας δὲ ἐν ἑκατάς. οἰνοχόους δὲ πλείους, σμήνη τραπεζοποιῶν, εὐνέχων ὑπὲρ τὰς μυρίας ὡσαύτως τοῖς πικρῶν ἐν ἡρι, καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων ἐθνῶν ἀμυθήτας κηφήνας (μία γὰρ δὲ τοῖς ἀργείοις καὶ φα-

Φαγεῖν ἀγαθοῖς καταφυγῇ τῶν
 ἀποκόπων βασιλείας καὶ κληθῆναι
 καὶ νομοθῆναι, καὶ γαυρὸν τὸ
 χρυσιὸν ἐποίησεν τὴν ἐγγραφήν. γί-
 τως τοίνυν ἕως μάλιστα ἐβόσκειν ἡ
 βασιλικὴ δαπάνη, ζημίαν ἔχ-
 ῖσθαι ὑπὲρ τὰς νομίστας ἐξέωσεν ἐυ-
 θύως.

LXIII. συσχεῖσθαι ἦ καὶ τὰς
 πολλὰς ὑπογραφέας, οἱ τέχνην ἔχον-
 τες τὴν τῶν οἰκείων, ὑφ' ἐαυτοῖς
 ἔχον τὰς ἐπιπέρας ἡξίαν, καὶ ἐκ
 ἐξῆν αὐτῶν ἢ πλησίον οἰκῶν, ἐκ
 ἐπιπέρας προσεπέειν. ἀλλ' ἀπετρέψαν,
 ἤραρον, πωλεῖν ἐπιπέρας, τιμὴν
 οἱ μὲν ἐκ ἐτίθεισαν, οἱ δ' ἐκ ἀξίαν,
 οἱ δ' ἀνεβάλλοντο, οἱ δὲ τὸ μὴ
 ποιῆσαι κακῶς ἀντὶ τῆς τιμῆς ὀφθα-
 λμοῖς ἐλογίζοντο. καὶ ἐπέεισαν κοινῶς
 τῶν καλῶν τι μετρημάτων ἐχθροί,
 οἶον ἵππον, ἢ ἀνδράποδον, ἢ δένδρον,
 ἢ ἀγρὸν, ἢ κῆπον, αὐτῶν γὰρ
 μᾶλλον ἢ τῶν ἐπιπέρας εἶναι τὰς
 ἡξίαν. καὶ ὁ μὲν ἀφιστάμενος τοῖς
 ἐπιπέρας τῶν πατρῴων βέλτιος, καὶ
 ὁ μὲν ἀφιστάμενος τοῖς ἐπιπέρας τῶν
 πατρῴων βέλτιος, καὶ ἀπὸ τῆς φέ-
 ρων ἀντὶ τῆς ἐπίρας τὸ ῥημα.

bibendiq̄ facultate praestantibus
 hominibus, id erat perfrugium, ut
 ministri principis vocarentur ha-
 berenturq̄: in quorum numerum
 pecunia numerata subito adscri-
 bebantur); omnes eos quos Imper-
 atoris annonae frustra alebat, da-
 mno potius quam ministerio esse
 ratus statim expulit.

LXIII. Una cum illis autem
 etiam ejecit vastissimum notario-
 rum numerum, qui cum servilem
 exercerent operam, sibi tamen
 Praefectos praetorio parere vole-
 bant, nec prope eos domum ha-
 bere, nec obvios alloqui fas erat.
 Ipsi vero auferebant, rapiebant,
 venditiones institui cogebant,
 pretia rebus nulla statuebant, vel
 qui id facerent quam par erat sta-
 tuebant minora, alii solvere diffe-
 rebant, alii vero pretii loco orpha-
 nis, quod calamitatis nihilis in-
 tulissent imputabant. Circuibant
 autem communes eorum qui prae-
 claræ cujusdam rei essent posses-
 sores hostes, eorum verbi causa, aut
 servi, arborisve, aut agri, vel hor-
 ti, ad se enim magis istius modi res,
 quam ad possessores earum perti-
 nere arbitrabantur. Optimus au-
 tem ab iis esse ferebatur is, qui il-
 lis potestate valentibus, patriis bo-
 nis cedebat, verboque pro opibus
 possessionibusque suis sibi satisfieri
 passus abibat.

O o

LXIV.

LXIV. Cuicumq̄ vero grave videretur talia pati, eum tanquam homicidam, magum, plurimis criminibus scitentem, militum pœnarum reum traducebant. Dum autem alios ex opulentis reddebant egenos, seipfos vero ex egenis opulentos, atq̄ eorum qui opibus antea abundaverant paupertate ditescabant, suamq̄ avaritiam insatiabilem ad orbis usq̄ve Romani extendebant terminos; quicquid placebat ad Imperatorem referre solebant, nec eos mendacii licebat arguere. Verum diripiebantur antiquissimæ urbes, præstantissimaq̄ opera, quæ ipsas temporum vicerant injurias, trans mare fuerunt asportata, ut extruendis pro fullonum filiis infervirent domibus, Imperatorum palatia magnificentia superaturis. Cum autem hac ratione ne ipsi quidem essent tolerabiles; singuli tamen etiam sectatores habebant suos, catellos, ut in proverbio dicitur, Dominas suas imitantes. Nemo enim ex pedissequis eorum erat qui in vincula homines conjiciendo, raptando, spoliando, verberando, ejiciendo, propellendo elatissime se non gereret; agros item suos coli jubendo, bigis se vehi, pro domino, & anto quidem quantus ipsius herus erat, sese haberi volendo. Illis quippe satis non erat affluere

LXIV. ἔτι δὲ ἐφαίνετο δεινὸν τῶν παθόντων, ἀνδροφόνου γένος, πλήρης ἀδικημάτων, πολλῶν ὀφθαλμῶν δίκας. πάντες δὲ τὰς μὲν ἄλλας ἀπόρου ἐξ ἐνπόρου, αὐτὰς δὲ ἐξ ἀπόρου ἐνπόρου, καὶ τῇ τῶν πρότερον εὐδαιμόνῳ πτωχῶν πληθύνει, καὶ τὴν ἀπλησίαν εἰς τὰ τέρμασι τῆς οὐκράντης ἐπέλαυνον, ὅ, τι βύλωνος ἀπὸ τῆς κρητῆρας ἀπήγαλλον, καὶ ἐκ τῆς ἀρρηθῆναι. ἀλλὰ ἡρώδης ἡ βασιλεὺς παλαιὰ πόλεις, καὶ κάλλη νεοκλήματα χερσὶν ἀπὸ θαλάττης ἤγαγε, ποιήσασα κναφῶν ἰσθμῶν αἰκίας τῶν βασιλικῶν φαιδρατέρων. ἔτι δὲ ὄντων ἐκείνων φερῶν, πολλοὶ ζηλοῦσι κατ' εὐκασιν, αἱ κύνες φασὶ τὰς δεσποῦσας μιμνήσκοντες. τῶν γὰρ αἰκιστῶν ὕδης ἢ ὅς ἐκ ὑβριστεῶν, σπαράττων, ἀφαιρέμενων, καίων, ἐκβαλλων, ἐλαύνων, γεωργῶν ἀξίων, ἐπὶ ζώγης φέρων, δεσποῦσας εἶναι, καὶ τοσαῦτα γὰρ ἔσονται ἢ ὅς δεσποῦσας αὐτῶν. οἷς γὰρ ἐκ ἐξήκει πλητῶν, ἀλλ' αἱ μὴ καὶ κωνωνῶν αἰκίαι

ἀξιώματι ἠγανάκην, ὡς τότε δὴ κρύψοντι τὴν δαλάνην καὶ ζώνην εἶχον μὲν τῶν κεραιμένων φέρειν ἀναγκαζομένων καὶ σιωπῶν, καὶ φυλακῆν, καὶ πόλιν. Τύττω δὴ τὰς κεραιόμενους καὶ πολυκεφάλους εἰς ἰδιώτας ἐξέβαλε, προσεπῶν κέρδιον ἠγεῖσθαι τὸ μὴ τεθνήσκειν τύττω.

LXV. Τρίτην μῦθον κεραιόμενων ὑπερβίων κλεπτοῦν καὶ λωποδύωντων, καὶ πᾶν καὶ λογιῶν καὶ ποιῶντων ἐπὶ τῷ λαβῆν, τῶν βασιλείων ὑπερώρισι θυρῶν. αἱ τὰς αὐτῶν παρῖδας ἢ παρ' αὐτῶν ἀπετρηκότες χρεῖαι, βελῆς ἀποδάντες, καὶ νόμους κεραιόμενων εἰς ἀγγελοφύλακας τελευτῶντες ἐπονεῖτο μὲν πευθῆνες κεραιόμενοι: καὶ τὸ χῆμα ἢ φυλάκων, ὅπως μηδὲν ἀγνοῖ βασιλεύς τῶν ἐπ' αὐτὸν σωληθεμένων. τὸ δὲ ἔργον κεραιόμενων. ὡς περὶ τὸ ἐκπῶν τὰς θυρας εἰσθῆν ἀνοίγοντες σκοπεῖσι παρὶ τῆς ἐμπολῆς: ἕτως ἔτσι κεραιόμενων εἰσθῆν τὰς τῶν κεραιόμενων, οἱ τὰς κεραιόμενων

opibus, verum indignabantur si in dignitatis etiam partem non venirent, quae ea servilem eorum conditionem fuerit occultura. Atque fuit illis marsupium, quod una cum reliquis opibus metum omnibus incuteret, & platea integra, & praesidia & oppida. Hofce igitur Cerberos multorumque capitum monstra, ad privatam sortem redegit, illis insuper dicens in lucro esse ponendum quod vita eis relicta fuerit.

LXV. Sed & tertium malarum artium fabrorum genus, rapinis omnia infestantium, & nihil non lucrica causa sive dicentium, sive facientium palatii liminibus eiecit. Qui nempe patrias suas ministeriis quae illis debebant defraudantes: curiis desertis, iisque quae in ministeriis publicis ex lege obire debebant partibus, in scholam Argentum in rebus relati enitebantur ut Curiosi fierent; ac specie quidem ipsa custodes erant, ne quidquam eorum quae adversus principem ineuntur consilia, ipsum lateret: re ipsa autem turpissimum erant institorum genus. Quemadmodum enim isti, mane patefactis tabernarum valvis, per totam diem lucrum circumspiciunt; ita hi lucrum nunquam non commemorabant & pollicebantur iis, qui istos ad se adducerent; & qui opifices nihil locutos, tanquam

quam maledicti cujusdam adversus Principem reos virgis & fustibus eorum subjicerent. Quod non eo faciebant animo ut tales verberibus punirentur, sed ut pecunia illa redimerent. Nec quisquam ab eorum telis erat securus, sive civis fuerit, sive advena, sive peregrinus. Sed pereundum erat cuicumque, perperam licet accusato, nisi pecuniam dedisset: ea vero data vel maxime reus incolumis abire permittebatur.

LXVI. Maximum autem lucrum in criminibus in majestatem admisissis quaerebant. Cum enim talium reos, eorum ad quos illa pertinebat injuria irae tradere deberent; pecunia accepta, illi, qui in hujusmodi crimine fuerat, deprehensus, non vero delatoribus ejus ferebant suppetias. Praeterea iis qui vel maxime castimoniam erant studiosi formosos juvenes submittebant, metumque iis incutiebant infamiae. Et Magis etiam eos, qui vel longissime ab illo crimine aberant, accersebant. Atque duas hasce quaerendas pecuniae vias impense proficuas sibi esse senserunt. Maxime tamen tertiam illam, istarum utraque magis opulentam. Nimirum concessa illis, qui pecuniam publicam adulterare audebant, ejus rei faciendae licentia;

σιγῶντας ὡς λαιδορῶντας τὴν βασιλείαν ἦγον ὑπὸ τῆς ἐκείνων μάστιγας: ἔχ' ἵνα ξαινοῦτο, ἀλλ' ἵνα τὸ μὴ τῷτο παθεῖν κέραιον. καὶ ἄλλοις ἢ ἔξω βελῶν, καὶ πολίτης, καὶ μέτοικος, καὶ ξένος. ἀλλ' ὁ μὲν μηδὲν ἀδικῶν καὶ συκοφαντῶν ἀπ' ἀλλοῦτο μὴ δίδως, ὁ δὲ καὶ σφίδρα ποτηρευόμενος κέραιον ἐσώζειτο.

LXVI. ὁ μέγιστος δὲ τῶν πύρων εἶναι τι κακέργημα παρὰ τὴν βασιλείαν. αἰεὶ γὰρ τῷ τῷτο παθεῖναι τῆ τῶν ἀδικημάτων ὀργῇ τὸν αἰώνια, αὐτὶ τῶν καταπεπιστευμένων τοῖς ἐπιβελεύουσιν ἐπὶ τῷ λαῷ ἐκείνῳ ἐλοήθων. ἔτι τοῖσι τοῖς μὲν σωφροσύνην ὡς ἐπιπέμποντες νέων, καὶ καθιστάμεν εἰς ἀδοξίας φέροντες τὰς δὲ τῶν γούτων ἐλέγχους τοῖς πόρῳ τὴν αἰτίας προσάπλητες. δύο ταύτας ὑπερβαλλέσας ἐκαρπύοντο προσόδους μάλλον δὲ τῆς τρίτης ἐτέρων, ἀδολογῶν ἀρφοῖν. δίδοντες γὰρ ἐξυσίαν τῆς τὸ νόμισμα ἀφαιρῶντος τολμῶσι, ἀπὸ τῶν πηλοῦν, ἐν οἷς ταῦτα ἐτολμάτω, δοκιμον ὑπὲρ τῆς τῷτο

ἑστρασήμους φέροντες ἐτρέφον. ὅ-
 λως ᾗ τῶν ἀφορεμῶν ἢ μὴ ἐν ἀ-
 φανεί τε καὶ συχηί. ἢ δ' ἐν φα-
 νεῶν τε καὶ δήλη, ἡγήμα δ' ὁ-
 μῆ λαβῆσα καὶ ἢ σφόδρα ἢ
 ἐτίρας ἐλάττων. ὥστε ἔθους με-
 μνημόιοι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρη-
 ματίων εὐθύς προσήλθισαν, ὃν
 ὑπῆρχον ἐκείθιν ἔχον.

LXVII. ἔτσι τοίνυν, οἱ βα-
 σιλέως ὀφθαλμοί, καὶ φά-
 σκοίτες ἀπαίγια εἰς φῶς ἄγειν,
 καὶ ποιεῖν τὰς πονηρὰς μετρίως τῶ
 μὴ ἐξῆσαι λαοθάνατον, πάσας
 ἀνίσταν εἰς πονηρίαν ὁδὸς, καὶ
 μόνον ἢκ ἐκέρυττον ὡς ἀκίνδυνα
 δρέσασιν. ὡς οἱ κωλύσαι τῶν
 ἀδικημάτων αὐτοὶ τὰς ἀδικήσας
 ἔσωζον, κυσὶν εἰοικότες συμπράτ-
 τῶσι τοῖς λύκοις. ἀλλὰ ταῦτα ἴ-
 σον ἢν θησαυρῶν τε ἐνυχεῖν, καὶ
 τῶν μίσθων τῶν μισθίων. ὁ
 γὰρ ἦκου Ἰρῶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ
 καλλίας. ἀλλὰ τοίνυν ἀνελύθη
 ἐπ' ἄλλα, καὶ γιγνομένων τῶν
 μὴ πόλεων πεντέρων, τῶν ᾗ

ex antris, in quibus facinus illud
 patrabatur, probatam pecuniam
 propter adulteratam latri repor-
 tabant. Illorum autem pecuniarum
 acqvirendarum modorum, alius in
 occulto latebat atqve obscurus
 erat, alius vero publice omnibus
 patebat, honesta tamen aliqua in-
 duebatur species, nec altero min⁹
 commodi habebat. Adeo ut sin-
 gentis alicujus incidissent men-
 tionem, pecuniarum, statim nume-
 rum ipsi adjecerint, quæ ex ea ad
 illos redierat.

LXVII. Hi itaqve qui Princi-
 pis erant oculi, seqve omnia in
 lucem producere, & ut modeste
 agerent mali, eo quod latere eis
 non liceret, efficere jactabant,
 omnibus improbitatis viis inces-
 serunt, & tantum non publice ipsi
 prædicarunt impune ista omnia
 se facere. Atqve adeo illi qui
 obicem ponere malefactoribus debe-
 bant, ipsimet sceleritatis fuere
 auxilio, canibus similes qui cum
 lupis societatem iniverant. Pro-
 ptereaqve perinde erat, in the-
 saurum inopinato incidere, & ha-
 rum quasi arrugiarum compotem
 fieri. Qui enim Iru venerat,
 brevi tempore Callias discede-
 bat. Cum itaqve alius alii super-
 veniret pecunias exhausturus,
 urbesqve Indies redderentur pau-
 periores florentibus illis qui talia

nundinabantur opibus; jam olim rerum nostrarum misertus Julianus fuerat, finem impositurum se (rapinis istis,) ubi facta sibi fuerit ejus rei potestas, minatus. Finemq̄ etiam, simulac facta illi fuit potestas, fecit universa illa dissipata fodalitate, tituloque & honoribus illis ablato, quo abusi destruxerant omnia atq̄ve everterant.

LXVIII. Ipse autem suis (Agentibus in rebus) ad mittendas ultro citroque litteras utebatur, iis vero talia perpetrandi potestatem non faciebat. Hocque ipsum nil aliud erat quam perfecta civitates donasse libertate. Homine vero, tanta potestate instructo, ipsis imminente, ne spiritum quidem trahere libere licebat. Verum alius quidem ruinæ jam succubuerat, alius eum expectabat; atque eum qui nihil dum passus esset, futurorum metus in eadem cum eo qui passus fuerat conditione locabat.

LXIX. Mulis porro angariatibus præterquam quod continuis premerentur laboribus, atque à modo dictis hominibus fame propemodum enecarentur, qui sibi ipsis, alimentis illis detractis, Sybariticas parabant opes, id quoque plurimum addidit ærumnæ, & nerves pene eorum succidit, quod cuicumque ejus rei

ταῦτα καπηλεύειον ἑυδαμίωνων, πάλαι μὲν ὁ βασιλεὺς ἡμῖν ἤχθετο, καὶ παύσειν ἠπέειλε θυμηθεῖς. καὶ θυμηθεῖς ἔπαυσεν. ὄλη μὲν ἐκείνη ἀλασπεδάσας τὴν φρατρίαν, ἀφιλόμηνος δὲ καὶ προσπηγορίας καὶ τάξω, ἀφ' ἧς πάλια ἐπέθην ἱεὺς διώρυγῶν.

LXVIII. αὐτὸς δὲ τὰς αὐτῶν χροῖμας μὲν εἰς γραμματέων κομπὰς, τοῖς δὲ τὰ ταῦτα δεῖν ἐξουσίαν ἢ μελαδιδύς. τῆτο δὲ ἦν ἀκριβῶς ἐλευθέρας γενέσθαι τὰς πόλεις. ἐφεστηκότος δὲ τῶ ταῦτα ποιῆν ἔχοντος, ἐκ ἢ ἀναπνεῦσαι καθαρῶς, ἀλλ' ὁ μὲν ἐβαλλεῖτο, ὁ δὲ ἔμελλε, καὶ τῶ γε μὴ πεισομένω τὸ πείσεισθαι προσδοκᾶν, ἀντὶ δὲ παθεῖν καθίστατο.

LXIX. τῶν τοίνω ἀγγάρων ἡμιόμων πρὸς τῆ τε συσχεῖα τῶν πόων, καὶ τῶ τὰς ἀρετὴ ῥηθύντας τὰς μὲν λιμοκλιῶν, αὐτῶς δὲ τῶ ἐκείνων λιμῶ ὠδυσσεύειον Σύβαριν, ἐποίησε πολὺν τὸν πόων, καὶ τὰ πῦρα οἶον ἐξέτεμεν τὸ τῶ βυλομένω ῥαδιον εἶναι ζεύ-

Ζεύξασθα Ζεύξασθα ελαύνου, καὶ ταύτων δυνάτω βασιλείης τε περὶ ταύτων καὶ περὶ τῶν γραμμάτων. διὸ εἶπαι μὲν ἔκ τῆς, ἡ δὲ μικρὸν, ἡ δὲ ἀπολαύσαι φάσκει. ἡ πληγὴ δὲ ἀδυνάτου ἔκ τῆς πρὸς δρόμον, ἔδοι δὲ ἔκ τῆς πλειόνων πρὸς ἕλξιν ἐχρήματῶν. αἱ πολλὰ δὲ αἱ μὲν ἀρεταὶ δὲ ὑπὸ τῶν Ζυγῶν πρὶν ἢ λυθῆναι.

LXX. Κατ' ἐκωλύστο μὲν ἀπὸ τῶν ταύτων τὰ δεινὰ τάχα. τὴν βλάβην δὲ πάλιν εἰς χρημάτων λόγον αἱ πόλεις ἴδοντο. τῶν δὲ ἀθλίως ταύτων ἔχον ἔλεγχον σαφίστερον ὁ χειμὼν, τότε δὲ μάλιστα ἀναπόπτωμένης πολλὰ τῆς τῶν ὄρεων ἀφροσύνης. ὡς ὄρεα κέκοι φεύγοντες ἐν ὄρεων ἦσαν κορυφαῖς, ἡμίνοι δὲ χαμαί. τοῖς δὲ ἐπεγομένους πλὴν βοῆς τε καὶ τῆς πληγῆς τὸν μηρὸν ἰδόν, κρηναὶ δὲ ὑπὸ ὀλίγων πραγμάτων ἐξέφυγον ἵα ἀρχαῖς, ἵα καὶ τὰ τε βραδυτῆσι καὶ ἔω λέγου ἔπ-

cupido, illos curru jungere, atque ita facere iter liceret : idemque Principis & Curiosi litterarum hac in re efficere possent. Quamobrem nunquam illis quies, ne ad exitum quidem tempus, indulgebatur, nec praesepi illis frui concedebatur. Adeo autem perdidērunt vires, ut nullis verberibus ad cursum possent excitari, & viginti vel pluribus etiam opus fuerit ad unicum trahendum vehiculum. Multique eorum vixdum jugo soluti exanimis procubuerunt, nonnulli etiam sub jugo, antequam eo exsolverentur.

LXX. Ista vero res usque postquam erat impedimento, quae festinatione habebant opus: ejus vero rei noxam pecuniae rursum urbes luebant. In pessimo autem statu ista esse clarius hyberno tempore patuit, cum illo vel maxime passim interrupta deprehenderetur superandi montes opportunitatis successio, Adeo quidem ut multorum curatores fugientes in montium essent verticibus, multi vero ad radices eorum confisterent. Illis vero qui ad cursum eos incitare vellent, continuis clamoribus verberibusque erat utendum: faciebaturque eorum tarditas, ut maximarum rerum agendarum opportunitas, magistratum manibus elaboretur.

Præ-

Prætermitto dicere de equis eadem cum illis, de asinis item, longe graviora passis. Hoc ipso autem plane pessundabantur iis qui jumenta hujusmodi commodabant. Huic itaque etiam furori obviam Julianus ivit, non necessariis itineribus plane jumenta illa adhiberi prohibens, pænæque præfinita ei qui talem vel concederet, vel acciperet gratiam: subditi vero ut vel emerent, vel conducerent quibus opus habebant jumenta sancivit. Quo facto res statim visa fuit fidem pene superans, muliones nimirum mulos, equifones vero equos suos exercentes. Quæmadmodum enim antea laboris excessu pedibus capi eos contigerat, ita ne tum ob otii abundantiam fieret idem, periculum erat. Atque hoc ipso quidem privata subditorum res aucta fuit.

LXXI. Eadem vero ejus circa Curias urbium, fuit sollicitudo. Quæ olim quidem & decurionum numero & opibus egregie floruerant, postea autem ad nihilum pene reciderant, omnibus, præterquam paucos admodum, partim quidem ad castra, partim ad Confistorium dilapsis, partim aliud quodcumque officium nactus. Et hoc quidem quotquot fecerunt

πῶς ὅμοια πεπονθότας, καὶ ὅ-
πως πολλὰ δεωότερα. τὸτο δὲ ἦν
τὰς ἰατρὰς λειψυγῶν ἀπολωλί-
ναι. ἴσησι δὲ καὶ ταύτην ἰα-
λιανὸς τὴν μέθην, γήσας ὡς
ἀληθῶς τὰς ἐκ ἀναγκαίους δρέ-
μης, καὶ ἴας μὲν ἰοιαύτας χά-
ριτας ἐπικωδύνες ἀποφήτας καὶ
δῶναι καὶ λαβῶν; διδάξας δὲ
τὰς ἀρχομένους ὑπολύγια τὰς
μὲν κλῆσας, τὰς δὲ μεθῦσας. καὶ
πρᾶγμα ἀπίσιμῶν ἐωρᾶτο, γυ-
μνάσιον ἠίοχα μὲν ἡμίονος, ἰσ-
ποκόμοι δὲ ἵππων. ὥστε γὰρ πρό-
τερον ἐπεπέδηθη ταῖς ταλαιπωρί-
αις, ἄτω δὲ ἦν μὴ καὶ τότε
τῶ μῆκει τ' ἀργίας. τῆτι δὲ ἴας
οἴκως τῶν ὑπηκόων εὐποροῦσιν
καθίστη.

LXXI. ἐπεδείξατο δὲ τὴν αὐ-
τὴν πρόνοιαν καὶ πρὸς τὰς ἐν ἰαῖς
πόλεσι βελίας, αἱ πάλαι μὲν
πλήθεις τε καὶ πλείους ἔθαλλον,
ἔπειτα ἦσαν ἕδεν, μετῴρηκότεων
πλὴν ὀλίγων κομιδῆ τινα, τῶν
μὲν εἰς τὰ στρατιωτῶν, ἴων δ' εἰς
τὸ μέγα σωείδιον, τὰς δ' ἦν ἔ-
τερον τι δεξιόμωρον, καὶ οἱ μὲν ἐ-
καθου-

καθευδόν τε καὶ ἐχαρίζοντο τῷ σώ-
ματι, καὶ τῶν δὲ τὴν αὐτὴν
αὐτοῖς ἐλθόντων κατεγέλων. τὸ δὲ
ὑπολοιμωμένον ὀλίγον ἐν ἐσαπί-
ξῆσι, καὶ τὸ λειψογῶν τοῖς
πλείοσι εἰς τὸ προσαιεῖν ἐτελεύ-
τα. καὶ τοῖς τίς οὐκ οἶδεν ὡς ἡ
καὶ βαλῆς ἰχθὺς ψυχὴ πόλεως
ἐστίν. ἀλλὰ Κωνσταντῶ μὲν λόγῳ
ταῖς ψυχαῖς βοηθῶν, ἔργοις ἦν
ἐχθρὸς, μετὰ τὴν εἰρήνην τὴν
ἐκείνας φεύγοντας, καὶ διδῶν αἰ-
τελείας ὡς ἐνόμισεν. ἐπέκειντο δὲ
ῥυστοῖς γραϊδίῳ ἠδὲ ἡδημένοις ῥακίᾳ,
καὶ ὠδύροισι μὲν οἱ σεσυλημένοι
βαλεσίται, δευτέρῳ δὲ αὐτοῖς ὠμο-
λόγησαν πεπονθέναι τε καὶ πάσχειν
οἱ δικάζοντες, βοηθεῖν δὲ οὐκ
ἔτοιμοι βοηθεῖν οὐκ ἔχον.

LXXII. ἀλλ' ἴδου ποῦ καὶ
ταῦτα τὴν αὐτῶν ῥώμην ἀπολα-
βοῦν. τὸ γὰρ δὴ πολλῶν ἐπαίνων
ἄξιον ἐκείνο γράμμα, τὸ δεῖν
πάντα ἀνδρα πρὸς βαλῆν καλεῖν,
καὶ μηδὲν ἔχοντα ἰχυρεῖν εἰς ἀφε-
σιν, ἐγγράφειν, ἔτι τὸ πρῶτον.

Libri 5ti Pars Tertia.

rant somno indulgebant, corpus-
que curabant, ceterum eos ride-
bant, quod simile vitæ genus non
amplectebantur. Eorum autem
qui in curiis relinquebantur e-
rant perpauci, eosque ministeria
quæ populo præstare tenebantur,
ad mendicitatis tandem statum
reducebant. At vero quis nescit
Curiz vigorem urbis esse ani-
mam? Constantius autem verbis
quidem, hisce animabus auxilium
ferens, re ipsa tamen inimicum se
illis ostendebat; alio nimirum
transferens eos qui curiis sese sub-
ducebant, atque vacationes indul-
gens, quas indulgeri leges non
permittebant. Similes igitur fue-
re vetulis rugosam faciem præfe-
rentibus, pannisque obfatis: atque
querelis quidem non peperc-
erunt Decuriones, ipsique iudices in-
digna eos pati facti sunt, verum
auxilium iis ferre non potuerunt,
ut vel maxime id facere essent
parati.

LXXII. Verum hæc quoque pri-
stinum suum vigorem erant recu-
peratura. Maximis igitur laudibus
efferendum edictum illud, quo
sancitum fuit omnes omnino ad
curias esse revocandos, & qui ni-
hil caulæ ad immunitatem suam
afferrent, albo inscribendos esse,
adeo rem istam restituit, ut curia-

P p

lium

Prætermitto dicere de equis eadem cum illis, de asinis item, longe graviora passis. Hoc ipso autem plane pessundabantur iis qui jumenta hujusmodi commodabant. Huic itaque etiam furori obviam Julianus ivit, non necessariis itineribus plane jumenta illa adhiberi prohibens, pœnaque præfinita ei qui talem vel concederet, vel acciperet gratiam: subditi vero ut vel emerent, vel conducerent quibus opus habebant jumenta sancivit. Quo facto res statim visa fuit fidem pene superans, muliones nimirum mulos, equifones vero equos suos exercentes. Quemadmodum enim antea laboris excessu pedibus capi eos contigerat, ita ne tum ob otii abundantiam fieret idem, periculum erat. Atque hoc ipso quidem privata subditorum res aucta fuit.

LXXI. Eadem vero ejus circa Curias urbium, fuit sollicitudo. Quæ olim quidem & decurionum numero & opibus egregie floruerant, postea autem ad nihilum pene reciderant, omnibus, præterquam paucos admodum, partim quidem ad castra, partim ad Consistorium dilapsis, partim aliud quodcumque officium hærentis. Et hoc quidem quotquot fecerunt

πῶς ὅμοια παρορθότας, καὶ ἕως πολλὰ δευότερα. τῦτο δὲ ἦν τὰς ἰαύτα λειψογῶνας ἀπολωλέναι. ἴσησι δὲ καὶ ταύτην ἰβλιανὸς τὴν μέθην, γήσας ὡς ἀληθῶς τὰς ἐκ ἀναγκαίους δρέμους, καὶ ἴως μὲν ἰοιαύτας χάρητας ἱπικωνδύνες ἀποφήσας καὶ δῶται καὶ λαβεῖν; διδάξας δὲ τὰς ἀρχομάτους ὑπολύγια τὰς μὲν κληῶδες, τὰς δὲ μιθῶδες, καὶ πρῶγμα ἀπιστῆμον ἐωρεῖτο, γυμνάσεις ἠίοχοι μὲν ἡμῖους, ἱποκόμοι δὲ ἴππυς. ὡς περὶ γὰρ πρότερον ἐπεπέδησε ταῖς ταλαιπωρίας, ἔτω δὲ ἢ ἢ μὴ καὶ τότε τῶ μήκει τὴ ἀργίας. τῦτι δὲ ἴως οἴκως τῶν ὑπηκόων ἐυποροσίους καθίστη.

LXXI. ἐπεδείξατο δὲ τὴν αὐτὴν πρόνοιαν καὶ περὶ ταῖς ἐν ἰαῖς πόλεσι βυλαῖς, αἱ πάσαι μὲν πλήθους τε καὶ πλάτους ἔθαλλον, ἔπειτα ἦσαν ἕδην, μετῆρμηκότων πλὴν ὀλίγων κομιδῆ τινων, τῶν μὲν εἰς τὰ ξραῖωτων, ἴων δὲ εἰς τὸ μέγα στωέδριον, τὰς δὲ ἦν ἔτερον τι δεξῆ, μῶμον, καὶ οἱ μὲν ἐκαθευ-

καθυσθόν τε καὶ ἐχαρίζοντο τῷ σώ-
ματι, καὶ τῶν δὲ τὴν αὐτὴν
αὐτοῖς ἐλθόντων κατεγέλων. τὸ δὲ
ὑπολοειμμένον ὀλίγον ἐν ἑξαπλι-
ξέῳ, καὶ τὸ λείμνευεν τοῖς
πλείοσι εἰς τὸ προσαιεῖν ἐτελεύ-
τα. καὶ τῶν τίς ἔκ οἶδω ὡς ἢ
τὸ βελῆς ἰχθὺς ψυχὴ πόλεως
εἴη. ἀλλὰ Κωνσταντῖος μὲν λόγῳ
ταῖς ψυχαῖς βοηθῶν, ἔργοις ἦν
ἐχθρὸς, μετὰ βίβησις ἐτέρωσι τῶν
ἐκείνας φεύγοντας, καὶ διδὸς ἀ-
τελείας ὁρμητόμας. εἰκέσαν ἔν
ῤυστοῖς γραῖδίοις ἠδημένοις ῥακία,
καὶ ἠδύροισι μὲν οἱ σισυλημένοι
βελουαί, δὲ αὐτοῖς ὠμο-
λόγησεν πεπονθέναι τε καὶ πάχαι
οἱ δικάζοντες, βοηθεῖν δὲ οὐδεὶς
ἔτοιμοι βοηθεῖν ἔκ ἔχον.

LXXII. ἀλλ' ἴδει ποτὲ καὶ
ταῦτα τὴν αὐτὴν ῥώμην ἀπολα-
εῖν. τὸ γὰρ δὴ πολλῶν ἐπαίνων
ἄξιον ἐκείνο γράμμα, τὸ δὲ
πάντα ἄνδρα πρὸς βελὴν καλεῖν,
καὶ μηδὲν ἔχοντα ἰχθυεῖν εἰς ἄφει-
σιν, ἐγγράφειν, ἔτω τὸ πρῶτον.

Libri 5ti Pars Tertia.

rant somno indulgebant, corpus-
que curabant, ceterum eos ride-
bant, quod simile vitæ genus non
amplectebantur. Eorum autem
qui in curiis relinquebantur e-
rant perpauci, eosque ministeria
quæ populo præstare tenebantur,
ad mendicitatis tandem statum
reducebant. At vero quis nescit
Curiarum vigorem urbis esse ani-
mam? Constantius autem verbis
quidem, hisce animabus auxilium
ferens, re ipsa tamen inimicum se
illis ostendebat; alio nimirum
transferens eos qui curiis sese sub-
ducebant, atque vacationes indul-
gens, quas indulgeri leges non
permittebant. Similes igitur fue-
re vetulis rugosam faciem præfe-
rentibus, pannisque obsitis: atque
querelis quidem non peperc-
erunt Decuriones, ipsique iudices in-
digna eos pati facti sunt, verum
auxilium iis ferre non potuerunt,
ut vel maxime id facere essent
parati.

LXXII. Verum hæc quoque pri-
stinum suum vigorem erant recu-
peratura. Maximis igitur laudibus
efferendum edictum illud, quo
sancitum fuit omnes omnino ad
curias esse revocandos, & qui ni-
hil causæ ad immunitatem suam
afferrent, albo inscribendos esse,
adeo rem istam restituit, ut curia-

P p

lium

lium multitudo angusta nimis loca, in quibus conveniebant, esse argueret. Nullus enim amplius erat Notarius neque Eunuclus qui pecunia accepta vacationem indulgeret cuiquam. Sed hi quidem prout decet Eunuchos, servilia obibant ministeria, spiritus ob tunicas neutiquam fumentes. Illi vero ea quæ manum & atramentum calamumque exigebant, expedites, cetera modeste se gerebant, & à magistro suo retenui cum justitia conjuncta contenti esse discebant. Atque hodie num haud paucos licet invenire, qui eo quod cum illo commercium ipsis fuerit, cum quovis Philosopho contendant. Imo in ea ego sum opinione, omnes qui aliqua tumungebantur dignitate, honorum præcipue, minime vero lucri fuisse cupidos. Ipsi autem meministis quæ ratione iis qui olim (magistratum aliquem gerebant) nobis obviam factis proni in terram procubuerimus, non aliter ac si fulmine essemus percussis. Cum his vero (quos Julianus constituit) ab equis defilientibus, dextra eos tenentes, colloquia miscemus: atque illi multo sibi esse ducunt præclarior, quod supra alios sese non efferant, quam si omnibus terrorem incutiant.

LXXIII. Verum leges quidem ferre res est Principibus haudqua-

μα ἐπινοήσωσιν, ὡς ἡλέγχεται μικρὰ τῶν πλεῖσται τῶν εἰσιόντων τὰ χαίρια. ἐ γὰρ ἦν ὑπογραφεύς ἐδὲ εὐνεχῶν ὁ χρημάτων ἀφῆσαν: ἀλλ' οἱ μὲν ὡς εὐνεχοῖς προσῆκε τὰ δέλων ὑπηρετῶν, ἐδὲν ἐπὶ ταῖς χεῖρασι φρονήτες. οἱ δ' ὅσα χεῖρα καὶ μέλαν ἀπαίρει καὶ κάλαμοι ἐπλήρουν, γὰρ ἅλα ἢ ἠπίστατο σωφρονεῖν, μαθόντες ὑπὸ τῆς διδασκάλου πονίαν δικαίαν ἀγαπῶν. ἔστι τοιγαρῶν καὶ νῦν πολλὰς ἀνευρεῖν ἀπ' ἐκείνης τῆς σωφιστίας φιλοσόφων βελτίως οἶμαι δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἀπαύσιας τῆς ἐν ταῖς γάξισι ἠκίστα δὴ τότε κέρδη θαυμάσιας μάστιγα δέξῃς ἐπιθυμῆσαι. μέμνηθε ἢ, ὡς τῶν πρότερον προϊόντων πρηγεῖς κατεπίπορον ἕσπερ ἐν ἀσραπαῖς. γέτοικ ἐν τῶν ἵππων ἀπεβλήθησιν ἐμβάλλοντες δεξιὰν ἀλαλεγομένηα, καὶ τὸ μὴ μείζον τῶν ἄλλων φρονεῖν τῆς φροῦσιν ἡγεῖσθαι κάλλιον.

LXXIII. ἀλλὰ μὴν νομοθετεῖν βασιλεῦσι θάναται μὲν βέλτερον, ἔξ-

ἔξει γὰρ, συμφέροντας ἧ εἰ ῥα-
διον, φρονήσεως γὰρ ἤδη τὰτο γε.
ὁ δὲ τοιάυτε μὲν ἔθηκεν οἷς εὐρεν,
ὡςτε μεγάλα ἴδεν πρὸ τέτων γενο-
μίνους ἐζημιώσας. ἴδεν ἧ ἴστος
μὲν εὐκότας πάλαι κρατῆρων, λε-
λυμένους ἧ αὐθαδεία δυναίς, πάλ-
ιν κυρίως ἀπέφηνε· τὸ τοῖς εὐ-
ἔχασσι συμφέροντας, ἔ μάλιστα τῶν
κειμένων ἐπιλαμβάνοντα κάλλιον εἰς
Φιλοσιμίαν ἠγάμεν.

LXXIV. Φέρε δὲ καὶ περὶ τῶν
δίκην δωδωκότων σκεψόμεθα. ἔκ-
ων τριῶν ὄνων οἱ σφραγῆς ἐ-
πλάτησαν. ὁ μὲν συκοφαντῶν ἐ-
πεληλύθει τὴν οἰκονομίαν, καὶ
ταῖς ἠπείροις ἀμφοτέρας μυρίας
θανάτους ὤφειλεν ὡς ἤλγυν οἱ
τὸν ἄνθρωπον εἰδότες ὅτι μὴ αἰὼν το
ἦν καὶ τεθνεῶτα κτεῖναι, καὶ ἴδεν
τὰτο ποιῆσαι καὶ πολλάκις. ὁ δ'
αὐτοῦ ἔ τὸν Κωνσταντῖνον δεδωλῶσας,
δύλακτον αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσδε
δεινότερον, ἐνεχθη, αἰτιώτα-
τον ἐγγυῖναι ἧ Γάλλοι τὸ ὠμο-

quam difficilis, id enim in eorum
est potestate: difficile vero est fer-
re tales quæ publicæ rei condu-
cant, id enim prudentiæ est opus.
Julianus autem tales leges suæ æ-
tatis hominibus promulgavit, ut
magnum passi esse videantur de-
trimentum qui ante eum extire-
runt. Earum veto legum quas an-
tiquiores eo Principes sanciver-
ant, quotquot similes erant suis,
tyranni vero insolentia fuerant
abolitæ, in usum revocavit: mul-
to gloriosius esse ducens ea quæ
bene se habent approbare, quam
temere olim sancita reprehен-
dere.

LXXIV. Age autem de iis etiam
quæ quibus pœne sumptæ fuerunt di-
spiciemus. Cum tres itaque essent
qui cædibus rem suam familiarem
auxerant, unus ex illis per totum
orbem Romanum calumniando
grassatus est, innumeraque supplicia
Orienti pariter ac Occidenti de-
bebat. Adeo ut omnes ii qui nos-
sent hominem, dolerent, quod fie-
ri non posset, ut semel interem-
tum denuo interficerent, tertio-
que, imo multoties, cædem ejus
repetent. Alter vero præter-
quam quod sese ad usque jubendum
Constantio Imperatori extulisset,
cum tamen ipse esset servus, &
quod servo magis est turpe Evnu-
chus; præcipuus crudelissimæ
Galli Cæsaris necis Autor fuerat.

Tertius denique militum iracundia ad exitium abreptus est, quod eos Principis largitionibus, ut ipsi quidem dicebant, fraudavisset. Attamen hic post fata etiam sua solamen aliquod nactus est, eo quod Imperator haud exiguam paternarum opum portionem ad filiam ejus pervenire pateretur. Illi vero qui in ipsum eum crimina admiserant (erant enim nonnulli qui ad Imperium ambiendum alios excitaverant, nemini verbis parcentes) pœnas promeritas neutiquam dederunt. Non itaque mortis supplicio sunt affecti, sed in insulas relegati, ut lingvæ imposterum imperarent edocti sunt. Ita nimirum ille ab iis qui alios offenderant noverat pœnas reposcere, ea autem quæ ad seipsum spectabant, magno animo contemnebat.

LXXV. Introibat etiam in curiam, & Senatores circa se sedentes habuit: quo diu illi caruerant honore. Antea enim in palatium accersi solebant, ut stantes pauca quædam audirent. Ad eos vero nunquam accedebat Constantius, ut consideret cum illis: ideo enim quod dicendi facultate instructus non esset, evitabat locum Oratore opus habentem. Contra Julianus qui sine metu perorabat, quæ Homerus de eo qui dicendo vale-

τάτης γελουκ. ὄγε μὴν κρίτῳ
 ὄργῃ μὲν τ' εὐραϊᾶς ἀνηπαύσθη,
 δῶρων βασιλικῶν αὐτῆς, ὡς ἔ-
 λεγον, ἀπεσερηνῶς. ἔτυχε δὲ
 καὶ μέλας ἀσ πρῶμυθίας τινός,
 γῆ θυγατρὶ ἔ βασιλείως μοῖραν
 ἔ μικρὰν γῶν πατρῶων ἀφέντῳ.
 οἱ γε μὴν εἰς αὐτὸν ὑβριστοί,
 (ἦσαν γὰρ, ἦσαν οἱ παρεκάλων
 τινὰς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἔδοντες
 κατ' ἔδνα Φειδέμενοι ῥήματῳ.)
 τὴν μὲν ἀξίαν δίκην ἐκ ἔδοσαν.
 ἐκ ἔν ἀπέθανον, νήσοις ἣ ἐνθάδε
 τρίβοντες, τ' γλώττης ἐπαυδέ-
 οντο κρῶν. ἔτως ἐκέντῳ ἐτέ-
 ροις μὲν ἠδωκῆμένοις ἠπίστατο γιμω-
 ρῶν καλῶς, ἐν τε τοῖς εἰς αὐ-
 τὸν μεγαλόψυχῳ ἦν.

LXXV. Εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸ
 σινέδριον, καὶ τὴν μεγάλην βε-
 λὴν περὶ αὐτὸν ἐκάθισε, πο-
 λὺν δὲ χρόνον ταύτης τ' γιμῶς
 ἐσερηνέτην. Εἰς μὲν γὰρ τὸ βασι-
 λειον εἰσεκαλεῖτο πρότερον ἐσθλῶς
 τε καὶ μικρὰ ἀκωσομένη βασι-
 λεύς ἣ ἐκ ἦει παρ' αὐτὴν συγ-
 καθεδέμεντῳ, τῷ γὰρ μὴ δύνα-
 σθαι λέγειν, ἔφευγε χωρεῖν δέ-
 μονον ῥήτορῳ. ὁ ἣ, ὡσερ
 Ὀμηρῳ ἔφη τὴν δεπὸν λέγειν, ἀσφα-
 λῶς

λίως αἰγορεύων, ἐδίωκε τῶς τοιά-
 τες συλλόγους, διδὸς μὲν τῶ βυ-
 λοιμῶ παρήσιασαοθαι μέρος αὐτῶν,
 διεξιῶν ἢ καὶ αὐτῶς, νῦν μὲν
 παῦρά τε καὶ λιγέως, νῦν δὲ
 νιφάδεοσιν ἰοικότα χιμερήσι τῶς
 Ὀμηρικῶς ἐκείνους δημηγύρους νῦν
 μὲν μιμνῆσθαι, νῦν ἢ ἐν ᾧ περ
 ἐκάτερον εὐδοκίμει, παριῶν.

LXXVI. λέγοντι δὲ αὐτῶ,
 καὶ γὰρ μὲν ἐπαινῆσθαι, γὰρ δὲ
 ἐπιτιμῶσθαι, γὰρ ἢ νειθῆσθαι,
 αἰγγίλλαι τις προσιέναι τῶν διδάσκα-
 λων, ἄνδρα Ἴωνα, Φιλόσοφον
 ἐξ Ἰωνίας κεκλημῆνον. ὁ δὲ ἐξ
 μέσων ἀνακηθήσας τῶν γερότων,
 εἶθι πρὸς τὰς θύρας, τὸ ἔχει χαί-
 ρεφῶσθαι πρὸς Σωκράτη πεποι-
 θῶς. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν Χαίρεφῶν
 γε ὦν, καὶ ἐν τῇ Ταυραίῳ πα-
 λαίτρεα. ὁ δὲ δὲ πάντων γε κρα-
 τῶν, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ σω-
 δρίῳ, δεικνὺς ἀπασιν ἢ κηρύτ-
 τῶν τῶς ἔργοις, ὅτι σοφία βα-
 σιλείας ἡμιώτερον, καὶ ὡς ὅτι
 ἐν αὐτῷ καλὸν ἐνείη, τῶτο δῶ-
 ρον φιλοσοφίας. πῦ βάλων ἔν ἢ

bat utitur phrafi) cœtus hujusmo-
 di omni studio frequentabat: uni-
 cuique coram se verba facere au-
 denti licentiam ejus rei conce-
 dens. Et ipse quoque dicens haud
 raro: modo *ραῖσα quidem sed teniter*
orans: modo *imbribus bybernis affinia*
dicta profundens: illos nimirum a-
 pud Homerum oratores, modo
 imitatus, modo in iis in quibus
 maxime excellabant supergref-
 sus.

LXXVI. Cùm autem hæc
 ratione in senatu verba face-
 ret, & partim in laudibus,
 partim in comminationibus,
 partim in exhortationibus ver-
 faretur; nuntiabat nonnemo
 adesse Magistrum ejus, Jonem,
 Philosophum, ex Ionia accitum.
 Ipse igitur ex medio Senatorum
 exiliens ad vestibulum cucurrit,
 idem faciens quod Chzrephon
 Socrate adventante. Verum illud
 quidem qui faciebat Chzrephon
 erat, idque in Taurzi faciebat palz-
 ftra. Hic vero erat is, penes quem
 rerum summa tum fuit, atque in
 amplissimo id faciebat Senatu.
 Omnibus ostendens factoque de-
 clarans, Imperio sapientiam esse
 præferendam, atque Philosophiz in
 acceptis esse ferendum si quid
 præclari in sese conspiciatur. Am-
 plexus itaque hominem & oscula-
 tus, perinde ac privati solent, aut
 P p 3 potius

potius perinde ac inter Principes more receptum est, in curiam eum induxit, tametsi in Senatum ille relatus non esset: non quod Viro illi ex loco, sed quod loco ex Viro aliquid ornamenti accedere putaret. Cumque coram omnibus narrasset qualis antea fuerit, & qualem Philosophi illius disciplina eum effecerit, dextra manu ei concessa cum eo abiit. Quid autem hoc ipso intendebat? Non certe, quod aliquis suspicetur, ut gratum se solummodo pro ejus institutione ostenderet: sed ut omnes ubique juvenes, imo addiderim & senes, ad sapientiz studium excitaret: jam enim ipsi etiam ætate provectiores impetum ad litterarum studia cupiebant. Certe enim cuicumque rei apud Principes nullum stat pretium, ea ab omnibus quoque aliis negligitur; quicquid vero ab iis magni fieri deprehenditur, id omnes certatim exercere nituntur.

LXXVII. Julianus vero frater-
no quasi vinculo litteras Deorum-
que religionem inter se connexa
esse existimans, hanc autem peni-
tus, illas maximam partem periis-
se deprehendens: ut & illam per-
fecte restauraret, & litteras ama-
re homines denuo occiperent, e-
os quidem qui religionem exarte
callebant, honoribus cumulabat,

ἀσαστάμῳ ἢ νόμῳ τοῖς ἰδιώ-
ταις ἀλλήλους, ἢ βασιλεῦσι γε
ἀλλήλους εἰσῆγεν ἢ μίσησιν ἢ
βελῆς κοσμεῖν ἡγάμῳ ἢ τὸν
ἄνδρα τῷ τόπῳ, τῷ δὲ ἀνδρὶ τὸν
τόπον, καὶ ἀσελεχθεῖς ἐν ἀπα-
σῶ οἷσιν ἐξ οἷς δι' ἐκῶνον γενόση,
τὸ δεξιᾶς ἐχόμενον ἀπηλλαίτησο.
τὸ δὲ τῆτο ποιῶν, ἕκ ἀμοι-
βᾶς, ὡς αὖ τις ὑπολάβει,
μόνον ἐκλίνασθαι τὴν παιδείας;
ἀλλὰ
καὶ τὴν πανταχῆ νεότητα, προσ-
θεῖσθαι δ' αὖ καὶ γῆρας, πρὸς
παιδείαν ὁμοκαλῶν, ἐπεὶ καὶ
γέροντες ἤδη πρὸς μαθήσεις ἐκινή-
θησαν. πᾶν γὰρ ὑπὸ τῶν ἀρχόν-
των ἀτιμαζόμενον μὲν ὑφ' ἀπάν-
των ἀμελεῖται, τιμώμενον δὲ ἀ-
σκέεται.

LXXVII. ὁ δὲ νομιζῶν ἀδελ-
φῶ λόγους τῆ καὶ θεῶν ἱερά, καὶ
τὸ μὲν ὅλως ἀνηρημένον ἔρεῶν, τῆ
δὲ τὸ πλέον ὅπως τελείως καὶ τῆ-
των ἔχοι; καὶ πάλιν ἐραθεῖς,
ἀνδραποὶ λόγων, ἔπραττε τῆτο
μὲν τοῖς τοῖς ἐπισταμένῳ τιμαῖς
τῆτο

τῆτο δὲ ἴψ̄ λόγους αὐτὸς ποιῶν.
 δύο γὰρ εὐθύς ἵστε ἔδειξεν ἔγχα
 μίαν ἡμέραν, μάλλον ἢ νυκτὸς
 ἐκότερον. ὡν ὁ μὲν ἐπάταξεν ἄν-
 θρωπον νόθον Ἀντισθένης μιμητῆρ,
 ἀλογίῳ θράσει τὸ πρᾶγμα ὀρι-
 ζόμενον· ὁ δὲ πολλά τε καὶ κα-
 λά λέγει περὶ τῆ μητρὸς τῶν
 θεῶν. τῆ αὐτῆς δὲ ἀθανάτου καὶ
 τὸ τὰς πόλεις ὑπὸ τοῦ λέγων ἐπι-
 ταμίους ποιῶν; καὶ παύσαι τὰς
 βαρβαρὰς τῶν ἐθνῶν κυβερήτας,
 οἱ, γραφοῖτες μὲν σὰν τάχει
 γὰρ ἢ ἐκ ἔχοντες, ἀνέτροπον
 πὰ σκάφη. ὁ δὲ τὰς πεπληρω-
 μένους ποιητῶν τε καὶ λογοποιῶν,
 καὶ παρ᾽ ὧν ἦν εἰδῆναι τίς ἀρχον-
 τῶν ἀρετῆ, τῆτας παρεωσμέ-
 νους ὄρων ἔδωκε τοῖς ἐθνεσι τοι-
 γμαρῶν ἕκαστῶν αὐτὸν ἐπὶ Συρίας
 ἑλευθέρῳ λόγῳ περὶ τὰς ἔρας ἐ-
 δέχετο, δῶρον πολὺ βελήϊον συῶν
 τε, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἐλάφων,
 ἃ σιγῆ τοῖς βασιλευσιν ἤγειρο.
 τότε δὲ ἀντὶ τῆτων οἱ λόγοι, καὶ

Orationes vero ipsemet concin-
 nabit, atq̄ ita utrumq̄ fuit confe-
 cutus. Atq̄ve eo quidem tempore
 duo subito, unius diei spatio, edi-
 dit opera; imo potius unius noctis
 utrumq̄ erat proventus. Horum
 alterum hominem quendam per-
 versum Antisthenis imitatore,
 cujus omnis Philosophia malefa-
 na absoluebatur audacia, seriebat.
 Alterum vero multa atq̄ przcla-
 ra de Deorum matre celebrat. Ad
 eandem ejus intentionem id quo-
 que referendum est, quod ur-
 bibus non alios quam litteris ini-
 tiatos przficeret magistratus. Bar-
 barosque gentium deponeret gu-
 bernatores, qui celerrime scri-
 bendi quidem instructi peritia, sed
 bona mente destituti, evertent
 quas regere debebant naves. Ipse
 vero eos, qui poetis oratoribusq̄
 & historicis peccus impleverant,
 noverantque quibus magistratum
 virtutibus instructum esse oport-
 teat: hos inquam, despectos eos
 esse videns, populis cum dignita-
 te przfecit. Quamobrem eum Sy-
 riam versus instituentem iter, O-
 ratione Præsidum quivis circa
 Provinciæ suæ fines excepit; utpo-
 te quod longe przstantius esset
 donum, quam apri, avesq̄ & cervi
 qui olim sine oratione Principi-
 bus offerebantur. Tumataque ho-
 rum vices orationes sustinebant,
 sibiq̄ve invicem in deducendo eo
 suc-

succedebant Rectores Provincia-
rum, Rhetorum artibus exculti.
Ex quibus Ciliciz Rector, discipu-
lus meus, ei vero charissimus, sa-
cra faciente atque ad aram confi-
sistente Juliano, laudesejus oratio-
ne persecutus est. Quod dum fie-
ret, plurimo uterque manabat su-
dore, huic quidem oratione, illi
vero oratoris amore eum expri-
mente.

LXXVIII. Hæc itaque latissimum
sapientiz studio denuo aperie-
bant campum, omnisque honorum
spes ad eos qui litteris erant im-
buti transferebatur. Atque adeo
melius Sapientiz & litterarum
doctoribus res suæ procedebant,
aliis apud ipsos initium statim dis-
cendi facientibus, aliis post limi-
nio quasi ad eos accedentibus,
barbasque & annulos ad eorum
scholas afferentibus. Ita nimirum
effecit, ut florerent iterum ea quæ
ad Musas spectant, utque pro pul-
cherrimis illa haberentur, quæ
optima revera existunt: utque ea
quæ servorum sunt plusquam in-
genuorum dotes non valerent ef-
ficere. Quod vero majus quis-
piam comminisci facinus posset,
quam quo Diis, maximoque Deo-
rum dono, litteris, à summo li-
beratis contemptu honorem resti-
tuerit? dum nimirum per omne
istud iter litterarum doctoribus

διεδέχοντο τὴν ὀρθροπομπὴν ἀρ-
χόντες ῥήτορες. ὧν ὁ τὴν Κιλικίας,
ἐμὸς μὲν ὁμιλητὴς, ἐκεῖνῳ δὲ
Φίλταλῳ, Ἰεθυκότι τε καὶ πα-
ρεσηκότι τῷ βωμῷ τὸν ἔπαινον διήλ-
θει. καὶ ἰδρῶς ἀφ' ἐκατέρου πο-
λὺς ἔρρει, τῷ μὲν ὁ δὲ λέγοντι,
ὁ δὲ ὁ δὲ τὸν λέγοντα φιλεῖντι.

LXXVIII. ἀπὸ τούτων πολλὸς
αὐτίς ὁ λειμῶν τὴν σοφίας, καὶ
αἱ τῶν τιμῶν ἐλπίδες ἐπὶ τὴν τῶν
λόγων μεθετέθησαν κληῖσιν. καὶ
τοῖς σοφισαῖς τὰ πράγματα βελ-
τίω, τῶν μὲν ἀπ' αὐτῶν τῶ μαν-
θάνω ἀρχομένων, τῶν δὲ οὐκ
παρ' αὐτῶν μέλαχρονῶν, πά-
γωνας ἐκέσσε φροσύνην καὶ τὸ τῶν
δακτύλων ἔργον, ἕτως αὐτίς πα-
ρεσκευάσε τὰ τῶν Μουσῶν χλοῦσαι,
καὶ τὰ ὡς ἀληθῶς ἀριστα κάλ-
λιστα νομιθῆναι καὶ μὴ τὰ τοῖς
δύλοις προσήκοινα τῶν τοῖς ἐλευθέ-
ροις φροσύνην δύνασθαι πλεῖον. καί-
τοι τί μᾶλλον ἔποι τις ἂν, τῷ
θεῷ τε, καὶ θεῶν δῶρον τὸ μέ-
γιστον τῶν λόγων, ἐκ τῆς ἐχθά-
της ἀτιμίας εἰς τὸ τιμᾶσθαι προσ-
αγαγεῖν, παρέχοντα μὲν αὐ-
τῶν διὰ πάσης τῆς πορείας σο-
φι-

Φιλαίς, ἐκλεπόμενον ἢ τ' εὐ-
θείας ὁδῶν καὶ θεῶν ἱερῶν,
ἐνέγκοντα δὲ ραδίως καὶ μὴ κ^ο
ὁδῶν, καὶ χαλεπότητα, καὶ θαλ-
π^ο. ἔσθ' καὶ μέγαν τ' εὐ-
σεβείας τὸν μῦθον ἠνέγκαστο, γὰρ
ὡς τῶν αὐτῶν δαιμόνων, ὅτι
τε ἐπιβλεούσης, καὶ ἥτις ἡ σω-
τηρία. Διὰ τῶτο τ' πορείας τὸν
ῥυθμὸν μεταρμώσας θάττον ἢ
πρόθεν ἐχώρει, καὶ διέφουγε
τῆν ἐνδραν.

LXXIX. καὶ ἐπιβάς Συρίαν
χρεῖα τελέσας ταῖς πόλεσι, καὶ
Φανίας ἐν τεμένεσι, καὶ λαλῶν
βουλευταῖς πρὸς ἔδρα, ὠρμησε μὲν
εὐθύς ἐπὶ τὴν τῶν Περσῶν τιμω-
ρίαν, καὶ ἔκ' ἤξει μέλλεν,
ἔδ' ἐν τῇ καθέδρα τὴν ἄραν ἀ-
ναλῆν. ἐπλιτῶν ἢ καὶ ἵππων ἀ-
πειρηκότων, καὶ μικρὰν αἰτάντων
ἀναβολὴν, ἄκων μὲν, ὡς ἂν
ἐν τῇ ψυχῇ ἔσθ' ὁμοῦ ζέουσι,
εἶξε ἢ ὅμως ταῖς ἀνάγκαις. το-
σῶτον ἐπιφθεγξάμενος, ὡς ἔσα
τις ὁ σκώμμα ἐπ' αὐτὸν ἀφῆσων,
ὡς ὄντως εἶη πρότερον συγγενής.
σκοπῶμεν δὴ καὶ τῆν καθέδρα τὸν

sui copiam fecit, à recto vero via
ad Deorum templa læpe divertit,
non lata ægre vel viz longitudi-
ne, vel difficultate, vel solis æstu.
Cujusetiam rei maximam merce-
dem tulit, certior nimirum a Dñs
qui in templis hujusmodi colē-
bantur de infidels sibi structis, ut &
de via qua evitare illas valcat.
Quamobrem mutata itineris ra-
tione, celerius quam antea pro-
cescit, infidiasqve feliciter evi-
tavit.

LXXIX. In Syriam autem post-
quam fuisset delatus, simul ac ur-
bibus ea quæ par erat exsolvisset,
& in delubris comparuisset, ac
prope Deorum statuas familiari-
ter cum Curialibus fuisset locu-
tus; ad fumendam à Persis pœnam
magno impetu statim ferebatur,
nec moras trahi voluit, tempusqve
expeditioni opportunum cun-
ctando male perdi. Cum vero
pedites pariter ac equites abnue-
rent, exiguamqve moram sibi con-
cedi postularent, ægre quidem,
utpote qui ita intus adversus Per-
sas excanduisset, sed tamen neces-
sitati cesit. Atqve hoc solum dixit
non de futuros qui disteriis pro-
pterea cum sint excepturi, quasi
nimirum verus esset antecessoris
sui cognatus. Verum in illa qvofqve
mora & otio propius Julianum æ-
ge contemplabimur, & an illud
Q 9 qvofqve

quocumque tempus actionibus laudem promeritis insigne fuerit, dispiciemus.

LXXX. Adventabant ad eum ex Persia litteræ, quibus rogabatur ut Legatos admitteret, verbisque decidi controversias patetetur. Nos itaque ob eas gaudio exultabamus omnes, utque oblatam conditionem acciperet clamabamus. Ipse vero contemtim projici litteras jubens, nihil gravius atque iniquius esse dixit, quam prostratis & evastatis urbibus, cum ipsius colloquia miscere. Litterisque adeo illis respondit, nihil Legatis esse opus, fore enim ut seipsum propediem cerneret (Persarum tyrannus.) Hanc itaque ante praelium obtinebat victoriam hocque ante pugnam erigebat tropæum: id quod in Gymnicis etiam ludis contingere novimus, in quibus eum qui multum reliquis præstat, comparuisse solummodo, satis est. Atque id quidem, præsentem jam Imperatore Juliano, Persæ evenisse, non multum videtur esse mirandum: quamvis admiratione non careat, timere etiam qui alios terere assuetus erat. Quod autem Orientalibus hisce regionibus à Constantio armorum robore nudatis, Juliano vero in ejus locum ad Imperium evecto, sed ab hisce oris longis terrarum spatiis remoto, Persarum nemo urbium ullam infestaret, sed nudo ejus nomine

Βασιλεία, καὶ εἰ καρὲς εἶχε πράξεις ἐγκωμίων ἀξίας.

LXXX. ἤκει αὐτῷ γραμματεῖα Περσικὰ, δέζασθαι προσβέων δέουμα, καὶ λόγῳ τὰ Διαφύρα τεμεῖν. εἰ μὲν ἦν ἄλλοι πάντες ἐπηδῶμα, ἐπροτῆμα, ἐβοῶμα δόχεσθαι. ὁ δὲ βίβλα κελύσας ἀτίμως τὴν ἐπιστολὴν, πάντων ἔφη δευότατον εἶναι, κείσθαι μὲν τὰς πόλεις, αὐτὸς δὲ Διαλέγεται καὶ ἀντεπέσειλέ γε μηδὲν δεῖν προσβέων, αὐτῷ ταχίστα ἐκένον ὀψομένον. ἔκιν τῆτο ἦν νίκη πρὸ σύμβολης, καὶ πρὸ μέχης τραπαλον. ὁ συμβαίνειν ἴσμεν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι, ὅταν τῷ πολὺ Διαφύροντι Φανῆται μόνον ἀρκῆ. καὶ τὸ μὲν ἦδη ἔ βασιλίως παρόντων ἐκένον τῆτο καθεῖν ἔ σφόδρα ἀν τις θαυμαστικαίτοι καὶ τῆτο θαυμαστὸν τρέμειν τὸν εἰωθότα φοβεῖν. τὸ ἦ Κανσανίον μὲν γεγυμνωκότων τήδε τὴν χώραν ὄπλων, ἰβλιανὲ ἦ τακένον μὲν λαβόντων, ἐτι δὲ τῶν τῆδε ἀπόντων, ἦδη μηδένα Πέρσων μηδεμίαν πόλιν προσβαλεῖν, ἀλλ' ἀπὸ ψιλῆς τῆς προση-

προσηγορίας ἱερμῶν, πῶς ἢ πάν-
τα ἀποκρύπτει θαύματα; καὶ
ταῦτα μὴ ἔγνω πρὸς τὴν προσηγορίαν,
ὅπλων, ἢ λόγων διεῖξεν τὰ πε-
πραγμένα.

LXXXI. τῶν δ' αὖ στρατω-
τῶν ἕως μὲν ἐκέκρητο πρότερον πάν-
τα ἔχων ἡγαῖτο καλῶς, καὶ γὰρ
τὰ σώματα ἔρρωτο, καὶ ταῖς μά-
χαις ἔχαιρον, καὶ γὰρ ὅπλα αὐ-
τοῖς τέχνης ἢ Φαύλης, καὶ
θεῶς καλῆτις ἐμάχοιο ἕως δ'
αὖ προσηλῆθη καλῶς μὲν εἴρα
καὶ μεγάλας, καὶ ὅπλα ἐπί-
χρυσά φέροντας, γὰρ ὅτι πεφευ-
γῆναι τὰς πολεμίας πολλαῖς,
πάχοις πρὸς τὴν θεῶν τῶν Περ-
σῶν, ὅπερ ἐν ὄρεσιν Ὀμηροῦ
ἀνδρωποῦ ἔφη πρὸς δράκοντα, ἢ
εἰ βέλτερος, ὅπερ ἔλαφον πρὸς
κύνας. νομίσας ἔν αὐτοῖς βλά-
πτερος τὰς ψυχὰς ἢ ἡγεμόνων
Φαυλότητι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν
θεῶν αὐτοῦ πολεμεῖν, μήνας ἐνέει
ταύτην αὐτοῖς ἐκάθητο προξενῶν
ῥοπήν. νομίζων καὶ πληθῶν σω-
μάτων, καὶ σιδήρεα κράτη,
καὶ ἀσπίδων ἰσχυρῶν, καὶ πρὸς
ἀπὸ τῶν φλαμαρίων εἶναι, τῶν θεῶν

contineretur, id quæso non eo-
mine superare videtur miracu-
lum? Atque ista quidem ejus de
Legatis sententia fuit, armis
scilicet non verbis opus nunc
esse.

LXXXI. Milites autem quos
jam antea habuerat, omni ex par-
te bene sese habere, existimabat.
Illi enim & corpore valebant, &
preliis lætabantur, armisque erant
instructi satis affabre factis, Deo-
rumque ubi pugnandum esset auxi-
lium invocabant. Illos vero quos
prioribus jungebat, corporis quid-
em vidit præstare mole, armaque
auro fulgentia ferre; eo autem
quod in fugam ab hostibus toties
essent conjecti, eodem modo Per-
sa conspexit eos animadvertit a-
nimo affici, quo in montibus affi-
ci hominem dicit Homerus, Dra-
cone sibi oblato, vel cervi canis-
bus conspectis afficiuntur. Ho-
rum itaque animas non eorum tan-
tum qui cum imperio iis præerant
culpa, sed ex eo etiam quod sine
Deorum auxilio prælia inirent, æ-
gritudinem contraxisse ratus, per
novem menses integros operam
dedit ut illud quasi eis conciliaret
momentum. Firmiter sibi per-
svasum habens, & militum nume-
rum & ferri præstantiam, & Scy-
thorum robur, verbo, omnia omni-
ne frustra esse, si Deos a partibus
suis

suis aliquis familes non habeat.
 Illi itaq. ut sibi auxilio essent, effi-
 cere conatus est, dum hastam tra-
 hentes manus adduxit, ut libani-
 na quoq. & taura attingerent: ut
 haberent nimirum, quo telorum
 irruentibus imbribus, vota, eos
 avertere valentibus, facere pos-
 sent. Cumque ut persuaderi sibi
 ista paterentur, verba non suffice-
 rent, auro in eam rem usus est.
 Dumq. exiguum pecuniaz horum
 faceret miles, multo majus aliud
 una fecit, Deorum nempe favo-
 rem, a quo belli unice fortuna
 pendet.

LXXXII. Ea enim Imperato-
 ris animum non infederat senten-
 tia, Scythas in auxilium esse vo-
 candos, vel exercitum esse cogen-
 dum, ipsa multitudine sua obfu-
 turum, & in plurimas eum conje-
 cturum difficultates; sed impto-
 randam potentiolem longe Deo-
 rum manum esse existimavit. Hos
 enim sacra facientibus concilia-
 vit auxiliores, Martem inquam,
 Erin, Bellonam, Terrorem, Me-
 tum, quorum vel solus nutus in
 fugam convertere solet exerci-
 tus. Adeo ut nihil a vero alienum
 diciturus sit, qui eum ad Orontis
 ripas adhuc confidentem feruisse
 jam & vulnerasse Persas dixerit.
 Non nego maximam opum vim
 in istas abducatam fuisse. Verum

ἢ πικρολυποῦσα. ἵππος ἐν τῇ
 πρὸς αὐτὸν ἵσταται, πρὸς τὴν
 ἀγρὸν ἵσταται. ἀλλὰ ἐν τῇ
 τῇ πρὸς τὴν ἀγρὸν, ἡ
 ἔχει δὲ τὴν σφραγίδα ἐν τῇ
 τῇ τὰς αὐταῖς ἀναμεικτὰς ἀλλήλων. καὶ
 ἀναμεικτὰς ἢ τὴν λέγουσιν χρῆσθαι
 καὶ ἀγρὸν σφραγιστῶν ἐς τὴν
 δὲ καὶ τῶν κίβητος μικρῶν,
 μὲν ἐκ τῆς κίβητος ἐκ τῆς κίβητος
 τῶν χρῆσθαι, φιλίαν δὲ τὴν πο-
 λέως κυρίαται.

LXXXII. ἢ ὅτι ἔπειτα δὲ ὁ
 βασιλεὺς Σκυθὰς καλῶν οἰς ἐπι-
 κυρίαται, ἢ δὲ ὄχλον ἀθροίσαν
 βλάβησιν τῇ πλῆθει, καὶ πολ-
 λὰς ὀμπλοκὰς τὰς ἀπορίας, ἀλ-
 λά τῆν πολὺ βαρύτερον χεῖρα
 τῆν τῶν κρείττωνων. ἵππος δὲ ἐδί-
 δε τῶν θύσαι συμμάχους, τὸν
 ἄρην, τὴν ἔρω, τὴν ἔννοιαν,
 τὸν δαίμον, τὸν φόβον, ὡς τὰ
 τυμὰτα ποιεῖ τροπὰς ὡς εἴ τις
 αὐτὸν φάσιν βάλλειν Πέρσας ἢ τι-
 τρώσκειν ἐπ' ὀφθαλμῶν Διὸς ἰσχυροῦ,
 μὲν ἀληθείας αὐτὸν λόγου. πρὸς
 ταύτην τὴν ἀκρότην ἐκ ἀντιμαχίας
 ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῶν μίγαν. Καθίαν
 ἢ

ἢ ἄρα ἡδὲ ἡ δαπάνη τῶν ἐπιπέδων
 θεάτρα καὶ τῶν ἠϊόχων, καὶ ὅ-
 σοι τετραχειουμένοις ἀπανῶσι θη-
 ρίαις, ὧν ἕδὲν ἐπιπέδα τοῦ
 ἀνδρα τῆτον. ὅς γε καθιζέσσης αὐ-
 τὸν αὐτὸν ἀνάγκης ἐν ἰπποδρομῶ
 πρὸς ἄλλοις εἶχε τὰ ὄμματα, τι-
 μῶν ὁμῶ τὴν τε ἡμέραν καὶ τὰ
 αὐτῶν, ἢ μὲν τῶ παρῆναι, ἢ
 τῶ μένειν ἐπ' αὐτῶν. ἕδεμία
 γὰρ ἔρις, ἕδε ἀμίλλα, ἕδε
 κραυγὴ τὴν γνώμην μετέστησεν
 ἀπὸ τῶν φρονημάτων. Ἐπεὶ καὶ
 ἐστῶν ὄχλον σύμμικτων, καὶ
 τὸν νόμον πίνειν ἄλλοις ἐπιτρέπων,
 αὐτὸς λόγους ἀνιμίγνυ τῶ πτότω
 τοσῶτον τῶ θοίης μετέχων, ὅ-
 σον μὴ δοκεῖν ἀπεχθῆσθαι.

LXXXIII. τίς γὰρ ἔτω πάποτε
 γαστροῦ ἐκράτησε τῶν ἐν οἰκήματι
 μικρῶ φιλοσοφῶντων; τίς ἔτως
 ἄλλοτε ἄλλων ἀπίση σίβιον, ἄλ-
 λοτε ἄλλων θεραπείων θεῶν, τὸν
 Πᾶνα, τὸν Ἑρμῆν, τὴν Ἑκά-
 τη, τὴν Ἰσίδι, τῶν λοιπῶν ἐ-
 κασον; τίς ἔτω πολλὰς ἀσιτίας
 μεθ' ἡδονῆς ἠνεγκε θεῶν στυμῶν;

præclarior longe erat facta in sa-
 lia impensa, quam in theatra, vel
 agitadores, vel in eos qui cum sa-
 me efferatis bestiis pugnabant,
 quarum rerum nulla Julianus de-
 lectabatur. Utpote qui etiam tum,
 cum in circo eum confidere ne-
 cessitas cogeret, alio semper ocu-
 los habebat intentos. Et diei so-
 lennitati & curis suis ista ratione
 satisfaciens: illi quidem præsentia
 sua, his vero dum ab iis dimoveri
 sese non pateretur. Nulla enim
 contentio, nulla pugna, nullus
 denique clamor animum ejus à gra-
 vioribus, quibus intentus erat co-
 gitationibus, revocabat. Si qui-
 dem & solenne populo edens
 convivium, reliquis ut vulgo fieri
 solebat bibendi licentiam dedit,
 ipse vero feria inter potandum &
 cogitavit & locutus est: atque tam-
 diu epulo interfuit, ut eo absti-
 nuisse non videretur.

LXXXIII. Qvis enim unquam
 ita ac ille ventrum coercuit, vel
 inter eos, qui in exigua casa phi-
 losophiz operam navant? quis ita
 ac ipse pro temporum diversitate
 variis cibis abstinuit modo hic
 modo alii Deo cultum suum præ-
 staret; Pani nimirum, Mercurio,
 Hecatz, Isidi, & reliquorum uni-
 cuius? Qvis tot jejunia cum vo-
 luptate, ut cum Diis versari pos-
 set, instituit? Id itaque quod Poetz

fingerent, revera ei obtigit; comamque ejus eorum aliquis qui caelitus descendunt tetigit, & postquam ultro citroque verba quaedam essent permutata abivit. Et reliquas quidem ejus cum Diis conversationes commemorare nimis esset prolixum: in Casium vero montem ad Jovem Casium cum circa ipsam meridiem ascendisset, vidit Deum, eoque viso sese erexit, & monitum ab eo accepit, cujus ope denuo sibi stru-ctas insidias evitavit. Si itaque fieri posset, ut homo cum Diis caelo communi jure fruere-etur, cum iis omnino junctus ille jam tum fuisset, loci sibi proprii illis participem eum reddentibus. At vero cum corpus id fieri handquaquam permitteret, ad eum ipsi accesserunt, quid facto opus esset, quidve minus, eum edocentes. Agamemnonis enim Consiliarius Nestor erat Pylius, vir canitie venerabilis, sed homo tamen. Julianus vero nemine Mortalium ad consilia habebat opus: ipsemet enim omnium mortalium maxime ad consilia mentis acie valebat, sed ab iis qui omnia norant monitis instruebatur. His itaque servatoribus custodia ejus curae erat, cumque iis plurimum conver-
sabat.

LXXXIV. Sempet vero sobrietati studens, neque cibis necesse-

ο γδ δη των ποιηων λογιον ερ-
γον ην, και τις αυτων ε κο-
μης ηψαλο των εξ ερανυ καια-
βαβων, και ειπων τι κη ακυ-
σας ηχησο. και τας μη αλλας
σωυσιας μακρον αν ειη λογον,
αλλ εις το κασιον ορθησθαι τον
Κασιον αναβαις Δία μεσημβριας
εαθερας, ειδε τε τον θεον και
ιδων ανυση, και συμβηλην ειδεξα-
το δι ης παλιν διαφευγει λοχον.
Ει μη αν οϊοντ ην ανθρωποι κ-
ρανυ κοινησαι θεοις, μετ ε-
κεινων αν ην, αυτων ε αυτων
μεγαδιονων χωρας. τα σωμα-
τα δε ταυτα κη ευρησθαι αυλοι
παρ εκεινοι ησαν, διδασκαλοι ε
τι δε ποιησ κη τι μη ποιησ γι-
γινημνοι. τω μη γδ Αγαμεμνονι
Νετωρ συμβηλο ην ο Πυλιον
πανυ μη γερων, ανθρωπο δε
γε τετω η ανθρωπων εδαος
προς ταυτα κρηια, παντων γδ
ην ανθρωπων εν βελαϊς οξυτα-
το, ωρθη η των απαντα ει-
δων ησαν αι εραμιας. ταυ-
τοι μη σωησσω εφυλαττετο και
πολλα σωησ.

LXXXIV. ηφασ η σω-
κως και την γαστρα ε βαρυ-
νον.

των ἴσως περὶ τοῖς τέτοις φερί-
 οῖς, ὡς περὶ πληθὺς ἀπὸ τῶν πρα-
 γρατῶν ἤρχητο. πρεσβείαις ἀπο-
 κρινόμενῳ συχναῖς ἐπὶ μιᾷ ἡ-
 μέρας, πόλεσιν ἐπισιλλῶν, στρα-
 τεπέδων ἀρχαῖσι, πόλεσιν ἀρχα-
 σι, φίλοις ἀποδημῶσι, φι-
 λοις ἐπιδημῶσι, ἀκύνων ἐπιστο-
 λαῖς, δοκιμάζων αἰτήσεις, βρα-
 δείας ἀποφαίνων χεῖρας ἰαχυγρα-
 φῶν τῷ τάχει ἢ γλώτῃ. μό-
 νῳ ἢ ἐκείνῳ τριῶν ἔργων ἐρ-
 γάσατο σόνουδον ἀκοῆς, λόγῳ,
 γραφῆς. τῷ μὲν γὰρ ἀναγνώσκοντι
 τὰ ὤτα παρῆχε, τῷ γραφῶντι
 ἢ τὴν φωνήν, τοῖς ἢ αὐτῷ
 ζῆντι γραμμασι τὴν δέξιαν, καὶ τὸ
 μηδὲν ἀμαρτῆν παύλαχῃ προσῆν.

LXXXV. Ἰὸ μὲν ἔν ἀνα-
 παύσει τῶν διακόνων ἦν, αὐτῷ
 ἢ ἐπ' ἔργον ἀπ' ἔργου μεταπηδαῖν.
 ὅποτε γὰρ λήξει τὸ διοικεῖν, ἀρι-
 στήσας ὅσον παρέχετο ζῆν, καὶ
 ἐλείπειτο τῶν τεύχεων. ἀλλ' ἀ-
 φικεῖς αὐτὸν ἐπὶ τὰς σωρὺς βι-
 βλίω, ἢ δὲν, εἰς αὐτὸν πά-
 λιν ἐκάλεσε δέξιαν ἢ πρηνία τῶν
 ὄλων. καὶ τὸ δεῖπνον μάλλον ἢ
 προξέρας τραπέζης κεκολασμένον,
 καὶ ὑπὸ ὅς αὐτὸν ἐκ τοσούτου γίνου-

serilis onerans ventrem, volucris
 cuiusdam instar celerrimo vola-
 tu per negotia quasi terebatur.
 Complures una eademque die Le-
 gatos audiens, ad civitates litte-
 ras scribens, ad Militum item ma-
 gistros, ad magistratus civiles, ad
 amicos peregre profectos, ad eos
 item qui in loco erant: Epistolas
 porro audiens, litteras supplices
 examinans, lingvæ celeritate no-
 tatariorum manus tanquam nimis
 lentas redarguens. Imo solus il-
 le tribus simul vacare operibus
 poterat, una enim & audiebat quæ
 dicebantur, & ipse dicebat, & scri-
 bebatur. Legenti enim aures, scri-
 benti vero vocem, litteris denique
 quæ ipsius exigebant operam, ma-
 num commodabat: nec unquam
 quidquam secus in omnibus istis
 committebatur.

LXXXV. Quies igitur ministris
 quidem ejus concedebatur, ipse
 vero ab uno labore desultabat ad
 alium. Cum enim publicas curas
 intermisset, cibumque quantum ad
 vitam tuendam requirebatur
 sumfisset, nihil cicadis cedebat.
 Sed seipsum ad librorum cumulos
 ablegavit, atque tamdiu cecinit, do-
 nec vespertino tempore publicæ
 curæ eum denuo ad illis revo-
 rent. Quibus cœna succedebat
 magis adhuc quam prandium par-
 ca, & somnus qualis illam victus
 tenuitatem sequi par fuit. Moxque
 rur-

ritum novi illi aderant notarii, qui precedentem diem in lectulis absumserant. Servi enim ejus per vices ministeria obire habebant opus, alternatimque sibi invicem respirandi spatium faciebant. Ipse vero laborum quidem mutabat genera, omnes tamen labores ipse solus obibat, plures quam Proteus in negotiis expediendis assumens figuras. Idem & Sacerdotis, & Autoris librorum, & vatis, & judicis, obibat munia, publicæ istis omnibus salutis inferviens.

LXXXVI. Concusserat Neptunus magnam Thraciæ urbem: aliatibus fuerant nuntii, urbem penitus malo isti esse succubituram, nisi Deum aliquis placaverit. Quod cum divinus ille Princeps audiret, in medio constitutus hortato, imbribusque toto corpore patens, reliquis sub tectis sese continentibus, & quid ille faceret cum stupore spectantibus, atque ad se ram usque vesperam in eo statu perdurans, Deum hac ratione placavit, dissipato quod imminebat periculo. Ejusque rei indices fuerunt, qui ad urbem illam profecti sunt, qui rationem diei iniverunt qua finem terræ motus fuerat sortitus. At neque ipsius tamen corpori quidquam mali intulerat imber.

το μέγαν στίων. καὶ πάλιν ὑπογραφεῖς ἕτεροι τὴν ἡμέραν ἐπ' εὐνῆς ἀνηλωκότες. τοῖς μὲν γὰρ Διακόνους Διαδοχῆς ἔδει, καὶ παρ' ἀλλήλων ἔχον τὰ ἀναπαύσεις· ὁ δὲ εἶδη μὲν πόνων ἤμειβε, πάντα δ' ἐπόνει μόνος, τὰς Πρωτέως μεταβολὰς ἐν τοῖς πραγμομένοις παριών. ὁ αὐτὸς ἱερεὺς, λογογράφος, μανθίς, δικαστὴς, στρατιώτης· ἀπὸ πάντων σωτήρ.

LXXXVI. Έσευ μὲν ὁ Ποσειδῶν τὴν μεγάλην ἐν Θρακίᾳ πόλιν, ἀγγελίαι δ' ἐφείτων, ὡς εἰ μὴ τις Διαλλάξει τὸν θεόν, πέσει τὴ πόλις τὸ κακόν. - ὁ δ' ὡς ἤκουσε τὰς ἐν μέσῳ τῷ κήπῳ, καὶ τῷ σώματι δεχόμενος τὸν ὄμβρον, τῶν ἄλλων ὑπὸ τῶν ὀροφαιῶν ὄντων τε καὶ ὀρώηων καὶ ἐκπλητομένων, Διακαρτερήσας ὁ δαμόνιος εἰς θείην ὀψίαν τὸν μὲν θεὸν ἐπείσυνε, τὴν δ' κώδιον ἔλυσε. καὶ μετ' ἐκείνην ἰόντες εὐμήνου λογισμοῖσι τὴν ἡμέραν ἢ ἔληξε τὸ κινεῖν. καὶ μὲν δὲ αὐτὸς τῷ σώματι λυπηρὸν εἶδεν ὁ ὄμβρος ἐπέβαλε.

LXXXVII.

LXXXVII. Ἡ χερμαίνῃ ἡ
 ἡσ νυκτῆς ἐκλείονησ , ἀνευ
 πολλῶν καὶ καλῶν εἰτέρων λόγων
 ἐπ' ἑμῶσ τοῖς βιβλοῖσ , αἰ τὸν
 ἐκ Παλαιστίνης ἀιθρωπον θεόν τε
 καὶ θεῶ παῖδα ποιῶσι , μάχη ἡ
 μακρῶ καὶ ἐλέγχων ἰαυῖ γέλωτα
 ἀποφῆνας καὶ φληναφον τὰ λε-
 γόμενα , σοφώτερος ἐν τοῖσ αὐ-
 τοῖσ δέδεικτο * ἔ Τυρίσ γέρονησ .
 Ἰλευσ δὲ ἔτῃσ ὁ Τύρισ εἶη
 καὶ δέχοιτο γε εἰμενῶσ τὸ ῥηθῆν,
 αἰσ ἀν ἡέωσ ἡτῶμενῃσ .

* Hunc locum respicit, refellitur Socrates III. 22. 23. Hist. Eccles.

LXXXVIII. Ἡ αὐτῇ ἔ μήκωσ
 ἡσ νυκτῶν ἀπολέλαυκεν ἡμῶν ὀβα-
 σιλευσ , εἰτέροισ ἡ ἐν παῖσ ἡη-
 λικαύταισ τῶν ἀφροδίτης ἐμέλη-
 σεν . ὁ ἡ τσοῦτον ἀπέχε τῶ ἡη-
 ἡσ εἰ πε θυγάτηρ , εἰ γυνὴ κα-
 λῆ , ὡσ' εἰ μὴ θεσμῶ γάμων
 ἐξέυθη τῶσ εἰ ἡέωσ , ἐτε-
 λέυτα ἀν λόγῶ μόνῶ ἡσ ἀν-
 θρώπων ἐπισάμεισ μίξεις . νῦν
 δὲ τὴν μὲν γυναικα ἐπένθη-
 σεν , εἰτέρας δὲ ἔτε πρότερον
 ἔθ' ὑτέρον ἡΐατο , φύσει ἡ
 δωάμεισ σωφρονεῖν , καὶ τ
 ἐν τῶσ μανθείασ ἀφῆρῆσ συμ-

LXXXVII. Cum autem hyper-
 num tempus noctes extenderent
 longius, præter alia complura
 præclarissima opera, libros ag-
 gressus qui Palæstinum hominem
 Deum & Dei filium faciunt, ma-
 gnaq̄ disputatione & fortissimis
 argumentis, omnia quæ in iis con-
 tinentur iustus esse & nugas proba-
 re annisus; longe majoris erudi-
 tionis atq̄ prudentiæ apparatu ad-
 versus eos usus esse quam Tyrius
 Senex visus est. Pace tamen hoc
 Tyrii Senis dictum esto, nec dictis
 ille indignetur, utpote qui à filio
 fuerit superatus.

LXXXVIII. Atque hac ratione
 noctibus longioribus usus Julia-
 nus fuit, cum aliis Veneris exerci-
 tia curæ iisdem esse sseverint.
 Contra autem ab illo tantum
 abfuit ut inquireret, si forte ali-
 cubi virgo vel nupta delitesceret
 formosior, ut nisi conjugii vincu-
 lis à Junone fuisset innexus, de
 mutuis hominum amplexibus,
 non alia ratione quam ex libris
 sermonibusq̄ doctus, moriturus
 fuisset, Ita vero rebus sese habenti-
 bus, legitimam quidem luxit ux-
 orem, aliam vero nullam sive
 antea, sive post, sceminam attigit:
 tum quod ea ejus esset indoles,
 quæ facile sibi à rebus veneris
 temperare posset, tum quod id
 facere svideret continuum ejus

R r

cir-

rursus novi illi aderant notarii, qui precedentem diem in lectulis absumerant. Servi enim ejus per vices ministeria obire habebant opus, alternatimque sibi invicem respirandi spatium faciebant. Ipse vero laborum quidem mutabat genera, omnes tamen labores ipse solus obibat, plures quam Proteus in negotiis expediendis assumens figuras. Idem & Sacerdotis, & Autoris librorum, & vasis, & judicis, obibat munia, publicæ istis omnibus salutis inferviens.

LXXXVI. Concusserat Neptunus magnam Thraciæ urbem: alitici fuerant nuntii, urbem penitus malo isti esse succubituram, nisi Deum aliquis placaverit. Quod cum divinus ille Princeps audiret, in medio constitutus hortatus, imbribusque toto corpore patens, reliquis sub tectis sese continentibus, & quid ille faceret cum stupore spectantibus, atque ad se ram usque vesperam in eo statu perdurans, Deum hac ratione placavit, dissipato quod imminebat periculo. Ejusque rei indices fuerunt, qui ad urbem illam profecti sunt, qui rationem diei iniverunt qua finem terræ motus fuerat fortitus. At neque ipsi tamen corpori quidquam mali intulerat imber.

το μέγαν σιτίων. καὶ πάλιν ὑπογραφείς ἕτεροι τὴν ἡμέραν ἐπ' εὐνης ἀνηλωκότες. τοῖς μὲν γὰρ Διακόνοις Διαδοχῆς ἔδει, καὶ παρ' ἀλλήλων ἔχον τὰς ἀναπαύσεις· οὐ δὲ εἶδη μὲν πόνων ἤματι, πάντα δ' ἐπόνει μόνῳ, τὰς Πρωΐαις μελαβόλαις ἐν τοῖς πραιτορίοις παρῶν. ὁ αὐτὸς ἱερεὺς, λογογράφῳ, μαθήτι, δικαστῆς, στρατιώτης. Διὰ πάντων σώτηρ.

LXXXVI. Έσευ μὲν ὁ Ποσειδῶν τὴν μεγάλην ἐν Θρακίᾳ πόλιν, ἀγγελίαι δ' ἐφοίτων, ὡς εἰ μὴ τις Διαλλάξει τὸν θεόν, πείσσει τὴν πόλιν τὸ κακόν. ὃ δ' ὡς ἤκουσε τὰς ἐν μέσῳ τῷ κήπῳ, καὶ τῷ σώματι δεχόμενος τὸν ὄμβρον, τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς ὀροφῆς ὄντων τε καὶ ὀρώρων καὶ ἐκπλητομένων, Διακαρτήρησας, ὁ δαμόνιος εἰς δαίτην ὀψίαν τὸν μὲν θεὸν ἐπέστυγε, τὴν δ' κίνδυνον ἔλυσε. καὶ μετ' ἐκείνην ἰόντες ἐμήυσον λογιζόμενοι τὴν ἡμέραν ἣ ἔληξε τὸ κινεῖν. καὶ ἡ δὲ αὐτῷ σώματι λυπηρὸν ἔδειν ὁ ὄμβρος ἐπέβαλε.

LXXXVII.

LXXXVII. Ἡ χειμῶν ἡ
 γὰς νυκτὸς ἐκλείνει, ἀνευ
 πολλῶν καὶ καλῶν ἐτέρων λόγων
 ἐπιθέμεν τοῖς βελοῖς, αἱ τὸν
 ἐκ Παλαιστίνης ἀνδρῶπον θεόν τε
 καὶ θεῶν παῖδα ποιῶσι, μάχη γέ
 μακρὰ καὶ ἐλέγχων ἰσχυρὴ γέλωτα
 ἀποφήνας καὶ φληναφῶν τὰ λε-
 γόμενα, σοφώτερον ἐν τοῖς αὐ-
 τοῖς δέδεικτο * ἔτι Τυρίαν γέροντα.
 Ἰλῆως δὲ ἔτι ὁ Τύριος ἔφη
 καὶ δεχόμενος γὰρ εὐμενῶς τὸ ῥηθὲν,
 αἷς ἀν' ἡέως ἠετιώμεν.

* Hunc locum respicit, refellitur Socrates III. 22. 23. Hist. Eccles.

LXXXVIII. Ἡ γὰρ ἡ μήκω
 τῶν νυκτῶν ἀπολέλαυκεν ἡμῖν ὁ βα-
 σιλεὺς, ἐτίροις ἡ ἐν παῖς ἡ-
 λικαύταις τῶν ἀφροδίτης ἐμέλη-
 σεν. ὁ ἡ τὸσῦτον ἀπίχου τῆ ἡ-
 γῆν εἰ περ θυγάτηρ, εἰ γυνὴ κα-
 λή, ὡς εἰ μὴ θεσμῶν γάμων
 ἐξέυθη ὡσαύτ' ἡ Ἡρας, ἐτε-
 λέυτα ἀν' λόγῳ μόνῳ γὰς ἀν-
 θρώπων ἐπιστάμεν μίξεις. τὴν
 δὲ τὴν μὲν γυναικὰ ἐπένη-
 σεν, ἐτίρας δὲ ἔτε πρότερον
 εἰς ὑπερον ἡψατο, φύσει γέ
 δουάμεν σωφρονεῖν, καὶ τὸ
 ἐν ταῖς μαλίσαις ἀφροδίτης συμ-

LXXXVII. Cum autem hyber-
 num tempus noctes extenderent
 longius, præter alia complura
 præclarissima opera, libros ag-
 gressus qui Palæstinum hominem
 Deum & Dei filium faciunt, ma-
 gnaq; disputatione & fortissimis
 argumentis, omnia quæ in iis con-
 tinentur iustus esse & nugæ proba-
 re annisus; longe majoris erudi-
 tionis atq; prudentiæ apparatu ad-
 versus eos usus esse quam Tyrius
 Senex visus est. Pace tamen hoc
 Tyrii Senis dictum esto, nec dictis
 ille indignetur, utpote qui à filio
 fuerit superatus.

LXXXVIII. Atque hac ratione
 noctibus longioribus usus Julia-
 nus fuit, cum aliis Veneris exerci-
 tia curæ iisdem esse siveverint.
 Contra autem ab illo tantum
 abfuit ut inquireret, si forte ali-
 cubi virgo vel nupta delitesceret
 formosior, ut nisi conjugii vincu-
 lis à Junone fuisset innexus, de
 mutuis hominum amplexibus,
 non alia ratione quam ex libris
 sermonibusq; edoctus, moriturus
 fuisset. Ita vero rebus sese haben-
 tibus, legitimam quidem luxit ux-
 orem, aliam vero nullam sive
 antea, sive post, sæminam attigit:
 tum quod ea ejus esset indoles,
 quæ facile sibi à rebus venereis
 temperare posset, tum quod id
 facere svideret continuum ejus

R r

cir-

circa vaticinia studium. In his enim versabatur ita, ut & optimis quibusque vatum uteretur, & ipse illius artis peritia nemini esset secundus. Adeo ut fallere vaticibus ne utiquam liceret, cum ea quæ assererentur signa ipse semper una oculis lustraret. Atque tantum in illa arte profecerat, ut eos quoque longissime antecelleret, qui solam istam callebant; tam capax tamque fecundum ingenium Imperatori Juliano fuit. Et alia quidem mentis assequeretur acie, ad alia vero divino quodam excitabatur instinctu. Atque inde est quod iis quoque Provincias regendas permiserit, quibus minime permissurum esse omnes putabant: ex Deorum suffragio & permittens eas & non permittens.

LXXXIX. Quam sincero autem affectu Imperium fuerit persecutus, quamque illius commoda propriis suis longissime anteposuerit, sæpe quidem patuit, clarissime vero ex his, quæ nunc dicam, elucescet. Nimirum cum de matrimonio ineundo familiares ejus eum compellerent, ut liberos gigneret, Imperii futuros heredes; hujus ipsius rei metu sese nuptias differre dixit; ne scilicet forte malo ingenio præditi, & in Imperio tamen pro more recepto sibi succedentes, ab iis, aliquid

ὡς θεοκαλίσεως. ἐν αἷς διήγε, μάντεων τε τοῖς ἀρίστοις χρωόμενος, αὐτός τε ὡν ἕδαμῶς ἐν τῇ γέγραθ' ἀπύρῳ. ὡς ἢ μηδ' ἐξείναι τοῖς κοίτησι ὡς ἀκρεῖατος, συνηξίαν ζήτων τὰ δεκνύμενα τῶν ὀφθαλμῶν ἰκάνω· καὶ περὶ τῶν ἐν τῷτε ἐπισαμμένων ἀπῆλθε πράτων, ἔτιωθ' εὐρεῖά τε καὶ πάμφορος ἡ ψυχὴ τῷ βασιλεῖ. καὶ τὰ μὲν εὐρισκα τῇ φρονήσει, πῶς ἢ τῶν ἰκνήτο τοῖς κρείττοσι. ἐπέθεθεν οἷς τε ἐκ ἐδόκει δάσσειν ἀρχὴν ἔδωκεν· οἷς ἢ ἐνομιζέτο δάσσειν ἐκ ἔδωκε, ψήφω θεῶν καὶ διδύς καὶ μὴ διδύς.

LXXXIX. ἀλλὰ μὲν ὡς γνήσιον ἢ πεδεμὸν τ' ἀρχῆς, καὶ ὡς ταύτην ἤγε πρὸ τῶν ἑαυτοῦ πολλὰ χόθεν μὲν δεδήλωται, σαφέστερον δ' ἂν ὠδοὶ γένοιτο. ὡς θεοκαλίσεως γὰρ ἐπὶ γάμον ὡς τῶν ἐπιηδείων ὅπως παῖδας φυτεύσει κληρονόμους τ' ἀρχῆς, γὰρ αὐτὸ δεδιώς ἔφη μέλλειν μη κακοὶ φύντες νόμῳ ὡς λαβόντες ἀσφθέρωσι τὰ πράγματα, τὸ τῷ φαιθείῳ παθόντες. ἔτιωθ' τὴν

τὴν ἀπαιδίαν τὴν αὐτὴν ἢ εἰς
τὰς πόλεις λίμης κηφοτέρων ἰ-
κρυσεν.

XC. ἢ τοῖσι μὲν ἢ τὸν πρὸς
τὰς δίκας πόνον ἢ ὡς ἀνὴρ εἰς το-
σαύτα μέρη τὴν ψυχὴν ἀνε-
μων ἔφουγεν. ἀλλὰ καὶ τοῖς δι-
κάσαι δεινολάτοις καὶ πάντων ἀδω-
ρολάτοις ὑπάρχοις ἔχων ἀφείναι
τὸν πρὸς ταῦτα μόχθον, ὅμως
ἕνα καὶ αὐτὸν τῶν δικαζόντων ἀ-
πέφηνε, καὶ πρὸς τὸν ἀθλον ἀ-
πέδου, πλὴν εἴ τις ἐπιλαμβά-
νοιστο τῆ βήματι, φάσκων καὶ
ἀθλον, ἀλλὰ καὶ φασώνων αὐ-
τῷ καὶ παιδιῶν γενέσθαι τὰς δίκας
ἕτως ἀπεκρέτετο μὲν εὐχερῶς τῶν
σωηγύρων τὰς ἀπάτας, τὸ δὲ
ἐν ἑκάστῳ δίκῃον εἰ γνώμης ἔρει
ἀμυθητῶ ταχέι, λόγοις λόγους
κερῖνων ἀληθεῖσι ψευδαῖς, καὶ νό-
μοις καὶ σοφίσματα. καὶ ἢ
τοῖς μὲν πλατῶσιν ἠναντιῶτο καὶ
δικῆμα λέγασαι, καὶ τῶν πε-
νορῶν καὶ ἀναρχωλύβων ἦν,
ὡς ἀνὴρ τοῖς μὲν φθονῶν ἢ
τύχης, πρὸς τῶν τὰς εἰλίω και-

Phaethonti passis simile, detri-
mentum respublica acciperet. Ita
nimirum orbitatem suam clade, à
qua urbibus metuebat, tolerabi-
liorem esse judicavit.

XC. Jam vero ne eum quidem,
qui in judiciis exercendis est de-
vorandus, laborem, utpote qui in
tot partes mentem quasi divellat,
refugit. Sed licet vel maxime ju-
diciis exercendis aptissimis, nul-
lisque donis sese corrumpi unquam
passuris Praefectis praetorio mole-
stias, quas illa requirunt, posset
permittere, ipse tamen inter Ju-
dices etiam sibi locum aliquem
fecit, vestibisque quasi depositis
certamini atque labori se paravit.
Nisi forte vocem hanc parum ap-
tame esse aliquis judicans, non la-
borem, sed animi remissionem &
lufum judicia ei fuisse dixerit.
Adeo nimirum apte advocato-
rum dissipabat fraudes, incredibili-
que mentis celeritate quod justum
in quaque re esset eligebat, verbis
verba, veris nimirum falsa com-
parans: legibusque revincens evi-
dentibus, factos ab advocatis su-
cos. Et opibus quidem florenti-
bus non semper, justa licet etiam
dicerent, contrarius fuit, paupe-
ribus impudenter in foro sese ge-
rentibus patrocinator: quod face-
ret qui horum invidens fortunæ,
intempestiva misericordia adver-
sum

sum hocce utitur. Verum plane abstracta à partibus mente, secundum ipsius rei quæ agebatur conditionem sententiam dicebat. Ita ut sæpe contingeret victorem divitem, victum vero pauperem ab eo discedere.

XCI. Et erat quidem in ejus potestate, contra quam leges svaderent agere, nec enim ideo ipse in jus vocari, & ad poenam sustinendam adigi potuisset. Adeo tamen, magis etiam stricte, quam inferioris fortis iudices, iudiciorum status inhaerendum esse existimavit, ut cum aliquis eorum, qui ob alias improbitates ipsi erat invisus, supposititiis litteris justitiæ vim inferret; eum quidem id non lateret: Cum tamen ille, cui injuria eo ipso fiebat, nihil haberet quod contra litteras istas exciperet, vicisse causam eum pronuntiavit, quem inique agere ipsi manifeste constabat. Addidit tamen, se quidem minime malas ejus artes latere, suffragium tamen, legi quæ ita jubebat parentem, sese illi dare, inique utut agenti, cum ille qui læsus sit nihil contradicat. Majori itaque mænore percussus qui vicerat, quam qui victus fuerat abivit, hoc quidem bonorum, illo vero tantæ detrimentum patiente. Sicque viam invenit ille, qua & legem servaret immotam, & sceleris reum poena afficeret,

ρὸν ἐκ ἔχοντι χαράμῳ. ἀλλ' ἀφίτας τὴν γνώμην τῶν ἀγωνιζομένων, ἢ φόσει τῶν πραγμάτων προσήγα τὴν κρίσιν. ὡς ἀπῆλθε ποῖε καὶ πλασι νευικηκῶς καὶ πάντες ἐτήμημῳ.

XCI. καὶ εἶχε μὲν ἔπερ εἰς βέλτο ἀδραβάνειν τὰς νόμους, καὶ ἐκ ἔμελλεν εἰς δικαστήριον εἰσαχθεῖς δώσειν δίκην. ἔτω ἢ ἀκριβέστερον τῶν σμικροβλάτων δικαστῶν ὡστο δεῖν τοῖς κριμένοις ἐπὶ τῶν κρίσεων ἐμμένειν, ὡς τινὰς τῶν ἀπὸ τὴν ἀλλῆν ἀδικίαν ὑπὲρ αὐτῶ μισομένων γραμμαστὰς πεπλασμένοις βιαζομένοις τὸ δίκαιον, ἢ ἡδῆ μὲν. ἢ ἢ ἀδικημάτων γραφέων τὸ γράμμα ἐκ ἔχοντῳ, ἔκρηε τὸν ἀδικῆτα νικᾶν. ἐπειτῶν ὡς ἐκ ἀγνοήσε μὲν τὴν παροχηρίαν, ἢ συχάζοντῳ ἢ ἢ βελαμμῶν τῶ νόμου δαλεύων διδοῖη τὴν ψήφον τῶ κακακρηγηκῶτι, ὡς μὲν μείζοντῳ ἀπῆε λύπης ὁ νευικηκῶς ἢ νευικημάτων, ὁ μὲν εἰς κτήσιν, ὁ ἢ εἰς δόξαν ζημιωθεῖς. ἔτως, εἴρε μῆτε τὸν νόμον κινήσαι, καὶ τὸν ἀδικῆτα καλᾶσαι.

XCI.

XCII. ἀνοωγμῆς δὲ τῆ βασι-
λέως δικαστηρίῳ, καὶ πᾶσι ἕσσης
ἐξουσίας ἐκείσε καταφυγεῖν, πάν-
τες ὅσοι δι' ἰχύθου ἀδίκῃ τὰ τῶν
ἀδυνεστέρων εἶχον, οἱ μὲν ἀναι-
δῶς ἀρπάσαντες, οἱ δὲ ἐν πρά-
σεως ῥημάσι, οἱ μὲν ἐγκαλῶ-
σιν, οἱ δὲ καὶ σιωπῶσιν, ἀπο-
δώσαντες προσήσαν, φθάνοντες
τὰς κρίσεις τῷ φόβῳ, καὶ δι-
καστῆς ἦν αὐτοῖς αὐτῶ τῶν ἡδικηκό-
των ἐκασθῶ. ὡδ' ὅπερ ἐφ' Ἡ-
ρακλέους γενέσθαι φασὶ τὸς ἐπαθῆ
γῆς ἢ θαλάττης πάροχθας κακῶς,
ἐκείνον καὶ ἀπόνηα καλεῖν, καὶ
τῆνομα πρὸς ἐπικυρίαν ἀρκεῖν,
τῆτο καὶ τὴν τῆδε προσηγορίαν
δεδωλημένην ἴσμεν. καὶ πόλεις καὶ
καῖμα, καὶ ἀγοραὶ, καὶ οἰ-
κία, καὶ ἡπειροὶ καὶ νῆσοι, καὶ
νεοὶ καὶ γέροντες, καὶ ἄνδρες καὶ
γυναικες τῷ τὸν δεῖνα βασιλεύειν
λέγειν τὸς λυπῆνας ἀπεωθῆσθαι,
καὶ χῶρα πρὸς πληγὴν ἔτοιμον τὸ
ῥημα τῆτο σωθέσθαι πολλαίκα.

XCIII. εἰδέξατο δὲ τὸ δικαστή-
ριον ἐκείνο καὶ πόλεις ὑπὲρ πρω-
τείων ἀμφοισθητάσας, αἱ τῶν ἐν
Συρίᾳ μὲν τὴν ἡμετέραν μέγισται.
καλλῶ δὲ θαλίερα πλέον, αἵτι

XCII. Cum autem Imperatoris
aperiretur tribunal, omnibusq; ad
illud confugiendi concederetur
facultas; omnes ii qui violente
erepta imbecillioribus tenebant
bona: (quæ alii quidem ad se im-
pudenter rapuerant, alii emtionis
specie ademerant, partim quidem
contradicientibus & litem mo-
ventibus, partim silentio id feren-
tibus possessoribus) redditori ea
accedebant ad illos. Metu enim
impulsi judicum sententiam præ-
vertebant, sibiq; ipsi eorum qui-
vis ob malefacta erat iudex. At-
que adeo idem quod de Hercu-
le ferunt, quod scilicet ubiq; ter-
rarum mariumq; male afflictis ab-
sentem etiam invocaverint, ejusq;
solum nomen subsidio iis fuerit,
hujus quoq; nomen præstitisse no-
vimus. Urbesque pariter ac vici,
plateæ cum domibus, continens
terra & infulæ, senes & juvenes,
viri & fœminæ, simulac Julianum
rerum summa potiri dicerent, o-
mnes à se qui ægre illis facerent
repellebant: Solumq; istud verbum
manum, ad plagam inferendam
jam paratam, læpissime cohibuit.

XCIII. In illo tribunali urbium
quoq; acta causa fuit, quæ de pri-
matu inter sese certabant, univer-
sæ Syriæ post nostram amplissima-
rum. Superabat autem elegantia
alteram ex illis altera, utpote quæ
R r 3 mari

uari vicino etiam gauderet. Cum vero multi ea de re instituti essent sermones, atque ii qui hujus causam agebant, cum alia complura, ad elegantiam maxime ejus spectantia, num imprimis civis cujusdam sui sapientiam allegassent: ii vero qui mediterraneæ urbi patrocinaabantur, hospitis pariter & civis (celebrassent virtutem), quorum ille urbem hanc sibi delegerit ut Philosophiæ in ea vacaret, hic vero eum una cum discipulis omni humanitatis genere profereveretur; Julianus, eo qui ex lapidibus consurgit splendore utramque sibi habere jussu, viros vero inter se contendens, illi ex urbibus istis potiores honores detulit, quæ hac ex parte alteram vincebat. Talem autem sententiam ferens, nonne ad virtutis studium efficacissime incitabaturbes, nullum scilicet ei quæ ex rebus inanimatis nascitur præstantiæ præmium statuens, ac si nihil ea apud idoneum judicem prærogativæ sibi vindicare posset.

XCIV. Cum autem paulo antequam popularis fuerit in templis meminerim, alia quædam nunc dicere habeo, istis haud paulo majora. Quod nimirum sum quoque cum judicibus exercebat, maxime tam erga Oratores, quam erga eos pro quibus illi laborabant fuerit

ἢ τὴν θάλατταν καρπευμένη. λόγων ἢ μακρῶν εἰρημένων, καὶ τῶν μὲν ἄλλατε διαζηλούντων ἀπὸ ὥρας ἢ ἰ. καὶ πολίτε τιτὰς σοφίαν, ἴων ἢ ἐν μεσογεία ζήεν τε καὶ πολίτε, τῷ μὲν ταύτην προκείμενῳ ἐμφιλοσοφεῖν, τῷ ἢ ἐκείνῳ ἢ καὶ τὰς ἀκολουθῶντας ἐκείνῳ πανταχόθεν ἀσμίτως δεξαμένῳ, τὴν μὲν τῶν λίθων αὐγὴν χαίρειν ἀμφοτέρως ἀφεί. ἄνδρας ἢ ἀλλήλους ὡς θεοὶς, προτέρων ἐποίησε τῇ τιμῇ τὴν τάτους κραΐτεσαν. ταυτὶ ἢ ψηφισάμην ἀρ' ἐπὶ πρὸς ἀρετὴν παρακάλει τὰς πόλεις. ἀμελήσας τῶ τῶν ἀψύχων καΐτες, ὡς ἐδωσαμένῳ φέρειν ὡς κερτῇ σαδαίῳ πλεονεξίαν;

XCIV. ἄξι μὲν ἔν εἰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐμεινήμεν κοινότη, νῦν ἢ ἔχω τι μείζον εἰπέων. ὅτι καὶ δικαίων πλείω τάτω πρὸς τε τὰς ῥήτορας, καὶ πρὸς ἐκείνους ὅν οἱ ῥήτορας προέκαστων, ἐχρη-
τε

το· διδάς ἐξουσίαν ἔβουη ἀμε-
 λεία καὶ χειρὸς ἀνασείσει, καὶ
 πᾶσι χήμασι, καὶ τοῖς εἰς ἀλ-
 λήλους σκώμμασι, καὶ οἷς ὅλως
 ἐκότεροι κερήσειεν ἐπίσειον. καὶ
 πολὺ πρὸς ἐκότερον ὡς ἑαυτῶν. ἦ-
 τι μὲν καὶ πρὸς ἀπαντίας, ἔ μὲ-
 νον τὰς ῥήσας. νῦν δὲ πρῶτον
 ἀρχομάχοις ὑπὸ τῷ κερήσειον· ὁ δὲ
 δὲν ῥήμα, ἵνυγγ· διωκώτε-
 ρον εἰς ἑωσιαν. ἔ γὰρ τὰς Φό-
 βας ἔ τὰς σιγὰς, ἔ τὸ εἶσω
 τὴν χεῖρα ἔχων, καὶ τὸ κύπλιον
 εἰς γῆν, καὶ τὸ βλέπειν εἰς τὸ
 ὑπόδημα μᾶλλον ἢ τὸ πρόσωπον,
 καὶ ἔ δὲ λυγρὸν εἰς εὐθερίαν ὀρα-
 ῶν καὶ τοῖς λογομάχοις καὶ τοῖς
 πρᾶσι τομάχοις, ἔ ταῦτα ἠγεῖτο
 τὴν βασιλείαν αὐξῶν, ἀλλὰ τὸ
 ῥηδὲνα τῶν ἐκείνῳ συγγνωμάχων ἢ
 αὐτὸν ἔχειν μᾶλλον τὰ ἐκείνα θαυ-
 μάσαι. Ἐπεὶ καὶ τὴν ἀλυστῆν
 χλαμύδα φέρων, ἢν ἐκ ἢν
 βασιλεύοντα μὴ φέρειν, ὡς ἔ-
 δὲν τῶν ἄλλων ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἔφε-
 ρον.

XCV. ἐκ ἔν αὐτὸν πρὸς σκο-
 πῆν φορῶν, ἔ δὲ ἐβασάνιζε βα-
 φῆν, ἔ δὲ βελίω λαβῶν, ἢ

popularis. Licentiam faciens &
 exclamandi vehementius, & ma-
 nus jactandi, omnesq; adhibendi
 corporis motus, imo & dictis
 adversus se invicem utendi, nihil
 deniq; non faciendi, quo vincere
 sese causam posse confiderent. Sa-
 pe praeterea amici erga utrumque
 utebatur compellatione: atque
 eam quidem non erga Oratores
 tantum, sed erga quemcumque
 etiam alium adhibebat: verbum,
 tum demum ab Imperante de sub-
 ditis usurpatum, magis quam ulli
 alii illecebrae ad amorem concili-
 andum idoneum. Non enim a
 terroribus, atque silentiis, defixis
 item in terram oculis, calceosque
 potius quam faciem intuentibus,
 vel ab eo quod servi magis quam
 ingenui, & dictis & factis, homi-
 nes viderentur, non inquam ab
 his aliquid majestati accedere in-
 crementum existimabat. Sed in-
 de potius, si nemo eorum quia ad
 ipsum accedebant, majorem cau-
 sam inveniret ista, quam ipsum
 eum suspiciendi. Quandoquidem
 purpuram quoque gestans, quem
 vestitum Augusto deponere nefas
 erat, ita tamen eam gestavit, ac si
 nihil aliis vestimentis excellen-
 tius in illa esset.

XCV. Non itaq; ea indutus se-
 ipsum inspiciebat frequentius,
 nec colorem examinabat curio-
 sius; nec meliorem se propterea
 esse

esse putabat, si ille melior esset, nec optimum si ille esset optimus: necq̄ coloris vivacitate imperii felicitatem metiebatur, sed illam rem tinctorum sartorumq̄ve penitus permittebat arbitrio. Ipse vero Imperii magnificentiam, in mentis inclinatione, nataq̄ve inde urbium felicitate collocabat, atq̄ his ipsis suum quoq̄ incrementa capere censebat splendorem. Aureum quoq̄ve quod caput circumdat retinuit diadema, Diis ita volentibus. Etenim id quoq̄ Deorum esse putō, ut norint quam ille vice plus una de auro à capite suo amovendo cogitaverit: verum superior aliqua id prohibeat potestas.

XCVI. Istud autem aurum coronas aureas mihi in mentem revocat, quas per Legatos quosdam mittere urbes solebant, quæ invicem pondere illarum certabant, adeo ut mille alix stateras, bis mille alix, plus etiam ab aliis missæ coronæ pondere suo æquarent. Quem ille excessum improbens, satis gnarus tantam summam sine difficultate corrogari non posse, legem tulit, ne missarum coronarum ulla septuaginta stateras superaret pondere, præcipientem: honorem esse censens eundem, quodcumq̄ fuerit coronarum pondus: amari autem esse

γαῖτο γεγονέναι βελτίον· ἔδδ' τὴν ἀρίστην ἀρεῖς, ἔδδ' τῇ τ' χροῶς ὑπερβολῇ τ' ἀρχῆς τὴν ἠυδαμνίαν ἐμέτρει, ἀλλ' ἐκείνο μὲρ ἠΐτι βαφεύσι καὶ ὑ- Φαίσιαις, ὅ, τι βέλουτο δραῖν. αὐτὸς ᾗ ἐν τῇ τ' Φρονησεως Φορᾷ, καὶ τῇ τῶν πόλεων ἐ- κεῖθεν ὠφέλεια ὑψηλὴν γε ἄετο τῇ βασιλείαν, καὶ διὰ τῶν αἰνῶν λαμπρότερον. ἔμεινε ᾗ καὶ ὁ χρυσὸς παρὰ τῇ κεφαλῇ θεῶν ἔτω γνώσων, διὸ θεῶν οἰμαί, καὶ τῆτο εἰδέναι, ὡς ἐκείν' ἐκ ὀλιγάκις ὤρησε ἀχρυσον ποιῆσαι τὴν κεφαλὴν. ἀλλ' ἦν ἀμείνων ὁ κωλύων.

XCVI. ὁ χρυσὸς δὲ ἔτ' ἀνέμνησέ με χρυσῶν σφάνων, ἔς αἱ μὲν πόλεις ἐπιμπον διὰ πρεσβέων, ἀλλήλας ὑπεβάλλεσθαι τῶ σαθμῶ, χιλίων ἔτ' σατήρων, διχιλίων δὲ ἐκείν', τῶν ὁ παρ' ἐτέρων ἔλκων πλείων. ὁ δὲ ἐπιμήσας τῶ μεγέθει, σαφῶς εἰδώς, ὡς ἐκ ἀνευ πόνου τὰ τοιαῦτα συλλέγοισι, νομοθετεῖ τὸν σφάναν ἀπὸ σατήρων ἐβδομήκοισι φοιτᾶν, τὴν μὲν τιμὴν ἴσην νομίζων ἐκάτερον δὲ τα-
αδς

αὐτῶν, φιλοχρημάτων ἢ εἶναι
 κέρλη ζήτην ἐν τιμῶν χάματι καὶ
 τέτρας εἰ κομιζομένης τὰς νόμους καὶ
 πολλὰ ἕτερα γράμματα, τὰ μὲν
 ἢ χεῖρω, τὰ ἢ καὶ βελτίω, το-
 σῆτον ἀπείχον ἔμιον ἐπὶ τοιού-
 τοις αἰτέων, ὡς ἐκόντων διδόν-
 των ἢ προσίητο. τοσῆτον ἐπὶ
 κίνδυνον τοῖς ἢ καλοῖς λήμμασι.
 καὶ ἦν δῆλον ὡς εὐληφότε λαθεῖν
 ἐκ ἕσας, καὶ δῆνα δίκη ἀ-
 νάγκη. ἕτως ἀγαθὴ βασιλείας ἢ
 καλῆραχύνειο δόξα τῆ τῶν ὑπηρε-
 τῆτων κακία.

XCVII. Καὶ ὁ μὲν ἐν τέτοις
 ἦν, βοή δ' ἐξαίφνης ἰπποδρέμω
 δήμα πενῶν, ὡς τ' μὲν
 γῆς ὑπὸ τῶν ἄσρων ἠδικημένης,
 τ' πόλεως ἢ ὑπὸ τῶν εὐπόρων,
 ἢ φερώντων εἰς μέσον χροῖα συλ-
 λογῆς θησαυρῆς, ἀλλὰ ἔσιν
 τὰς τιμὰς σιωπῆταιων, συγκαλέ-
 σας ἢ γεωργῆς, καὶ χειροτέχ-
 νας, καὶ καπνίλας, καὶ πάν-
 των ἀπλῶς ἡμετέρας ὡνίων, ἀναγ-
 κάσας νόμω σωφρονεῖν. καὶ προ-
 τῶν αὐτῶν ἀκολυθῆσας τῶ νόμω
 τῆς αὐτῆς πύρας εἰς ἀγορᾶν ἐνεγ-

existimans, honorum prtextu
 lucrum venari. Tales autem le-
 ges, imo & alia edicta vel non mi-
 nus vel etiam longe magis profi-
 cua quicunq; ad civitates perfere-
 bant, adeo mercedem navatz in
 perferendo operz non exige-
 bant, ut ultro etiam oblatam non
 admiserint. Tantum eos qui do-
 na cum aliqua turpitudinis specie
 conjuncta, sumebant, manebat
 periculum: omnibusq; constabat,
 quod sumfissent haud fore occul-
 tum, nec pœnas quas sumendo
 meruissent, sefe effugere ulla ra-
 tione posse. Sicigitur optimi Im-
 peratoris gloria servorum malitia
 non fuit obscurata.

XCVII, Atque istiusmodi qui-
 dem rebus ille occupabatur, cum
 subitus exoriretur in circo cla-
 mor, ob famem qua populus pre-
 mebatur: terra nimirum cœli, ur-
 be vero opulentiorum injuriis af-
 flicta, utpote qui, quos longo tem-
 pore in horrea congefserant the-
 sauros, proferre nollent, sed anno-
 nœ caritatem inducerent. Con-
 vocavit itaq; ille & agricolas & o-
 pifices, & dardanarios, verbo, o-
 mnes eos in quorum manibus e-
 rat pretia rebus statuere, legemq;
 iis tulit qua moderate ea exigere
 jubebantur. Ipseque legis obser-
 vandæ faciens initium, suas fruges
 in forum advehi (pretioq; statuto
 vendi)

S s

vendi)

vendi) jusfit. Cum tamen nihilominus adversari legi suæ Curiam atque ejus quidem frugibus uti, proprias vero suas abscondere animadverteret; eorum forte aliquis, qui quid gestum tum fuerit ignorat, de hastis gladiisque igneque & mari sese auditurum putabit, (quibus ad puniendum hoc facinus ille fuerit usus.) Sane enim talia meruisse videntur qui bellum Principi indicunt. Bellum autem, utut sine armis gestum, omnino erat, in iis quæ factu non erant difficilia, obniti, & dissentire in iis in quibus consensum præstare esset expeditum, & quæ ille summo studio sancire fuisset annisus, omni adhibita arte irrita reddere.

XCVIII. Atque adeo omnino illas, illisque etiam graviore, id quod in imperio obtinet jus, sancivit pœnas: aliusque Princeps haud dubie fulminis instar in eos, qui hac ex parte offenderant, irruisset. Julianus vero qui & alias nunquam fræna iræ laxabat, & tunc conspicuam imprimis in hunc affectum reportabat victoriam, promeritas his pœnas condonavit, carcerisque nomine potius quam vinculis eos punivit. Domi itaque suæ Curiam nemo esse permissus est, (atque hæc omnis fuit quam infligi illis jusfit pœna.) verum & huic tam exigua tamque levi pœnæ ne nosset quidem supervenire passus est, sed

κὼν· ἐπειδὴ τῷ νόμῳ μαχομένην ἠδελφὸν τὴν βεβλήν, καὶ τοῖς μὲν αὐτῆς χρωμένην, γὰρ δὲ αὐτῆς κατακρούπησαν· οὐαί αἱ ἀκῶσαι τῶν ἐκ ἐπισαμένων γὰρ τότε δόρυ, καὶ ξίφος, καὶ πῦρ, καὶ θάλασσαν. γὰρ τὰ γὰρ ὀφείλει δοκῶσιν οἱ τῶν ὑπηκόων πολεμῶντες τῷ βασιλεῖ· καὶ γὰρ ἔτι αὐτοῦ ὄπλων πόλεμος, ἐξ ἐπιτήδεις ἀπειθεῖν, καὶ παρὸν σωμαδεῖν διαφρονεῖν, καὶ ἀκῶν ἐκῶν ἐπαύδακε, πάση τῇ τέχνῃ ποιῶν ἄκυρα.

XCVIII. τὸ μὲν ἔν τ' ἀρχῆς δίκαιον καὶ ταῦτα εἰσηγείτο, καὶ τῶν χαλεπώτερων. καὶ πάντως ἀν' ἄλλου σκηπτοῦ δίκην ἐπὶ τὰς ὑβριότας ἠνέχθη. ὁ δὲ πανταχῶς τὸν θυμὸν ἀνέχων, καὶ τότε δὴ διαφερόντως γενικηαῖς, γὰρ μὲν προσηκῶσας τιμωρίας ἀφῆκε, δεσμωτηρίων δὲ οὐαί αἱ μάλλον ἢ δεσμῶ τὴν δίκην ἐπράξατο. ἐκῶν εἰσω θυρῶν ἐγένετο τῶν πολιτευομένων ὑδαίς. ἀλλ' ἐδὲ πῦρ ἐπεγένετο τῷ βραχεῖ τῶν καὶ κήφῳ, ἀλλ' ὀλίγον τὸ μέσον ἐκατέρων τῶν διακόων οἱ μὲν ἦγον ἐκεί-

ἐκείσε, οἱ δὲ ἀπὸ ἡλλάτων. καὶ οἱ μὲν εἰδέοντο ἴε καὶ καὶ θεῶν, ὁ δὲ ἐδότερον. οἱ μὲν γὰρ οἷς ἐκ ἐπεπόνθεσαν ἔχαιρον, ὁ δὲ οἷς ἐπεπόνθεσαν ἤλγει. καὶ ἴστο ἔφη μέγιστον ἠδικησάντων ὡς πολεως, ἵο ἴο αὐτῆρ δίκην ἀναγκασθῆναι λαβῆν. ἔτω ἴστο, καίτοι συμκρότατον ὄν, μέγιστον τε ἤγειτο, καὶ ἴσας αὐτῶ ἴσους ἐκβαλόντων. καὶ ἐκ ἀνέμενε τῶν φίλων ἴνα μὲν βαδῶν ἵο πεπραγμένον, ἀλλ' αὐτῶς ἠτιᾶτο ἵο ἔργον, ἐχ ὡς εἰς ἀναμαρτήτως οἰμαι γεγεννημένον, ἀλλ' ὡς αὐτῶ προσῆκον μὴδ' ἐπ' ἀδικήμασιν εἰς γε βυλὴν ἴων τοιῶτων τι ποιεῖν.

XCIX. μικρὸν γὰρ ὕστερον ἐτέρων ἴη πόλει μείζονων τελολημένων, καὶ γὰρ εἰ ὡς παρὶ δὲ οἱ λόγοι τὴν ἀληθείας ἐδὲν πρὸς βύτηρον, τὰς τῶν διωασυῶν ἴμωρίας ὑπερβᾶς, ἐπὶ ἴην ἔρῃσιν ἴκε, καὶ παρὸν σρεβλῶσαι καὶ ἀπακρίβειαι λόγων ἴην πόλιν ἀμύνεσαι. ἴαυτῶν οἰμασ

perquam exiguum temporis spatium inter eos, qui istuc illos deduxerant, & eos qui liberos iterum illos dimittebant, ministros intercessit. Atque Curiales quidem & cibum sumserunt & somno indulserunt, quorum neutrum fecit Julianus. Illi enim quod graviora non essent passim gaudebant, hic vero quod vel hac passa essent dolebat. Atque eam maximam urbis adversum se esse dixit offensio-nem, quod talem poenam exigere ab ea fuerit coactus. Adeo nimirum hoc quoque, tam licet exiguum, magnum tamen esse putavit, & a moribus suis alienum. Nec expectavit donec amicorum non nemo illud factum suum reprehenderet, sed ipse illud impro-bavit, non ideo, ut ego quidem arbitror, quod in infantes eos id fuerit admissum, sed quod decere se arbitraretur in curiam ne ob crimina quidem tale aliquid statuere.

XCIX. Cum itaque paulo post majus etiam facinus aula urbs nostra esset, (de patria enim licet mihi sit sermo, nihil tamen veritate antiquius habendum duco,) nulla proceribus illata poena, Rhetorem tantum punivit. Cumque tormentis & caedibus ipsi liceret agere, oratione tantum ultus est urbem Eundem scilicet antea quoque

que in Romanum civem se gesserat, simile quippiam facere auctum, ob quod, si aliud nihil, bonorum suorum saltem meruisset iacturam: quem tamen Julianus bonis suis non exiit, sed epistolarum suarum telis quasi confecit. Verum adeo licet ad cædes tardum, denuo tamen obtruncare milites decem iniverunt consilium, idque ut exequerentur, diem expectarunt, quo milites in campo erant exercendi. Ebrietas vero opportune interveniens, ante tempus totam illam rem manifestam fecit, & cantilenis proditum fuit, quod hæctenus latuerat. Forte itaque mirabitur aliquis, quomodo factum sit, quod ille mitis adeo & placidus, & pœnas modo nullas omnino, modo criminibus inferiores exigens, semper quosdam inter subditos insensos sibi habuerit. At hujus rei causam tum ego exponam, ubi ad luctuosissimæ cædis ejus commemoracionem pervenero. Jam vero non nihil etiam de ejus familiaribus erit dicendum.

C. Nimirum eorum quibus utebatur familiariter, alii Viri boni erant, alii tales esse videbantur, sed non erant. Atque illos quidem nihil omnino unquam mutavit, hos vero tempus quales essent arguit. Postquam enim ad eum so-

καὶ πρῶτον πεποικηκὸς πρὸς ἄνδρα Ῥωμαῖον θρασυλόμῳν τι τοῖσθε, ἐφ' ᾧ δικαίως ἂν, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον, ἐξέπεσε τῶν ὄντων· ὁ δὲ τὸ μὴ ὑσίας καὶ ἀπετρέψαι, βέλαι δὲ αὐτὸν ἐβαλεν ἐπιστολαῖ· ἀλλ' ὅμως τὸν ἄτω βραδὺν εἰς Φίρον, πάλιν ἐβόλευσαν ὀπλίται δέκα καὶ κλίνας, καὶ μελέτης τῶν Γαλικῶν ἀνέμῳν ἡμέραν. μέθῃ δὲ εὖ ποιῶσα προλαβῶσα τὸν κρηθρὸν πάντῃ ἐξήλεγξε, καὶ τὸ γέως λαυθάνον ἤδη. θαυμάζει τις ἂν ἴσως, εἰ πρῶτον καὶ ἡμερῶν, καὶ δίκας τὰς μὴ ὑλαμβάνων, τὰς δὲ ἐλάττω τῶν τεταγμέναν, εἶχεν αἰεὶ τινὰς ἐν τοῖς ἀρχομένοις δυσμενεῖς. Ἐγὼ δὲ τὰτῃ τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τὴν ὀδυνηρὰς ἐμοὶ τελευτήσῃ φράσω. νῦν δ' ἀξιὸν εἰπεῖν περὶ τῶν σωηθῶν τῶν ἐκείῃ τούτων.

C. ὅτι τῶν ἐκείῃ γενομένων σωηθῶν οἱ μὲν ἦσαν τε ἀγαθοὶ, οἱ δὲ ἐδόκῃ μὲν, ἦσαν δὲ ἄτοιχοι. Καὶ τὰς μὲν τῶν πάντων ὑδὲν μελεβαλε, τὰς δὲ ὁ χροῖσθαι διήλεγξεν. ὡς γὰρ ἐλάβετο

Βασιλῆος βασιλείας καθαρῶς, καὶ
 κῆριον καλίση τῶν τε θησαυρῶν,
 καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τὸν πλεόν-
 τωσι τὸν βασιλέως· οἱ μὲν προί-
 κά τε αὐτῷ σωῆσαν, καὶ ἐκ-
 ποιῶν τὰ αὐτῶν μείζω ταῖς παρ'
 ἐκείνων εισόδοις, ἀλλ' ἱκανὸν ἠγύ-
 ντο κέρδιον φιλεῖν τε καὶ φιλεῖσθαι,
 καὶ τὸν αὐτῶν ἐρώμενον ἐρεῖν, ἀρ-
 χονία τε τὴν τελικαύτην. ἀρ-
 χὴν, καὶ σὺν ἐπιστήμῃ. καὶ
 πολλὰκις γε αὐτῷ κελεύοντι
 λαμβάνειν, καὶ ἢ Δία γε καὶ
 δομέει γῆν, ἵππους, οἰκίαν,
 ἀργύριον, χρυσίον, ἐμπορεῖν
 λέγοντες διέφυγον τὰς δόσεις. οἱ
 βέλτιστοι μὲν ἄτως. οἱ δὲ κρη-
 μάτων πάλαι μὲν ἐπιθυμούν-
 τες, προσωπιόμενοι δὲ κατὰ-
 φρεῖν, κερδὸν δὲ ἀναμένοντες,
 ἐχρῶντο φανέρι. καὶ ἤταν, καὶ
 λαμβάνοντες ἤταν πάλιν, καὶ λα-
 βόντες ἐκ ἔληγον, ἐδ' ἦν ὅ-
 τι αὐτοῖς ἴση τὴν ἀπλησίαν.

CI. ὁ δὲ μεγαλοψυχία μὲν
 πρέετο, χρηστὸς δὲ ἐκέτ' ἐνό-
 μιζεν· ἀλλ' ἠπαρημένον μὲν
 ἤλγει, τὸν κέρδιον δὲ αἰχμυό-
 μενον ἠείχετο. καὶ τὸ δοκεῖν

lum rerum summa pervenit, ipse-
 que thesauris, aliisque rebus, quæ
 Principis opes absolvunt, esset
 potitus: illi quidem gratis eum fe-
 ctabantur, nec ejus redivibus rem
 suam augebant. Verum eo con-
 tenti, quod & amarent, & vicissim
 amarentur, quod & ille eorum a-
 micus, eos diligeret, dum tanti im-
 perii, & tanta quidem cum pru-
 dentia, gubernacula moderare-
 tur. Cumque ille sæpius eis dona
 offerret, imo per Jovem ut accipe-
 re vellent etiam oraret, agros in-
 quam, eqvos, domos, argentum,
 aurum, abundare sese opibus di-
 centes, semper ista refugiebant.
 Atque ita quidem, sese gerebant illi
 familiarium ejus qui Viri boni e-
 rant. Reliqui vero à longo tem-
 pore opibus inhiantes, magnos ut-
 ut sese earum simularent esse con-
 temtores, tempusque (iis acqviren-
 dis idoneum) captantes, eo ubi ad-
 venisset strenue usi sunt. Atque adeo
 semper quod flagitabant, & hoc
 quoque accepto flagitandi tamen
 non faciebant finem, nec quic-
 quam erat quod infatiablem eo-
 rum cupiditatem impleret.

CI. Atque ille quidem in ma-
 gnanimitate liberalitateque sua
 pergebat, bonos tamen viros istos
 esse non autumabat amplius. Et
 deceptum quidem se esse dolebat,
 ne tamen temporarius amicus vi-

deretur, veritus, eos toleravit. Sed in amandō constantem videri ma'uit, quam eos, talibus infirmis moribus, à se repellere. Adeoq̄ neminis quidem illorum qui cum ipso conversabantur indolem ignorabat: gaudens autem bonis, secusque animo affectos inter calamitates quas ferri oportet reponens, illos quidem firmiter retinuit, hos vero non ejecit. Imo & dicendi artis magistrum, præstantioribus quam professio polliceretur motibus insignem impense coluit. Philosophum contra vitam ab habitu disparem viventem ludibrio habuit atque contemptui. Eo autem quod antiquas Imperii Romani consuetudines contempnere nollēt videri, nihil fere non toleravit.

CII. Verum ingenti omnes vos suspensio video, postrema ejus eaque maxima facinora audiendi desiderio: quæ nimirum suscepta adversus Persas eorumque regiones expeditione patnaverit. Nec mirum sane est, huic orationis meæ parti hiante ore vos quasi imminere, cum summam quidem rerum gestarum, vincentemque Julianum cecidisse noveritis, magis vero specialia partim plane non, partim aliter ac gesta fuerunt hætenus audiveritis. Magis vero ad ista accipienda vos cupidos reddit, opum quibus Persæ valent consideratio, vi-

αἰναι βέβαια εἰς Φιλίαν, ἡ
ταύτων ὄντων ἀπηλλάχθαι κρείττον
ἤγετο. ὡς ἠγγέλαι μὲν εὐδαιμό
τῶν πλησιαζόντων τὴν φάσιν, χαί
ρων δ' αὐτῶν τοῖς ἀπεδαίοις, καὶ
συμφορῶν τὰς ἑτέρας κρίνων, ἴων
μὲν ἔχθη, τὰς δ' ἔκ ἀπὴ
λαυεν. ἀλλὰ καὶ σοφιστὴν κρείττω
τὴ προσηγορίας παρεχόμενον τὸν
τρόπον ἐθαύμαζε, καὶ φιλόσοφον
χάριτι τῆ ἡμέρας ἐλεγχόμενον ἐ
πέριξε. Ἰὸ δ' μὲν δοκεῖν ἐν τῇ
βασίλειᾳ παλαιᾷ ἀτιμᾶσθαι σιωπη
θείας, πάντα ἔπειθε φέρειν.

CII. ἀλλὰ γὰρ ἐπιθυμῶ μοι δο
κεῖτε τὴ τῶν τελευταίων τῶν μεγίστων
αἰκῆς, ἃ Πέρσας καὶ τὴν ἐκείνων γῆν
ἐπιστραφεύσας διέθης. καὶ θαυμα
στὸν εὐδὲν εἰ παλαιὰ πρὸς ταύτην
τὴν μερίδα κεχρήσθαι, τὸ μὲν
κεφάλαιον εἰδότες ὡς νικῶν ἐπι
πτε, τῶν δ' ἐν μέρει τὰ μὲν εὐδὲ
ἀπέσανθαι, τὰ δ' ἔχθ' ὡς ἔχει.
ποιῶ δ' ὑμᾶς ὡρμηθῶς πρὸς τὴν
ἀκρίασιν λογισμὸς τὴ Περσῶν
ἰσχύς,

ἰσχύῳ, καὶ ὅσην ἴσταν ἐνίκων
τὴν Κωνσταντίνου δύναμιν, καὶ ἐφ'
ὅσον Φρόνημα καὶ Θάρσῳ ἔτεσι
χωρῶν ἐκ ἔθισσι.

CIII, Κωνσταντίνῳ γὰρ χωρὶς τῶν
τῆς ἄλλων νήσων καὶ τῶν ἐν τῷ
Ὀκεανῷ κειμένων, τὴν ἐξ αὐ-
τῶν νηϊόνων γῆν μέχρι τῶν Εὐφρα-
τίου ρευμάτων ἐπέκλιτο, τὰ τε
ἄλλα φέρεσαν πάντα πόλιν, καὶ
σωμάτων μεγέθη, καὶ ψυχῶν
ἀνδρείαν, ἀφ' ὧν ἂν γένοιτο
τραχίλοισιν ἀρραγέει. ἀλλ' ὁμοῦς ἔ-
τι ὁ μέγας τῶν πλοῦτων, ὁ
τὰς μυρίας πόλεις καὶ λαμ-
πρὰς ἔθων, ὁ τὰς πολλὰς δε-
χόμενος φέρει, ὁ τὸν πολὺν
χρυσὸν ἐκ τῶν μετὰ τὴν ἐξαγα-
γῶν, ὁ καλύψας ἰππέων σιδή-
ρῳ σώματα Περσῶν ἀκριβέστερον
ὁ καὶ τὰς ἰππεὺς ὅπλοις ῥυθμι-
σάμενος, ἔτι πόλεμον πρὸς
ἑαυτὸν πατρὸς ἐκδέξάμενος, θάρ-
σους δεόμενον βασιλείας, καὶ ψυ-
χῆς ἐπισταμῆς διδάμει χερσὶ
καλῶς ὡς συμπολεμήσειν τοῖς
ἐναντίοις ὁμομοκῶς, ὅπως μὴ
λήψεται τὰ κείνων, ἢ μήτι τῶν

etoriarumque quos à tantis Con-
stantii reportarunt exercitibus:
intrepidi item Juliani animi me-
moriam, cum contra hostes super-
bos adeo atque feroces exercitum
duceret.

CIII. Constantius enim, qui
præter insulas, tum alias complu-
res, tum eas quas Oceani undæ
circumfluunt, omnem quæ ab ipsis
ejus littoribus ad Euphratis usque
fluenta protenditur terram, possi-
debat: terram inquam, tum alia-
rum rerum quam plurimarum,
tum imprimis corporum mole
conspicuum, fortiumque anima-
rum feracem, ex quibus insupera-
bilem exercitum liceat compo-
nere: Hic tamen ipse Constantius
maximo apparatu instructus, in-
numeris maximisque urbibus im-
perans, quamplurimis vestigali-
bus abundans, maximam ex me-
tallis auri vim hauriens, ferro e-
quitum corpora magis quam ipsi
etiam Persæ solícite tegens, quin
et equis armatura à vulneribus
præstans securitatem: hic inquam
Constantius hæreditario quasi ju-
re à Patre accepto bello, magno
Principis animo opus habente, in-
genioque quod exercitu recte uti
nosset; non aliter ac si juramento
ad ferendum hostibus auxilium
sefe obstrinxisset, nihil omnino
operam dedit, ut vel quæ hostium
essent

essent iis eriperet, vel ne suorum quidquam ab iis subjugaretur impediret. Verum exercitum quotannis autumnò ineunte educens, cum integrum veris tempus in urbibus oppugnandis hostes jam transegissent, Euphrate superato atque prope eum positis castris, nihilque aliud mente versans, quam qua ratione, hostibus apparentibus, fugam arriperet, oppugnatorumque tantum non audiens mistos gemitibus clamores; optime Imperatoris sese partes implevisse arbitratus est, si signa nunquam contulerit, nec pessumeuntibus suis auxilio esse conatus fuerit.

CIV. Quinam igitur otii illius fructus? Hostis quatiēbat muros, urbes evertēbat, abductisq̄ una cum opibus hominibus ad suos revertēbatur. Ille vero nuntios mittebat, qui editas ab hoc strages specularēntur, fortunāq̄ suā agebat gratias, quod graviora patrata non fuerint. Atq̄ per urbes incedēbat elatus, gratulationes victoriz debitas quotidie à Curiis admittebat. Hæcque singulis annis eodem modo procedēbant, irruebat Persa, Constantius vero moras adhuc necēbat: operibus urbes ille cingēbat, hic educēdi exercitus faciebat initium: in eo jam erat ille ut eas expugnaret, ejusque rei

αὐτῷ γένοιτο ὑπὸ ἐκείνοις ἐκ
ἐσκέψασθαι. στρατεύματα δὲ ἄγων
καθ' ἑκάστον ἔτι ἀρχομένους
ἐκείνους, ἅμα ἤρι τοιχομαχόντων,
Διαβὰς εὐφράτην καὶ παρὶ αὐ-
τῷ τοσαύτην στρατιὰν καθίστας,
καὶ Διαστέλλουσιν, εἰ φανέων εἰ
πολέμιοι; Φεύγειν, τῶν πολιορ-
κωμένων μόνον ἐκ ἀκέρων τὰς οἰ-
μωγὰς, στρατηγικώτερον ἡγεῖτο
τὸ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ τοῖς οἰ-
κείοις ἀποθνήσκουσιν ἀμύνεσθαι.

CIV. τίς ἔν τ' καθίδρας
καρπός; ὁ μὲν καθίσσει τείχη
καὶ καθίσκαπτει πόλεις, καὶ χη-
μαῖα καὶ σώματα ἄγων αἰετίζε-
σθαι. ὁ δὲ τῶν ὑπομένων τὴν
ἐρημίαν ἐπεμπε, καὶ ἔτι μὴ
πλέον τι πεπονθέναι χάριν ἔδει
τῆς τύχης καὶ Διὸς τῶν πόλεων
ἐπανήκει μεθ' ἑβίαν τὰς ἐπὶ νί-
κη νενομισμένας Φωνὰς ὡς τῶν
δῆμων δεχόμενος. καὶ τῆτο ἦν
ἔργον ἕως ἑκάστης, διέβαιναν ὁ
Πέρσης, ὁ δὲ ἔμελλε προσέβαλλε
παρὰ βόλοις, ὁ δὲ ἐκνήτο.
ἐγγύς ἦν εἶναι, ὁ δὲ τὰ πάντα
ἔπιω.

ἰπποδρόμῳ, τῷ ᾧ ἦρκει μὴ μα-
μαχῆσθαι. ὁ μὲν αἰχμαλώτων ἡ-
βούνητο πλῆθεσιν, ὁ δὲ ἰπποδ-
ρόμῳ τὸν μὲν ἐσεφάνην αἰ-
πόλει, ὁ δὲ τὰς ἡνιόχους. ἄρ-
εκ εἰκότως προσείρηται. Περσῶν
ἔτι σύμμαχον; τὸ γὰρ παρὸν
κωλύειν ἐπιτρέπειν, ἔγγυς ἀν-
εῖν ἔτι ταῖς χερσὶ σωτηρίαν.

CV. Καὶ μὴ με οἶδω τις
ἀγνοεῖν μήτε τὴν ναυμαχίαν ἐν
ἣ δρασταίης τι καὶ παθόντες διε-
κριθῆσαν, μήτε τὴν ἐν ἠπείρῳ
ναυμαχίαν, ἐν ἣ μάλιστα τὴν
πολλὰ παθῶσαν πόλιν ἔσωσαν. αὐ-
τὸ γὰρ ἤδη τῆτο καὶ τὸ χετλιόν
ἔστιν, ὅτι ψυχὰς ὀρθολαβῶν εἰ-
δήσας πολεμίας φοβεῖν, φοβήσας
σωείδισε, καὶ ποιητῆ μελίτη γεν-
ναίας φύσεως ἐξέλυσε. ὅση ᾗ ἢ
τὸ μελίτης ἰχθὺς ἐν ἀπασὶ πράγ-
μασι δηλοῖται μὲν οἱ σοφοί. δηλοῖ
ᾗ καὶ ὁ μῦθος. αὐτὴ καὶ τὸν
βελγίον καὶ τὸν χεῖρω πρὸς τὴναν-
τίον ἀν μετῆσθαι, τῷ μὲν χεῖ-
ρον τὸ φύσει, τῷ ᾗ δοθεῖσα
βελγίον. αὐτὴ καὶ γυναικας ἐφ'
ἰπποδρόμῳ ἀντιβίβασε, καὶ κρείττους
ἀνδρῶν ἐν ὅσῳ ἐποίησε. καὶ

nuntius ad hunc afferebatur, at
contentus hic erat si manus non
essent conferendæ: Ille captivo-
rum multitudine sese oblectabat.
hic equorum certaminibus: Il-
lum urbes, hic agitadores corona-
bat. Nonne itaqve Persarum con-
fœderatus & socius dictus merito
fuit? Sane enim ut aliquid fiat
permittere, cum impedire maxi-
me valeas, non multum differt à
lato ipsis manibus tuis auxilio.

C V. Nec vero quisquam i-
gnorare me putet commissam ali-
quando noctu pugnam, ex qua ex-
quo fere Marte discessum est: nec
commissum in terra navale præ-
lium, quo prægre admodum gravif-
sime concussa urbs servata fuit.
Illud ipsum enim auget culpam
ejus, cum nimirum animas nactus,
quæ possent hostibus terrorem
incutere, timiditati eas affefecerit,
indolemque earum generosam
male eam excolendo infirmam
reddiderit. Quanta enim cultura
atqve exercitii in omnibus rebus vis
sit, & Sapientum dicta, Poëta-
rum fabulæ docent. Hæc bonos
pariter ac malos ad contrarium
statum perducere valet, illis qui-
dem deteriora, his vero meliora
quam à natura acceperant lar-
giens. Hæc sæminas quoque equos
conscendere, Virosque armis
antecellere docuit. Contra si vel
T t eum

eum qui natus quasi ad virtutem esse videtur, conviviis & compositionibus ætatem terere cogas, deseret eum virtus, ipseque hisce asvescens, eorum loco quæ à virtute sunt bonorum ista amat, contraque priora illa averfatur, consuetudine ipsam expellente naturam. Tale igitur quippiam Constantii quoque milites, culpa ipsius passos esse dico: cum arma nimium capesserent quidem, sed pugnam inire prohiberentur: & subtentoriis stertere docerentur, dum concivibus suis esset pereundum: nec ignominiam vereri, contraque autem mortem exhortescere discerent. Quæ omnia primo quidem indignationem ipsius, prout decet Viros fortes moverunt: minus tamen paulo post: mox lubenti animo ea admiserunt: tandem laudibus quoque approbarunt.

CVI. Indeque si forte pulvis è longinquo observaretur concitatus, qualem equi movere solent; non ad pugnam illos excitavit, sed in fugam statim convertit. Et enim equitum turma quadam iis oblata, licet perexigua esset, terram tamen sibi statim dehiscere precati sunt, omnia potius ferre parati quam Perlam intueri propius. Cumque adeo macula virtus iis esset adempta,

τὸν ἀρετῆς φύσει μελεληφότα ζῆν ἐν κώμαις καὶ μέθαις ἀναγκάσθης, ἢ μὲν αὐτὸν ἀπολείπει, μαθὼν δὲ τὰτα, αἴτῃ τῶν ἐκείνης καλῶν ζῆ τῆτοις ἠδέμεθα, ἐχθρὰ δὲ αὐτῶ τὰ πρότερα, καὶ ἡ σαυ- ἡθεια τὴν φύσιν ἐξέκρυσσι. Τοιαῦ- τὸν γὰρ φημι καὶ τὰς ἐκείνους στρα- τιώτας ὑπὲρ ἐκείνους πιποιδένας, γὰρ μὲν ὄπλα λαμβάνοντας, συμ- πίπτεω δὲ κωλυομένους, καὶ δι- δασκομένους ὑπὸ σκηνῶν καθύ- δειν συγγενῶν ἀλισκομένων, καὶ μὴ φοβείσθαι τὴν αἰσχύνην, καὶ δεδαιμένω τὴν γέλευσιν. ἃ τὸ μὲν πρῶτον δυσχεραίων, ὡς εἰκὸς εὐψύχους. ἐπειθ' ἤτις ἔτα προσιεῖτο ἔτα ἐπύκην.

CVI. Διὰ ταῦτα πύρωθεν κο- νιορὸς ἀρετῆς, οἷον ἐξ ἰσπῶων ἀν γένοιτο, ἔκ ἀτίστη πρὸς συμβολὴν, ἀλλ' ἔτρεπεν εἰς φυ- γὴν. ἴλης μὲν γὰρ ἐπιφανείσης ἰππέων, ἔδὲ ταύτης μεγάλης, χαλεπὴν αὐτοῖς ἠυχοῖτο τὴν γῆν, πᾶν παθεῖν αἰρέμενοι μάλλον, ἢ Πέρσῃν ἐγγύθεν προσιδεῖν. ἐξηρη- μίτης

Μήτε ὃ σφίσι τ' ἀνδρείας σωμα-
Φέρητο καὶ ἡ παρρησία, καὶ ἡ
ταῖς ἀναμαλότησι τὸ δίκαιον, ὡς
ἐπὶ παρ' οἷς καταλύοιεν ὑπὸ
τῶν ἡξίων θεραπεύεσθαι, τῶν μα-
τῶν Περσῶν ἔπαυεν ἐνοχλήσεως. καὶ
πᾶς ἂν εἶπεν ἐπισκώπιον ὅτι Πέρ-
σης ἐκείνου ἐρχέσθαι, οἱ δ' ἄρ'
ἠρυθρίων μὲν καὶ ἀπεπῆδων. ἐπὶ
μὲν ἔν τῆς ὁμοφύλης ἀγόμενοι
καὶ πλήττειν ἠδεσαν καὶ πληγῆ-
ται. Περσικὸς ὃ αὐτοῖς ἔτω πολὺς
ἐνίδρυτο φόβος, ἐν πολλοῖς
ἔτεσι συλλεγείς, ὡς ἔφη τις ἂν
αὐτὸς καὶ τὰς ἐν ταῖς γραφαῖς
πεφρικέναι.

CVII. τῆς δὲ τὰς ἔτω
διεφθαρμένους ἔτ' ὁ θαυμάσιος
ἐπὶ Πέρσας ἦγεν. οἱ ὃ ἠκολούθησαν
καὶ μικρὸν ἀναμιμησκόμενοι τ'
ἀνδρείας ἦν εἶχον, καὶ πιστεύον-
τες ἀπὸ πυρὸς ἐλθεῖν ἂν ἀπαθείς
ταῖς ἐκείνῃ βελαῖς. τῶν ἔν αὐ-
ταῖς, μεγάλην ἔσαν εἰδώς ἐν
ἀπορήτοις ῥοπῆν, (ὃ γὰρ ἔδεν
ὀνήσαι ἂν προσηθῆν, μέγα ἂν
ὠφελήσαι κρυφθῆν,) ἐκ εἰσόδου
χρόνον, ἐκ εἰσβολῆς ὁδόν, καὶ
μηχανημάτων τρόπον, ἔδεν ὡν
ἔστρεφον ἐπὶ τ' ψυχῆς, ἐξή-

animi quoque una illis periit
libertas. Atque ita apud omnes
nota fuit eorum timiditas, ut si
quando ab iis, ad quos divertebant,
ministeria confidentius poscerent,
solo Persarum nomine ut modestius
agerent fuerint adacti. Et quisquis
false illis illudere cuperet, Persam
adventare dicebat, quo audito in
ruborem illi conjecti discedere solebant.
Certe quidem contra cives suos educti
vulnera & inferre & accipere noverant:
Persarum autem tantus eos infederat
metus, per quam plurimos annos in
iis auctus, ut diccret non nemo
perictos quoque eos Persas metuere.

CVII. Hos itaque adeo corruptos
egregius Imperator Julianus contra
Persas educebat milites. Illi vero
ita eum sequebantur, ut paulatim
recordari pristinae suae virtutis
inciperent, & per medias flammis,
si ipsi visum fuisset, sine noxa
viam sibi patere arbitrarentur.
Quid vero denique visum illi fuit?
Cum nosset magnum in eo esse
momentum, ut secreta essent quae
quis molitur, (ea enim quae nihil
profunt, si antea innotescant, plurimum
conducere videas si occulte fieri possint)
nec tempus irruptionis, nec viam
qua ad invasionem erat prorupturus,
nec quibus usus erat belli artes, nec
quic-

quicquam aliud eorum quæ pe-
ctore versabat, cuiquam enuntia-
vit. Probe scilicet gnarus, omnia
quæ ore proferrentur ad explora-
torum statim pervenire aures. Ve-
rum Præfecto Prætorio ut navi-
bus Euphratem, naves vero com-
meatu impletet, edixit.

CVIII. Ante hyemis autem
exitum, præter omnium opinio-
nem fluvio celerrime superato,
non ad vicinam urbem magnam,
& incolarum numero abundan-
tem, cui Samofata nomen est, iter
inflexit, ut spectaretur pariter at-
que spectaret iisque quibus so-
lent Principes honoribus affice-
retur. Sed celeritate illo tem-
pore opus esse persuasus, ad urbem
delatus est amplissimo & antiquis-
simo Jovis templo insignem.
Quod cum stupore postquam ef-
set contemplatus, Deumque ut co-
piam sibi affigiendi Persarum res
faceret, orasset; viginti millia ar-
matorum copiis suis detracta Ti-
gridem versus abire jusfit, ut &
præsidio isti essent tractui, si quæ
adversa vis ibi forsitan erumperet,
& sibi vocanti tempore opportu-
no auxilium ferrent. Conven-
erat autem, ut simile quid Armenus
quosdam faceret: ut scilicet cum (fer-
ro &) igne, ut par est facere ho-
stem, opulentissimas hostium re-
giones pervagatus, cum Juliano
copias jungeret: quo adeo viri-

νεγκεν, εἰδὼς ὅτι πᾶν ἐκλαληθῆν
εὐθύς ἐστιν ἐν ὧσιν καθασκόπων.
ἀλλὰ πλοίων ἐμπλήσαι τὸν Εὐφρα-
την, καὶ τροφῆς τὰ πλοῖα πρὸς
τὸν ὑπαρχὸν εἰρηλο.

CVIII. πρὶν δὲ τὸν χειμῶνα
εἰρήκειν, ὑπερβάς τὰς ἀπάντων
ἐλπίδας, καὶ κτ' τάχῃ Δι-
βάς τὸν ποταμὸν, ἦν ἐπὶ τῆς
πλησίον, μεγάλῃ τε καὶ πολυάν-
θρωπον πόλιν, Σαμοῦσα καλε-
μένην, ἦλθεν, ὡς ἴδοι τε καὶ
ἰσθῆναι, καὶ τὰ εἰσθότα τοῖς βασι-
λεῦσι τιμηθῆναι. ἀλλ' ἐξύτηλ' αἰετῶν
τὸν κρητὸν εἰδὼς ἦκε μὲν εἰς πόλιν
ἔχουσαν μέγα δυνάμει ἀρχαίων.
θαυμάσας ἢ καὶ ἐξάμει δὴ-
ναί οἱ κακώταται τὰ Περσῶν, ἀπο-
χίστας τῆς δυνάμεως μυριάδας
ὀπλιτῶν δύο, τῆς μὲν ἐπὶ
τὸν Ἰνγρητα πέμπει, Φαλαῶσι-
τάς τε τὴν γῆν εἰ τι ταύτης προσ-
τοῖ δεινόν, καὶ παρεσομένους κτ'
κρητὸν καλῶντι. κρητὸν ἢ ἀρα καὶ
τὸν Ἀρμένιον ὠδραπλήσειεν τι ποι-
ῶν, Διὰ γὰρ τὴν ἐκείνη γῆς τῆς
ἀρίστης ἐλθόντα μὲν πυρὸς, ὡς περ
εἰκός τὸν ἐχθρὸν, συμμίσσαι τὰ
βασιλεῦ, καὶ γενομένους ἀθροῦς

ἢ ἐκβαλεῖν τῶν ὄρων τὰς ἐναντίας
Φεύγοντας, ἢ καταπατήσαι μέ-
νοντας.

CIX. τῶν δὲ παρηγγελημένων
αὐτὸς ἐχώμασεν Ἐυφράτη, πι-
εῖν τε παρέχοντα, καὶ ὡφθαλ-
μύμοντα τὴν ἐν τοῖς πλοίοις
τροφὴν, ἐχώρει. πληθύνον δὲ
καμήλων θιόμενον, καμήλων
ἐξηρημαμένην καμήλα, φορτίοις
βαρυνομένων τὰ δὲ ἦν οἶνός τε
ἠδὲ ἄλλα ἐξ ἄλλης γῆς, καὶ
ἄλλα εἰς ἡδὴ πόσιν οἶνον τοῖς ἀν-
θρώποις μεμηχανήσασαι, τὴν φέρων-
το ἐρόμενον, ἐπειδὴ ἐπύθετο,
μένειν κελυβίαις τὰς πηγὰς τῶν ἡ-
δονῶν. κρέπειν γὰρ στρατιώταις ἀ-
γαθοῖς πίνειν οἶνον ὃν αὐτοῖς πᾶ-
σαι τὸ ὄρεον, τῶν στρατιωτῶν δὲ
εἶς καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ προσήκειν
αὐτῶν τοῖς πολλοῖς ἰσοδίαλον εἶναι.
ἔτω δὲ τὰ τροφὴν ἔχοντα πάντα
ἀποκόψας, ὧν μάλιστα καὶ μό-
νων εἶδον τὰ παρόντα ταῦτα ἔ-
χων ἐπορεύετο, τὴν γῆς αὐτῶν τὰ
ὑποζύγια βοσκῆς πᾶσα χρηστῆ·
τὸ γὰρ ἔαρ ὑπερὲς ἐκείνης ἤδη τὴν
χώρας εἰσηκεῖ.

bus in unum collectis, vel extur-
barent finibus suis hostes fugien-
tes, vel si cedere loco noluerint,
profternerent & conculcarent.

CIX. Hisce itaque constitutis i-
psemet ad Euphratis ripam cum
suis processit, utpote qui & potum
ei suppeditaret, & naves veheret
commeatu onustas. Cum autem
camelorum gregem (exercitum
sequi) cerneret, quorum unus ab
altero continuo nexu trahebatur,
mercibus onustorum: (istæ autem
erant varia suavissimi vini gene-
ra, quorum in alia regione nata
erant alia, una cum variis rebus
quæ ut suaviolem redderent vini
potum humana adinvenit soler-
tia) atque quid illi gestarent inter-
rogans, certior ea de re factus es-
set; ne isti voluptatum fontes ul-
terius pergerent iussit. Bonos
enim milites decere aiebat, ne
alio uterentur vino quam eo,
quod armis suis sibi parassent; pro-
militum autem uno se quoque ha-
beri velle, fasque adeo esse, ut com-
muni cum aliis ipse etiam victu
fruat. Sic igitur omnibus quæ
ad voluptatem faciunt rejectis,
ea solum quibus carere non pote-
rat ad manum habens, processit;
jumenta ejus salutaribus herbis
terra illa pascente, jam enim ver-
num tempus in regionibus istis i-
nitium ceperat.

CX. Cumque aliquantum cum exercitu longius promovisset, munimentum se iis obtulit, in peninsula quam fluvius efficiebat situm, quod primum fuit & visum & captum, non armis sed eorum qui tenebant metu. Cum enim sitos è regione tumulos exercitum penitus obtexisse cernerent, armorum splendorem non ferentes portas aperuerunt, factasque deditio- ne, in nostras terras sedes sibi evasituri delati sunt. Fœere autem rebus omnibus necessariis abundanter instructi, multorumque dierum victus unicuique iis suppetebat, adeo ut per contiguum desertum facientes iter, non minus laute quam in urbibus alii vixerint.

CXI. Aliud munimentum occurrebat in insula, quæ littora habebat non sensim ascendentia sed præcipitia plane, muroque mundi quæque erat cincta, qui ne minimam quidem insulæ partem extra ambitum suum reliquerat, ne tantillam quidem, quæ pedilocum permitteret. Eius itaque incolas ob loci naturam felices esse ajens, cetera satis gnarus, gratis simam hostibus rem sese esse facturum, si impossibilia hujusmodi facere aggrediar, ejusdemque furoris esse per valus, ea quæ expugnare difficile non sit præterire, & oppugna-

CX. καὶ προϊάντες Φερίον εἶ-
δον ἐν χερσονήσῳ τῆ ποταμῆς κεί-
νον· πρῶτον καὶ Φανὲν καὶ
ληφθέν ἔχ' ὅπλοις ἀλλὰ φό-
βῳ. ὡς γὰρ οἶδον τὰς ἀπανηκεῖν
λόφους ὑπὸ τῆ στρατιᾶς κεκα-
λυμμένας, ἔκ ἐνεγκύντες τὰς
μαρμαρυγὰς τῶν ὀπλῶν ἀνέωξαν τε
τὰς πύλας, καὶ δόντες αὐτάς,
ἦλθον τὴν ἡμέραν οἰκήσοντες.
τὸ δὲ τῶν ἐπιτηδείων πληθύνθη
καὶ πολλῶν ἡμερῶν ἦν ἐκάστῳ
τροφὴ, ὡς δὲ ἐρήμῳ τῆ ἐχο-
ραίας ἰάντες, ὅσῳ περ ἐν αἵσι
ἐπολαθεῖν εἶχον.

CXI. Φερίον ἔτερον ἦν ἐν
κῆσῳ ᾧ ἐμῆσιν ἡμεῖς, καὶ τῆ ἐχθ-
ρῶν πᾶσαν ἐληλασμένον, μηδὲν
ἔξω καταλειπὸς αὐτῆς, μηδὲ
ὅσον δῆναί χωρᾶν ποδῶν. μακαρί-
σας δὲ τὰς οἰκῶνας τῆ ἔξ ἑσπέρης
Φύσεως, καὶ γὰρ ὡς, εἰ τοῖς
ἀνηνύτοις ἐπιχειροῖν, χαρίζεται
ἀν τοῖς πολεμείοις. καὶ ὅτι τῆ
ἰσῆς ἀνοίας παρίεναι τε αὐτῶν λα-
βεῖν ὄνι, καὶ προπαλαίειν τῶν
τοῖς αὐτῶν ἔχ' αἰὼν τε τῶν
χέως ἐπ' αὐτῶν ἡζέειν εἰπὼν, καὶ
δὲ ἐπ' αὐτῶν.

δέσφ σφίτιν ἔ μικρὸν ἐγκαλοικί-
σας, ἐτάραξε τὴν γνώμην τοῖς
ῥήμασι.

CXII. πάλιν δι ἐρήμῃς πορευ-
θεὶς ἀπ' Ἰβηρίας ἰσχυροῦν γῆς,
ἢ ποιῆ τὰς οἰκήτορας εὐδαίμονας
ἴστο μὲν πλήθει καὶ κάλλει καρ-
πῶν ἀπ' ὀλίγῃς ἀπέριστα, ἔστο
ἰ ἀμπέλων τε καὶ Φοινίκων τόποι,
καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, ἀ δα-
ρα γῆς ἀγαθῆς. ταῦτα βλέπον-
τες, ἔ τῶν μετέχοντες οἱ στρα-
τιῶται, πολλῶν ὄντων ἐν ἐκάστη
κώμῃ. (πολλὰ ἰ καὶ κώμας καὶ
μεγάλα, καὶ πόλεις ἔ σφο-
δρα μεγάλας αἰ πολλὰ παρυσ-
μεναί, διὰ πάσης ἰ Ἀσσυρίας
ἠκισμῶν) ἴστοις ἔν ἐνυχῶν
ὁ στρατὸς ἔκ ἐμέμψατο τῇ πρὸς
τὴν πορείαν Ἰαλαπυρία. ἴδὲ ἴδὲ
ἄθλον ἀξίον ἦν τῶν πεπονημένων
διὰ ἰ ἐρήμῃς τὴν ἡμέραν ἔχεν.
ἐνθαυτα Φοινίκας ἐξέτεμον, ἀμπέ-
λας ἀνέσπον, ἐκίνῃν Ἰαμειῖα,
κατέσκαπτον μετ' ἐργῆς, ἠθῶν,
ἔπινον, ἔ μὴν μέχρι μέθης,
ἔ ἴδὲ ἔα ἔ διὰ μέθην ἀρτίως
ἀποσφαγέμενοι ὁ φόβος ἀλλὰ
τὴν μὲν δύναμιν σωεῖχον, καὶ

re ea quæ superari nulla ratione
posint: mox ad eos sese rediturum
dicens, terroremque non exiguum
eis injiciens, verbis animos eo-
rum concussit.

CXII. Cum autem novum su-
perasset desertum, Assyriorum
Regiones tandem attigit, quæ in-
colas suos partim fructuum mul-
titudine pulchritudineque, ab exi-
gua feminis copia prodeuntium,
partim vitium atque palmarum u-
bere proventu aliisque bonis quæ
terra pingvis suppeditat, beare
solet. Ista videntes, talibusque
fruentes milites, utpote quæ ma-
gna copia singuli vici suppedita-
bant (vici autem erant & multi
& satis amplæ urbibusque non nimis
magnis haud pauci eorum erant
similes, qui per totam late incole-
bantur Assyriam) his inquam mi-
lites fruentes minime habuere
quod de itineris quærentur mo-
lestiis. Satis enim præclarum pro
exantlatis in deserto laboribus
præmium, cultior illa terræ ob-
tulerat. Hic palmas exciderunt,
vites everterunt, penuarias cellas
perquisiverunt, imo & iræ indul-
gentes everterunt, comederunt,
biberunt, citra ebrietatem ta-
men: neque enim inebriari sinebat
caedes illius qui ob vinolentiam
fuerat jugulatus. Verum seipsos
cohibuerunt, utque sobrii essent
curæ

curæ illis fuit. Miseri autem Af-
fyrii in montibus è longinquo
suarum calamitatum erant spe-
ctatores. At fugientes illi, cam-
posque deserentes ab hostibus ob-
fessos, fluvio in auxilium suum ad-
vocato abierunt.

CXIII. Quomodo igitur ille
ipsis quidem auxilio, Romanis ve-
ro copiis adversus fuit? Cum ma-
gnus admodum fluvius sit Eu-
phrates, & copiosior quam alii
multi simul sumti, nunquam qui-
dem admodum est exilis, seipsum
tamen tura quasi superat longissi-
me, cum procidentes verno tem-
pore imbres Armeniæ nivem, hy-
berno tempore coacervatam, in
aquam convertunt, Qui itaque
cum accolunt agricolæ, canalibus
hinc inde ductis, in eosdem, in
quos Ægyptii Nilum, usus fluvium
convertunt. Estque utrumque in
eorum potestate, & admittere ni-
mirum aquas & avertere. Cum
itaque adventasset exercitus, omni-
bus fluvio patefactis accessibus, &
canales, & eorum ope reliquam
terram universam aquis impleve-
runt. Atque illa per exiguo labore
res iis constat. Cum itaque, ubi-
cunque etiam stagnarent fluvii aquæ,
perquam molestæ militibus es-
sent, illæ vero quæ in canalibus
erant ad pectus usque ascendentes,
jmo & penitus obruerent non-

ὅπως ἠέφωσιν ἐσκάπην. οἱ δὲ δυ-
συχεῖς Λαυρέιοι πόρρωθεν ἀπὸ τῶν
ὄρων εἰσῶσαν τὰ σφῶν αὐτῶν κακὰ.
Φεύγοντες μέγροι καὶ τὸ πεδῖον ἐκ-
λιποντες πολέμιον σφίσι συμμα-
χῶν ἀντισησάντες τὸν ποταμὸν, ἕ-
τως ἀπῆλθον.

CXIII. πῶς ἔν τοις μὲν ἐπι-
κέρει, τοῖς δ' ἐμάχῃσ; πο-
λὺς ἂν ὁ ποταμὸς Εὐφράτης, καὶ
πολλῶν ποταμῶν ἀντίρροπος, μι-
κρὸς μὲν ἐδέποτε, μέγιστος δὲ
αὐτὸς αὐτῷ γίνεσθαι τῶν ἡρῶν
ἄμβροτον λυσιῶν εἰς ὕδαρ τὴν ἐν
Ἀρμενίᾳ χόρσα, τὰ χαμῶν
οἰκοδομηθεῖσαν. οἱ ᾗ περὶ αὐτὸν
γεωργοὶ διάρρυχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν
ἀναλίμνοσσι, ὅποσα λιγύπλιοι τῷ
Νεῖλω, χρωῖσθαι καὶ ἔτοι ποτα-
μῷ. καὶ ἔστι ἀμφοῖν ὁ γεωργὸς
κύριος ἐσδραμεῖν τε τὸ ὕδαρ καὶ
μὴ. τῷ τρεῖς τοίνυν ἐπιόσθαι
ἀνέλις πάσας εἰσόδους τῷ βέυματι,
τάς τε διάρρυχας ἐπλησαν, καὶ
δι' ἐκείνων τὴν ἄλλην γῆν. ἔστι
μόχθων ἐκείνοις ἢ χαλεπώτασθαι.
παντὸς μὲν τῷ λιμεναζοῖσθαι λυ-
πῶνσθαι, τῷ ᾗ ἐν ταῖς διάρρυξι
τοῖς μὲν εἰς ἔξτερον ἀναβαίνον-
τος, τοῖς ᾗ εἰς πρόσωπον,
ἔστι

ἔστι ἢ ἕς καὶ ὑπεραίρονι, ἀ-
 γῶν ἔν ἔχαλι, αὐτὸν τε σῶσαι,
 καὶ ὄπλα, καὶ τροφὴν, καὶ
 ὑποζύγια. καὶ τοῖς μὲν ἐπισα-
 μέμοις ἰεῖν βοηθὸς ἦν ἡ τέχνη,
 τοῖς δ' ἀπεροίεροις μείζων ὁ πό-
 ρος. ὡς οἱ μὲν ἐγεφύεον, οἱ
 δ' αἰεὶ ἔμειλλαν ἐτόλμων. καὶ
 τοῖς μὲν δι' ὄχθης ὑψηλῆς καὶ στε-
 νῆς ἐλαίνουσι τὸ μὴ βραχύναι
 ὑπῆρχε, σφαλερὸν ἢ ἡ ἐνότης.
 οἱ δ' ἐκῆνο φεύγοντες ἐν τοῖς ὑ-
 δασιν ἐχῆντο. καὶ δεωότης τε δὲ-
 λος χεῖρα ἄρσγει, καὶ δῦλον ὁ
 δεωότης ἀνέστα.

CXIV. καὶ Διὸς Ἰουστόων γε
 περαυάρμοι τῶν δεινῶν ἐκ ἐμέμ-
 ψατο τὴν στρατείαν, καὶ ῥημα
 ἀπέριψαν πικρὸν, καὶ πρὸς αὐτὸς
 εἰνεήσαν. ἀλλ' ὡς Διὸς τῶν
 Ἀλκινόος κήπων ἰόντες ἔτως ἠθροῖο
 τοῖς παρῆσιν. ἐλπίδος τε οἶμα
 βελίοντος ὑπέσης, καὶ ἅμα ἔ
 βασιλέως ταύτης τοῖς πολλοῖς ἐκόν-
 τος Γαλαίωρων ἐπιείνας κεφαλαῖς

Libri 5ci Pars Tertia.

nullos, multum omnibus erat la-
 borandum, ut & se ipsos, & arma
 sua, & commeatum, & jumenta
 non perderent. Atque nandi quid-
 em peritos ars sua aliquantum
 iuvabat, hanc vero qui non calle-
 bant in majori adhuc periculo
 versabantur. Ideoque alii pontes
 sibi struebant; alii audendo po-
 tius quam cunctando evadere vo-
 luerunt: atque si ii quidem per ex-
 celsos tumulos, qui ab utroque ca-
 nalis latere eminebant, delati, ne
 madefierent quidem evitarunt,
 sed tumulorum illorum angustia
 periculo non carebat: qui vero id
 facere nollent, aquis perfunde-
 bantur, porrigebatque servus Do-
 mino, & vicissim Dominus servo
 manus.

CXIV. Atque tam graves licet
 ipsis molestiz fuerint superandæ,
 nemo tamen gemitum emisit, ne-
 mo profudit lacrymas, nemo ex-
 peditioni indignatus est, nullum
 durius protulerunt verbum, imo
 nihil tale vel in mentem iis venit:
 sed ita rebus presentibus fuere
 contenti, ac si per Alcinoi hortos
 facerent iter. Cujus rei causam
 eam fuisse existimo. quod
 meliora deinceps expectarent,
 tum eam, quod ipse Imperator
 lubenti animo eadem cum
 ipsis perferret. Non enim per
 constrata asseribus militum capi-
 tu

curæ illis fuit. Miseri autem Assyrii in montibus è longinquo suarum calamitatum erant spectatores. At fugientes illi, camposque deserentes ab hostibus oblesos, fluvio in auxilium suum advocato abierunt.

CXIII. Quomodo igitur ille ipsis quidem auxilio, Romanis vero copiis adversus fuit? Cum magnus admodum fluvius sit Euphrates, & copiosior quam alii multi simul sumti, nunquam quidem admodum est exilis, seipsum tamen tum quasi superat longissime, cum procidentes verno tempore imbres Armeniz nivem, hyberno tempore coacervatam, in aquam convertunt, Qui itaque eum accolunt agricolæ, canalibus hinc inde ductis, in eosdem, in quos Ægyptii Nilum, usus fluvium convertunt. Estque utrumque in eorum potestate, & admittere nimirum aquas & avertere. Cum itaque adventasset exercitus, omnibus fluvio patefactis accessibus, & canales, & eorum ope reliquam terram universam aquis impleverunt. Atque illa per exiguo labore res iis constat. Cum itaque, ubicunque etiam stagnarent fluvii aquæ, perquam molestæ militibus essent, illæ vero quæ in canalibus erant ad pectus usque ascenderent, imo & penitus obruerent non-

ὅπως ἠέφωσιν ἐσκώπην. οἱ δὲ δυσυχεῖς Ἀσσύριοι πόρρωθεν ἀπὸ τῶν ὄρων εἶδον τὰ σφῶν αὐτῶν κακά. Φεύγοντες μέγιστο καὶ τὸ πεδίον ἐκλιπόντες πολέμιον σφίσι σύμμαχον ἀντιθέσαντες τὸν ποταμὸν, ἕτως ἀπῆλθον.

CXIII. πῶς ἔν τοις μὲν ἐπέκρη, τοῖς δ' ἐμάχησεν; πολὺς ἂν ὁ ποταμὸς Εὐφράτης, καὶ πολλῶν ποταμῶν ἀντίρροπος, μικρὸς μὲν ἠδέποτε, μέγιστος δὲ αὐτὸς αὐτῷ γίνεσθαι τῶν ἡρῶν ἄμβροτον λύσθησιν εἰς ὕδαρ ἴην ἐν Ἀρμενίᾳ χιόνα, τὴν χιμῶν οἰκοδομηθῆσαν. οἱ ἄρα ἐπὶ αὐτὸν γεωργοὶ διάρυχας ἔνθεν καὶ ἐνθεν ἀναίεμνοιτες, ὅποσα λιγύπλιοι τῷ Νείλῳ, χερῶναι καὶ ἕτοι ποταμῶ. καὶ ἔστιν ἀμφοῖν ὁ γεωργὸς κύρησιν εἰσδραμεῖν τε τὸ ὕδαρ καὶ μή. ἴσ' ἐρατῆ ἰοίνῳ ἐπιόντῳ ἀνέλις πάσας εἰσόδους ἴω βέυματι, τὰς ἴε διάρυχας ἐπλησαν, καὶ δι' ἐκείνων τὴν ἀλλήν γῆν. ἔτι μὲν ἐκείνοις ἢ χαλεπώτατον. παντὸς μὲν τῆς λιμένασιν λυπῶν, τῆς ἴε ἐν ταῖς διάρυξι τοῖς μὲν εἰς ἕτερον ἀναβαίνοντῳ, τοῖς ἴε εἰς πρόσωπον, ἔστι

ἔστι δὲ ἡ καὶ ὑπεραίρουσι, ἀ-
γῶν ἐν ἔχαστι αὐτὸν τε σώσασαι,
καὶ ὄπλα, καὶ τροφήν, καὶ
ὑποζύγια. καὶ τοῖς μὲν ἐπισα-
μύσις ἰὼν βοηθός ἦν ἡ τέχνη,
τοῖς δ' ἀπειροτέραις μείζων ὁ πό-
τος. ὡς οἱ μὲν ἐγεφύρασαν, οἱ
δ' αὖτις ἔμελλεν ἐτόλμων. καὶ
τοῖς μὲν δὲ ὄχθης ὑψηλῆς καὶ σε-
νῆς ἐλαύνουσι τὸ μὴ βραχύναι
ὑπὲρχει, σφαλερὸν δὲ ἡ σπουδή.
οἱ δ' ἐκείνο φεύγοντες ἐν τοῖς ὑ-
δασι ἐχέουσι. καὶ δεωπότη τε δὲ-
λα χεῖρα ἄρουγε, καὶ δὲλλον ὁ
δεωπότης ἀνέσασα.

CXIV. καὶ Διὰ τῶσάτων γε
περαιτέρουσι τῶν δεινῶν ἐκ ἐρέμ-
ψατο τὴν στρατείαν, καὶ ῥήμα
ἀπέριψαν πικρὸν, καὶ πρὸς αὐτὸς
ἐινέησαν· ἀλλ' ὡσπερ Διὰ τῶν
Ἄλκινος κήπων ἰήσας ἔτιως ἠδούτο
τοῖς παρῦσιν. ἐλπιδὸς τε οἶμαι
βελτίονος ὑπέσσης, καὶ ἅμα ἔ-
βασιλέως Γαύλας τοῖς πολλοῖς ἐκόν-
τος Γαλαιπωρῶντος. καὶ γὰρ ταῖς
τῶν στρατιωτῶν ἐπιτίνας κεφαλαῖς

nullos, multum omnibus erat la-
borandum, ut & se ipsos, & arma
sua, & commeatum, & jumenta
non perderent. Atque nandi qvi-
dem peritos ars sua aliquantum
juvabat, hanc vero qvi non calle-
bant in majori adhuc periculo
versabantur. Ideoque alii pontes
sibi struebant; alii audendo po-
tius quam cunctando evadere vo-
luerunt: atque si ii quidem per ex-
celfos tumulos, qvi ab utroque ca-
nalis latere eminebant, delati, ne
madefierent quidem evitarunt,
sed tumulorum illorum angustia
periculo non carebat: qvi vero id
facere nollent, aquis perfunde-
bantur, porrigebatque servus Do-
mino, & vicissim Dominus servo
manus.

CXIV. Atque tam graves licet
ipsis molestiz fuerint superandæ,
nemo tamen gemitum emisit, ne-
mo profudit lacrymas, nemo ex-
peditioni indignatus est, nullum
durius protulerunt verbum, imo
nihil tale vel in mentem iis venit:
sed ita rebus presentibus fuere
contenti, ac si per Alcinoi hortos
facerent iter. Cujus rei causam
tam eam fuisse existimo, quod
meliora deinceps expectarent,
tam eam, quod ipse Impera-
tor lubenti animo eadem cum
ipsis perferret. Non enim per
constrata asseribus militum capi-

U u

ta,

ta, ut alius quidam fecit, sine difficultate solus, inter reliquos gravissimis difficultatibus exercitus evasit. Sed primus existens eorum qui lutum litumque & aquas corpore suo perumpibat, hac ratione aliis quoque, non verbis sed factis animus addidit: madente militibus pariter ac iis qui sarcinas gestabant ostensa purpura.

CXV. Et putaverant quidem, qui istam aquarum copiam immiserant, Assyrii, fore ut ista arte sua vel abire cogeretur exercitus, vel penitus suffocaretur. At contra illi non aliter ac si alii essent instructi, vel aquas Neptunus in gratiam eorum dissiparet, parvo postquam ex iis emerfissent tempore non munimenta amplius exigua obsiderunt: verum (quam obsidebant) urbs erat Assyriorum amplissima, regnanti tum Persarum Regi cognominis, murosque habens post primos adhuc alios, adeo ut urbs in urbe existeret, in majore nempe minor, non aliter ac dolia quae sibi invicem inferuntur. Cum autem impetus in eam fieret, intra muros arctiores, utpote qui firmiores esse crederentur, incolas metus compulit. Romani vero milites alterum murum jam tenentes, alterum oppugnantes, à sagittariis quidem in loco super-

σανίδας, ὥστε ἂν ἀλλοῦ ἐποίησεν, ἐβάδισεν ἀπάνως ἐν ποταμῷ. ἀλλὰ πρῶτον τῷ σώματι πηλὸν καὶ ἰλὺν καὶ ὕδωρ τέμνων, ἔτιω παρεκάλει τὰς ἄλλας ἔργοις ἐ λόγοις, ἀφ' ἑβροχον στρατιώταις καὶ σκευοφόροις τὴν χλαμύδα δεικνύων.

CXV. καὶ οἱ μὲν τὴν λίμνην εἰργασμένοι τὴν πολλὴν ἄστυρην, τὸ σόφισμα ἠλπίζον ἢ ἀποστρέψειν τὴν στρατιάν ἢ ἀποπύγειν. οἱ δ' ὥστε ὑποπίεροι πάντες, ἢ Ἐπασειδῶν αὐτίκ' ἀψάσθησαν τὸ ὕδωρ, ἔτιω ἀφ' ἑβροχίης μετ' ὀλίγον προσέβαλλον ἐκέτι φρενῶν ἀλλ' ἦν πάλιν ἄστυρην μεγάλη, ἔ μὲν τότε βασιλεύοντι ἐπάνω μόνον, τὰ χεῖρα δ' ἔτιω ἔτερον ἔχουσα δεύτερον, ὡς ἑναὶ πόλιν ἐν πόλει, βραχυτέραν ἐν μείζονι, καὶ τὰς κάδους τὰς ἐν ἀλλήλοις κειμένους. γιγνομένης δ' ἐφ' ἑβροχίης σωτηρίας τὰς οἰκητορας ὁ φόβος εἰς τὸ βραχυτέρον τὰ χεῖρα, οἷς ἂν ἰσχυρότερον. εἰ δ' ἂν μὲν ἔχοντες τῷ δ' προσιόντες, βάλοντα μὲν ὑπὸ τῶν ἀνωθεν
70-

Ἰοζοῶν, καὶ ἀπέθανόν τινες
 χώματα ἢ αἰρούρες ὑπὲρ τὸ
 ἰεῖχθαι παρεστήσαντο εἰς σωει-
 λεγμένους ὁμολογίας, ἢ ἢ ἦν
 μηδὲ ἐν σπονδαῖς πῶς ἐκείνους ἀ-
 ποδῆναι Πέρσαις, ἤθεσαν γὰρ τὰς
 παρ' ἐκείνοις δοῦναι· ὃ δὲ σημεῖον
 εἶ μὴ βλακείας, παιγί δι
 οἷνε μαχομένους εἰληφθαί ἔτω
 πᾶσι ἦν εἰ βασιλέως ἤτις καὶ
 ἔδεν τὸν ἀνδρα ἔφερον. ἀλλ' ἦν
 χαλεπὸς μὲν πολέμοις, χαλι-
 πὸς τε τῶν οἰκείων τοῖς ἐκ εἰδοῖσι
 κερταῖν ἢ πίπτεν.

CXVI. τῶν τοίνυν προβελη-
 μένων τὴν προσημῆς ἰππέων κα-
 κῶς ἠγωνισμένων, ὡς αὐτοῖς καὶ
 τὸν ἰκπαρχον ἀποθανεῖν, τὸς
 ἀξιῶντας ἱμαῶν πρὸ τῶν πολλῶν
 τοῖς ἀποκτενεῖσι παρέδωκεν, ἐκ
 ἀπὸ τῆ σκηνῆς ἐκπέμπτων τὴν τι-
 μωρίαν, ἀλλ' εἰς μέσους ἀνα-
 στήφοντας εἰσελθῶν, καθάβιβά-
 ζων ὀπλισμένους πολλὰς, αὐτοῖς
 ἔχων δορυφόρους ἔδεν τρεῖς. ἔκως
 ἦν περαισιδικῶς ἀρχιστῆς τὸς στρα-

riori constitutis vulnerabantur,
 atque mortem aliquamulti exiis
 oppetebant. Cum tamen ope-
 ra admovissent, ipsos muros alti-
 tudine superantia, eos qui com-
 pulsi intra eos fuerant adegerunt
 ut paciscerentur. Fuere autem
 deditionis condiciones, ne pace
 etiam constituta Persis eos Roma-
 niredderent: notæ enim his erant
 familiares Persis excoiationes:
 quod ipsum etiam argumento est,
 non molliter eos rem gerentes,
 sed omnibus ad pugnam viribus
 collatis expugnatos esse. Ita ni-
 mirum omnia Juliano cedebant,
 nihilque ei resistere poterat. At ve-
 ro gravis erat hostibus, gravis
 etiam suis qui aut vincere aut
 mortem oppetere nollent.

CXVI. Cum itaque equites, qui
 frumentatum euntibus præsidii
 loco additi fuerant, rem male gef-
 sissent, ita ut Tribunum etiam a-
 miserint, eos qui primas inter eos
 tenebant interfici iussit. Non ex
 tabernaculo ablegans qui suppli-
 cium ab iis exposcerent, sed ipse
 met mediis iis dum reverterentur
 sese inferens, atque tot numero ar-
 matos exauكتورans, cum ipse vix
 tres circa se stipatores haberet.
 Ita nimirum milites docuerat ob-
 seqvi, omniaque ferre quæ Impera-
 tori visa fuissent. Cum igitur hac
 ratione obviam processisset equi-
 tibus,

tibus magno cum clamore Tribunum amissum reqvirentibus, meritaq; pœna, eo qvod ult illum non essent, eos affectisset, reliquosqve omnes isto edocuisse exemplo, qvz maneat tandem segnius rem gerentes; in castra rediit multo qvam antea redditus venerabilior. Eo autem, qvod quantum fieri poterat terræ hostilis cuperet evastare, castra frequentius figebat, qvo nimirum parte exercitus intra vallum retenta, reliqui levioris armaturæ magisque expediti milites terram possent rimari, in varios dispersi locos. Qui etiam subterraneas latebras perveffigant, atqve Assyriorum liberos una cum matribus trahentes reversi sunt, adeo ut major captivorum qvam eorum qui eos cepissent numerus esset.

CXVII. Attamen ne sic quidem commeatus penuria laborabant. Hinc vero ad paulo ante toleratos, qvorum canales causa erant, redibant labores, imo potius ad longe qvam antea graviores. Plures enim multo sese offerebant fossæ, majorqve aquarum copia in locis depressioribus rursus subsidebat. Hic vero universi exercitus servati Julianus manifeste causa fuit. Cum enim aliam viam ceteri commendat-

τιάτας, καὶ πᾶν τὸ δοκεῖν τῶν κραδίῳ δέχεσθαι. τοῖς ἂν ἰσπεύσω ἀπαλήσας, σὺν βοῇ τὸν ἀπολωλότα ζητήσι, καὶ δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιπέσ τοῖς ἐκ ἐπαμύνασι, καὶ δείξας τοῖς ἄλλοις ἀπασιν οἷα μὴ τὰς ἀπορραθυμῶντας, εἰσῆλθον εἰς τὴν σπηνὴν θαυμαστότερον γεγονός. βυλόμενον ἢ ὡς πλείστην τὴν πολεμίας κακουργῶν, πυκνὰς ἐπεκίτη τὰς ἀναπαύλας, ὅπως τὸ μὴ ἄλλο στρατόπεδον ἐν χαρᾶκώμασι μῶροι, τοῖς ἢ κῆφοις τε καὶ ἐυρωτέροις εἶη διερευνώσθαι τὴν γῆν, ἄλλοις ἄλλοις σκεδαυμένους. ὡ καὶ ἀγαθὸς τε εὐκρίσις ἀνῆρον, καὶ ἦκει ἀγούριος λασυρίων τέκνα μὲν μητέρων, ὡς τε τὸν τῶν αἰχμαλώτων ἀριθμὸν πλείω ἢ τῶν κήσαμῶν ὄναι.

CXVII. πάντες δὲ τροφῆς ἔδε ἔτως. ἐνῆλθον τοίνυν ἐχώρησαν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἄθλον τὰς διώρυχας, μᾶλλον δὲ ἐπ' αὐτὸ ἢ ἄθλον τὸ χαλεπώτατον. πλείους γὰρ αἱ τομαὶ τὴν γῆς, καὶ τὸ βάθει πάλιν τὸ πλεον. ἢ δὴ καὶ σαφέστατα σωτὴρ ἐγένετο τὴν στρατιᾶς πάσης. ἰπανημῶντος γὰρ ἕφ' ἑτέροις ἑτέρας ὁδῶν, μακροτέρως μὲν

μὲν τῶν ἢ ὑδάτων ἔξω, ἢ τ'
 αὐτῷ τ' ὁδῷ μάλιστα φήσας δε-
 δοικέναι. ἢ δὲ δηρῶν ἢ ὁμῶ, καὶ
 πάντως εἶδεν ὑδάτων ἐστέρησιν. καὶ
 προσθεῖς ὡς ἐν ἡμέτῳ μὲν εἶη πό-
 ρη, ἐν ἐκείνῳ ἢ ὄλεθρος καὶ
 πολὺ βέλγιον παρ' ὑδάτων ἐνοχλο-
 μάτους βαδίζειν, ἢ ζῆνίαν ὑ-
 δωρ ἐκ ἔχον. καὶ μνησθεὶς δὴ
 ἦν παλαιῆ Ῥωμαίων στρατηγία,
 ἀπὸ τοιαύτης ἀβελτίας αὐτῶν ἢ καὶ
 ἄς ἦγεν ἀπολίτῳ, καὶ δει-
 ξας ἐνδύς ἐκ βιβλίου τὴν πανω-
 λεθρίαν. τοιαῦτο λέγων ἦν μὲν
 καὶ τὰ συμφύρονα εἰπόντας αἰχρῶν.
 θῆναι κατηνάγκασε. ἦν ἢ ἔπει-
 σεν ὁκῆσα μηδὲν. καὶ αὐτίκα
 πλείους μὲν ἐπὶ γῆς οἱ Φοίνικες,
 συχταὶ ἢ ἀπὸ ἡμέτων αἱ γέφυ-
 ραι, ῥασῶν ἢ ὑπερβῆναι τοῖς
 πλείοσιν. εἶχε ἢ πολλὴν φιλο-
 τιμίαν καὶ τὸ φθάσαι τὴν ἀπὸ τ' γε-
 φύρας ἐρχόμενον ἐμβάντα αὐτῶν εἰς
 τὸ ὑδωρ. καὶ τὸ μὲν ἰσχυρὸν ἦν πο-
 λυμίον ἔτως ἐξήλεγκτο, καὶ τὸ
 ὑδωρ ἐνεκίητο, πάντῳ δὴ νικήσεν
 ἑλπωδίν.

rent, magis quidem angustam, sed
 ab aquis prorsus immunem; hu-
 jus ipsius rei causa se vel maxi-
 me viam istam metuere inqviens,
 quod scilicet simul sitiendum, o-
 mnisque generis aquis carendum
 esset: atque insuper addens in hac
 quidem via in qua tum erant la-
 bores, in altera vero exitium iis
 esse subeundum, longeque praesta-
 re ab aqua nonnihil pati incom-
 modi, quam eam anxie requiren-
 tes invenire non posse: Et veteris
 cujusdam Romanorum Impera-
 toris exemplum allegans, qui si-
 mili imprudentia universum una
 secum exercitum perdiderat, il-
 lamque cladem producta librorum
 autoritate confirmans: Hac in-
 quam prudenter verbis persecu-
 tus, ut puderet eos qui parum uti-
 lia svaserant consilii effecit, reli-
 quis vero ne frangi paterentur
 quem ceperant impetum, animos
 addidit. Et confestim palmae plu-
 rimae sese offerebant, ex quibus
 multi pontes facti sunt, plerisque
 expeditum facientes transitum.
 Multa autem etiam quorundam
 erat contentio, qui per aquas sese
 protipientes praevertere eos co-
 nabantur, qui per pontes gressum
 promovebant. Atque sic irritum fa-
 ctum sit fortissimum hostium tu-
 tamen, victaque & superata aqua
 fuit, quam superiorem fore cer-
 tissime illi sibi persvaserant.

CXVIII. At futurum erat ut aliud quoque eorum tutamen non multo post infirmum esse ostenderetur. Erat enim munitissimum quoddam castellum, & illud quidem in Insula situm, valli atque murorum mensura ad mediam æris altitudinem confurgens, tanta utriusque erat celsitudo. Horum autem pars humo vicinior omnis, per exiguo quodam excepto spatio, densissimis circumdabatur arundinibus, ita ut pone eas (sub mœnibus) æquantur securi delitescerent. Quibus per scalas, quæ eorum, qui extra mœnia erant, latebat oculos, demissis, sub arundinum coma plurima utendi fluvio copia dabatur. Murus autem ita comparatus erat ut nihil contra eum quibus urbes oppugnantur valerent opera, partim quod insula esset superstructus, quam totam ambitu suo complectebatur, partim quod tanta ejus esset altitudo. Quibus accedebat, quod ex coctis lateribus bitumine sibi invicem junctis totus constaret. Castellum itaque hujus obsidionem disfavdebat, quod tam munitum illud esset. Contra vero factum à collocato ibi presidio in procurfatos exercitus eruptio, quod quæ ipse propemodum Imperator vulneratus ab eis fuisset, iram eorum, quibus graves illi fuerant, ad obsidionem accendit.

CXVIII. Ἐμελλε ᾧ ἄρα καὶ ἕτερον ἰχυρὸν ἐκ εἰς μακρὰν ἀδενεὶς ἐπιδειχθήσεσθαι. ἦν γὰρ τι φρερίον καρτερόν, καὶ τῆτο ἐν νήσῳ, ὅχθη τε καὶ γείχης μέτρῳ πρὸς αἶρα μέσον ἀνεσηκός, ἰσοῦτον ἦν ἰκαίερα τὸ ὑψοῦ. τὸ μὲν ἔν κάτω πλὴν κομιδῇ ἰσοῦ μικρῷ περιέζωτο δονάκων πυκνότητι κρυπτήσῃ τὰς ὑδρευομέδους, οἱ δὲ καθάδασως ἀδήλας τοῖς ἔξω καὶ πολλὰν ἐξισίαν ὑπὸ ἰαῖς ἰων δονάκων κόμας ἐχρῶντο ἰσοῦ ποταμῶ. τὸ γείχῳ ᾧ κρεῖττον ἦν μηχανημάτων, τῆτο μὲν ἐπὶ τῆσε πεποιημένον, ἦν ἦσῳ πᾶσαν εἶχε ἀνιῶ, ἰετο ᾧ ἀφὶ ἕτως ὑψηλῆς. καὶ προσῆν τὸ πλίνθων ὀπλήν πρὸς εἰαυτὴν ἀσφάλῳ δεδόσθαι. ἢ μὲν ἔν ἰχυρὸς ἔφρερίε σπιεβύλας μὴ πειρασθαι. τὸ δὲ ἐκδραμόντας τινὰς τοῖς πρώτοις τὴ στρατῆας προσπεσεῖν, καὶ μικρὸν ἀποχεῖν ἔκαὶ τὸν βασιλέα τρῶσαι, θυμῶ πρὸς πολιορκίαν τὰς πεποιθότας ἦγε.

CXIX. καὶ οἱ μὲν προσεκάλθησαν, Πέρσαι δὲ ἀνωθεν ἰγύλων, ἐτάθραλον, ὑβριζόν, ἐτόξευον, ἐτύγχανον, ἴσον αὐτῶς ἠγάνησαν ποιῶν, ὥστε ἂν εἰ καὶ τὸν ἕρανὸν ἐπεχείρουν εἰλεῖν. οἱ δὲ πρῶτον μὲν καὶ αὐτὸς πύργους καὶ βέλεσι τῶν ἐπὶ τῷ τείχεσσι ἠψάλο, καὶ τις φέρων τὸ βέλος ἐν τῷ σώματι κατέπιπτεν. ἐπειθαγεφύρα τὴν νῆσον πρὸς τὴν ἠπειρον σωῆψεν, οἱ δὲ ἐργαζόμενοι Φυλακὴν εἶχον τὰ σκύτινα τῶν πλοίων. τῶν γὰρ ἄνω κάτω πησάνας, καὶ δύνας ὑπ' αὐτοῖς, καὶ τὰς αὐτῶν τῶν πλοίων αἰτὶ ὀροφῆς πεποιημένοι οἱ μὲν ἔσω τῶν τεύχεων τὸ αὐτὸ ἔδρων. Πέρσαι δὲ ἦν καὶ πῦρ καὶ πᾶν βέλος ἐπὶ ταῦτα μάταιον, ἀγεγεῖν ἦν ἀκίσει βαλεῖν, καὶ σωτῆσαι λίθους, καὶ καθάραι φλογί, καὶ μὴν ὡς τὸ ἰσορροπῆσαι. ἀλλ' εἰδότες μὲν ὀρύττηντας τῶς πολεμίας, εἰδότες δὲ πᾶν τεχνωμένους, οὐκ ἔλασεν καὶ ἡμέραν ἐκώμαζον, ὡς ἂν ἀπέραντα πενήτων.

CXX. οἱ δὲ εἰέκεντο τε καὶ ἀπ' ἑκαμνον, καὶ πρὸς τὰ ἄνω

CXIX. Atque illi quidem castra ad urbem admoverunt, Persæ autem in muris constituti risu eos excipiebant, dictis incessantibus, ludibrio eos habebant, telis petebant, imo & feriebant, idem profusus eos facere censebant, ac si cœlum expugnare aggredierentur. Julianus vero cum suis initio quidem ipse quoque saxa & tela in eos qui muros tenebant conjecit, prociditque nemo telum in corpore gestans. Postea insulam terræ ponte quodam junxit, illi autem qui ei fruendo operam navabant, coriaceis navibus sese tutabantur. Eas enim invertabant, atque in concavitatibus earum sese abicōdebant, eratque ipsis fundus navicularum fornicis loco: quod & ita faciebant qui intra muros continebantur. Frustra autem Persæ in naves hæcæ & ignem & omne telorum conjiciebant genus, utpote quæ & telorum imperviz essent cuspidibus, nec lapidibus comminui, nec igne absumi possent. Nihil tamen hoc ipso terrebantur: verum quamvis & nosse cuniculos agere hostes, imo nihil non intentatum eos relinquere, noctes tamen diesque commessationibus terebant, labores illos plane irritos suscipere arbitrati.

CXX. Hi vero strenue operi instabant, nec absterri se patiebantur

bantur, viamque parabant, versus superiora semper enitentes: erat autem cuniculi non major amplitudo quam quæ uni capiendo homini posset sufficere. Qui autem primus nocte concubia evolebat, in mediam turrem quandam nemine id advertente evasit. Eum autem insecutus est alter, & illum tertius, omnesque eorum qui isthac evaderent numero esse voluerunt. Postquam vero unicam, quam ibi cum infante jacentem invenerant, vetulam, illos adscendere sentientem, minis ad silentium adegissent, turriumque occupassent fores, signum item illis qui in inferiori loco consistebant ad clamorem ciendum edidissent; ingenti edito clamore, & praesidiariis pro terrore ex lectulis exsiliantibus, nihil aliud faciendum supererat, quam ut omnes qui resistere aufuissent obtruncarent: pars enim eorum longe maxima ex muris ipsos sese dedere precipites. Maximum vero in pervestigandis iis qui ad lateras confugerant studium collocabatur: nec quisquam tam captivandi eos quam interimendi animo id faciebat. Dum autem desuper illi sese projicerent, eorum qui infra consistebant eis occurrebant lanceæ, partim adhuc viventibus, partim semi exanimatis, partim jam mortuis. Sola enim vel precipitatio ad necem fa-

χωρήγητες ὠδοποίαν, ἢ ὄρυττο
 μέγας τὸ εὐρεῖν ἢ ἀνθρῶπα. καὶ
 ὁ πρῶτος ἀναρρήχόμενος ἐν μέ-
 σαῖς νυξίν, εἰς μέσσα πύργου τινὸς
 ἀφ' οὗ ἐλάθε. τῷ δὲ εἰπέτο δευ-
 τερῷ; καὶ τρίτῳ ἐκείνῳ, καὶ
 πᾶσι ἐβέβητο τῶν ἀναβαυνόντων εἶ-
 ναι. γραφὴ δ' αὐτῷ μόνῳ σὺν
 παιδίῳ κατακειμένη; ἐπιστῆ ἡ-
 φθίτο, σιγαῖν ἀναγνωσάσωντες, τὰς
 θύρας τῶν πύργων καταλαβόντες,
 σύνθημα τοῖς κάτω πρὸς βοήθ
 δόξαντες, ῥαγείσῃ πολλῆς ἐκεί-
 νης, καὶ τῶν φυλάκων σὺν ἐκ-
 πλῆξει τῶν ἐπιτῶν ἐκπηδόντων,
 εἶδεν εἶδει ἢ τὰς ἐπιστάτας σφίσι
 φωνεῦσαι ἅπαντας· οἱ γὰρ δὴ πλεί-
 ον αὐτῶν ἀπέκλυσαν ταῖς ἀπὸ τῆ
 τείχεος ῥίψασιν. θήρα δ' ἢ πολ-
 λὰ τῶν περρωμένων λαθεῖν, καὶ
 εἰς αἰχμάλωτον ἐβέβητο μέγ-
 λον ἢ ἀφ' οὗ φείρεται. ὡς ἀφίπτο
 ἄνωθεν, αἱ δ' αἰχμαὶ κάτωθεν
 ἀπήνην τοῖς ζῶσι, τοῖς ἡμιθνή-
 σιν, τὰς τεινεῖσιν ἤρκει γὰρ ἡ
 φονεὶα πρὸς θάνατον.

Sola enim vel precipitatio ad necem fa-
 CXXI.

CXXI. Γαὰτα ἐχόρευσαν
 μὲν ἐν τυκῆι τοῖς πολεμικοῖς δαί-
 μοσι, ἔδειξαν δὲ ἀνίχουσι τῷ
 θεῷ. καὶ ἴστο μόνον ἠπαύσαν
 τῷ βασιλεῖ. ὁ μὲν γὰρ ἐκέλευε
 ζῶγειν, καὶ ἴεν εἰλημμένον ἐ-
 λεῖν. οἱ δὲ μεμημημένοι τῶν βε-
 λῶν, καὶ τὰς βεβλημένους εἰδό-
 τες, καὶ τὴν ὄργης κινύσης τὴν
 δεξιὰν, παρεμυθῆτο ἴην ἐπὶ
 τοῖς πόνοις λύπην τῷ φωνῷ, καὶ
 ἐδέοντο συγγνώμην ἔχειν εἰ δρῶσι
 πεπονηότες. ἀπολωλῶσι δὲ τοῖς ἀν-
 θρώποις ἐπαπαύλατο τὸ φερέριον,
 μάστιγα δὲ τῶν ἐκεῖ φερέριον
 ἐκρίβειν, ὅσῳ γὰρ κατὰσκειῖ
 τῶν ἄλλων διέφερε, τοσάτω τὴν
 πανηλιῶς ἀφανίζουσαν ἐπεσάσατο
 ψῆφον. διχόθεν γὰρ ἡ βλάβη
 πύρρασι ἀνικαθιστάσι. καὶ μὴ τὸ
 φερέριον ἔτω δὴ λαμπρὸν, καὶ
 μέζον ἀνθρωπείας φύσεως τὸ πε-
 πραγμένον, αἰὲν οἱ μὲν ἠρηκό-
 τες ἔδεν ἔτ' αὐτὰς ἐνόμιζον αἰ-
 σσο, τῶν δ' ἐναντίων συγκαλε-
 νησικὸ τὸ φερόημα τῷ τέλει, καὶ
 ὄοντο δὲ σφίσι πάντα εἶσαι σα-
 θρά.

CXXI. Atque ista quidem nocte
 illa Diis bellorum præsidibus ce-
 lebrarunt tripudia, istud Deo
 (h. e. Soli) exorienti præbuere
 spectaculum. Hocqve solo obse-
 quium non præstitere Imperato-
 ri. Captivos enim eos abduci,
 & misericordia captos prosequi
 ille iusserat. At vero isti telorum
 memores, atq̄ eos à quibus emissæ
 illa fuerant cognoscentes, ira dex-
 tras eorum movente, cædibus so-
 labantur, quas tanti labores iis fe-
 cerant, molestias: veniamqve om-
 nino merebantur facientes ea
 quæ passi ipsi antea fuerant. Ho-
 minibus itaqve omnibus interem-
 tis, castellum quocūq̄ solo æquatum
 fuit, quod ex omnibus isthæc ter-
 rarum obviis monumentis potis-
 simum excindebatur: quanto
 enim longius apparatu reliqua su-
 perabat, tanto magis devastatio-
 nem decernentia suffragia pro-
 vocavit. Geminum vero inde ho-
 stibus Persis natum fuit damnum:
 Quod scilicet & præclaro adeo
 munimento eis deinceps esset ca-
 rendum: & quod humanas vires
 facinus istud superaret. Adeo ut
 nostri, qui expugnaverant illud,
 nihil amplius esse sibi persuade-
 rent, quod eorum impetum ferre
 valeret, hostium vero una cum
 muris ejus conciderent animi, in-
 fausta omnia sibi obvoluta esse
 ominantium.

X x

CXXII.

CXXII. Et ipse etiam Imperator, semper licet in magnis rebus occupatus, & tanquam exigua omnia despiciens, hoc tamen pro maximo non habere non potuit. Atque adeo verba emisit antea ex eo non audita: Syro scilicet Orationis argumentum facinus istud esse daturum, me scilicet per Syrum intelligens. Veram charissime Princeps, dicendi quidem satis egregium est argumentum, at enim vero quid in hac vita mihi esse possit jucundum, te non amplius habenti?

CXXIII. Verum isthuc unde digressus sum redeo. Castellum itaque ita ut dixi habitum, fama sua vastum satis viarum spatium, ab iis qui resistere nostris cuperent, plane desertum reddidit. Ad eo ut lixæ quoque atque calones vicis ingrederentur, sumerentque ea quæ incolæ fugientes post se reliquerant: imo potius partem eorum secum asportabant, reliqua vero, quæ ferre non possent, aqua vel igne perdebant. Quemadmodum utique regio etiam fecere palatio, prope fluvium exstructo, pulchritudine & omni apparatu plane Perfico, sive ædium structuram spectes, sive plantarum in hortis pulchritudinem, sive odoribus florum odores. Tractus autem è regione ejus situs aprorum alebat greges,

CXXII. καὶ βασιλεὺς αἰεὶ μὲν ἐργαζόμενος μεγάλα, μικρὰ δὲ πάντα ἡγάμενος, οὐκ ἔχε ἔτοίμη μὴ νομίσαι παρμήγα. ἐφθέξατο γὰρ ὅπως ἔπρόσθεν ὡς εἴη τῷ Σύρῳ διδωκὼς ἀφορμὴν εἰς λόγον, ἐμὲ δὲ λέγων, ἀλλ' ἢ μὲν ἀφορμὴ θαυμαστὴ πάντων ἐμοὶ φίλτατε, σὲ δὲ οὐκ ἔχουσι τίς ἡδονὴ ἔβρις;

CXXIII. ἀλλ' ἐκείσε ἐπανέρχομαι. ὅτι τὸ φέρριον παθὼν ἀδιζήληθον, τῇ φήμῃ δὲ πεπραγμένων πολλὰν ἐπὶ πλείστον τὸ ὄδῃ τῶν ἐναγλιωσομένων ἐρημίαν ἐποίησεν. ὥστε καὶ τὰς κώμας ἐπήσαν οἱ σκευοφόροι, λαμβάνοντες, ἀ μὴ λαβόντες εἰ καλοικύντες ἄχοιρο· μάλλον δὲ τὰ μὲν ἐλάμβανον, ἀ δὲ φέροντες οὐκ ἦν γὰρ μὲν εἰδίδουσαν τῷ πτολίμαθι, γὰρ δὲ τῷ πυρί. ὥπως ἀμέλει καὶ βασιλεία δὲ Πέρσων, κείμεθα μὲν ἐπὶ τῷ ποταμῷ, κάλλος καὶ ἅπαν ἔχοντα Περσικόν, ὅσον τε ἐν εἰκοδομήσεσι, καὶ ὅσον ἐν κήποις τε καὶ φυτῶν ὄρεσι καὶ ὄσμαις ἀνδίων. συῶν δὲ ἀγέλην ἀγρίων ἔτρεφον αἰπ'.

ἀπ' ἀνῆκεν χαίρειν, ἐν αἷς αὐ-
τὸν ἐγύμναζεν ὁ Πέρσης, τότε δὴ
Ῥωμαῖος ἐνώχων ἀπαντας, ταῦτα
ᾧ ἐνεπρήθη γὰ βασιλεία, τῶν
ἐν Σέσσις εἶδεν, ὡς Φασίν,
ἀτιμώτερος. καὶ δεύτερα ἐπὶ τέ-
τοις, καὶ τρίτα, ἐπὶ κάλλε
καὶ ἐκείνων λειπόμην, κάλλος
δ' ἔκ ἀμοιῶσα.

CXXIV. τοιαῦτα δρώντες ἐπὶ
τὰς πόλεις πορθημένας ἀφικνεῖται
πόλεις, αἱ τὴν βαβυλωνίαν γῆν
ἀπὸ βαβυλωνίων κοσμοῦσι. ῥεῖ δὲ
αὐτῶν μέσθι Τίγρης ὁ ποταμὸς
καὶ ὠδραμείας ἔχει μικρὸν δεξι-
ῆται τὸν Εὐφράτην. ἐνθάδε ἔκ
ἦν εὐρεῖν ὁ πεσηῖον. εἶτο γὰρ πα-
ρίοιεν οἱ στρατιῶται τοῖς πλοίοις,
ἔκ ἦν προσελθεῖν ταῖς πόλεσιν.
εἶτ' ἐπ' ἐκείνας ἴσιν, ἀπόλλυται
αὐτοῖς αἱ νῆες. εἶτ' ἀπαπλίσ-
σι διὰ τὴν Τίγρησιν, μόχθου
τὴν μέγαν, καὶ μίσαν ταῖν πό-
λεσιν ἐγγίγνεται. τίς ἔν ἐλυσε
τὴν ἀπορίαν; ἔκ Κάλχας εἶπε

quorum venatione sese Persarum
Rex exercebat. At illi lautissimum
omnibus Romanis tum præbuere
epulum. Palatium vero igne va-
statum fuit; eo quod Sufis habe-
tur, ut fama est, nullo ex parte in-
ferius. Imo aliud quoque præterea,
quin & tertium palatium eadem
fata expertum fuit; quorum
utrumque cum priori illo pulchri-
tudine contendere quidem non
poterat, ipsa tamen etiam orna-
mentis suis non destituebantur.

CXXIV. Talia autem patran-
tes nostri, ad eas tandem, quarum
dudum eos tenuerat desiderium,
delati fuerunt urbes: eas videlicet
que veteris Babylonis loco Baby-
loniam terram nostro ævo exor-
nant. Per medias autem duas Ti-
gris labitur amnis, qui paululum
inde digressus cum Euphrate, in-
signi fluvio, jungitur. Huc autem
delatis nullum erat quod seque-
rentur consilium. Sive enim præ-
ter naves milites facerent iter;
hac ratione ad urbes propius ac-
cedere non licebat: sive ipsi (à
navibus discedentes) versus ur-
bes gressum promoverent; na-
ves erant amissuri: sive na-
vibus impositi, per Trigridem
vellent ad urbes deferri; &

labore maximo ad eam rem erat opus, & per medias urbes erat transeundum. Quis itaque hæsitationi isti finem tandem fecit? Non Calchas sane aut Tiresias, aut alius quicumque ex vatum genere. Sed captis quibusdam ex iis qui in vicinia habitabant, ex illis de fossa navigabili Julianus sciscitabatur, cujus ex libris ad eum notitia pervenerat, quæ ab Imperatore quodam olim facta, Euphratem Tigri conjungeret, paulo supra duo oppida. Horum autem captivorum alter, eo quod admodum adhuc esset juvenis, nihil de illa fossa noverat; alter vero, jam senex, necessitate compulsus omnia prodebat. Videbat enim Imperatorem accurate adeo de locis istis verba facere, ac si natus in illa regione esset: ita nimirum, absens licet, ex libris ductum regionum illarum conditionem perspexerat. Omnia itaque senex iste exposuit, tum locum ubi fossa esset, tum quæ ratione obstructa sit; parte ejus, orificio proxima, sementi faciendæ inserviente.

CXXV. Imperatoris itaque nutu omnia remota fuerunt obstacula, moxque fluviorum aquis nudatus apparuit fundus, aqua vero fossæ immissa ad Tigridem naves provexit, sub exercitus conspectu atque presidio navigantes. Cumque ad eos qui in urbibus erant majore

Τειρεσίας, ἢ ἄλλοι ἔδειξάντων. λαβὼν γὰρ αἰχμαλώτους τῶν αὐτῶν περὶ πολλῶν οὐκάντων, ἐξήτει δῶρυχα ναυσίπορον, καὶ ταύτην ἐκ βιβλῶν; ἔργον μὲν παλαιῆ βασιλείας, ἀγνοῦσαν δὲ τὴν εὐφράτην ἐπὶ τὸν τίγρητα τῶν δυοῖν ἀνωτέρω πόλεων. τῶν δὲ αἰχμαλώτων δὲ μὲν δὲ πῶτα ἦν ἕνδεξις ἐπισταμῆς, τῷ δὲ ἐν γῆρα πάντως ὑπὸ ἀνάγκης εἰπόντων καὶ γὰρ ἑώρα τὸν βασιλεῖα περὶ τῶν τόπων ἕως ἀκριβῶς τοῖς λόγοις χρώμενον, ὡσπερὶ τῶν ἐπιχωρίων, ἕτως ἐν τοῖς γραμμασιν ἀπὸν ἑωρακεῖ πάλαι τὴν χώραν. φράζει τῶν μὲν ἐπὶ πρεσβύτης ἕτε ἔστι, καὶ ὡς ἀναχωθεῖσα γὰρ πρὸς τῶν εὐφράτη πάλαι ἔστι.

CXXV. Νεύσαντες δὲ τῶν πρῶτων ἀπὸν τὸ πάλαιμα ἐξήρητο, καὶ τῶν ῥέθρον τὸ μὲν ἔργον ἑώρατο, τὸ δὲ ἦγεν ἐπὶ τὸν τίγρητα πλοῖα ὡς ἀπὸν πάλαι τῶν εὐφράτη. καὶ τοῖς ἐν ταῖς πόλεσιν μεί-

μείζων ἐπιελθὼν ὁ Τίγρης, αἴτε προσλαβὼν τὸν Εὐφράτην, φόβον ἐπήνεγκε μέγαν, ὡς ἂν φησόμενοι τῶν τεχνῶν. ἐμφαίνονται δὴ τῶν Περσῶν τὸ δοκιμύτατον, καὶ καλεῖχον τὴν ὄχθην ἀσπίσι τε λαμπύσαις, καὶ ἵπποις χρυσεύουσι, καὶ τόξοις ἡσκημένοις, καὶ μεγέθει ἐλεφάντων, οἷς ἰσὴν ἔργον: ἀλλὰ σαχύως ἐλθὼν καὶ φάλαγγος. οἱ μὲν ἔν ησαν ἀντιμέτωποι, ποταμὸς ᾗ ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὁ μὲν ἐγγύς, ὁ δὲ βεβιασμέτους, ὁ δὲ τις ἀπώϊερω, καὶ τραχὺ Περσῶν ἔτερα. γὰρ ᾗ κατόπιον ὡμῶς ποπορθημένα, καὶ ἂν διδόντα τὴν αὐτὴν πάλιν ἐλθῆν.

CXXVI. εἰδοῖτο δὴ τόλμης ὑπερφυῖς ὁ κρηρὸς τοῖς ἂν μέλλουσιν ἀπολεῖσθαι λιμῶν, καὶ πάντες ταλαραγμένοι πρὸς ἓνα ἔβλεπον. ὁ ᾗ πρῶτον μὲν αὖ τῶν εὐθυμυμένων εἰς τὸν ἐπαύσησιν, ἰσπώδρομων τε λαάντας, καὶ ἰσπώτας ἐπὶ ἀγῶνα καλῆσας, καὶ ἀθλα κέλησι θείσιν.

aquarum vi Tigris irrueret, utpote qui cum Euphrate hæc ratione fuisset conjunctus; magnum eis ille incussit terrorem, quod muris eorum parvurus neutiqvam videretur. Delecti posthac Persarum in conspectum sese dedere milites, qui ripas occupaverant clypeis fulgentibus, & equis himnientibus, & arcibus exercitatisimis, & elephantorum mole, quibus perinde erat tennes aristas & densas militum phalanges pervadere. Hi itaqve nostris adversi confidebant, atq; ab utroq; latere fluvius erat: alter propior, atqve ille quidem erat is qui vi postmodum fuit superatus: alter vero remotior, prope quem alius itidem Persarum consistebat exercitus. Quæ autem à tergo nostrorum erant regiones, pessime erant evastatæ nec eadem reditum illis concedebant.

CXXVI. Istud itaq; tempus extraordinarium plane aliquod facinus eos audere jubebat, nisi fame perire vellent: omnesqve propterea exterriti in unum Principem oculos directos habebant. Ille autem primo quidem ea fecit, quæ solent illi quibus prospere res suæ procedunt, hippodromum complanare jubens, & ad certamen equites invitans, præmiisque defultoribus propensius. Ηο-
X x z

rum autem Spectatores præter ipsi⁹ milites, hostes, quoque erant. Quorum illi in campo circumposita hippodromo loca occupaverant: isti vero in murorum pinnaculis constituti, Juliani, Ixtitiz signa, quæ solent victores, edentis prædicabant felicitatem, seipfos contra, qui impedire ejus festivitates non possent acerbissime deplorantes. Dum vero eorum cursibus ita delectaretur exercitus, jussu ejus exonerata fuerant naves. Eo quidem prætextu ut dispiceretur, an forte commeatus aliqua ex parte absumtus deficeret: re ipsa vero ideo, quod nihil tale cogitantes milites iis eximproviso vellet imponere. Post cibum itaque sumtum Ducibus convocatis, postquam iis demonstrasset unicam ad salutem viam superesse, ut nimirum Trigridem fluvium trajicerent, quo facto terra undique patente essent fruituri, reliqui quidem omnes silentium tenuere, ille vero cujus maxima erat in exercitu potestas aperte consilium improbavit, à quo eum tam prærupti litteris altitudine, quam hostium ripas tententium multitudinem deterrere conabatur.

CXXVII. Julianus vero & loci & militum suorum licet vel diutissime cunctentur eandem semper fore naturam, hostium vero

Θρασίαι ἢ τῶν θρωμένων ἕτω πρὸς τοῖς οἰκειοῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι. οἱ μὲν κάτω περικαθήμενοι τὰς ἀμίλλας, οἱ ἢ ἀπὸ τῶν ἐπαλξεων τὴν μὲν μακαρίζοντες, ὡς ἂν ἐν ταῖς εὐφροσύναις τῶν νεικηκότων ἔντα, σφᾶς δὲ αὐτοῖς, ὡς ἂν ἐκ ἔχοντος τὰς τε κωλύουσι θρηπῆτας. ἐν ᾧ δὲ τοῖς θρωμοῖς τῶν ἰκπεσῶν ὁ τραχὺς ἐψυχολογῶντο, καὶ τῶν φοβῶν ἐκ ἑξυγγέλσεως ἦσαν αἱ νῆες. τῷ λόγῳ μὲν ἕως ὅφθειν τὸ σίγησιον εἰ πῆ ἑξυγγέλσει, τὸ δὲ ἔργον ἦν, ἔπειθ' ἔχοντος ἐξαιφνης ἐμβιβᾶσαι τὰς θρασιώτας ἐβέβησε. δεδειπηκότας τοῖσι αἰγῆρας τὰς ἐν τέλει, καὶ δείξας ὡς μία λείπειται μὴ πρὸς σωτηρίαν ὁδὸς (Τιγρῆτα Δισβάνης γῆς ἀνεραῖε παλῶ ἀπολαύειν ἔχων) τὰς μὲν ἄλλους ἔχε σιγῶντας, ὑφ' ᾧ δὲ ἦν ἡ δυνάμειος τὸ πλεόν, αἰτίελοις τὰ τε ὑψεῖς ἔκρημων, καὶ τῶ πλείθει τῶν πολέμιων φοβῶν.

CXXVII. ὁ δὲ τὴν μὲν ἑξυγγέλσει φύσει καὶ Δισβανῶν τὴν αὐτὴν ἑσπῶν ἔσταθ, τὰς πολέμιοις

μίαις δὲ πλείονας. ἕτερον ἄνδρα
 ἐκέλευε, καὶ προεῖπεν, ὡς κρα-
 τήσει μὲν ἔτι, καὶ ἄνευ δὲ
 τραύματι. τὸ δὲ αὐτὸν τῇ
 χειρὶ δέξασθαι, καὶ ἔτι τῇ χειρὶ
 προσέθηκε καὶ τὸ πάλιν τὸ
 μικρὸν δεήσει Φαρμάκῳ. καὶ αἱ
 μὲν νῆες ἦσαν ἤδη τὰς μαχομέ-
 νων. ὁ δ' εἰσήκει βλέπων εἰς ἑ-
 ρανὸν, ὡς δὲ ἔλαβεν ἐκείθι τὸ
 σύνθημα, δίδασιν αὐτὸ τοῖς ἡ-
 ξιάρχουσιν, οἱ δὲ τοῖς ἄλλοις, ὡς
 αἰὶν τε μάλις δι' ἡσυχίας. οἱ δὲ
 ἔπλεον τε καὶ ἐξέβασον, αἰσθη-
 σίν τε ἤδη τοῖς ἐγγύς παρεχούσιν
 καὶ βαλλόμενοι. ἀλλ' ὅμως ὅν καὶ
 ἂν ἐν εἰρήνῃ τε καὶ μηδενὸς ἔργου-
 τῶ μεθ' ἡμέραν ἔυζωνοὶ κρη-
 μνὸν ἐθάρρησαν, ἀλλ' ὅμως οὐ
 πλίται, τὰς πολεμίας ὑπὲρ κε-
 φαλῆς ἔχουσαι ἀναβέβηκασιν. ὁ-
 πως, καὶ δ' ἂν νῦν ἔχοιμὲν ἐρωτη-
 θήσιν εἰπεῖν ἄνω καὶ ἀνθρώπων
 μάλλον ἢν τὸ ἔργον, ἢ θεῶν τι-
 νῶν ταῖς αὐτῶν χειρὶ μετὰ τοῖς
 τῶ ἑκάστοι.

numerum incrementa (simoras
 necesse pergant) acqvifiturum
 esse respondit. Quo facto alium
 quendam sententiam dicere jus-
 fit, qui ei praxidixit, fore quidem
 penes illum victoriam, non sine
 vulnere tamen. Illud vero manu
 ipse esse infligendum addidit, eo
 quod cujus manu infligi deberet
 nominato: imo & id adjecit, per-
 exigua opus illud esse habiturum
 medela. Jamque navibus milites
 fuerant impositi: ipse vero in cœ-
 lum erectis constitit oculis, cumque
 tesseram inde accepisset, tribunis,
 quam maxime fieri poterat secre-
 to, & per hos reliquis eam reddi-
 dit. Atque ita navigabant illi, navi-
 busque exicendebant, jamque proximi
 ex hostibus eos adventare per-
 cipiebant, qui tela etiam in eos
 conjecerunt. Verum nihilominus
 ripam praxruptam, quam pacis
 tempore, nemine obsistente, me-
 dia luce, vestibusque & armis non
 impediti, tentare vix ausi fuissent;
 nocturno tempore vix ausi fuif-
 sent; nocturno tempore, & qui-
 dem armati, hostibus capiti immi-
 nentibus conscenderunt. Quod
 qua ratione fuerint executi, ne
 nunc quidem interrogatis nobis
 dicere est expeditum, adeo non
 hominum istud erat opus, sed Dei
 cujusdam, manibus suis quemli-
 bet militum sublevantis.

CXXVIII. Ripa vero conscensa cædes statim miscentes, eos quidem qui surrexerant obtruncarunt, alios vero, majorum somniorum eis facti autores, dormientes interemerunt. Nullaque alia re vigilantium conditio melior erat conditione dormientium, quam quod illi quæ patiebantur distincte perciperent: si quidem nostros irruentes repellere illi quidem potuerint. Cum autem noctu & in tenebris ista gererentur, multi quidem in homines multi in arbores quoque gladii vibrabantur. Harum autem percussarum sonitus quem edebant signum erat: hominum vero qui vel accepissent jamjam, vel acciperent, vel accepturi vulnus essent, morientium itidem & supplicantium, undiqueque exaudiebatur clamor. Nostri vero cædes edentes gressum promovebant: tantumque terræ oblectum occisorum cadaveribus fuit, quantum mortuorum millia sex obtegere valeant. Et nisi prædæ inhiantes defunctorum inhæsisserint cadaveribus, sed ad urbis portas procedentes eas vel aperuissent vel effregissent; occupata certe Ctesiphon, urbs tantum ubique celebrata ab eis esset. Verum aliter facientes aurum tantum atque argentum, & equos prostratorum sibi compararunt: posteraque illucescente die

CXXVIII. τῇ δ' ἔν ἀναβάσει τὸν φόνον σιωπάσαντες, τὰς μὲν ἀνίσταμένους κατήγευκαν, τὰς μὲν ἀνίσταμένους κατήγευκαν, τοῖς δὲ κακὸν ἐπισάντες ὄναρ ἔτι κατ' εὐδοκίας ἐκλεων. οἱ δὲ ἀφουπιδέστες ἰσοῦτον εἶχον τῶν κοιμημένων πλέον, ὅσον ἤδεσαν ἢ πᾶρα ἄλλω ἐπὶ ἀμύνεσθαι γὰρ τὰς ἐπιχειρήσεις εὐδὲ τύχης ἦν. οἷα δὲ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ πολλὰ μὲν ἐφέροτο καὶ τῶν σωμάτων ξίφη, πολλὰ δὲ καὶ τῶν δένδρων· ἐδήλα δὲ τὰ ὅσα ἐκλύπηον, οἰωμένη δὲ ἡκεῖνο τετραμήλιον, τήρωσκομένον, μελλόδηλον, ἀπολλυμένων, ἰκθινούλητον. οἱ δὲ προήσαν σφάτσητες, καὶ τῆς γῆς ἰσοῦτον ἐκέρουον τοῖς τῶν πεπρωκότων σώμασι, ὅσον εἰ καλύψαιεν ἑξακιχίλιοι περσὶ. εἰ δὲ μὴ σκύλον ἐπιθεμία πρὸς τὰς ἰεθνεώτας διέτριψαν, ἀλλ' ἐπὶ τὰς πύλας αἰξάντες ἢ ἀνίσταν, ἢ παύσαν, εἶχον ἀν' Κτησιφώνη τὴν πολυμήνησαν, ἣν δὲ χρυσὸν μὲν, καὶ ἀργυρον, καὶ ἵππους τῶν ὀχυμένων, ἐκλήωντο, αἶμα δὲ ἡμέρα πρὸς ἵππας

πίτας ἠνάγκαστο μάχεσθαι. οἱ
 ἰα μὲν πρῶτα ἐλύπετο, ἐπειθε
 ἕφ' ἐνὸς ἐξ αἰμασιᾶς ἀναδραμόν-
 τος ἑραλιώτη κυκηθίης ἐφυγον.
 ἀλαλαίνε ἢ τὸ λοιπὸν ἑραλίππε-
 δον, καὶ ἴσταν πανλαχοὶ ἴξ
 ὀφθαλμὸς φερώνων μὲν θαύμα-
 ἴος, οἱ κλεινοὶς ἐπιπλων
 ἀύλις τῷ ποταμῷ. καὶ ὁ Πέρσων
 Τίγρης τῷ Πέρσων αἵματι χρω-
 θεις ἔρρει.

CXXIX. λογίζεσθαι δὴ τις ἴσας
 ἐκείνων εἰς τὴν ἡμετέραν εἰσβολὰς
 καὶ τὸ καθεύκασον ἔργον. ἢ πα-
 ραβαλλέτω ταύτην τὴν μίαν ἴσας
 συχαῖς ἐκείνας. ἢ τάχα εὐεῆσαι
 λαμπρὰ μὲν ἐκείνα, πολὺ δὲ
 μῆζω ταυτά. καὶ τὰ μὲν εἰδε-
 νός ἀπαιτῶντος πεπραγμένα, τὰ
 ἢ ὄντων τῶν μαχομένων τῶν ὀλμη-
 μένα. ὡς εἰ τις εἰρηλο Πέρσας,
 εἰ ἐβέλουτ' ἂν μήτε ἀ δεδράκασι
 δεδρακέναι, μήτε ἀ πευόνθασι
 πεπονθέναι, πάντας ἂν εἰπεῖν ἀ-
 πό τῆ βασιλείας ἀρξάμενος, ὡς
 ἐπὶ πολλῶ τὰ τότε ἐνίκων. γνοίη
 ἢ ἂν τις κακείθεν Κωνσάντιος
 γὰ ἐν εἰδημῶ τῶν εἰσβολῶν εἰς
 αἰτήσιν ποσσῶν ἠναγκάσθη πεσεῖν.
 ὁ ἢ ὦν ἔφην πεπραγμένων ἔπεμ-

cum equitatu hostium manus con-
 ferre coacti sunt. Qui primo qui-
 dem impetu gravis admodum no-
 stris fuit: mox tamen ab aliquo
 militum nostrorum ex sepe pro-
 currente perturbatus fugam ar-
 ripuit. Reliquus igitur etiam flu-
 vium trajecit exercitus, cumque
 oculos isti quacunqve versus cum
 stupore circumferrent; in fluvio
 se lavabant stragis illius autores.
 Fluxitque Persarum fluvius Tigris,
 Persarum sanguine infectus.

CXXIX. Jam igitur quæso ali-
 quis Persarum in nostras terras in-
 vasionem, patrataque singulis faci-
 nora secum expendat: cumque illis
 tam frequentibus unicum hancce
 comparet. Moxque eum depre-
 hensurum puto, præclara quidem
 illa esse, sed ab istis tamen longif-
 sime superari. Illa namque resisten-
 te nemine, hæc vero multis oc-
 currentibus, ut pugnarent, fuere
 patrata. Adeo ut si quis rogaret ex
 Persis, an non ea quæ fecerunt non
 fecisse, necque ea quæ tulerunt, pas-
 sos sese esse malint? omnes facti
 à Rege initio facturi sint, multum
 ab his quæ Julianus gesit, ea
 quæ illi fecerunt vinci. Ejus-
 dem autem rei hoc quoque habeo
 argumentum. Nunquam eo Per-
 sarum irruptiones Constantium
 adegerunt ut pacem posceret. At
 vero Persarum Rex, cum ista quæ
 hæcte-

Y y

hactenus exposui patrata essent, aliquem misit, qui peteret ut bello jam finis fieret, & simul polliceretur amicum victori fore regnum suum, si ulterius progredi nollet.

CXXX. Ille autem qui ejus rei gratia venerat, vir natalium nobilitate conspicuus, ad fratrem ejus a quo missus fuerat ingressus, (iste enim cum nostris expeditionem illam contra Persam susceperat,) genua ejus tetigit, & ut cum Imperatore colloquendi copiam sibi faceret rogavit. Hic itaque statim cum gaudio ad eum, & tanquam acceptissimum nuntium afferret subridens, accessit, remque omnem exposuit, evangelia sese accepturum existimans. Julianus vero tacere eum, tacentemque Legatum dimittere jusfit, quia & ut cognitionem, (cum Persarum Rege sibi intercedentem,) conversationis eum illo causam fuisse fingeret, praecepit. Componere enim bellum nullo modo volebat, pacis vero mentionem militum impetum retundere putabat. Illi enim, uti arbitror, ubi pugna supersedere se posse norunt, male in ea se gerunt si committere illam adigantur. Atque propterea intradentes conclusum retineri suave pacis nomen mandavit. At quis quavis alius, monstraturus suis

ψε τον δεσπόμνον ἐησάθ'· οἱ σῆ-
ναι τὸν πόλεμον, καὶ τὸν νει-
κηκότα ἔ· πλείον' ἀποχόμνον
Φίλιν ἔχει καὶ σύμμαχον τὴν
αὐτῆ ἀρχήν.

CXXX. καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τέλει
ἤκων τῶν εὖ γεγονότων, εἰσελ-
θὼν ἄς τὸν ἀδελφὸν ἔ· πέμψαν
τ'·, μεθ' ἡμῶν ἐπ'· ἐκείνον
ἰόντα, γονάτων ἀπ' ἰσθμ'·, ε-
δέιτο κοινῶσαι βασιλεῖ τὸν λόγον·
ὁ δὲ κ'· σπυδῆν τε καὶ μεθ' ἡδο-
νῆς, ὡς δὴ χερσὶν τι μπισαν,
ἤλθε μειδιῶν, καὶ δαγῶσα, καὶ
δῶρα προσέδωκε τῶν λόγων· ὁ
δὲ αὐτὸν τε σιγαῶν ἐκέλευε, καὶ
τὸν ἤκοντα ἀποπέμψαι σιγαῶντα,
καὶ συγγενίαν τὴν πρὸς αὐτὸν
ἐκείνῃ πλάσαι ἢ σιωπίας πρέ-
φασιν· ὅτε γὰρ καλαθέσθ τὸν πό-
λεμον ἤξια, τότε ἢ εἰρήνης ὄνο-
μα δεσπὸν ἐνόμιζεν ἀμβλύναν στρα-
τιώτην· ὁ γὰρ οἶμα πεσοθεῖς ὡς
ἔξῃσι μὴ μάχασθ, κακῶς ἀναγ-
καζόμεθ'· μάχοιτο. Διὰ τῆτο
ἔσω τῶν ὀδύων προσέταξε μέ-
νειν τὸ γλυκὺ τῶν σπονδῶν ὄνο-
μα. Καὶ τοι τίς ἔκ'· ἂν ἐνδει-
κνύμε-

κτύμῳ τοῖς ἐαυτῶ πείσει τι δε-
δύνηται στρατηγῶν, ἤγειρε σύλλο-
γον ἐπ' ἀκροάσει τῶν ῥημάτων;

CXXXI. ἀλλ' ἔτι γε ἐπὶ
συνθήκας καλέμῳ, ἢ τεί-
χει προσελθῶν, ἐπὶ μάχῃ
τὰς τευχῆρας ἐκάλε. γυναικῶν
μὲν εἶναι λέγων ὁ πράττωσιν, ἀν-
δρῶν ἢ ὁ Φεύγουσι. τῶν ἢ εἰπόν-
των δεῦν τὸν βασιλέα ζητεῖν, κα-
κείτω δεκανύειν αὐτῶν, ἐπεθύμη-
σε μὲν Ἀρβηλα πῶ ἰδεῖν, καὶ
διελθῶν, ἢ ἀπευ μάχης, ἢ
καὶ μαχασάμεν, ὡς μὲν τὸ
Ἀλεξάνδρου νίκης τὸ ἀντίθε καὶ
ταύτην ὑμνεῖσθαι. καὶ γνώμη ἦ
εἶχεν ἐπιβῆναι πάσης ὅση Πέρ-
σαις ὀρίζη τὸ κράτῳ, μάλ-
λον δὲ καὶ τὸ ὁμόρον. καίτοι μη-
δότερας αὐτῶ μοίρας ἐλθέσθαι,
μήτε τὸ οἰκείας μήτε τὸ συμ-
μάχης, τὸ μὲν ἀδικία ἔ τὸ
ἔθνη ἔχουσι. ἢ δὲ, ὡς Φα-
σι κατ' ἀρχαῖς εὐθὺς τοξοθέν-
των τινῶν ἐν τῷ Τυγγητῇ λοκομένων,
μᾶλλον αὐτῆς ἐγῆσατο τὸ μάχεσθαι
πρὸς αὐτῆς καὶ ἅμα ἦτε ἠγε-
μόνων Φειλονεικία βαθυμέν τῶν
ἀεχομένοις ἐπέτρεπεν. ὅποτε γὰρ
ἀετῶ κινή, μᾶλλον αἰτεῶ στα-

quantum auspiciis suis valuerit,
ad concionem exercitum non ad-
vocasset, ut de rebus istis ad eos
quoveqve notitia perveniret?

CXXXI. Verum Julianus ad
pacem provocatus, mœniis ap-
propinquans ad pugnam, colloca-
tos in iis milites, provocavit, mu-
lierum id esse ajens quod faci-
ebant, id contra quod refugiebant
virorum. Cumqve illi responde-
rent, ut Regem quzreret, oportere,
atq; illi sese ostenderet; Ar-
belam videndi atqve per eam transe-
undi eum desiderium incessit;
quo scilicet post reportatam ab
Alexandro victoriam, hoc quoveqve
quans ipse reportaturum se ibi
sperabat celebraretur. Imo in
animo habebat, omnem terram
qua Persarum continetur poten-
tia, quin & vicinas illi regiones
pervadere. At licet auxiliorum
(quæ expectaverat) neutra, neque
suorum neq; Socii (Armenii) ad-
ventarent; cum nempe ista Re-
gis illius gentis perfidia, illa vero
hoc fuerit remoratum, quod, uti
ajunt, sub initium statim nonnul-
lis in Tigride sese lavantibus ho-
stium telis, confectis, pugnam
cum eis committere ausi non fue-
rint: quodqve Ducum & tribuno-
rum inter se contentiones otium
militibus fecerint: uno enim pro-
movèri exercitum volente, alter
eum

eum ubi erat subsistere svadens, eo quod gratiora svaderet prava- luit) non tamen id Imperatoris fregit animum. Verum absentes parum quidem probavit, eadem tamen, ac si præsentes essent, face- re sustinuit, ipsamque Hyrcania, atq; Indorum flumina, animo ejus jamjam obversabantur.

CXXXII. Cumque jameo uni- versus spectaret exercitus, jam- que iter alii essent ingressi, alii ve- ro ad illud ingrediendum sese ac- cingerent; Deorum aliquis eum ab illo avertit, reditus, ut in pro- verbio est, meminisse jubens. Na- ves autem quicquid contra opti- mates statuerent igni permisit, il- li enim potius quam hostibus e- rant permittendæ. Optimo su- tem consilio factum id fuit, eo quidem cujus potissima in exerci- tu erat autoritas repugnante, Ju- liano vero ut fieri id permetteret tandem obtinente. Celerrimo enim maximoq; impetu Tigris in- proras navium irruens, efficiebat, ut complurium manibus opus illæ haberent, oporteretq; plusquam dimidium exercitus iis protra- hendis adhiberi. Hæc ipsa vero ra- tione quo minus pugnare possent milites impediabantur, imo & cum iis reliquo exercitui à pugnis erat abstinendum. Præterea ignis illa mollius sese gerendi incita-

σαντων, χαριζόμενον ἵπκιδεν. ἔ μὴν χείρω γε ἴσῳτα ἐποίησεν τὸν βασιλέα. ἀλλ' ἔτι ἐπήκει μὲν ἀπίστας, πράττειν δὲ ὅσα περ ἂν εἰ παρήσαν ἤξιεν, καὶ πρὸς τὴν Ἰρκανίαν ἔτεινε τὸν λογισμὸν καὶ τὰς Ἰνδῶν πόλιντας.

CXXXII. ἤδη δ' ἔ στρατιάς ἐπὶ ταῦτα ὠρημένης, καὶ τῶν μὲν πορευομένων, τῶν δ' εὐσκευαζο- μένων, θεῶν τις ἔ μὲν ἀφίστησι, κέσθ τε καὶ τὸ ἔκπῳ παρήκει μὲ- μνησθ. τὰ πλοῖα δὲ πρὸς τὴν προτέρα βυλὴν ἀφείτο πυρὶ, καλεῖν γὰρ ἦν ἢ ταῖς πολεμίοις. ταυτὶν δὲ εἰκότως ἰδρᾶτο, καὶ ἔ πρόβρω. μὲν ἔ βυληθείη, ἡ δὲ ἐπανιέναι ἐνικῶν. ὅξος γὰρ ἔ πολὺς ὁ Τίγρης ἐμπίπλων ταῖς πλώρας, πολλῶν ἠνάγκαζε δεῖ- ασ χερῶν τὰ πλοῖα, καὶ ἔδει τῆς ἀνέλκοιτας ὑπὲρ ἡμισυ. ἔ στρατίας γενέσθ. τῶτο δὲ ἦν κρη- τείας μὲν τὰς μαχομένους, ἔχε- ασ δὲ ἀμαχί μὲν ἐκείνους τὰ ἄλλα. πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὴν εἰς τὸ

τὸ μαλακίερα ἑσθλάκησιν ἀνηγή-
κει τὸ πῦρ. ὁ γὰρ μηδὲν ποιεῖν
ἐθέλων, ἀρρωστῆν σκηπτόμενος ἔ-
κειτο καθυπνῶν ἐν πλοίῳ. πλοίων
ἢ ἕκ ὄντων ἀπᾶς ἦν ἐν ὅπλοις.

CXXXIIH. ὡς τοίνυν εἶδε
σφόδρα βυλομένοις ἦν ἔχεν ναυδὲ
Ἰουσαύτας, εἰδείξε τὸ μηδὲ τὰς ὑπο-
λειφθείσας, αἱ δὲ ἦσαν περὶ
καίδεκα γαβυρῶν εἰνεία πεφυ-
λαγμένα, μὴδὲ ταύτας ἀρκέ-
σαι σῶσαι. βιαίστερος γὰρ ὦν καὶ
ναυῶν τέχνης, καὶ τῆ ἀλλης
πολυκαρίας ὁ πόρος, αὐτὰς τῆ
καὶ Ἰὺς ἐμπλέοντας εἰς τὰς τῶν
πολεμίων χεῖρας ἐξέβαλεν. ὡς εἰ
θεὶ κατηγορεῖν ἐκείνῃς ἔπυρος τῆς
ἐξημεωμένους, ὁ Πέρσης ἀν εἰκό-
τως ὁ μεμφομένῳ εἶη, καὶ
πολλάκις γο, ὡς φασιν ἐμέμ-
ψατο.

CXXXIV. ἔτω μὲν ἔτι Τίγρη-
τος πίνουσις ἐχώρει κατ' ἀριστε-
ρὰν χεῖρα τὸν ποταμὸν ἔχοιτες.
καὶ διὰ χώρας ἦσαν τῆ προλιέ-
ρας αἰμείνονος, ὡς οἷς εἶχον
αἰχμαλώτοις θάρρηως προσεβίθε-
σαν. ἐπεὶ δὲ τῆ μὲν πεφύτευμέ-
της ἐπὶ τέλει, τῆ δὲ ψιλῆς τε

mentum militibus abstulit. Quis-
quis enim nihil facere secum sta-
tuisset, agrum se esse simulans, in
nave somno jacebat indulgens.
Naves vero cum nullæ amplius
essent, nemo non erat in armis.

CXXXIII. Imo vero non li-
cuisset iis tot retinere naves, licet
vel maxime voluissent, inde pa-
tuit, quod ne illas quidem quas
superstites reliquis manere julle-
rat, quindecim inquam istas, quæ
ut pontibus struendis infervirent
fuerant servatæ, salvas præstare
potuerint. Cum enim vehemen-
tior fluminis esset impetus, quam
ut vel nautarum arte vel tot tra-
hentium manibus vinci posset, &
naves & impositos eis vectores in
hostium manus conjecit. Adeo
ut si eos, quorum jactura fuit, i-
stum ignem reprehendere oport-
teat, Persis omnino illud sit faci-
endum, qui etiam ut fama est sæpe
de eo fuere conquesti.

CXXXIV. Sic itaque Tigride po-
tum suppeditante procescit exer-
citus, ad sinistram manum flu-
vium habens. Fecitque iter per
Regionem multo quam prior e-
rat præstantiorem, quam obrem
captivos (quos nactus fuerat viz
ductores) cum omni fiducia & se-
curitate secutus est. Cum autem
finibus plantis & arboribus confi-
tæ regionis jam superatis, in me-
dio

dio esset regionis istis quidem destituta, cetera nihil illa deterioris; edixit exercitui Julianus, ut de viginti dierum commeatu sibi prospiceret. Tantum enim aberant ab optima urbe, in nostrarum Regionum finibus posita. Tunc itaque primum Persarum acies in conspectum se dedit, & militum numero satis apte disposito, & auro in armis refulgente quamplurimo conspicua. Cumque excursorum nostrorum nonnemo ab iis fuisset prostratus, eoque facto omnis exercitus ad manus veniret; neque equites neque pedites scutorum nostrorum ferre potuerit conspectum, sed inclinata acie fugam statim arripuerunt, in sola illa militaris scientiæ parte maxime exercitati.

CXXXV. Post hæc autem nulla amplius fuit instructa acies, sed infidiæ tantum, & ignobiles paucorum equitum prurptiones, nostri scilicet exercitus postrema ex fossis quibusdam asilientium, & tum quoque cædi potius quam cedere solitorum. Nostri enim pedites, equitum Persarum lanceas corpore inclinato subeuntes, gladio confosis equis, utrumque & equitem & equum prostratum in terra tenebant, & illum quidem ad vulnus accipiendum quam maxime opportunum, utpote ferrei

καὶ εὐδὲν Φαυλοτέρως ἦσαν ἐν μέσῳ, κηρύττει σίβηλα Φέρεαδ τὸν στρατὸν ἡμερῶν εἰκοσι, τοσαύτη γὰρ ὁδὸς ἐπὶ τὴν ἀρίστην τε πόλιν, καὶ αἶμα τῶν ἡμετέρων ἄμφοροι. ἴσως δὲ πρῶτον ὁράται Περσικὴ ὤψις, πλῆθος γὰρ αἰτακίων, χρυσὸς πολὺς ἐν τοῖς ἀπλοῖς. πεσσὺν δὲ ἡμέτερον τινὸς προμάχου καὶ συμπεσοῦντων ἀπείρων, εὐδὲ ἰππεὺς εὐδὲ ὀπλίτης φεύγουσας παρ' ἡμῶν ἀπέιδας, ἀλλ' εὐθύς ἐκκλινάσθαι ἐφύγον, ἐν γὰρ τοῖς ἡσκηκότες τῷ πολέμῳ τὸ μέγιστον.

CXXXV. καὶ ἔπειτα ὤψις ταῖς μὲν εὐδὲμία, κλοπαὶ δὲ καὶ ἀγενεῖς ὀλίγων ἰππέων ἐφύδοι, τοῖς ὑστάτοις ἐκ τὰ φρονεῖν ἐπιπηδῶσαν, εὐδὲ γὰρ κλεινόντων μάλλον ἢ θηροκτόνων. ἔπειτα ἰππέως ὑπὸν ὀπλίτης τὸ δόρυ ζήφει τὸν ἵππον ἀναρήγων αἰμωδία εἶχεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἔτοιμόν γε εἰς πληγὴν τὸν ἐν τῷ χαιτῶνι τῷ σιδηρῷ. οἱ μὲν γὰρ προσιόντες γὰρτα ἔπαχον· οἱ δὲ πέρρωθεν ἰσχυροῖς οἱ τοξόται γοβέλ.

βέλῃ αἰφίης ἐπὶ γυμνὰ ἔ-
τραλιώτη τὰ δεξιά, πρὸς αὐτὰς
τὴ βλέπειν ἠνάγκαζον, καὶ ἄ-
λλῃ προίεναι. προήσαν μὲντοι,
καὶ τὸ νέφῃ ἐκ ἐκώλυε τῶν
βαλῶν εἰς ἅπαν. εὐλαύνων δὲ
πασιχαῖ τὸν ἵππον ὁ βασιλεὺς
ἐπικέρει τῷ παρομβῶ, λόχος
τε ἀπὸ τῶν ἐν ἀδία τοῖς δεομέ-
τοις ἄγων, καὶ τὴς ἀρίστους τῶν
τραλιηγῶν ἐπὶ ἕραν πέμπων μίχρη
ἀλλ' ἔν ταυτῶ, ἐκῶνος τὴ νι-
κῶν ἐχμῆρει, καὶ ἐμὸν λέγειν
ἠδύ.

CXXXVI. τὸ ἢ ἐπέδρα ὦ
Ἰουλί, καὶ μεταβολαὶ τύχης,
ἐφ' ὅσον ἀγομαὶ λόγον. βάλει-
θε στήσω τὰ λοιπὰ, καὶ σή-
σω τὸν λόγον ἐν τοῖς ἐμφημοσί-
οις; πολλὰ ἡμῖν, ὦ παρόν-
τες, ἀντὶ τ' οἰμωγῆς ἀγαθαὶ
γένοιτο. τί ἔν δὴ δοκεῖ, κλι-
ομῶν ἢ λόγομῶν; εἰσπάτε τῶ
ἐμῷ ἔργῳ πλήτεαδ, τὸν ὅ λό-
γῳ ἀπαίειν. ῥήσιον δὴ, καὶ δό-
ξαν ἐκ ἀληθῆ πρὸς τὴ τολουτῆς
παντίον.

thoracis onere suppressum. Sa-
gittarii autem eminus noxam in-
ferre valentes, dum tela in mili-
tes à dextro latere frequentia
committebant, eos ut & intentos
ad illos haberent oculos, & proce-
derent tardius adegerunt. Per-
rexere tamen in itinere, neque in
eo telorum nube sese impediri
passi sunt. Imperator enim equi-
tes quacunq; opus esset adducens,
parti exercitus afficit subsidio
semper erat, tutasque ab iis apud
quos tuta omnia erant, ad eos ab-
ducebat qui opus illis haberent.
Ducum vero optimos quosque ad
tuenda exercitus postrema ablega-
bat. Huc usq; itaque victor semper
Julianus processit, ego vero cum
voluptate orationem protraxi.

CXXXVI. At vero quæ sequun-
tur o Di! quæ fortunæ vicissitu-
dines! qui mihi sermo deinceps
instituendus! An ut silentio pre-
mam reliqua jubetis, finemque fa-
ciam orationi lætioribus? Multa
vobis, o Auditores, obmissos
nunc gemitus obveniant bona.
At quid vobis denique faciendum
videtur? an finiri orationem an
continuari placet? Equidem vi-
demini re enarranda externari om-
nes, ut loqui tamen pergam à
me exigere. Loquendum itaque &
ut facessat tandem falsa de exitu
Juliani opinio efficiendum.

CXXXVII.

CXXXVII. Nimirum cum de rebus suis Persa jam desperaret, omnibusq; manifestum esset debellatum jam cum eo esse, ipseque timeret ne optimis Regionib⁹ suis occupatis, nostri in iis hybernant: jamqve designasset Legatos, & dona parasset, in quorum numero corona etiam erat; atq; adeo in eo esset, utin sequenti die cum supplicibus verbis emitteret, pacisque conditiones à Juliano acciperet: Dum per universum exercitum alii quidem hostes eos appetentes depellendo, alii: vero quibus graves ei non erant iter faciendo essent occupati: vehementis autem derepente protella pulverem excitaret, cœlum nubibus obduceret, atq; his qui facinus aliquod machinarentur ad illud perficiendum quasi suppetias ferret; Imperator perruptas exercitus partes rursus sibi invicem juncturus, cum unico latellite sese proripuit. Hasta vero equestris in eum inertem illata, præ nimia enim, ut ego quidem arbitror, confidentia ne thoracem quidem induerat, per brachium in latus irrepfit. Sicqve in terram devolutus fortissimus Princeps, cum sanguinem cerneret profluentem, id quod evenerat sibi, occultare cupiens, eqvo rursus concenso, cum vulnus ei illatum sanguis proderet, semper iis quibus pro-

CXXXVII. ἀπειρηκότες. ὅδ' ἦ-
 δη τῷ Πέρσῃ, καὶ σαφῶς κα-
 ταπεπολημένοι, καὶ δειότες μὴ
 τὰ κράτιστα τ' αὐτῷ γῆς. κα-
 ταχόητες ἐπιχειμάσωσι, καὶ πρέσ-
 βεις ἐλομένοι, καὶ δῶρα ἀριθ-
 μῶντες, ἐν οἷς ἦν καὶ στέφα-
 νος καὶ μέλιτον. δὴ ταύ-
 τας τ' ἐπιπέσης σὺν ἐκείνῃ
 πέμπων, καὶ παρὶν ἐκείνων τῶν
 σωθηκῶν ὀρεῖται. διὰ πάσης μέν-
 τοι τ' ἰατρῶς, τῶν μὲν τὰς πρόσ-
 βάλλοντας ἀμυνομένων, τῶν δὲ
 τῆτο ἐκ αἰσθητομένων προίοντα,
 αἰγίδος ἢ ἐξάφνης λαμπρᾶς κί-
 νη τε ἐπεγελάσης καὶ νέφη σωμα-
 γύσης, καὶ τοῖς βυλομένοις τε
 κακουργεῖν σωμαρομένης, ὁ μὲν
 βασιλεὺς ὡς σωθήσων τὸ διὰρρα-
 γὲν ἴσχυσε σὺν ἐνὶ θεράποντι.
 δόρυ ἢ ἰσπέως ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθεῖν
 ἄοπλον, ἦ δ' οἰμασφόδρα
 κρατεῖν ἔδδ' ἐφραξάτο, διὰ τὸ
 βραχίοντος δραμῶν εἰς τὴν πλαυ-
 ρὴν εἰσίδου. καὶ περὶ ἐπὶ γῆς
 ἔγενναί, τὸ αἷμα ὀρῶν κα-
 τάρρειον, κρύπτεν ἐθέλων τὸ
 συμβᾶν, ἐπὶ τὸν ἴππον αὐτοῦ
 ἀναβάς, ἐπειδὴ τὸ αἷμα τὴν
 πληγὴν ἤλεγχεν, εἰβόα καθ' ἑ-
 ἑς

ὅς αἰεὶ γίγνοιτο μὴ δεδιέναι τὸ τραῦμα, μηδὲ γὰρ θάνατον ἔχειν.

CXXXVIII. ἔλεγε μὲν ταῦτα, ἔδει δὲ ἡτῆστο, καὶ κομιζομένη πρὸς τὴν σκητὴν, καὶ τὴν μαλακὴν εὐνήν, τὴν λεοντίνην, καὶ τὴν φορυλόν, τῶν δὲ ἢ ἐκείνην τραυματίαν. τῶν ἰατρῶν δὲ μὴ εἶναι σωτηρίαν λεγόντων, δεξάμεν δὲ θάνατον τὸν λόγον ἢ τραυματίαν, πάντες μὲν ὠλοφύροιστο, πάντες δὲ ἐκόπτοιστο, ὡς δὲ πάντων δὲ ἢ γῆ δάκρυον ἐβρέχετο, τὰ ὄπλα δὲ τὰς χεῖρας ἐκφυγόντα ἔρριπτο, ὡς δὲ ἢ μὴδ' ἀγγελον ἐκείθεν ἀναστρέψεν οἰκάδου.

CXXXIX. ὁ δὲ Πέρσης δῶρα μὲν ἅ τὰ τετὰ πέμπειν ἔδει, θεοῖς σωτηρίαν ἀνέθηκεν, αὐτὸς δὲ τὴν εὐωδύαν παρεθέτο τραπέζαν, πρότερον Ἰουδαῖοι ἀνὶ ἐκείνης ποιῆσαν, ἐκόσμησέ τε τὴν κόμην καὶ τὸν νόμον κατέραθυμημένον πάντα τὸν τῶν κινδύνων χρόνον. ἃ δὲ χάσματι γῆς ἀφανισθέντων παροῦσι τῶν ἐναντίων ἐπράττειν ἂν, τῆτοις ἐνὸς ἐκείνης τελευτήσαντος ἐχρήτο. ἀμφοτέρω τοίνυν ἔθεντο ψῆφον, εἰς τὴν ἐκείνην γνώμην τὰ πράγματα ἀνακτεῖσθαι Ῥωμαίοις, οἱ μὲν οἷς ἐπένθεν, οἱ δὲ οἷς ὠρῶντο. καὶ οἱ

piorerat occlamabat; ne ad vulnus suum exhorresceret, utpote quod letale nihil habeat.

CXXXVIII. Et ista quidem dicebat, veruntamen malo vincebatur tandem, & ad tentorium suum deducebatur, mollemque lectulum suum: pellem nimirum leoninam & stoream: hoc enim stratum erat illius. Cum vero Medici insanabile vulnus ejus esse pronuntiarent, & ad exercitum fama ejus rei emanaret; ingentem omnes sustulere ejulatum, pectora manibus tudere omnes, lacrymis humum humectavere, arma manibus elapsa projecerunt, ne nuntium quidem (cladis suæ) domum esse reversurum opinantes.

CXXXIX. Persa vero quæ Juliano destinaverat dono, Diis servatoribus consecravit, & consecratam sibi rursus apponi mensam jusfit, cum in solo antea cœnam sumfisset, imo & comam rursus composuit, quam omni tanti periculi tempore neglexerat. Imo earum, quæ hostibus suis ad unum omnibus terræ hiatu absorptis fecisset, unico hoc interemto nihil non ab eo patratum fuit. Utrique itaque (tam nostri nimirum quam hostes) ejus consiliis Romanam rem unice inniti, unanimi suffragio declararunt. Illi quidem dum

Z z

gau-

gaudio & exultationibus tantopere indulgerent: illi dum peris-
sisse, hi dum vicisse se penitus opi-
narentur.

CXL. Virtutis autem ejus ver-
ba quoque extrema suppeditant ar-
gumentum. Cum enim circum-
stantes in fletum universi effun-
derentur, neque ipsi Philosophi si-
bi possent temperare; cunctos in-
strepabat, hosce tamen omnium
maxime: quod cum rebus à se per
omnem vitam gestis aditum sibi
ad Deorum sedes aperuisset, ipsum
haud secus ac si tartaro dignam
vitam transegissent lugerent. Pla-
ne autem tabernaculum ejus So-
cratis carcerem; circumstantes ve-
ro, eos qui illi sub vitæ finem ade-
rant, vulnus porro cicutam, verba
item verba, & non emissas à solo
Socrate lacrymas, lacrymæ à Ju-
liano quoque solo cohibere refere-
bant. Cumque amici precibus ab eo
contenderent, ut imperii desi-
gnaret hæredem, neminem sui
similem prope se esse videns, mi-
litum suffragiis rem permittit: qui-
bus etiam ut omni modo de salute
sua cogitarent in mandatis de-
dit: seipsum enim etiam omne
istud tempus in illa procuranda
ajebat collocasse.

CXLI. Quis itaque eadem ejus
patraverit, nosse aliquis desiderat?
Nomen equidem ejus prodere

μὲν οἷς ἠγῶντο ἀπολωλέναι, οἱ
δὲ οἷς ἠγῶντο πεπραθημέναι.

CXL. ἴδοι δ' ἂν τις αὐτῆ
τὴν ἀρετὴν καὶ τῶν Ἰουλιανῶν
ῥημάτων. ἀπάντων γὰρ τῶν πεπαι-
σηκάντων εἰς Θρήνον πεπρωκότων,
καὶ ἐδὲ τῶν φιλοσοφῶντων δυνα-
μείων καρτερεῖν, ἐπέβημα τοῖς
τοῖς ἄλλοις, καὶ ἔχ' ἤμισα ἢ τέ-
τοις, εἰ τῶν βεβωμένων αὐτῶν
οἷς μακάρων ἠέως ἀγόντων, οἶδο
ὡς ἀξίως ταρτέρον βεβωκότα δα-
κρῦσαι. Ἐφίκει δὲ ἡ σκητὴ μὲν
τῷ δεξαμένῳ ἀστυλατῶν τῶν Σω-
κράτην, οἱ παρόντες ἢ τοῖς
ἐκείνῳ παρῆσαν, ἡ πληγὴ δὲ
φαρμάκῳ, τὰ ῥήματα δὲ τοῖς
ῥήμασι, τῷ ἢ μὴ δακρῦσαι τῶν
Σωκράτην μόνον, τὸ μὴδὲ εἶπεν.
δομένῳ ἢ τῶν φίλων ἀποφῆναι
ἢ ἀρχῆς κληρονομοῦν, ἔδεναι
αὐτῆ ἀποπλήσιον ἰγγύς ὄρων,
ἀφῆκε τῇ στρατιᾷ τὴν ψῆφον, οἷς
δὴ καὶ ἐπιτέλλει πάντα τρέπον σω-
ζω αὐτῆς, καὶ γὰρ αὐτῶν ἐκεί-
νης σώζοντα πάντα ἀναλήψασθαι
χρῆνον.

CXLI. τίς ἂν ὁ κτείνας, τα-
θαί τις ἀκῦσαι; τὸνομα μὲν ἔχ' οἶδα,
τῷ ἢ μὴ πολέμιον εἶ-
ναι

ναί τὸν κλέωνά τε, σημεῖον ἄναρ-
 γές, τὸ μηδένα πολέμιον ἐπὶ
 τῇ πληγῇ ἰετιμῆσθαι. καίτοι διὰ
 κηρύκων ὁ Πέρσης ἐπὶ γέρας ἐκά-
 λει τὸν ἀπεκλονότα, καὶ μογά-
 λων ὑπῆρχε τῷ φανένῳ τυχεῖν·
 ἀλλ' ὁμῶς εἰδείς ἕδ' ἔρωσι τῶν
 γέρων ἠλαζονεύσασθαι. καὶ πολλή γε
 ἴσως πολέμοις χάρις ὅτι ὧν ἐκ
 εἰδρασαν ἢ προσέθεντο τὴν δόξαν,
 ἀλλ' εἶδοσαν ἡμῶν παρ' ἡμῶν αὐτοῖς
 τὸν σφαγέα ζῆσαν. οἷς γὰρ ἐκ
 ἐλυσσίλει ζῶν, ἄτοι δὲ ἦσαν οἱ
 ζῶντες ἢ καὶ τὰς νόμους, πά-
 λαιε ἐπεβύλευον, καὶ ἴσως
 διωθεῖν εἰργάσαντο· τὸ τε ἄλ-
 λης ἀδικίας αὐτοῖς ἀναγκαζέσθαι,
 ἐκ ἐχέσθαι ἐπὶ τὸ ἐκείνῃ βασι-
 λείᾳ ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γε
 τῆ τιμῆσθαι τὰς θεούς, ἢ τὸ ἰνα-
 τίον ἐξήταν.

CXLII. ἃ δ' ὑπὲρ τῆ Περι-
 κλέους ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι
 τῇ τελευτῇ λαμπρότερον εἰδείξεν,
 ὅσῃ ἦν αὐτὸς τοῖς πράγμασι
 ἴσως· ἀν' ἔχοι τις εἰπεῖν καὶ περὶ
 τῆδε. τῶν γὰρ ἄλλων ἀπῆλθον

ego non possum. Quod vero ex
 hostibus non fuerit percussor, vel
 id argumento est, quod nemini
 hostium ob eadem illam præmi-
 um datum fuerit. Atqui per præ-
 cones ad præmium ejus Autorem
 invitavit Persa, & potuisset ille si
 semet ipsum prodidisset maxima-
 rum rerum fieri compos. Nihilom-
 inus tamen nemo, ne præmio-
 rum quidem amore, ut à se admis-
 sum facinus illud esse gloriaretur,
 inductus est. Et multæ omnino
 hostibus à nobis gratiæ debentur,
 quod sibi arrogare, quæ non fe-
 cerant, noluerint, nobisque
 adeo copiam fecerint inter nos i-
 pso parricidam quærendi. Scilli-
 cet ii, è quorum re non erat ut vi-
 veret ille, (at isti erant qui secun-
 dum leges vitam instituire nol-
 lent,) dudum ei fuerant insidiati,
 atque tum nacti opportunitatem,
 consilia sunt executi. Ad quod fa-
 cinus tum alia eorum scelera, qui-
 bus sub ejus imperio locus non
 erat, tum maxime restitutus quem
 ferre nolebant Deorum cultus
 eos incitavit.

CXLII. Quæ vero de Pericle
 Thucydides memoriæ prodidit,
 quod scilicet ipsa morte maxime
 declaraverit, quantum in rebus a-
 gendis extiterit, hæc de Juliano me-
 rito etiam aliquis dicat. Cum
 enim reliqua omnia eadem (post
 Z z 2 ejus

ejus mortem) ac antea essent: Milites inquam, arma, equi, Duces, acies, captivi, opes, commeatus; unica tamen quæ facta est circa Imperatorem mutatio, reliqua omnia prostrata quasi contrivit. Primo enim ne conspectum quidem eorum tulere amplius, quos in fugam prius vertebant. Deinde pacis nomine inescati easdem enim denuo hostes artes adhibebant, omnes clamant accipientem esse atque amplectendam pacem, primusque in eam sententiam novus Imperator pertractus est. Medus autem ad pacem eos natus proclives, detinuit, moras traxit, interrogando, respondendo, differendo, pluribusque misis legatis ut commeatus magis magisque decresceret efficiendo. Cumque jam annona aliarumque res necessarias rarefcere inciperent, ipsi etiam pacem petivere, utque omnia hostibus concedere eos oporteret, necessitas eos adiecit.

CXLIII. Tunc itaque Persa levissimam pacis mercedem urbes, regionesque, & gentes, quæ muro-rum instar Romanos tuebantur, poposcit. Annuit tamen novus Imperator, omnibusque istis Barbaris cessit, & nulla dura nimis ipsi visa fuit pacis conditio. Adeo ut sæpius ego miratus Medum fuerim, qui cum plura tum sume-

τῶν αὐτῶν ὡς περὶ καὶ πρότερον ἄν-
των τῶν ἀνδρῶν, τῶν ὀπλῶν,
τῶν ἵππων, τῶν ταξιαρχῶν, τῶν
σωληγμάτων, τῶν αἰχμαλώτων,
τῶν χρημάτων, ἢ τροφῆς. ἐν
μια τῇ περὶ τὸν βασιλευσῖα μετα-
βολῇ τὰ πάντα σωθῆναι. Πρῶ-
τον μὲν γὰρ ἐκ ἠνεγκαν ἕως πρό-
τερον ἡλαίων. ἔπειτα δελασθέν-
τες εἰρήνης ὀνόμασι, τὸ γὰρ αὐτῶ
προσῆνεγκαν οἱ πολέμιοι μηχανή-
μα, πάντες εἶδόν τε δέχασθαι καὶ
ὑπέσταν, καὶ πρῶτον ὁ βασι-
λευσῶν εἰλκεῖτο. λαβὼν ἣ αὐτῶς
πρὸς τὴν ἡσυχίαν ἀρμηκώτας ὁ
Μηδῶν, διῆγε, διέτριβεν, ἐ-
ρωτῶν ἀποκρωόμενον, ἀναβαλ-
λόμενον, ἐν πλήθει προσέκοιτο
ἀναλίσκων αὐτοῖς τὴν τροφήν. ὡ-
ς σίτη τε καὶ τῶν ἄλλων ἀπάν-
των ἐπαρῆζον καὶ ἦσαν, καὶ δεῖν
ἤδη συγχωρεῖν ἀνάγκη περὶ ταύ-
την.

CXLIII. τότε δὴ τὸν κυφώ-
τατον ἦται μισθὸν πάλαις, καὶ χι-
ρας, καὶ ἔθνη, τὰ τεῖχη ἢ
Ῥωμαίων ἀσφαλείας. ὁ δὲ ἐπ-
ένευέ τε, καὶ παντὸς ἀφίστατο
καὶ δεῖν ἔδεν ἔδοκει. ὡς ἐγώ γε
πολλῶς ἐθαύμασα ἢ Μηδῶν, ὡς
πα-

παρὰν πλείω λαβῶν ἢκ ἠθέλη-
 σε. τίς γὰρ ἂν ἀντήπειν ἐπὶ τὸν
 Εὐφράτην προσαύγουσι τὴν ἐπιθυ-
 μίαν, τίς δ' ἂν ἐπὶ Ορόντην;
 τίς δ' ἂν ἐπὶ τὸν Κύδνον; τίς
 δ' ἂν ἐπὶ τὸν Σαγγάριον; τίς
 δ' ἂν ἐπὶ τὸν βόσπορον αὐτὸν;
 ἢ γὰρ ὁ διδάξων τὸν Ῥωμαίων
 πλησίον, ὡς ἀρκέσει καὶ τὸ λοι-
 πὸν εἰς ἀρχὴν, καὶ Τρυφῆν,
 καὶ μέθην, καὶ λαγνείαν. ὡς
 εἰ τις χείρει τῶν ἢ πεπραγμέ-
 γων, Πέρσαις ἴσω τὴν χείρην
 οἱ πολλοτὸν μέρῳ ἂν ἐξῆν ἔχων
 ἀπήγγειλα. ὡς ἔτοί γε τὰ
 ἔπλα βίψασις ἐκείνος ἔχων, ὡς
 περ ἐκ ναυαγίας γυμνοὶ, προσ-
 αλβύντες οἱ πλείους, ἐπαθήσαν.
 ὁ δὲ ἀσπίδῳ ἤμισυ φέρων, ἢ
 δόρατι τρέτον, ἢ τῶν κρημίδων
 τὴν ἐτέραν ἐπ' ὤμων (καλλίμα-
 χῶ ἢν ἔτι.) ἀπολογία ἢ
 μία πᾶσι τοῖς ἀρχημοῦσιν, ἢ
 τελευτῇ ἔ τὰντα ἀναβίψασι
 ὡς τὰς ἐνοσίχθεις.

CXLIV. Διὰ τί ἔν, ὦ θεοὶ
 καὶ δαίμονες, μὴ ταῦτα ἐκυρώ-
 σατε; Διὰ τί μὴ τὸ μὲν
 ὑμᾶς ἐπιστάμενον γένῳ ἔυδαι-
 μόν, τῶνδε τέτοις εὐδαιμονίας ἀι-
 των καθεστήσατε; τίς μεμψά-

re potuisset, id tamen facere no-
 luit. Quis enim abnuisset si vel ad
 Euphratem usq̄ limites suos pro-
 tendi voluisset? Quis si ad Oron-
 tem? quis si ad Cydnum? Quis si
 ad Sangarium? quis si ad ipsum us-
 que Thracium Bosporum? Sane
 enim aderat tum, qui Romanos
 doceret, vel fictiā id quod eis
 relinq̄uebatur ad imperium, ad
 luxum & delicias, ad potationes
 largiores, ad veneris exercitia fa-
 ctis fore. Adeo ut si quis factum id
 non esse lzatur, Persis ejus rei
 gratiam referre debeat, qui mul-
 to maximz eorum quz accipere
 poterant partē sponte renuntia-
 verunt. Nostri proinde arma ab-
 jicientes, hostibus eis ut collige-
 rent relictis, tanquam ex naufrā-
 gio nudi, & ad mendicitatem ma-
 gnā partem redacti ad nos re-
 dierunt. Atq̄ alius quidem dimi-
 dium scuti fragmentum, alius ter-
 tiam hastz partem, alius ocrearum
 alteram humeris suis apporta-
 bant. Omnibus autem ita defor-
 matis eadem erat excusatio, ejus
 nimirum qui in adversarios ista
 erat adversurus, excessus.

CXLIV. Cur itaq̄ ο Dii omnes,
 omnesq̄ Genii illud ejus proposi-
 tum ratum non esse jusfistis? Cur
 eorum qui vos agnoscunt & ve-
 nerantur mortalium genus non
 beatum, hunc vero beatitudinis
 istis autorem effecistis? An quic-
 quam

quam in ejus voluntate reprehendentes? an aliquid ab eo gestum non approbantes? Nonne ille aras vobis restituit? nonne templa extruxit? nonne magnifico cultu Deos, Hætoas, ætherem, cælum, terram, mare, fontes, fluvios fuit profecutus? Nonne adversus fuit iis qui vobis aduersi erant? Nonne Hippolyto magis erat castus? Rhadamantum justitia æγνάβατ? prudentia superabat Theμιστοδωμ? fortitudinis Βραδιδάμ? Nonne universum orbem Romanum, animi quasi deliquium passim lassavit? nonne omne odert' mactum? nonne justitiæ cultoribus mitis? nonne protervis inimicus? nonne modestis amore addictus erat? O stupendam expeditionem! o terrarum urbiumq; evastationes plurimas! o tropæa innumera! o eventus spē & cogitatione nostra indignos.

CXLV. Nos quidem speraveramus Regnum Persarum omne Romani Imperii fore provinciam, legibus nostris gubernandam, nostris administrandam magistratibus, vectigalia nobis allaturam, vernaculam linguam Romanam mutaturam, pro Persica stola Romana veste usuram, comas (nostro more) tonsuram, foreq; ut Sufis Rhetoricæ artis magistri à Persis, disciplina ista excultis, plausibus exciperentur. Nostra

ἴδμεν ἢ γνώμης; τί δὲ ἔτι ἑκατοντῆς τῶν πεπραγμένων; ἢ βωμῶν ἀνέστησεν; ἢ νεῶς ἐποίησεν; ἢ κ' ἰδερᾶπευσε μεγαλοπρεπῶς θεῶς, Ἡρώας, αἰθέρα, ἕραν, γῆν, θάλατταν, πηγὰς, ποταμούς; ἢ κ' ἐπολέμησε τοῖς ὑμῶν πεπολεμηκόσιν; ἢ σωφρονέστερ' ἢ μὲν ἰσχυρότερος, δίκαι' δὲ κ' τὸν ῥαδάμανθω, σωφρονέστερ' δὲ Θημιστοκλέως, ἀνδριώτερος δὲ Βραδίδου; ἢ τὴν οἰκουμενὴν ὡς περ λειποψυχῶσαν ἔβρωσεν; ἢ μισοπένητος; ἢ πρᾶτος δίκαιος; ἢ ἀπολαύσις ἐχθρῶς; ἐπιεικῆσι φίλος; ἢ τραχὺς μεγάλης, ἢ πολλῶν κατὰσκαφῶν, ἢ πολλῶν τροπαίων; ἢ τολῶς ἢ ἀθανάτως ἀνδρῶν.

CXLV. ἡμεῖς μὲν ὥμομεθα τὴν Περσῶν ἀπάσαν μέρ' ἢ Ῥωμαίων ἔσεσθαι, καὶ νόμοις τοῖς ἡμετέροις οἰκήσεσθαι, καὶ ἀρχαῖς τὰς ἐνθρόνους δεξασθαι, καὶ φέρειν οἴσεν, καὶ γλώττιαν ἀμείψεν, καὶ πολλὴν μετακοσμήσειν, καὶ περὶν κόμης; καὶ σοφιστὰς ἐν Σίσσοις Περσῶν παῖδας ἐκμεροῖσεν ῥήτορας. ἰσρά δὲ τὰ παρ'

παρ' ἡμῖν τοῖς ἐκείθεν κοσμηθέν-
 τα λαφύροις, διδάξεν τὰς ἐ-
 πιγυνομάχους τὸ τ' νίκης μέγε-
 θος. τὸν δὲ ταῦτα εἰργασάμενον
 ἀγνοοθῆσεν τοῖς ἐγκωμιάζουσι
 τὰ πεπραγμένα, τὰς μὲν θαυ-
 μάζοντα, τὰς δὲ ἐκ ἐκβάλλου-
 σαί, καὶ τοῖς μὲν ἠδοίμενον,
 τοῖς δὲ ἐκ ἀχθόμενον. λόγους
 δὲ εἰπεῖ πρὸς ἑστῶν ἠδίας. καὶ
 τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσεν τὰς τὰ-
 φους, πάντων ἐχόντων ἐπὶ τὰς
 βωμὰς τρεχόντων, καὶ τῶν πρότε-
 ρον ἀναρρεπόντων, αὐτῶν ἰδρυ-
 μένων, καὶ τῶν αἷμα φευ-
 γόντων αὐτῶν θυόντων. τὰς δὲ
 ἰδίας ἐκάστων οἴκους εἰς εὐπορίαν
 ἐπιδώσεν, ἄλλαις τε ἀφορμαῖς
 μυρίαις, καὶ σμικροτέρι τῶν εἰς-
 φορῶν. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτι λέ-
 γεται τοῖς θεοῖς ἐν μέσοις εὐχα-
 σῆσαι τοῖς κινδύνοις, ἕτω λυθῆ-
 ναι τὸν πόλεμον, ὥς αὐτῶ γενέ-
 σθαι τὴν εἰσφορὰν εἰς τ' ἀρχαία
 πάλιν ἐπενοχέειν.

CXLVI. Ταῦτα καὶ ἔτι πλείω
 προσδοκώμενον χορὸς φθονερῶν ἀφ-
 ελεῖο δαυμόνων, καὶ τὸν ἀθλη-
 τὴν ἐγγυὲς ὄντα ἔτι σφάντα κε-
 κρυμμένον ἡμῖν ἐν σορῶ κεκόμικεν.
 Εὐκότως ἄρα διὰ πάσης γῆς καὶ
 θαλάσσης ὁ θεὸς ἦλθεν εἰς.

vero templa spoliis eorum exor-
 nata posteros edoctura quanta il-
 la fuerit victoria. Atque horum
 omnium Autorem premia laudes
 suas oratione persequentibus
 propositurum, admirantem alios,
 alios vero non repudiantem, atque
 illis quidem delectatum, his vero
 non indignatum. Et sic quidem
 litteras magis quam unquam om-
 nibus fore jucundas. Templis
 vero cessura tandem esse sepul-
 chra, omnibus eorum qui ad aras
 accurrerent copia refertis: atque il-
 lis ipsis altaria statuentibus à qui-
 bus everta antea fuerant, & san-
 guine litantibus, qui sanguinem
 olim vel maxime fugerant. Pri-
 vatas vero singulorum res egre-
 gia incrementa capturas, tum ob
 alias innumeras eas augendi op-
 portunitates, tum ob vectigalium
 imprimis paucitatem. Hoc enim
 inter alia Deos, dum periculis un-
 diquaque erat circumseptus, orasse
 dicitur, ut eum sibi belli largi-
 rentur exitum, qui copiam vecti-
 galia ad pristinam rationem revo-
 candi sibi faceret.

CXLVI. Hæc & longe plura
 eum ab eo expectarentur, invidio-
 rum Dæmonum chorus eum no-
 bis abstulit, fortissimumque athle-
 tam, cum in eo jam esset ut coro-
 nam acciperet, in loco conditi-
 tum ad nos advexit. Merito itaque
 omnem terram, omnem mare lu-
 etus

Etus peti valit: Merito alii post ejus
facta mortem lubentissimo animo
oppetiere, alii quod mori ipsis
haud fuerit datum gravissime fe-
runt. Tum quod antecessit tum
quod secutum ejus imperium fuit
tempus pro atra nocte reputan-
tes: solum vero illud quo impera-
vit spatium, tanquam purissimo
solis radio collustratum suspici-
unt. O urbes quas tu condidisti!
O tristem atque imbecillum rerum
statum à te emendatum! O litte-
ras quibus pretium & dignitatem
reddidisti! O reliquas virtutes qui-
bus valebas! O justitiam, quæ ex
cælo in terram rursùm descende-
rat, sed inde in cælum iterum re-
diit! O mutationem subitam! O
publicam felicitatem simul & ini-
tium & finem sortitam!

CXLVII. Idem certe propo-
modum nobis evenit, ac si aliquo
vehementissima siti afflicto, ge-
lidæ & limpidissimæ aquæ phia-
lam ori admovente, cum vix eum
de gustare cœpisset, aliquis eam
subito rapiens illi auferat. At ve-
ro nobis quidem, si tum subito il-
le erat eripiendus; magis fuisset
expetendum ne datus nobis o-
mnino fuisset, quam ut datus, an-
tequam desiderium nostrum ex-
fatisset, auferretur. Jam vero qua-
si non ideo, ut frueremur, sed pro-
pter tantum, ut eorum quibus
fruitur non detur, gnari, ingemiscen-

τως οἱ μὲν ὡς ἠδιστα μὲν ἐκείνον
ἐτελεύτησαν, οἱ δ' ἀλγῦσι τῶ
μὴ γεθῆναι, νύκτα μὲν σωε-
χῆ τὰ πρὸς ἐκείνους, νύκτα δὲ τὰ
μὲν ἐκείνον νομίζοντες· τὸν δὲ τὸ
ἐκείνου βασιλείας χρόνον, ἀκτῖνας
αἰς ἀληθῶς καθαράν. ὃ πόνερον
αἰς ἐποίησας ἀν' ὃ τῶν σαθρῶν
αἰς ἐπὶ πᾶσι θάσας ἀν' ὃ λόγων ἔς
ἤρας ἀν' εἰς ἀξίωμα· ὃ τὸ ἀλλο-
της ἀρετῆς ὅσον ἰσχυρὰς ἀν' ὃ
Δίκης ἢ καλῆς μὲν ἐξ ἕρανῶν,
πάλλω ἐνθένδε εἰς ἕρανῶν. ὃ με-
ταβολῆς ἀγχιτροφῶν. ὃ κοπῆς ἐυ-
δαμνίας ἀρχαμένης τε ὁμῶς καὶ
πεπαυμένης.

CXLVII. ὁμοπλήσιον γὰρ
τι πεπόνθαμεν, οἷον εἴ τις ἀν-
δρὸς διψῶντι, καὶ προσάγον-
τι τοῖς χείλεσι φιάλην ψυ-
χρῶν τε καὶ ἀλαφάνῶν ὑδάτι,
γευσάμενος τὸ πρῶτον ἀρεπῶσας
οἰχουσι. ἡμᾶς δὲ ὅπερ ἐχρῆν ἐυ-
θίως εἶραξ, κρεῖττον ἦν μηδὲ
μελαγχεῖν τὴν ἀρχὴν; ἢ πρὸ
ἔκαστου εὐρηθῆναι. νῦν δ' ἔχ-
ου ἀπολαύσαι μὲν, εἰδότες, εἰσω-
μεν.

μῦν, γεύσασιν ἀφείλετο. ὡς-
περ ἂν εἰ τοῖς ἀνθρώποις δείξας
τὸν ἥλιον ὁ Ζεὺς ἐπέχε παρ' ἑαυ-
τῶ, μηκέτι ποιῶν ἡμέραν.

CXLVIII. Καὶ τοὶ καὶ ἔ-
τι ταῦτα μῦν ἔτι δρῶντων,
τὴν αὐτὴν ἢ ἰόντων, ἔχ' ὁ-
μοίαν τοῖς βελίσις ἢ χάρις ἢ
γὰ ἐπὶ τῆδε λύπῃ βαπίζουσα
μῦν τὴν ψυχὴν, σωθολῆσα ἢ
τὴν γνώμην, ἀχλύν τινα καὶ
τοῖς ὄμμασιν ἐπιφέρει, καὶ μι-
κρὸν τι ἀφαίρει μῦν τῶν ζώων νῦν
ἐν σκοτῶ. εἶα γὰρ αὐτοῖς ἐπεισῆλ-
θε τῆ τῆ βασιλείῃ σφαγῆ;
σεμνοὶ μῦν οἱ καὶ τῶν θεῶν δημη-
γοροῦντες, ἱερεῖς ἢ ἐν εὐθύνας
ἐξουσίῃ, (οἷς δ' ἐθεραπεύ-
θη τὸ δαιμόνιον ἱερεῖς.) καὶ ἂ
τὸ πῦρ ἔλαβε, τῶν ἢ τιμὴ τί-
θειαι, μάλλον δὲ ὁ μῦν εὐπο-
ρῶν οἴκοθεν ἔθηκεν, ὁ δ' ἐκ
εὐπορῶν δεθεῖς τέθηκε, νέων ἢ
οἱ μὲν κατεσκάφησαν, οἱ δ' ἢ
μιτέλεσοι γέλωις ἐτάσι χριστιανοῖς
τοῖς μισθοῖς. φιλοσόφων δὲ ἀν-
δρῶν αἰκίζεσθαι σώματα, καὶ τὸ
εἰληφέναι τι βασιλείῃ διδόντων
ἔφλημα γέγωνε, καὶ περισέειν
αἰτία κλοπῆς. καὶ δὴ γεγυμνω-

mus, datus fuerit, vix degustanti-
bus nobis fuit ademptus. Non ali-
ter sane ac si ostenso hominibus
sole, apud se tamen eum detine-
ret Jupiter, diem illucescere non
passus.

CXLVIII. Et quidem certe so-
le licet eadem quæ antea facien-
te, eademque procedente via, non
eandem tamen nunc à nobis Dii
gratiam referunt. Ea enim, quam
ob Julianum sentimus, tristitia,
animam submergens, mentemque
obfuscans, tenebras quasdam o-
culis quoque offundit, nec multum
ab iis qui in tenebris nunc ver-
santur distamus. Quæ enim post
Imperatoris cædem denuo fuere
invecta? In veneratione rursus
sunt qui contra Deos pro concio-
ne verba faciunt: Sacerdotes ve-
ro, qui Deis sacra fecerunt, inju-
sta iudicia subeunt. Atque iis quæ
igne absumta sunt statuitur pre-
tium: imo potius cui facultates
suppetunt, ex iis quæ habet pre-
tium solvit, cui vero non suppe-
tunt, carcere & vinculis solvit.
Templorum autem alia everisa
sunt, alia semiperfecta stant, ludi-
brio impurorum Christianorum
exposita. Philosophorum porro
excruantur corpora. & crimen
in illis est, si quid ab Imperatore
sibi donatum acceperunt, furti-
fica propterea illis scribitur. Et
xsta-

A a a

ætate adulta meridiano tempore nudatus, solisque radiis misere excruciatuſ, præterea quæ accepit, ea quoque quæ nec accepiffe eum, nec dare poſſe eſt evidens, dare tamen (Philofophuſ) cogitur. Non ſane ut det, quomodo enim id faciat quod factu eſt impoſſibile? ſed ut eo quod non poſſit excruciatuſ atque uſtuſ miſere pereat.

CXLIX. Dicendi autem artiſ magiſtri qui cum Magiſtratibus antea aſidue verſabantur, non aliter ac ſi homicidæ eſſent a foribus depelluntur. Juvenumque qui olim eos cingebant catervæ, talia videntes, à litteris, in quibus parum præſidii eſſe vident, averſi, alia quæruunt, in quibus plus roboris eſſe putant. Curiales vero juſtiſſimum quod patriæ quiviſque ſuæ debent refugientes miniſterium, immunitatem plane injuſtam affectant: nec eſt qui hac ex parte peccantem retineat. Sæctorum item omnia plena ſunt, regiones in continenti terra ſitz, inſulæ, vicij, oppida, fora, portuſ, angiportuſ. Vendunturque domuſ, mancipia, nutritor, nutritrix prædagoguſ, imo ipſæ progenitorum ſepultura. Præterea ubique paupertas, mendicitas, lacrymæ: præſtareque exiſtimant agricolæ ut mendicoſ agant, quam ut ruricolendo ope-

μῆτις μέσθ θέρει, ἐν μεσημβρία ταῖς αἰκτίσι πιεζόμενοι, πρὸς οἷς εἴληφεν, ἃ μῆτε φάινεται λαβὼν μῆτε δύναται δέναι δίδόναι καταναναγκάζει, ἔχ' ἵνα δῶ (πῶς γὰρ ἂ μὴ δυνατὸν;) ἀλλ' ἵνα τῷ μὴ δυνατῷ, ερεβλάμεται καὶ φλεγόμενοι κατακλειηται.

CXLIX. ῥητορικῆς ἢ διδασκαλοὶ συζῶντεſ πρότερον τοῖς ἀρχαῖς ἔχουσιν, ἀπελαύνονται τῶν θυρῶν ὡſπερ ἀνδροφόνου. πλήθη ἢ νέων τὰ περὶ αὐτῆſ πρότερον; ταῦτα ἐράνητεſ, θυροκόμτεſ ὡſ ἀδενεῖτεſ τὰς λόγουſ, ἀλλοτὴν ἰχθύν ζητῶσι. βουλευταὶ ἢ τὴν δικαιοδίατην θεραπείαν ὑπερ τῶν πατρῶν ἀποδράντεſ, τὴν ἀδικον ἐλευθερίαν ἐδίωξαν. οἱ δὲ ἐπιχρήτων τὸν πλημμελεῖτα ἔκ ἐστὶ πάντα ἢ μετὰ πρακτικῶν, ἤπειροι, νῆσοι, κῶμαι, πόλειſ, ἀγοραὶ, λιμῆνεſ, ἐστωποί. πωλεῖται δὲ οἰκία καὶ ἀνδράποδα, καὶ τροφεὺſ, καὶ τροφῆſ, καὶ παιδαγωγὸſ, καὶ προγόνων τάφοι. πτωχία δὲ πτωχία, καὶ πτωχία, καὶ δάκρυα, καὶ τοῖſ γεωργοῖſ ἀμεινῶν εἶναι δοκεῖ προσαίτων ἢ γεωργεῖν.

γείν· ὁ ᾧ τήμερον δύναι δυνά-
μην, αὐριον κρήζει ἔ δά-
σοι.

CL. Σκύθαι ᾧ, καὶ Σαυρο-
μάται, καὶ Κελτοὶ καὶ πᾶν ὄ-
σον βαρβαρων ἰγάπα ζῆν ἐν
αὐτοδαίς, αὐθις τὰ ξίφη θήξαν-
τες ἐπιτραβύουσι, διαπλέουσι ἀπει-
λῆσι, δρωσιν. διώκοντες αἰρω-
σι, λιωκόμενοι κρατῶσιν, ὅσ-
περ οἰκέται πονηροὶ, διαπότε τε-
λελευηκότες, ὀρφανοὶ ἐπανιστά-
μενοι. ἐπὶ γέτοισι γίς ἐκ ἀν,
γῆν ἔχων, ἐκλείνας ἑαυτὸν ἐπὶ
γῆς, καὶ καταχράμεται τέφραν,
καὶ τίλλων ἑἶ μὲν ἕκλον, γέ-
ρων ᾧ πολιὰς, αὐτὸν τε καὶ
τὴν οἰκισμένην, εἰ δὲ δὴ τῆτ'
ἔτι προσεπέιν αὐτὴν, πενθήσειεν;
ἢ μὲν γε γῆ καλῶς τε ἤθετο ἔ
πάθει, καὶ προσηκῆση κατὰ τὸν
ἄνδρα ἐτίμησεν, ἀποσισημένη,
καθ' ἅπερ ἵππ' ἀναβάτην, πό-
λεις τόσας καὶ τόσας. Ἐν Παλαι-
στίνῃ πολλὰς, τὰς λιβύων ἀπά-
σας. κείνηται μὲν αἱ μέγισται Σι-
κελίας, κείνηται ᾧ Ἑλλήνων πλὴν
μιας αἱ πάσαι, καὶται ᾧ ἡ κα-
λὴ Νικαία. σείνηται ᾧ ἡ κάλλει
μεγίστη, καὶ θαρρείν ὡς ἔ μέλ-
λοσι ἐκ ἔχει.

ram navent: & ille cui hodie qua-
dare valeat suppetunt, cras ipse-
met aliquo à quo accipiat habet
opus.

CL. Scythæ autem cum Sau-
romatis Celtisq̄ omnesq̄ omni-
no Barbari, qui hætenus fœde-
rum observantes vixere, gladios
iterum stringentes bellum nobis
faciunt, navibus adversum nos ad-
volant, minas spargunt, facinora
edunt, nostros persequentes cæ-
dunt, siq̄ ipsos persequantur no-
stri, superiores discedunt: non ali-
ter nimirum ac prava mancipia,
qui Domino fati abrepto, orpha-
nis relictis insultant. Obista qua-
so quis sana mente præditus cor-
pore in terram prostrato, cineri-
bus seipsum obruens, & si juvenis
lanuginem, si vero senex sit canos
vellens, & se ipsum & orbem ha-
bitabilem, si tamen istud adhuc
meretur nomen, non lugeat? Ipsa
certe terra quantum pateretur
damnum probe persensit, atq̄ de-
cente luctu tantum virum profe-
cuta est, non aliter ac equitem e-
quus, tot tantasq̄ urbes excutiens.
Pæstina nimirum quampluri-
mas, omnes vero Libyæ urbes. Ja-
cent maxima Siciliæ, jacent Græ-
ciæ, unico excepto opida omnia,
jacet & pulcherrima illa Niceza.
Imo & concutitur urbs omnes ali-
as pulchritudine superans, de futu-
ris fati suis plane hærens incerta.

estate adulta meridiano tempore nudatus, solisque radiis misere excruciatuſ, ſolisqve radiis miſere excruciatuſ, præterea quæ accepit, ea quoqve quæ nec accepiffe eum, nec dare poſſe eſt evidens, dare tamen (Philoſophuſ) cogitur. Non ſane ut det, quomodo enim id faciat quod factu eſt impoſſibile? ſed ut eo quod non poſſit excruciatuſ atq; exuſtuſ miſere pereat.

CXLIX. Dicendi autem artiſ magiſtri qui cum Magiſtratibus antea aſſidue verſabantur, non aliter ac ſi homicidæ eſſent a foribus depelluntur. Juvenumqve qui olim eos cingebant catervæ, talia videntes, à litteris, in quibus parum præſidii eſſe vident, averſi, alia quærunť, in quibus plus roboris eſſe putant. Curiales vero juſtiſſimum quod patriæ quicq; ſuæ debent refugientes miniſterium, immunitatem plane injuſtam affectant: nec eſt qui hac ex parte peccantem retineat. Sæctorum item omnia plena ſunt, regiones in continenti terra ſitæ, inſulæ, vicij, oppida, fora, portuſ, angiportuſ. Vendunturqve domuſ, mancipia, nutritor, nutritrix prædægoſ, imo ipſæ progenitorum ſepulturuſ. Præterea ubiqve paupertas, mendicitas, lacrymæ: præſtareq; exiſtimant agricolæ ut mendicoſ agant, quam ut ruricolendo ope-

μὲν μέρω θέρωσ, ἐν μεσημβρία ταῖς αἰκτίσι πιεζόμενῳ, πρὸς οἷς ἔληφεν, ἀ μὴτε φάινεται λαβὼν μὴτε δύναται δῆναρ διδόναι καταναγκαζέται, εἴχ' ἴνα δῶ (πᾶσ γὰρ ἀ μὴ δυνάτων;) ἀλλ' ἴνα τῷ μὴ δυνατῷ, τρεβλάμενῳ καὶ φλεγόμενῳ κατακρίνηται.

CXLIX. Ἱηγορικῆς ἡ διδασκαλοὶ συζῶντεſ πρότερον τοῖς ἀρχαῖς ἔχουσιν, ἀπελαύνονται τῶν θυρῶν ὡππερ ἀνδροφόνου: πλήθη ἡ νέων τὰ περὶ αὐτῆſ πρότερον, ταῦτα ἐρῶντεſ, Φυγόντεſ ὡſ ἀδιενεῖς τὰς λόγους, ἄλλων ἰχρὺν ζητῶσι. βουλευταὶ ἡ τὴν δικαιοſτάτην θεραπείαν ὑπερ τῶν πατριδῶν ἀποδράντεſ, τὴν ἀδικον ἐλευθερίαν ἐδίωξαν. οἱ δὲ ἐπιχρήτων τὸν πλημμελέτηα ἐκ ἐστὶ πάντα ἡ μετὰ πρακτικῶν, ἡ πειροὶ, νῆσοι, κῶμαι, πόλειſ, ἀγοραὶ, λιμῶντεſ, ἑπιωποί. πωλεῖται δὲ οἰκία καὶ ἀνδράποδα, καὶ τροφίμωſ, καὶ τροφίμωſ, καὶ παιδαγωγόſ, καὶ προγόνων τάφοι. πανταχῶ δὲ πένια, καὶ πτωχεία, καὶ δάκρυα, καὶ τοῖſ γεωργοῖſ ἀμεινανεῖν εἶναι δοκῆ προσαπτεῖν ἡ γεωργίωſ.

γῆν· ὁ δὲ τήμερον δύναι δυνά-
μην, αὐριον κρηζει εἰ δά-
σοι.

CL. Σκύθαι δὲ, καὶ Σαυρο-
μάται, καὶ Κελτοὶ καὶ πᾶν ὄ-
σον βαρβάρων ἡγάπα ζῆν ἐν
αὐτοδαίς, αὐθις τὰ ξίφη θήξαν-
τες ἐπιστρατεύουσι, διαπλέουσι ἀπει-
λῆσι, δρωσιν. διώκοντες αἰρου-
σι, λιωκόμενοι κρατῆσιν, ὅσ-
περ οἰκέται πονηροὶ, διαπότε τε-
λελευθηκότ, ὀρφανοῖς ἐπανιστά-
μενοι. ἐπὶ γέτοισι τίς ἐκ ἀν,
γῆν ἔχων, ἐκλίνας ἑαυτὸν ἐπὶ
γῆς, καὶ καταχράμεν τέφραν,
καὶ τίλλων ἑἶ μὲν ἕλκον, γέ-
ρων δὲ πολιὰς, αὐτὸν τε καὶ
τὴν οἰκισμένην, εἰ δὲ δὴ τῶτ'
ἔτι προσεπέειν αὐτὴν, πενθήσειεν;
ἢ μὲν γε γῆ καλῶς τε ἤδιστο εἰ
πάθως, καὶ προσηκῆση κερᾶ τὸν
ἄνδρα ἐτίμησεν, ἀποσεισαμένη,
καθ' ἅπερ ἵππ' ἀναβάτην, πό-
λεις τόσας καὶ τόσας. Ἐν Παλαι-
στίνῃ πολλὰς, τὰς Λιβύων ἀπά-
σας. κείνη μὲν αἰ μέγισται Σι-
κελίας, κείνη δὲ Ἑλλήνων πλὴν
μῆας αἰ πάσαι, καὶ τῆ δὲ κα-
λῆ Νικαία. σείλαι δὲ ἢ καλλει-
μογίστη, καὶ θαρρεῖν πρὸς εἰ μέλ-
λοισι ἐκ ἔχει.

ram navent: & ille cui hodie quæ
dare valeat suppetunt, cras ipse
met aliquo à quo accipiat habet
opus.

CL. Scythæ autem cum Sau-
romatis Celtisque omnesque omni-
no Barbari, qui hæcenus fœde-
rum observantes vivere, gladios
iterum stringentes bellum nobis
faciunt, navibus adversum nos ad-
volant, minas spargunt, facinora
edunt, nostros persequentes cæ-
dunt, sique ipsos persequantur no-
stri, superiores discedunt: non ali-
ter nimirum ac prava mancipia,
qui Domino fati abrepto, orpha-
nis relictis insultant. Obista quæ-
so quis sana mente præditus cor-
pore in terram prostrato, cineri-
bus seipsum obruens, & si juvenis
lanuginem, si vero senex sit canos
vellens, & se ipsum & orbem ha-
bitabilem, si tamen istud adhuc
meretur nomen, non lugeat? Ipsa
certe terra quantum pateretur
damnum probe persensit, atque de-
cente luctu tantum virum prose-
cuta est, non aliter ac equitem e-
quus, tot tantasque urbes excutiens.
Pæstina nimirum quampluri-
mas, omnes vero Libyæ urbes. Ja-
cent maxima Siciliæ, jacent Græ-
ciæ, unico excepto opida omnia,
jacet & pulcherrima illa Niceza.
Imo & concutitur urbs omnes ali-
as pulchritudine superans, de futu-
ris fati suis plane hærens incerta.

æstare adulta meridiano tempore nudatus, solisque radiis misere excruciatuſ, præterea quæ accepit, ea quoque quæ nec accepisse eum, nec dare posse est evidens, dare tamen (Philosophus) cogitur. Non sane ut det, quomodo enim id faciat quod factu est impossibile? sed ut eo quod non possit excruciatuſ atque exustus misere pereat.

CXLIX. Dicendi autem artis magistri qui cum Magistratibus antea assidue versabantur, non aliter ac si homicidæ essent a foribus depelluntur. Juvenumque qui olim eos cingebant catervæ, talia videntes, à litteris, in quibus parum præsidii esse vident, averſi, alia quæzunt, in quibus plus roboris esse putant. Curiales vero justissimum quod patriæ quisque sive debent refugientes ministerium, immunitatem plane injustam affectant: nec est qui hac ex parte peccantem retineat. Scætorum item omnia plena sunt, regiones in continenti terra sitæ, insulæ, vicij, oppida, fora, portus, angiportus. Vendunturque domus, mancipia, nutritor, nutritrix pædagogus, imo ipsæ progenitorum sepultura. Præterea ubique paupertas, mendicitas, lacrymæ: præstareque existimant agricolæ ut mendicos agant, quam ut ruricolendo ope-

μὲν μίση θέρης, ἐν μεσημβρία ταῖς ἀκτίσι πιεζόμενοι, πρὸς οἷς ἔληφεν, ἃ μὴτε φαίνοι λαβὼν μὴτε δύνασαι δέναι διδόναι καταναναγκαζέειν, ἔχ' ἴνα δῶ (πῶς γὰρ ἂ μὴ δυνατὸν;) ἀλλ' ἵνα τῷ μὴ δυνατῷ, εὐεβλάμει καὶ φλεγόμενῷ κατακλείηται.

CXLIX. Ῥητορικῆς ἢ διδασκαλοὶ συζῶντες πρότερον τοῖς ἀρχαῖς ἔχουσιν, ἀπελαύνονται τῶν θυρῶν ὡς περ ἀνδροφόνου· πλήθη ἢ νέων τὰ περὶ αὐτῆς πρότερον, ταῦτα ἐρῶντες, θυγόντες ὡς ἀδελφεῖς τῆς λόγου, ἄλλην ἰσχυρὴν ζητῶσι. βουλευτῆς ἢ τὴν δικαιοσύνην θεωρεῖαν ὑπερ τῶν παστρίδων ἀποδράντες, τὴν ἀδικου ἐλευθερίαν ἐδίωξαν. οἱ δὲ ἐπιχρήτων τὸν πλημμελεῖν ἐκ ἑστὴ πάντα ἢ μετὰ πρακτικῶν, ἤπειροι, νῆσοι, κῶμαι, πόλεις, ἀγοραὶ, λιμῆνες, σπηλιόποι. πωλεῖται δὲ οἰκία καὶ ἀνδράποδα, καὶ τροφίαι, καὶ τροφίαι, καὶ παιδαγωγός, καὶ προγόνων τάφοι. πάλαιχρῆ δὲ πένια, καὶ πτωχεία, καὶ δάκρυα, καὶ τοῖς γεωργοῖς ἀμεινὰ εἶναι δοκεῖ προσαιτεῖν ἢ γεωργεῖν.

γῆν· ὁ δὲ τήμερον δύναι δυνά-
μην, αὐριον χρέζει δὲ δά-
σοισι.

CL. Σκυθαί, καὶ Σαυρο-
μάται, καὶ Κελτοὶ καὶ πᾶν ὅ-
σον βαρβάρων ἡγάπα ζῆν ἐν
πονδαῖς, αὐθις τὰ ξίφη θήξαν-
τες ἐπιστρατεύουσι, διπλέουσι ἀπει-
λῆσι, δρῶσιν. διώκοντες αἰρου-
σι, λιωκόμενοι κραδίῳ, ὅσ-
περ οἰκέται πονηροὶ, διαπότε τε-
λελυθηκότες, ὄρφανοὶ ἐπανιστά-
μενοι. ἐπὶ γέτοισι γίς ἐκ ἀν,
νῆν ἔχων, ἐκλίνας ἐαυτὸν ἐπὶ
γῆς, καὶ καταχεάμενος τέφραν,
καὶ τίλλων νέφην, γέ-
ρων δὲ πολιᾶς, αὐτὸν τε καὶ
τὴν οἰκισμένην, εἰ δὲ δὴ τῶν
ἔτι προσεπέιν αὐτὴν, πενθήσειεν;
ἢ μὲν γε γῆ καλῶς τε ἤθετο δὲ
πάθει, καὶ προσηκῆση καρὰ τὸν
ἄνδρα ἐτίμησεν, ἀποσισησμένη,
καθ' ἅπερ ἵππος ἀναβάτην, πό-
λεις τόσας καὶ τόσας. Ἐν Παλαι-
στίνῃ πολλὰς, τὰς Λιβύων ἀπά-
σας. κείνηται μὲν αἱ μέγισται Σι-
καλίας, κείνηται δὲ Ἑλλήνων πλὴν
μίας αἱ πᾶσαι, καίται δὲ ἡ κα-
λὴ Νικαία. σείνηται δὲ ἡ κάλλι-
μεγίστη, καὶ θαρρέειν ὡς δὲ μέλ-
λοισι ἐκ ἔχει.

ram navent: & ille cui hodie quæ
dare valeat suppetunt, cras ipse
met aliquo à quo accipiat habet
opus.

CL. Scythæ autem cum Sau-
romatis Celtisque omnesque omni-
no Barbari, qui hætenus fœde-
rum observantes vixere, gladios
iterum stringentes bellum nobis
faciunt, navibus adversum nos ad-
volant, minas spargunt, facinora
edunt, nostros persequentes cæ-
dunt, sique ipsos persequantur no-
stri, superiores discedunt: non ali-
ter nimirum ac prava mancipia,
qui Domino fati abrepto, orpha-
nis relictis insultant. Obista quæ-
so quis sana mente præditus cor-
pore in terram prostrato, cineri-
bus seipsum obruens, & si juvenis
lanuginem, si vero senex sit canos
vellens, & se ipsum & orbem ha-
bitabilem, si tamen istud adhuc
meretur nomen, non lugeat? Ipsa
certe terra quantum pateretur
damnum probe persensit, atque de-
cente luctu tantum virum profe-
cuta est, non aliter ac equitem e-
quus, tot tantasque urbes excutens.
Palestinæ nimirum quampluri-
mas, omnes vero Libyæ urbes. Ja-
cent maxima Siciliæ, jacent Græ-
ciæ, unico excepto opida omnia,
jacet & pulcherrima illa Niceæa.
Imo & concutitur urbs omnes ali-
as pulchritudine superans, de futu-
ris fati suis plane hærens incerta.

CL I. Et hæc quidem à terra, vel si mavis, à Neptuno Juliano justa perfoluta fuere. Ab Horis vero pestes & fames, homines pecudesque peridentes, fuerunt immiffæ: quafi nimirum nefas effet eo ablato firmum orbem terrarum statum obtinere. Quid mirum itaq; cum ita ifta fe habeant, fi quis, ut ego facio, mortuum fe non effe, in damno reputet. Certe ego, non ifto præmio summum illum virum ut afficerent, à Diis precibus meis contenderam: fed ut liberos gignere, summam fenectutem pertingere, Imperio quam diutiffime præffe eum finerent. Atqvi, O Jupiter, Lydorum Regum, qvi Gygis fuere progenies, hominis pollutas habentis manus, alius quidem undeqvadræginta: Ipfe vero impius ille fatelles duodeqvadræginta annos implevit. Juliano vero tertium fo- lummodo in summo imperio annum attingere dedifti, cui plus, aut faltem non minus temporis quam magno illi Cyro concedi debuiffet, utpote qvi non minus ac ifte paterno in fubditos animo effet affectus.

CLII. Verum enimvero, dum mihi in mentem revoco reprehentionem Juliani, qva in eos qvi in tentorio ejus, lacrymis indulgebant animadvertit; non dubito,

CL I. Ταῦτα αὐτῆ ᾧδῶν ἢ γῆς, ἢ εἰ βύβλι γε ἔ΄ Ποσειδῶν. ᾧδῶν δὲ αὐτῶν ἄρῶν λοιμοὶ καὶ λιμοὶ, φθειροίτες ὁμοίως ἀνθρώπους τε καὶ βοσκήματα. ὡς ἔκ ἀνθρώπων ἐκόντες μεθρησκότων εὐθενεῖν τὰ περὶ τῆν γῆν. τί ἔνθαυμαστον εἴ τις τῶν ὄντων τοιούτων, ὡς περ ἐγὼν ζημίαν ἠγέεται τὸ μὴ τεθναίνει καίτοι ἐγὼ γε τῆς θεῶν ἡξίον ἔταύτη γενναίως τὸν θαυμαστον ἐκείνεν, ἀλλὰ παιδῶν γενέσθαι καὶ γῆρα βαθεῖ, καὶ μήκει βασιλείας, ἀλλὰ λυδῶν μὲν βασιλεῖς, ὦ Ζεῦ, σπέρμα Γύγης, τῆν χεῖρα ἔκαθαρον, ὁ μὲν εἰς ἔτη προῆλθεν ἐννεὰ καὶ ἑξήκοντα, ὁ δὲ εἰς ἑπτὰ καὶ πενήκοντα. καὶ αὐτὸς δὲ ἐκείνῳ ὁ δουραβῆς δουροφόρῳ εἰς δύοιν δέοι τετραράκοινα. ἴδτω δὲ τῶν τε προσάψιας μόνον ἐπὶ ἔμειζον θεοῖς δέδωκας, ὃν ἔδει πλείον, εἰ δὲ μὴ, μὴ τοι γε ἐλαττον ἢ Κύρον τὸν μέγαν ἀξιώσαι χρόνον, τὰ πατέρων καὶ αὐτὸν πρὸς τῆς ἀρχαμένως τῆς ἡσυχίας.

CLII. ἀλλὰ γὰρ ἐννοήσας; τῆν ἐπιτίμησιν, ἢ τῶν ἐν τῆ σκηνῆν δακρυόνησον καθύψατο, καὶ τὸν αὐτὸν ἠγῆμαι τὴν ἐν τῶν θεῶν.

Θρήνω μερίδα τῆ λόγῳ μίμ-
 ψαδῶ. καὶ μοι δοκεῖ ἀν δόξῳ
 εἰσελθῶν, εἴπερ ἐνῆν, τοῖσιν
 ἀν πρὸς ἡμᾶς χησασθῶ λόγῳ.
 τί ὅτι τῆν ἐμὴν ὑμεῖς ὀδυρόμενοι
 πληγῆν, καὶ τὸν ἐν τῇ νεότητι
 θάνατον; εἰ μὲν τὸ σμικρῶν
 θεῶν χεῖρον ἡγείσθε ἢ τοῖς ἀν-
 θρώποις, ἐκ ἐυφροεῖτε. εἰ δ'
 ἐκ οἰσθε μοι ταύτης μελαδε-
 δόσθ ἢ χώρας, πάντ' εἰ μό-
 νον ἀγνοεῖτε, καὶ πρᾶγμα πε-
 πτόθατε ἀτοπώτατον, τῆτον ἡμι-
 στα εἰδότες, ἐν σφόδρα εἰδέναι
 πέπεισθε. ἔτι ταῖσι μὲν τὸ ἐν
 πολέμῳ καὶ διὰ σιδήρεθ δεινὸν
 ὑμῖν δοκεῖτω, ἕτως ἀπῆλθε Λεω-
 νίδας, ἕτως Σαρπηδῶν, ἕτως
 Ἐπαμινώδας, ἕτως Μήνων οἱ
 τῶν θεῶν. εἰ δ' ὁ χρεῖν τῆ
 βραχυτήτι λυπεῖ, φερέτω τῶν
 μυθίων ὑμῖν Ἀλέξανδρῳ ὁ Διός.

CLIII. ταῖσι μὲν ἐκείνῳ.
 ἀν ἐγὼ ἢ τῆτοις ἔχοιμ' ἀν τινα
 προσθεῖναι, ἐν μὲν πρῶτον καὶ

nunc quoque, eam Oratio-
 nis meam partem, quæ in lu-
 ctu versata est, eum plane es-
 se improbatum. Et certe
 mihi videtur, modo ejus rei
 ipsi daretur facultas, ad nos ac-
 cedens, talibus adversum nos usi-
 rus fuisse sermonibus. Quid quæ-
 so est quod meum plangitis vul-
 nus, mortemque in ipso juventutis
 flore mihi obvientem? Si qui-
 dem in deteriore conditione esse
 eos, qui cum Diis, quam illos qui
 cum hominibus versantur cense-
 tis, parum sano vos uti judicio di-
 xerim. Si vero me beate eorum
 habitatione factum esse partici-
 pem non putatis, non tantum to-
 to erratis cælo, sed & rem plane
 absurdam admittitis, minime om-
 nium cognoscentes eum, quem
 vel maxime nosse estis persuasi.
 At ne hoc quidem grave vobis vi-
 deri debet, quod in bello, ferroque
 occubuerim. Eodem modo ex-
 cesit Leonidas, eodem Sarpedon,
 eodem Epaminondas, eodem
 Memnon, qui in Deorum nu-
 mero censentur. Si vero ob ni-
 miam brevitatem tempus vobis
 molestum esse videtur, solamen
 vobis afferat Jovis Filius Alexan-
 der.

CLIII. Hæc quidem ille. Mihi
 autem si quædam istis adjicere li-
 ceat, hoc primum, idque longe ma-
 ximum

ximum addam: immutabilem esse fatorum ordinem: Fatum vero Romanum orbem simile forte premit cum eo quod olim Ægyptum. Et quoniam infausta illi obtingere oportuit, felicitatis Autor deterrimo huius seculo sese subduxit, ne feliciter iis res suas procederent, quos misere vivere merito oportebat. Secundo reputate nobiscum debemus, quod licet in Juventutis flore ablatas Julianus fuerit, omnem tamen Imperatorum aetatem gestorum magnitudine superaverit. Quis enim Scriptorum tam multa, tamque præclara, ullius eorum commemoravit facinora, licet vel triplo amplius quam ipse vitæ spatium impleverint. Hoc itaque gloriam ejus loco ipsius tenentibus esse ferendum: Nec fatise ejus magis indolendum, quam o bea que antecesserunt illa, lætandum est. Hic est qui extra Romanum orbem versatus, simul tamen imperio suo cum complectebatur: & corpus quidem in hostium terra, terram vero propriam suam sub imperio suo habebat: idemque omnino ad omnes in officio continendos, sive absens esset, sive præsens, valebat. Neque enim Barbarus quisquam fœdere rupto arma arripuit, nec ullus intestinus motus fuit tumultus, quales complures, præsentibus quoque Imperato-

μέγιστον· ὅτι γὰρ μὴ τῶν μειρῶν ἀνίκητα· μοῖρα ἣ ἴσως ἐπέχει τὴν Ῥωμαίων, ὁποῖα ποτὶ τὴν Ἄγυπτον. καὶ ἐπειδὴ κακῶς μὲν εἶδει ταύτη γενέσθαι, εὐδαιμονίαν εἰσάγων· ὑπεχώρησε τῇ Φορᾷ τῶν χειρόνων, ὅπως μὴ εὖ πράττοιεν, ἕως ἐχρῆν κακῶς. δευτέρου ἕτερον, λογιζόμεθα πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, ὡς εἰ καὶ νικῶ ἀπὸ πῆλδων, ἀλλὰ πᾶν γῆρας βασιλείων νικήσας γαῖς πράξῃσι. τίς γὰρ ἔτι πολλὰ καὶ μεγάλα μνημονεύει τις, Τριπλάσιον βεβιωκότῳ χρόνον; δὴ γοῖνω αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς ἐκείνου δόξαν ἔχοντα φέρω. καὶ μὴ διὰ τὴν τελευτήν μᾶλλον ἀλγεῖν, ἢ διὰ τὰ πρὸ ταύτης μᾶλλον εὐφραίνεσθαι. ἕτος ἐστὶν ὁ τῶν Ῥωμαίων γῆς ἔξω γε ὧν ὁμῶς καὶ κρατῶν. καὶ τὸ μὴ σῶμα ἔχων ἐν τῇ πολεμίᾳ, τὴν δὲ οἰκίαν ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ· καὶ ταύτην διωθεῖς πρὸς γε τὸ πάντα ἡσυχάζει, ἀπῶν τε ὁμοίως καὶ παρῶν· ἕτος γὰρ βάρβαροὺς ὅπλα ἠΰλατο ὡς γὰρ γαῖς σωθήκας, ἕτος ἐνδοθεν ἀποφύη θόρυβος· εἶδεν ἕτος, οἷα πολλὰ, καὶ βασιλείων εἴφε-

ἑφεσηκότων ἐτολήθη πολλάκις. Καὶ τοὶ τῆτο εἴτε Φίλτρον, εἴτε Φόβου ἐποίησεν. Φόβου μὲν ἐπέχει τὰς βαρβάρους, Φίλτρον ἧ τῆς ὑπηκόου. πᾶς γὰρ ἀξίον ἐκότερον θαυμάσαι, καὶ τὸ τοῖς ἐναγίοις δέου ἐμβαλεῖν, καὶ τὸ τοῖς οὐκίοις εὐνοίαν ἐνθεῖναι, ἢ εἰ βάλαι γε, ἀμφοτέροις ἀμφοτέρα.

CLIV. ἐκέν καὶ ἔτο τὸ λύπης ἀφαιρέτω, καὶ πρὸς ἔτο γ' ἐκέν, τὸ μηδένα τῶν ἀρχομένων ἔχειν ποτὶ πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς ἄρα ἐκ' ὑπὸ κρείττονου ἀρχοῖτο. τίς γὰρ ἐκέν διακότερου βασιλείειν, (εἰ τὸν καὶ τῷ φρονεῖν καὶ τῷ δύνασθαι λέγειν, καὶ ταῖς ἀλλοῖς ἀρεταῖς διαφέρουσα τῶν ἀλλῶν, τοῖς ἡττοῖς ἀγαθοῖς ἐπιστάειν τε ἀξίον;) αὐτὸν μὲν ἐκ' ἀν' ἔγνωμεν, τῆς ἧ ἐκέν λόγου ἐστὶν ἰδεῖν τῆς πολλῆς, καὶ πάντας σὺν τέχνῃ. καὶ τοὶ τῶν ἐν τῷ γραφῆν καταγεγραμμένων οἱ πολλοὶ πλείους ἐφυγον λόγων ἰδῆς, ἢ ὅσας ἐλθεῖν ἐθάρρησαν ὡς ἐμὴ εἶναι πλείω φιλοσημίαν αὐτοῖς ἐκ' τῶν πεποιημένων, ἢ ψόγου ἐκ' τῶν μη γεγραμμένων. ὁ δὲ πελεμῶν τῶ ὁμῆ καὶ πλάτων λόγου, πᾶσας μορφὰς καλαλέοιπεν, ἐ-

ribus, excitati haud raro fuerunt, Idque ipsum partim amor, partim metus effecit. Metus enim Barbaras gentes, subditos vero amor continuit. Quis vero admiratione dignum non censeat, quod & hostibus metum injecerit, & amorem immiserit suis, vel si mavis ambo utrisque.

CLIV. Hoc ita etiam luctum nobis imminuat: & praeter hoc illud quoque, quod nemo omnino inter subditos ejus inveniatur, qui dicere de eo potuerit, quod melior seipso non sit, quem Dominum agnoscebat. Quem enim magis fuisset æquum, quam ipsum rerum summæ præesse, si quidem eum qui prudentia & dicendi facultate, aliisque virtutibus ceteros antecellit, iis qui eo sunt istis omnibus inferiores imperare fas est? Ipsum quidem non videmus amplius: Scripta tamen ejus complura cernere licet, maxima arte omnia concinnata. Enimvero ipsi illi qui in scribendis libris contentuere, plures scribendi vias evitauerunt, quam ausi sunt usurpare: adeo ut non majorem laudem iis quæ scripsere, quam reprehensionem ob ea quæ non scripsere meruerint. Julianus vero bellis simul gerendis scriptisque concinnandis vacans, in omni dicendi genere aliquid reliquit, omnibus

omnes

omnes vincens generibus, in epistolis autem scribendis seipso quoque superior. Hæ ego in manus sumens solatium nanciscor. Hi factus ejus, ut facilius feratis dolorem, efficere poterunt. Hos ille immortales liberos reliquit, quos nunquam tempus una cum illitis asseribus coloribus poterit abolere.

CLV. Verum quoniam insaginum mentionem injeci, (istud ea occasione referam): Multæ urbes Deorum eum specie repræsentantes haud secus ac ipsos Deos colunt. Quin & nonnemo bona quædam precibus ab eo efflagitavit, nec irritæ preces fuerunt. A deo nimirum certum est ad eos illum abiisse, & ab ipsis potestatis Deorum redditum esse participem. Ideoq; verectissime omnino fecere, qui primum de morte ejus nuntium lapidibus propemodum necarunt, utpote qui mendacium contra eum, Deum quippe, proferret. Solantur autem denique ipsi etiam Persæ, picturis expeditionem ejus repræsentantes. Dicuntur enim eo cum fulminis igne comparato, fulmen pingentes, nomen ejus apposuisse. Ostendentes scilicet, majora, quam ab humana potentia proficisci queant, mala, ab eo sibi illata fuisse.

πάσαις μὲν ἀπαιτίας νικῶν, τὰ δ' αὐτῆς τῆς τῶν ἐπιστολῶν. ταύτας ἐγὼ λαμψάνων ὀφθαλμοῦσιν πορίζομαι. Διὰ τῶν ὑμῶν ἐκγότων τὴν λύπην οἴσσετε. παῖδας γέτους ἐκείνῳ ἀθανάτους καταλίλοιπεν, ὅς ἐκ ἀν' ὁ χρόνῳ δύνασθαι μὲν τῶν ἐν ταῖς σαινῶσιν ἐξαλείψαι χρωμάτων.

CLV. ἐπεὶ ἡ εἰκόνων ἐμνήσθην, πολλαὶ πόλεις ἐκείνων τοῖς τῶν θεῶν ὀφθαλμοῖσιν εἶδισιν, ὡς γὰρ θεοὶ τιμῶσι. καὶ τις ἦδη καὶ παρ' ἐκείνων ἤτησε δι' εὐχῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐκ ἡτύχησεν. ὅπως ἀτεχνῶς παρ' ἐκείνων τε ἀναβέβηκε, καὶ κρείττονον δυνάμειος παρ' αὐτῶν εἰκόνων μέγιστον. βέλτεροι δὲ ἄρα ἦσαν, οἱ καὶ τὸν πρῶτον ἀγγελὸν τῆς τελευτῆς μικρῶν καταλεύσαντες, ὡς θεῶν καταψευδόμενοι. ὀφθαλμοῦσιν δὲ με καὶ Πέρσαι γραφαῖς αὐτῆς δηλῶντες τὴν προσβολὴν λέγουσι τὸν αὐτῶν εἰκασάσας κεραυνῶ πυρὶ; γράψαντες κεραυνὸν προσγράψαι τέτομα, δεικνύντες ὡς μείζονος φύσεως ἀνθρωπίνης ἀφῆκεν εἰς αὐτῆς κακά.

CLVI.

CLVI. Ἰῆτον ἐδὲξατο μὲν τὸ
 πρὸ Ταρσῶν τὴν Κιλικίας χω-
 ρεῖον, εἶχε δ' αὖν δικαιοτέρον τὸ
 τὴν Ἀκαδημίας πλησίον Πλάτω-
 νος ὡς αὐτῷ ἐπὶ τῶν αἰε-
 νέων τε καὶ διδασκάλων, ἃ καὶ
 τῷ Πλάτωνι ἑλεῖσθε. Ἰῆτω ποικί-
 σκόλια, Ἰῆτω πᾶν εἶδος ἰγκω-
 μίων, Ἰῆτον σύμμαχον ἐπὶ βαρ-
 βάρους, ἀρχιστράτους πολέμων, κα-
 λῆν. ὅς ἔχων τὸ μέγιστον ἀπαν ἐκ
 μαθητικῆς ἔλεον, τὸ μὲν εἰ κα-
 κῶσαι Πέρσας ἐπὶ τῆν προμα-
 θεῖν, τὸ δ' εἰ πως ἐπακείσιν ἐκ
 ἠξίωσεν, ἔργω δείξας ὅτι δόξης
 ἦν εἰ ζωῆς ἐπιθυμητῆς. βασι-
 λεύσθε μὲν ἐν ὑπὸ ἰοιούτης ἀρε-
 τῆς πάντων εὐδαιμονέστατον. Ἐστ-
 ρημίδους τὴν Φάρμακον δεῖ ποιεῖσθε
 τὴν λύπης τὸ κείναι κλίσει ἐν καὶ
 μὲν θεῶν ὀμνύειν ἔσθ' ἰσχυρῶς
 ἀπλομῆς μάλ' εὐλογον, ἢ τισι
 τῶν βαρβάρων ἵες παρ' αὐτοῖς
 δικαιοτάτας. ὡ δαιμόνων μὲν τρέ-
 φιμε, θαιμόνων τὴν μαθητῶν,
 δαιμόνων τὴν παρέδρε' ὡ μικρόν
 μὲν τὴν γῆς μέρους κατέχων ἀπὸ
 τῆς τάφου, πᾶσαν δὲ τῷ θαύματι

CLVI Atque eum quidem Tarfi
 in Cilicia cepit suburbanum, at
 multo majori jure in Academiz
 quodam loco, Platonis sepulchro
 proximo, tumulatus fuisset: adeo
 ut eadem quæ Platoni, juvenes pa-
 riter & eorum magistri persolve-
 rent, huic scholia, huic Prænes,
 huic omne encomiorum genus
 conficerent: hunc ut contra Barba-
 ros sibi adfit, bella ordientes invo-
 carent. In cujus potestate cum es-
 set futura omnia vaticinandi artis
 auxilio prænocere; de eo quidem
 sciscitandum duxit, an Persarum
 res concutere atque affligere sit va-
 liturus, non vero de eo an salvus
 ipse met sit rediturus, re ipsa osten-
 dens non vitæ sed gloriæ cupidum
 sese esse. Summæ itaque omnino
 felicitatis est Imperio subesse tan-
 ta virtute administrato. At vero
 illo nobis erepto ex gloria ejus
 nostro luctui medela quærenda
 est. Per quem etiam busto ejus
 imposta manu una cum reliquis
 Diis jurare, multo magis rationi
 est consentaneum, quam quod
 Barbari quidam faciunt per eos
 qui justissimi apud illos reputan-
 tur. O Deorum Alumne, Deo-
 rum vero etiam discipule, imo &
 Deorum adfessor! O tu qui exi-
 guam quidem terræ partem cor-
 poris exuviis, universum autem
 orbem admiratione tui adimpler!

Bbb

O ho-

O hostium armorum pugnarumque
virtute, civium autem tuorum sine
preliis Victor! o Parentibus ma-
gis quam liberi, liberis quam Paren-
tes magis, fratribus magis quam
fratres desiderabilis! o maxima
ausu, majora vero adhuc ausure!
o Deorum auxiliator, Deorumque
discipule! O omnium volupta-
tum, praterquam earum quae ex
litteris & eloquentia nascuntur,
contemptor, haec tibi à nostra ha-
beto eloquentia, perquam exigua
quidem, sed quae tamen ma-
gnatibi (dum viveres)
videbatur.

την οικουμένην. ὡς νικητικῶς μά-
χαις μὴ τὰς ἀλλοφύλους, ἀμα-
χῆ δὲ τὰς ὁμοφύλους· ὡς πα-
τέρας μὴ παιδῶν. πασι δὲ πα-
τέρων, ἀδελφοῖς δὲ ἀδελφῶν
ποθειότερος· ὡς μεγάλα μὲν δρά-
σας, μείζων δὲ μέλλων· ὡς θεῶν
μὲν ἐπίκρουε, θεῶν δὲ ἐπιληθῆς·
ὡς πάσας μὲν ἡδονὰς καταπατή-
σας πλὴν ὅσων λόγων, ἡδὲ σοὶ
ὡς τῶν ἡμετέρων λόγων τῶν
μικρῶν, ὡς αὐτὸς ἡ-
γῆς μεγάλως.

CAPUT X. DE LIBANIO Sophista, ejusque scriptis.

Libanii vita, 1. Scripta quae Tomo utroque editionis Morellianae continentur. 2. Alia edita quae in illa editione desiderantur. 3. Scripta Libanii inedita. 4. Index eorum ad quos Libanii Epistola. 5. Editio Operum ejus Romae promissa, & de quibusdam illius scriptis deperditis. 6.

1.

LIBANIUS natus est A. C. 314. a) Antiochiae ad Oron-
tem, familia antiqua & nobili: patrem *Pharmanium* appel-
lat Svidas, b) sed hocce avunculo c) Libanii alteri,
(alter

- a) Papebroch. Act. Sancto. T. 2. Junii p. 821. 942. Jac. Gothofredus ad Codicem Theodos. T. 1. p. 353. Tillemont. Histor. Imperatorum T. IV. in vita Juliaui cap. 26. not. 13. Libanius ipse T. 2. p. 153. 162. 172.
b) Svidas in *Λεβάνιος*, quem sequitur Jo. Gvil. Bergerus V. C. diss. primam ex illis sex quas de Libanio juvenis edidit Wirebergz A. 1696. seq.
c) Libanius de vita sua (quam sexagenarium scripsisse se p. 19. testatur) T. 2. p. 6. & 40. & Orat. XXIV. p. 534. Quinquagesimi anni tempora Joviniani attingentis p. 46. & quinquagesimi septimi sub Valente, p. 48. meminit.

(alter major natu *Panolbius* appellabatur) nomen fuit. Proavus divinandi arte insignis * latine d) etiam nonnulla vulgaverat, unde Italus quibusdam, sed falso visus est. Avus maternus paternusque dignitate & eloquentia insignes, paternus cum Brasida fratre peremptus ferro e) jussu Diocletiani A. C. 303. post Eugenii Tyranni tumultum. Libanius è tribus filiis Parentis sui medius natu, quinto decimo ætatis anno totum se literis tradere cupiens in ἀδάλα Σοφιστῶν f) *umbrae* quasdam *Sophistarum* incidisse se queritur. Hinc ab idoneo Magistro *† adjutus, privata industria veteres scriptores versari Antiochiæ cepit, atque inde cum *Jasone* Cappadocæ petit Athenas, ibique commoratus ultra quadriennium, usus est familiari *Crispino* Heracleota, à quo deinde Nicomedis libris locupletatum se ** celebrat, & *Diophanti* scholas g) licet rarius adiit. CPoli insinuavit se in amicitiam Nicoclis Lacedæmonii (Grammatici quo Magistro Julianus Imp. usus est) & Bemarchii Sophistæ. h) Reverso Athenas ac munus Professoris ambienti, quod jamante ei XXV. nato annos i) Proconsul destinaverat, Cappadocem quendam k) præferri contigit. Sed à Dionysio Siculo Syriz pridem præfecto excitatus, editis CPoli eloquentiæ speciminibus brevi in ore omnium ac laudibus fuit, ut octoginta amplius auditores colligeret, duobus Sophistis l) qui tunc thronum ibi obtinebant, incassum freudentibus & Bemarchio frustra orationibus æmulis m) cum eo contendente, & quum non vinceret confugiente

B b b e

ad

* Supra p. 183.

d) Liban. T. 2. p. 2.

e) ibid. & Orat. XII. p. 399. XIII. p. 410. 411.

f) de vita sua pag. 4.

*† Hic videtur quem ab Imp. Constantii ira liberavit Libanius, ut refert p. 34.

** id. p. 20. g) Eunapius in Libanii vita. Svid. in Λιβάνῳ.

b) Libanius T. 2. pag. 12. 13. i) id. p. 10.

k) id. p. 14. suspicetur aliquis Julianum Cappadocem intelligi, de quo Eunapius, sed obstat videtur quod Julianus iste Magister fuit Diophanti, adeoque debeat jam diu ante docuisse. Forte Eustathius de quo Eunap.

l) Hos p. 15. Libanius ita describit: Τῶ μὲν Σοφιστῶν κακῶς ἔπειθ' εἴτην, ὁ μὲν ἔδει ἀνθήσας ἀρχὴν, ὁ δ' ἀπηνθήσας.

m) p. 16. seq.

ad frigidam de Magia n) calumniam. Denique circa A. 346. Limenii præfecti ope expulsus urbe ab æmulis, Niczam ac mox Nicomediam o) Athenas Bithyniæ se contulit, ubi bene dicendi laude magis magisque probari omnibus, pulchriusque inclarescere & Julianum * si non auditorem at orationum suarum lectorem & admiratorem habere cœpit. In eadem urbe Aristæneti p) unius amicitiam testatur sibi jucundissimam fuisse, & quinque quos in illa exegit annos, q) totius vitæ suæ ver, aut si quid vere cogitari potest jucundius, appellat. Tractus inde iterum CPolin r) & Nicomedia subinde revisa etiam CPoleos pertæsus, in qua Phœnicem † ac Zenobium †† Sophistas æmulos reperit, licet Strategio *† præfecto Orientis in Domitiani locum constituto patrono utebatur, nec Atheniensem qui ei patebat thronum ob invidiam æmulorum s) ausus amplecti, à Gallo Casare impetravit veniam ad quatuor menses Antiochiam patriam t) revisendi, in qua deinde post Gallum A. 354. interfectum per totam vitam hæsit ac subsistit, plurimosque eloquentiæ sacris initiavit, Juliano u) Imperatori valde dilectus, qui eum & audivit libenter dicentem, & benigne ex cepit, & in scriptis suis est imitatus. x) Ab eodem *Quæstoris* or natus munere, & non paucis Epistolis, quarum postrema per novissimam adversus Persas expeditionem ab Imp. scripta y) adhuc ex-
stat,

- n) p. 17. Etiam alterius calumniæ *ἑξ ἑταῖρα μείρακια* meminit Eunapius pag. 132. quam Libanius T. 2. pag. 5. à se declinat, suam *ἐν ὡρα σωφροσύνην* celebrans. *Αἰγὼ γὰρ, ἰνκβιτ, σωφροσύνης ὡς θάρρατος, ζῶντων ἔτι μοι μαρτύρων, οἱ βλομένων ἡμῶν ἀνασάντες μαρτυρήσασιν.* Calumniæ *ὡς γοητείας* repetita Nicomediæ p. 26. & CPoli iterum p. 34. seq. illa enim duo capita mulierum eo in loco ad Magiam pertinent.
- o) id. p. 19. seq. * Socrates III. I.
- p) id. p. 21. Hunc Aristænetum terræ natu Nicomediæ A. C. 358. oppressum luget p. 40. & Epist. 50. 52. Vide & Epist. 99.
- q) p. 19. adde p. 28 ubi narrat quo desiderio Bithyniæ, CPolin reversus flagravit.
- r) id. p. 27. seq. † p. 32. seq. & 39. †† p. 35. *† p. 37.
- s) p. 30 seq. † p. 31. u) p. 40. seq.
- x) Libanius T. 2. p. 152. 184. & 264. & Epist. VIII. ad Celsum, & XLIII. ad Julianum inter Wolfianas. Vide & Svidam in *Λιβανίου*.
- y) Epistola Juliani XXVII. est ad Libanium Sophistam & Quæstorem. Exstant etiam plures Libanii ad Julianum Epistolæ. Et legatio ad Julianum ac Panegyricus Juliano dictus, de quibus infra.

stat, decoratus, tanto magis necem ejus doluit z) in flore ætatis extincti, à quo & idolorum cultui & studiis suis certum ac diuturnum præsidium sibi promiserat. Per alectryomantiam inde cum Jamblichio juniore Procli magistro de successore Valentis sciscitatum esse Libanium a) rumor fuit, unde ejus crudelitatem vix effugit; b) & Ireneo de innocentia Libanii testante. Similiter ex altera calumnia feliciter expeditus beneficio Lupicini Ducis, cum à Fidei sive Fidustio inimico delatus fuisset velut qui Procopii Tyranni c) scripsisset Encomium. Neque tamen gratia Valentis omnino caruit, quem & oratione d) celebravit, & confirmationem Legis e) de naturalibus liberis à paternorum bonorum successione non penitus excludendis impetravit, quam privata ex causa hæc dubie ab imperatore expetiverat, nam ut Eunapius f) auctor est, concubina usus, legitimam uxorem nunquam duxit. Ceteram vitam inter varias molestias æmulorumque injurias & temporum Antiochiæ ut dixi ad seram usque ætatem exegit, quod ipse in Vita sua prolixè commemorat, licet morum illius Urbis pertæsus de alio domicilio annis jam prævectior cogitare se scribit Epistola X. ad Eusebium. Perduravit ibi tamen & variis occasionibus præclare meritis de urbe illa est, sive tumultus sedando, animosque civium ægros demulcendo, aut Impp. Julianum & Theodosium urbi reconciliando Arcadii etiam tempora attigisse, hoc est annum ætatis septuagesimum superasse colligunt viri docti ex Oratione Libanii in Lucianum, & Cedreni testimonio. Eiqve sententiæ assentitur, cui Orationes hujus Sophistæ quas præsentì capiti Græce & Latine præmissi, in lucem vindicatas & erudita versione illustratas debes, Vir nescio sacrarum & humaniorum literarum exquisita scientia, an

B b b 3

judi-

- z) Vide Libanii *Ἐπιτάφιον* in Julianum & orationem de vindicanda ejus cæde nec non Epistolam 7. ad Aristophanem in ecenturia editarum à Clariss. collega meo J. C. Wolfio, in qua p. 16. pro *τραφόμενον* è MS. legendum *γραφόμενον* ipse alibi monuit.
- a) Zonaras Annal. p. 744. Cedrenus p. 257.
- b) Libanius T. 2. p. 56. adde p. 556. Ex siderum motu conjectari futura posse non negat Libanius lib. 1. Epist. ad Eustolium. Onirocriticæ / quæque opæram tribuisse colligas ex T. 2. p. 74.
- c) Libanius T. 2. p. 54. d) id. p. 48.
- e) Vide Jac. Gothofredum ad Codicis Theodos. lib. 4. tit. 6. T. 1. p. 353.
- f) Eunapius in Libanio: *γάμος δὲ καὶ ἔτι ἡμέλειος, πλὴν ὅσα γὰρ αὐτῷ γυνή τις ζῶσῃ, ἔκ ἀπὸ ὁμοίας τῆς ἀξιώσεως.* Hujus mortem luget, pliiqve ex ea suscepti meminit Libanius in vita T. 2. p. 82.

judicio & probitate venerabilior D. Gotfridus Olearius in prælectionibus MSS. * quibus vitam hujus Sophistæ, cum utramque Linguam in patria Academia profiteretur, exposuit. De Christianismo Libanii fabulam si lubet cognoscere, en quæ de illo Vincentius Bellovacensis in speculo Historiali XIV. 44. *Omni populo (Cæsareæ, præsertim S. Basilio) festiuitatem agente usque ad finem quatuor dierum, omnibusque in Ecclesia congregatis, ecce Libanius Juliani Quæstor fugatus (ex conflictu cum Persis) venit in civitatem, & audiens congregationem populi in Ecclesia, eo advenit, annuncians impiam mortem Tyranni, (Juliani) & dicens quia cum secus Euphratem flavium esset, & relicta nocte septem ex cubia militum custodiebans eum, venit quidam ignotus miles cum armis suis & lancea, qui valido & terribili impetu perfodit eum. Et subito ascendens usquam comparuit. Ille vero miserimus diram atque horribilem miserationem emittens cum blasphemio clamore exspiravit. Narravit etiam & per ordinem visionem (de Juliano per S. Mercurium interficiendo, de qua cap. 43. supra p. 149.) quam & ipse (præter S. Basilium) in jam dicta nocte videt, procedensque genibus Basilio, postulabat baptizari, quod consecutus, contemelis factus est Basilio. Sed misso fabuloso scriptore Vincentio ad Libanii scripta recensenda pergamus.*

II, Plurima Libanius scripsit, & tum in demonstrativo tum in deliberativo genere orationes varias composuit habuitque, nec minus fictas declamationes ac controversias, ut ipse non diffitetur in Antiochio Tom. 2. Pag. 332. *ἔμοι ἢ εἰ πλείω δὴ τῶν νῦν ὄντων συγγράμματα πεποιηκώς, καὶ τὰς μὲν ἑταιρίσας, τοῖς ἢ συμβουλευσας καὶ ἔλαττα δὲ ἡγυρισμένον ἐν πλάσμασιν.* Ex his non pauca, quæ potuit reperire, duobus Tomis Græce & Latine edidit *Federicus Morellus* † *Priore Tomo* Paris. 1606. fol. continentur Progymnasmatum exempla & declamationes.

I. Mu-

- † In his inter alia præclare observat in Libanii Orat. de vita sua T. 2. p. 18. per urbem Bacchi five τὴν Διονύσου intelligi Nicæam, cujus conditor Διόνυσος five Bacchus, passim in numis & apud Dionem Chrysostomum Orat. 29. de concordia Nicæensium p. 485. Per urbem Ceretis autem five τὴν Δήμητρον apud eundem Libanium pag. 19. significari Nicomediam, cujus Dea πόλις ἄρχη Ceres apud Harduinum in numis Urbium illustratis p. 2. 282.

† A multis viris doctis jam notata est latina versio Morelli tanquam obscura sæpe & à sensu Libanii innumeris in locis abhorrens. Itaque qui novam hujus scriptoris editionem adornare voluerit, ei versio erit in bene multis, Tomo præsertim secundo

Progymnasmatum exempla quidem sunt:

- I. *Μῦθοι fabulae tres* 1. de lupis ab ovibus pacem petentibus; 2. de te-
studine cursu cum eqvo contendente & 3. de monedula cæteris-
que avibus formâ cum Jove contendentibus.
- II. *Διηγήσεις narrationes tres* 1. de Hercule pro Dejanira cum Acheloo
luctante, 2. de flore Hyacintho & 3. de Alpheo & Arethusa.
- III. *Χρησιὰς Cibiæ tres* 1. de Alexandro Rege qui rogatus de thesauris suis
amicos demonstravit. 2. de factio Diogenis qui adolescentem vi-
dens petulantem, pædagogo verbera infixit. 3. de Isocratis di-
cto, radices disciplinarum amaræ, fructus vero dulces.
- IV. *Γνώμη*, duplex elaboratio *Sententiæ* Homeri Iliad. β. 24. ἢ *χρη-*
σιανύχιον εἶδεν βεληφόρον ἄνδρα. Dedecus est totam consulum
βερερε νοεῖται.
- V. *Ἀνασκευή Confutatio*, non esse verisimile Chrysen pervenisse ad na-
vale Græcorum.
- VI. *Κατασκευή Confirmatio*, Verisimilia esse quæ traduntur, 1. de ar-
mis Achillis 2. de ejus ira.
- VII. *Κακοὶ τόποι Loci Communes* 1. contra homicidam 2. contra pro-
ditorem, 3. in Medicum veneficum, 4. contra tyrannum, 5. pro
tyrannicida.
- VIII. *Ἐγκώμια Laudationes* 1. Ulyssis, 2. Achillis, 3. Diomedis, 4. Ther-
sitz, 5. Demosthenis, 6. Agriculturæ, 7. Justitiæ, & 8. bovis,
συγγραφικῶ χαρακτήρι, historico non Oratorio stylo.
- IX. *Υπόλοι Vituperationes* 1. Achillis, 2. Hectoris, 3. Philippi, 4. Æschi-
nis, 5. Opulentis, 6. Inopis, 7. Iræ & 8. Vitæ.
- X. *Συγκρίσεις, Comparationes* 1. Navigationis sive mercaturæ nauti-
cæ & agriculturæ, 2. Achillis & Diomedis, 3. Ajacis & Achillis,
4. Demosthenis & Æschinis, 5. Ruris & Urbis.

XI.

eundo retexenda. Natrant tamen Morellum tanta intentione animi interpretan-
do huic scriptori operam dedisse, ut nec nuncio de uxore sua in agone mortis con-
stituta ab eo abstergeri se fuerit passus, si credimus Id. Vosio apud Colomesium
pag. 99. Opusc. *J'ay appris de Mr. Vosius, que Federic Morel travaillans sur Li-*
banus, quelcun luy vint dire que sa femme estoit fort malade; à quy il répondit:
je n'ay plus que deux ou trois periodes à traduire, après cela je l'iray voir. Quel-
cun retournant luy dire qu'elle s'en alloit, je n'ay plus que deux mots, dit il, je
seray aussi tost que vous. Enfin comme on luy vint annoncer, que sa femme estoit
morte, j'en vis bien marry, répondit il froidement, e'estoit une bonne femme.

- XI. *Ἡθροποιία Ethopæia* 1. Medæ suos mactaturæ filios, 2. Andromaches adjacentem ante se Hectorem, 3. Chironis Achillem inter virgines versari audientis. 4. & 5. Niobes post amissos liberos. 6. pictoris Apollinem in tabula laurea pingentis & ligno colores non admittente. 7. hominis bellum in ædibus suis pictum videntis. 8. Menelai cognito Agamemnonis interitu. 9. Achillis super Patroclo. 10. 11. Ejusdem amantis post eadem Penthesileæ. 12. Ulyssis in Cyclopi spelunca deprehensi. 13. Ulyssis ad Cycloperem à quo vidit focios suos devorari. 14. Ulyssis post procos interfectos. 15. Medæ Jasone aliam uxorem ducente. 16. Achillis erepta sibi Briseide. 17. Achillis Græcis devictis à Trojanis. 18. Polyxenæ à Græcis jussæ recedere. qui sponsam futuram Achillis affirmabant. 19. Ajacis, armis Achillis fraudati. 20. Ajacis seipsum jugulare parantis. 21. Ejusdem post insaniam. 22. Bellerophontis pugnaturi cum chimæra. 23. timidi avari, aureo invento gladio. 24. Meretricis resipiscentis. 25. Menæci antequam se jugularet pro victoria Patriæ.
- XII. *Ἐκφάσεις Descriptiones* 1. prælii peditum sive belli, 2. picturæ in Curia, 3. ebrietatis quæ vidit lucem in Henrici Stephani Francofordiensibus nundinis, una cum Basilii & Luciani scriptis de ebrietate, Græce & Lat. Paris. 1574. 8. 4. Veris, stylo *συγγεγραφή* 5. Calendarum, 6. curriculi Heroum. 7. alterius in Curia picturæ.
- XIII. *Θίσις Propositio deliberativa*, an matrimonium contrahendum sit.

Progymnasmatum hæc exempla cum Theonis progymnasmatum veluti ejusdem auctoris ediderat Græce, subjecta ad calcem sua versione *Joachimus Camerarius* Basil. 1541. 8. Camerarii versionem paucissimis mutatis Morellus retinuit. Cæterum in Camerarii editione desiderantur Loci communes 3. 4. 5. & laudationes vituperationesque omnes præter unum Achillis Encomium & ejusdem vituperationem. Ex comparationibus desunt 3. 4. 5. Atque Ethopæiæ omnes præter 2. & 3. nec non Descriptiones præter 1. 2. & 3. Illa primus cum latina versione sua edidit Morellus. Ex Ethopæiis 1. & 2. vertit latine *Erasmus* Basil. 1522. 4. & Tomo primo Operum *Erasmi*. Elogium Ulyssis & agriculturæ cum versione Latina & Gallica ediderat *Morellus* Paris. 1603. 8. Laudem Justitiæ & alia 1605. 8.

Hiscæ

Hicse Progymnasmatibus addenda quædam ad calcem Tomi secundi Morellus vulgavit, sub Libanii nomine, licet quædam eorum in Codice Barocciano 131. leguntur sub nomine *Nicolai * Sophiste*, inter quadraginta quæ codex ille exhibet hujus Nicolai progymnasmata. Quæ autem in Morelli editione esse dixi, hæc sunt:

Ecphrasis 1. Leuctrici belli T. 2. p. 706. 2. Herculis stantis in procinctu cum Leonis exuvio pag. 707. 3. Herculis gestantis apertum Erymanthium pag. 708. 4. pulchræ virginis pag. 709. 5. pavonis pag. 713. *Ecphrasis* venationis p. 673.

Encomium palmæ & pomi pag. 714. quod utrumque separatim à Morello Græce & Latine editum fuerat Paris. 1613. 8.

Ecphrasis 1. horti pag. 716. 2. portus pag. 717. 3. pugnæ navalis pag. 719. 4. leonis cervum opprimentis pag. 720. 5. 6. *Ecphrasis* duplex certaminis Herculis & Antæi pag. 721. 722. 7. Junonis pronubæ pag. 724. 8. Polyxenes mactatæ à Neoptolemo pag. 726. 9. Medæ quiritantis pag. 728. 10. 11. Trojæ everse descriptio duplex pag. 729. 730. 12. Chimææ pag. 732. Ex his pleræque seorsim antea à Morello in 8. vulgatæ lucem viderant.

Ethopæia 1. Evnuchi amantis pag. 733. 2. pictoris, imaginis quam pinxerat amore capti pag. 734.

Sequuntur Tomo primo *μελέται* sive *Declamationes* XLIV. † (*παραματικῆς & γυμνασιακῆς λόγου* appellat Photius Cod. 90.) cum Fed. Morelli versione, qui in Græcis secutus est veterem editionem Romanam.

I. *Ἡρώδου βουτικῆς*. Ad Trojanos Oratio Menelai, pro reddenda Hæcua Tom. 1. pag. 189. Italice versa prodiit Venet. 1543. 8. Latina Erasmi interpretatio Basil. 1522. 4. & Tomo Primo Operum Erasmi, Basileæ & non ita pridem Amstelodami editorum.

II. Ulyssis ad eosdem Trojanos de eodem argumento pag. 200. Utrique brevis *πρὸς θεωρία* præmittitur.

III. Achillis Oratio qua respondet Ulyssi ab Agamenone ad se ablegato pag. 228. Argumentum petatum ex Homeri *Ἰλιάδης* sive

Ccc

Iliad.

Libri 5ti Pars Tertia.

* Videtur hic esse Nicolaus Procli & Lacharis discipulus, de quo Svidas in *Νικηλαῶ* & *Λαχάρης* & Marinus in vita Procli c. 10.

† *Declamationes* suas à multis possideri, legi & imitatione dignas censeri scribit Libanius Epistola ad Archelaum (lib. 1. Epist. 44.) qui earum nonnullas ex invidia flammis mandaverat. Aliquas Proclo muneri mittit lib. 3. Epist. 92. Vide & vitam Libanii T. 2. p. 51. ubi describendis suis vix ait suffecisse *βιβλίον γράφων δεξιῆς*.

- Iliad. l. 225. seq. Orationem sub Ulyssis nomine scripserat *Aristides* quæ etiamnum exstat ut dixi lib. IV. cap. 30. num. 53. & cum contraria hac Libanii Oratione prodiit Hagenox 1535. 8. edente qui Latinam versionem addidit, Joach. Camerario.
- V. Patrocli ad Achillem, ut Græcis iratus esse desinat. pag. 256. præmisso argumento & *προθεωρία*.
- V. Orestis recriminatio adversus matrem, cujus cædis reus peragebatur post excidium Trojæ & Agamemnonis interitum pag. 279. præfixa *προθεωρία*.
- VI. Morosi se accusantis, quod uxorem loquaculam duxerat. *Δυσκίλη γήμασι* & *λάλον γυναίκα*. pag. 300. Iste, morosus licet non adeo parcus verborum à Libanio fingitur. Hanc orationem separatim editam à Morellio Græce & Latine Paris. 1597. 8. respicit S. Basilius in Epistola ad Libanium : *αὐτὸν γὰρ ἔδοκον ὄραν ἐν τῷ λόγῳ τὸν λάλον συνοῖα γυναίκα*.
- VII. Parasiti ob cœnam occisam se ipsum deferentis, pag. 315. Fingitur fraudasse se cœna, quod citius adfuturus equum è circo accepisset eoque vectus venisset ad ædes ejus qui vocaverat. At equus conspecta ante fores ara, metam esse ratus, iter flexit correptumque infessorem secum abduxit. Hæc declamatio separatim à Morello Græce & Latine vulgata prodierat Paris. 1601. 4.
- VIII. Invidi cicutam poscentis & fortunam suam criminantis vicino repente locuplete facto pag. 323.
- IX. Timonis misanthropi se quod Alcibiadem amet accusantis. pag. 343. cum brevi protheoria.
- X. Avari invento quingentarum drachmarum thesauro, mille drachmas ex lege thesauri inventoribus posita pendere ærario jussi, & cicutam poscentis, pag. 361.
- XI. Parasiti poscentis cicutam, nutritore suo à luxu ad Philosophiæ studium converso pag. 377.
- XII. Oratoris mori è lege poscentis, cum civitas eum tradere nollet hosti, qui pro facultatibus quibus pollebat, volebat, si inimicus sibi traderetur, caritatem annonæ, qua laborabant cives, levare. pag. 386.
- XIII. Demosthenis mori postulantis, dum Athenienses Chæronensi pugna victi Philippo poscenti eum tradere per quinque dies consultant. pag. 397.
- XIV. De-

- XIV. Demosthenis ab ara misericordiz abstracti ab Atheniensibus Philippoqve dediti, sed iterum ab eo dimissi, actio ut aram illam, utpote Numinis Misericordiz contemtores dejiciant. p. 411.
- XV. Demosthenis dedi Philippo cupientis, cum is mille captivos pro eo Atheniensibus dimissurum recepisset. pag. 423.
- XVI. Demosthenis apologia adversus Athenienses, qui eum accusaverant quod dimissus à Philippo, ad Remp. non iterum accessisset pag. 435.
- XVII. Hyperidis contra Demadem pro Demosthene, ne peregrinitatis convictus Philippo venderetur, sed in fide populi Atheniensis esset. pag. 468.
- XVIII. Cimonis petentis ut pro patre Miltiade in vincula conjiciatur pag. 479.
- XIX. Corinthiorum invektiva in Athenienses velut impios, quod Potideam obsidendo ad summam famem cives compulerant ut carnibus humanis vescerentur. pag. 489.
- XX. Neoclis qui filium Themistoclem pridem abdicaverat, & nunc post victoriam ejus Salaminiam, gestit recipere. pag. 511.
- XXI. Themistocles recipi à patre abnuentis. pag. 526.
- XXII. Neptuni adversus Martem Halirrhothii * interfectorem, pag. 530.
- XXIII. Martis adversus Neptunum Apologia. pag. 548.
- XXIV. Archidami Apologia, qui triginta annis minor concione habita Lacedæmoniis persuasit bellum adversus Thebanos suscipere p. 558. præmissa *πρὸς Θωαίαν*.
- XXV. De Laide meretrice Corinthum non reducenda, pluribus licet in illa urbe mœchis pœnam adulterii incurrentibus. pag. 569. præmissa *πρὸς Θωαίαν*.
- XXVI. Callæschri petentis Critiam filium suum, quem ipse Tyrannum interfecerat, sepeliri pag. 585.
- XXVII. Apologia Patris qui filium petenti Tyranno & urbem ideo obsidenti occisum de muro objecerat. pag. 597.

* Halirrhothius Neptuni filius, captus amore Alcippus, Martis filiz.

- XXVIII. Apologia Ducis qui tyranni conscius arguebatur, quod peregrinum in concione animadversum ex lege interfecit, nec arcanum quod is se indicaturum ferebat exaudivit p. 614.
- XXIX. Apologia Socratis Philosophi. pag. 635.
- XXX. Dammati exillum petentis, quod tribus suffragiis illi dictatum erat, duobus mortem, aliisque duobus honoris privationem decernentibus. pag. 689. præmissa προθεωρία.
- XXXI. Oratoris qui hosti ut obsidionem solveret persuaserat petentis præmium quod lex ἡ κατερθώσαντι πόλεμον (ei qui in bello bene rem gessisset) proposuit. pag. 700. Præmissa προθεωρία.
- XXXII. Apologia Divitis affectatæ Tyrannidis accusati, quod re ter bene gesta exules revocari, infames in integrum restitui & carceres aperiri postulerent. pag. 727.
- XXXIII. Divitis adulteri accusatio. pag. 740.
- XXXIV. Actio filii contra adulterum patrem. pag. 755
- XXXV. Apologia Patris qui filiam adulteram generumque dotem identidem pro adulterio conjugis ex lege poscentem interfecerat. pag. 767. præmissa προθεωρία.
- XXXVI. Morosi Patris oratio filium abdicantis quod prolapsa patre risisset pag. 792.
- XXXVII. Patris avari abdicantis filium, qui re strenue gesta nullum aliud præmium quam oleaginam coronam sibi poposcit. 801.
- XXXVIII. Apologia filii à Patre abdicati, quod uxorem ex illius voluntate ducere nollet, post amissam naufragio priorem quæ redemptura ipsum à latronibus captum navi se commiserat, patre redimere recusante. pag. 820. præmissa προθεωρία.
- XXXIX. Avari Patris post valetudinem restitutam abdicantis filium quod Patre ægrotante talentum Æsculapio voverat si Pater reconvaluisset p. 833. præmissa προθεωρία.
- XL. Apologia fratris Φιλαδέλφου, qui non se solum ut Pater ægrotus præceperat, sed fratrem etiam simul, Patri exorsum hæredem scripsit, & ideo abdicatus à restituto sanitati Patre est. p. 840.
- XLI. Fratris post rem strenuè gestam petentis pro præmio fratrem abdicatum à Patre recipi, aut se etiam abdicari. pag. 862.

XLII. Apologia pro Oratore paupere, tumultus reo, quod ipse flente populus lapidibus obruisset divitem cujus odio lingua excisa Oratori fuerat. p. 883.

XLIII. Magi accusatio pestem compescere polliciti, si a filio, quem fors matandum obtulerat, abstinere civitas velit. p. 898.

XLIV. Cæci de parricidio suspecti contra novercam Apologia p. 915. præmissa *προθεωρία*.

Ex λόγους ἠθικαῖς sive *dissertationibus Moralibus* in eodem Tomo I. Morellianæ editionis leguntur hæc tres:

1. ὅτι τὸ πλετεῖν ἀδίκως, ἢ πένεσθαι ἀθλιώτερον, quod injuste divitem fieri miserabilius sit quam pauperem esse. p. 939.

2. περὶ φίλων, amicos optimas pulcherrimasque esse divites. p. 942.

3. περὶ ἀπλησίας de inexplebili cupiditate p. 945.

Tomo secundo Paris. 1627. fol. edito *Orationes* longiores & serii plerumque argumenti succedunt hoc ordine cum Morellii versione:

I. Vita Libanii, sive liber de sua fortuna, λόγος περὶ τῆς ἐαυτοῦ γύχης. Scriptus anno ætatis sexagesimo, a) eodem quo orationem b) adversus eos qui molestum eum appellabant, habuit. Tom. 2. pag. 1. Ferrariensem editionem Græcam A. 1517. 4. cum Codd. MSS. Romano & Palatino se contulisse Morellus testatur.

II. Πρὸς Ἀντιοχεῖς ὑπὲρ τῶν ἠθέρων. Ad Antiochenes pro stipendio Rhetoribus persolvendo. p. 58. ex edit. Ferrariensi, in quæ λόγοι & ἐκφράσεις Libanianæ undequadragesima.

III. Βασιλικὸς, Panegyricus in Constantium & Constantem, præmissis laudibus Constantini Magni. p. 100. E MSS. Vaticanæ & Palatinæ Bibliothecæ. Hoc est quod Svidas memorat Libanii εἰς Κωνσταντῖον τὸν βασιλεῖα ἐγκώμιον. Separatim ediderat Morellus. Paris. 1614. 8.

IV. Πρεσβευτικὸς Legatio ad Julianum Imp. Antiochiensium nomine

C e c 3

mine

a) Liban. T. 2. p. 79.

b) Suprà p. 180.

mine A. C. 363. scripta ut eum urbi reconciliaret irat ob neglectum de annonæ pretio levando edictum & sc̄c in ipsum conjecta. pag. 151. ex edit. Ferrariensi. E Morellus separatim Paris. 1614. 8. Græce & Latine minit Socrates III. 17. qui scriptam illam orationem, 1 bitam à Libanio testatur: & Libanius ipse tum alibi, tum tione ad Antiochenses quam dedi supra p. 207.

- V. Προσφωνητικὸς allocutio Panegyrica ad Julianum Antioch santem, dicta cum Persas ultimo bello peteret. Ex edit riensi. Jucundam fuisse hanc orationem Imperatori, Libanius Epistola VIII. ad Celsum p. 22. Centuriz Wi atqve in alia ad Julianum ipsum, quam ex versione Franci bicarii ad scribam: *Librum d) qui de rebus gloriose abs nonnihil continet, non laude solum sed admiratione prosequi so quum in doctissimorum hominum cætu tibi esse contingit, ut mil ciatum est, neque Demosthenem veementius, neque jucundius S neque Platonem copiosius de rebus tuis potuisse scribere magna cum tione contendit. Majorem propterea gloriam ex scriptis meis te conse pradicat, quam ex rerum gestarum felicitate. Ego vero longe a tio, nam etsi summo studio atque elaboratissimo conatu nomen tuum contendi, tamen quum vires meæ tanto ponderi non sufficerent, q tum est, magna cum voluptate effeci. Cæterum tam splendida laudes, ut rudia quoque ingenia materia dignitate illustra sati possint. Quare Orationi meæ res à Te gesta amplissimo ornamento Quumque res Tuas illustrare contenderim, quæ suapte natura plena erant, ego potius me ipsum illustravi. Non est ergo cur Tu mihi agas, aut debere Te mihi existimes. Cæterum ut hujusmodi plena rebus Tuis commemorandis consequi possim, quicquid in posterum gesseris, per Epistolam mihi significari cures.*

- VI. Μορδία Lamentatio ad Antiochenses super Daphnzi Af fano in suburbio Antiocheno flammis A. C. 361. exusto. p 1qq. Ex edit. Ferrariensi. Conferendus S. Chrysostomi

e) T. 2. p. 42. seq. 155. seq. 259. 430. Confer Sozomenum V. 19. & qvz sup ubi de Juliani Misopogone.

d) In Græco λέγων, quod reddendum est *Orationem*, ut infra etiam recte Zambicarius.

- Babylam Martyrem, qui plura ex hac Monodia refert ac perfringit T. 5. edit. Savil. p. 464. seq. De Daphne etiam Libanius in Antiochico pag. 349. seq. & 380. De incendio illo Sozomenus Hist. Ecclef. V. 25.
- VII. Πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τῶν προσεδρευόντων τοῖς ἀρχαῖσι. Ad Imperatorem (Julianum Morellus intelligit, *Jacobus Gostofredus* qui cum nova versione A. 1631. 4. Genevæ recudi curavit, re-ctius Theodosium M.) adversus commercia multorum familiaria cum Magistratibus & Judicibus p. 191. Primus ex Codice Bibl. Bavarie sediderat cum versione sua Fed. Morellus. Paris. 1610.
- VIII. μονωδία ἐπὶ Νικομηδείᾳ σεισμῷ ἀφανισθείσῃ, Lamentatio super Nicomedia A. C. 358. terræ motu subversa p. 202. Ferrariensem editionem Græcam cum Codd. MSS. Morellus contulit.
- IX. ὑπὲρ Κρητοφάνου pro Aristophane Corinthio Menandri F. præfecto Ægypti verberibus & tormentis objecto propter consultos * Astrologos, ad Julianum Imp. p. 210. Ex edit. Ferrariensi.
- X. εἰς Ἰουλιανὸν αὐτοκράτορα ὑπάτον, Panegyricus dictus Juliano Imp. Consuli, pag. 227. Ex edit. Ferrariensi. Primus Juliani quem ἐν μοναρχίᾳ (p. 249.) gesit, consulatus cum Collega Sallustio incidit in A. C. 363. Meminit Libanius in vita sua T. 2. p. 43.
- XI. μονωδία Lamentatio super Juliano cæso pag. 251. E MS. Codice Ægidii Noallii.
- XII. Ἰουλιανὸς †, ἤτοι ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἰουλιανῷ, Parentatio in Julianum p. 260. Hanc insignem orationem quam ex eodem Noalliano Codice minus integram Morellus vulgaverat, emendatam liberatamque trajectionibus atque ex MS. supplementam dedi supra una cum meliore versione præstantissimi doctrina probitate atque ingenio Viri Godfridi Olearii. Lacunam quæ p. 300. edit. Morellianæ occurrit, è Codice Barocciano Græce suppleverat alter amicus noster & Collega Clarissimus Jo. Christoph. Wolfius ad calcem centuriz Epistolarum Libanianarum pag. 301-310. Lipsiæ 1711. 8. Eandem à MS. Codice Joannis Altini supplevisse se testatur Valesius ad Socratem p. 44.
- XIII. Ἀντιοχηκός, Laus Antiochiz ad Orontem, Libanii Patriz. p. 332. E Codice Bibl. Vaticanæ. Quamvis vero copiosa hæc ac disertissima sit

* vide p. 214.

† Hunc titulum fuisse illius Orationis testatur Socrates III. 22. Hist. λόγους ἐπιτάφιος scripsisse se in Julianum testatur Libanius T. 2. p. 46.

fit Oratio, ait tamen Libanius se tantum pauca ex multis & leviter perstringere, cætera & accuratius omnia tradita ex scriptoribus qui res hujus Urbis ex instituto sunt persecuti, petere jubet. *Ἦν μὲν ἐν ἀκριβείᾳ αἱ συγγραφαὶ φυλάξουσιν*, inquit p. 340. Hinc emendandus & explicandus locus p. 352. quem ut alia multa interpres haud cepit: *Θεὶ δὲ τῶν ἰχυροτάτων ὡς ἡ χεὶρ εἰς τῶν εἰρημίων, κελύσαι τῆς ἀκροαμένους ἐν ταῖς συγγραφαῖς δοκιμαζέτω μὴ τὸν λόγον. De his vero (quæ taceo) si qui contendant haud deteriora esse iis qua memoravi, jubeo auditores recurrere adscripta, atq; inde de oratione mea secundam ferre sententiam. In hanc Orationem quadrat quod cecinit nescio quis ***

*Λίβει λιβάδας Λιβανίου τὰς τῶν λόγων
Χύδην διείδεις, τὴν πόλιν κείζων εἶπ.*

- XIV. *Περὶ τῆς εἰσεως de seditione Antiochena* †† & dejectis Imperatoris & Placillæ imaginibus A. C. 387. ad *Theodosium Magnum* p. 389. Hæc primum prodierat in editione Græca (ita legendum in Elencho Morellianæ edit. T. 2. pro Germanica) Orationum Aristidis, Florent. A. 1517. fol. pag. 165. Exstat etiam Græce in Chrysofomo Savillii. Etonæ 1612. fol. T. 8. p. 125. Sed & Græce & Latine cum notis ediderat Morellus Paris. 1610. 8. Conferendæ S. Chrysofomi de statutis Homiliæ, ejusdem seditionis occasione habitæ & Libanii Oratio XXIII. p. 525. seq.
- XV. *Πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλεῖα ἐπὶ ταῖς διαλλαγαῖς*, ad eundem *Theodosium Antiochenis reconciliatum*, Eucharistica p. 406. Etiam hæc in Chrysofomo Savillii exstat Græce Tom. 8. p. 121. & cum priore Oratione Paris. 1610. 8. Morello Græce ex Codice Regis Galliarum cum versione & notis edita est. In utraqve emendanda usum se testatur Codicibus MSS. Romanis.
- XVI. *Κατὰ Φλωρεντίας contra Florentinum ὑπαρχον* five præfectum prætorio injustum & truculentum, accusatio ad Julianum Imp. pag. 421. Ex Codd. MSS. Vaticanæ Bibl. & Palatino. Confer de hoc Florentio Orationem Epitaphion in Julianum c. 41. supra

** Tom. 2. Morell. p. 557.

†† Meminit illius seditionis Libanius in Vita sua pag. 75. E recentioribus scriptoribus ad eundem præ cæteris Tillemontius in memoriis Historiæ Imperatorum T. V. in *Vita Theodosii M. c. 30. seq.*

- pra pag. 266. & Ammianum XXII, 3. ubi absentem à Juliano damnatum capitis crimine refert.
- XVII. *Κατὰ Λυκίου*, Contra *Lucianum* sub Arcadio Imp. Comitem Orientis, Florentii F. p. 433. Ex editione Ferrariensi collata cum MS. Romano.
- XVIII. *Κατὰ Τιμαίου ἀρχιεπίσκ.* Contra *Tisamenum* Praefectum p. 442. ex editione Ferrariensi, extrema parte, ut videtur mutila.
- XIX. *Πρὸς Ἰκαρίου, ὁρμητικὸς.* Ad *Icarium* Praefectum Antiochiz, Procli successorem svaforis. p. 455. E MSS. Rom. & Bavarico. Clausulam hujus Orationis habes p. 513.
- XX. *Κατὰ Ἰκαρίου*, Adversus eundem *Icarium* investiva. p. 460. ex iisdem MSS. Forte in vita *Libanii* T. 2. p. 56. pro *λεπίου*. legendum *Ἰκαίου*.
- XXI. *Ὡς τῶν ὁρχιστῶν, πρὸ saltatoribus* adversus *Aristidē* Rhetoris svaforiam (deperditam) de saltatoribus *Lacedaemone* pellendis. p. 474. Ex iisdem MSS.
- XXII. *Εἰς Κασάριον μαγιστῶν* adversus Magistrum officiorum *Cesarium* sub *Theodosio* Magno p. 515. Ex iisdem MSS.
- XXIII. *Εἰς Ἐλλεβίχων*, In *Ellebichum* missum ad Antiochenes post seditionem (de qua supra num. XIV. XV.), anno *Theodosii* Magni decimo, *Arcadii* quinto. pag. 525. Ex editione Ferrariensi.
- XXIV. *Περὶ τῶν ἐν ταῖς Ὀλυμπιαῖς ἐορταῖς κλισίων*, de vocationibus ad *Olympiorum* festa & convivia, epulasque. p. 538. In hac Oratione magna lacuna pag. 543. Orationis in *Olympis* *Antiochenis* habitae meminit *Libanius* in vita sua T. 2. pag. 59. atque alterius quam elaboravit quidem sed non habuit, p. 68.
- XXV. *Πρὸς Εὐστάθιον ἐπὶ τῶν τιμῶν*. Ad *Eustathium* Cappadocem Sophistam. Hunc opinor *Eustathium* respicit *Libanius* quando in vita sua pag. 46. ἀπὸ δὲ τῆς Καππαδοκίης ἀγαθός, συμφορῆς ἰμὸς. Oratio hzc est de honoribus, quos in Magistratu constitutus ille *Libanio* perexiguos contra jactatam fidem exhibuerit. pag. 546. Videntur initio plura deesse.

Ddd

XXVI.

XXVI. Περὶ τῆ λέγου πρὸς τῆς οἰκίας, ad juvenes de oratione, five cur per aliquod tempus rarius orationes habuerit, exercitationesque oratorias non frequentaverit, Apologia in qua de discipulorum ignavia, socordia & non remunerantium levitate queritur. pag. 568. Separatim ediderat Morellus cum versione & notis Paris. 1616. 8.

XXVII. Πρὸς τὰς νέας περὶ τῆς ἀπειρίας. pag. 577. Reprehensio juvenum Antiochenorum, eorumque lasciviz & insolentiz in pedagogos de quorum munere præclare disserit pag. 579. seq. præcipue autem p. 582. sq. perstringit facinus quorundam qui tapete per solum extenso incedentes illos in sublime rapuerunt, delapsosque iterum projecere atque ita in terram relapsos cachinnio exceperunt.

XXVIII. Πρὸς τὰς εἰς τὴν παιδείαν αὐτὸν ἀποσκώψαίτας p. 589. In eos qui doctrinæ & institutioni ipsius obrectabant, dicebantque quod λόγους μὲν ποιεῖν ἀγαθούς. καὶ τῶν πολλῶν ἀμείνων, διδάσκοντες ἢ ἐπισημαίνοντες. Oratores quidem esse bonorum, ne animi ἐπιλήθεις, sed doctores non ipsi. Non obstantibus tamen pluribus, præcipue à Christianorum quod pag. 591. seq. & 603. perstringit imperio, injectis Eloquentiz studio remoris, omnes terras Oratoribus se complevisse ait p. 596. seq.

XXIX. Περὶ τῶν σωθηκῶν pag. 610. Svasoria de pactis inter Doctores Eloquentiz inveniendis, ne liceat auditoribus ab uno ad alium transcurrere.

XXX. Πρὸς τὴν βουλὴν. p. 618. Ad Senatam Antiochenam adversus Severum & Antiochum pro Malcho crudeliter ab illis habito.

XXXI. Πρὸς τὰς ἐλέγους. pag. 633. In eos qui in Consilio sententiam dicere nolunt vel non audent. Extrema parte mutila est hæc Oratio.

XXXII. Πρὸς τὰς ἐπὶ παιδαγωγῶν βλασφημίας p. 637. adversus pedagogi calumniam qui ad discipulos Libanii, eum otii trimestris ac negligentiz accusaverat. Confer infra XXXVI. Alius λόγος καὶ παιδαγωγῶν cujus meminit Socrates III. 1. de quo infra inter scripta deperdita.

XXXIII.

- XXXIII. Περὶ δουλείας pag. 641. De servitute, neminem esse mortalium qui servituti aliquomodo non sit obnoxius, gravissimam autem servire servitutem qui vitis ac libidinibus obsequuntur.
- XXXIV. Ἀρετῆς pag. 661. Dianz laus ac celebratio à qua ex periculofissimo morbo levatum se & ἐξ αὐτῶν ἔθανόν τε πυχῶν ereptum prædicat.
- XXXV. Θέρας ἐκφρασεως pag. 672. venationis descriptio, referenda ad Tomum priorem, ubi plures ejusmodi ecphrases leguntur.
- XXXVI. Ἀπολογητικὴ καὶ παιδαγωγικὴ ἐπίλογος p. 675. Apologeticæ ad prædagogicæ conyitia (supra XXXIII.) corollarium.
- XXXVII. Τῷ ἔδῳ Δημοσθένους ἐν ἑνὶ μὲν καὶ δὲ καὶ * πωλογοῦ pag. 681-706. Oratio, Demosthenis nomine adversus Æschinem, qui solus ab Atheniensibus missus ad Amphictyonicum iudicium Philippo Regi non contradixit, atque inde criminis in Remp. arguitur.

III. *Libanii scripta edita, quæ in duobus Tomis editionis Morellianæ desiderantur.*

Orationes I. Περὶ τῶν προσεσιῶν de patrociniis.

2. ὑπὲρ τῶν γεωργῶν περὶ τῶν ἀγρονομῶν pro agricolis de agrariis.
 3. Πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τῶν δεσμωτῶν, ad Imp. Theodosium M. de vincetis sive carcere inclusis.
 4. Κατὰ τῶν εἰσόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων παλατιῶν, πρὸς τὸν βασιλέα, ἐπιφρατὴ νόμου. Svasio † Legis ad eundem Imp. Theodosium M. adversus eos qui familiariter ingrediuntur in
- D d d 2
- prz-

* Amphictyonium Consilium ad Thermopylas conventus suos celebrare solebat, indeque *πυλαία* dicta *σύνδος* Amphictyonum, & qui à Civitatibus Græciæ illuc ablegabantur, *πυλογοῦ*. Vide Harpocrationem & Hesychium atque ἐρεσεντιοῖς Humfredum Prideaux ad Chronicon marmoreum Atundel. p. 122. scq. Jo. Henricum Boeckerum dñi de Synedrio Amphictyonio, & Astonium van Dillen dñi. VI. Antiquitat.

† Hujus legis mentionem Libanius T. 2. p. 502. Videt & supra p. 597. nota. VII.

- prætoria & domos iudicum. Hæc quatuor Orationes primus cum versione & notis vulgavit *Jac. Gotbofredus*. Genev. 1621. 4.
5. *ὑπὲρ τῶν ἱερῶν*, pro Templis Gentilium non excidendis, ad Theodosium Magnum. Edidit idem *Gotbofredus* (qui circa A. C. 390. habitam censet à Libanio plus quam septuagenario) Genev. 1634. 4.
6. *ὑπὲρ τῆς ἰυλιανῆς τιμωρίας*, de ulciscenda Juliani Imp. nece ad eundem Theodosium M. recens creatum Imperatorem A. C. 379. Hanc primus Græce vulgavit è Codice Bodlejano Rev. ac doctissimus Vir *Godfridus Olearius* Lipsiæ, 1701. 8. Deinde pro sua in me benevolentia communicavit mecum & roganti mihi concessit versionem suam eruditasque notas, quibus illustratam hanc Orationem exhibui supra p. 145. Græcis recensitis ad alteram apographum, cujus è Langbæniario descripti copiam mihi fecit Collega meus honoratissimus Jo. Christophorus Wolfius. Laudat hanc Orationem Valesius ad Ammiani XXXI. 13. & ad Sozomeni VI. l. pag. 137. Langbænius ad Longinum p. 61. edit. Tollii.
7. *Πρὸς τοὺς βαρῶν αὐτῶν καλίσταντας*, ad eos qui molestum eum appellabant. Hanc anno ætatis suæ sexagesimo, septimo mense habuit Libanius, ut ipse testatur c. 2. Eam antea ineditam cum laudati Olearii versione dedi supra p. 179.
8. *Πρὸς Ἀντιοχείας περὶ τῆς βασιλείας ἰουλιανῆς*. Ad Antiochenos de placanda Imperatoris Juliani ira. Hanc quoque in lucem protuli primus, ejusdem præclari Viri beneficio, cum cujus versione eam habes supra p. 207. in capita à me perinde ut eam quæ procedit, divisam. Meminit hujus Orationis Socrates III. 17. atq; editurum se receperat Valesius ad Ammiani XXIII. 2.
9. *Ἀργυμέντια Οἱωνοῦ Δημοσθένους*, una cum ejus vita atq; Encomio primum edita Græce Venetiis apud Aldum 1504. fol. atq; inde in Græcis & Græcolatinis Demosthenis editionibus utraqve lingua sæpius recusat, ut dixi lib. 2. cap. 16.
10. *Ἐπιστολικοὶ χαρακτήρες*, Græce editi à Guil. Morello Paris. 1558. 8. atq; deinde recusi cum Latina versione Lugd. 1618. 12. Ab his diversi sunt quos idem Morellus characteribus subjunxit. *Ἐπιστολικοὶ τύποι* ad Heraclidem, Proclo ab aliis, ab aliis tributi Theoni, de utrisque vide si placet lib. 2. c. 10. §. 13.
11. *Ἐπιστολῶν* Libanii etiam earum quæ MStz adhuc existant, nec dimidia pars lucem Latine hætenus vidit, Græce ne decima quidem.

dem. Editæ sunt decem Epistolæ ad Basilium, quæ inter * Græcorum Epistolas utraqve lingua sæpius lucem viderunt: tum totidem ad Aristænetum, quas cum una ad Eutrechium & ad Accacium una Græce dedit Lambecius, Tom. VI. p. 244. seq. atq; Jenæ A. 1707. Bartholdus Christianus Richardus recudi curavit cum latina versione, sed in qua conatum potius quam successum aliquis merito laudaverit. Ultra quadringentas vertit Franciscus Zambicarius Bononiensis, quæ latine cum argumentis Johannis Sommerfeldii prodire Cracoviæ 1504. 4. Hæc divisæ sunt in libros tres, è quibus primus Epistolas LXXXIX, secundus XXXV. & tertius CCCXIII. complectitur, sed præter alios versionis nomen nomina propria passim ita in emendate excusa, ut agnoscere vix possint. Hanc editionem nactus sum è Bibliotheca C. V. Laurentii Normanni, doleoq; non itidem esse ad manus alteram in Bibl. Gudiana visam pridem mihi paucis constantem foliis, & in duos libros divisam, Græcèq; editam à Guil. Morello Parisiis 1576. 4. cum latina versione Antonii Pichonii Chartensis. Singulæ modo quædam Libanii Epistolæ editæ à Fed. Morello ante tomum I. Operum Libanii quidem, duæ ad Basilium cum totidem mutis Basili: tum ad Andronicum una T. 2. p. 575. & ad Olympianum p. 576. Epistolam ad Marcellinum Henr. Valesius vulgavit præf. ad Ammianum: duas ad Basilium Cotelerius T. 2. monument. Ecclesie Græcæ p. 96. Unam ad Jamblichum dedi supra lib. 4. c. 28. §. 2. In primis laudanda fœllers industria Collegæ mei conjunctissimi Jo. Christophori Wolfii, qui centuriam Epistolarum Libanii è Codice Bodlejano descriptam vulgavit cum versione sua & notis, Lipsiæ 1712. 8. Ex his tres & viginti latine exstant in Zambicarii versione, sed minus feliciter aliquando expressæ. Placeat & hoc loco quasdam ad Imp. Julianum Libanii Epistolas, necdum quod sciam in lucem editas, cum versione mea subjungere.

Ἰουλιανῶ:

Ἄλλὰ σοι τὸ μὲν σῶμα ὡς ἐμῆ-
νοσι ἀστέλιος ἔχει, τῇ λυπηρῇ
Φέρμακον ἰλθῶ ὡς εἶ ἔσει.

• Vide supra lib. 2. c. 10. §. 3.

Juliano,

Tibi vero corpus ut significas
incolume perenni robore valeat:
Luctui medelam afferat DEUS.

Ddd 3

Aut

Aut potius luctus Deo ex parte indiget, partem ipsimet vos levare valetis. Civitatem enim restaurare in promptu Vobis est, modo volueritis: at dolori super extinctis, veniat voveo de cælo solatium. Itaque beatam prædico Nicomediam etiam jacentem, quas lacrymaz tuz in integrum restituent. Nec minores hæ sunt planctibus quos super Achille Muz feruntur edidisse, aut cruentis guttis quas super Sarpedone morturo carissimum filium honoraturas emisit Jupiter. Ut igitur quæ super urbs erat, urbis recipiat conditionem, Vobis curæ erit. Elpidius vero etiam pridem vir bonus, nunc in moribus profecit mirum in modum. Quippe non valet modo Sophocleum illud: *Dat sapere Regi iurba sapientia comes.* Sed & Imperatoris sapientia iis qui eum frequentant, viam præit ad virtutem, ut huic etiam homini Tu profuisti, qui non magis inopiz ejus succurristi, quam meliorem illum reddidisti. Nam etsi junior Elpidio, tamen honestissimarum rerum seniori illi exististi auctor, & civitatis, alacritatis beneficiendi amicis, comiter eos quos non noveris excipiendi, exceptos retinendi. Quotquot enim ad eum accesserunt allocutiqve illum sunt, tantum viratum mirati statim deinceps distexere, vel po-

μᾶλλον ἢ τὸ μὲν τι τ' ἄλπτως δέ-
ται θεῶ. Ἦ δ' ὑμῶν ὑμῶν αὐτοῖς
παῦσαι κύριοι. Ἦ δ' μὲν δ' ἀναρδῶ-
σαι τὴν πόλιν εἴτοιμα, εἰ βουλευθῆτε
τ' ἢ ἐπὶ τοῖς ταθραῖσι αἰδυνίας
ἐξ ἔρανυ πόθου εἰλθοι ἄστυμυθία,
μακαρίζω ἢ ἔγωγε τὴν Νικομή-
δου καὶ κοιμένη, ἴδω μὲν δ' εἰς ἀναί-
δάκρυσι σοῖς. τῆτο ἢ εἰ μείον ἔτε
τῶν θρηῶν θς ἐπ' Ἀχιλλεὶ μύσας
ἐγῆραι λόγῳ, ἔτε τ' ἡμαγμέ-
της ψαυάδῳ ἢ ἐπὶ Σαρπηδόσι μίλ-
λοσι τελευτήσω ἀφῆκεν ὁ Ζεὺς,
Φίλτατον παῖδα ἡμῶν. τὴ μὲν ἄν
τὴν πάλαι πόλιν αὐτοῖς γαυίατ' πό-
λω, ὑμῶν μαλίστα. ἐλπιδίῳ ἢ
ἢ μὲν καὶ πρῶτερον ἀγαθῶς, νῦν
ἢ ἢ τῶν τρεῖτων ἐπίδοσι ἀξία
θαυμάσαι. γὰρ ἄρα μέσω Ἦ δ'
Σοφοκλέως, σοφὸς τύραννῳ. Ἦ
σοφῶν συμμαχίᾳ. ἀλλὰ ἢ βασι-
λέως σοφία τῶς σωῆσαι ἢ οἰς ἀ-
ρετήν ἠγαῖτο, ἢ καὶ σὺ ταυτοῖ
τὸν ἀνθρώπου ἀσπας. εἰ μᾶλλον
εὐπορώτερον ἢ βελτίω δόξας, καὶ
δ' εἰ νῶιτεῳ. ἐλπιδίῳ σὺ γίγο-
νας, τῶν καλῶν τῆτων ἐλπιδίῳ
διδασκαλῳ. τῆ πρῶτοτέρῳ, τ'
ἐπιεικίας, τ' προθυμίας, ἢ
ποιῶν εἰ τῆς φίλης, ἢ πρῶ-
ως τοῖς ἀγνοῖσι εὐτυχεῖται, ἢ
τὸν ἐντυχεῖται καλῶν. εἰσι
δ' αὐτῷ προσελθόντες προσῶπῳ
τοῦ

τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐθαύμασαν, ἐ-
 τα εὐθύς ἐφίλησαν. καὶ μᾶλλον
 δὴ τὴν σὴν κατεδιάσαντο γνώμην ἐν
 τοῖς ὑπὸ σὺ πεπιστευμένοις. Ἐμοὶ
 ᾗ καὶ τέττω πυκνοὶ μὲν οἱ πρὸς ἀλ-
 λήλους λόγοι. πάντες ᾗ γίνονται σὺ
 τε καὶ τὸ γνώμης ἢ ἔχεις, καὶ
 τῶν πραγμάτων ἐπίσταις ὅστις εἰ πρὸς
 αὐτὰ καὶ ὅπως ἐγγύς ὡς πράξεις,
 ἐπὶ τὸ διηγήσεως ἢ, ὅτι σοὶ μι-
 κρῶ διαλεγόμεν ὡς ἂν παρόντι.
 κάλλιστον ᾗ ὡς ἤκουον τὸ εἰλαύνειν τε
 εἰς τὰς βαρβάρους καὶ τὰς ἑκείας εἰς
 συγγραφήν ἀγειν. καὶ τὸν αὐτὸν
 ὅπως βήταρά τε εἶναι καὶ στρατηγόν.
 Ἀχιλλῆα μὲν δὲ ὁμήρου ἴδου, τρέ-
 παμα ᾗ τὰ σὰ μνήμης τούτοις ἐπὶ
 εἰρήσονται Φωνῆ. τοῦτον ἄφθνη
 τὸς σοφιστῶν, καὶ τὰ ἔργα μόνον
 πόνον αὐτοῖς προδίδεις ἀλλὰ καὶ τὸν
 πρὸς τὰς λόγους ἕς ἐπὶ τοῖς ἔργοις
 ἐπὶ τὰς ἀμύλλαν. πρόδες ᾗ τοῖς
 τροπαίς, καὶ τὸν Πομπηϊανὸν τῶν
 δικαίων τυχῶν. καὶ νόμιστον καὶ
 ταῦτα καὶ Φαύλην τὴν ὠδύταξιν.
 ὅ ᾗ ἀνὴρ ἔτι ἐκείνους ἐστὶν ὃν πα-
 τεῖν ἐνδοκίμα πρὸς βουίλια ἠδὲως εἶδες
 ἐν Βιθυνία. καὶ μαθὼν ὡς ἀπε-
 τίρητο, κατέστησας εἰς ἐλπίδας ὡς
 ἄρα κομιῶται τὰ αὐτῶν. τέττων μοι
 μέμνησαι τῶν ὑποχρίσεων, καὶ ἐπι-
 φίλου.

tius tuum in illo agnovere ani-
 mum in omnibus iis quae a te com-
 mendata fidei ejus fuerunt. Huic
 mecum crebri invicem miscen-
 tur sermones, omnesque sunt de
 genere tuo animoque quo es pra-
 ditus, & de negotiis quibusdam,
 qualem te in illis praebes, quid
 agas quando propior nobis versa-
 ris. Narrabam⁹ haec ita, ut propo-
 modum praesente Tecum videret
 colloqui. Pulcherrimum mihi fuit
 in primis cum audivi te barbaras
 profligare, victoriasque in com-
 mentarios referre, eundemque vere
 Rhetoris & Ducis fungi partibus.
 Achilli quidem Homerus opus
 fuit at tua tropaea vox Tui qui illa
 ipsa statuit, memoriae posterorum
 commendabit. Tantum Tibi vi-
 sum, Sophistis non modo res ge-
 stas in quibus elaborent, sed
 etiam orationum, quas de gestis
 Tuis componis, certamen propo-
 nere. Tropaeis autem ipsis anti-
 quius Tibi sit Pompejanum ad-
 pisci jus suum, neque hanc indi-
 gnam dimicationem ducito. Hic
 enim est vir ille quem hinc lega-
 tum agentem in Bithynia vidisti
 libenter, edoctusque quibus spo-
 liari eum contigisset, hanc in
 spem adduxisti, fore utique ut sua
 reciperet. Hujus mihi promissi-
 memos quae sis Imperator Au-
 guste,

Juliano Imperatori.

Ego quidem Aristophani quæ debui rependi, Tu vero vicem mihi reddidisti splendidi ac vehementis amoris, quem nec Dii nec homines deinceps possunt ignorare. Ita nunc tantum non sublimi ferio sidera vertice, ab Epistola Tuae elatus quæ & spem mihi injicit, & Orationem meam ornavit laudibus, ut jam omnia alia parvi mihi videantur, Midx opes, Nervii formæ pulchritudo, Crifonis velocitas, Polydamantis robur, gladius Pelei. Ac si nec stare ipso frui detur Deorum, non majore videar mihi quam nunc posse voluptate affici, quando is mihi Rex atque Imperator, qualem Plato olim quærebat ac vix tandem reperit, & sententiam meam laudavit, & Orationem miratus est, & pollicitatione honoravit, dare se, & quod majoris etiam quam dare honoris est, mecum animum intendere velle. Capræ cœlestis orationem observaturi non semper id quod volunt consequuntur. At mihi hoc non agenti maxima expectatissimaque obtigerunt. Atque si quo bono indigeo, Imperator pronus est ad gratiam, Deumque in cœlis est imitatus. Epistola itaque tua Orationi meæ præfigitur, omnes edocitura Græcos non irritum à nobis telum emissum esse, nam & decreto Tuo effe-

ἐπιλογῆ βασιλεῦς,

Ἐγὼ μὲν Ἀριστοφάνει τὰς ἀμοιβὰς, σὺ ἐπέδωκας ἐμοὶ ἔπειτα φίλην λαμπρὰν τε καὶ σφοδρῆν, καὶ ὅτι θεὸς ἔτε ἀνθρώπου λαοθάλασσῃ, ὡς νῦν γὰρ μικρῆ πρότομα πρὸς τὸ ὑψὸν ἀρθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐπιστολῆς, ἐλπίδας τε ἐπεγκύβητος, ἃ γὰρ λέγων μοι κοσμήσεως, καὶ μικρῆ μοι πάντα ἤδη φαίνεται, Μίδου πλῆθος, κάλλος Νηρείου, κραῖνον τῆς Πολυδάμαντος ἰσχυρῆς, μάχαιρα Πηλείου. δοκῆ δ' αὖ μοι μὲν αὖ ἐπέκλειον μελαγχρὸν ἠδὲ μάλ' ἄλλο ἢ νῦν ὅτι μοι βασιλεὺς ὄν παλαιῶν Πλάτων Ζητῶν, ὅψι ποδῶν εὖρε, τίποτε γνώμην ἐπέηρε, γὰρ τε λόγον εἰσαύμασι, καὶ τιμῶν τῆ γὰρ δάσων ὑποχρίσει, γὰρ μὲν ἐμὲ σκοπῶν εἰδέλω, ὃ δὲ νῦν γίμνη μαιζόνος. εἰς ἄρα ὃ τὸν αἶγα γὰρ ἕρπυδιαν ἐπιτήλλυσαν ἑδραστῶν πάντως αὖ τύχοι, ὅπου γὰρ ἐμοὶ γὰρ ἡ σπουδασαθῆ, γὰρ μέγιστη γύσταται. καὶ δὲ δὲ γὰρ καλῶ ὃ βασιλεὺς ἔτοιμος οἷς γὰρ χάρις, θεὸν γὰρ ἐν ἕρανῶ μμῆδον. ἢ μὲν ἔν ἐπιστολῇ σου, προκρίσεται γὰρ λόγῳ, μὲν ὡσαύτως πασι ἐλλήνων ὡς ἢ μάταιον ἐξεπέμψθη τὸ βέλ' ὃ, καὶ φιλοτιμήσεται τοῖς μὲν

ἡμῶν ὑπο σὺ γεγραμμένοις Ἀριστοφάνη. ἴσῃς δ' ὑπὸ σὺ ἐσταμένους, τοῖς τε δοθησομένοις. μᾶλλον δ' ἀμφοτέρω τοῖς ἐπεσταλμένοις, τοῖς τε δοθησομένοις. σημανότερα γὰρ ἀμφοτέροις κριμότερα. ὅτι δὲ σε τὸν φόβον Ἀριστοφάνη μαθῶν, ὅπως αὖ καὶ γελάσῃς, τῶν τις εἰσίσταται ὡς σε δειλῆς εἰωθότων ἢ κω ἐπὶ θυραῖς, εἴτα κωλυθῶς ὡς σὺ τῶν ποιῶν λόγον, ἢ γυγίλει ἡμῶν. καὶ φόβου εἰδύς μὴ παλαῖσσαι προσλόμῃ πρὸς τὸν λόγον, κατωβάλῃς ἡμῶν τὸν διδάσκαλον, Ἀριστοφάνη ἢ τὸ Νεῖλα βεβηθήσης κακόν. δρομὸν ἔν τῷ καλὸν Ἑλπίδων, ὃ ἢ μαθῶν ἐφ' ὃ δόξικαίμιν ἀνεκάγχασεν. εἰδ' ἔως ἀνεπνεύσαίμιν, καὶ μικρὸν ὑστερον δεχόμεθα τὴν καλὴν ἔπιβολήν.

Ἰουλιανῶ.

Ἄρ ἡμῶν ἐπιλέλησται. ἡμᾶς ἡμῶν γὰρ ἢ εἰ τῶν παθῶν ἢ φοβίῃ, τὴν σὴν ἀρχὴν ὑμῶν ἀθανάτοις τιμῶσα. ῥεῖ ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἡμετέρας ἁσίας τῶν ἔργων ὁ λόγος βεβαίων ἴσῃς προσδοκίας. ἔδεν γὰρ ἔγω μέγα τῶν ἀγγελομένων, ὅσων ἀπάντων μεγάλων, ὡς εἶναι κρητῆρον ἐλπίδων. ἡμῶν ἢ ἴσῃς τε τὴν συγγένειαν, τὴν πρὸς τὰς ἰσῃας χαίροίμιν, καὶ ὅτι σε

Libri sū Pars Tertia.

ret se Aristophanes, & Epistola Tua egogloriabor, sive utrisque utriusque potius, & Epistola ad me Tua & illis quæ Aristophani tribuentur, utrisque enim ambo honoramur. Non nescire Te tamen oportet Aristophanis timorem, ut habeas quod rideas. Accedens ad fores Tuas aliquis eorum qui sub vesperam Te adire solent, nec intromissus, quod Orationem quandam componeres, id nobis nunciavit. Hinc metus subito, ne forte cum Oratione mea contendere institueres, præceptoremque vinceret, & Aristophani idem quod Nilo injungeres malum. Ad præclarum itaque Elpidium accurritur, qui comperto metu nostro in cachinnos est solutus. Hinc ita respiravimus: & non multo post reddita nobis est pulcherrima Epistola Tua.

Juliano.

Nostri itaque es oblitus? at nos oblivisci Tui non patitur Phœnice, imperium Tuum immortalibus hymnis concelebrans. Sed & a nostra Asia manat de rebus gestis Tuis oratio fidemque facit quantum sint adhuc expectanda. Nihil enim tam magnum est, licet omnia quæ nunciantur maxima sint, quod spem de Te conceptam superet. Nos vero & ob generis quo Jones attingimus conjunctio-

E e e

nem

nem gaudemus, & felici via procedere Te confidimus tum illis ipsis tum nobis cum majore auctoritate imperitantem. Atque hæc quidem DEO curæ erunt. Cæterum Andragathius iste qui literas hæc perferendas à me rogavit, non tam petit quam mihi exhibuit beneficium, neque enim illi dulcius erit Tua Majestate frui, quam ego lator quod Te mihi alloqui conceditur. Tria autem hunc Tibi juvenem commendant, dicendi vis quam coram præfectis demonstravit: tum mores probi ac modesti, quos nemo, qui cum eo versatus est, ignorat, hæc denique quam perfert mea Epistola.

εἰκὸς ὁδῶ χωρῶντα, αὐτῶν τε ἐκείνων, καὶ τῶν ἡδὲ μὲ μάλιστα ἀρεστοῖα ἢ χαίματι. ἦταν μὲν ἐν θεῶ μάλιστα. χάριν δὲ μοι ἐκ ἤτησε μᾶλλον ἢ δίδωσκον Ἀνδραγάθι. ἔτι σὶ ὁ δεηθεὶς λαβῶν ἐπιστολήν. ἢ γὰρ μᾶλλον ἐκεῖ. ἠδῶν ἔσαυ τ' σῆς ἀπολαύων ῥοπῆς, ἢ αὐτὸς ὅτι σε προσεπῶν εἶχον ἠδοτή. Τρία δὲ σοι ἦν νεανίσκου σωίστησιν. ἔτο ἔλεγον δύναμις, ἢ ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν ἔδειξεν ἢ τε ἐπικέκμη τῶν ἡρόπων, ἢ ἐκ ἔφθη τις συμμίξας. καὶ ἔγνω, καὶ ἐπιστολὴ ἐμῆ.

Nomina eorum ad quos exstant Libanii EPISTOLÆ,
sive editæ sive MSS.

Numeri majores denotant libros in versione Zambicarii. W. numero minori præmissum censuriam Epistolarum edisaram à Clariss. Viro, J. C. Wolfio.

Ἀθλαβίω

Ἀβυρνίω W. 87. ubi eloquentiam ejus celebrat.

Τῆ ἐν Ἀγκύρα βουλῇ

Ἀγαπήτω II. 57. 58.

Ἀγρευκίω καὶ Εὐσεβίω

Ἀδαμαντίω I. l. II. 8.

Ἀδελφοῖς

Ἀδελφοῖς III. 114. qua Epistola solatur fratres de obitu parentis sui, quem vere sibi charissimum & summo ingenio sum-

maque doctrina virum appellat.

Athenio III. 311. 313.

Ἀερίω

Ἀστρίω

Ἀθανασίω

Ἀιμιλιανῶ III. 31. 32. Hujus discipuli sui, quem novum Demosthenem vocat, Orationem in Julianum celebrat.

Ἀκακμανῶ

Ἀκακίω II. 23. III. 249. 288. W.

29.

29. 50. 58. 69. Lambec. VI. p.
252. Hujus Acacii Cæsariensis
(de quo Eunapius & Suidas) ora-
tiones in Phœnicia, Antiochiæ
& in Palæstina habitas laudat
Libanius III. 249. Mentio Aca-
cii etiam in III. 99. W. 23.
34. 59. 69. &c.
Accilio III. 226. forte 'Ακύλα.
Acribio III. 231.
'Ακύλα
'Αλβανίω
'Αλβιανῶ leg. forte 'Αλβαρία.
'Αλεξανδρῶ I. 23. II. 22. 31. III.
266. 315. W. 30. 99.
'Αλκαίῳ III. 146.
'Αλκίμῳ
Almicio III. 141.
Alridanio III. 232. 233.
'Αλυπίῳ
'Αμβριανῶ
'Αμβροσίῳ I. 15. 45. III. 52.
'Αμμωνίῳ
'Αμμωνίῳ
'Αμπελίῳ
'Αμφιλοχίῳ
Analmo III. 118.
'Ανατολίῳ II. 1. 2. III. 115. 258.
259. 261. W. 42. 60. 65. 74.
Anaximacho III. 167.
'Ανδρείῳ III. 263.
'Ανδρελείῳ
'Ανδρονίῳ I. 79. II. 5. 17. (MS.
'Αλεξανδρῶ) 33. III. 165. 166.
268. 278. 293. 309. Una in
edit. Morelli Libanii T. 2. pag.
575. quæ incipit: ἀλλ' οὐκ οἶ
ωρῶ 78 Δημοδίνῳ.
Anonymæ Epistolæ III. 1. 21. 228.
W. I. 2. 3. &c.
'Ανθρηίῳ
'Ανθίῳ
'Αντιμάχῳ III. 183. 184. 185.
'Αντίχῳ I. 38. ubi male, Antiocho
'Αντιοχωνῶ
'Αντιπατρῶ
'Αντιφίλῳ, (Sebastiani parenti)
III. 53. 54.
'Ανυσίῳ
'Απελλίῳ (Apelli) III. 105. Lau-
dat immortalitatem animo-
rum ab eo demonstratam.
'Απολωναρίῳ καὶ Γεμέλλῳ
'Απολλοδώρῳ III. 76.
'Απολλωνίδῳ
'Απρυγγίῳ (Judici) I. 67. III. 96.
'Αραξίῳ
'Αργείῳ
'Αρείῳ
'Αρεσίῳ
'Αρετασίῳ III. 227. 264. 313. &
aliz decem à Lambecio editæ.
Aristagoræ III. 85.
Aristarcho I. 63.
Aristippo III. 4. 5. 6. 8.
Aristobulo III. 196.
'Αριστοβίῳ III. 89.
Aristometo III. 264. nisi Aristæ-
neto legendum. Filium sibi
extinctum lugeat.
'Αριστονίῳ III. 65. 66. retractat
Epistolam quam conviciis ple-
nam ad eum scripserat.
Eee 2

- Αριστοφάνης** I. 55. W. 7. Aristophani Corsuchio III. 310.
Αρόντιο (forte Acontio) III. 240.
Αρραβία
Αρσενία
Αρτεμία
Αρχαλάω I. 44.
Ασκληπία I. 5. 51. III. 205.
Αστioni III. 153. 154.
Ασυκάλω I. 19.
Ασυγκρίτω
Αταεβία W. 66.
Ατρεί I. 13.
Αυιδίο III. 110.
Αυσονία
Αυξαντία
Αφθονία
Αφρικανώ
Αχιλλεί III. 14. 15. 16.
Βακχίου III. 10. (ubi male Baccho) 251. (ubi male Barchio) & 252.
Βαρεβατίανι, W. 32.
Βασιλείδη
Βασιλίου Edidit inter Græcorum Epistolas Aldus, & Morellus post præf. T. I. Operum Libanii, Aliam Cotelerius T. 2. monument. Eccles. Græcæ p. 96. seq.
Βασιλιανώ II. 18. III. 202.
Βάσσω II. 32. III. 256.
Βεάνο III. 210.
Βηλαία (Callisthenis jam defuncti columniatori) I. 54. III. 272. 276. W. 70. 77.
Βικηλία Vincentio.
Βιθιζ III. 137. 140.
Βιταλίου I. 49. W. 90.
Βόνω
Βοσπύρω
- Βρασιίδα**
Βρυχίω III. 69.
Γαϊάτω III. 17. 97. patria & eloquentia Atticum vocat III. 135.
Γαία
Γαλλοκωνώ.
Γεμίλλω (Απολασείω καὶ Γεμίλλω) I. 26. III. 113 318.
Γενεσία III. 121. 229. 294.
Γερμανώ
Γεροντία I. 71.
Γεωτία
Γυμνασία
Δαμασχίτη
Damacho III. 215. 216. 217.
Δαμονίκα
Δεκοντία W. 66.
Δεκικανώ III. 265. 284. 290.
Δημητρίω I. 11. 57. II. 7. III. 147. 267. W. 34. 52. 57. 96.
Δημοφίλω
Διανίω III. 236.
Διογένει (Philosophiam Athenis professo) I. 46. II. 11. 19.
Διοδότω
Διομήδη
Διονυσία I. 33. III. 30.
Διοφάντω
Διφίλω III. 2. 67. 68.
Δίανι I. 53.
Δοβιανώ
Δομοστιανώ W. 38.
Δομητία
Δομνίω III. 277. W. 93.
Δομνίνωνι W. 35.
Δοσιθείω III. 27.
Δυλαπιτία
Dyatejo III. 275.
Δυροθείω III. 275.

- Ἐαδικίῳ
 Ἐλεβίῳ III. 134. ubi Eledicho
 excusum.
 Ἐλευσινίῳ
 Ἐλλάδιῳ
 Ἐλπίδιῳ I. 28.
 Elpidii Socii III. 320.
 Enopio III. 163. 164.
 Eustolio I. 14. forte Eustochio.
 Ἐυτρεχίῳ I. 50. leg. Ἐυτρεχίῳ. Alia
 quam edidit Lambecius.
 Ἐρετίῳ
 Epinegini (forte Epigeni) III. 93.
 Ἐπιφάνειῳ
 Ἐρμίπῳ III. 70. 71. 73. 75.
 Ἐρμογένει III. 12.
 Ἐρωτι
 Ἐυαγέει III. 90. 91.
 Ἐυαγρίῳ. Κόσμος καὶ Ἐυαγρίῳ
 Ἐυγενίῳ
 Evglosio III. 218.
 Ἐυγνωμονίῳ Medico I. 3. III. 96.
 Ἐυδείμονι
 Ἐυδοξίῳ
 Ἐυθαλίῳ
 Ἐυθηρίῳ
 Ἐυθυδήμῳ III. 81.
 Ἐυπιπίῳ
 Eulicio III. 243.
 Ἐυμαθίῳ
 Eumedio III. 237. 238.
 Ἐυμολπία
 Ἐυμοφίῳ I. 24. III. 321. W. 80.
 Ἐυνίκῳ I. 74.
 Ἐυπατρίῳ III. 13.
 Ἐυπρεπίῳ I. 62.
 Ἐυρυκόμῳ I. 9. 18.
 Ἐυταβίῳ καὶ Φάουτῳ
 Ἐυταβίῳ I. 58. III. 111. W. 10.
 Ἐυταθίῳ. Ad hunc Epistola edita
 à Fed. Morello, prae. ad 1. To-
 mum. Alia W. 101.
 Ἐυτοχίῳ III. 42. 43. supra, Eus-
 tolio.
 Ἐυτοκίῳ
 Ἐυτρεχίῳ
 Ἐυτροπίῳ III. 197. Orationum
 ab hoc Acacii discipulo habita-
 rum mentio III. 249.
 Ἐυσυχιανῷ
 Ἐυφημίῳ I. 64. (male Aphemio)
 II. 27.
 Ἐυχαιρίῳ III. 20. (male Encherio)
 Ἐυχρωσίῳ
 Ἐψυχίῳ
 Ἐφώρῳ III. 81. 82.
 Ζηνοδοτῳ
 Ζήνοι III. 28.
 Hebrichio III. 207. legendam
 Hyperechio.
 Ἡλιοδώρῳ
 Ἡμεῖο III. 221.
 Ἡρακλειανῷ III. 143.
 Herculi III. 19.
 Ἡρακλείῳ
 Ἡρακλείῳ III. 222. ubi male Eu-
 rachio.
 Ἡρωδιανῷ III. 203.
 Ἡπίδῳ I. 6.
 Ἡσυχίῳ I. 48. (ubi male Mesi-
 chio) W. 76.
 Θαδδαίῳ
 Θαλασσίῳ
 Θεμισίῳ III. 212. 213. 214. 298.
 303. 314. W. 5. 98.
 Θεμιστοκλεῖ
 Eee 3

- Θεογνήτω, III. 246.
 Θεοδότω, Ciliciz praefecto III. 242. ubi male Theodoxo.
 Θεόδωρω, II. 35.
 Θεοκρίτω, III. 47. 49.
 Θεοπομπω, I. 20.
 Θεοφίλω, II. 9. 24.
 Θεοφώρω, III. 241.
 Θεοφράσω, III. 123.
 Jamblichō W. 16. Aliam de-
 di supra lib. 4. c. 28.
 Ιασίω,
 Ιεροκλείω W. 61.
 Ιεροφάνηω W. 81.
 Ιερακίω,
 Ιλαρίω, III. 201.
 Hilocromo III. 35. 36. 37.
 Ιοβίνω καὶ Ὀλυμπίω,
 Ἰβλιανῶ II. 3. 14. III. 280. 286.
 W. 9. 43. 45. 46; Suprapag.
 397. seq.
 Ἰβύλλω,
 Hipperemo III. 102, leg. Hy-
 perechio & ita in Epist. ipsa pro
 Heperethio.
 Ἰταλιανῶ II. 12.
 Iphiarcho III. 245.
 Ἰφικράτει III. 46. 48. 50.
 Καισαρίω,
 Καλλοπίω, III. 9. W. 33. 89.
 Καλλισίω I. 12. 31.
 Καλλοφίλω, III. 198.
 Καλυκίω, W. 59.
 Καπιτωλίω, W. 47.
 Καρονίλω, III. 11.
 Καυδάνδρω III. 10.
 Καταφρονίω
 Κελσίω I. 7. W. 79.
 Κέλσω I. 41. III. 99. 284. 319.
 Κλεάνδρω I. 32. 65. III. 152.
 Κλεόρχω I. 40. 86. 87. III.
 133. 148. W. 12.
 Clebisto III. 199.
 Κλεομάχω II. 26.
 Κλεονίκω I. 61.
 Κλημασίω I. 43. 76. III. 283.
 W. 15.
 Κλήμντι.
 Clismonio III. 171. 172. 173.
 Κόσμα καὶ Ἐυγενίω
 Κρασίω
 Κρησιανῶ
 Κρησίω
 Cyloadio III. 230.
 Κυρίλλω I. 72.
 Κωνσταντίω
 Lamphenio I; 47.
 Λαυρακίω
 Λεοσίω I. 17. 56. (ubi eloquen-
 tiam ejus laudat) III. 112.
 194. 274. W. 17. 72.
 Λημμασίω
 Λητοίω III. 257. W. 18.
 Λεκιανῶ III. 41. 43. 45. 132.
 Λυκαίω III. 95.
 Λυσάνδρω I. 39.
 Λυσία III. 104.
 Λύσιδι III. 18.
 Λυσμαίχω, III. 22.
 Λυσίππω I. 59.
 Μάγρω, I. 88. 89.
 Μαγνησίω, III. 120.

- Μαίω
 Μακεδονίω
 Μανηθίω
 Μαξενίω III. 33. (ubi male Mi-
 centio) W. 73.
 Μαξίμω I. 83. II. 14. III. 138.
 139. 271. 305.
 Μάραδι Medico III. 29.
 Μαρδοσίω
 Μαριανῆ
 Μαρίω
 Μαρίνω
 Μαρκελίω
 Μαρκελλίνω III. 295. H. Vale-
 sius prxf. ad Marcellin. W.
 48.
 Μαρτινιανῶ
 Μεγασίω
 Μελεάγρω I. 27.
 Meledomo III. 168. 169. 170.
 Μελετίω
 Μελωνιανῶ
 Μεμορίω
 Μενάνδρω
 Μενελαίω III. 116.
 Μητριώ καὶ Ἀλκίμω
 Μητροδώρω
 Micentio III. 33. lege Maxen-
 tio.
 Μισκιάνω (ἀπ̄ πρισκιάνῳ)
 Μοδράτω
 Μοδίτῳ III. 101. Consuli 103.
 260. 262. 302. W. 4. 13. 19.
 20. 21. 22. 31. 51. 67. 95.
 Μισωνίω Duci II. 28. W. 64.
 Μυγδονίω II. 10.
 Μυσικιανῶ
 Neocio III. 178. 179.
 Neothymo I. 69.
 Νέτορι I. 78. III. 39. 176. 177.
 Νηλίω III. 180.
 Νήσῳ III. 107.
 Νικεσίω I. 10. W. 39. 92.
 Νικοδήμω I. 85.
 Νικοκλεῖ W. 40.
 Νικοφηγίω I. 36.
 Ζάνθῳ III. 94.
 Ξυνοδόχῳ III. 117.
 Ὀβοδιανῶ
 Ὀδυσσῆ I. 25. II. 6. III. 144.
 Οἰνοφίλῳ III. 38.
 Ολίνο III. 130. 135.
 Ὀλυμπίω
 Ὀλυμπίω καὶ Ἰοβίω
 Ὀλυμπιανῶ Libanius Morelli T.
 2. p. 576.
 Ὀνορατῳ III. 269.
 Ὀπλίω
 Ὀπλίμω
 Oreo III. 124.
 Ὀρέτῃ III. 106. 136. Orefilio,
 Ὀρφῆ I. 75.
 Ὄρχανίω I. 70.
 Verciano III. 301.
 Ὀυλπιανῶ W. 41.
 Ὀυρανιανῶ I. 16.
 Ὀυεθανῶ I. 2. III. 175. 279.
 Ὀυεσσῳ
 Παγκρατίω

- Παιανίω
 Παιωνίω W. 71.
 Πακιάτῳ
 Πακρυίω
 Παλλαδίω III. 316. W. II. 84.
 86.
 Πανελληνίω
 Πανηγυρίω
 Παννυχίω
 Παντοχίω
 Panthracō III. 51.
 Πάππῳ III. 300.
 Παρθενίω III. 155. 156. 157.
 Παρθενοπαίω
 Παρνασίω III. 305.
 Πατριάρχῳ
 Πατριῶν
 Παυλίω III. 21. ubi male Pa-
 culino.
 Πάυλῳ
 Πέλοπι I. 84.
 Περιάνδρῳ III. 86. 144.
 Περικλεί III. 56.
 Permistio III. 160. 161.
 Πίτερῳ
 Pilanio III. 63. 64.
 Πολεμίω I. 60. II. 21. III. 272.
 Πολυδέυκῳ I. 38.
 Πολυδώρῳ I. 77. II. 24. 25.
 Πολυχρητίω III. 299. W. 23.
 Πομπηϊανῳ III. 62.
 Πορφυρίω
 Ποσειδωνίω
 τοῖς πρεσβύτοις.
 Πρόσκῳ
 Προσκυρίω
 Προσκυρίω I. 8. III. 270. 292.
 W. 83.
 Προσκίωνι W. 94.
 Πρόσκῳ Anatolii Patri II. 34.
 Πρόκλῳ III. 92. 135.
 Προκοπίω III. 127.
 Προμότῳ
 Προσδοκίω
 Rhesō III. 108.
 Ῥήτοριω
 Richoro II. 16. (forte Rhe-
 torio an Richomēri.)
 Rhinothēo III. 239.
 Ῥιχομήρῳ I. 21. W. 82.
 Ῥυφίνῳ III. 235.
 Σαβίνῳ II. 13.
 Σαλλυσίω I. 66. III. 297. 323.
 W. 24. 36.
 Salonico III. 192. 193.
 Σαπώρῳ
 Σαρδονίω
 Σαρπηδόσι
 Σατορνίω
 Σεβαστιανῳ I. 73. III. 55. 98.
 Σελευκίω
 Σελύκῳ I. 29. III. 282. W. 14.
 Σουπριανῳ W. 49.
 Σουηρίω five Σεβηρίω W. 78.

Σευήρω
 Seuphelio III. 24.
 Σιβυρίω
 Σιδηρίω
 Σιδονίω I. 80.
 Σιλανῶ
 Singlicio III. 195.
 Συλακίω
 Σπικιάτω I. 4. III. 253. 254.
 255. W. 25. 55.
 Στυαγόνα.
 Στυσιχόρω II. 30.
 Στρατηγιῶ II. 20. III. 307. 308.
 Στραβονίω
 Στραβωνιαῶ
 Sydenio III. 210.
 Συμμάχω I. 82. W. 75.
 Σωπάτρω I. 22. W. 100.
 Σωπόλιδι.
 Σωσικράτει III. 77. 78.
 Σωφρονίω
 Tarthio III. 250.
 Τατιανῶ W. 85.
 Τίυκρω I. 37.
 Τηλεμάχω III. 181. 182.
 Telino III. 186. 187.
 Τιμανάκτῃ I. 30.
 Τυανυχίω
 Tymolio III. 189.
 Hyasio III. 188.
 Υγιειῶ III. 100. 291. W. 26. 27.
 Ἰπασίω III. 287. W. 28.
 ιι

Ἰπερεχίω III. 59. W. 68.
 Φαίδρω III. 61. 126. 206. Phz-
 dronio.
 Φαββιανῶ
 Φαυσιλιανῶ
 Ἐυσεβίω καὶ Φάουσῃ
 Pherano III. 219.
 Pherecrio III. 158. 159.
 Φερικύδω III. 72. 74.
 Φερωνίω I. 42.
 Φιλαργίω III. 3. (Philargyro)
 W. 53.
 Philarcho III. 40.
 Φίληκῃ III. 289.
 Phileno III. 129.
 Φιλίππῳ I. 81. III. 60. 122. 221.
 248. W. 62.
 φιλοθίω I. 68. III. 25. 26.
 φιλομόρφω III. 128.
 φιλονίκῃ II. 15. III. 83. 84.
 φιλοθίνε III. 204.
 φιλοτίμῳ III. 7.
 Φερμίω W. 97.
 Φλαβιανῶ
 Φλωρεντίω III. 304. W. 54. 56.
 Φοινικίω III. 234.
 Phrenilio III. 125.
 Φουρτανάβιανῶ W. 37.
 Phocaico III. 88.
 Φωτίω
 Chilodemo III. 34.
 Fff
 Chi

Chironeo *III.* 149. *III.* 151. Chrono *III.* 190. 191.
151.

Choroëbo *III.* 109. 245. ubi ad
eloquentiæ studium hortatur,
in quo Pater ejus primas tu-
lerit.

Χρηματία

Χρῆση

Χρυσίπρωα III. 145.

Ωρίων III. 223.

Chremylo *III.* 224.

12. Denique in Leonis Allatii excerptis Rhetorum Rom. 1641. 8.
Græce & Latine editis p. 47 - 83. existant cum Allatii versione
Libanii *διηγήματα* five narrationes XXXIX. 1) de Vulcano,
2) Acalanthide, 3) Capaneo, 4) Adraftea, 5) Poly-
crate, 6) Callistone, 7) Simonide, 8) Neoptolemo,
9) Alceſtide) 10) Candaule, 11) Daphne, 12. 13.)
Progne & Philomela, 14.) Marſya & tibiis. 15. 16.) de
Paſiphaë. 17. 18) Hercule, 19) Latona, 20) Gallo,
21) Paridis raptu, 22) Danao & Ægypto, 23) Icario,
24) Arione, 25) Hyacintho, 26. 27.) Alpheo, 28. 29)
Dejanira, 30. 31.) Pity in pinum mutata, 32. 33.) Ata-
lanta, 34. 35) de Cepheo & Perſeo. 36) Rheno. 37)
Aloidis & abiete. 38) Enipeo & 39) Danaë.

Hinc p. 84 - 115. *Ἐκφράσεις* five *Descriptions septem*, 1) *παρηγοίους*
diciſſi, 2) *τοχαίς* templi Fortunæ, 3) Palladis, 4) Pro-
methei, 5) Eteoclis & Polynicis, 6) Alexandri τῷ *πίτῳ*
qui urbem Alexandriam condidit. 7) Calendarum.

Denique p. 342 - 397. *Progymnaſmata* ſeptem. 1) *Chria* in diſtictum
Theophrasti qui interrogatus quid eſſet amor, reſpondit *παῖδας*
ψυχῆς ἀπολαύσεως αἰνῆσι οἰκίαντις perturbatio. 2) *Sententia*: *δὲ*
δὴ χρημάτων, pecuniis opus eſt, neque fine iſis quicquam,
quod factu opus eſt, perfici poteſt. 3) *Refutatio*, non eſſe
veroſimilia quæ de Ajace Locro dicuntur. 4) *Confirmatio*,
veroſimilia eſſe. 5) *Θέσις*, an muris ſint urbes cingendæ.
6) an navife committere homines debeant. 7) *Κατηγορία* ex-
poſtulationo in Legem jubentem fratrum uxores in matrimonium
ducere.

Script-

Scripta Libanii inedita.

1) *Epistolarum* multæ centuriz * in variis Bibliothecis (ut lib. 2. c. 10. n. 3. dixi) adhuc delitescentes, atque vel à C. V. Joanne Boivino, velle illustris Viri Friderici Rostgaardii Bibliotheca vel in nova quam Romæ parant Libanii editione. vulgandæ. Atque in Epistolis imprimis probatum Libanium fuisse, etiam veterum testimonio Eunapii & Cod. 90. Photii constat, idque ipsa earum lectio perito lectori facile persuadebit; sunt enim plenæ Attici salis ac leporis, atque acuta brevitate non minus quam eruditis pulchrisque sententiis ubique se commendantes.

2) *Omissiones* complures, ut in Codice Bibl. Barberinz optimæ notæ in charta bombycina & correctissime scripto, ex quo fere omnia Libanii etiam edita dari posse castigatiora atque integriora Allatius ** testatus est.

Περὶ τῶν Φαρμακῶν. Incipit: ἡ μὲν μεγίστη μοι λύπη.
 Ὑπὲρ εἰαυτοῦ, ἀπὸ τῆν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν. Incipit: οἱ μὲν
 βέλτιστοι οἱ ἐν τῇ πόλει.
 Πρὸς Λυξέντιον. Incipit: Ὁρῶν σε πρὸς τὰ τῶ πατρὸς, ὃ φίλτατε.
 Πρὸς τὴν βυλὴν. Incipit: Ὅσους μὲν πρὸς ὅσους ἐχρησάμην ὑπὲρ
 ἡμῶν.

Fff 2

Ὑπὲρ

* *Epistolam Libanii DCCCXLI. ad Severum* allegant Benedictini notis ad Ambrosium T. 2. p. 64. Valerius ad Ammian. XXIX. 1. *Epistolam ad Heteroclem CCLXXXIV. libri II.* In Bibl. Vindobonensi teste Lambecio VI. p. 255. Codex membranaceus Epistolarum CCCCXVIII. & alius Chartaceus Epistolarum CCLXXXIX. Ex selectu Georgii Lecapeni à quo CCLXIV. Libanii Epistolas selectas habuit Allatius, prima ad Clearchum incipit: *Ἐμελλον γραφῶν δὴσασθαι.* Codicem MS. Cardinalis Casanatæ memorat Schurzheischius ὁ μακαρίτης T. 2. Epist. arcan. 69. p. 102. Doctissimus Jo. Boivinus Libanii Epistolas edere, multasque jam vertisse se pridem testatus est præf. ad Nicephorum Gregoram. Et illustrem Rostgaardum eadem de causa omnes Italiæ Bibliothecas lustrasse accuratius, notavit Montfauconus in Diario Italico p. 25. Habeo & ipse ultra ducentas adhuc ineditas beneficio Rev. D. Godfridi Olearii, qui ex Codice Bodlejano illas descripsit.

** Allatius præf. ad excerpta Rhetorum Græcorum.

- Ἰπὲρ Ὀλυμπίῳ. Incipit: Οὐκ εἴ τι δυναίμην ἐπιγκῶν τὸς ἢ δυναίμην.
- Κατὰ Σιλβανῶ. Incipit: Ἐδὲν θανμασὸν Σιλβανῶν τὸν γαυδοτικῶ κακῶς με λέγων.
- Κατὰ Ἰκαρίῳ, δέυτε. Incipit: Πάλα μὲ ἴσως ἔδει καὶ ἐμὲ κατηγορεῖν. Prior adversus Icarium investiva exstat Tom. 2. edit. Morellianæ p. 460.
- Περὶ τῆ μὴ ληρῶν. Incipit: Πολλὰς ἐν τῷ τῶδε δικαστηρίῳ ληρῶν αὐτῶ κελημῶν.
- Πρὸς τὸν βασιλεῖα. Incipit: Τὸ μὲν εἶναι, ὦ βασιλεῦ, μέγας καὶ τῷ μὲν σὲ τοῖς ἄλλοις.
- Ἰπὲρ Θαλασίῳ. Incipit: Ἰβριθῆντι φίλῳ, καὶ κωλυθῆντι τυχεῖν, ὡν εἰκότως εἶναι.
- Πρὸς Εὐστάθιον τὸν Κάρα. Incipit: Ἰπταχόμενος ἐπανήσειαχ τὸν χθὲς ἴα λεγόμενα. Adversus hunc Eustathium forte, non Carpadocem est Oratio edita T. 2. edit. Morellianæ p. 546.
- Atque in alio Codice Bibl. Vaticanæ πρὸς Θεοδοσίῳ. Incipit: Καλῶς ἐποίησας, ὦ Νικόλαος, ἀπιστήσας ἴαῖς κατ' ἐμῶν.
- Πρὸς Πολυκλεία. Incipit: Ὅτι μὲν εἶναι τι δεῖ τὸ τὴν σωθήσθαι ἀπὸ τῶν.
- Πρὸς Εὐμόλιον. Incipit: Ἐπεὶ μὲν σοὶ φίλῳ, καὶ πολὺν ἤδη χροῖον Εὐμόλιον.
- Πρὸς Τιμοκράτη. Incipit: Ἀφίξαι μὲν ἡμῶν ἀπὸ τῶ θεάτρῳ Τιμοκράτης.
- Κατὰ Ἰῶν πεφυγῶτων. Incipit: Τα μὲν ἀγγελλόμενα πάντες ἀκούομεν.
- Κατὰ Σουήρῳ. Incipit: Πάρεσι μὲν οἱ δικαστοῖς ἡμῶν, ὑπέκυσαν.
- Περὶ τῆ πλέθρῳ. Incipit: Ἐπειδὴ πολλὰς ὄρω χάρις οἰδίας Πρέκλω ἢ προδότης.
- Ἀντιόχῳ ὁ δὲ μυσθητικός. Incipit: Ἠγῶμαι προσήκων ἐν τοῖς πινθῶσι μόνον.

3) *Declamationes variaz five μελίται*, ut in eodem Barberino Codice:

Κωλύσσι Σωκράτη ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἀγαλόμενος, καὶ ἀντιλέγει τις. Incipit: χαλαρὸν μὲν οἰκῶν τι καὶ τῶν πάντων δακτύλων.

Φιλάρ.

Φιλολογίας ἑραοδῶς ἑταίρας καὶ μηδὲν ἀπαιτήματα ἑαυτὸν
 ἐπαγγέλλει. Incipit: Εἰ μὴ καὶ ἡμῶς ἀργύριον, ὃ βυλῆ, ἔ-
 ποικίς μ' εἰς πράξιόν τε, ἢδ' ἂν μηδὲν δίδως.

Ἐγράψατο τὴν τὸν ἑαυτὸν παῖδα βυλεύσας, ὃ παῖς ἀκριτῶ-
 ἀποθανεῖν ἀξιοὶ καὶ τὸν πρὸ τῶν ἀκριτων νόμων. Incipit: Τὸ μὲν ἔν-
 ὃ πολίται, μὴ πρὶν εἶναι μοι καιρὸν.

Et in Bibl. Vaticana: Μίση τὰ ἐν χαλεκῶν Φίλιππῶν ἐζήτη-
 σε τὸν Δημοκρίτην, ὃ δὴμῶ ἤτησε πάντα ἡμέρας εἰς Διόσκου, ἐν ταύ-
 ταις ὃ Δημοκρίτης ἀποθανεῖν ἀξιοὶ. Incipit: Ὀν μὲν ἐβυλεύσας, ὃ
 ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἴδωμεν ἀποθανεῖν.

Νόμῶ ἦν, καὶ ἔτι Τυράντη καὶ ἴδε παῖδας ἀποφάσιμα.
 ἔτερον νόμῶ, τὸν Τυραννοκτόνον ὃ, ἵ βέλοισι αἰτῶν. Γνωτὴ τις
 τὸν ἑαυτὸς ἀνδρα Τυραννοκτόνα ἀποφάσιμα, εἰς δικταὶ αἰτῶ ἴδε παῖδας.
 Μελετώμεν τὸν ὑπὲρ τὸ Τυραννοκτόνον λόγον. Post protheoriam in-
 cipit: ἴδε μὲν, ὃ ἀνδρες, ἴδωμεν ἄνω Διὸς τὸ νόμος ἐπαγγέλλεται.

Plures uti Epistolas Libanii ita Orationes quoque & declama-
 tiones exstare MSS. in Bibl. Caesarea Neslelii annotavit, testatus
 etiam Scholia Græca subinde in margine adspersa esse.

Scripta Libanii deperdita.

Quamquam tot & tam multa, ut jam retuli, Sophistæ hujus
 scripta servata sunt, non dubium tamen, plures ejus uti Epistolas sic
 orationes quoque periisse, ex quibus hæc paucæ modo a me com-
 memorabuntur:

Λόγῶ καὶ τῶν παιδαγωγῶν, scriptus Nicomediz adversus calumnias
 prædagogorum. Socrates III. 1. Hist. Eccles.

Oratio de laudibus Imp. Valentis. Meminit Libanius ipse in vita sua
 T. 2. Opp. pag. 48.

In mortem Eusebii (Viri Consularis, fratrisque Hypatii) id.
 pag. 60.

In laudem Richomeris Ducis. id. p. 69. 70.

Ad Antiochenos, tempore caritatis annonæ. id. p. 67.

Oratio triduo composita in Lynochi laudes Bithyniæ præfecti me-

moratur à Libanio libro tertio Epistolarum à Zambicario Latine
 versarum, Epistola 247. ad Anatolium.
 In laudes Clearnchi. lib. I, Epist. 40. ad Clearnchum.
 Laus Philarchi. id. III. 40. Epistola ad Philarchum,
 Laus Spectati. id. III. 258. Epist. ad Anatolium.
 De ratione cum laude imperandi, scriptarum se promittit Libanius
 III. 87. Epist. ad Hysabium,
 Dialogum ad Gorgiz Palatonici imitationem compositum memorat
 lib. I, Epist. 64. ad Aphemium.
 Fuere etiam qui ad Imp. Valentem deferrent scripsisse eum laudes
 Procopii Tyranni, id tamen factum à se negat in vita p. 54.
 Variz *συμβουλαι* ad Imp. Theodosium habitæ, quarum meminit
 Libanius in Oratione pro Ethnicorum templis, subinit.

Nova editio Operum Libanii, Roma promissa.

Jam Anno MDCCXII. * spes facta est novæ operum Libanii
 editionis, sex Voluminibus in fol. parandæ ab Abbate Leonhardo A-
 dami, atque meliore versione & longe pluribus Orationibus declama-
 tionibus & Epistolis hætenus ineditis ex Vaticana & aliis Italiæ Ger-
 manicæq; Bibliothecis locupletandæ. Quamquam vero primus tomus
 eodem anno proditurus promittebatur, nec dum tamen quod sciam
 hoc quo ista scribo anno MDCCXV. præla evasit. Quandocunqve
 autem absolvere opus hoc erudito editori feliciter dabitur, jucun-
 disimum haud dubie omnibus Atticæ Eloquentiæ & eruditæ Anti-
 qvitatæ studiosis munus offeretur.

CAPUT XI.
DE S. EPIPHANIO & aliis Græcis.
 Scriptoribus, qui Hæreticorum historiam tradidere.

S. Epiphanius Constantiæ Cypri Episcopus. 1. Alii Epiphaniæ circiter viginti.
*2. Epiphaniæ Constantiensis operum editiones & Codices MSS. 3. Scri-
 pta*

* Vide Acta Eruditorum A. 1712. pag. 431. & Memorias literarias Trevoltinas illius
 anni mense Augusto p. 1473. Menagiana T. 3. edit. Amst. p. 577. Diarium eru-
 ditorum Italiæ T. XXVIII, pag. 252.

ria genuina edita. 4. perditæ, 5. dubia vel adjuviorum Epiphanium referenda, 6. inedita. 7. Alii Græci de heresibus scriptores uberiores Irenæum, Theodoretum, Leonium, Euthymium Zigabonum, Nicetas Eboniatus. 8. Alii breviores, ut Josephus Hypomnestici scriptor, Anastasius Sinaita, Sophronius, Timotheus presbyter, Jo. Damascenus, Jo. Zonaras, Matthæus Blastares &c.

I.

S EPIPHANIUS Palæstinus Eleutheropolitanus linguarum a) Hebraicæ, Syriacæ, Ægyptiacæ, Græcæ & ex parte Latinæ peritus, factus est Episcopus Constantiæ (quæ antea Salamis) in Insula Cypro ab A. C. 367. ubi tanta sanctitatis laude vixit, ut ante A. C. 647. Epiphaniî nomine templum jam a Cypriis consecratum fuisse constet ex Anastasii Sinaitæ quæst. 94. quod a Sabino ejus discipulo suscitatum & universæ Evangelicæ Historiæ picturis decoratum narrat Theodorus Studita * in Antirrhethico secundo pag. 130, T. 5. Opp. Sirmondi, & Synodus VII. Act. 6. Obiit in itinere, b) proximus vel etiam major centenario A. C. 403. die 12. Maji. Vita quæ sub *Ἰωάννη & Πολύβιου*, discipulorum Epiphaniî nomine fertur ex Sim. Metaphraste, (Latine apud Lipomannum T. 6. pag. 35. & Surium ad 12. Maji) Græcæ & Latine T. 2. Epiphaniî edit. Petav. pag. 318. 353 - 383. exiguam fidem

a) Hieron. contra Rufinum. p. 152. b. 158. c. edit. Francof. adde Petav. ad Epiphani. pag. 8.

* Verba Theodoti sunt: Ἐπιφάνιος ἴσμεν καὶ ἄγιστον καὶ μέγιστον ἐν θαυμασίῳ ἐργασίᾳ καὶ τοῖς ἡγεσίαις καὶ πότμοις Σαβίνου ὁ ἰκόνου (interpretis vestitæ doctrinæ quasi tegerit ὀκνή) αὐτῆς μαθητικῆς διδασκαλιᾶς ἐκ πάσης ἐναγγελικῆς ἱστορίας. Ibidem meminit Oracionis quam in laudem Epiphaniî habuit Leonius Neapoleos in Cypro Episcopus: ἀλλὰ καὶ Λεόντιος ὁ τῶν λόγων Ἰεθίου Ἐπιφάνιος ἐξηγήτης ἐν αὐτῇ τῇ Κύπρῳ τῆς Ἐκκλησίας Neapόλεως ἀρχιερατεύσας, καὶ τῶν σπουδῶν οὐκ ὀκνήσας ἢ ἀκράδαστον, ὁ καὶ αὐτὸν λόγον διδάσκει Ἰουδαίᾳ, μηδὲν καὶ Ἰεθίου Ἐπιφάνιος ἀπὸ τῆς φθέρῃς ἀμύ. Synodus VII. sive Nicæna secunda T. 3. Bini pag. 654. καὶ κατὰ τὸν ἀντιδύμνον ἐν τῇ Κυπρίῳ ἡσθ ὁ αὐτῆς μαθηταὶ οὐμοσπντες αὐτὸν Ἰεθίου Πατρός (Ἐπιφάνιος) καὶ κατὰ πολλῶν εἰκονικῶν σηλογραφῶν καὶ αὐτῆς εἰκόνα ἐν τῷ ναῶ ἀνίστηται.

b) Socrates VI. 14. Sozom. VIII. 15. Niceph. XIII. 17. 188.

fidem meretur & longe juniorem scriptorem arguit; ut agnoscunt viri docti, & jam pridem Baronius ad A. C. 372. n. 110. professus est *antiorum esse mendacem, multaque finxisse*. Confer Dan. Papebrochii responsionem ad exhibitionem errorum Sebastiani à S. Paulo, Artic. XII. §. 9. & in Actis Sanctior. T. 3. Maji XII. p. 36. seq. Videntur etiam de Epiphania Julius Bartolocius T. 1. Bibliothecæ Rabbinicz p. 424. sq. & D. Spizelius Academia Vet. Jesu Christi p. 105. seq. Ineditum Græcum scriptorem Vitæ Epiphaniæ nostri laudat & ex eo aliquid profert Cangius in *duo duo* & alibi.

II. Alii Epiphaniæ.

Ab hoc distingvendi 1) Epiphanius Patriarcha CPol. ab A. C. 510-535. de quo multa in Vita S. Andree *Ἐσαλῆ* apud Papebrochium T. 6. Maji. Illius & Hormildæ Pontificis Epistolæ mutæ leguntur latine in Conciliorum collectione Biniana Tom. 2. & Labbeana T. 4. Ejus decretum contra Severum & Petrum legitur in Synodo V. Tom. 2. Binii p. 755. Ad hunc Epiphanium Novellæ Justiniani Imp.

2) Epiphanius Scholasticus, c) circa eadem tempora clarus versione latina Historiæ Ecclesiasticæ tripartitæ, quam in compendium Casiodorus d) misit, & Codicis Encyclii e) Epistolæ Synodaliæ pro defensione Concilii Chalcedonens. ad Leonem Imp. qui in Labbei & Baluzii Conciliis editus est. Videtur & idem elaborasse in transferendis Casiodori svasu Antiquitatum Judaicarum libris Flavii Josephi, & Clementis Alex. in Epistolas Canonicas adumbrationibus, de quibus alibi dixi. Commentarium Didymi in Proverbia & Epiphaniæ Antistitis Cyprii volumen breve in Canticum Canticorum ab amico suo viro disertissimo Epiphania transferri se fecisse testatur Casiodorus cap. V. Divinar. lect. Ejusdem Didymi expositionem VII, Epistolarum Canonicarum, id. cap. VIII. Sed hæc tres versiones editæ non sunt quod sciam.

3) Epiphanius Diaconus Catanensis in Sicilia, qui interfuit Synodo Nicenæ II. A. C. 787.

4) Epi-

e) Sigebert de script. Eccles. cap. 12. Voss. de Hist. lat. p. 237.
d) Casiodor, divia. lect. cap. 17. & præf. ad Hist. tripartit.
c) Idem Casiodor. cap. 11.

4) Epiphanius Cypri ArchiEpiscopus junior, cujus nomine A. C. 680, in Synodo sexta actione 18. subscripsit Theodorus Trimethuntis Episcopus, ut Petavium Sirmondus monuit.

5) Epiphanius Cypri ArchiEpiscopus tertius hoc nomine de quo Caveus ad A. C. 870. Ejus Epistola ad Ignatium Patriarcham CPol. T. 3. Concil. Bini edit. 1618. parte 2. p. 731.

6) Epiphanius Monachus ac Presbyter, ex cujus libello de vita B. Mariz Virginis nonnulla affert Allatius ad Eustathii Hexæmeron p. 285. & de Simeonum scriptis p. 106. ex quo posteriore loco patet diu post Andream Crentensem & Joannem Theffalonicensem scripsisse, quos sanctis Patribus annumerat. Ejusdem $\omega\epsilon\iota$ ξ $\beta\iota\omega$ $\kappa\alpha\iota$ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\lambda\omega\varsigma$ ξ $\alpha\gamma\iota\omega$ $\lambda\iota\tau\epsilon\rho\omega$ $\lambda\iota\tau\epsilon\rho\omega$ memorat Allatius de Simeonibus p. 90, atque accipi extare in Bibl. Regis Galliz Codice 2951. fol. 233. Nescio an ab hoc diversus statuendus sit Epiphanius Monachus Hagiopolita sive Hierosolymitanus de cujus peregrinacione Syriz & urbis sanctæ dixi lib. IV. cap. 2. § 18.

7) Epiphanius cui scriptum de miraculo Eucharistiz tribuit Theophilus Raynaudus T. 6. Opp. p. 389. Vide infra inter scripta S. Epiphani num. 17.

8) Epiphanius Diaconus ad quem S. Isidori Pelusiotz Epistolæ.

9) Epiphanius Pergæ Episcopus, qui subscripsit Concilio Chalcedonensi. Alius Episcopus Heracleanus, & alius item Tyriorum: alius cujus Epistola ad Synodum V. T. 2. Bini p. 736.

10) Epiphanius Episcopus Afer de quo Martyrologia 7. April.

11) Flavius Annius Eucharis Epiphanius sub Honorio & Theodosio Præfectus Urbis, A. C. 414. de quo Jac. Gothofredus ad Cod. Theodof. lib. 5. de domest. & protector. & Gruteri Inscript. pag. CLXX. 5.

12) Epiphanius Monachus ad quem Epistolæ S. Nili. Videnturque an diversus ab hoc Epiphanius Lector ad quem idem Nilus scribit.

13) S. Epiphanius Ticinensis sive Papiensis Episcopus, circa A. C. 490. cujus vitam scripsit successor Ennodius, vide Surium & Bollandum ad 21. Januar. & Sirmondi Ennodium T. 1. Opp. Sirmondi p. 1647. seq. Tillemont. T. 16. memor. Hist. Eccles.

Ggg

14) Epi

14) Epiphanius chartarius sive chartularius Comitum Patrimō-
nii cujus meminit Ennodius VII. 1. & 10. Epist.

15) Epiphanius Petrus, Syrus Juliani & Ulpiani Rhetorum
discipulus, qui & in Patria & apud Athenienses docuit. De illo Euna-
pius & Svidas qui scripta etiam recenset, *ᾠδὴ κοικονίας καὶ Διαφο-
ρᾶς τῶν ἑσέων. Προγυμνάσια. Μελέτας. Διμηρχιμὸν. Πολιμαρ-
χικὸν. Λόγος ἐπιδεικτικὸς & σύμμιξα θεωρήματα.* Ejus hymnus in
Bacchum, Sozom. VI. 25. Ad hunc Epiphanium Libanii Epistolæ.

16) Epiphanius Mileti Episcopus, qui interfuit Synodo septi-
maz, sive Nicenæ secundæ, una cum Epiphanio Episcopo Elevation-
is & altero *Λάμπης* sive Lampæ, & Epiphanio Hegumeno sive Ar-
chimandrita Paranandi, & Epiphanio Diacono Catanensi Episcopi
Sardinie vicario qui sermonem Panegyricum finita illa habuit, qui
latine exstat Tom. 3. Bini pag. 708.

17) Epiphanius Selybriz in Thracia Episcopus, quam Svidas
narrat scripsisse *λόγον ἀντιῳρητικὸν* adversus Iconoclastas sive eos qui
imagines cremabant.

18) Epiphanius Patriarcha de origine disidii inter Græcos
& Latinos, ex quo profert nonnulla Allatus contra Creyghthonum.
pag. 377. 571.

19) Epiphanius Alexandrinus factorum Osiridis & Dei *Αιῶν*
sive *Ævi* interpres, de quo Damascius apud Svidam.

III. Editiones S. Epiphani.

Græcè primum Ancoratum, Panarium, Anacephalæosin & librum
de mensuris ac ponderibus edidit Jo. Oporinus ex Codice quem
Melanchthon & Joach. Camerarius à Jo. Lango Erfurdiensi ac-
ceperant. Basileæ Jo. Hervagii sumtu & typis A. 1544. fol.
Hæc editio manu Josephi Scaligeri & Dan. Heinsii passim notata
fuit in Bibl. Nic. Heinsii.

Latine eadem quatuor Epiphanii scripta ex *Jani Cornarii* versione pro-
dierunt primum Basileæ A. 1543. fol. edente eodem Oporino.
Nam editiones Basil. Anni 1533. & 1540. quas Clarissimi Viri
Elias duPin & Gvil. Caveus post Possevinum memorant, nusquam
exstant, ut recte observat Casp. Sagittarius in introductione
ad

ad Hist Eccles. p. 794. Et apud Gesnerum male excusum 1533 pro 1543. Cæterum in editionibus Basil. A. 1545. 1560 1578. fol. Paris. 1564. 8. apud Andænum Parvum accessit libellus de vita Prophetarum ex versione *Albani Torini*, & Epistola ad Joannem Hierosolymitanum Episcopum, S Hieronymo interprete. Et in edit. Paris. 1566. fol. Theodoritus de hæreticis fabulis. Hinc Seb. Cramoisius in sua editione Paris. 1612 fol. non modo Cornarii f) versionem ex Observationibus Jac. Billii lib. 1. cap. 18. & lib. 2. cap. 13. variis in locis emendari curavit, sed etiam adjunxit Græce & Latine Physiologum & sermonem in festum Palmarum cum versione & notis D. Consali Ponce de Leon, Hispalensis, & Homiliam de sepultura CHRISTI cum versione *Stanulai Phgenicii*.

Editiones Græcolatina, 1) Parisiensis, sectionibus sive capitibus distincta cum versione & eruditis notis Dionysii Petavii S. I. qui præter edit. Basileensem usus est Codice Regis Galliarum & Variis Lect. Cod. Vaticani, quas Andreas Schottus cum illo communicaverat. 1622. fol. duobus Voluminibus, quæ editio à Labbeo recensetur. Quod porro Salmasius ait *nullam paginam versionis Petaviane in scriptis aliquot eratis vocare*, iniquius dictum videri possit, nisi majore etiam iniquitate Petavius Cornarii versionem conculcasset ut *barbaram insulsamque*, quo nisi præeunte, dubito an unquam Epiphaniæ versionem ausus fuisset, vel absolvisset. Plura loca à Petavio minus recte intellecta illustrant Salmasius ad Solinum, qui sœneum interpretem p. 432. vocat, & de transubstantiatione pag. 55. 540. & de Coma pag. 92. in primis sub Francisci Franci nomine contra Cercoëtium sive Petavium pag. 73. seq. &c. Gatakerus capite 36. Adversar. Miscell. & ad M. Antoninum pag. 48. 135. 155. &c. Rich. Montacutius in Apparatu ad Origines Ecclesiasticas pag. 191. 206. & in Originibus Tom 2 pag. 11. seq. Jo. Crojus in specimine conjecturarum ad quædam loca Origenis, Tertulliani, Irenæi & Epiphaniæ Paris. 1632. 8. & in Observatt. sacris p. 147. 156. 160. Pearsonius prælect. ad Acta Apost. p. 51. Dodwellus de successione Pontificum p. 298. seq. Cotelerius p. 220. ad Chrysost. in Daniel & Ggg 2

f) Plura etiam loca in versione Cornarii castigat Latinus Latinius Bibliotheca sacro-profana pag. 112.

Epiphanii Panarium elegantissimis characteribus MStum se esse natum scribit Caspar Barthius notis ad Claudianum Poëtam pag. 243. editionis Hanov. 1612. 8. quam juvenis admodum edidit. Codicem MS. in Bibl. publica Jenensi. laudat W. Ernestus Tenzelius in Dialogis mensuris Germanice editis A. 1692. pag. 883.

IV. Scripta genuina qua exstant.

1. *Ancoratus*, Tom. 2. pag. 1. ἀγκυρωτός veluti ancora quædam fidei, ἀγκύρας δίκην τὸν πᾶσι τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας ἐρευνῶντα ἔστιν ἄγυσσα, *Expositio fidei Catholicae adversus octoginta hæreses breviter asserta*, scripta que ad Tarfinum, Matidium, Numerium, aliosq; Presbyteros & Monachos Svedris Pamphiliz degentes, & ad Palladium ac Severinum Magistratus anno Diocletiani XC. Valentis decimo, Gratiani sexto ut diserte traditur Tom. 2. pag. 1. & 123. hoc est A. C. 373. Hic liber ab Epiphanio dictatus & ab Anatolio quodam qui pag. 125. nomen suum non disimulat, calamo exceptus, memoratusque Sozomeno VIII. 15. Græce & Latine cum versione & notis *Viti Ametbachii*, & quibusdam Joh. Chrysofomi Homiliis prodiit Augustz Vindel. 1548. 8. Photius Ancorati meminit, vocatque summam Παναρίων, Cod. 123. quæ descriptio rectius convenit ἀνακεφαλαίωσι, de qua inferius num. 3. Ex capite 12. & 16. Ancorati excerpta sunt quæ MSta memorat Lambecius III. pag. 163, 164.

2. Πανάριον *arcula* sive *canistrum* plenum remediis adversus venena hæresium LXXX. αὐτὸ τὸτο Πανάριον ἔστι ἐν κιβώτιον ἱατρικὸν καὶ θρησκευτικὸν, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ βιβλίων τεκνῶν αἰρίσεως ὀρθόδοξίας, αἰτιῶν εἰσι θηρίων ἔστι ἐν ἐρπίλων ἀνιγμάσια (ἔ. δῆγμασια). Sic Epiphanius ipse titulum Operis sui explicans in anacephalazosi & in Epistola ad Acacium & Paulum presbyteros & Archimandritas in regione Carchedonensis & Berææ Cæles Syriæ, à quibus ad confutandos hæreticos invitatus est Anno Diocletiani XCII. Valentiniani & Valentis duodecimo Gratiani octavo, * hoc est A. C. 375. per Epistolam quam pertulit Marcellus quidam, & quæ cum Epiphanii respon-

Ggg 3

spon-

* Anno Gratiani nono Valentis decimo tertio, Valentiniani junioris primo scribere fecit hæret. LXVI. 20. T. I. p. 638.

ad Damasceni hæreses, atque in aliis scriptis, Acta Sanctorum Junii T. I. pag. 19. Cangius in *συμψέδιον* &c. Omitto Jacobi de Ardenna Decani Cestriensis castigationes in Epiphanium & Petavium de Sacra Evcharistia, de cœlibatu Sacerdotum & de Orationibus pro defunctis, Lond. 1683. 4. Albaspinzum narrat Rich. Simon Tom. I. Epist. select. pag. 11. minatum fuisse se effecturum ut quædam in notis Petavii publica censura condemnarentur, quod tamen non effecit.

- 2) Lipsiensis A. 1682. fol. quæ Coloniz nomen præfixum gerit, & ad verbum Parisiensem exprimit, additis quæ in illa desiderantur Henrici Valefii Oratione in obitum Petavii & elogio ejus atque scriptorum elencho ex Nathanaëlis Sotvelli Bibl. Jesuitica: & Petavii elencho dispunctiuncularum Maturini Simonii de pœnitentiz ritu veteri in Ecclesia, sive appendice ad Epiphanianas animadversiones edita primum Paril. 1624. 8. & Gabr. Albaspinzo inscripta, atque Capitibus Miscellaneorum Exercitationum Salmasio oppositis, & ad calcem Operum Juliani Paris. 1641. 4. pridem vulgatis. Memini me ex B. Ittigio audire Jacobum Thomasiæ prolegomena nova huic Epiphanii editioni præmissurum multa ad illum facientia collegisse, sed illa deinde nescio quam ob causam prætermissa. Etiam in Actis Erud. 1682. pag. 94. legas editorem addere voluisse quæ Salmasio sub Antonii Kerkoëti nomine Petavius respondit, sed id facere veritum, quod Petavius ipse nomen suum illis præscribere noluisse.

Editiones promissa & Codices MSS.

Præparatos in Epiphanium commentarios habere se & novam illius scriptoris editionem curaturum professus est *Petrus Lantzelius* in præfat. dispunctiois calumniarum quas vocat Casauboni ad quædam S. Justini Martyris loca.

Multis locis emaculavit Epiphanium *Joannes Crojus*; multa correxit *Joannes Pearsonus* Cestriensis Episcopus teste Caveo, quæ forte aliquando in lucem proferentur. Commentarium suum in Epiphanii Panarium memorat Vir doctissimus *Edwardus Bernbardus* notis ad Josephum pag. 323.

Epi-

Epiphanii Panarium elegantissimis characteribus MStum se esse natum scribit Caspar Barthius notis ad Claudianum Poëtam pag. 243. editionis Hanov. 1612. 8. quam juvenis admodum edidit. Codicem MS. in Bibl. publica Jenensi. laudat W. Ernestus Tenzelius in Dialogis mensuris Germanice editis A. 1692. pag. 883.

IV. Scripta genuina qua exstant.

1. *Ancoratus*, Tom. 2. pag. 1. ἀγκυρωτός veluti ancora quaedam fidei, ἀγκύρας δίκην τὸν πῶς τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας ἐρευνῶντα νῆπ ἀγυσσά, *Expositio fidei Catholica adversus œtiologica hæreses breviter asserta*, scriptaque ad Tarfinum, Matidium, Numerium, aliosq; Presbyteros & Monachos Svedris Pamphiliz degentes, & ad Palladium ac Severinum Magistratus anno Diocletiani XC. Valentis decimo, Gratiani sexto ut diserte traditur Tom. 2. pag. 1. & 123. hoc est A. C. 373. Hic liber ab Epiphanio dictatus & ab Anatolio quodam qvi pag. 125. nomen suum non dissimulat, calamo exceptus, memoratusque Sozomeno VIII. 15. Græce & Latine cum versione & notis *Viti Amerbachii*, & quibusdam Joh. Chrysofomi Homiliis prodiit Augustz Vindel. 1548. 8. Photius Ancorati meminit, vocatque summam Παναρίων, Cod. 123. quæ descriptio rectius convenit ἀνακεφαλαίωσι, de qua inferius num. 3. Ex capite 12. & 16. Ancorati excerpta sunt quæ MSta memorat Lambecius III. pag. 163. 164.

2. Πανάριον *acula* sive *canistrum* plenum remediis adversus venena hæresium LXXX. αὐτὸ τὸτο Πανάριον εἶν' ἐν κιβώτιον ἰατρικὸν καὶ θρησιδοηλικόν, ὅτι ἐστὶ ἀπὸ βιβλίων τεκνῶν αἰρέσεως ὀρθόδοξου καὶ αἰτινῆς εἰσι θηρίων εἶν' ἐν ἐρπίων ἀνιγμάσια (ἢ δῆγμασια). Sic Epiphanius ipse titulum Operis sui explicans in anacephalazofi & in Epistola ad Acacium & Paulum presbyteros & Archimandritas in regione Carchedonensis & Berææ Cæles Syriæ, à quibus ad confutandos hæreticos invitatus est Anno Diocletiani XCII. Valentiniani & Valentis duodecimo Gratiani octavo, * hoc est A. C. 375. per Epistolam quam pertulit Marcellus quidam, & quæ cum Epiphanii respon-

Ggg 3

spon-

* Anno Gratiani nono Valentis decimo tertio, Valentiniani junioris primo scribere se ait hæret. LXVI. 20. T. 1. p. 632.

sponsione panario totum prius Volumen in edit. Petav. imple-
mittitur. Πανάρια vocant Anastasius Sinaita, Photius Co-
Svidas: Arethas in Apocalypſ. 3. & 6. Παναρίων βιβλον. Mich-
cas Epist. ad Nihum Monachum apud Allat. pag. 29. de purg:
Παναρίων Epiphani Codices & Oecumenius in Epist. Judæ pa:
Laudant præterea hoc adversus hæreses opus pleriqve veteri
Hieronymus & qui ἱσραὴν βιβλον vocat Theodorus Studita
Epist. 40. Ex Epiphaniio librum suum de hæresibus excerptit
mascenus. Igitur & in Codice MS. Vindobonensi apud Lamb
VIII. pag. 426. Damasceni liber inscribitur τῶ μακαρίῳ Ἐπι-
σκοπῷ Κύπρου διήγησι σύντομῳ τῶν ἐκτεθεισῶν αἰρέσεων
ἢ τοῖ δογματίων. Secutus & Epiphanium Philastrius est licet non
de nomine, uti nec Theodoretus de quo vide si placet Garn
in auctario Operum Theodoreti p. 245. 489. 491. Augustini
ro non videtur Panarium Epiphani legisse neqve ἀναμφαλ-
quam habemus sed tertium aliquod de hæresibus opus in sex li-
tributum libellos, ut narrat in præf. & hæresi 57. ut adeo de
sibus illis octoginta in pluribus scriptis suis differuerit, nisi
Φαλαίωσιν in sex libellos olim tributam fuisse dicamus, uti Pan-
ipsum dividitur in libros tres, & libri singuli iterum in tomos, p
in tres, cæteri duo in binos, ut septem libri prodeant. Au-
rem alloquitur Epiphanius hæresi LXIV. 5. ὅπως γινώσκῃς ὃ Φι-
λε ἀκροατά, perinde ut in libro de mensuris ac ponderibus c. 2
σασαι ἴσοι ὡ ἀκροατά. Sic auctor redargutionis schismatis An-
ni ab Hedio editus pag. 30. Ὁδοτήρει ἢ καὶ σὺ πάλιν ὁ πικ-
Quamquam vero Epiphanius neq; in describendis hæresibus g)
persatis accuratus est, ut qui levibus audistunculis quandoq;
dem h) habuit atqve adversarios gravat non raro sententi
consecutionibus de quibus fortassis nunquam cogitarant, nec

g) Melanchthon IV, Epist. 89. ad Camerat. A. 1529. *Attuli à Lange huc i-
mit Græcos libros ὧν αἰρέσεων qui mihi valde placent. Propremodum Hi-
betoris Ecclesia continent. Ex his decrevi excerptere ἐπιτομήν & Epist. 90
καὶ in illo libro sunt multa, & indicantur magis quidem quam exponuntur
que alibi non extant. Disputatio autem hujus auctoris ὧν δογματίων &
dior est, & illa etiam narrationes non ubique diserta sunt, & alicubi neq;
perscripta.*

h) B. D. Christianus Kortholtus notis ad Justinum Martyrem p. 41. Dilecti
Patrum pag. 272.

confutandis erroribus semper &que felix est nec solidis ubique argumentis militat, i) tamen propter quamplurima notata egregie, & multa ex fide dignis hausta monumentis & antiquioribus scriptoribus testimonia atque observationes, merito à viris doctissimis k) habitus est quidam Antiquitatis Ecclesiasticæ thesaurus, dignus utique in quo exponendo eruditus aliquis & iudicio pollens vir etiam post Petavium diligentem operam studiumque collocet. De incomta & fallibrosa oratione multum Petavius & Dallæus l) conqueritur, & jam Photius notavit τῶν ῥημάτων καὶ τῆ σιωπῆς τὸ ἴδιωμα in illo minus probari. Et tamen Hieronymus c. 114. Catalogi & ex eo Svidas scripserunt Epiphaniū volumina ab eruditis propter res, à simplicioribus propter verba, lectuari. In Chronologia fere semper insistere eum vestigiis Eusebii, monet Petavius in notis p. 16. non raro tamen turbare & hallucinari, idem non uno in loco observat. Ad hæresin LI. conferenda Ægidii Bucherii diff. de paschali Judæorum Cyclo. Locum Hæres. LXXVIII. pag. 1039. aliter legi in MS. Vindobonensi notavit Lambecius III. pag. 196.

3. *Ἀνακεφαλαίωσις*, Panarii *Epitome* ad eosdem presbyteros Acacium & Paulum T. 2. pag. 126. Videndum diversus ne sit λόγος συντομῆ τῶν αἰρέσεων qui MS. fuit apud Clariss. Galeum, teste Caveo. Ancoratum & Anacephalozosin hanc Græcæ & Latine recudi curavit *Josephus Maria Thomafius*, Congregationis Clericor. Regular. antea presbyter, hodie R. E. Cardinalis Rom. 1712. 8. tomo tertio collectionis qua Institutiones Theologicas antiquorum Patrum in gratiam studiosorum sacrarum literarum complexus est. Græca Epiphaniū hac in Romana editione multis locis emendatiora leguntur.

4) Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν *liber de ponderibus & mensuris*, T. 2. pag. 158. quem Epiphaniū esse genuinum factum haud dubito, licet levia & inepta multa in eo deprehendere sibi visus est Latinus Latinus Tom. 2. Epist. pag. 144. Partem posteriorem à cap. 21. Græcæ & Latine vulgavit *Stephanus le Moyne* in Variis sacris Tom. 1. pag. 470 sub-

i) Photius Cod. 122. αἰθρηὶς ἧ ἐκ τῆ ἐπὶ πλεῖστον ἐν ταῖς κτῆ τῶν διοικητῶν αἰρέσεων συμπλοκαίς.

k) Scaliger ad Euseb. & in Scaligeranis, & elench. criticæ c. 15. 15. Casaubonus &c.

l) Dallæus de usu Patrum p. 138.

subjuneta pag. 490. antiqva versione latina ante inedita. Ad locum cap. I. hujus libri quo notas Biblicas exponit Epiphanius, conjecturas meas aliquando proposui B. D. Mayero, qui eas probari sibi testatus est in Historia versionis Germanicæ Bibliorum D. Lutheri p. 210. Locus cap. 4. ubi ἀγών exponitur ἢ τῆς ἀλαθῆνης κισβωδῆς, illustrat verba Anastasii Sinaitæ lib. XII. anagogicarum contemplationum in Hexaëmeron, pag. 26. quem intelligere se negat eruditus interpres. De operibus illis viginti duobus quæ cap. 21. seq. à DEO condita scribit Epiphanius, quæque respondere vult totidem libris Veteris Test. literisque Alphabeti, confer Lambecium lib. III. pag. 40, 101, & 196.

5) *Epistolam ad Johannem Hierosolymitanum* (male *CPolitanum* habet Possevin.) Episcopum, cui arrogantiam & Origenis defensionem exprobrat, latine tantum ex Hieronymi quivillius in Epist. 101. ad Pammach. meminit, versione, Tom. 2. Epiphan. pag. 312. & inter Hieronymi Opera Epist. 60, Tom. 2. Pro extrema parte hujus Epistolæ laudata in libris Carolinis IV, 25. & Synodo Paris. p. 335. de imaginibus cap. 7. & à Tubingensibus ad Patriarcham Jeremiam qua usus imaginum in Ecclesia improbatur, confer quæ differunt Natalis Alex. Sec. IV. cap. 6. artic. 28. Elias du Pin T. 2. Bibl. Eccles. p. 297. ac præcipue Jo. Dallzus de imaginibus lib. II. cap. 4.

6) *Epistola brevis ad Hieronymum*, qua ejus & Theophili Alex. Zelum adversus Origenem probat. Hæc latine legitur inter Epistolas Hieronymi 73. Tom. 2. & Theophili libris (sive Epistolis potius) Paschalibus præfigitur in Hæresiologia Heroldi p. 613. & in Bibliothecis Patrum: at à Petavio omissa est. Apud eundem Hieronymum extat & Epistola (66) Theophili Alex. ad Epiphanium.

7) *περὶ τῶν δώδεκα λίθων de gemmis in veste Aaronis.* Præter rem optimus Caveus librum de lapidibus inter inedita Epiphanii refert. Nec minus falluntur qui librum hunc Epiphanio abjudicant. Prodiit cum versione *Jola Hieronis* Tarentini Tiguri 1582. atq; in Petavii edit. T. 2. p. 225. tum in Matthiz Hilleri pereruditi viri libro de duodecim gemmis in pectorali summi Pontificis, Tübing. 1698. 4. & in syntagmatis ejus Hermenevticis 1711. 4. qui observationes suas & Salmasii (ex Plinianis ejus Exercitatt. ad Solinum) addidit. Et. p. 110. notat

notat de gemmis ante Epiphanium scripsisse Theophrastum Eresium, Dioclem, Iubam Mauritaniz Regem, Xenocratem Ephesium, Sudinem, Metrodorum Scepsium, Satyrum, Ajacem Plistoniceum, Demonstratum, Zenothemin, Sotacum, Callistratum, Icteniam Olympicum, Archelaum qui in Cappadocia regnavit, Horum, Democritum, Zoroastrem, Zachariam Babylonium & alterum Xenocratem. Conferendus etiam Ed. Bernhardus notis ad Josephum pag. 180. seq. & Jo. Braunius lib. 2. de vestitu Sacerdotum, Hebr. cap. 8. seq. In omnibus his editionibus omissa est Epiphanii Epistola ad Diodorum Tarsensem, cui librum consecravit, quæ latine existat apud Facundum lib. IV. c. 3. T. 2. Opp. Sirmondi p. 517. Hieronymus Epist. 128. de vestitu sacerdotum ad Fabiolam T. 3. p. 42. *Suff. lat quod S. sanctus Papa Epiphanius egregium super hoc (de gemmis duodecim quid unaquæque valeat & quomodo virtutibus singulæ comparentur) volumem edidit, quod si legere volueris, plenissimam scientiam consequeris.* Aræthas ad Apocalypf. IV. 3. de lapide sardio: λέγεις ὁ ἁγίος Ἐπιφάνιος ἰατρῆσιν οὐδὲν ἄλλο &c. Epitomen ediderat *Conradus Gesnerus* in collectione scriptorum qui de rebus fossilibus egerunt, Tiguri 1566. 8. atque ex alio Codice MS. cum *Francisci Turriani* versione Petavius T. 2. p. 2:3. Illa ipsa Epitome sub Epiphanii nomine tota legitur in Anastasii Sinaitæ quæstionibus, quæstione XL.

V. Scripta perdata.

8) *Epistola* * quam plurimæ ut quæ Hieronymus Apolog. 2. in Rufinum p. 165. ait se Epiphanio ad sigillationem Rufini dictasse, & una brevis in laudem *S. Hilarionis* Eremitæ, A. C. 371 defuncti, de qua idem Hieronymus in prologo vitæ Hilarionis: *Quamquam S. Epiphanius Salamina Cyprî Episcopus qui cum Hilarione plurimum versatus est, laudem ejus brevi Epistola scripsit, quæ vulgo legitur, tamen aliud est locus communibus laudare defunctum, aliud defuncti proprias narrare virtutes.*

Libri 5ti Pars Tertia.

Hhh

9) In

* Præter Epistolam Panario præmissam ad Paulum & Acacium, existat etiam Epiphanii Epistola quam in Arabiam misit adversus Antidico Marianitas hæresi LXXVIII. 2. seqq. & hæc est quam respicit LXXIX. 1. Sic Hæresi XLII. II. seqq. inseruit librum suum corruptionibus Marcionis in Luca & Apostolo oppositum, quem Sixtus Senensis perperam existimavit ab auctore inscriptum fuisse *inveniam*, cum Epiphanius T. I. p. 310. tantum dicat ex pluribus suis adversus Marcionem observationibus ἑδάφιν τι συλλέξας se collegisse.

9) *In Hexaëmeron.* Anastasius Sinaita lib. 7. in Hexaëm. inter eos qui historiam creationis Mosaicam expositione literali interpretati sunt, laudat τὸν λόγον καὶ ἔργους τριεκακάρητων Ἐπιφάνιον.

10) *Δόγμα εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.* Andreas Cæsar. in Apocalypf. I. pag. 7. Videtur enim diversum utique notare sermonem ab iis quæ ex Ancorato Epiphaniï Hæresi 74. contra Pnevmatomachos disseruntur, quoniam quæ Andreas ex illo *λόγω* de hymno Seraphico affert, ibi non invenio.

11) *Κατὰ τῶν εἰκόνων σύγγραμμα, Scriptum adversus imagines,* quod memorat sed tanquam Epiphaniï suppositum rejicit Theodorus Studites in antirrhético secundo Tom. 5. Opp. Sirmondi pag. 130. licet dubitare possis, num singulare scriptum Epiphaniï ibi innuat Theodorus, & non locum quo imagines improbat in panario, hæresi LXXIX. disputans adversus Collyridianos, quem Epiphaniï insertum & adulterinum esse contendit Jo. Damascenus Orat. 2. de imaginibus & Jeremias Patriarcha ad Tubingenses pag. 246. confutatus à Tubingensibus pag. 335. Vel locum alterum à Patribus quarti Concilii CPol. allatum ex *Epistola ad Theodosium Imp.* qui exstat in septima Synodo sive Nicæna secunda Act. 6. sectione V. & quem itidem suppositum esse clamantur Nicæni Tom. 3. Binii pag. 653. 654. quos refellit Dallzus de imaginibus pag. 212. sq. Eodem Synodi septimæ loco *λόγοι οἱ κατὰ τῶν εἰκόνων & βιβλοὶ* Epiphaniï suppositæ memorantur, quæ *μοχ λογίδια & ψευδήγορα κατὰ τῶν σπηλαίων εἰκόνων σύγγραμμα* appellant, & paucissima eorum exemplaria exstare testantur, cum cætera Epiphaniï scripta per univèrsum orbem terrarum celebratissima sint *οὗς πᾶσαν τὴν οὐκ ἐκείνην ἀβελβόησαν.* Multa certe scripsisse Epiphaniū & in extrema senectute etiam varia curasse opera testis in Catalogo cap. 114. Hieronymus.

VI. *Dubia, vel qua juniori cuidam Epiphaniï tribuenda videntur.*

12) *Περὶ τῶν προφητῶν πῶς ἐνομήθησαν καὶ πῶς κείνται* T. 2. pag. 235. *De Prophetis eorumque obitu & sepultura* liber plenus incertis & pa-

& parum credibilibus narrationibus. Incipit à Nathane, & desinit in Joanne Baptista. Ediderat adjuncta versione *Albanus Torinus* Basil. 1529. 4. apud Cratandrum, cum Nazianzeni carmine de miraculis per Evangelistas narratis, atque Hieronymo, Sophronio & Gennadio de scriptoribus Eccles. Hinc cum Commentario *Joach Zebnerus* Schleusing. 1612. 4. vir indignus qui ob unam notatam alteramve hallucinatiunculam tam putido & acerbo Petavii fastu prae. ad T. 2. Epiphaniæ exciperetur. Petavius è MSS. Regiis emendavit & capita quaedam insigniter discrepantia Græce adjecit ex Codice Augustano, plurimum enim in hoc scripto invicem abeunt libri manu exarati, ut de Vindobonensibus notavit Lambecius III pag. 197. seq. V. p. 280. Non dubitant viri docti esse Epiphaniæ suppositum, ac pleraque similia leguntur in Pseudo *Dorotheo*. (quem nuper Græce & Latine recudi feci Hamb. 1714. 8.) & in Chronico Paschali quod Alexandrinum vulgo vocant. Confer Papebrochium Tom. 3. Maji pag. 49. Huetium Demonstrat. Evangel. propos. IV. ubi de Prophetis disputat, & Cangium ad Chronicon Paschale pag. 504. 505. Cotelerium ad Constitut. Apostol. IV. 6. ubi ex MS. Regio edidit breve scholion Epiphaniæ de LXXII. Prophetis & decem Prophetis.

13) Φυσιολογῶν, διζελθῶν περὶ τῆς ἰκᾶς φύσεως τῶν θηρίων καὶ τῶν πτερυγίων, Physiologus de natura ferarum & volucrum, Tom. 2. pag. 189. cum notis & versione D. Consali Ponce de Leon Hispalensis, qui ediderat Rom. 1587. 4. recusum Antwerp. 1588. 8. addito sermone in festum Palmarum: Et minore forma Rom. 1601. Habuit eundem libellum MS. Gesnerus, sed ampliorem, capitibus 39. distinctum, cum in vulgatis tantum sint capita 25. Vide ejus præf. ad librum Epiphaniæ de gemmis. Allegat etiam in opere de animalibus passim, ut de quadruped. pag. 955. *Rhinocephalus cervicem habet equinam, cum universo corpore, flammam ore eruat quibus homines pereunt. Physiologus auctor obscurus.* Consalus ipse tribus MSS. usus uno Sirleti, altero Francisci Turriani & tertio Panormitano testatur se undecim capita omisisse ob insanabiles depravationes. Videtur auctor hujus libri antiquior esse Epiphaniæ, nam allegatur ab Origine Homil. 17. in Genes. XLIX. & Rufino de benedict. Patriarch. In decreto Gelasiano de libris Apocryphis §. 65. memoratur liber *Physiologus qui ab hæreticis conscribens est & B. Ambrosii nomine præsignatus, Apocryphus.* Forte auctor decreti vidit veterem libri illius versionem latinam Ambrosii nomine prænotatam.

14) *Λογοὶ Sermones sive Homilia VIII.*

- α. εἰς τὰ βράχια *in ramos palmarum*. Tom. 2. pag. 251. cum versione & scholiis D. *Consali Pontii* qui cum Physiologo ediderat è Codice Bibl. Antonii Caraffz. Rom. 1587. 4. Antvv. 1588. 8. Incipit *χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών.*
- β. εἰς τὴν θεόσωμον ταφὴν, *In divini corporis sepulturam, & Josephum ab Arimathea & Domini ad inferna descensum* T. 2. p. 259. Incipit: *τί τῆτο σίμαρον.* cum versione *Stanislai Phanicii*, ex editione quæ viderat lucem Samoscii 1604. 4. auspiciis Simonis Simonidis, Regni Poloniæ Cancellarii, cum notulis Dominici Neapolitani, Ord. Minorum. Recitatur hæc homilia magno sabbato in Ecclesiis Græcorum, Russorumque.
- γ. εἰς τὴν ἀγίαν & Χριστὸν ἀνάστασιν, *in sanctam CHRISTI Resurrectionem*. T. 2. p. 276. Incipit: *τῆς δικαιοσύνης τριήμερος ἡλι* ☉.
- δ. εἰς τὴν ἀνάληψιν & Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. *De assumptione D. N. Jesu Christi*. Incip. *Κόσμου σώματι* ☉. T. 2. p. 285. cum versione *Theodori Peltani*, qui vulgaverat inter homilias XVII. Theologorum Ingolstadt. 1579. 8.
- ε. ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀγίαν Θεοτόκον. *De laudibus S. Mariæ Virgine*. T. 2. p. 291. cum versione *Joanni Pici* Canonici B. Mariz Paris. ex edit. Paris. 1565. 8. ad calcem Epistolarum S. Ignatii. Hæc homilia Græcè occurrit etiam MS. in Bibl. Bodlejana Cod. Barocc. CLXXIV. Latine legitur in Bibliothecis Patrum Paris. 1575. 1589. & apud Surium 8. Dec. Incipit: *τὰς ἐκλαμπέσας μαρμαρυγὰς.*
- ς. περὶ βράχων, *de festo Palmarum*, fragmentum. Incipit: *ὁ ὑπ' ἀγγέλιον ἀστυγίως ἀνυμνήσῃ* ☉. T. 2. p. 301.
- ζ. περὶ πίστεως, καὶ τῆς ἀγίας Τριάδος ☉, *de fide, S. Trinitate, & mysterio numerorum ternarii, senarii & septenarii* T. 2. p. 304. Incipit: *πίστις ἔστι, τάς τε ᾧ ἢ εἰς Θεόν; πρᾶγμα ἀψηλάφητι* ☉.
- η. *In sanctam CHRISTI resurrectionem* T. 2. p. 310. Latine tantum, ex versione *Gerardi Vosii* Tungrensis, qui edidit Roth. 1585. 12. Incipit: *Nunc mortuorum lucius exulavit*

Has homilias viri docti ad juniorem quendam Epiphanium Cyprium referendas esse existimant, licet Combesius in Bibliotheca Concionatoria contendit quasdam illarum, ut tertiam in S. resurrectionem, antiqui illius Constantiensis ætati non male congruere.

In Petavii editione desiderantur:

15) *Fragmentum* breve Epiphanii ἐπὶ τὸ κτ' ἰωάννη, ex Catena Mazariniana ad Exod. XVI. 20. Græce vulgavit idem Combesius Auctar. noviss. Tom. 1. pag. 300.

16) *Apophthegmata* septendecim Græce & Latine edita à Cotelerio inter Apophthegmata Patrum p. 416-430. T. 1. monument.

17) *Miraculum S. Eucharistia* è Codice Bibl. Palatina versum à Petro de Monte Episcopo Bressensi sive Brixienti, & sub Epiphanii nostri nomine latine editum Rom. 1527. Cæterum Theophilus Raynaudus S. I. qui recudi curavit A. 1640. cum copiosis suis animadversionibus in diff. de apparitionibus in Eucharistia sacramento, resusa A. 1665. Tom. 6. Opp. pag. 382. & longe junioris esse Epiphanii ostendit pag. 389. seq. inter alia etiam ex eo quod Paulus secundus refertur multasse corpus suum flagellis: *qua imbonitas*, inquit, *ante ævum Petri Damiani, qui seculo undecimo claruit, in nullis Anachoretarum vel Monachorum asperissima quaque consecrationum gestibus notata à me est.*

VII. *Inedita.*

18) *Expositio in Nabum Prophetam* Græcè MS. in Bibl. Regis Christianiss. teste Labbeo pag. 79. Bibl. novæ MSS.

19) *In psalmos* quædam, & ἐπὶ διακρίσεως Ψαλμῶν MS. habuit Theophilus Galeus teste Caveo.

20) ἐπὶ τῶν ἁγίων ἁποστόλων πᾶ ἕκαστος ἐκήρυξε, de SS. Apostolis ubi quisque eorum prædicavit, mortuus & sepultus est, uti varia exstant sub nominibus Dorothei, Hippolyti, Sophronii, Athanasii, ita etiam sub Epiphanii nomine fertur in Codice Regis Galliarum 2951 pag. 233. unde profert nonnulla Cotelerius ad Constitutt. Apostol. VII. 46. vocans indiculum ἀνέκδοτον Pseudo Epiphanii de Apostolis.

21) *In Canticam Canticorum*. Casiodorus lib. 1. Divinar. Inst. c. 5. Postquos (Origenem, Hieronymum, Rufinum) Epiphanium antistes Cyprii totum librum (Cantici Canticorum) Græcè sermone suo volumine sub brevitate completus est. Hæc nos, ut alios, in Latine linguam per amicum nostrum, virum disertissimum, Epiphanium, fecimus Domino juvante transferri. Annotat Joannes Garetius commentarium illum esse non

Epiphani, sed *Philonis* quem Carpasi in Cypro insula Epiphanius Episcopum ordinavit, & Græce cum versione Casiodoro memorata extitisse apud Emericum Bigotium. Hunc edere voluit V. C. Anselmus Bandurius, diversum à commentario qui sub Philonis nomine extat in Canticum Latine ex versione Stephani Salutati.

22) *Liber de ortu divino*, Hebediesu catalogo librorum Chaldæorum n. 42.

Epiphani *librum de Hebraicis nominibus* allegat Scotus Erigena libro V. de divisione Naturæ pag. 225.

VII. Post Epiphanium de aliis, qui Hæreticorum historiam tradiderunt, differere non erit ab instituto meo alienum. Ac de S. IRENÆI quidem libris V. adversus Hæreses, quorum latina versio tantummodo cum paucis Græcis fragmentis superest, nec non de scriptis perditis *Iustini Martyris*, *Hippolyti* Portuensis, *Originis* & *Didymi* Alex. adversus hæreses jam dixi supra c. 1. Volum. V. Ex illis vero qui extant & Hæreticorum plurium notitiam Græce paullo fusius tradiderunt, antiquissimus post Epiphanium dicendus venit.

THEODORETUS a) sive Θεοδοῖος, h. e. à DEO donatus, illo enim nomine eum appellavit mater, quod post sterile tredecim annorum conjugium precibus eum à DEO impetrasset Deoque iterum consecrasset, ut ipse narrat in Historia religiosa c. 13. Hic piis & opulentis parentibus natus Antiochiæ circa A. C. 393. (Garnerio placet 386.) post primæ institutionis exordia, ab octavo ætatis anno vitam deinceps in monasterio Euprepî non procul Antiochia duxit usque ad Episcopatum, Lector licet ordinatus, à Porphyrio & Diaconus presbyterque ab Alexandro Episcopis Antiochenis, & sacrarum literarum doctrina imbutus à Theodoro Mopsvesteno ac Johanne Chrysofomo. * Episcopus Cyrianus sive Cyri (quod opidum est Syriæ in provincia Augusta Euphratesia) sive ἱεὺς Κυρίου ἐν Ἐπιδαύρειᾳ (ut Niceph. XIV. 52.) ordinatus est invitatus à Theodoro Episc. Antiocheno circa A. C. 423. ut cum Baronio sibi persuadet Tillemontius, licet Garnerius malit annum 420. Episcopatum impigre pacateque gessit, ab avaritia alienus, & ornandæ dioecesi suæ intentus. Hanc

qua-

a) De Theodoretæ vita videndus post Victorinum Strigelium & Annalium scriptores Sirmondus in prolegom. & Tom. 2. Opp. pag. 638. seq. Jo. Garnerius in auctario Operum Theodoretæ, & Tillemontius in memoriar. Ecclesiast. Tomo XV. Consulenda etiam Acta Synodorum Ephesinæ, Chalcedonenfis & quintæ CPolitanz.

* Chrysofomum præ cæteris fuit sectatus eumque in exemplum sibi etiam in scriptis & dictione proposuit, ut notat Nicephorus XIV. 54.

quadragies mille passus porrectam & Ecclesias continentem octingentas cum variis hzresibus infectam accepisset, vicus octo & in his decem Marcionitarum millia ad Ecclesiam reduxit, vicum alium Eunomianis, alium Arianis, Macedonianis & Apollinaristis refertum liberavit erroribus, ita ut in tota Cyrestica regione doctrina Catholica ubique personaret. A. C. 431. in Synodo Ephesina cum hortante Johanne Episcopo Antiocheno adversus Cyrilli Alex. capitula XII. anathematismorum Nestorio opposita scripsisset, multorum opinionem incucurrit, ac si cum Nestorio, familiari quondam suo faceret, prazcipue scriptis postea quinq; libris adversus Synodum Ephesinam. Sed hzresin Nestorii non defendit, & postea subscripsit formulz reunionis a Cyrillo compositz. Post quem A. C. 444. defunctum successor hujus in sede Alexandrina Dioscorus Eutychianz hzreseos promachus Theodoretum tanquam Nestorianum detulit, qui per Imperatorem Theodosium juniorem prohibitus diocesi sua excedere, absens damnatus fuit in Synodo *λειτουργική* Ephesina A. C. 449. b) Sed in Chalcedonensi Synodo iterum deinde post damnatum quod zgre fecit Nestorium absolutus & sedi suz restitutus est A. C. 451. damnata tamen Theodoriti adversus Cyrillum scripta, ob quz ipse passim a Grzcis accensetur hzreticis cum Origene & quem in calce Historiz laudat Theodoro Mopsvesteno &c. damnatusq; est cum tribus Capitulis in Synodo V. CPol. A. C. 553. Habetur etiam a multis Theodoretus post Theodorum Mopsvestenum fons erroris quo Ecclesia Grzca a Latinis scissa est de Spiritu S. a Patre solo c) procedente. Nam Epiphanius, Cyrillus & alii haud obscure etiam a Filio eundem procedere docuerunt, quorum testimonia collegit Johannes Beccus. d) Post Concilium Chalcedonense vixisse adhuc annos circiter decem, ex Gennadio & Chronico Marcellini Labbeus colligit. Sed non ultra annum 457. vitam produxisse, Tillemontio assentior.

Ope-

- b) Confer Petrum de Marca VII. 8. de Concordia Sacerdotii & Imperii, & Henricum Noris diss. de Synodo V. cap. XI.
- c) Garnerius auctario Theodoriti pag. 194. Jo. Pearsonius ad Symbolum Apostolicum pag. 571. seq. edit. Latinz. Jo. Forbescius Instruct. Historico Theolog. lib. V. cap. 6. Allatus in Vindiciis Synodi Ephesinz & Cyrilli de processione Spiritus S. ex Patre & Filio.
- d) Beccus de processione Spiritus S. in Allatii Grzcia Orthodoxa.

Operum Theodoretī, edit. Græcolatinæ
Sirmondianæ e) Tomus I,

1. Εἰς τὰ ἄπορα τ' Θείας γραφῆς κατ' ἐκλογὴν. *Quæstiones in Pentateuchum, Josueque librum & Judicum*, scriptæ circa A. C. 452. precibus Hypatii, quem Φίλατον ἢ ἱερασμύτατον παίδων appellat. Græce edidit Jo. Pico clasium inquisitoriarum Senatus Parisiensis Præses, ex uno mendoso Asulani Codice, in quo primam & postremam quæstionem ait se à Catena Oecumenii supplevisse. Paris. 1558. 4. Latine eodem Pico interprete, ibid. 1562. quæ versio existat & in Latinis operum Theodoretī editionibus & a Sirmondo servata est, qui à Codice Regio longe meliori plura restituit, & præfationem antea ineditam primus cum versione sua præmisit.

2. *Tres quæstiones in librum Judicum & unam in libellum Ruth* a Pico prætermisam primus à Codice Bavarico Græce vulgavit David Haschelm ad Photii Bibliothecam pag. 952. seq. Hic suam versionem Sirmondus adjecit.

3. *Quæstiones in libros Samuelis, Regum, Paralipomenon*, Græce primum editi a Sirmondo à Codice Regio, addita Gentiani Hervetii versione, quæ in latinis Theodoretī editionibus sæpius prodiit. Quæstione VI. in 1. Samuel. habetur fragmentum præfixo nomine Διοδώρου, Sic quæstione XX. in Genesin Origenis & Diodori & Theodori Mopvesteni de anima sententiæ afferuntur, ut appareat hæc ab aliis addita fortasse à Catenis. Nam in Codice Regio illa teste Sirmondo non existant. Memorat & Photius laudatque merito Cod. CCIV, Theodoretī ἐξηγήσιν εἰς τὰ ἄπορα τ' ἐκλογῆς, εἰς τὰ τῶν βασιλευσῶν (notum est libros Samuelis & Regum pariter sub hoc titulo comprehendi) καὶ εἰς τὰ πνευματικά. Meminit & Nicephorus XIV. 54.

4. *In omnes Psalmos Commentarius* inter annos 433. & 445. absolutus, & Chrysostomi vestigiis frequenter insistens, inter cujus opera etiam

e) Jac. Sirmondus S. I. annorum LXXXIII. senex, Frontonis etiam Ducæi adjurus laboribus insignem operum Theodoretī editionem dedit. Paris. 1642. fol. quatuor Volum. Vide Sarrauii Epistolas pag. 54. edit. primæ, & Epistolas ad Galatam Epistolæ S. Clementis Romani editas à Colomæio pag. 254.

etiam expositiones quorundam Psalmorum quæ Theodoretis sunt leguntur. Meminit hujus operis præter Nicephorum XIV. 54. Theodorus quæst. 43. in libb. Regum & ipse Epist. 82. Latine vertit *Antonius Caraffa* Patav. 1564. 4. Græce primus *Sirmondus* cum *Caraffæ* interpretatione exhibuit. Alia è *Catenis* collecta à *Garnerio*, ut dicam infra, ubi *Asctarium* ejus recenseto.

5. *Commentarius in Canticum Canticorum* ad *Johannem Episcopum* Antioch. circa A. 425. scriptus. Hunc præter *Gabium Rom.* 1563. fol. latine vertit *Franiscus Zini Rom.* 1563. fol. Venet. 1574. 4. ex Codice MS. *Maximi Nili & Pelli* notationes interspersas habente. Græca primus *Sirmondus* cum *Zini* versione in lucem edidit. In Canticum scripsisse se *Theodorus* præf. in Psalmos testatur, & ex hoc commentario, *Theodoretis* laudato nomine affert quædam *Pelagius II. sive Gregorius Magnus*, & ad ea quæ *Garnerius & Caveus* huic scripto objiciunt ut alterius illud demonstrarent auctoris esse, respondit *Elias du Pin Tom. 4. Bibl. scriptorum Eccles. pag. 91.*

Tomus II.

6. *Commentariorum in Esaiam*, quorum in præfatione ad Psalmos & Epist. 82. & 113. *Theodorus* meminit, & qui nusquam reperiuntur, *jastram*, inquit *Sirmondus*, aliqua ex parte ut resarciremus, ex *Catenis delibavimus* qua quidem cum medullam haud dubie omnium qua in *Esaiam* scripserunt, succumque complectantur, subsidio interim erunt, dum integrum opus emergat. Quanquam hujus potius dies jam dudum ni fallor apud Græcos ipsos interii: quippe qui ad *jastram* solatium excerpta quoque istiusmodi aggressi sunt, quorum exemplaria & *Roma* & *Parisiis* videre nos meminimus, sed qua ultra *XV. Esaiæ* caput non procedebant. Hæc è *Catenis* excerpta cum versione sua *Sirmondus* exhibet, in quibus nonnulla *Theodori Mopsvesteni* esse, cujus nomen cum *Theodoreto* subinde confunditur, non absurde *Caveus* conjicit.

7. *Commentarius in Jeremiam, Baruch, & Threnos* latine versus à *Johanne Pico Paris.* 1564. & cum ejus interpretatione Græce primum à *Sirmondo* vulgatus.

8. *Commentarius in Ezechielem*, Græce primum editus à *Sirmondo* cum versione *Jo. Baptiste Gabii Veronensis*, quæ primum prodierat *Romæ* 1563. fol.

6. *In Daniele Prophetam*. Meminit Theodoretus ipse præl. in Psalmos & Epistola 82. & Photius Cod. CCIII. Nicephorus quoque XIV. 54. in sedecim Prophetas scripsisse nostrum testatus. Quod vero ad tempus attinet, in Daniele prius Theodoretus scripsit, circa A. C. 426. hinc in Ezechielem, postea in duodecim Prophetas, inde in Esaiam, denique in Jeremiam Baruchum ac Threnos. Commentarium in Daniele vertit idem *Gabinus Rom.* 1563. fol. Græca Sirmondus primus addidit.

10. *In XII. Prophetas*. Meminit Photius Cod. CCV. & Nicephorus ac Theodorus ipse locis jam laudatis. Primus Græce edidit Sirmondus cum versione *Petri Gillii Albiensis*, quæ primum lucem viderat Paris. apud Henr. Stephanum avum, & Lugduni apud Gryphum 1533. 8.

Tomus III.

11. *Commentarii in XIV. Epistolas Pauli*, in quibus Chrysostomum frequenter sequitur & sensum pariter connexionemque sententiarum exquirat. Post Concilium Ephesinum nec ante A. C. 432. scripti videntur. Latine vertit *Gentianus Hervetus*, Florent. 1552. 8. Græca primus in lucem protulit Sirmondus. Commentariorum in Apostolum meminit Nicephorus XIV. 54. & Theodorus ipse Epist. 82. & 113.

12. *Historia Ecclesiastica libri V.* ab A. C. 325. five vicennialibus Constantini M. usque ad A. C. 429. absoluti circa A. 450. de quibus non repetam quæ dixi lib. V. cap. 4. p. 124. seq. & 818.

13. *Φιλοσοφία ἱστορία* * five *ασησιακή πολιτεία*. *Historia religiosæ Ascetarum atque Eremitarum*, virorum sceminarumque triginta atque in his decem adhuc tunc cum hunc librum scriberet superstitum vitas & elogia continens, scripta circa A. C. 444. Opus haud dubie genuinum, cum & Theodorus ipse ad illud lectorem in Hist. Ecclesiastica lib. 4. c. 34. remittat, meminertque illius Epist. 82. & in limine λόγος ἐπὶ ἀγάπης qui clausulam historiz hujus videtur continere: & memoretur a Theodoro Lectore lib. 1. pag. 553. Nicephoro IV. 54. Menzis ult. Octobr. 8c. Tamen magis vulgi sermonibus quam accuratori relationi in hoc libro Theodorum studuisse, atque inde multas in eo narrationes suspectas haberi merito, notavit Wih. Ernestus Tentzelius in diss. selectis pag. 237. Latine vertit

Joach.

* Vide Sirmondi edit. pag. 763.

Joach. Camerarius Basil. 1539. fol. *Gouffierus* Henricus. Paris. 1556. 1570. 4. ad calcem Palladii Lausanz. Exstat etiam in *Historia Christiana* Laurentii de la Barre Paris. 1583. fol. & in *Heriberti Rosveydi* *Vitis Patrum* libro IX. Antvv. 1628. fol. Græce ante Sirmondi editionem non prodierat. Interpreti *Herreto* inscribitur Θεοφιλης, eodem quo Φιλόθεος sensu, hic enim *Theodoret* ipsius & aliorum veterum testimonio, titulus operis, quod etiam *MSti* Codices confirmant, ut *Vindobonensis*, de quo *Lambecius* VIII. p. 314. sq. quæ etiam p. 317. notat additamentum de *Simeone Stylite* (quod sub *Theodoret* nomine laudatur in *Synodo secunda Nicæna* T. 3. *Binii* p. 567.) ab alio auctore subiectum esse.

14. *Epistole CXLVII.* ab *Episcopo* scriptæ, & a *Sirmondo* primum Græce & Latine editæ. *Nicophorus* quidem ultra quingentas *Theodoret* *Epistolas* legisse se testatur XIV. 54. ἀρίστως ἐπὶ τῶν λόγων ἕλλαθα συγκαταλέγειν, sed ceteræ interierant, exceptis quas in *Garnerii* auctario præterea exstare paullo post infra notaturus sum: *Epistola* LXXXII. ad *Eusebium* *Ancyranum* circa A. C. 448. extracta & Latine etiam apud *Baronium* ad A. 442. n. 12. obviat de scriptis suis *Theodoretus* mentionem facit. Nec non *Epistola* CXXII. ad *Leonem* *Papam*, CXVI. ad *Renatum* *presb.* & CXLV. ad *Monachum* *CPol.* Nonnullas *Epistolas* *Theodoret* *Baronius* Latine Tomo V. & VI. *Annalibus* suis inseruit ex versione *Endreæ Meii*, *Thermularum* *Episcopi*, testatur ad A. C. 430. n. 48. in *Codice Vaticano* exstare *Epistolas* CLVII. (forte CXLVII. legendum) quas *Metius* ille transtulerit. Hæc non est accensenda *Epistola* a *Nestorianis* supposita ad *Johannem* *Episcopum* *Antiochenum* de obitu *Cyilli* *Alex.* septem annis post *Johannem* illum defuncti, quæ incipit: *Σὺν τῷ Θεῷ ἡμεῖς οὐκ ἐπίσταμεν τὸν χρόνον τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ*: legiturque in *Synodo* V. *Genetæ* Ir-CPol. *Actione* V. & Latine apud *Baronium* ad A. C. 444. n. 13. sq. Aliis *Theodoret* & *Nestorii* mutuas *Epistolas*, quibus se invicem recipiunt, ab hæreticis suppositas notavit jam pridem *Leontius* de *sectis* p. 454. Adde *Allarium* in *Vindiciis* *Synodi Ephésinæ* p. 130. sq.

TOMUS IV.

15. Ἐρωτικὴ ἢ πολύμορφος sive *Dialogi tres* inter *Ἐραμιστῆν* & *Orthodoxum*, *Photio* *Cod.* 46. memorati, quibus probatur unionem naturæ Divinæ cum humana in *Christo* esse 1. ἀτρέπτου immutabilem, 2. ἀσύγχητον inconfusam & 3. ἀπαθῆν impatibilem, subiecta eorundem dogmatum

tum demonstratione per syllogismos. Hi sunt λόγοι τρεῖς δογματικῶν ἀπολογικῶς συλλογιστικῶς, quos memorat Nicepho Prodiere primum Græce cum libris Hæreticarum fabularum per Stephanum Nicolinum Sabiensem 1547. 4. Edidit et ce typis nitidis *Vicentinus Strigelius* Lipsiæ 1568. 8. qui sub ius Latinam suam versionem cum præmissa Theodoriti vitam vulgavit. Hinc Græce & Latine cum Strigelii versionem *Beumleri* analysi ac notis, excusi sunt Tiguri 1593. 1606. 8. horum Dialogorum a *Laurentio Ludovici*, Leobergeni Silesi natam cum Oratione de Laur. Ludovici vita & obitu, edidit *mus Sculterus*, Neustadii 1604. 8. In Latinis Theodoriti orationibus exstat latina *Gentiani Hervetii* interpretatio Venet. 1549. 8. separatim excusa, quam servavit etiam in Græce *ἐκδόσει* *Sirmondus*. Exstat præterea versio horum dialogorum *manica Martini Molleri* Basil. 1575. Gorlitzii 1582. 8. typis excusum opus circa A. C. 446. scriptum & gemino inde Theodosii Imperatoris A. 347. & 349. statum additum, jam monuere viri docti. digna in hoc opere loca & fragmenta complura quæ Theodoretus dat, *Ambrosii*, *Amphilocho*, *Antiochi Ptolemaidis Episcopi*, *Apollinaris Attici* CPol. *Basilii Cæsar.* *Cyrilli Hierosol.* & *Alex. Damasci* Episcopi *Diodori Tarlensis*, *Eusebii Emeseni*, *Eustathii & Flavianii Antiocheni*, *Galesii Cæsares Palæstinæ*, *Gregoriorum Naz. & Nysseni*, *Hilarii*, *Ignatii*, *Jovani Chrysothomi*, *Irenæi*, *Metastadii*, *Sergeriani* Episcopi, *Theodori Mopsuesteni*, & *Theophili Alexandrini* male in edit. Rom. & Lipsiæ excusum Θεοφιλίαται.

16. Κατὰ πᾶσιν τῶν αἱρέσεων, ἢ ψιῦδης * καὶ ἀληθῶς γνωστῆ. *Hæreticarum fabularum libri quatuor*, iisque oppositum quinto ἢ ὁρίων δογματικῶν ἑπιτομῆ, *Epitome Divinorum dogmatum sacrum*, *Domesticorum Comitem* qui A. C. 453. Consul sit opus circa A. C. 452. a Theodoro scriptum, Græce cum de quibus jam dictum est, prodit edente Camillo Perusco, auidingelli Cardinalis Rom. 1547. 4. typis Stephani Nicolini. vertit *Gentianus Hervetus* Basil. 1549. cujus interpretatio a *Epiphani* Parisi 1566. fol. & in Latinis & Græcolatina T

* Hic operis titulus apud Nicophorum XIV. 54. Theodoretus ipse quæ τὰ πρὸς αἱρέσεις vocat. Photius Cod. 56. καὶ τῶν αἱρέσεων.

editione legitur. Quam enim Johannes à Fuchte præf. ad Philastrium promisit Græcolatina editio, lucem nunquam vidit. Falluntur de cætero viri docti Garnerius & Caveus quibus libri IV. caput 12. de Nestorio †† spurium ac subdititium fuit visum, nam & hoc eidem auctori tribuitur a Leontio p. 456. de sectis, Theodoro Abbate in argumento Synodi Ephesinz & Photio Cod. 46. Vide Eliam du Pin Bibliothec. scriptor. Eccles. Tom. 4. pag. 103-105. & Doctorem meum B. Tho. Irigium diss. de hæresiarchis Apostolicæ ætatis p. 13. qui etiam rejicit parum verisimilem ejusdem Garnerii opinionem in vita Theodoretæ cap. 12. & de scriptis Theodoretæ cap. 6. suspicantis Sporacium ideo hos libros a Theodoro efflagitasse & Theodoretum scribendos in se suscepisse, ut consensione cum hæreticis oneraret Cyrillum Alex., Nestorium absolveret. Græcæ Romanæ editioni subjunctæ sunt Variæ Lectiones ex MS. Codice Cardinalis de Salviatis.

17. Περὶ προνοίας, *De Providentia homilia decem.* Nam homilias esse ex pag 357. & aliis locis patet. Antiochiæ circa A. C. 430. habitas Garnerius colligit, Du Pinus A. 433. Prodiertunt è Bibl. Vaticana Græcæ *Nicolas Majorano* editore Rom. 1545. 8. & Tiguri 1546. 8. Latine vertit *Rudolphus Gualtherus* ibid. atque inde *Victorinum Strigelium*, Lipsiæ 1566. 8. Græcæ cum Gualteri versione notisq; Paris. 1623. 8. atq; sine notis in Theodoro Sirmondi. Gallicæ vertit post Ludovicum Regium Simon Goulartius.

18. Ἐσσηνεία Ἐθνικῶν παθῶν, *Curatio Græcarum afflictionum five adversus Ethnicos libri XII. quos A. C. 427. scriptos & Juliano Imp. singillatim oppositos, Garnerius annotavit. Latine ex versione Zenobii Acciajoli Florentini prodire Paris. apud Henr. Stephanum avum A. 1519. fol. Græcæ cum Acciajoli versione primus edidit Frid. Sylburgius, qui notas suas & castigationes indicesq; addidit. Heidelbergæ apud Commelin. 1592. fol. Cum eadem Acciajoli interpretatione recudi etiam fecit Sirmondus, Varias. Lect. è MSS.*

lji 3

Bibl.

†† Idem dicendum de Epistola ad Sporacium, quam Theodoro suppeditam contendit Garnerius, cumq; secutus Antonius Pagi ad A. C. 428. n. XXI. seq. sed non minus hæc quam capus illud de Nestorio scribi à Theodoro post Synodum Chalcedonensem potuit.

Bibl. Vaticanæ & Fulvii Ursini ex alio Codice castigationes dedit in Auctario Garnerius p. 393, seq. Gallice non ita pridem versos hos libros vulgavit *Michaël Mourguet*, S. I. in Tomo secundo Operis cui titulus *plan Theologique da Paganisme* Tolosæ 1712, 8. Nullo modo audiendi qui opus hoc pulcherrimum Theodoro abjudicatum ivere Rob. Cocus & Andreas Rivetus, nam & Theodoro eruditione dignissimum est, & ipse τῶν πρὸς Ἕλληνας γεγραμμένων meminit quæst. 1. in Leviticum & Epist. 112. 116. Meminere etiam alii, ut Jo. Tzetzes Chiliad. IX. Hist. 291.

Ὁ δὲ τὸ θεοδώρητος ἐν βιβλίῳ τῆ ἰδία
 ἢν θεωρητικῶν ἔγραψεν Ἑλληνικῶν παθῶνδε
 δύο ἐπὶ τῶν ἐν ἔχρησμά, δοκῶ μοι, μνημονεύει,

Cocum quoque refellit civis ejus Gatakerus p. 419. Adversariorum.

In Appendice Tomi IV.

19. Περὶ τῆς θεϊκῆς ἀγάπης Dissertatio de Divina charitate, cujus vi sancti viri & Ascetæ tot & tanta fortiter sustituerunt. Est hoc ultimum caput & clausula Historiæ de qua supra n. 12, dictum Religiosæ, cui in versione *Gentiani Herveti* & in MSS. Codicibus ut Vindobonensibus de quo Lambecius VIII. p. 320. recte subjicitur. in Sirmondj autem editione male est divulla. Separatim cum versione notis & variis Lectionibus vulgavit *Gerhardus Vosius* Tungrensis Rom. 1580, 4.

20. Κατὰ Νεστόριον πρὸς Σποράκιον, ad Sporicium Epistola adversus Nestorium, in multis eadem cum libri IV. hæreticarum fabularum capite 12. Incipit: ἐπειδὴ ἡ ἔκδοσις παντὸς καὶ μικροῦ ὑποπέσει, Vide quæ paullo ante num. 16, dixi.

21. Epistola CXLVII. ad Johannem Germanicæ (Γερμανικῆς) Episcopum, scripta aliquo tempore post Synodum λησικῆν,

22. Argumenta librorum XXVII. πρὸς Μεθοδίου θεῶν ἀδερφῶν varias propositiones Eutychianas, ex Photii Bibliothecæ Codice 46. Ex his primores lex quemadmodum & Eranistem sive Polymorphum quem hisce λόγῳ subjectum fuisse Photius testatur, & de quo num. 15. dictum est, Theodoro fuisse nemo ambigit, sed illi * intercederunt: Cæteri vero a VII. ad XXVI. existant inter *Αθανασίῳ* scripta plus semel editi Græce & Latine. Theodoro inde ex Photii testimonio vindicavit Jo. Dallzus, Combesius Maximo; At ex testimonio Marj Mercatoris Jo. Garnerius ea tribuit *Eusebio* Cyrilli ad-

* Vide infra, num. 33.

versario Nestorianæ partis Episcopo Tyanensi, ediditque Græce & Latine ad calcem Auctarii scriptorum Theodoretî.

23. *Ἀνατροπή τῶν δίδονα κεφαλῶν ἢ ἀναθεματισμῶν Κυρίλλου*, *reprehensio duodecim capitulorum sive anathematismorum Cyrilli Alex. Nestorio oppositorum*, præmissa Epistola ad Johannem Antiochenum Episcopum, quo svadente Cyrillum Theodoretus * anteqvam Ephesi Synodus A. 431. celebraretur, oppugnavit, etsi Theodorus Lector lib. 2. Hist. Eccles. pag. 565. scribit, *μὲν τὴν πρὸς τὰς ἀποστολὰς συμβίβασιν post reconciliationem cum Orientalibus adversus Cyrilli capitula scripsisse*. Cyrilli responsio post Acta Synodi Ephesinæ & Tomo VI operum Cyrilli Alex. & T. 2. Operum Marii Mercatoris pag. 178. legitur.

24. Claudit editionem Sirmondianam Epistola Leonis I. Episcopi Romani post Synodum Chalcedonensem scripta A. C. 453, qua Theodoro gratulatur quod tam Nestorianæ impietatis quam Euty-chianæ vesanæ victor exstiterit. Est illa nonagesima tertia inter Epistolas Leonis in editione Quesnelliana, in aliis LXIII, Theodoretî Epistola ad hunc Leonem legitur in Sirmondi editione CXIII.

Auctarium Operum Theodoretî à Jo. Garnerio S. I. collectum, editumque post ejus fata † Paris. 1684. fol. à Jo. Harduino ejusdem Societatis presbytero.

25. *Proœmium & Fragmenta Commentariorum in Psalmos p. 1-20.* è Cœdite Vaticano 752. cum Latina versione. Hæc Theodoro esse negat V. C. Ellies du Pin ** Tom. 4. Bibl. scriptorum Ecclesiasticorum pag. 90.

26. *Fragmentum* breve descriptum ex catena in Lucam, atq; ut Garnerius suspicatur sumrum *ex libro secundo Pentalogii Theodoretiani*, in quo S. Scripturæ testimoniis ille usus fuit, *Ser-*

• Theodoretus hoc ipse testatur apud Marium Mercatorem T. 2 p. 267.

† Obiit Jo. Garnerius Bononiæ in itinere Romam suscepto A. 1681. 26. Octobr. ætatis 70. Harduinus opus inscripsit Francisco Harley ArchiEpiscopo Paris. v& tamqve & elogium Garnerii præmissit.

** Verba Du Pini hæc sunt; *il est visible que la prefacc n'est point de Theodoret, puis que l'Auteur y avance des choses qui ne s'accordent point avec ce que Theodoret dit dans son ouvrage indubitable. il en est de même des fragments du commentaire sur les psaumes, qui sont de quelque Auteur plus moderne, qui rapporte les paroles du commentaire de Theodoret, & y ajoute les sentiments d'autre maître, en des termes propres.*

27. *Sermo in nativitate Johannis Baptiste.* Incipit: *Εἰ μὲν ὁ ἔ λόγῳ κέρυξ καὶ πρόδρομος τῶν κάτω λόγων.* Hunc non Theodoretū sed Theodori Daphnopatz esse notavit ex Codice suo Leo Alatius.
28. Ex Theodoretū *sermonibus in S. Chrysostrum*, quorum quind, modo vidisse se Photius testatur, ex ejusdem Bibliothecz Codice CCLXXIII. excerpta. Secundi initium hoc fuit: *πάλιν ἡμεῖς Ἰωάννη τὸ μνημόσυλον.* Tertii: *Πολυέμῳ τὴν παρῶν ὑπέθεσα σάλπγγα θεομάχη.* Quinti: *Ἐπειδὴν δὲ καμὲ πρὸς εὐφρομίαν πατρικὴν ἀνακρίσασα μίλη.*
29. *Fragmenta allocutionum* in Synodo Chalcedonenſi adverſus Cyrillum ex actis quintz Synodi Latine cum notis.
30. *Homilia Chalcedone habita*, Latine ex Actis Ephesinz & quintz Synodi. Incipit: *Christus nobis Dux sit sermons.* (Johannis Antiocheni Episcopi Homilia Chalcedone dicta post homiliam Theodoretū, ut suos animaret. Ex Actis illius Concilii, & Epistolis Ephesinis à Christiano Lupo editis, Latine. Incipit: *Sancta lex est ut Patribus accepta fuerant.*)
31. *Fragmentum ex sermone* quem Theodoretus Antiochiæ habuit coram Antiocheno Episcopo post Cyrilli mortem. Latine ex Mario Mercatore & Actis quintz Synodi, quorum auctoritate genuinum hunc Theodoretū fortum esse pugnat Garnerius adverſus Gallicum Historiz Theodoretū Ecclesiasticz interpretem.
32. *Fragmentum breve ex allocutione*, incertum quando habita.
33. *Fragmenta Πεντάλογίου ἐνανθροπίστους*, sive *quinque librorum de incarnatione* quos adverſus Concilium Ephesinum ac Cyrillum, diabolo (ut ait ** Marius Mercator) instigante Theodoretus conscripſit, Græce & Latine ex Cod. Vaticano 469. His addenda fragmenta alia quæ ex iisdem libris Marius Mercator Latine vertit, quæque cum notis Garnerii exstant inter Mercatoris Opera Tom. 2. pag. 267 - 271. Paris. 1673. fol. Pulchre hic Garnerius observat libros sex primores ex illis XXVII. quos Photius Cod. 46. memorat non diversos fuisse ab hoc Pentalogio, ita tamen ut secundum ex his quinque, Photius in duos distractum legerit, quorum priore testimonia Novi, posteriore Veteris Testamenti exposuerat Theodoretus.

** Marius Mercator Tom. 2. edit. Garnerii p. 265.

- (Ἐπιτομή) Commonitorium * S. Cyrilli Alex. datum Possidonio cum Romam propter Nestorii negotium mitteretur, Græce & Latine, cum notis pag. 51. Incipit: † *Νεστορίῳ πίστις.*)
34. Johannis Episcopi Antiocheni *ad Nestorium Epistola*, quam à Theodoro Johannis nomine scriptam Garnerius opinatur. Incipit: *τὸν ἰμμανῆ ἁμαρτῶν* pag. 54. Græce & Latine, cum notis.
35. Theodoretī variz Epistolæ, plerzqve Latine tantum ex Actis Conciliorum.
- (Relationes Orientalium ad Imperatorem, Reginas & Senatū, Clerum, Populumqve CPol. & ad Præfectum & Magistrum, Præpositum & Scholasticum.
- Johannis Antiocheni cæterorumqve Orientalium relatio ad Imp. Theodosium, missa per Palladium Magistranum. p. 77.
- Epistolæ legatorum Chalcedone missæ ad Imp. p. 81-85. Latine.
- Cyrilli ad Johannem Antiochenum, contra Theodoretum p. 97.)
- Jo. Garnerii Historia Theodoretī Cyrensis Episcopi p. 109-171.
- Ejusd. dissertatio de libris Theodoretī. p. 173-258.
- Ejusd. dissertatio de *Dialogis VII. adversus Arianos, Macedonianos & Apollinaristas*, inter S. Athanasii opera sæpius editis, & a Combesio inter opera S. Maximi Confessoris relatis, quos Garnerius Theodoro vindicat. p. 259-272.
35. Dialogi illi ipsi Græce & Latine. 1. & 2. de S. Trinitate adversus Anomosos, 3. 4. 5. adversus Macedonianos, deniq; 6. & 7. adversus Apollinaristas p. 373-406.
- Fulvii Ursini emendationes in libros Theodoretī de curandis Græcorum affectionibus; ex antiqvis libris & conjecturis, cum collationibus Scriptorum qui a Theodoro citantur. p. 393-455.
- Jo. Garnerii dissertatio de fide Theodoretī Cyrensis Episcopi p. 457-492.
- Ejusdem diss. Critica de Synodo V. Generali, in qua Theodoretus A. C. 553. cum tribus Capitulis ** damnatus est. p. 493-548.

K k k

Q v z

Libri 5ti Pars Tertia.

* Idem Commonitorium ex Sirmondi schedis vulgavit Baluzius T. I. collectionis novæ Concilior.

** Tria illa capitula quæ à Synodo veluti Nestorio suffragantia damnata sunt, fuere 1) Excerpta ex Theodori Mopsuesteni scriptis, 2) Theodoretī adversus Cyrillum, & 3) Epistola Ibræ Edeseni ad Mariam Persam. Cæterum Garnerium Theodoretī causæ paullo iniquiorem, alii jam notarunt.

Quæ denique pag. 549 681. inscribitur dissertatio de Theodoro & Orientalium causa, nihil aliud est quam nova & emendatior editio versionis antiquæ Epistolarum ad Concilium Ephesinum *** quas è MS. Casinensis Monasterii cum prolixis notis indiligentius ediderat Lovanii 1682. 4. *Christianus Lupus*, atque hinc *Stephanus Baluzius* Parisi. 1683. fol. in Tomo I. novæ collectionis Conciliorum sub titulo Synodici adversus tragœdiam Irenæi recensuerat illustraveratque, conqvestus usum illius Codicis MSi Romæ à Monachis Casinensibus nulla se ratione, nullis precibus impetrare † potuisse. Idem existimat auctorem hujus Epistolarum collectionis & qui illas è Græco Latine vertit esse quendam Afrum non Nestorianum quidem, trium tamen capitulorum defensorem, qui hoc Irenæi Nestoriani Tragœdiæ opposuit omnemque movet lapidem, ut à Theodoro omnem Nestorianæ labe suspicionem amoliatur. Notas Garnerium & plures & prolixiores additurum fuisse scribit Harduinus, nisi fato præreptus fuisset. Inter illas Epistolas pag. 553. occurrit Epistola Johannis Antiocheni ad Firmum Cæsarem Cappadociæ Episcopum, qui idem est FIRMUS, A. C. 439. teste Socrate VII. ult. defunctus, cujus Epistolas XLV. primus ex Ambrosianæ Bibl. Codice MS. Græce edidit cum versione sua notisque V. C. Lud. Antonius Muratorius in Anecdotis Græcis, Patav. 1709. 4. pag. 277-325. Nomina eorum ad quos scribit Firmus hæc sunt:

Acacius Episcopus 19. 35.
 Achilles 1.
 Alypius Chorepiscopus 5.
 Anthimus Episcopus 14.
 Armenius Archiater 8.
 Atticus Episcopus 13.
 Ausonius presbyter 11.
 Chilo Episcopus 24.

Colosianus 18.
 Cynegius Comes 4.
 Cyrillus Episcopus (Alex.) 37.
 Cytherius Sophista 2.
 Daniel Episcopus 42.
 Didnius 7.
 Dometianus 33.

Ecdius

*** Vide Acta Erud. A. 1683. p. 345. & A. 1684. p. 354. A. 1685. p. 55.

† Elias du Pin T. 4. Bibl. scriptor. Eccles. T. IV. pag. 112. *Quoy que nous n' ayons ces lettres que sur la foi de cet auteur, & dans un seul Manuscrit, que les Romains ont même pris le soin de cacher, depuis que le Pere Lupus s' en est servi, peut être parce qu' il contenoit quelques pieces qui n' étoient pas favorables aux prétentions de la Cour de Rome, on ne peut pas néanmoins douter qu'elles ne soient anciennes* adde pag. 118. 248. seq.

- Ecdicius 32.
 Evandrius Episcopus 15. 34.
 Eleusinius 31.
 Eupnius 40
 Euftrathius 39. Comes 3.
 Eutherius 23.
 Florentius 29.
 Gerontius Presbyter 10.
 Gesius Scholasticus 6.
 Helio 28.
 Helladius 12. 26. Episcopus 41.
 Inachus 43. & 44. nisi posterior
 potius responsoria sit ad prio-
 rem, itaque ab Inachio ad Fir-
 mum non à Firmum ad Ina-
 chium scripta.
 Isidorus 30. Hunc non diver-
 sum suspicor à Pelusiota.
 Lausus 9. 20.
 Leontius Episcopus 36.
 Olympius 27. hujus prudentiam
 eloquentiamque qua Themis-
 toclelem ac Periclem superet,
 laudat Epistola 13. ad Atticum
 Episc.
 Pergamus Chorepiscopus 45.
 Pliethas Πλειθας 21.
 Soterichus 17.
 Thalassius 16.
 Theodotus Episcopus. 22.
 Valerius Episcopus 38.
 Volusianus 25.

INDEX eorum ad quos Epistolas

scripsit Theodoretus.

*Numeri minores, respiciunt Epistolas in tomo tertio Sirmonti,
 A. pramissum, paginas Auclarii Garneriani.*

- A**brahamæ Oeconomo ('A-
 βραάμην) 106.
 Abundio Comensi Episcopo. A.
 p. 106. Latine.
 Acacio presbytero 108.
 Ad Acacium Beroez Episcopum
 A. pag. 585. Theodreti &
 aliorum Orientalium Epistola
 A. p. 564. Latine.
 Agapio presbytero 51.
 Aërio Sophistæ 30. 66.
 Alexandræ 14. 100.
 Alexandro Hierapolitano Episco-
 po & Euphratesis provincie
 Metropolitano A. p. 85. & 574.
 587. 590. 596. 631. 632. 634.
 642. 645. Latine.
 Anatolio Patricio 45. 79. 92.
 III. 119. 121. 139.
 Andiberi 114.
 Andreæ Episcopo Samofateno.
 24. alix Latine A. p. 80. 97.
 565. 585.
 Andreæ monacho CPol. 144. alia
 Latine A. p. 96.
 Anonymo 1. 2. 9.
 Antiocho præfecto 95.
 Apellæ 115.
 Kkk 2

Apel-

Quæ denique pag. 549 681. inscribitur dissertatio de Theodoretæ & Orientalium causa, nihil aliud est quam nova & emendatio editionis antiquæ Epistolarum ad Concilium Ephesinum *** quas è MS. Casinensis Monasterii cum prolixis notis indiligentius ediderat Lovanii 1682. 4. *Christianus Lupus*, atque hinc *Stephanus Baluzius* Paris. 1683. fol. in Tomo I. novæ collectionis Conciliorum sub titulo Synodici adversus tragœdiam Irenæi recensuerat illustraveratque, conqueustus usum illius Codicis MSi Romæ à Monachis Casinensibus nulla se ratione, nullis precibus impetrare † potuisse. Idem existimat auctorem hujus Epistolarum collectionis & qui illas è Græco Latine vertit esse quendam Afrum non Nestorianum quidem, trium tamen capitulorum defensorem, qui hoc Irenæi Nestoriani Tragœdiæ opposuit omnemque movet lapidem, ut à Theodoro omnem Nestorianæ labis suspicionem amoliat. Notas Garnerium & plures & prolixiores additurum fuisse scribit Harduinus, nisi fato præreptus fuisset. Inter illas Epistolas pag. 553. occurrit Epistola Johannis Antiocheni ad Firmum Cæsarem Cappadociæ Episcopum, qui idem est FIRMUS, A. C. 439. teste Socrate VII. ult. defunctus, cujus Epistolas XLV. primus ex Ambrosianæ Bibl. Codice MS. Græce edidit cum versione sua notisque V. C. Lud. Antonius Muratorius in Anecdotis Græcis, Patav. 1709. 4. pag. 277-325. Nomina eorum ad quos scribit Firmus hæc sunt:

Acaeus Episcopus 19. 35.
 Achilles 1.
 Alypius Chorepiscopus 5.
 Anthimus Episcopus 14.
 Armenius Archiater 8.
 Atticus Episcopus 13.
 Ausonius presbyter 11.
 Chilo Episcopus 24.

Colosianus 18.
 Cynegius Comes 4.
 Cyrillus Episcopus (Alex.) 37.
 Cytherius Sophista 2.
 Daniel Episcopus 42.
 Didnius 7.
 Dometianus 33.

Ecdius

*** Vide Acta Erud. A. 1683. p. 345. & A. 1684. p. 354. A. 1685. p. 55.

† Elias du Pin T. 4. Bibl. scriptor. Eccles. T. IV. pag. 112. *Quoy que nous n'ayons ces lettres que sur la foi de cet auteur, & dans un seul Manuscrit, que les Romains ont même pris le soin de cacher, depuis que le Pere Lupus s'en est servi, peut être parce qu'il contenoit quelques piéces qui n'étoient pas favorables aux prétentions de la Cour de Rome, on ne peut pas néanmoins douter qu'elles ne soient anciennes* adde pag. 118. 248. seq.

- Ecdicius 32.
 Evandrius Episcopus 15. 34.
 Eleusinius 31.
 Eupnius 40
 Eustrathius 39. Comes 3.
 Eutherius 23.
 Florentius 29.
 Gerontius Presbyter 10.
 Gesius Scholasticus 6.
 Helio 28.
 Helladius 12. 26. Episcopus 41.
 Inachus 43. & 44. nisi posterior
 potius responsoria sit ad prio-
 rem, itaque ab Inachio ad Fir-
 mum non à Firmum ad Ina-
 chium scripta.
 Isidorus 30. Hunc non diver-
 sum suspicor à Pelusiota.
 Lausus 9. 20.
 Leontius Episcopus 36.
 Olympius 27. hujus prudentiam
 eloquentiamque qua Themis-
 toclelem ac Periclem superet,
 laudat Epistola 13. ad Atticum
 Episc.
 Pergamus Chorepiscopus 45.
 Pliethas Πληθας 21.
 Soterichus 17.
 Thalassius 16.
 Theodotus Episcopus, 22.
 Valerius Episcopus 38.
 Volusianus 25.

INDEX eorum ad quos Epistolas

scripsit Theodoretus.

*Numeri minores, respiciunt Epistolas in tomo tertio Sirmoudi,
A. pramissum, paginas Auclarii Garneriani.*

- A**brahamæ Oeconomo (A-
 βραχάμης) 106.
 Abundio Comensi Episcopo. A.
 p. 106. Latine.
 Acacio presbytero 108.
 Ad Acacium Beroez Episcopum
 A. pag. 585. Theodreti &
 aliorum Orientalium Epistola
 A. p. 564. Latine.
 Agapio presbytero 51.
 Aërio Sophistæ 30. 66.
 Alexandræ 14. 100.
 Alexandro Hierapolitano Episco-
 po & Euphratesis provincie
 Metropolitano A. p. 85. & 574.
 587. 590. 596. 631. 632. 634.
 642. 645. Latine.
 Anatolio Patricio 45. 79. 92.
 111. 119. 121. 139.
 Andiberi 114.
 Andreæ Episcopo Samosateno.
 24. aliz Latine A. p. 80. 97.
 565. 585.
 Andreæ monacho CPol. 144. alia
 Latine A. p. 96.
 Anonymo 1. 2. 9.
 Antiocho præfecto 95.
 Apellæ 115.
 Kkk 2

Apel-

- Apellioni 29.
 Aphthonio Zeugmatensi 126.
 Apollonio 73. Comiti 103.
 Aquilino Diacono & Archimandritæ 27.
 Archibio presbytero 61.
 Archidiacono Romæ 118.
 Aërobindæ Patricio 23.
 Aspari Consuli & Patricio 140.
 Ad Augustas (Pulcheriam & Marinam Theodosii sorores) Epistola nomine Alexandri, Theodoreti, Abbibi, Heliadis, Marz, Davidis, Aquilini, Euphratesis provinciarum Episcoporum. A. p. 625. Latine.
 Basilio Episcopo 85. 102.
 Basilio presbytero 19.
 Berrhoënsibus Clericis 75.
 Candido presbytero & Archimandritæ 129.
 Candidiano Comiti Domesticorum. A. p. 573. Latine.
 Casianæ (Κασσιανῆ) Diaconæ 17.
 Celerinæ Diaconæ 101.
 Cilicis Episcopis 84.
 Claudiano 41. 59. ἀντιγραφή 99.
 Constantinopolitanis Monachis. 146. Confer de hac Epistola A. p. 237. & 572.
 Constantinopolitano populo. A. p. 570. 576. 627. Latine.
 Constantio Præfecto 42.
 Cyrillo Adanensi Episcopo. A. p. 639. Latine.
 Cyro 13. μαγιστράτῃ 137.
 Damiano Episcopo Sidonis 49.
 Dioscuro Episcopo Alexandria: 65. & 83. quæ auctior emendatioque è Vaticano codice. A. pag. 101.
 Domno Episcopo Antiochiæ. 31. 110. 112. alia A. p. 98. Latine.
 Domno Episcopo Apameæ 87.
 Dorotheo Mæsiæ Metropolitæ. A. p. 627. Latine.
 Eliz Scholastico 10.
 Epiphano 68.
 Episcopis Ephesi congregatis Epistola scripta nomine Johannis, Himerii, Pauli, Macarii, Apringii, Theodoreti. A. p. 81. Latine.
 Episcopis Syriæ & Cilicis primæ & secundæ, & secundæ Cappadociæ, Epistola scripta nomine Alexandri, Theodoreti, Heliadis, Abbibi, Marz, Davidis & Aquilini. A. p. 621. Latine.
 Eugraphis 8. 69.
 Eulalio Episcopo Perficis Armeniæ 77.
 Eulogio Oeconomo 105.
 Eusebio Episcopo Ancyri 82. 109.
 Eusebio Episcopo Perficis Armeniæ 78.
 Eusebio Scholastico 21.
 Eustathio Episcopo Beryti 48.
 Eustathio Episcopo Ægeni 70.
 Eutrechio præfecto 57. 80. 91. Fla-

- Flaviano Episcopo CPolitano.
II. 86. 104.
- Florentio Episcopo 117.
- Florentio Patricio 89.
- Gerontio Archimandritz. 50.
- Helladio Tarsi Episcopo, Epistolæ
Theodoretæ A. p. 589. 610. 638.
Ejusd. & Alexandri & Andreæ
Episcoporum A. p. 578. Latine.
- Heortasticæ sive festales Epistolæ.
4. 5. 6. 25. 26. 38. 39. 54. 55. 56.
63. 64.
- Hermesigeni Assessori 72.
- Himerio Nicomediz Episcopo. A.
p. 96. 97. 589. Latine.
- Jacobo presbytero & Monacho.
28.
- Ibz Episcopo Edeffz 52. 133.
- Joanni Archimandritz 138.
- Johanni Episcopo Antiocheno.
A. p. 60. Latine. Aliacum de
pace Ecclesiarum ageretur. A.
p. 598. 605. ubi duæ, & 649.
Latine. Alia pag. 603. quæ
p. 93. Gr. L. incipit: *ὁ παῖς αὐτοῦ*
σοφῶς πρυτανῶν θεός, eadem
è Codice Vaticano edita ab Al-
latio qui pro supposita habet in
Vindiciis Synodi Ephesinz &
Cyrilli, Rom. 1661. 8. p. 137.
& ex alio Codice Cotelerius
Tom. 1. monumentor. Ecclesiz
Græcæ p. 48. Paris. 1677. 4.
- Joanni Episcopo Germaniciz 134.
& 147. in appendice Tomi IV.
- Joanni Oeconomo 147.
- Joanni Presbytero 62.
- Joanni Zeugmatensi 126.
- Jobio presbytero & Archiman-
dritz 128.
- Irenzo Episcopo 3. 12. 16. 35.
Hic est Irenzus Comes, cui
data perferenda relatio O-
rientalium ad Imp. Theodos.
A. pag. 73. Idem postea fa-
ctus Tyri in Phœnicia Episco-
pus & quod Nestorium damna-
re nollet, depositus scripsit
Tragœdiam h. e. opus pluri-
bus constans libris de actis in
Synodo Ephesina ac deinceps
per XX. minus annos in Orien-
te, in causa Nestorii. Adde quæ
dixi supra p. 442.
- Leoni Episcopo Romæ 113.
- Longino Archimandritz Doli-
ches 132.
- Lupicino Magistro 90. 120.
- Magistro militum. A. pag. 623.
Latine.
- Magno Antonino Presbytero &
Archimandritz 130.
- Maronz 67. Scholastico 124.
- Marcello Archimandritz Aco-
metarum 142. 143.
- Martyrio presbytero 20.
- Meletio Neocæsareæ Episcopo.
A. p. 621. Latine.
- Militibus 145.
- Mocimo Oeconomo Hierapoli-
tanæ Ecclesiz. A. p. 639. La-
tine.

- Ad Monasteria , contra S. Cyril-
lum. A. p. 62. Latine.
Neoptolemo 18.
Nestorio Episcopo. *A. p. 74-95.
646. Latine.
Nomo Consuli. 58. 81. Patri-
cio 96.
Nonno Magistratui Zeugmatensi
(*πολιτευομενω Ζευγματι*) 126.
Panchario 98.
Patricio Comiti 34.
Petro Scholastico 46.
Pompejano Episcopo Emelz 36.
Proclo Episcopo CPolitano 47.
Protogeni Przflecto 94.
Pulcheriz Augustz 43.
Renato presbytero 116.
Archidiacono Romz 118.
Romulo Episcopo 136.
Ruso Episcopo, Epistola Johannis,
Himerii , Theodoreti & alio-
rum Episcoporum scripta no-
mine A. p. 87.
Sabiniano Episcopo 127.
Sallustio Przfidi 37.
Scylacio Zeugmatensi 126.
Senatori (*Συνατορι*) Patricio 44.
93.
- Silvano Primati (*πρωτευοντι*) 15.
Sophronio Episcopo Constanti-
nz 53.
Sporacio Comiti 97. Huic Spo-
racio etiam inscripsit Theodo-
retus libros Hæreticarum fabu-
larum , ut omittam Epistolam
ad Sporacium quam T. 4. Sir-
mondus edidit.
Stafimo Comiti & Primati 33.
Tauro Patricio 88.
Theoctisto Episcopo 32. Ber-
rhæz 135.
Theodoreto Zeugmatensi 126.
Theodoro Vicario 40.
Theodoto presbytero 107.
Theonillæ 7.
Theosebio Episcopo. A. pag. 599.
Latine.
Timotheo Episcopo 131.
Vincomalo Magistro 141.
Ulpiano Comiti 22.
Uranio Episcopo Emelz 122. 123.
Uranio Przfidi Cypri 76.
Urbano 74.
Zenoni Magistro militum. 63. &
Consuli 71.
Zeugmatensibus 116.

Totum volumen auctarii Garneriani claudunt *Eutherii* Nesto-
riani , Episcopi Metropolitanæ secundæ Cappadociæ , Tyanensis Ci-
vitatæ libelli XVIII. qvos inter *Athanasii* Opera sæpius Græce & Lati-
ne editos, sub *Theodoreti* nomine olim legit Photius Cod. 46. verum
ex Marii Mercatoris ** testimonio Garnerius vindicavit Euthero,
atque

* Leontius de sectis p. 454. *ἰστέον ὅτι φέρονται τινὲς ἐπιστολαὶ θεοδορήτου καὶ
Νεστορίου ἐν αἰσ ἀλλήλων ἀποδέχονταί. πλατῆσαι δὲ οἱσι πλατῆσαι δὲ
αὐτῶν οἱ αἰρετικοὶ, τῶ μάλιστα, δε' αὐτῶν πρὸς τὴν σίνωδον,*
Confer Allatii Vindicias Synodi Ephesiæ p. 131. & Tillemontium T. XV. me-
mor. Eccles. p. 255.

** Marius Mercator T. 2. edit. Garnerianæ pag. 277. 278. Locus quem Mer-
cator Latine vertit exstat in auctario Theodoretæ pag. 701. seq.

atque de eo singularem dissertationem promisit, sed quæ post mortem ejus reperta non est. Inter Epistolas Ephesinas exstant Latine in hoc ipso Auſtario *Epistola* ejusdem Eutherii 1) *ad Johannem Antiochie Archiepiscopum* pag. 591. 2) *ad Sixtum Episcopum Romæ* pag. 613. & 3) *ad Alexandrum Hierapolitanum* pag. 663. Sermones porro XVIII. qui Græce hîc cum Abr. Sculteti versione Latina leguntur, hi sunt:

1. Ἐπιτολή, προοιμίαι δύνάμει ἔχουσα, καὶ τραγωδίαν τῶν Ἰωάννου Ἐκκλησιῶν παραχῆς. *Epistola ad Eusebium, præfationis loco scripta, in quatuordecim Ecclesiasticorum tragædiis.*

2. Πρὸς τὰς πλήθει μόνω κρίνοντας τὴν ἀλήθειαν; *adversus eos qui in veritate dijudicanda solius judicio multitudinis feruntur.*

3. Πρὸς τὰς κελύουσας μὴ δεῖν ἀπὸ γραφῶν ζητῆν ἢ λαλῆν, ἀρχαίως ἢ παρ' αὐτοῖς πίστεν. *Adversus eos qui nec quaerendum nec loquendum ex Scriptura præcipiunt, sed in sua fide acquiescendum.*

4. Πρὸς τὴν προβαλλομένην κακοήθειαν, τὸ, ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. *Adversus eos qui maligne nobis objiciunt illud: Verbum caro factum est.*

5. Πρὸς τὰς λέγοντας μίαν φύσιν ἐπὶ Χριστῷ. *Adversus eos qui unam in Christo naturam esse contendunt.*

6. Πρὸς τὴν λέγοντας ὅτι τὸ, ὁμολογεῖν φύσιν τὴν σάρκα, τετράδα ἐστὶν ἀπὸ Τριάδος κηρύττειν. *Adversus eos qui Natura Carnis Confessores, loco Trinitatis Quaternitatem dicunt docere.*

7. Πρὸς τὴν λέγοντας, ὅτι καθ' ἀνθρώπον γινώσκων τὸν Δεσπότην Χριστὸν, εἰς ἀνθρώπον ἐστὶ τὰς ἐλπίδας ἔχειν. *Adversus eos qui in Christo Domino Natura Confessores spem suam in homine desigere dicunt.*

8. Πρὸς τὴν λέγοντας, ἔπαθεν ἀπαθῶς Θεὸς λόγος. *Adversus eos qui Deum Verbum impatibiliter passum dicunt.*

9. Πρὸς τὴν λέγοντας, ἔπαθεν ὁ Θεὸς ὡς ἡθελῆσε. *Adversus eos qui dicunt, passus est Deus ut voluit.*

10. Πρὸς τὴν λέγοντας, ὅτι κατὰ δέχουσαν τὰς φωνάς, καὶ δι' αὐτὴν σημασιόγραμμα, ὡς ἀπειρίας υπερβαίνουσα. *Adversus eos qui dicunt simpliciter esse sacramenta literarum locutiones accipiendas, nec quid illa significent considerandum, cum omnium hominum captum excedant.* Hanc dissertationem, quemadmodum quæ sequitur decimam septimam quo.

quoque Jo. Dallæus sub Theodoretî nomine Græce & Latine vulgavit ad calcem libri sui de fidei ex Scripturis demonstratione. Genev. 1660. 8.

11. Πρὸς τὰς λέγουσας ἔπαθεν ὁ Θεὸς ἁγ. σαρκί, *Adversus eos qui dicunt, passus est Deus Sermo Carne,*

12. πρὸς τὰς λέγουσας ποίαν δόξαν Ἰουδαῖοι δίκην, εἰ μὴ Θεὸν ἀπέκλειναν. *Adversus eos qui querunt qualem penam Judæi daturisint, si non occiderint Deum.*

13. Πρὸς τὰς λέγουσας Ἰουδαῖοι ἐν τῷ ὁμολογῶν Θεὸν ἑταυρωθῆ. *Adversus eos qui dicunt Judæus est qui non confiteatur Deum crucifixum.*

14. Πρὸς τὰς λέγουσας, ὅτι ἡ ἀγγελία ἐπὶ τὸν Ἀβραάμη ἐδίωξις ἢ πάντως σαρκὸς ἐπέφρασε Φύσιν. *Adversus eos qui dicunt nec Angelus cum Abrahamo edentes carnes naturam omnino induisse,*

15. Πρὸς τὰς σμικρύνουσας ἕκαστον θάυμα, τῷ ἀετῷ τὴν σάρκα. *Adversus eos qui nullum non miraculum imminuunt eo quod carnem negant,*

16. Πρὸς τὰς ζημιῶσας ἡμῶν τὸ γένος, τῷ μὴ λέγειν ἐκ τῆς Φύσεως ἡμῶν εἰληφέναι τὴν ἀπαρχὴν τῶν Σιθῆρα. *Adversus eos qui damno officium gentis nostræ, eo quod negant Seruatorem ex Natura nostra sumpsisse primitias.*

17. Πρὸς τὰς καλένουσας ἀπλῶς πιστεύω τοῖς λεγομένοις, καὶ μὴ καθανοῦν τὸ πρᾶπον ἢ τὸ ἀπρεπές. *Adversus eos qui volunt simpliciter iis que dicta sunt credendum, nec considerandum quid convenias & quid non convenias.* Hanc diss. a Dallæo sub Theodoretî editam nomine jam dixi.

18. Πρὸς τὰς ἀναμεινῶσας τὴν τῶν Φύσεων ἀσφραγὴν μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάληψιν. *Adversus eos qui naturam Naturarum discrimen post resurrectionem & ascensionem tollunt.*

*Alia Theodoretî scripta incedita,
supposititia vel deperdita.*

Collectio Canonum MS. allegatur a Salmasio de primatu Papæ pag. 235, & alibi. Habebo Theodoritum in Canones Apostolorum, inquit Jos. Scaliger Scaligeranis secundis pag. 239.

Apologia pro Diodoro Tarsensi & Theodoro Mopsuesteno, quam Hebed Jelu vocat Apologiam Pastum, fragmenta occurrunt in Actis Concilii V.

Per

Per *Opus adversus Origenem* quod apud Syros exstare idem Hebed Jesu scribit, *libros adversus hereses* intelligendos esse monet Rich. Simon III. 19. Epistolar. selectar. pag. 110. Idem notat per *librum de Politia* quem Theodoro tribuit Abraham Ecchellensis, *homiliis de Providentia* intelligi, de quibus supra, num. 17.

Bina Theodoretii fragmenta *adversus Sabellium*, de Trinitate Latine edidit Stephanus Baluzius Tom. IV. Miscell. Emendat Cotelerius III. monumentor. Ecclesiz Græczæ p. 561.

Ex opere *adversus Eutychetem & Dioscorum Alexandria Episc. de incarnatione* fragmenta in Nicetæ Catena ad Lucam à Corderio edita & in Bibl. Concionatoria Combesii, è MS. Mazariniano. Idem opus Theodoretii laudans Gennadius cap. 89. *scripta fortia* appellat.

Epistola ad Monachos Euphratesis, Osroëna, Syria, Phœnicis & Cilicia MS. in Bibl. Vindobonensi teste Lambecio III. pag. 96. incipit: *ὄρων τὴν ἐν τῷ παρόντι καιρῷ τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ἀσπίδα.* Ibidem memoratur MS. Theodoretii scriptum *ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν εἰς υἱὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.* Quod Christum etiam post assumptionem humane Nature unum sit Filium, Incipit: *ὁι τὰς κατὰ ἡμῶν συνοφάνειας σωτηρίας.*

Contra Marcionem scripsisse se testatur Epist. 82. ad Eusebium Ancyranum, & 16. ad Renatum presbyterum & 145. ad Monachos CPol. Vide etiam quæ in religiosa Historia Tom. 3. pag. 860.

Contra Judæos, quod de Christo sint edita vaticinia Prophetarum. Epist. 113. 116. & 145.

Ad quasdam Magorum in Perside librum memorat Epist. 82. & 113. & lib. V. Hist. Eccles. cap. 39.

Mysticum librum sive *de Mysteriorum fidei expositione libros XII* Epist. 82. & lib. 5. de hæreticis fabulis.

Alii Theodoretii.

Theodoretus presbyter Antiochenus tempore Juliani Imp. Ejus martyrii historiam Latine edidit Mabillonius T. 4. Analect. p. 127. (edit. novæ in fol. p. 187.)

Theodoretus Zeugmatensis, ad quem est nostri Epistola 126.

LII

Theo-

Theodoretus Alindorum in Caria Episcopus, qui Concilio CPol. sub Menna A. C. 536. interfuit, & cui Garnerius tribuit libros quinque posteriores quos libris Historiæ Ecclesiasticæ Theodoretus de rebus ab A. C. 427. ad imperium Leonis senioris five ad A. 457. sub junctos narrat Gennadius de scriptoribus Eccles. cap. 89.

In Scaligeranis legas: *le meilleur de tous les anciens est Theodoritus; quem male Theodorocum vocant, car cela signifie le participe, & Theodoritus le nom, il n'y a point d'allegorie.* Quamquam vero nolim cum quoquam contendere qui Theodoritum vocaverit, ut ipse sæpe feci, & à viris doctis passim video fieri, tamen id potius ex eo cœpisse primum existimo, quod *η* tanquam *ι* pronunciauerint multi, quam quod minus recte Theodoretus dicatur. Cur enim Agapetum dicimus? cur in Episteto & aliis nominibus propriis consimilibus *η* in *ι* non mutamus?

Theodoretus Operum editiones Latinae.

Romana Pauli Manutii. 1556.

Coloniensis ex officina Jo. Birckmanni. A. 1567. & 1573. quam posteriorem recenset Bellarminus de S. E. & Possavinus in Apparatu. Parisiensis 1603. apud Antonium Hierat.

Coloniensis. 1617. fol.

Claudam hoc de B. Theodoretus cæput versibus Johannis Evchaitensium Metropolitæ p. 36. præclarissimis Ecclesiæ Doctoribus, non obstante ejus cum S. Cyrillo controversia eum accensentis:

Ἀριστοτέλης τῆς σοφῆς διδασκαλίας
καὶ τὸν Θεοδοῖον αὐτοῖς συγγράφω
ὡς ἄνδρα θῆιον, ὡς διδασκαλον μέγαν,
ὡς ἀκεράδιον ὁρθοδοξίας τύλον.
Ἐὶ δ' ἐκλονήθη μικρὸν ἐκ τινὸς τύχης,
ἀθροπῶ ἦν, ἀνθρώπε, μὴ καὶ ἀκρίνης.
οὐ γὰρ τοσῶτον διασβεθῆς ἢ ἐκλονῶ,
ὅσον μάλιστα τ' ἐριστικῆς βίας.
τί γὰρ Κύριλλον παρ' ἡμῶν νικᾶν ἴδεις,
καὶ δογματικὴν ὄψιν καὶ λογογραφίαν;
ὁμῶς ἢ τῆτο καὶ διέθεται παλιν.
τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν μογίστων ποιημάτων
βλέπων τὸν ἄνδρα μηδὲν ἄλογοι μῦθον,
Ἐταδθα τίτεις αἰέτως συγγράφω.

LEONTIUS Byzantinus, *Scholasticus* * post Jo. Philoponi Trithemitz ** mortem atque adeo non ante A. C. 610. scripsit librum *de sectis* in decem *πράξεις* sive lectiones distributum exceptumque ex ore Theodori Abbatis cujus adhuc nonnulla MSS. in Bibl. Vindob. teste Lambecio Tom. 3. pag. 63. reperiuntur. Prodiit liber ille ex Jo. Sambuci Bibliotheca, Græce & Latine Jo. Leunclavio interprete, una cum Imp. Manuelis Comneni legatione ad Armenios, Leonis M. Epistola de fide, Jo. Damasceni dialogo contra Manichæos, Constantino Harmenopulo de sectis, & ejusdem Harmenopuli, S. Augustini & S. Hilarii de fide. Basil. 1578. 8. & in auctario Bibliothecæ Patrum Paris. 1624. Tom. 1. sive edit. Morellianæ Tomo XI. pag. 493. Exstat & Latine ex Leunclavii versione Tomo IX. edit. Lugd. pag. 661. præmissa Leontii vita scripta à Canisio, in qua Leontium hunc cum Origenista, qui nostrum ætate antecessit, confundit. Codicem MS editis auctiorem fuisse apud Isaacum Vossium notat Clarissimus Caveus. Indicem scriptorum & hæreticorum in hoc libro memoratorum invenies Volum. IX. hujus Bibl. p. 167.

Cum hoc non confundendus LEONTIUS *Byzantinus* junior, Chronographus, qui creditur Constantini Porphyrogenetz jussu circa Anno Christi 920. *libris quatuor* mandasse memoriz *Chronicon* de vitis totidem Imperatorum CPolitanorum, Leonis Armenii, Michaëlis Balbi, Theophili Michaëlis F. & Michaëlis Theophili F. qui præfuerunt ab Anno Christi 813. ad 867. Prodierunt sine auctoris nomine Græce & Latine cum versione po-

LII 2

ftu-

* Alius & antiquior est Leontius *Scholasticus*, cujus Epigrammata quædam Græca non inelegantia leguntur in Anthologia in Gabrielem sub Justiniano Imp. præfectum, cui libros suos Jo. Laurentius Philadelphienfis Lydus inscripsit de quo dixi lib. 3. c. 20. Leontius is forte *Referendarius* Procopio in arcana historia & lib. 3. de bello Gothico memoratur. Ex Scholasticis enim erant Referendarii ut monet Nic. Alemannus ad Procopium pag. 84. edit. Rom. Vide & Gretserum de Cruce pag. 1483. & Bandurium pag. 837. ad Antiquitates CPol. qui hunc Leontium ad Opus Digestorum sive Pandectarum Juris à Justiniano cum aliis JCtis adhibitum observat.

** Vide *πράξεις* quinta pag. 467. Cæterum *liber triginta capitum* quem *adversus Philoponum* scripsisse Leontius Monachus à Nicophoro XVIII. 48. traditur, intercidit. Ibidem Nicephorus Leontii illius *ἡλικιωτήν* licet annis aliquanto juniorem fuisse ait Georgium Pisidem qui circa A. C. 630. scripsit. Ex Leontii Byzantii *triginta capitibus adversus Severum* vide quæ affert Euthymius parte 2. *panopliæ*, T. 19. Bibl. Patrum Lugd. p. 185. seq.

stuma Francisci Combesii, inter scriptores Historiæ Byz. qvi Theophanis Chronicon continuarunt Paris. 1685. fol. Subjicitur cum ejusdem Combesii versione *viz* *Basilii Macedonis*, quam eidem Leontio viri docti tribuunt, licet in Allatii Symmictis refertur ad Constantinum Porphyrogenitum, sub cujus nomine illam cum Allatii versione edidit Bartoldus Nihufius A. 1653. 8.

In Catalogo MSS. Bibl. Palatinæ pag. 102. memorantur Leontii (*Hierosolymitanum* codex appellat, & certe ante Byzantinum scripsisse videtur in fine sæculi V. aut sexti initio quia postremam omnium Synodum laudat Chalcedonensem) disputationes VIII. adversus Eutychianos sive Severianos & Nestorianos, I. *adversus eos qui dicunt unam esse in CHRISTO naturam compositam*, LXIII. *ἀπορίας*, cum annexis multis veterum * testimoniis, etiam Latinorum, II. & III. *Contra eos qui & duas personas in CHRISTO statuant, nec compositionem ullam admittant*. IV. *Adversus tertiam eorum impietatem, qui duos Filios in incarnationis Mystero videri volunt*. V. *Quarta illorum impietatis confutatio, qui S. Virginem Deiparam appellare recusant*. VI. *Quinta impietatis eorum demonstratio, qui naturam CHRISTI Deitatem negare non erubescunt*. VII. *Sexta eorum impietatis demonstratio, qui CHRISTUM hominem Θεοφόρον, & non Deum ἐνανθρώπωνισσα contendunt*. VIII. *Septima impietatis eorum confutatio, dum illos reprehendunt, qui unam S. Trinitatis personam carne passam dicunt*. Idem opus MS. in Bavarica Bibl. num 117. existere testatur & ab erudito aliquo viro edidit Henr. Canisius, à quo habemus alia Leontii Byzantini scripta *Francisco Turriano* S. I. interprete, edita Latine Tomo IV. Antiquar. lection. recusaque Tom. IX. Bibl. Patrum Lugd. pag. 674, & in nova lectionum Canisii editione quam Roterodami

Quin illo opere à Leontio citantur, ut in eodem Catalogo MSS. Bibl. Palatinæ notatum legitur, hi sunt: Athanasius, Basilus, Gregorius Theol. Gregorius Nyssenus, Gregorius Thaumaturgus, Cyrillus Alex. (cujus laudantur cum aliis libri tum *καφαλαίων ἑρμηνεία*, τὰ *γλαφυρά*, liber ad Theodosium Imp. liber adversus Nestorium. Epistolæ ad Hebræos expositio. Scholia, *Χρήσεις* sive dicta è Patribus mutuata. Objectionum solutio. Epistolæ tum alix tum ad Suenesum.) Chrysostomus, Justinus, Ephraim Syrus, Isidorus Pelusiotæ, Paulus Emesenus, Theodorus Antiochenus, Cyrillus Hierosol. Petrus Alexandrinus, Severianus Gabalensis, Proclus CPol. Hippolytus, Amphilocheus Iconiensis, Amphilocheus Sidenis, Flavianus Antiochenus, Eustachius Antiochenus, item *Lami*: Julius & Silvester Episcopi Romani, Ambrosius, Augustinus, Hilarius Picavienus, Nec non *Heretici* Mixophytæ, & *Timotheus* Elurus Monophysita.

dami parat V. C. Jacobus Bafnage, propediem ut spero emendatius iterum vulganda illustrandaque, sunt autem hæc: I. *Contra Enaniodocetas*, sive Nestorii & Eutychetis contraria commenta, subjunctis testimoniis Basilii, Gregorii Theologi, Procli CPol. Isidori (Pelusiotæ) S. Justini Philosophi & Martyris ex libro tertio de Trinitate, S. Irenæi, S. Hippolyti Episcopi & Martyris ex benedictionibus Balaam, Petri Episcopi Alex. S. Cyriaci Episcopi Paphi & Confessoris, S. Athanasii, Gregorii Nysseni, S. Julii Episcopi Rom. Hilarii, Ambrosii, S. Amphilochoii, S. Gelasii Episc. Cæsareæ Palæstinæ & confessoris, Augustini, Johannis CPol. S. Ephraim, Cyrilli Episcopi Hierosol. ex quarta Catechesi, S. Flaviani, Antiochi Episcopi Ptolemaidis, S. Pauli Episcopi Emeseni & Cyrilli Alex. II. *contra Apbharodocetas*, subjunctis testimoniis Dionysii Areopag. Justini ** ex orat. contra gentes, Athanasii, Basilii, Gregorii Naz. & Nysseni, S. Ambrosii, Johannis CPol. S. Ephraim, & Cyrilli Alex. III. *De Nestorianorum impietate secreto tradita & de ejus parentibus Theodoro Mopsvicensi & Paulo Samosateno triumphus.* Confer Jo. Garnerii dissertat. ad Marium Mercatorem Tom. 2. pag. 319. seq. IV. *Liber in eos qui profecerunt nobis quadam Apollinarii & Apollinaristarum falso inscripta nomine Sanctorum Patrum Gregorii Thavmaturgi, aut Athanasii aut Julii.* V. *Solutiones argumentationum Severi.* VI. *Dubitationes hypothetica & desinientes contra eos qui negant esse in CHRISTO post unionem duas veras naturas.*

Leontii Episcopi * *Neapoleos* sive Hagiopoleos in Cypro insula, seculi septimi initio, Mauricio imperante clari sermo in Simeonem quando is Dominum in ulnas suas excepit. Græce ex codice Segvieriano cum latina Combesii versione T. I. auctarii novi Bibl. Patrum Paris. 1648. pag. 681.

In diem festum Media Pentecostes. Græce & Latine ibid. p. 701.

In idem festum & in cæcum à Nativitate, nec non in illud: nolite judicare secundum faciem Græce & Latine, cum Combesii versione & notis. ibid. p. 719. Latine etiam in Bibliotheca Combesii Concionatoria & Tom. 9. Bibl. Patrum Lugd. p. 718.

LII 3

In

** Locum Justini ex Codice Leontii qui MS. exstat in Bibl. Bodlejana, Græce produxit V. C. Jo. Ernestus Græbe T. 2. spicilegii Patrum p. 172.

• Apud Simlerum male, *Nisopoleos*. Et apud Baron. Ad A. 594. 3. *Constantia Cypri*.

In Synodo VII. Act. 4. Leontius Cypri Episcopus traditur scripsisse πολλά εγκώμια καὶ παρηγορικούς λόγους, & sermonem eis τῶν μετανοήσασαν ἔσωσθησαν ἡμῶν. In indice Allatiano ad Leontium refertur *Laudatio S. Jobi*, (duplex sub Leontii sed CPol, presbyteri nomine homilia in Jobum MS. in Bibl. Vindob. vide Lambecium Tom. 4 pag. 68. 69.)

In magnam parasceven & in passionem CHRISTI, (Lambec. ibid. pag. 69. seq.)

In Petrum.

In prodicionem CHRISTI & uxorem Jobi, (Lambec. p. 69.)

In Domini resurrectionem.

Ἐς τὰ προφητεύματα, εἰς τὰ βάρια καὶ εἰς τὴν ἔγερσιν ἔλαζαν. Hæc est quæ inter S. Chrysostomi homilias legitur Tom. 7. edit. Savil. pag. 334. Incipit: ἤδη τὸ πνευματικὸς παρηγορεῖται.

In eadem Synodo VII. Tom. 3. Binii pag. 560. Leontius Cypri Episcopus affirmatur scripsisse *vitam Johannis Eleemosynarii*, Archiepiscopi Alexandrini defuncti Anno Christi 616, (Vide Pagium ad Anno Christi 620.) quæ Græcè MS. in Bibl. Cæsarea teste Nesselio parte V. pag. 16 & in Codice Colbertino 505. quem Cangiæ evoluit. Allegatur ab Allatio lib. de purgatorio pag. 732. interpolata & Latine tantum extat apud Rosveidum lib. 1. de vitis Patrum, Suriumque ac Bollandum 23. Januar. & *vitam Simeonis ἔσχαλῦ* five *simplicis*, quæ Græcè itidem obvia in Bibl. Cæsarea teste eodem Nesselio parte V. pag. 43. Latine apud Surium 1. Julii. At *vita S. Gregorii Agrigentini* Episcopi, auctorem habet Leontium presbyterum & Abbatem monasterii S. Sabæ, *Λεωντίου πρεσβυτέρου καὶ ἡγουμένου τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Σάββας τῆς Ῥωμαίων πόλεως εἰς βίον καὶ θαύματα τῆς ὁσίας πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τῆς Ἀκραγαγίνης*. Extat Græcè in codice Colbertino 1677. & latine atque interpolata sine auctoris nomine habetur apud eundem Surium 22. Nov.

Affertur & in jam dicta Synodo VII. fragmentum ex Leontii Cyprii *πέμπτῃ τῆς κατὰ Ἰουδαίων λόγου ὑπὲρ τῆς Χριστιανῶν ἀπολογίας* Græcè & Latine Tom. 7. Concilior. edit. Labbei pag. 236. Tom. 3. Binii pag. 556. Idem fragmentum in MS. Codice Bibl. Cæsareæ extat Græcè teste Lambecio Tom. 5. p. 137. Habes & in Horto crucis Jacobi Gretseri. Aliud Latine habetur in limine tomi secundi supplement. Bibl. Patrum Morellianæ Paris. 1639. ex Antiquis lecti-
Cani-

Canisii Tom. 5. part. 1. pag. 200-202. Meminit illius Leontiani adversus Judæos scripti etiam Jo. Damascenus Orat. de imagg. & Euthymius in panoplia.

Leontii hujus Cyprii *ἑξ ἀλλήλων* five *Locorum Communium Theologorum libri duo*, alter τῶν θείων alter τῶν ἀνθρώπων nondum in lucem prodierunt, etsi alter τῶν ἀνθρώπων fuit apud Franciscum Turrianum, ut testatur ipse lib. I. de Hierarchicis ordinationibus Ministrorum Ecclesiz c. 12. & lib. V. defensionis Epistolarum Pontificum cap. 20. quod observatum doctissimo Colomesio in paralipomenis de Scriptor. Eccles. qui putat etiam his Leontii locis communibus usum *Johannem Damascenum* in suis parallelis, quæ in lucem nuper protraxit C. V. Michael le Qvien in præclara sua quam publicavit Damasceni editione. Leontium in locis communibus de origine animarum laudat Sirmondus Tom. 2. Opp. pag. 456. Præter Leontium & Damascenum locos communes è S. Scriptura & antiquis Ecclesiz Doctoribus decerptos scripsere S. *Maximus & Antoninus* inde dictus *Melissa*. Inter Latinos *Beda* (T. VII. p. 370-458. & Anglosax. in *Bibl. Bodlej.*) ac *Defensor* quidam in *scintillis* in Urfini nutritoris sui gratiam scriptis excusisque Antwerpiz 1550. Venet. 1552. atque inde Coloniz. Tum *Joannes Abbas* quem ex Codice *Bibl. montis Cassini* descripsisse se refert Jo. Mabillonius in Museo Italico p. 127. Omitto Thomam Hibernicum, aliosq; recentiores.

Leontii *Commentarios MSS.* in *Johannem* memorat Maldonatus ad Johannis VII. ubi refert in illo Codice fuisse Historiam adulteræ, sed obelo notatam.

Oratio in laudem S. Epiphani memoratur à Theodoro Studita in *Antirrhethico* secundo p. 130. T. 5. Opp. Sirmondi.

LEONTII VARII.

Leontius *Aglaiensis* F. de quo meminit Plato IV. de Rep. p. 411.

Leontius Episcopus *Ancyra* in Galatia, ad quem Epistola S. Chrysofomi memoratur Theodorito V. 31. Hist. Eccles.

Plures itidem Isidori Pelusiotæ ad Leontium Episcopum (nescio quem) extant: & aliz ad Leontium Diaconum. Inter Epistolas Chrysofomi octogesima tertia est ad Leontium, sed diversa ab illa quam Theodoretus legerat argumenti.

Leon.

Leontius *Antiochenus* hæreticus, adversus quem Photius Svida testelcripsit.

Leontius Phryx, Luciani Antiocheni * discipulus, Episcopus *Antiochenus*, ὁ ἀπόκοπος, sive ἐκτομίας αὐτοχρη & Arianis favens, accirca A. C. 358. denatus, cujus fragmentum ex oratione in *S. Babylon* exstat in Chronico Paschali pag. 270. & editionis Raderianæ p. 630. In eodem Chronico pag. 672. Leontius iste quod mireris vocatur ὁ μακάριος Λεόντιος, ἀνὴρ καὶ πάντα πιστὸς τε καὶ εὐλαβὴς καὶ ζηλωτὴς ὑπάρχων τῷ ἀληθῆς πίστεως.

Leontii, *Arabisi* in Cappadocia Episcopi εἰς τὴν κλίσην λόγου καὶ εἰς τὸν Λάζαρον lectus Photio, qui ex eo excerpta exhibet Codice 172. Atque ex Photio accepit quæ ex hoc Leontii sermone affert Allatus ad Eustathii Hexaëtem, pag. 52. etfi & ipse habuit Leontii sermonem MS. de Lazaro cujus initium; ἄδεν ὡς εἶκε τῷ ἀγάπης ἐστὶν ἰσχυρότερον.

Leontius *Arelatenfis* Episcopus qui Concilio Arelatenfi A. C. 475. præfuit. Confer Henricum Noris lib. 2. Hist. Pelagianæ cap. 15. Huic Leontio professionem fidei inscripsit Faustus Rhegiensis. Meminit & Sidonius VII. 6. Epist. *Epistolam ipsius ad Hilarum* edidit Lucas Dacherius Tomo V. spicilegii.

Leontius Philosophus *Atheniensis*, Athenaidis sive Eudociz Pater quæ Theodosio juniore Imp. nubsit. Vide Socratem VII. 21. Jo. Malalam in Chron. Tom. 2. pag. 52. Zonaram, Cedrenum aliosque. Neque audiendus Chronici Paschalis auctor qui Philosophum illum Heraclitum appellat.

Pontius Leontius *Burdegalenfis* quem primum Aquitanorum vocat Sidonius VIII. 12. Epist. Vide & Epist. 11. ejusdem libri & carmen 22. Ab hoc diversus Leontius *Episcopus Burdegalenfis* Venantio Fortunato lib. 1. celebratus, sui enim matrem *Liviam* vocat Sidonius lib. VIII. Epist. 11. Fortunatus lib. 1. Carmine 17. & lib. 4. carmine 10. *Placidium*. Sed fuit & alter Leontius *Burdegalenfis* Episcopus anterior sive ætate prior. cujus Epitaphium exstat apud eundem Fortunatum lib. 4. carmine 9. Quod vero Gabriel Lurbeus in Chronico rerum *Burdegalenfium* hunc Leontium refert ad A. C. 485. alterum ad 555. non magis certum est, quam quod Vinctus

tas ad Epistolam 19. Aulonii, nomen integrum Paulini ad quem Ausonius scribit, putat fuisse *Pontium Paulinum Leontium*.

Leontius *Byzantinus* Origenistarum fautor circa A. C. 540. de quo Cyrillus Scythopolitanus in vita Sabæ ap. Coteler. T. 3. monument. & Simeon Metaphrastes in vita Cyriaci Anachoretæ in tomo Analector. quem A. 1692. edidit Monachi Benedictini. De aliis duobus Byzantinis Leontis supra p. 451. dictum.

Leontius *Cæsarsensis* in Cappadocia Episcopus, qui Concilio Ancyrano A. C. 314. Neocæsarensi A. 315. & Nicæno A. 325. interfuit. Atque ad hunc referenda *disputatio contra Philosophum Ari-
anum*, quam in Bibl. Vindobonensi MS. haberi scripsit ex Possivino Labbeus. Est autem nihil aliud quam locus ex Gelasii Cyziceni Actis Concilii Nicæni, in quo Leontii cum Philosopho concertationes referuntur. Vide Nesselii Catalogum MSS. Bibl. Vindob. parte V. pag. 176. Leontium hunc inter eos quorum scripta nihil suspecti minusque sinceri continent, laudat S. Athanasius *λόγῳ* 1. contra Arianos. Plura de illo Bollandus, 13. Januarii pag. 781. seq. T. 1. & Possivus ad S. Nili laudationem Albiani pag. 186. seq. Combesius ad Amphiloichium p. 266. Vide & Lambecium VIII. p. 371.

Domitius Leontius qui cum Sallustio *Consul* fuit. A. C. 344.

Leontius ad quem Julianus Imp. Epist. 21. num. is qui Consularis Palæstinæ circa A. C. 372. ad quem Libanii Epistolæ, vide Jac. Gothofredum in Protopographia Codicis Theodof. p. 369.

Leontius Comes Orientis A. C. 349.

Leontius Cyzici præfectus sub Diocletiano, si fides Actis SS. Philætri & Eubioti apud Papebrochium 19. Maji Tom IV.

Leontius *ὁ Ἀβραγαῖς* apud Agathiam IV. p. 127.

Leontius qui Evchologium Græcorum recensuit, de quo Allatius pag. 19. de libris Eccles. Græcorum,

Leontius Eustratius Cyprius, à quo Chrysostomum contra Iudæos ex Patria Augustam Vindel. allatum accepisse se testatus fuit David Hæschelius,

Leontius, latinus *scriptor fabularum*, cujus meminit Jo. Alexander Brasicanus notis ad Petronium p. 572. editionis V. C. Petri Burmanni: *Marti gramen sacrum quod ex humano cruore procreatur. Meminit S. L. Apulejus de verbis, & Leontius Myrobographus, auctor minime malus, superioribus*

M m m

rioribus annis à nobis tantum non ab inferis excicatus, & aliquando cum Philolegio communicandus. Gesnerus in Bibl. *Leontii* cujusdam librum in quo aliquot fabula Poëtarum enarrantur, exstare, videor mihi alicubi legisse. Nescio idemne sit *Leontius Grammaticus* cognomento *laxus*, de quo Ausonius in professoribus Burdegalensibus Epigramm. 7.

Leontius Episcopus *Forojulienfis* circa A. C. 433. defunctus, cui Casianus decem priores suas collationes dedicavit. Vide Henricum Noris lib. 2. Hist. Pelagianæ cap. 3. & 15. Vincentium Barralis in Chronologia sanctor. Abbatum Lerinensium p. 126. seq.

Leontius presbyter *Hierosolymitanus*; qui Allatio notante auctor est homiliz de illo qui descendens in Jericho incidit in latrones T. 7. Chrysoft. edit. Savilianæ p. 506. Vide & supra p. 452.

Leontius jurisperitus CPoli, imperante Theodosio juniore, circa A. C. 425. cui Comitiva ordinis primi concessa in codice Theodosiano lib. 6. tit. 11. lege unica de Professoribus. Idem forte (ut suspicatur vir doctiss. Jacobus Gothofredus) qui deinde præfectus urbis CPol. fuit.

Leontius ad quem leges quædam leguntur in Codice Theodosiano scriptæ Constantino M. imperante circa A. 317-332. Vide Jac. Gothofredi prosopographiam Codicis Theodos. p. 369.

Leontius Lampfacenus Epicuri discipulus, ab aliis Leo sive Leonteus dicitur, ut notatum à me lib. 3. cap. ult. ubi etiam memoravi *Leontium* sceminam Epicuro & Metrodoro adamatam quæ contra Theophrastum scripsit. *Leontia* hæc dicitur apud Petrum Blesensem Epist. 79. minus recte.

Leontius Lydiz Episcopus. Infra in Tripolitano.

Leontius Magistrianus ad quem Isidori Pelusiotæ Epistola lib. III. 229, 360.

Leontius Magnesianus sive Magnesiæ in Asia Episcopus, qui interfuit concilio Ephesino latrociniali Anno Christi 449. & Chalcedonensi A. 451.

Leontii Martyres 19. Mart. 24. April. 18. Jun. 10. Jul. 1. Aug. 12. & 27. Sept. &c.

Leontius Mechanicus, cujus de Aratea sphaera breve scriptum Græce exstat. Dixi de eo lib. 3. cap. 18. ubi notavi eum vixisse videri temporibus Mauritiæ Imp. qui A. C. 602. jubente Phocæ securi percussus est.

Leon-

Leontius *Monachus*, sub Zenone Imp. (quem A. C. 491. obiisse constat) de illo Svidas in *Asótioc.*

Leontius *Monachus Monembasios* A. C. 1128. defunctus. Vide Bernardi de Montfaucon *Palexographiam Græcam* p. 60.

Leontius magister militum, ex præfectis prætorio, Consularis atque *Patricius*, quem Justinianus Imperator ad jus civile ordinandum & novum Codicem faciendum una cum Triboniano & aliis allegit A. C. 529. Videndum, idemne sit cum Leontio Scholastico & referendario, de quo suo loco. Ad Theodebertum Francorum Regem legatus est ab eodem Justiniano, ut memorat Procopius lib. 3. de bello Gothico.

Leontius Neapolitanus Cypri Episc. de quo dixi p. 453.

Leontius *Phoronei* Argivorum Regis frater, apud Petrum Blesensem Episc. 79. ut alios antiquiores testes jam præteream.

Leontius *Præfectus* Illyrici sub Theodosio juniore circa A. C. 412.

Leontius *Præfectus* Urbis A. C. 355. laudatus Ammiano XV. 7. antea *Quæstor.* id. XIV. 11.

Leontius *presbyter* & *Abbas Monasterii S. Sabæ* in urbe Roma (nova i. e. CPoli) qui scripsit vitam S. Gregori Agrigentini, de qua supra pag. 454. in scriptis Leontii, Episcopi Neapolitani.

Leontius Referendarius. Supra p. 451.

Leontius *Rhinometus* Imperator, qui ut Justinianum II. naso mutilatum relegaverat, ita pœnam talionis Abfimaro dedit A. C. 698. ut præter alios refert auctor Hist. miscellæ XX. 3.

Leontius *Santonensis* in Gallia Episcopus & Confessor sæculo VI. de quo Acta sanctor. T. 3. ad 19. Martii p. 33. 34.

Leontius Scholasticus. Supra p. 451.

Leontius à secretis in Synodo Nicæna secunda.

Leontius Sofstrati *servus* apud Pseudo Abdiam in S. Andreæ Apostoli vita III. 31.

Leontius *Siculus* qui scripsit vitam S. Gregorii Agrigentini quam ex codice Mediceo descripsisse se & ad 30. Sept. editurum promisit Papebrochius Tom. 2. Maji pag. 506. Vide paulo ante in Leontio presbytero.

Leontius *Sophista* quem invitum commendatione sua ad *Θρόνον σοφιστικόν* Athenis evectum esse testatur Olympiodorus Historicus apud Photium Cod. 80. pag. 110. Claruit Olympiodorus ille circa A. C. 410. M m m 2 Leon-

Leontius *Tripolitanus* in Lydia Episcopus, natione Myfius, tempore Constantii Imp. de quo ex Philostorgio Svidas in *Διορτιος*. Aëtio favisse docet idem Philostorgius VII. 6. Hic est Leontius, Lydz Episcopus qui fidei Seleuciensi subscripsit apud Epiphan. LXXIII. 26.

Leontius qui contra Zenonem Imp. *tyrannidem* Antiochiz arripuit A. C. 482. inde captus in Papyrio Isauriz castello & una cum Illo criminis socio decollatus A. C. 488. ut narrant Marcellinus Comes, Theophanes aliique.

Apud Plinium XXIV. 8. Codices quidam inter statuarios celebres Leontium referunt, sed legendum Leontinus, ut Pythagoras Leontinis Siciliz opido oriundus intelligatur, quemadmodum ex Pausania notarunt Jo. Jonfius diss. de spartis pag. 222. Franciscus Junius in Catalogo artificum, & ad Plinii locum T. V. pag. 135. 164. Jo. Harduinus.

Ex Leontio nescio quo plura leguntur excerpta in Geoponicis Græcis, licet in Codicibus quibusdam pro Leontio Leontinus legitur. Photius Cod. 163. vocat Leontem, testaturque ejus sententiam præferri, si qua alios de re rustica scriptores in diversa ab eo abire contingat.

EUTHYMIUS ZIGADENUS, sive ut in quibusdam Codd. ZIGADENUS, Monachus Græcus in monasterio Deiparæ τῆς ὁρθόδοξης CPoli, clarus temporibus Alexii Comneni, apud quem graciosus fuit, & ei A. C. 1118. defuncto adhuc superstes. De eo videnda Comnena libro XV. Alexiados, & ex recentioribus Allacius II. 10. 5. de consensu utriusque Ecclesiz.

Scripta ejus hæc sunt: 1. *Πανοπλία δογματικὴ Ὀρθόδοξας ἡδαι*, adversus omnis generis hæreticos, *Πανοπλία δογματικὴ τῆς ὁρθόδοξης πίστεως*, ἥτοι ὁπωλοθῆκη δογμάτων, jussu Alexii Comneni ex Patrum scriptis contexta divisaque in titulos XXVIII. Laudatur ab Anna Comnena in Alexiade lib. XV. pag. 490. & qui multa ex eo repetit Niceta Choniata in thesauro Orthodoxæ fidei. Latine * vertit *Petrus Franciscus Zinus*, Veronensis ** Venet. 1555. fol. Lugd. 1556. 8. Paris. 1580. 8. & Tomo XIX. Bibliothecz Patrum Lugd. 1677. fol. Loca Græce produxit Petavius dogm.

* Non Græce, ut legas in Vosfii II. 27. de Hist. Græcis.

** In Cavei Hist. litteraria perpetua memoratur editio Venet. 1575. & Parisi 1556. 8.

dogm. Theol. Tom. I. pag. 125. 170. 172. 174. 175. 261. 293. 301. 368. 372. &c. edit. Parif. Cotelerius notis ad Tom. I. monumentor. Ecclesiz Græcz, Cangius in Glossario Græco, &c. Exstat opus Græce MS. in Bodlejana, Florentina & aliis Bibliothecis, ut in Cæsarea Vindobonensi aliquoties, è quibus unum Codicem ipsa Euthymii ætate scriptum putat Lambecius V. pag. 51. seq. de altero excerpta tantum continente vide III. pag. 168. de tertio & quarto V. pag. 52. Codicem Regium Parisiensem 2399. laudat Rich. Simon. Tom. I. Bibl. selectz pag. 49. & in multis à Zini versione differre testatur, propiusque huic convenire Codicem alterum recentiore in Collegio Jesuitarum Parif. Euthymium in concinnanda Panoplia a *Johanne Furno* adjutum tradit scriptor Græcus apud Allatium de consensu utriusque Ecclesiz pag. 643. qui illi Græculo fidem habendam esse pernegat.

Vir Clariss. Mich. Eneman, Svecus ex Oriente redux nec diu post eheu superiore Anno 1714. in patria, ut audio, defunctus inter alia secum attulit & mecum communicavit quod a Patriarcha Hierosol. Chrysantho (qui Dositheo ut Dositheus Nestario successit) dono acceperat Volumen typis impressum hoc titulo: Πανοπλία δογματικῆ Ἀλεξίου Βασιλείου Ἐ Κομνηνοῦ, περιέχουσα ἐν συνόψει τὰ τοῖς μακαρίοις καὶ Θεοφόροις Πατέραςι συγγραφήντα, ἐν τῶν ἡ δὲ διοικητικῆν ἀρεσκίαν ἔχουσα ΕΥΘΥΜΙΟΥ Μοναχῦ Ἐ Ζηγουδηνῦ (ita semper non ζιγαβ.) τειθέντα, ἐπὶ ἀνατροπῇ καὶ καταφθορῇ τῶν ἁεροβεβημένων δογμάτων τε καὶ διδασμάτων τῶν ἀβίων αἰρεσιαρχῶν, τῶν κακῶς καὶ τὴν ἱερῶν ἀντων Θεολογίας λυτήσαντων, ἀφωρθησῶ ἐπὶ τῶν εὐσεβεσάτων, ὑψηλοτάτων καὶ θεοσιβῆσι αὐθέντων καὶ ἡγεμόνων πάσης Οὐγγροβλαχίας Κυρίου Κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπαουραφάμπα, Βοιβόδα Ἐ Μπραγκοβάνου, τῶ ἐκλαμπροτάτων καὶ σοφωτάτων ὑπὸ αὐτῶ Κυρίου Κυρίου Στεφάνου Βοιβόδα τῶ Μπραγκοβάνου, ἔχουσα Ἐ πανιερωσάτων καὶ λογιωσάτων Μητροπολίτου Δεύστρας Κυρίου Κυρίου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, ἔχουσα τοῖς ἀναλώμασι νῦν πρῶτον τῆς ὑπόθεσις ἔχουσα τῶ πανιερωσάτων, λογιωσάτων καὶ θεοπροβλητῶ Μητροπολίτη Οὐγγροβλαχίας Κυρίου Κυρίου Ἀθίμου τῶ ἐξ Ἰβηρίας. Ἐπιμελεία καὶ διορθώσεις Μητροφάνου ἱερομονάχου Γεηροῦ Ἐ ἐκ Αὐδώνης. Ἐν τῇ ἀγκύρατῃ μητροπόλει τῇ ἐν τῶ ὀ Οὐγγροβλαχίας Τεργολόβου; ἐν ἔτει ἀπὸ Θεολογίας χιλιοσῶ ἐπτακοσμοσῶ δεκάτω. Κάσα μῆνα Μάιον. in fol 1710. foliis 804. Prefatio Athanasii ad Stephanum dedicatoria præmittitur.

M m m 3

Chry-

Chrysanthus Patriarcha Hierosol. è MS. Viennensi supplevit
quæ in MS. Orientalibus deficiebant, ut

είχες Ιαμβικούς προς βασιλέα Αλέξιον
πρόλογον μετ' εγκωμίων.

Observavit contra in MS. Viennensi titulum & caput totum
ὕμ. Φωτίου Πατριάρχου καὶ τῶν ἑκαταμύων Ρώμης, desiderari, quod
in omnibus Codicibus Orientalibus exstat.

Idem Chrysanthus Athanasio auctor fuit ut hanc panopliam ede-
ret, omisit vero proæ metu Turcarum non modo caput contra Sara-
cenos, sed & de SS. Trinitate quædam in primis statim titulus: Ve-
ritas scilicet ne essent qui ansam inde arriperent accusandi Græcos,
tit. in causa Cyrilli Lucaris fecere.

Post εἶχες jambicos in Alexium Comnenum sequitur prologus
cui hi versus præmittuntur;

Ἐν θυμῷ πόνημα καὶ μοιτροπέη
τῷ Ζηγαδινῷ δογματῶν πανοπλία
Ἀλεξίου τευχθεῖσα Κομητῶν γένος
Ἀνακτορῶν τῶν ἀπίστον ἐπὶ παλῶν.

Edit, Latinæ

- Part. I. tit. I. Τίτλος α'. συλλογικὴ ἀπέδηξις ὅτι εἶς ἐστὶ Θεὸς, καὶ ὅτι
καὶ λόγον ἔχει ὁμοίσιον ἑαυτῷ, καὶ πνεῦμα ὁμοίως ἀπέδη-
ξιον ὁ Τίος καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκ ἑκατηχρητικῶν
λόγων ἑ Νύσσης.
- Tit. 2. β' περὶ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Διακρινεμένη ἀμα-
καρτῶν ἐνωμένη Θεολογία.
3. γ' περὶ Θεῶν κοινῶς. Διὰ τὴν ἡγήσιν ὅτι ὁ Θεὸς εἰπὼν, ἢ Θεότησα, ἢ τὸ
θεῖον ἀπλῶς καὶ ἀπροσδιόριστος, τὰς τρεῖς ὑποστάσεις ἑ μίας
Θεότητος ἐνέφησε τῇ καθολικῇ τέτῳ προσηγορίᾳ.
4. δ' περὶ ἑ ἀκατέληκτον εἶναι τὴν Θεῖαν Φύσιν.
5. ε' περὶ Θεοφυμίας.
6. ς' περὶ τῆς Θεῖας δημιουργίας.
7. ζ' περὶ τῆς Θεῖας ἐνανθρωπήσεως.
8. η' κατὰ Ἐβραίων, ἐκ τῆς λογομαχίας εἶναι ἑ Νύσσης βιβλίου, ἑ
προσηγορευμένης Θεογονίας.
9. θ' κατὰ Σιμωνῶν ἑ Σαμαρείων, καὶ Μαριονῶν ἑ Ποιητῶν, καὶ
ἑ Πέρσων μάντων ἑ τῶν Μανιχαίων.

Edit.

Edit. Latinæ

- Tit. 10. ι Κατὰ Σαβελλιανῶν, ἔ ἀγίῳ Κυρίλλῳ.
 Tit. 11. ια Κατὰ Ἀρειανῶν, τῷ μεγάλῳ Ἀθανασίῳ.
 Part. 2, tit. 12. ιβ Κατὰ Πνευμαλομάχων. In Codice Collegii Jesuitar. Paris.
 & in latina Zini versione hic titulus inscribitur: πρὸς τῷ
 ἀγίῳ Πνεύματι. Ἰὴν μεγάλῳ Ἀθανασίῳ, ἐκ τῷ λόγῳ τῷ
 πρὸς τὸ ἐνσάρκῳ ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ.
 desc. 8γ. Φωτίῳ Πατριάρχῳ καὶ τῶν τῷ παλαιῆς Γάλλης, ὅτι ἐκ Πατρὸς
 μόνῃ ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀλλ' ἔχει καὶ ἐκ τῷ
 Υἱῷ. Exstat etiam in variis MSS. Europæ ut Cod. Ba-
 rocc. 85. & 101. & in Codice Regis Galliz * & Col-
 legii Jesuitar. Paris. licet in latina versione Zini hoc ca-
 put est omissum. Locum Græce producit Usserius
 de Symbolis pag. 25. ex Codice è Græcia allato, alia
 Petavius in dogm. Theol.
 Tit. 13. ιδ Κατὰ Ἀπολιναρίῳ.
 14. ιε Κατὰ Νεστοριανῶν.
 15. ις Κατὰ Μονοφυσιτῶν, ἔν ἀίρεσιάρχῳ ὁ ἀρχιμανδρίτης.
 16. ιζ Κατὰ Ἀφθαρτοδοκῆτων.
 17. ιη Κατὰ τῶν λεγόντων, ἔπαθεν ὁ Θεὸς Λόγος ἀπαθῶς.
 18. ιθ Κατὰ Σεργίῳ καὶ Πύρρῳ καὶ Πάυλῳ Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπό-
 λως, δογματιζόντων ἐπὶ Χριστῷ μίαν θέλησιν καὶ ἐνέρ-
 γειαν, οἱ καὶ Μονοθελεῖται λέγονται.
 19. κβ Κατὰ Εἰκονομάχων. Ex Gvil. Morelli editione Græcolat.
 Paris. 1562. hoc caput exstat in auctario Duczanῳ T.
 I. p. 725. & in Bibl. Patrum T. XI. Paris. 1654.
 20. κγ Κατὰ Ἀρειανῶν.
 21. κδ Κατὰ τῶν λεγομένων Παυλιανῶν. Photii libri IV. contra
 Paulicianos ἐν quibus Euthymius hoc caput concin-
 navit, exstant MSi Græce in Bibl. Johanneæ hujus
 Urbis Hamburgensis.
 22. κε Περὶ τοῦ Σταυροῦ, πρὸς τῷ ἀγίῳ βαπτίσματι, καὶ πρὸς τὸ μετα-
 λήψεως τῷ δεσποτικῷ σώματι καὶ αἵματι.
 23. κς Κατὰ Μασσαλιανῶν. Capita hæreseos Massalianorum ad
 quæ hoc titulo respexit Euthymius, Græce & Latine edi-
 ta sunt à Cotelerio Tom. 1. monumentor Græc. pag.
 302-307. & à Mich. le Qvjen Tomo 1. Operum Jo.
 Damasceni pag. 94. seq. Confer varias Lectiones Codi-
 cis

* Vide Rich, Simonis Bibl. selectam, Tom. 1, p. 51.

cis Barocciani in honoratissimi Collegæ mei Jo. Christoph. Wolfii Historia Bogomilorum pag. 12. seq.

Edit. Latinæ

Part. 2. tit. 24. n. 5

Κατὰ Βογομίλων. Hæc caput separatim ex Apographo Bodlejanæ Bibliothecæ, quod Jo. Fellus Oxoniensis Episcopus ex antiquiore Codice describendum curaverat, edidit eruditissq; animadversionibus illustravit laudatus Wolfius, in Historia Bogomilorum Witæb. 1712. 4.

δεστ. Παρά τιτλ. Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς πρὸς Μιχαὴλ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Βυλαγαίας Ἐπιστολῆς, ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῶν οὐκ ἐκκλησιαστικῶν συνειδήτων.

Tit. 25, *Titulus XXVIII*, contra Saracenos Græce ex codice Palatino, eum versione Jo. Jacobi Beureri Prof. Friburgensis & Frid Sylburgii notis prodiit in Saracenicis Sylburgii, Heidelberg. apud Commelium 1595 8. Exstat etiam idem titulus Græce & Lat. in Auctario Bibl. Patrum Ducaeno Tom. 2. pag. 292. Paris, 1624. fol & in Bibl. Patrum Paris, 1654. Tomo 12.

Index Scriptorum è quibus Euthymii Panoplia concinnata est, & qui in illa memorantur, compositus à me ad paginas Tom. XIX. Bibl. Patrum Lugd. collata Græca Terzobyssensi editione.

A Delphius Massatianus 217. H.
Ambrosius Episcopus Mediol. ἐκ τῆς κατ' Ἀπολλιναρίου λέγουσ. 187. D.
πρὸς Γερασιανὸν τὸν Βασιλέα. id.

Amphilochii Iconii Episcopi ἐκ τῆς πρὸς Εὐλείκιον Ἐπιστολῆς 187. C.
Anastasio Monachi Sinaitæ ἐκ τῆς βίβλου τῆς καλεωμένης Ὀδηγῆς. 166. C.
190. C.

Anastasio. Ἐκ τῶν ἁγίων Ἀναστάσιου, 161. H.

Aphtartodocetæ. 188. F.

Apollinaris hæreticus 152. G. 175. A. 188. E. infra in Timotheo.

Archimedis & Palamedis *μηχανήματα*. 6. B.

Aristoteles 47. C, 153. H.

Arithmetici 7.

Arius 60. F, Ariani 61. G, sqq.

Arme-

Armenii 202. E. titulus adversus Armenios in capita divisus erat, nam caput XIV. citatur 224. C. sed in editis capitum distinctio neglecta.

Asterius 188. E.

Athanasii locus 11. A. (in Græca Euthymii edit. omissus) alius 57. D. contra Valentinum 57. G.

ἐκ τῆς κτ' Ἀρμενῶν τῆς ἀρχῆς λόγος 61. G.

Athanasius tradit festum annunciationis celebratum VIII. Cal. April. 203. A.

Athanasii * ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τῆς περὶ τῶν γενεῶν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ τῆς ἰταλίας, καὶ ἐν Σελουκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας Συνοδῶν. 83. D.

κτ' Ἀρμενῶν ἀπολογία ὑπὲρ Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας 88. H.

περὶ τῆς ἐνοσίχθων ἐπιφανείας 78. ΧΡΥΣΘ 122. C.

Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα Ἐπίσκοπον Θερμοπόλεως περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος 122. E.

ἐκ τῆς πρὸς Μακεδονιανὸν Ἀπολιναριστὴν Διαλέξεως 152. G.

Epistola ad Jovianum Imp. supposita ab Apollinario 161. H.

ἐκ τῆς περὶ πίστεως λόγος 187. B.

κτ' τῶν λεγόντων μίαν σύνθετον φύσιν γεγονέναι τοῦ Χριστοῦ. 175. A. hæc latine tantum exstant in nova editione Athanasii Tom. I. p. 1275. seq.

εἰς τὸ, ἢ ψυχὴ μετὰ σὰρκα 188. G. πρὸς τὰς λέγουσας ὅτι ἐπαθεν ἀπαθῶς 190. F. ὅτι ἐπαθεν ὁ θεὸς ὡς ἠβλήσθη 191. A. ὅτι ἐπαθεν ὁ θεὸς λόγος σαρκί 191. C.

Basilii 49. A. 217. F. ex Epistola ad Gregorium Nyssenum 12. C. ἐκ τῆς περὶ πίστεως λόγος 11. F. (in Græca Euthymii edit. omissum)

ἀποκεφαλαίωσις δεκάτη πρὸς Ἀμφιλόχιον 12. F. ἐκ τῆς 100. C. λόγος β' εἰς Ἑξαήμερον 58. A.

ἐκ τῆς α' λόγος τῶν πρὸς Εὐνόμιον ἀντιρρητικῶν 90. B.

β. 91. H. δ. 95. H. 127. G. γ. 141. G.

ἐκ τῆς πρὸς Μάξιμον τὸν Φιλέσσοφον Ἐπιστολῆς 99. E.

ἐκ τῆς πρὸς Κατονικῆς Ἐπιστολῆς 99. F.

ἐκ τῆς πρὸς Εὐστάθιον τὸν Ἀρμένιον Ἐπιστολῆς κατὰ τῶν ὑποπλευρομένων Ἀρμενίων 100. A. 141. E. πρὸς τὰς λέγουσας ὅτι

Νηη

πολ-

Libri 5ti Pars Tertia.

* Nota ex hoc Euthymii opere posse nonnulla emendari, alia restitui quæ Græce desiderantur in editis Athanasii editionibus, etiam præclara Montfauconiana.

- πολλάκις γέγραπται περὶ τῆς καὶ Πατρὸς, περὶ δὲ τῆς Πνεύ-
 ματος ἐν τῷ βαπτίσματι μόνον 130. B. ἐκ τῶν πρὸς Ἀμ-
 φιλόχιον τριάντοια κεφαλαίων 213. H. κεφάλαιον θ'. 130. G.
 ι. 131. B. ιβ'. 132. A. ιγ. 132. C. ιδ. 132. E. ις' 133. C.
 ιθ'. 134. F. κ'. 135. D. κί. 137. C. κβ. 135. G. κβ. 136. C.
 κγ. κδ. 136. F. κς. 138. α. κζ. 139. A. κη. 139. H.
 ἐκ τῆς πρὸς Σαζοπολίτας Ἐπιστολῆς 187. C.
 Basilius Medicus Bogomilorum auctor 220. F.
 Bogomili 220. seq.
 Carpocrates 67. A.
 Chrysothomus tradit festum Annunciationis celebratum VIII. Cal.
 April. 203. 8.
 Chrysothomi ἐκ τῆς πρὸς Ἀκάκιον Ἐπιστολῆς 187. D.
 ἐκ τῆς εἰς τὸν λησὴν λόγου 187. E.
 ἐκ τῆς βίβλου πειρασμοῦ τῆς περὶ ἀκαταλόγητον λόγου 34. A.
 εἰς τὸ, ποιῶσιν ἄνθρωπον 109. A.
 ἐκ τῆς βίβλου τῆς πειρασμοῦ τὰς κ' τῶν Ἰουδαίων λόγου.
 52. C.
 ἐξηγήσεις εἰς τὴν βίβλον τῆς Γενέσεως 56. D.
 ἐκ τῆς εἰς τὸ. Πάτερ, εἰ δυνατὸν, παρελθίτω 59. E.
 ἐκ τῆς εἰς τὸ μουσικὸν δάπτειν ἐμφροίας 59. F.
 εἰς τὰς μάγας 59. F.
 εἰς τὸ. ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἀέρα καὶ τὴν γῆν.
 59. G.
 εἰς τὰς πέντε ἄρτους 60. B.
 εἰς τὸ. πᾶσα φυτὰ ἢ ἢ ἐφύτωσεν ὁ Πατὴρ μου 60. C.
 εἰς τὸ, ἔλαβε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπλασεν
 109. A.
 εἰς τὸ, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος 109. B.
 εἰς τὸ, πάντα δι' αὐτῆς ἐγένετο 110. E.
 εἰς τὸ, ὃ ὡν ἐν ταῖς κόλποις τῆ Πατρὸς 110. G.
 Concilii VII. Acta de imaginibus. 200. G.
 Cyrillus Alex. 188. H. 193. E. Nestorio repugnans 47. E. 190. D.
 Ejus ἐκθεσις πίστεως 18. A.
 ἐκ τῆς πρὸς τὰς Δεσπόνας προσφωνητικῆς 160. D. 165. G.
 171. G.
 ἐκ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα Θεοδοσίον προσφωνητικῆς 60. F.
 158. H.

- ἐκ τ' εἰς 7ὸ κζ' Ἰωάννην Ἐυαγγέλιον ἑρμηνείας 61. C. 110. H. 115. D.
 118. G.
 ἐκ 7ῆ πρὸς Τριᾶδ^Θ λόγος. 111. H. 116. E.
 ἐκ 7ῶν πρὸς ἐνώσεως χολίων 169. E.
 ἐκ 7ῆ β' εἰς Θεσαυρῶ 112. D. 118 F. Ex Thesauro Cyrilli
 de Divinitate Spiritus S. ποράδην κατ' ἐπιλογὴν collecta.
 149. C. ex eodem thesauro contra Nestorium 162. seq.
 ἐκ ε' α. 115. G. 117. C. ἐκ εἰς κεφαλαιῶν τῶν ἀβελίων 7ῆ θησαυρῶ.
 — — — — — ε' 117. C. 5'. 117. F. 9. 118. H. α. 121. E.
 ἐκ τῶ πρὸς ἐνανθρηπῆσεως λόγος 158. A. 160. G. 171. E.
 ἐκ τῶ κζ' πύσιν καὶ ἀπόκρισιν λόγος 166. F.
 ἐκ 7ῆ πρὸς Ἀλεξάνδρου πρὸς Φωτηρικῶ λόγος 187. F. 189. E.
 ἐκ 7ῆς β' πρὸς Σάκκον Ἐπιστολῆς 187. E.
 ἐκ 7ῆς πρὸς Ἀλεξάνδρου ὁμιλίας 189. E.
 ἐκ τ' πρὸς ἐνὸς 7ῆ ὁμιλίας 170. B.
 ἀναθεματισμός 5', 7'. 170. D.
 ἐκ τ' πρὸς Νεστόριον Ἐπιστολῆς 170. E.
 — — — — — Ἐυλόγιον — 170. H.
 — — — — — Ἀκρίκιον — 171. A. 189. G. πρὸς τῶ ἀποπομπαίς.
 — — — — — Ἰωάννην 7ῆν Ἀντιοχία 171. F.
 ἐκ τῶ πρὸς 7ῆς πρὸς βυτιῶν καὶ Διακόνων λόγος 172. C.
 ἐκ τ' ἑρμηνείας εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους 187. F.
 ἐκ τ' ἑρμηνείας τῶ ἀγία συμβόλων 162. A.

Diodorus 188. E.

Dionysius Areopagita 24. B. 193. D. πρὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς
 ἱεραρχίας 40. A. πρὸς τῆς ἡρανίς ἱεραρχίας 40. B.

ἐκ τῶ περὶ ἠνωμένης καὶ ἀνωκερμένης Θεολογίας 10. B. D.
 39. F.

ἐκ 7ῆ πρὸς θείων ὀνομάτων 10. B. 36. C. 39. E. ἐκ τῶ πρώτου,
 64. H. δεύτερου. 67. G. τρίτου 75. A. πέμπτου 63. A.

ἐκ τῶ πρὸς τελείων καὶ ἐν^Θ, κεφαλαιῶν 17'. 10. C.

ἐκ τῶ πρὸς μουσικῆς Θεογνωσίας 10. D.

ἐκ 7ῆ πρὸς Γάϊον Θεραπειῆν Ἐπιστολῆς 39. G.

ἐκ τῶν Θεολογικῶν σοικηώσεων 40. A.

- Diofcorus 175. A. 176. H.
 Echarius Armenius, Mandacunes 202. E.
 Epicurus, Epicurei 7.
 Eunomius 60. F. 90. B.
 Evodius Monachus aduersus Saracenos 219. F.
 ὁ περὶ Ἑσάβων Ἀρειομαϊται 64. E.
 Eutyches 175. A. 176. H.
 Flavianus Antiochiz Episc. 217. H.
 Geometrz 7.
 Germanus CPol. Patriarcha 200. G.
 Gregorius Antiochiz Episc. 190. D.
 Gregorius magnz Armeniz Episc. 204. B.
 Gregorii Thvmaturgi ἐκ τῆς κτ' μέρους πίστεως 187. B.
 Gregorius Theologus 6. G. 47. A. C. 188. G. 190. D. E. 200. F. 219. C.
 ὁ ἐν Θεολογία μέγας 6. H.
 ἐκ τῆ β' περὶ Θεολογίας λόγῳ 7. C. 8. A.
 ἐκ τῆ εἰς τὰ ἀγία Φῶτα λόγῳ 7. G. 8. A. 14. F. H. 38. B. 40.
 F. 147. A.
 ἐκ τῆ περὶ τῆς λόγῳ α' 13. A. 100. D. β'. 36. E. 40. G. 103. E.
 187. C.
 ἐκ τῆ λόγῳ τῆ περὶ δόγμασι καὶ κατὰ δόξαις Ἐπισκόπων 13. C.
 105. D.
 ἐκ τῆ λόγῳ γ' εἰς Ἑρώνα τὸν Φιλόσοφον 13. F.
 ἐκ τῆ εἰρητικῆ λόγῳ β'. 14. C. 107. A.
 εἰς τὰ γενεθλια τῆ Χρῆστῆ 14. F. 30. B. 37. F. 38. B. 40. C. G.
 ἐκ τῆ περὶ ἑκκλησιαστικῆ εἰς τὸ βασιλεῖμα 15. A. C. 40. H.
 214. C.
 εἰς τὸν κατὰ πλὴν τῶν Αἰγυπτίων Ἐπισκόπων 15. D.
 ἐκ τῆ πρὸς Ἀρειανὸς καὶ εἰς ἑαυτὸν 16. D.
 εἰς τὴν ἐν Ἐπισκόπων παρουσίαν 16. F.
 ἐκ τῆς πρὸς Κληδόνιον 187. C. πρώτης λογουδῆς Ἐπιστο-
 λῆς 40. G. 154. A. δεύτερας 148. A. 155. F.
 ἐκ τῆς πρὸς Νεκταρίου 156. A.
 ἐκ τῆ εἰς τὸ Πάρα β' λόγῳ 40. G. 107. D.
 περὶ τῆ ἀγία Πνεύματι 17. C. 143. B. εἰς τὴν Παθη-
 κωσὴν 147. A.

περὶ τῆς ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς ἐπιτομαῖς 33. D.
ἐκ τῆς μεγάλου ἀπολογητικῆς 33. F.
in laudatione Casarii fratris 193. G.

Gregorius Nyssenus

ἐκ τῆς βιβλίου τῆς λογομαχίας Θεογονίας 7. F. 49. A.
ἐκ τῆς λογομαχίας ἐναντὶ τῆς Νύσσης, καὶ καλεσμένης Θεογονίας
58. D.
ἐκ τῆς κατηχητικῆς λόγου 8. B. 38. D. 40. H. 215. H.
ἐκ τῆς πρὸς Ἀβλάβιον λόγου 17. E.
πρὸς Ἐυάγγελιον Μοναχὸν, περὶ Θεότητος 17. G.
ἐκ τῆς β' λόγου τῆς πρὸς Συμπλάκιον ἐπιτ. γ' 107. G. 148. A.
ἐκ τῆς λόγου τῆς περὶ Θεότητος γ' καὶ Πνεύματος 108. E.
148. D.
ἐκ τῆς περὶ προσευχῆς γ' λόγου 148. F.
ἐπιτ. βασιλείας 148. G.
ἐκ τῆς πρὸς Ἐυσάθειον καὶ τῶν Πνευματομαχῶν 149. A.
ἐκ τῆς λόγου πρὸς Θεόφιλον τῆς Ἀλεξανδρείας 156. B.
ἐκ τῆς πρὸς Ἀπολλάριον ἀντιρρητικῆς λόγου 156. C. 187. D.

Damascenus 74. F. 189. B.

Gajanus five **Cajanus Alexandrinus** 188. F. **Cajanistax** ibid,
Iconomachi 200. G.

Joannis Damasceni locus 20. D. 216. E. συλλογικὴ ἀπόδειξις
quod sit DEUS 9. D. ὁμοδογματικὴ ἀπόδειξις 10. A.

περὶ ταυτῶν 213. C. ἐκ τῆς β' λόγου 22. E.
κεφάλαιον α' 35. F. β'. 35. H. ια'. 29. C. ιγ'. 29. F. κβ'. 201. H.
κβ'. 60. H. ξς'. 44. F. 181. D. ζη'. 44. H. ξθ'. 182. H. ο'. 45. C.
σα'. 45. H. οβ'. 182. E. σγ'. 183. A. οδ'. 183. B. σα'. 46. C. 184. C.
σε'. 174. A. οζ'. 198. B. ση'. 198. C. οθ'. 199. A. π'. 183. F.
πα'. 199. B. πβ'. 161. E. 199. D. πγ'. 199. F. πδ'. 46. D.
πε'. 121. H. (latina. XCV.) πς'. 174. F. υ'. 184. D. υβ'. 189. B.
υγ'. 182. H. υδ'. 46. F. υε'. 174. G. υς'. 184. A.

de Sabbato locus 55. F. 214. H. de circumcissione. 57. A.

- Contra Judzos differitur p. 49. seq.
 Julianus Halicarnasseus 188. F. Julianista. ibid.
 Julius Romæ Episc. 190. D. Epistola ad Dionysium ab Apolinario
 supposita 161. H.
 Justinus Philosophus & Martyr ἐκ τῆ περὶ πίστεως λόγος 187. B.
 Leontius Episcopus Cypri. Locusejus contra Judzos 54. H.
 Leontii Byz. ἐκ τῶν λ' κεφαλαίων τῶν κ' Σεβήρων 185. B. ὅσα βλασ-
 φημί Σεβήρων καὶ οἱ κατ' αὐτὸν Μονοφυσῖται κ' τ' ἐν χαλκη-
 δόνι συνόδῳ 187. G.
 Manes Persa 57. C.
 Manichæi 57. C. 59. F. G. 80. H.
 Marcion Ponticus 57. C. 59. F. G.
 Massaliani 217. G.
 S. Maximi loca 19. C. 38. G. 175. A.
 ἐν τῷ ἑρμηνείας τῶν Πατέρων ἡμῶν 19. H.
 ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῆ περὶ τῆ ἑρθῆς ὁμολογίας λόγος 43. F.
 κατὰ Εὐλυχῆ καὶ Διοσκῶρος 176. H.
 ἐκ τῆς λόγος τῆ ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἢ διαίρεσις εἰσάγει κ' τὸν ἴδιον οἷς
 ἐπιλέγειται 177. D.
 περὶ τῆ ῥήσεως τῆ ἀγίας Κυρίλλου τῆ πρὸς Σικαντὸν κλημῆτος
 Ἐπιστολῆς 177. G.
 ἐκ τῆ πρὸς Θαλάσιον ζβ' ἀποκρίσεως 179. C.
 ὅτι βλάσφημον τὸ λέγειν τὸν Χριστὸν μίαν ἀπλῶς φύσιν 180. A.
 περὶ τῶν δύο τῆ Χριστῆ φύσεων 179. F.
 περὶ τῆ ἐν δύο φύσεσι Φωτῆς 180. E.
 περὶ σωθῆντος ὑποστάσεως 180. F.
 λύσις τῆ ἀπειρίας Σεβήρων 181. A.
 ἐκ τῆ ὅτι ἐκ ἔργων οἱ Πατέρες ἐπὶ Χριστῆ ποσότητι γνωμικῶν θε-
 λημάτων, ἀλλὰ φυσικῶν 191. H.
 ἐκ τῆ ἴσως τῆ πρὸς Νικανδρὸν (Ἐπίσκοπον 179.) Ἐπιστολῆς
 129. G.
 ἐκ τῆ πρὸς Νικανδρὸν τὸν Κύπριον, καὶ τὰς κ' Σιμελίαν ἡγε-
 μῶνας ἢ μονάζουσας 193. H.

- πρὸς τῶν δύο Θελημάτων ἕ ενός Χριστοῦ 194. E.
 εἰς τὸ, Πάτερ εἰ δωμαλίον 196. B.
 ἐκ τ' πρὸς Πύρρον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Διό-
 λεξικ. 196. E.
 πρὸς τὸς λέγοντας ὅτι μίαν ἔ Χριστῷ χερὶ λέγουσιν τὴν ἐνέργειαν
 κατ' ἐπικράτειαν 197. H.
 πρὸς τὸς λέγοντας, ὡσπερ ὄργανα καὶ τῶ κινῶνται μία ἐνέργεια,
 ἔτω καὶ ἀνθρωπότητι 198. A.

Melitonis Sardenfium Episcopi locus, ὁ Θεὸς πένονθαι ὑπὸ δεξιᾶς
 Ἰσραηλιτιδῶν 190. D.

Monophysitæ 175. A. 202. F.

Monothelitz 191. H.

Nestorius 47. E. 188. E. Nestoriani 162.

Nicephorus CPol. Patriarcha 200. G.

Origenes 203. E.

ἐκ Διεφύρων Πατέρων 22. F. 46. F. 55. E. 184. E. 200. B. incertus
 contra Aphtartodocetas 189. D.

Paulus CPol. Monothelita 191. H.

Paulus Samosatensis 59. F. 71. B.

Pauliciani Manichæi 204. F.

Petri Fullonis additio ad Trisagium 203. D.

Photinus 188. E.

Photius CPol. contra Manichæos sive Paulicianos 204. F. Ejusdem
 de VII. Conciliis Oecumenicis, ex Epistola ad Michaëlem Bul-
 gariz Principem 232. E. contra Latinos de procesfione Spi-
 ritus S. τὸ γ', in Græco, nam latinus interpres hoc caput præ-
 termisit.

Phyfici 7.

Polemo Apolinaris discipulus, infra in Timotheus.

Pyrrhus Monothelita 191. H.

Saraceni 228. seq.

Sabelhūs 61. C. Sabelliana hæresis 217. H.

Saraceni 228. seq.

Sergius Monothelita 191. H. Armenius, 204. B. C.

Severus Eutychianus 187. F,

Simon Magus 57. C.

Synchytici 176. H.

Synodus I. Oecumenica ἀπὸ τῆς ἐκθίσεως κτ' Πάουλ τῆ Σαμοσαίτης.
187. B. Chalcedonenfis 188. B. 202. E. Synodus Septima
pro imaginibus 200. G.

Theodorus 188. E.

Theopaschitz 189. E. 190. E. 201. H.

Οἱ τὰ πρῶτα ἀποστολικά τακτικά σωτήρια 6. E.

Theodorus Studita 200. G.

Τιμὸς Ⓞ ὁ μαθητῆς Πολέμων Ⓞ μαθητῆ ἀπολαρίας, ὁ ἴσιν πίνακα τῶν
λόγων ἀπολαρίας σωτήριας 161. H.

Valentinus Hæreticus 57. G. 59. F. G. 67. A.

II. Κατὰ τῶν τῆς παλαιᾶς ῥώμης ἤτοι ἰταλῶν κεφάλαια β, δη-
λῶτα ὡς ἐκ τῆ κβ ἐκπεριέχεται τὸ ἅγιον πνεῦμα. *Adversus veteris
Romæ affectus sive Italos capitulum XII, demonstrantia non ex Filio procedere Spiritum S.* MSS. in Bibl. Regia Paris. Vide Allatum de Consensu pag.
642. Nicolium sive Arnaldum in perpetuitate fidei Eccles. Catholice
de S. Eucharistia Tom. 1. cap. 12. pag. 167. Sed & Rich. Simonem
Tom. 3. Bibl. Criticæ pag. 98. seq. qui hoc scriptum in Cod.
Reg. 2995. negat differre ab iis, quæ in Panopliæ Codicibus Græcis ti-
tulo XIII. de hoc argumento Euthymius dixerit.

III. Ἐλεγχ Ⓞ καὶ θριάμβ Ⓞ τῆς βλασφημίας καὶ πολυμῶν
αἰρέσεως τῶν αἰθίων Μασσαλιανῶν, Ἰων καὶ Φενδαϊτῶν καὶ Βογομίλων καλα-
μῶν καὶ Εὐχισίων καὶ Ἰνδυσιατῶν καὶ Ἐγκρατισίων καὶ Μαρκιωνιστῶν. *Visto-
ria S. Triumphus de impria S. multiplici execrabiliū Massalianorum scela, quæ
S. Phundaitæ S. Bogomilæ, necnon Encbitæ, Enthusiastæ, Encrasiastæ Marcio-
nita appellantur, una cum XIV. Anathematismis hæresi eorum oppositis.*
Ex codice Vindobonensi, in quo velut appendix Panopliæ legitur,
edidit Græce, versionemque ac notas addidit *Jacobus Tollius* in in-
signibus itineris Italici, Trajecti ad Rhenum 1696. 4. pag. 106-125.
Primos tres anathematismos Græce vulgaverat *Lambecius III.*
pag. 171.

IV. Epi-

IV. *Epistole* variz qvz MSS. supersunt, ut adversus *Rhynchaitas*, (al. *Rhynclaginitas*) sive Bogomilos, CPoli missa in patriam suam, Lambec. V. pag. 38. & 134. Incipit: *Βάλομαι ἡμᾶς, ἀδελφοί μου,* & altera steleleutica contra *Armenios Theopascbitas*, id. V. p. 127. Incipit: *Ἐπειδή περ' εὐτυχῆς καὶ Διόσκου*.

V. *Διάλεξις* *Ἐυθυμίου μοναχῆ καὶ Σαρακηνῆ φιλοσόφου πρὸς πίστιν, γενομένη ἐν τῇ πόλει Μελιτηνῆ. Disputatio cum Samoceno Philosopho, de fide*, habita in Urbe Cappadociæ Mehtene. MS. Lambec. IV. pag. 206. Incipit: *Πῶς ὁμολογοῦτε πολυθεῖαν.*

VI. *Μονωδία ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆ ἀγιωτάτης Θεσσαλονίκης, κερὶν Ἐυσαθίου, μετὰ τινος ἡμέρας τ' αὐτῆ τελούσης. Oratio elegans ac disertata in obitum Eusebii Thessalonicensis Archiepiscopi*, dicta paucis ab ejus obitu diebus. Hæc MS. exstat cum Monodia Michaëlis Choniataz in eundem Eustathium in Bibliotheca Bodlejana, testaturque in illa Euthymius se tenere multos fascēs Epistolarum manu Eustathii scriptarum plenarumque rebus pulcherrimis, & vitia atque errores castigantium, *Φακέλλες πολλὰς τῶν Ἐπιστολῶν σοφίᾳ περὶν ἐμπειροτιστάς, καὶ κακίαν ἀπασαν σηλιτεύσας.*

VII. *Commentarius in omnes Psalmos Davidis, & in X. sacra Scriptura Cantica*, Græce nondum prodit, licet hoc legas apud Caveum, Crovzum aliosque. MS. exstat in Bibl. Bodlejana Cod. Barocc. 122. in Regia Parisiensi aliquoties & Coislina, in Vaticana quocq. Fuit & in Bigotiana, & in Bibl. Isaaci Vosii ex cujus Codice præfationem in Psalmos lectu dignam Græce & Latine vulgavit Stephanus le Moyne in Variis sacris pag. 150-210. sed hinc inde hiantem lacunis, quas ex MSS. Codicibus Patricii Junii & Christiani Ravii supplevisse se omnes unica excepta scribit paralipomenis ad Caveum Colomesius. Idem ex MS. Regio Paris. 2400. fecisse se testatur Rich. Simon Tom. 2. Bibl. selectæ pag. 48. Locum Græce ex Euthymii in Psalmos Commentario producit Pearsonius ad Symbolum Apostolicum pag. 420. edit. latinæ. Versio Latina *Philippi Sancti* Brugnatenis Episcopi, post auctoris mortem à Paulino Turchio Ord. Prædicatorum vulgata dictaque Clementi VII. Pontifici, primum prodit Veronz 1530. fol. falliturque Gesnerus qui scribit Euthymium solum in septem Psalmos Veronz excusum esse, cum in omnes Psalmos & Cantica Bibliorum

lucem illo anno Veronæ viderit. Recusa inde sæpius est Parisiis 1543. 1547. 1560. 8. Venet. 1568. 8. Lugd. 1573. 8. & in Bibliotheca Patrum edit. Lugd. Tomo XIX.

VIII. *Commentarius in quatuor Evangelia*, ex Chrysofomo & aliis priscis Patribus non sine iudicio delectus. Hoc quoque eximium opus necdum Græce lucem vidit, licet id affirmant viri docti Caveus, Elias du Pin, atque alii. Latine è præclaro Codice Bibl. Cœnobii Deiparæ Virginis Gvadalupeñsis Ord. D. Hieronymi in regno Castellæ, transtulit Jo. Hentenius, accuratior Zino, Sauloque interpres, cujus versio prodiit primum Lovanii 1544. fol. recusa Parisi. 1547. 1560. 1602. 8. & in Bibliotheca Patrum Tom. XIX. edit. Lugd. Duos Codices MStos Græcos hujus Commentarii similibus quædam Hentenius in suo reperit scholiis instructos in Bibl. Regia Parisiensi evolvisse se testatur Rich. Simon lib. 3. Historiæ Criticæ Novi Test. cap. 29. in quorum altero Mazariniano, sed recentioris manus scripturâ Nicetæ tribuitur, quod non magis credibile quam eorum conjectura qui vel Occumenio vel Ammonio nescio cui vel Theophylasto adscribere voluerunt. Plura loca Græce ex hoc commentario producit Simonius, tum hoc capite tum lib. 1. p. 120. 145. & lib. 3. pag. 84. & magni eum facit inprimis, assentiturque Maldonato, qui ad Matth. XVII. 8. Euthymium in verborum proprietatibus observandis diligentissimum esse observavit. Inter scriptores è quibus aurea Thomæ Aquinatis Catena in Evangelia collecta est, Euthymii nomen in recentioribus quibusdam editionibus additum, in antiquioribus & in Romana Anni 1670. desideratur. Vide Simonis Hist. Criticæ Novi Test. lib. 3. p. 409. & 473.

IX. *Commentarius in Epistolas Pauli*, itidem ex Chrysofomo & aliis Patribus studiosè collectus, quem Romæ MS. Græcè servari pridem Gesnerus scripsit. Ex commentario Euthymii in Epist. ad Timotheum nonnulla affert Allatius pag. 196. de interstitiis ordinum apud Græcos. In Codice MS. Vindobonensi libri primi panopliæ Euthymianæ sequitur Hypothesis Epistolæ ad Romanos, forte quam Euthymius suis in Paulum commentariis præmiserat.

X. *Commentarius in Epistolas Catholicas*, quem Græce MS. in Bibl. Joannis Sambuci existisse ex Simlero Caveus annotavit.

XI. Euthymii aureum libellum *de præceptis Apostoli* (Pauli) laudat Nicolaus Comnenus in prænotionibus Mytagogicis p. 3. 26. &c.

Alii Euthymii.

Euthymius *Monachus* Origenista, cujus meminit Hieronymus Epist. 43. ad Ctesiphontem contra Pelagianos.

Euthymius *Abbas* 20. Jan. A. C. 473. defunctus, cujus vitam ab Anonymo scriptam Græce & Latine edidit Cotelerius Tom. 2. monument. Aliam scriptam à Cyrillo Scythopolitano vulgavere Benedictini in Analectis Græcis. Compendium latine exstat apud Bollandum 20. Januar. Ab hoc Euthymio dicta *Βιογραφία Ἱεροῦ* tribus libris, quorum primus vitam Euthymii, secundus S. Sabæ, tertius S. Joannis Silentarii complectitur. Vide Mich. le Quien ad Damascenum T. 2. pag. 879. & Lambecium VIII. pag. 306.

Euthymius presbyter, ad quem S. Chrysostomi Epistolæ.

Euthymius Theodori Studitæ frater sæculo VIII.

Euthymius *Episcopus* Madytensis, *Taumatargus*, cujus vitam Georgius Cyprinus scripsit. De hoc Acta Sanctor. XVIII. Aprilis Tom. 2. pag. 583.

Euthymius *Monachus*, Simeone Metaphraste antiquior cujus sermo in dedicationem templi S. Virginis in Chalcoopratis memoriz zone Mariæ & fasciarum Domini dicati exstat latine versa apud Surium ad 31. Augusti.

Euthymius *Syngelus*, *Patriarcha* CPol. ab A. C. 906. ad 911. Euthymii hujus Monachi Syngeli Canon pœnitentiæ exstat in Evchologio Goari pag. 871.

Euthymius secundus *Patriarcha* CPol. ab A. C. 1410. ad 1416. Epitaphium ejus vide apud Cangium glossario Græco in *παιῖν*.

Euthymius *Mercator*, cujus mentio in Procopi Gazzi Epistola IX. Idem forsitan cujus Æneas Gazzus Epistola prima meminit.

Joannes Livenejus qui *Andronici Comneni* dialogum adversus Judæos vertit, refert se à Sirleto Cardinale, cujus MSto Codice Græco usus fuerat, accepisse, illum dialogum non scriptum ab ipso Comneno, sed ejus jussu ab Euthymio fuisse elaboratum. Hinc credibile est Menagium in eam venisse sententiam, ut in Historia Mulierum Philosopharum pag. 42. Euthymium Zigabenum

num referret ad initia decimi quarti a nato Christo sæculi, hoc enim tempore Andronicus iste Comnenus vixit. Sed Euthymium Zigabenum constat æqualem fuisse temporum non Andronici Comneni sed Alexii Comneni, quos duos Sirletus videtur inter se confudisse, atque adeo illud totum tanquam verisimile de Euthymio fuisse suspicatus. Certe si non mera illa fuit Sirleti suspicio, sed idoneo teste hoc ejus pronunciarum nititur, necesse est juniorem fuisse Euthymium qui Andronici Comneni nomine dialogum illum scripsit.

De NICETA CHONIATE, qui in Thesauro Orthodoxæ Fidei non modo Euthymii exemplo, quem etiam in multis est secutus, Hæreticos impugnavit, sed etiam ad historiam illorum spectantia ex Epiphanio aliisque plura retulit, dixi in volumine superiore sexto cap. 5. pag. 418. seq.

Ex illis qui brevius tantum Hæresium veterum memoriam attigerunt, primo loco memorare licet JOSEPHUM scriptorem ὑπομνηστικῶν, in cujus capite CXXXIX. ad quæstionem, πόσαι αἱρέσεις κτ' ἡ Ἐκκλησιαστικῆς πίστεως ἐπαπέστησαν; memorantur Ἡρώδιανοί, Θουδιανοί Λυγυπῆς μάγιστροί. Συμμωνιανοί. Ἐβριωταῖοι (καὶ ἔτι κτ' τῶν Ἀποστόλων χρόνους γεγονόσιν, πλῆθος ἐρημηνούμενοι διὰ τὸ πᾶσι τὴν πίσω πλῆξασθαι, τὰ δὲ σωματικὰ νόμιμα Μωυσέως ἐπιτελεῖν ἐπιβουλοῦντες τῆς πίστεως. Ἐστὶ καὶ ἄλλοι Ἐβριωταῖοι, οἱ καὶ Παζυραῖοι καλεῖσθαι, ἵνα αὐτὰ μὴ πᾶσι τὰ Μωυσέως νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἀσκησόμενοι, ἔμην τὸν Κύριον ἡμῶν τὸν Χριστὸν Θεὸν λόγον προῦπαρχοῦντα εἶναι Θεὸν καὶ Θεὸν ὑπὸν ἀξίωτες, ἀλλὰ ἀνθρώπων ἰμῶν ἢ Θεὸν ἡξιοῦμεν.) Μανανδριανοί, Σατορηλιανοί, Βασιλειδιανοί, Νικολαῖται. Γνωστικοί. Οφίται. Καϊαντοί Σηθίται. Καρποκρατιανοί. Κρηθιανοί. Ουαλεθιανοί. Πτολεμαῖοι, (ἀπὸ Ουαλεθίου Πτολεμαίου τῆς Ἀλεξάνδρου, συζυγίας αἰώνων τῶν λ' ἢ Ουαλεθίου αἱρέσει προσήγαγα.) Σκενδιανοί. Ηρακλεῖοι. Μαρκόσιοι. Κολοβαρσίοι. Κερδωνιανοί. Μαρκωνισαί. Λυκωνισαί. Ἀπελλιανοί. Τατιανοί. Φερύγιοι. Πεπυθιανοί. Τεσσαρες και δεκατῆται. Ἄλογοι. Θεοδοσιανοί. Ἀρτεμιανοί. Μελχισεδεκιανοί. Ναυαῖοι. Σευηριανοί. Βαρδισαῖται. Ἐλοκσιανοί. Βηθλιανοί. Ουαλεῖοι. Σαβίλλιοι. Ριγίνοιοι. (αἰχροποῖοι, καὶ τῶν σωφροσύνην ἔτιμῶσιν, ἀποχρώμενοι τῆ σαρκί. ἀλλ' ἐκ ἰσῶν ἔτιοι Ἀλεξανδρείας Ριγίνοιοι καὶ Ἰδαμαντίοι.) Ριγιανισαί. (ἔτος ἰσῶν ὁ καὶ Ἰδαμαντίου, σωματῶν ἀνάστασιν ἀθεῖα, εἰς ἀλληγορίας ἀτόπως τὰς γραφὰς ἐστρεψῶν, ἀπὸ τῆ Ἑλλήνων Φιλοσοφίας ἐλθῶν, τὸν δὲ Ἑλληνισμὸν

μόν ἐκ ἀποστήσας, τρισκαίδεκα αἵρέσεις ἦν Ἐκκλησία ἐπιστήγασε.)
 Παυλιανὸν, Μανχαιοὶ, Ἰεραῖται, Μελιτιανὸν, Ἀδαμαιοὶ, Μαρ-
 κελλιανὸν, Ἀρειανοὶ, Ἡμετέριοι, Φωτιστιανὸν, Ἀστειανοὶ, Ἀρειανὸν,
 Μακεδονιανὸν, Ἀνδρωπομορφῆται.

Caput CXL. Ποῖα αἵρέσεις ἐστὶν Ἰουδαίους γυγόνασι;

Φαρισαιοὶ ἑρμηνευόμενοι πεχωρισμῶν ἢ ἀφωρισμῶν. ὡς τὰ
 Φυλακήρια καὶ καθαρμῶν καὶ βαπτισμῶν ἑστῶν καὶ πινάκων ἀρχολύβωροι.

Σαδδουκαῖοι ἑρμηνευόμενοι δίκαιοι, νεκρῶν ἀνάστασις ἀρνήθηται
 Ἀγγέλους εἶναι ἐλέγξασθαι ὑπὸ Πνεύμα ἁγίου, ἢ πνεύματα ἁγία ἢ ὅλους
 ἀνθρώπων, καὶ ἴην ἀπὸ σώματος ἔξωθεν ἢ κρῖσι τῶν πεπραγμένων
 ἀνθρώπων.

Ἑσσηνοί, ἀκριβεῖς ὡς τὰ νόμιμα, γάμους ἀπέχουσι καὶ παιδοποιίας,
 καὶ σωμαλλαγμάτων καὶ προόδων τῆ ἀνοήτου ἐπιτυχίας.

Ἔστι ἡ καὶ ἄλλο γένος Ἑσσηνῶν, ἡ μὲν νόμιμα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις
 ἀκριβεῖς, γάμους ἡ καὶ παιδοποιεῖται ἢ ἀρνήθηται, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων
 κατὰ γνώσιν, ὅτι ἴην ἔστι γένος Ἀριστοχρῆ ἀπὸ δέμυσι.

Ἐσσηνοὶ ἡ καὶ πέμπτη παρ' αὐτοῖς Ἰούδα ἔστι Γαλιλαῖα αἵρεσις,
 ἀνθρώπων μηδένα Κυριοὶ ἢ Δεσποτῆ καλεῖν ἀναπίθουσα, ἡ καὶ ἴην
 ἀπογραφήν ἐπὶ Κυρίῳ γεγενημένην κωλύουσα κατὰ δέξασθαι.

Caput CXLI. Τίνας αἵρέσεις ἐστὶν Σαμαρείτας γυγόνασι;

Οἱ πρῶτοι Σαμαρείται Περωσῶν ἄποικοι γυγόνασιν εἰς τὴν ἴτην
 γῆν μεσοικιόεντες ὑπὸ Σαλμανασάρον ἔστι βαβυλωνίου βασιλέως. Τὰ
 Μωσείως νόμιμα καὶ ὡσετομῆν ἐκ ἔστι Πεντατεύχου παρεληφότες, ἐπιμέ-
 νοις ἡ καὶ τῶν σιβασμῶν τῶν παλαιῶν καὶ Περσικῶν Θεῶν. Γυγόνασιν ἡ
 καὶ ἄλλαι τέσσαρες αἵρέσεις παρ' αὐτοῖς, Γορθηνῶν, Σιβαίων, Ἑσση-
 νῶν, Δοσιθεανῶν. Γορθηνοὶ μὲν γὰρ καὶ τὰς ἰουδαίας τῶν ἄλλων ἢ συμφω-
 νῶσι, τὰς ἡμέρας αὐτῶν ἐναλλάξαντες, καὶ ἔξω ἡ τῆ Σαμαρείας ὡς
 τὰς βρώσεις ἀδιαφοροῦσι. Σιβαῖοι ἡ Ἀσφίροισι μὲν πρὸς τὰς Γορθη-
 νῶν Ἀσφί τῶν ἰουδαίων ἐναλλαγῆναι, τῆ ἡ Σαμαρείας ἐκ ἐξῆσιν, ἀκα-
 θάρτους ἡ γὰρ μὲν τὰς ἀπὸ τῆ Σαμαρείας ἀποδημῶντας. Οἱ ἡ Ἑσσηνοὶ πρὸς
 ὑδένα Ἀσφίροισι, ἀλλὰ καὶ προσίενται καὶ συοσιτῶνται τοῖς ἔξωθεν ὡς
 πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημῶσι. Δοσιθεανοὶ ἡ ἀκριβεῖς τῶν ἄλλων δοκῶσιν εἶναι.
 Καὶ γὰρ ἐγκρατεῖται, καὶ παρθεναῖα ἐπιτηδεύουσι, καὶ ἀνάστασι γνήσιον
 πεποιεῖται.

Caput CXLII. Τίνες αἱρέσεις παρ' Ἑλλῆσι γέγονασιν;
 Ἡ πρὸ τῶν Φουσκῶν. Ἡ πρὸ Θεολογίας. Ἡ πρὸ τῶν ἐπιτὰ σο-
 Φῶν. Ἡ Συκερβηκή. Ἡ Κυρφαϊκή. Ἡ Κυρκή. Ἡ Ἡλιακή. Ἡ Ἑρε-
 τική. Μεγαρική. ΠυθαγόρειⓄ. ἘμπειρόκλειⓄ. ἩρακλείτιⓄ.
 Ἐλεατική. ΔημοκρίτουⓄ. ΠρωταγόρειⓄ. Πυρρώνεια. Ακαδημαϊκή.
 Περιπατητική. Στωϊκή. ἘπικυρεῖⓄ. Τύχας τὰς εἰκοσι αἱρέσεις Ἡρακλέ-
 δης ὁ Πυθαγόρειος διείλεν ἐν τῇ πρὸ τ' ἐν Φιλοσόφοις αἱρέσεως πραγμά-
 τιας αὐτῷ βιβλίῳ. De hoc Josephi Christiani Hypomnestico non repe-
 tam qvz Caveus ad A. C. 420. & qvz dixi lib. IV. cap. 6. §. ult. tan-
 tum addo falli Lambecium III. pag. 32. qvi memoras MStam μέθο-
 δον Ἰωσήφου ἐν τῶν ὑπομνηστικῶν αὐτῷ ἢ χρονικῶν συνταγμάτων, πῶς
 σμυρίσθη τὸ ψαλτήριον, Flavium Josephum, Judæum intelligit, & pro
 ὑπομνηστικῶν legit ὑπομνημάτων.

STEPHANUS Diaconus Ecclesie CPolitanæ, qvi A. C. 808.
 scripsit vitam Stephani Junioris A. 766. sub Constantino Coprony-
 mo occisi qvamq̄ Græce & Latine Paris. 1692. 4. edidit Monachi
 Benedictini celebratissimi Bernhardus de Montfaucon & Jacobus
 Loppinus (A. 1693. 29. Dec. denatus) p. 441. textit Catalogum he-
 reticorum, qvem utpotè brevem hoc loco subungere juvat.

Primi quidem Judæi adversus
 Salvatoris nostri gregem bellum
 confluxerunt, sed propriis armis de-
 bellati sunt. Nam cruce, quam
 illi quidem fixerunt, tanquam
 clavā usus bonus pastor, eos quasi
 lupos, pastoris more, ab ovibus
 abegit. Hos secuti sunt idolo-
 rum cultores, qvi à veritatis de-
 fensoribus confusi sunt, ac cum
 illis Simon, ejusque discipuli Me-
 nander & Cerdonas, deinde Mar-
 cion & Valentinus, postea Cerin-
 thus & Saturninus, Basilides &
 Carpocrates, Marcus & Tatianus,
 Montanus & Bardisanes, Arte-
 mon & Navatus, Sabellius & Ne-

πρῶτοι μὲν Ἰουδαῖοι τῇ ἘξουσίᾳⓄ
 ἡμῶν ἐπολέμησαν πόλιμῃ, καὶ τῶν οἰ-
 κείων κατελύθησαν ὄπλων· τῶν δὲ
 ὑπ' αὐτῶν πεγίνθησαν σαυρῶν, οἷόν τι
 ῥοπαλῶν, χερσάμενⓄ ὁ ποιμὴν ὁ
 καλὸς, ποιμνικῶς αὐτῶν ὡς λύκων
 τῶν προβάτων ἀπήλασεν. μὲν δὲ
 ταύτης, οἱ τῶν εἰδώλων θεραπευταί,
 οἱ τινες ὑπὸ τῶν τ' ἀληθινῶν ὑπα-
 σπιστῶν καταχρύνθησαν καὶ μετ' αὐ-
 τῶν Σίμων καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν Φοι-
 τηταὶ ΜένανδροςⓄ καὶ Κερδονᾶς εἴτα
 Μαρκίων καὶ ΒαλεντίνοςⓄ· αὐτίκα δὲ αὖ-
 αὐτῶν ΚηρινθῶςⓄ καὶ ΣατορνίουⓄ, Βασι-
 λίδης καὶ Καρποκράτης, ΜάρκοςⓄ καὶ
 Τατιανὸς, Μοντανὸς καὶ Βαρδισάνης,
 Αρτέμων καὶ ΝαύατοςⓄ, ΣαβέλλιοςⓄ
 καὶ

ἢ α) Νέτων, ΠαδλⓄ ἢ Μανιχαῖος, Φωσενός ἢ ΜάρκελλⓄ, ἢ οἱ ἀπ' ἐκείνων ΛεϋⓄ, ΑἰτιⓄ, ΕὐνόμιⓄ. ΜακεδόνιⓄ, ΜαξίμⓄ, ΝεστόριⓄ, ἢ πολυκέφαλⓄ ὕδρα Εὐτυχῆς καὶ ΔιόσκορⓄ ΖώσιμⓄ, ΑπολιναρίⓄ, Πριγγίνης, ΠέτρεⓄ ὁ δειλάⓄ. ΘεοδοσίⓄ, ἸακωβⓄ, Ἰυλιανός, Ζήνων, ΣέργιⓄ, ΠύρρⓄ, ΚυρⓄ, Μάκαρι, ΟνόριⓄ, καὶ ὁ δουσεβῆς Μάμεθ. ἢ εἰ τις μοι ἀλλⓄ ἔλαθεν ἀνθρωπίνως. ἐπιλείψει γάρ με ἀπαριθμούμενον ἢ ἡμέρα ἴων τ' ἀσιβείας ὑπασπισῶν ἢ ἀρχηγῶν ἵα ὀνόματα, ὧν καὶ τὴν μνήμην αὐτῆ καλῶς ὁ χρόνⓄ ἠφάνισεν. ἔτσι ἢ πάντες κ' ταῦτον, ὡς ἔπⓄ εἰπῶν, τοῖς ἀποστολικῶν κηρύγμασιν πολεμήσαντες τ' εἰ θεῶ μνήμης καὶ τῆς ἐκκλησίας εὐκότως ἀπεσκορμίσθησαν.

pos, Paulus & Manichæus, Photinus & Marcellus: quique ab illis profecti sunt, Arius, Aëtius, Eunomius, Macedonius, Maximus, Nestorius, hydra multiceps Eutyches & Dioscorus. Zosimus, Apolinarius, Origenes, Petrus miser, Theodosius, Jacobus, Julianus, Zeno, Sergius, Pyrrhus, Cyrus, Macarius, Honorius & impius Mahomet, & si quis alius mihi, utpote homini, latuit. Quippe me dies deficeret, si impietatis defensorum & auctorum nomina enumerare aggrederer, quorum ipsam memoriam rectè tempus abolevit. Isti ergo omnes, uno animo, ut ita loqvar, adversus Apostolicas prædicationes suscepto bello, è Dei memoria & ab Ecclesia meritò rejecti sunt.

ANASTASII Sinaitz, ab A. C. 561. Patriarchæ Antiocheni, (de cujus scriptis alibi ex instituto dictum) narratio compendiaria περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς αἰρέσεων καὶ ἴων Συνόδων γενομένων κατ' αὐτῶν MS. exstat in Bibl. Vindobonensi teste Lambecio VIII, p. 443. Quantum autem ex his quæ Lambecius ibi affert colligere licet, diversa illa narratio est ab iis quæ in Hodego Anastasius, de eodem argumento tradit, nam illius caput quartum continet ἐξήγησιν κατ' ἐπιτομὴν περὶ τῶν αἰρέσεων ἐξ ἀρχῆς ἕως Νεστορίου καὶ Ζωνῆρος, caput quintum vero est περὶ τῶν ἁγίων συνόδων, atque in Synodo quinta definit. Quæ porro de hæresibus ibi leguntur, hæc pauca tantummodo sunt pag. 80. seq.

Pri-

- a) Νέτων. Non alium hic quam Nepotem Ægyptiacæ urbis Episcopum ab Autore indicari existimo, qui à Theodor. Hæretic. Fabul. lib. 3. Νέτωνος dicitur, ab aliis, ut in Concil. III. Const. act. II, ΝέπⓄ. Hæc Læppius, qui vitam Stephani junioris Latine vertit.

Primus Simon Magus Samaritanus Giththarum vico editus, Romanis, qui Petro Apostolorum Principi crediderant, dicebat, Christum Jesum, qui venisset, mendacem, & impostorem fuisse: se vero, verum esse Christum, Post eum exorti, Cerinthus, Nicolaus, Marcion Simoni consentanea, pariter fingebant. Sed mox tum istos, tum eorum dogmata divina sententia sustulit. At neque ita malignus draco Ecclesiam impugnare cessavit: statimque gentiliis, & iniquorum persecutiones in eam concivit. Verum his Christi potentia sublatis, versipellis serpens, tertium aliquem fallaciz modum excogitat. Cum audisset enim in Evangeliiis oraculum illud, a Domino editum; * *quoniam si abiero ad Patrem, rogabo ipsum, & alium paracletum mittam vobis, Magis quibusdam, & incantatoribus hominibus subjecit, ut dicerent, quod ipse esset Paracletus, quem missurum se mundo Christus promiserat. In quibus Manes erat, Manichzorum antesignanus, & Montanus, ex Ardabau vico natus, & alii nonnulli, Quibus & ipsis spe sua frustratis, cum inimicus videret in dies Christi augescere, dilatarique praconium, nec jam ultra se hominum genus ad idolorum cultum posse detorquere, de cetero varia in orbem*

Johan. 14. 16.

πρωτῶν Σίμων ὁ μάγος, ὁ Σαμαρείτης, ὁ ἀπὸ Γιθθῶν τὸ κάμης, ἔφασκε τοῖς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πέτρῳ τὸ κερυφαίον ὅτι ψεύτης ἔκ πλατῶν ἦν ὁ ἐλθὼν Ἰησοῦς, ἐγὼ δὲ εἰμι ὁ ἀληθὴς χριστός. εἶτα μετὰ τῶν ἀναφανῶν Κερεθῶν, καὶ Νικόλαῶν, καὶ Μαρτίων, τὰ ὅμοια τῷ Σίμωνι ἐφάρταζον. ἀλλ' αὐτοὶ ἢ τῷ Θεῷ ψήφω ἄλλοις τῆς, καὶ τὰς αὐτῶν διδασχάς. ἀλλ' ἐδ' ἄνω ὁ ποτηρὸς δράκων τῷ πολυμῶ τῆν ἐκκλησίαν ἐπαύσατο. θάττοι γὰρ διαγμῶς ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ἀνόμων κατ' αὐτῆς διήγαγον. ἀλλ' ἐκ μεσῶ τῆ θωάμοι τῷ Χριστῷ γεγονότων, ἐπινοῶ καὶ τρίτον τῶν ἀπάτης τρέπον ὁ πολύμορφος ὄφις, ἀκχτας γὰρ τῷ ἐν εὐαγγελίῳ ρητῷ τῷ Κυρίῳ λέγοιτο, ὅτι εἰς ἀπέλθω πρὸς τὸν Πάτερα, ἐρωτήσω αὐτὸν, καὶ ἄλλον Παράκλητον πέμψω ὑμῖν, ὑπέσπερι τῶν ἀνθρώπων μαγῶν τε καὶ γόησι λέγων ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Παράκλητος ὃν ὑπέσπερο χριστός ἀποσέλλω τῷ κόσμῳ. ἐξ ὧν ἦν Μάνης, ὁ Μανιχαίων ἀρχηγός, καὶ Μοντανός, ὁ ἀπὸ Ἀρδαβαῦ τὸ κάμης, καὶ ἄλλοι τῶν, ὡς Ἰωάνν καὶ αὐτῶν ἀστοχρησάντων, ὡς εἶδεν ὁ ἐχθρὸς ὅτι ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς πλατύνεται, καὶ αὐξάνεται τὸ τῷ Χριστῷ κήρυγμα, καὶ ἐκείνι ἰσχύει πρὸς τῆν εἰδωλολατρείαν ἀποκλίνας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἀσέφερα λοιπὸν ζῆλῶνα κατ' ἵσχυας τῷ κόσμῳ,

μάς, ὅπως τὴν μάχην κ' ἀγίστασιν,
ἢ ἐν τῇ εἰδωλολατρείᾳ ἐπέκλιθη,
σθένει ἐν τῇ θυσιαθείᾳ οἱ ἀνθρώποι
ἔχουσιν.

Ἐκ γάρ τε δὴ μὲν χρόνος τινὰς Μανταν-
τός γε κ' Μοιλιανῶν κ' Νουάτιω τὴν Ἀρειαν-
οὴν ἐκείνην θυμεικὴν ὀρχήστραν ὁ ταύ-
της μεσοχόρηⓄ δαίμων στυγερώτατος,
καὶ γὰρ ταύτης μιμολόγους, Ἀπολι-
νάριον, Φάσκολα ἀψυχον καὶ ἀνοου
καὶ ἀτελεῖ ἀνθρώπον ἀνεὶληφέναι τὸν
Χριστὸν, καὶ Εὐνόμιον, καὶ τὸς σὺν
αὐτῷ, κτίσματα λέγοντας τοῦ ἔθους
λόγον, καὶ μίαν φύσιν, καὶ θέλη-
σιν, καὶ ἐνέργειαν τὴν θεότητοςⓄ καὶ
τὴν ἀνθρωπότητοςⓄ αὐτῶν δογματίζου-
σας. αὐτοὶ δὲ πάλιν μὴ ἀρκέμεθαⓄ
ἐν γένεσι ὁ μισοκαλῶν, ὁ πλίζεσθαι,
καὶ κ' τὸ πνεύματιⓄ τὸ παναγίον
ἀλλὰ Μακεδόνι τὸ Πνευματομάχου,
ἀλλ' ἢ ἐξ ὑψους δύναμις πάσης
ἐκείνης τὸς πονηρῶν καὶ θεομάχων
θῆρας ἀπώλεσε, καὶ ἕδαμῶς σή-
μερον Ἀρειανῶν, ἢ Μακεδονιανῶν,
ἢ Εὐνομιανῶν μνήμη ἐν κόσμῳ, τῶν
τῇ θεότητι πολυμάχων. καὶ ὡς περὶ
δράκων κερμαίνον τινὰ πληγὴν λα-
βῶν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἀλλὰ τὸ ὀδύνης
ἀδθενέστερον γίνεται, ἔτω κ' ὁ ἀδύ-
βολος, ἀλλὰ Χριστὸς τὸ ὑπὸ τῆς θεῆς
κρηλαφιδίαι, κ' πρόσβασι τῆς

profevit zizania; ut pugnam, &
diffensionem, quam in idolorum
cultura tenuerant, eandem in Dei
cultu mortales tenerent.

Enimvero ex eo jam aliquot
post intervalla Manentis, Montani;
Novati etiam Arianam illam
orchestram scenicam, chori hujus
quasi intermedius quidam, dae-
mon constituit; hujusce sectae imi-
tatores, Apollinarium, qui Christum,
hominem inanimem, & sine
mente, atque imperfectum suscepisse
diceret; & Evnomium, cum suis
sectatoribus, qui Dei Verbum
creaturam dicerent, atque unam
Divinitatis, & humanitatis ejus
naturam, voluntatem, & actionem
censerent. Neque vero his
osor ille honesti contentus, per
Spiritus sancti oppugnatorem Ma-
cedonium, in sanctissimum armatur
spiritum. Verum superna illa, &
divina vis, & potestas, omnes
istas malignas, & infestas Deo fe-
ras disperdidit; neque ulla hodie
Arianorum, aut Macedonianorum,
aut Evnomianorum, qui
Deum oppugnent, per orbem
memoria superest. Ac, velut dra-
co, lethali accepto vulnere quoti-
die ex dolore impotentior reddi-
tur: sic & diabolus, à Christo Dei
filio quasi circa tempora percus-
sus, successu temporis emortuus
apparuit. Nam ecce voluit in pri-
mis

mis rectà CHristi adventum diffi-
pare, nec potuit. Tum autem vo-
luit persequutionibus motis prz-
conium CHristi abolere, sed fru-
stratus est. Voluit pro Spiritu
sancto przstigiatores adorari, &
scopo excidit. Impetivit CHristi
divinitatem & pudefactus est. Ce-
terum cum divinitatem tum op-
pugnare nequiret, in CHristi hu-
manitatem bellum convertit, post
Arianam orchestram, separationis
charybde adapertha; cum in-
quam CHristi carnem à divinita-
te dividens, in duo unum Chri-
stum secuisset. Ejus vero divi-
sionis principes fuere Theodorus
Antiochiz, & Diodorus Tarfi
Episcopi.

Ex quibus velut radix quzdam
hellebori Chaldzus porcus, Asly-
rius Nestorius prodiit, qui ho-
dieque sibi addictos suoapte cæno
aspergit. Nam Constantinopo-
li submotus, atque in Melopota-
miam evadens, venenum suum,
ac lutum indidem confevit; un-
de velut è canali quodam, O-
rientem omnem maximè infe-
cit, conspurcavitque. Contra
quem prolixè opus conscripsi-
mus, palamque hominis falla-
ciam fecimus, quo studiosos re-
mittimus. Sanè sciendum est,
nullam hodie Nestorii hzresi
maligniorem extare, quæ z-
grius venenum suum prodat. Si-
quidem sædi quzstus, ac gloriæ

† ἐπιδημίας

χρόνυ καθαργύμων. ἀπεδείχθη. ὅρα.
ὅδ, ἠθέλησεν ἐν πρώτοις εὐθείας
ἀλασκαδάσαι τὴν ἐπιδημίαν ἔχρη-
στῆ, καὶ ἐκ ἰσχυσεν. εἶτα ἠθέλησε ἀπὸ
διωγμῶν το κήρυγμα κζρησασα, καὶ
ἠετέχησεν. ἠθέλησεν ἀντὶ Πνεύματος
αἰγίου γόητας ἀνδρας προσκυνοῦντες
ἔσκοπῆ ἐξίπεσε. προσέκρινε τῆ
θεότητι ἔχρηστῆ, καὶ καθηχύνθη.
τότε δὴ λειπὸν ἀδυνασιῶν θεότητι
πολεμῶν, ἐπὶ τὴν σαρκὰ ἔχρηστῆ
τὸν πόλεμον ἔστρεψε, καὶ τὴν Ἀρρια-
νικὴν ἀρχήσαν τὴν τὴν διαιρέσεως χά-
ρυβδω διαρῆξας. λέγω δὴ τὴν σαρκὰ
τῆ Χρηστῆ μερίζων ἐκ τὴ θεότητι, καὶ
εἰς δύο τὸν ἕνα καθαργύμων Χρηστῆ.
ταύτης ἣ τὴν διαιρέσεως ἀρχηγοὶ γειθ-
ρασ. Θεόδωρος ὁ Ἀλlochias, καὶ
Διόδωρος ὁ Ταρσῆ.

Ἐξ ὧν ὡσπερ τις ῥίζα ἐλλαβόρευ
ἐβλάστησεν ὁ Καλδαῖος χοῖρος ὁ ἀσ-
συρε. Νεστόριος, μέχρι καὶ νῦν τὸν
ἴδιον βόρβορον τοῖς αὐτῶν πεθομῆμοις
καθαρραίνων. καθαρρεθὸς ὅδ ἀπὸ
Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπὶ τὰ τῆς
Μεσοποταμίας † ἐνδημίας κλίμα-
τα, ἐκείσε τὸν ἴδιον ἰὸν καὶ τὸν βόρ-
βορον καθάρειρε, καὶ κείθεν ὡς ἐκ
καναλίσκου τινὸς πᾶσαν μάλιστὰ τὴν
ἀνατολὴν καθάρειρε. καθ' ἣ ἀπὸ
πλατῆς σύνταγμα ποσειπάρων,
τὸν δόλον, καὶ τὴν πανουργίαν αὐ-
τῶν σηλιτεύσαντες, καὶ κεί τὰς Φι-
λοπόνους ὡς πρέμποιον. εἰδόμεν
μάτοιγε προσήκει ὡς ἐκ ἐστὶ σή-
μερον καθαργύμενος τὴ Νεστορία
αἰρέσεως, δυσχερῶς τὸν ἴδιον ἰὸν
Φανεῖσα, καὶ ὅδ αἰχρῆ κέρδους
καὶ

καὶ δόξης χάριν πολλὰκις ἐν ὑποκρίσει
 καὶ Θεὸν λέγουσι τὸν Χριστὸν, καὶ Θεο-
 τόκον ἢ ἁγίαν παρθένον, καὶ ἀναθε-
 ματίζουσι Νεστόριον, καὶ ἀποβάλλουσι
 τὸν λιγούλα δύο προσώπα ἐν Χριστῷ.
 ὁ μὲν τοι τὸν δόλον αὐτῶν ἐλέγξαι
 βεβαίωτον, τὸν μακάριον Κύριλλον, καὶ
 τὴν κατ' αὐτῶν σύνοδον τὴν κατὰ Νεστο-
 ρίον προσηγάγει αὐτοῖς. καὶ εἰάν ταῦτα
 εὐκρινῶς δέξωμαι, ἐν ταῖς τὸ ἀπό-
 δεκτὸν ἔχουσι, τὸσα ὅσα μὲν ἐν ἐπι-
 Παροῖσι, περὶ Νεστορίου ἔδυσσεύς
 Ἰουδαίου Φρονίου, καὶ Χαλδαίου αὐγου-
 ρίου χόρει. Ἰὺτον γὰρ ἀποβάλλει
 ἡ ἁγία ἐκκλησία διὰ τὴν τῶν
 ἐν Χριστῷ φύσεων διαίρεσιν, ὡς περὶ
 καὶ Σεβηρον, καὶ τῶν, σὺν αὐτοῖς
 διὰ τὴν τῶν φύσεων σύγχυσιν.

vana caula per simulationem sa-
 pe, & Deum appellant Christum,
 & Deiparam sanctam Virginem;
 ac Nestorium duas in Christo per-
 sonas dicentem execrantur, & re-
 pudiant. Quamquam, qui eorum
 fraudes coarguere velit, B. Cyril-
 lum, initumque ejus memoria Con-
 cilium contra Nestorium iis proferat.
 quæ, si syncerè accipiant, in
 his habent, cur approbentur. At-
 que hæc hæcenus in præsens de
 Nestorio, impio illo, ac Judaicis
 opinionibus imbuto, & Chaldæo
 Assyrio porco. Hunc enim sancta
 Ecclesia ob naturarum in Christo
 divisionem, separationemve, ut
 Severum cum suis, ob earundem
 confusionem rejicit.

SOPHRONIUS Archiepiscopus Hierosolymitanus * A. C.
 638. defunctus in Synodica ** proluxa ad Sergium Patriarcham
 CPol. quæ inserta est integra Actioni XI. Synodi sextæ *** in
 Trullo habitæ A. C. 680. Hæreses atque Hæresiarchas refert longe
 plures, anathematique subjicit.

Καὶ πρὸς πληροφορίαν ὑμῶν ἀπαρά-
 ληπτον αὐτὰ διαρθρῶμαι τὰ πρόσωπα,
 ὡς περὶ ἀναθεματίζω καὶ ποιῶμαι κατὰ-
 κριση εἰ γλωττῆ μόνον καὶ σώματι,
 ἀλλὰ καὶ καρδίᾳ καὶ πνεύματι ὡς

Et ut nihil desit ad vestram sa-
 tisfactionem, ipsas quoque personas
 exprimo, quæ anathematizo &
 condemno, non lingua tantum &
 ore, sed corde & spiritu, utpote

PPP 2

quæ

* Vide Papebrochium ad XI. Martii Tom. 2. pag. 65. seq.

** Hic est libellus Sophronii de fide, quem memorat Eutychius Tom. 2. Annal. p. 271.
 Eiusdem Synodice meminerunt Theophanes, Cedrenus, Zonaras, & alii, Utrum ad
 Honorium simul missa sit, an ad Johannem qui post Honorium & Severianum E-
 piscopus Romæ fuit, disquirat Combefisius in Historia hæreses Monothelita-
 rum pag. 31.

*** edit, Binianz Tomo III, Labbeaz VI.

mis recta Christi adventum dissipare, nec potuit. Tum autem voluit persequutionibus motis praconium Christi abolere, sed frustratus est. Voluit pro Spiritu sancto prastigiatores adorari, & scopo excidit. Impetivit Christi divinitatem & pudefactus est. Ceterum cum divinitatem tum oppugnare neqviret, in Christi humanitatem bellum convertit, post Arianam orchestram, separationis charybde adaperta; cum inquam Christi carnem a divinitate dividens, in duo unum Christum secuisset. Ejus vero divisionis principes fuere Theodorus Antiochiz, ac Diodorus Tarsi Episcopi.

Ex quibus velut radix quzdam hellebori Chaldeus porcus, Assyrius Nestorius prodiit, qui hodieque sibi addictos suo pte cæno aspergit. Nam Constantinopoli submotus, atque in Melopotamiam evadens, venenum suum, ac lutum indidem confevit; unde velut è canali quodam, Orientem omnem maximè infecit, conspurcavitque. Contra quem proluxè opus conscripsimus, palamque hominis fallaciam fecimus, quo studiosos remittimus. Sanè sciendum est, nullam hodie Nestorii hæresi maligniorem extare, quæ ægrius venenum suum prodat. Si quidem sædi quæstus, ac gloriæ

† ἐπιδημίας

χρόνυ καταργήσαντες ἀπεδείχθησαν. ὁ δὲ, ἠθέλησεν ἐν πρώτῃς ευθείας διδασκεύασαι τὴν ἐπιδημίαν ἔχρησεν, καὶ ἐκ ἰσχυρῶν. εἶτα ἠθέλησε διὰ διωγμῶν τὸ κήρυγμα κρηγῆσαι, καὶ ἠσέχησεν. ἠθέλησεν ἀπὸ Πνεύματος ἁγίου γόητας ἀνδρας προσκυνοῦντες, καὶ σκοπῶ ἐξέπεσε. προσέειπεν τῇ Θεότητι ἔχρησεν, καὶ κατήχυνθη. τότε δὲ λειπὸν ἀδυνασίῃς Θεότητι πολεμῶν, ἐπὶ τὴν σάρκα ἔχρησεν τὸν πόλεμον ἔτραψε, καὶ τὴν ἡρειανικὴν ἐρχήσανταν τὴν διαιρέσιαν χαρῶν διὰ διὰ. λέγω δὲ τὴν σάρκα τῆς Χριστοῦ μερίζω ἐκ τῆς Θεότητος, καὶ εἰς δύο τὸν ἕνα καθάριστον Χριστόν. ταύτης ἢ τῆς διαιρέσιος ἀρχηγὸς γελῶναι. Θεόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Διόδωρος ὁ Ταρσῆς.

Ἐξ ὧν ὡστερ τις ῥίζα ἐλλαβόρευ ἐβλάστησεν ὁ Καλδαῖος χοῖρος ὁ ἀσσυρεὺς Νεστέριος, μέχρι καὶ τῶν τῶν ἰδίων βόρβορον τοῖς αὐτῶ παιδομάχοις καθάραιναν. καθαιρέθεις ὁ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Μεσοποταμίας † ἐπιδημίας κλίματα, ἐκείσε τὸν ἰδίον ἰὸν καὶ τὸν βόρβορον καθάρισε, καὶ κείθεν ὡς ἐκ καναλίσκευ τινὸς πᾶσαν μάλιστᾶ τὴν ἀνατολὴν καθάραιναν. καθ' ἣ διὰ πλατῆς σύνταγμα πεποικηκάν, τὸν δόλον, καὶ τὴν πανουργίαν αὐτῶ ζηλιτεύσαντες, καὶ κεί τὰς Φιλοπόνους ὡς πείμπαιον. εἰδέναι μάλιστα προσήκει ὡς καὶ ἐστὶ σήμερον κακουργοῖσιν τῆς Νεστορίας αἰρέσεως, δυσχερῶς τὸν ἰδίον ἰὸν φανεῖσθαι, καὶ ὁ αἰσχρὸν κέρδος

καὶ

καὶ δόξης χάριν πολλὰ κίς ἐν ὑποκρίσει
 καὶ Θεὸν λέγουσι τὸν Χριστὸν, καὶ Θεο-
 τόκον τὴν ἁγίαν παρθένον, καὶ ἀναθε-
 ματίζουσι Νεστόριον, καὶ ἀποβάλλουσι
 τὸν λιγούλα δύο πρόσωπα ἐν Χριστῷ.
 ὁ μὲν τοι τὸν δόλον αὐτῶν ἐλέγξαι
 Βελλόμου, τὸν μακάριον Κύριλλον, καὶ
 τὴν κατ' αὐτῶν σύνοδον τὴν κατὰ Νεστο-
 ρίου προσεγγίξαι αὐτοῖς. καὶ εἰὰν ταῦτα
 εὐκρινῶς δέξωμαι, ἐν ταῖς τὸ ἀπό-
 φικτον ἔχουσι, τὸσα ὅσα μὲν ἐν ἐπι-
 Παρόντι περὶ Νεστορίου καὶ δυσσεβῆς
 Ἰουδαίου Θεοῦ, καὶ Χαλδαίου ἀστυ-
 ρίου χόιου. Ἰὺτον γὰρ ἀποβάλλω
 ἢ ἁγία ἐκκλησία διὰ τὴν τῶν
 ἐν Χριστῷ φύσεων διαίρεσιν, ὡς περὶ
 καὶ Σεβηρον, καὶ τῶν, σὺν αὐτοῖς
 διὰ τὴν τῶν φύσεων σύγχυσιν.

vana caula per simulationem sa-
 pe, & Deum appellant CHristum,
 & Deiparam sanctam Virginem;
 ac Nestorium duas in CHristo per-
 sonas dicentem execrantur, & re-
 pudiant. Quamquam, qui eorum
 fraudes coarguere velit, B. Cyril-
 lum, in initumque ejus memoria Con-
 cilium contra Nestorium iis pro-
 ferat. quæ, si syncerè accipiant, in
 his habent, cur approbentur. At-
 que hæc hæcenus in præsens de
 Nestorio, impio illo, ac Judaicis
 opinionibus imbuto, & Chaldæo
 Assyrio porco. Hunc enim sancta
 Ecclesia ob naturarum in CHristo
 divisionem, separationemve, ut
 Severum cum suis, ob earundem
 confusionem rejicit.

SOPHRONIUS Archiepiscopus Hierosolymitanus * A. C.
 638. defunctus in Synodica ** proluxa ad Sergium Patriarcham
 CPol. quæ inserta est integra Actioni XI. Synodi sextæ *** in
 Trullo habitæ A. C. 680. Hæreses atque Hæresiarchas refert longe
 plures, anathematique subjicit.

Καὶ πρὸς πληροφορίαν ὑμῶν ἀπαρά-
 ληπτον αὐτὰ διαβρέματα πρόσωπα,
 ὡς περὶ ἀναθεματίζω καὶ ποιῶμαι κατή-
 κριση ἢ γλωττῆ μόνον καὶ σωματι,
 ἀλλὰ καὶ καρδία καὶ πνεύματι ὡς

Et ut nihil desit ad vestram sa-
 tisfactionem, ipsas quoque personas
 exprimo, quas anathematizo &
 condemno, non lingua tantum &
 ore, sed corde & spiritu, utpote
 Ppp 2 quæ

* Vide Papebrochium ad XI. Martii Tom. 2. pag. 65. seq.

** Hic est libellus Sophronii de fide, quem memorat Eutychius Tom. 2. Annal. p. 271.
 Ejusdem Synodice neminem Theophanes, Cedrenus, Zonaras, & alii, Utrum ad
 Honorium simul missa sit, an ad Johannem qui post Honorium & Severianum E-
 piscopus Romæ fuit, disquirat Combessius in Historia hæreses Monothelita-
 rum pag. 31.

*** edit, Binianz Tomo III, Labbeaz VI.

quæ sanctæ Catholicæ nostræ fidei omnino insidiantes deprehensæ sunt. Anathema itaq̃ in perpetuum & catathema à sancta & consubstantiali adoranda Trinitate, Patrè & Filio & Spiritu sancto sūt, primum quidem Simon Magus, qui primus pessimis hæresibus pessimus principiavit; post quem Cleobius, Menander, Philetus, Hermogenes, Alexander prarius, Dositheus, Gortheus, Saturninus, Masbotheus, Adrianus, Basilides, Isidorus ejus filius & furor superior Ebion, Carpocrates, Epiphanes, Prodicus, Cerinthusque & Merinthus, ** Valentinus, Florinus, Blastus, Artemon, Secundus, Caspianus, Theodotus, Heracleon, Ptolemæus, Marcus, Colorbasus, Ademis Carystienfis, Theodotus coriarius, Theodotus alter, Euphrates *** transmarinus, Monoimus Arabs, Hermogenes, Tatianus Syrus, Severus, Aiclepiodotus, Bardesanes, Armonius ejus filius, & errore consimilis: Hermophilus, Cerdon acerdon, Marcion Ponticus, Apelles, Apollonides, Potitus, Prepon, Python, Synerus Theodotus trapezita, Montanus, Priscillaque, & Maximilla hujus furiosæ discipula, Nepos, Helcefeus, Origenes, alter Origenes, qui & Adamantius, Sabellus Libycus, Novatus, Pau-

τῆς ἀγίας καὶ καθολικῆς ἡμῶν πίστεως ὀφθῦλα διὰ πάσαν ἐπιβυλα. Ἀναθήματα γίνονται εἰς αἰὶ καὶ καταθήματα ἀπὸ τῆς ἀγίας ὁμοουσίᾳ καὶ προσκυνήσεως Τριάδος Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἀγίου Πνεύματος ἕως ἄνω πρῶτον μὲν Σίμων ὁ μάγος, ὁ πάντων πρῶτος κακίστων κακίστως ἀρχαῖς αἰρέσεων. μεθ' οὗ καὶ Κλεόβιος, Μένανδρος, Φίλετος, Ἑρμογένης, Ἀλεξάνδρος ὁ χαλκικός, Δοσίθεος, * Γόρθεος, Σατορνίνος, Μασβόθεος, Ἀδριανός, Βασιλείδης, Ἰσίδωρος ὁ τῆς ἕως καὶ τῆς μανίας ὑπερέπερος, Ἐβίων, Καρποκράτης, Ἐπιφάνης, Προδικός, Κερυνθὸς τε καὶ μήρινθος, Οὐκλανθίνος, Φλαρινός, Βλαστός, Ἀρτίμιος, Σεκύνδος, Κασπιανός, Θεόδοτος, Ἡρακλείων, Πτολεμαῖος, Μάρκος, Κολορβάσιος, Ἀδέμης ὁ Καρύστιος, Θεόδοτος ὁ σκυλίος, Θεόδοτος ἕτερος, Ἐυφρατής ὁ Περσικός, Μονόιμος ὁ ἄραβις, Ἑρμογένης, Τατιανὸς ὁ Σύρος, Σεβήριος, Ἀσκληπιόδοτος, Βερδηςάνης, Ἀρμόνιος ὁ τῆς ἕως καὶ τῆς πλάνης ἰσοόροπος, Ἑρμόφιλος, Κέρδων ἀκέρδων, Μαρκίανος ὁ Ποντικός, Ἀπέλλης, Ἀπολλωνίδης, Πότης, Πρέπων, Πίθαν, Σινερός, Θεόδοτος ὁ τραπεζίτης, Μοστανός, Πρίσκιλλα τε καὶ Μαξιμίλλα αἱ τῆς μανιάδος μαθητρίαι, Νέπος, Ἐλκεσίος, Ὀργήγιος, Ὀργήγιος ἕτερος ὁ καὶ Ἀδαμάντιος, Σαβέλλιος ὁ Λίβυς, Νουάτος, Πάδλος ὁ

* Γορθαῖος.

** Λαγνέος.

*** Ρετίσιος.

ἐκ Σαμοσάτων, Ἐπίγονος, Κλεομε-
 νης, Νόητος ὁ Συμυραῖος, Μάνης
 ὁ τ' αἰθεῖς μανίας ἐπώνυμος, Σαβ-
 βάτιος, Ἄριος, Μελέτιος, Ἀέ-
 τιος, Εὐνόμιος, Ἀστέριος, Εὐδό-
 ξιος, Δανάτος, Μακεδόνιος ὁ τῷ
 ἁγίῳ μαχιστάδην Πνεύματι, καὶ
 πνευμασίῳ μὲν προσηγορίαν ἀξίαν
 διζήμενος Ἀπολωάριος ὁ λαοδί-
 κης, καὶ ὁ τῆς ὑπὸ Ἀπολωάριου,
 Μάγιο, Πολέμων Κελεσίμω, Πε-
 λάγιος, Ἰουλιανὸς οἱ τ' αὐτῆς μα-
 νίας ὑπερμαχοῦ θεόδωρος ὁ Μοψβε-
 σίας, καὶ Νεστωριος οἱ τ' μίαν τῶν
 ἀνδρῶν τοῦ αἰθέρος μακροτάτοι κηρυ-
 κες. Κύριος τε καὶ Ἰωάννης οἱ Κίλι-
 κες, οἱ τ' αὐτῆς αἰθέρας αἰθεράριοι
 πρόβολοι. Εὐτυχὴς, Διδόκορος ὁ
 Εὐτυχεῖος ὑπερασπίτης καὶ συνηγο-
 ρός, Βαρσύμας, Ζωόρας, Τιμόθεος
 ὁ λογιόμενος αἰθερος. Πέτρος ὁ μοι-
 γός, καὶ Ἀκάκιος οἱ τὸ κενωτικὸν ἢ
 θεϊκῶς ἀρνηθέντες Ζήνωνος Λαμπέτιος ὁ
 τῆς δυσωνύμου τῶν Μαρκωνιανῶν αἰ-
 ρέσεως ἑξαρχος. Δίδυμος καὶ Εὐά-
 γγελος οἱ τῆς ἡεργεσιανῆς τερθρίας
 μυστηριαρχαὶ παμμίαιοι. Πέτρος
 ὁ κναφεύς ὁ τῷ Ἱεροσολίμῳ ὑμῶν
 προσαρμόσας σαυρὸν θρασυνομο-
 νος. Πέτρος ἄτερος τὸ Ἱερικὸν καὶ
 Φρινοβαρβαρον μίσημα. Ἠσαΐας ὁ
 τῆ παρόλιος Πέτρος σωόμενος, οἱ
 ἄλλοι ἀκέφαλοι ἐν ἡκεφάλους κατὰ
 δεξιάς αἰρέσειν, μὲν ὡς ἀπαιτῶν καὶ
 προπάτων, καὶ μὲν πάντας ὅσων καὶ

lus Samolatenus, Epigenus, Cleo-
 menes, Noetus Smyrnenfis, Ma-
 nes, cui impii furoris cognomen,
 Sabbatius. & Arius, Meletius, Aë-
 tius, Evnomius, Asterius, Eudo-
 xius, Donatus, Macedonius, qui
 sancto reluctatus est Spiritui, &
 Pnevmatomachi appellationem
 dignam accepit. Apollinarius Lae-
 dicensis, & ejus filius Apollinarius,
 Magnus, Polemon, Pelagius, Ce-
 lestius, Julianus, ejusdem furoris
 defensores, Theodorus Mopsve-
 stenus, & Nestorius sædæ anthro-
 polatritz sædissimi prædicatores,
 Cyrus & Joannes Cihces, ejusdem
 impietatis impii productores. Eu-
 tyches, Dioscorus Eutycheis de-
 fensor & advocatus, Barsumas,
 Zooras, Timotheus qui dicitur
 Aelurus, Petrus Mongus, id est Bal-
 bus; & Acacius, qui cenoticum, id
 est, vanitatem Zenonis machinati
 sunt, Lampetius auctor nec no-
 minandæ Marcionistarum hære-
 seos, Didymus, & Evagrius Orige-
 nianæ vanitatis primi secretales
 sædissimi. Petrus Fullo, qui ad
 hymnum trilagii crucem ausus est
 coaptare. Petrus alter, Ibericum,
 & barbaræ mentis contagiū.
 Esaias hujus Petri collega, qui a-
 liam Acephalorum inter Acepha-
 los hæresim propagaverunt. Cum
 quibus omnibus, & præ omnibus,
 & post omnes, & super omnes, & Sever-
 rus

rus anathema, horum turiosissimus discipulus, qui prae omnibus Acephalis tam novis quam veteribus, demonstratus est crudelissimus tyrannus, & sanctae Ecclesiae Catholicae immanissimus inimicus, sanctissimaeque Antiochenae Ecclesiae adulter iniquissimus, & corruptor execrabilis. Theodosius quoque Alexandrinus, Anthimus Trapezuntius, Jacobus Syrus, Julianus Halicarnassensis, Felicissimus, Gajanus Alexandrinus, a quibus Gajanitarum sive Julianistarum superinventa est haeresis. Dorotheus ejusdem impiae haeresis propugnator, Paulus, qui Fuscus non solum appellatione, sed & secundum veritatem. Joannes Grammaticus, cognomento Philoponus, id est, studiosus, immo Matzoponus, id est, irritus laborator, Conon quoque, & Engenius: hi tres, tricheias (id est, triplicis Deitatis) ter male dicti propugnatores. Themistius, qui fuit ignorantiae pater, genitor, atque seminator nefandissimus, qui Christum verum Deum nostrum diem judicii nescisse delirabat, nesciens quare ipse, jam a Deo projectus, assereret, & non recognoscens, quare ignorando loquebatur. Nisi enim ignorasset verborum suorum virtutem, non utique lethiferam ignorantiam peperisset, & ignorantiae foeditatem feruenter defenderet, ignorare

Σαθῆς ἀνάθεμα, ὁ τῶν μαθητῶν ἑκμανίστατος, καὶ πάντων κρηματίσας ἀκεφάλων τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν ἡμῶν τυραννῶν, καὶ τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας ἐχθρὸς δυσωφέτατος, καὶ τῆς Ἀντιοχείων ἁγιοτάτης ἐκκλησίας μοιχὸς ἀνομιώτατος, καὶ φθόρου βδελυρώτατος. Θεοδοσίας τε ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Τραπεζούντης Ἀνθιμῶν, Γαϊανὸς ὁ Σύρος, Ἰουλιανὸς ὁ Ἁλικαρνασσέως, Φελικισσίου, Γαϊανὸς ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἀφ' ὧν ἡ τῶν Γαϊανιτῶν, ἡ γὰρ Ἰουλιανιστῶν ἐπιγενέσθαι κίρσος. Δωροθέος ὁ τῆς αὐτῆς αἰδέως ὑπερμαχίστος αἰεσίστος Παύλος ὁ μελανός, ὁ μόνον ἢ λεγόμενος, ἀλλὰ καὶ γινόμενος καὶ ἀληθινός. Ἰωάννης ὁ γραμματικὸς ὁ τῆς ἑπανυμίας φιλόπονος, μάλλον ἢ ματαιόπονος, Κωνάνης καὶ Εὐγενίου, οἱ τρεῖς τῆς τριθείας τρισκαίρατοι πρόμαχοι. Θεμιστιῶν ὁ τῆς ἀγνοίας πατὴρ καὶ γενήτωρ καὶ πορευτὸς ἀθεσμοτάτος, ὅς ἀγνοεῖ Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν τὴν ἡμέραν ἐφληπάθει τῆς κρίσεως, ἀγνοῶν ὅτι αὐτὸς ὁ θεὸς ἐφάσκει, καὶ μὴ εἰδὼς ὅτι περ ἀμφοτέρων ἀνεφθέρησεν. εἰ μὴ γὰρ ἠγνοεῖ τῶν οἰκείων λόγων τὴν δύναμιν, ὡς αὐτὸν τὴν οὐσίαν ἁγνοῖαν ἴτεσκε, καὶ τῶν τῆς ἀγνοίας ἁγῶν θεμιῶν ὑπερμαχίαν, ἀγνοεῖν

ἀγνοῦν τὸν Χριστὸν, ἢ καθὸ θεοῦ ὑπῆρ-
 χεν αἰδιος, ἀλλὰ καθὸ γέγονε καὶ ἀ-
 λήθειαν ἀνθρώπος, τὴν ἡμέραν τὴ συν-
 τελείας καὶ κρίσεως ἐξ ἀφρόνων Φρε-
 νῶν ἐρευγόμενος, καὶ ψιλὸν αὐτὸν ἐρε-
 ζόμενος ἀνθρώπον καὶ ταῦτα τερα-
 τῶσαν ἐπισημίζων ἐαυτῷ τὴν ἀκέφα-
 λον, καὶ φύσιν μίαν αὐτῷ τῷ Σωτῆρος
 ἡμῶν Χριστῷ Φανταζομένῳ σύνθε-
 τον. ἔσω ἢ σὺν αὐτῷ καὶ Πέτρος
 ὁ Σύρος ἀνάθεμα, καὶ Σέργιος
 ὁ Ἀρμενίος, οἱ τὴ μικρᾶς τριθείας
 ἡγούμενοι, καὶ μηδὲ ἕτω πρὸς ἐαυ-
 τὰς συμφωνήσαντες, μηδὲ τὰ αὐτὰ
 πῶς ἀπλησίως ἀλλήλοις δοξάζοντες.
 Δαμιανὸς, ὁ ἴστων μὲν ὑπερβαλ-
 λόντως ἀντίπαλος, νεῖος ἢ Φαντα-
 ζόμενος ἐν ἡμέτεροις χρόνοις Σαβίλλιος.
 μὲν ὡν καὶ οἱ αὐτῶν τὴ ἀσθεῖας
 Διδάσκαλοι ἀνάθεμα ἔωσαν καὶ
 κατάθεμα, Ἀθανάσιος τε ὁ Σύ-
 ρος, καὶ ὁ ἀπολυγάρως Ἀναστά-
 σιος, καὶ οἱ τὴν ἴστων ἀσύμμε-
 τον σύμβασιν ἀσύμμετρώς τε καὶ
 ἀμαθῶς προσιέμενοι, καὶ ἀλο-
 γῶν δίκην κλητῶν ὑπ' αὐτῶν βυ-
 κολύμενοι, καὶ ἀλλήλοις μὲν Φησι
 Φιλικῶς συμφερόμενοι, ὑπ' ἀλ-
 λήλων ἢ τοῖς ἀναθεματισμοῖς ἐχ-
 θρωδῶς τιρωσκόμενοι. ἐνδεδω-
 σαν ἢ σὺν αὐτοῖς, καὶ περιβαλλέω-
 σαν τὸ ἀνάθεμα καὶ κατάθεμα καὶ
 Βενιαμὴν ὁ Ἀλεξανδρεὺς, καὶ Ἰωάννης,
 καὶ Σέργιος, καὶ Θωμαῆς, καὶ Σεβή-
 ρος οἱ Σύροι, οἱ ἐτι ζῶντες ζῶντες τὴν

CHRISTUM non secundum id, quod
 Deus erat sempiternus, sed secun-
 dum quod veraciter homo factus,
 diem consummationis, atque judi-
 cii ex insipientia mentis eructans,
 & purum eum efficiens hominem,
 & hoc monstruositatem sibi defa-
 mans Acephalam, & naturam u-
 nam ejusdem CHRISTI Salvatoris
 nostri compositam imaginatus.
 Sit autem, & cum eo Petrus Syrus
 anathema, & Sergius Armenius
 tritheiz minoris doctores, &
 nec sic ad invicem consonantes,
 neque eadem similiter cum altero
 utro opinati. Damianus horum
 quidem excellenter adversarius,
 novus autem demonstratus tem-
 poribus nostris Sabellius, cum
 quibus, & eorum impietatis suc-
 cessores anathema sint, & catathe-
 ma Athanasius quoque Syrus, & A-
 pozygarius * Anastasius, & qui eo-
 rum inconvenientiam inconve-
 nienter, & indocte suscipiunt, &
 irrationabiliter tanquam jumen-
 ta ab eis seducuntur. Et cum in-
 vicem quidem quasi amicabiliter
 conjungantur, invicem vero ini-
 micis anathematibus sauciantur.
 Induantur autem cum eis, & ami-
 ciantur anathema, & catathema,
 & Benjamin Alexandrinus, &
 Joannes & Sergius Thomasque,
 & Severus Syri, qui adhuc vitam
 vivunt execrabilem, & crudeliter
 pie-

* velut jugalis ejus ac socius.

pietatem expugnant. Participetur etiam cum eis his anathematibus, & Menas Alexandrinus, Gaianitarum propugnator, atque defensor hæreseos, & in aperto expugnans veritatis prædicationem, & omnes cum eis consortes, atque contribules, & impietate consentanei. Submittantur autem eisdem anathematibus, & omnes hæreses, quæ post Christum adoleverunt, & Christi Ecclesiam aufert sunt expugnare, id est, Nicolaitarum, Evchitarum, Cainorum, Adamianorum, Marbiliorum, Borborianorum, Nasenorum, Stratioticorum, Aphonitarum, Sethianorum, Sophianorum, Ophitarum, Antitactitarum, Peraticorum, Hydroparastatarum, Encratarum, Marcionistarum, Phrygum, Pepuzianorum, Artotyritarum, a) Abrodicorum, Teflaresecatitarum, Nazarorum, Melchisedecianorum, Antidicomarianitarum, Tatherianorum, b) Spatirianorum, Marcianorum, Dulianorum, Anthropomorphitarum, Hieracitarum, Messalianorum, Eutycharum, Acephalorum, Barsanuphitarum, Esaiianorum, Agnoitarum, Jacobitarum, Trithetarum, & quæcunque alia pravitas extiterit impia, & à Deo projecta hæresis univèrsa. Igitur superius nominatos hæresium principes, &

ἐπάρατον, καὶ πολεμῆντες ἐμμανῶς. Ἰὴν ἐντίθειαν. κοινωρεῖτω ἡ αὐτῶν. τῶν παρόρων ἀναθεματισμῶν κατὰ κρίσεως καὶ μήρας ὁ Ἀλεξάνδρεως, ὁ τῆς τῶν Γαϊανιτῶν προμαχῶν καὶ προαπίλων αἰρέσεως, καὶ πολεμῶν ἐμφανῶς τῆς ἀληθείας τὸ κήρυγμα· καὶ πάντες σὺν αὐτοῖς οἱ ἴστω κοινῶν καὶ ὁμόφυλοι καὶ τῆν ἀσέβειαν σύνοχοι. βαλλέσθωσαν ἡ τοῖς ἴσοις αὐτῶν ἀναθέμασι καὶ πασαι αἱ αἰρέσεις αἱ μετὰ τὴν Χριστῷ παρεσίαν ἀκμάσασαι, καὶ Χριστῷ τὴν ἐκκλησίαν πολεμῶν θρασυμάχουσι ταῖς τῆν Νικολαϊτῶν, ἡ Εὐχιτῶν, ἡ Καϊανῶν, ἡ Ἀδαμιανῶν, ἡ Μαρβιλιωτῶν, ἡ Βορβοριανῶν, ἡ Νασσηῶν, ἡ Στρατιωτικῶν, ἡ Ἀφονιτῶν, ἡ Σηθιανῶν, ἡ Σοφιανῶν, ἡ Οφιτῶν, ἡ Ἀντιλακλιτῶν, ἡ Περσικῶν, ἡ Ἰδροπαρασταῶν, ἡ Εὐκρασιτῶν, ἡ Μαρμιωνισῶν, ἡ Φρυγῶν, ἡ Περυζιανῶν, ἡ Ἀρτοτυριτῶν, ἡ Τασκοδρουγῶν, ἡ Τεσσαρεσκαιδεκισιτῶν, ἡ Ναζωραίων, ἡ Μελχισεδεκισιτῶν, ἡ Αντιδικομαριανιτῶν, ἡ Ταθηριανῶν, ἡ Μαρτιανῶν, ἡ Ἀελιανῶν, ἡ Ἀνθρωπομορφιστῶν, ἡ Ἰερακιστῶν, ἡ Μεσσαλιανῶν, ἡ Εὐτυχιτῶν, ἡ Ἀκεφάλων, ἡ Οὐροσφηνιστῶν, ἡ Ἠσαϊανῶν, ἡ Ἀγνοϊτῶν, ἡ Ἰακωβιτῶν, ἡ Τριθεϊτῶν, καὶ οἷτις ἐτέρα παρὰ αὐτάς καθέστηκεν ὁμοσεβῆς καὶ θεολατρῆς αἰρέσεως. Ἀπὸ τῆς τοίνυν τῆς προαναφερειῶν αἰρεσιάρχης, καὶ τὰς

a) Tascodrugorum.

b) forte Sphzronistarum.

καὶ ἴτερος ὀνομαθείσας δυοσεβασίας
 αἰρέσεις καὶ χρισμὰτα ἀναθεματί-
 ζω καὶ καταθεματίζω ψυχῇ καὶ
 καρδίᾳ καὶ στόματι, ἐννοία τε καὶ
 λόγοις καὶ ῥήμασι, καὶ πάντα ἐ-
 τερον αἰρεσιάρχην ὀλέθριον, καὶ
 πᾶσαν ἐτέραν παμβέβηλον αἰρε-
 σιν καὶ πᾶν ἕτερον χρισμαθεύλα-
 τον, ὅσως περὶ ἡ ἀγία καὶ καθο-
 λικὴ ἡμῶν ἐκκλησία ἀναθεματί-
 ζει. ἀναθεματίζω ἢ καὶ καταθεμα-
 τίζω καὶ πάντας αὐτῶν τῆς ὁμώ-
 φρονας, ἴσως ἴσως αὐτὰς αὐτοῖς ἀσε-
 βείας ζηλώσαντας, καὶ ἀμελιανοῦ-
 τῆς ἐν αὐταῖς τελευτήσαντας, καὶ
 τῆς ἐτι καὶ νῦν ἐν αὐταῖς ἀισμέ-
 νου, καὶ πολυμήτῆς τῆς καθο-
 λικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας ἰὸ κήρυγμα,
 πίστιν ἡμῶν τὴν ὀρθὴν καὶ ἀμώμητον
 βάλλοντας, καὶ ἀναθεματίζω πᾶ-
 λιν ὡς ἁπλοῦς καὶ πάντα αὐ-
 τῶν τὰ θεομάχα συγγράμματα,
 ἃ καὶ ἡ ἀγιωτάτης ἡμῶν καθολι-
 κῆς ἐκκλησίας σωτήρασαν, καὶ καὶ
 ἡ ὀρθὴς ἡμῶν καὶ ἀμώμητος συν-
 γραψαντο πίστει, ἀναθεματίζω
 τε σὺν αὐταῖς ἴσως βιβλικοῖς αἰρέ-
 σεσι καὶ πᾶσαν ἐτέραν θεοσυγῆ
 καὶ κακόδοξον αἰρεσιν, ἣν ἡ ἀγία
 καθολικὴ ἡμῶν ἐκκλησία ἀναθε-
 ματίζειν καὶ κατακρίνειν σωείδι-
 σαι, καὶ ἴσως ἐξάρχους αὐτῶν καὶ
 γεννήτορας, καὶ τὰ αὐτῶν μυ-
 σαραὶ καὶ παμμίαν λογίδια τε καὶ
 βιβλίδια, μόνων ἱμῶν καὶ κρετῶν καὶ
 φρονῶν καὶ σεβόμενων ἡ ἀγίας καθο-

quæ post eos anathematizatz sunt
 impiissimæ hærefes, & schismata,
 anathematizo, & catathematizo
 anima, corde, & ore, mente quo-
 que, & verbis, atq; sermonibus. Et
 omnem alium hærefis authorem
 perditum, & omnem aliam pro-
 fanissimam hærefim, & omne
 aliud schisma à Deo dejectum,
 quotquot nostra sancta Catholica
 Ecclesia anathematizat. Anathe-
 matizo autem, & catathematizo
 etiam omnes eorum contenti-
 neos, qui easdem cum eis impie-
 tates æmulantes, sine penitentie
 in eis sunt mortui, & qui quivisq;
 nunc in eisdem perseverant, &
 oppugnant Catholicæ nostræ Ec-
 clesie prædicationem, & fidem
 nostram rectam, & immaculatam
 jaciunt. Et anathematizo iterum
 similiter omnia eorum Deo repu-
 gnantia scripta, quæ contra no-
 stram sanctissimam catholicam Ec-
 clesiam composuerunt, & adver-
 sus fidem nostram rectam, atq; im-
 maculatam conscripserunt. Ana-
 thematizo autem cum eisdem
 profanis hærefibus, & omnem
 aliam Deo odibilem & maledicam
 hærefim, quam sancta nostra Ca-
 tholica Ecclesia anathematizare,
 atq; condemnare consuetæ est, eo-
 rumque authores, & genitores, &
 eorum probrosas, atq; sceleratissimas
 loquelas, atq; codicillos, sola ho-
 norans, & tenens, sentiensq; & ve-

Qgg

ne-

nerans sancta nostræ Ecclesiæ Catholicæ, & Apostolicæ dogmata, quæ particulatim vobis, & breviter edidi, propter synodicarum litterarum (ut dixi) compendium. Cum quibus hinc etiam migrare deprecor, quando hoc Deus præceperit.

Λικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἡμῶν ἐκκλησίας τὰ δόγματα, ἅπερ μερικῶς ὑμῶν ἐξ ἑξῆς βραχίον ἐπέθεμαι διὰ τὸ ἰσὺ συνωδικῶν γραμμάτων, ὡς ἐπὶ ἐπίτομον μεθ' ἧς ἀπαίρω τῶν ἰσοδῶν προσύχημαι, ὅτι θεοῦ ἐστὶ το γυνῆς προτάξω.

TIMOTHEUS Presbyter magnæ Ecclesiæ CPol. & Scevo-
phylax templi S. Mariz in Chalcopratis, quem ante ortam Monothe-
letarum, hæresin atque adeo ante A. C. 622. scripsisse, quod ejus non
meminerit, incerta conjectura Cotelerius * notat, scripsit libel-
lum *Ἐπι τῶν προσεχρημένων τῇ αἰγίᾳ Εκκλησίᾳ, de iis qui ad Ecclesiam
ab hæreticis accedunt*, quem cum apospasmatio *Ἐπι τῶν διὰ φύσιν ἔκ-
κυρίω ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ de duabus in Christo Domino nostro Naturis* primus
Græce vulgavit Jo. Meursius in Variis Divinis Lugd. B. 1619. 4. Tria
autem genera ponit Hæreticorum, unum qui rebaptizandi sunt, ut
*Τραποεδῦγοι, Ἀκαιοφόροι, Μαιχαιοί, Μαρκοαῖοι, Ἐλευσίται, Νεπο-
τιανοί, Πελαγονοί, Κελεσιανοί, Μελχισεδεκιοί, Σιμωνιοί, Μωαν-
θριανοί, Βασιλειανοί, Νικολαῖται, Μαρμιονισαί*. Alterum qui tantum
unguntur non rebaptizantur quando accedunt ad Ecclesiam, *Σαβ-
βαριανοί* sive *Ἐκατηδεκιστῆται, Νουτιανοί, Μακεδονιοί & Ἀπολλωνιστῆται*.
Tertium denique, quos sufficit errores pristinos ejurare atque ana-
themate detestari, ut *Μελετιανοί, Νεστοριανοί, Ευρυχθιανιστῆται, Διοσκοριανοί,
Ἰακωβίται & reliqui** Ἀκερβολοί*. Plura deinde *διακρηνομένων* Schismatico-
rum de naturarum in Christo distinctione hæsitantium genera facit,
1) *Ἀκεφάλως*, 2) *Διοσκοριανῶς*, 3) *Κυδοβαυδῆτας*, 4) *Ἀγγε-
λίτας*, 5) *Παυλιανιστῆς*, 6) *Πετρίτας*, 7) *Κοινοῖτας*, 8) *Ἠσαῖ-
αῖτας*, 9) *Νικηῖτας*, 10) *Μαρωνῆτας*, 11) *Τριθῆτας*. Ex Meur-
sij

* Tom. 3. monument. Ecclesiæ Græcæ pag. 626. Sed Monotheletarum nomen ex-
cidisse videtur inter *διακρηνομένων* genera quæ duodecim facit Timotheus, &
deinde undecim tantum recenset. Erunt autem duodecim, si *Μονοθελίται* infe-
rantur pag. 124. edit. Meursij, ante verba: *οἱ μίαν θέλησιν ἢ μίαν ἐνέ-
ργειαν ἐπι ἔ Χριστοῦ προσέτιθεται*. Ex hoc ipso libello palam quod est alicuius
fuisse Timotheum ab hæresi Ευρυχθιανῶν, cujus cum Magister sacri Palatii arguit.

** Contra Marcianitas sive Ακερβολοῦς Timothei Presbyterῆ *ἐπιστολῆς* ex hoc opusculo
prodicitur in Nicophori CPol. ἀντιμήτηκος MSS.

huius editione hunc libellum Græce & Latine cum notis suis edidit Franciscus Combesius in auctarii novi Tomo II. sive Historia Monothetarum Paris. 1648. fol. pag. 449. Aliam in nonnullis differentem ex Jac. Gretseri codice vertit Franciscus Turrianus quam Latine ex Turriani interpretatione exhibet Antonius Possevinus in Apparatus Sacri Tomo II. ubi de Timotheo differit. Longe brevior exstat Latine ex Gentiani Herveti versione ad calcem Canonum Ecclesiasticorum cum Theodori Ballamonis scholiis editorum Latine Paris. 1561. fol. in Appendice pag. 88. atque inde in Bibliothecis Patrum Paris. A. 1589. 1609. 1624. 1654. Tomo VI. nam in Coloniensi & Lugdunensi desideratur. Idem autem est quod ex Niconis Pandecte MS. Cod. Regis Galliarum 2423 edidit Græce & Latine Jo. Baptista Cotelarius Tom. III. monument. pag. 420. qui idem pag. 377. seqq. ex ejusdem Regiarum Bibliothecæ Codice 2336. longe locupletiolem libelli Timotheani editionem dedit versione sua & notis eruditissimam, monens diversitatem exemplarium hujus scripti inde mansisse, quod cum partem Ritualis constitueret, pro usu variarum Ecclesiarum diversimode auferretur, minueretur, interpolaretur. Nam & M^{ra} Cæsarea ab editis plurimum differre testatur Lambecius V. pag. 122. seq. & VIII. pag. 428. qui pag. 424. etiam memorat Anonymi Epistolam ad Martyrium Episcopum Antiochenum *ὅτι τὸ ὄνομα καὶ δέχεται τὰς αἰρετικὰς*. Adde V. p. 119. seq.

De cæteris Scriptoribus Græcis, qui Hæreticorum notitiam breviter tradiderunt, ut JO. DAMASCENO, JO. ZONARA, CONSTANTINO HARMENOPULO & MATTHÆO BLASTARE, alibi & instituto dixi, de quibus interim Doctoris mei Thomæ Ittigii τῆς μακαρίτη dissertationem libro de Hæresiarchis Apostolicæ & Apostolis proximæ ætatis præmissam evolvere licebit.

CAPUT XII.

DE MACARIIS atque AMPHILOCHIO.

Macarius Alex. senior, ejusque scripta. 1. Macarius junior. 2. Alii hoc nomine ultra quinquaginta. 3. Amphilochius Iconiensis. 4.

I.

MACARIUS Magnus, *Ægyptius* Monachus & presbyter, S. Antonii discipulus magister Evagrii Pontici obiit in deserto Scithi, in quo ab A. C. 331. verusatus est, nonagenarius circa A. C. 391. de quo Socrates IV. 23. Palladius Lausiac. cap. 19. Johannes Hagiopolita in laudatione Macarii *Ægyptii* Menzis Græcorum inserta 15. Januar. quæ incipit *μνημὴ Μακάριου τοῦ ἐρημίτου ἁγίου*. E recentioribus præter interpretes & editores Jo. Bollandus 15. Januar. Tom. 1. pag. 1005. seq. Tillemontius T. VIII. memor. Eccles.

Exstant sub ejus nomine * *Homilia quinquaginta* piæ ac lectu dignæ de integritate quæ decet Christianos, prodierunt *Græce* ex Bibl. Regia Paris. apud Gvil. Morellium 1559. 8. typis nitidis, & eodem anno separatim *latine* 8. ex versione *Joannis Pici*, classium Inquisitoriarum in Senatu Paris. Præsidis. Eadem versio ibidem 1562. & in Bibliothecis Patrum sæpius lucem vidit, Parisiis, Colonia, Lugduni. *Græce & Latine* cum versione Zach. Palthenii Friedbergensis, Francof. 1594. 1621. 8. Atque iterum cum Pici versione, adjunctæ operibus Gregorii Thaumaturgi, & Basilii Seleuciensis, Zonaraque in Epistolas Canonicas. Paris. 1622. fol. Denique sectionibus distinctæ ex recensione Rev. D. Jo. Georgii Pritii, Senioris hodie Francofurtensis, cum versione Palthenii ab ipso castigata, Lips. 1698. 8. *Germanice*, Godfrido Arnoldo interprete Lips. 1696. 8. Goslar. 1702. 1716. 8. *Belgice* Antverp. 1580. 8. interprete Cornelio Kiel. In nova versione Anglicana, quam singulari studio adornatam Londini 1721. 8. edidit Vir Clarissimus Thomas Haywood, ex Codice Bodlejanæ Bibl. Barocciano. Multa loca emendata, suppletæ lacunæ, sublata homiliz XIII. & XIV. confusio, & quinquagesima homilia auctior integræ paginæ accessione. Ex eodem Codice Bodlejano apographum homiliarum septem adhuc ineditarum desideratissimum Hudsonus misit ad laudatum Pritium. ut Haywoodus p. 86. introductionis testatur. Exstant etiam MSS. Macarii *Ægyptii* Homiliz in aliis Biblio-

* Petrus Possinus contendit homilias istas, & septem quæ primus ipse vulgavit opuscula auctorem agnoscere antiquiorem quendam Macarium, Antonii itidem discipulum (ex quo Coptice loquente pleraque Græco stylo exceperit ejusque ab A. C. 341. indivulsum cum Amatha comitem & A. 356. obitus testem. Sed non opus esse diversum hunc ab altero illo statuere *Ægyptio*, docent doctissimi Viri Gvil. Caveus in Historiæ literariæ scriptorum Eccles. parte altera & Jo. Georgius Pritius sua ad Macarium præfatione.

Bibliothecis, ut Leidenſi & ex Iſ. Voſſii ſuppelleſtile, & Veneriis inter libros Julii Juſtiniani, Procuratoris S. Marci, ſed quos eo deſuncto in manus ignotas deveniſſe teſtatur Montſauconus in Diario Italico pag. 433.

Opuscula ſeptem Aſcetica I. *ᾠδὴ φυλακῆς καρδίας, de cuſtodia cordis*, II. *ᾠδὴ τελειότητος ἐν πνεύματι, de perfectione in ſpiritu*: III. *de Oratione ᾠδὴ προσευχῆς*. IV. *ᾠδὴ ὑπομονῆς καὶ ἀφικρίσεως de patientia & diſcretionē*: V. *ᾠδὴ ὑψώσεως τοῦ νοῦς de elevatione mentis*. VI. *ᾠδὴ ἀγάπης, de charitate*. & VII. *ᾠδὴ ἐλευθερίας νοῦς de libertate mentis*. Hæc una cum *Apophthegmatibus* quibusdam Macarii pag. 243. ex codice *Franciſci Turriani* primus edidit & latinam verſionem ſuam addidit *Petrus Poſſinus* S. I. in theſauro Aſcetico ** Paris 1684. 4. Deinde Græce & Latine una cum Macarii Homiliis recudi curavit, aliaque Apophthegmata à *Jo. Baptiſta Coſelerio* *** pridem vulgata, & quæ de Macario Hieronymus, Palladius & Caſſianus, ſubjunxit laudatus *D. Jo. Georgius Pritius* Lipſ. 1698. 8. Germanice vertit edita à Poſſino *Opuscula & Apophthegmata & Homiliis Macarii* ſubjunxit *Goſfridus Arnoldus* addiditque Gregorii Naz. orationem 1. ſive Apologeticum de fuga ſua, Zenonis Veronenſis ſermonem de fide, S. Ephraemi ſermones quatuor, S. Nili librum Aſceticum, & Capita parænetica 229. Sextique ſententias 430. Emanuelis Phile Hymnum ad Spiritum S. & CHRISTI dicta quæ in Evangeliftis non reperiuntur.

Nonnulla Macarii *fragmenta* ex *Catenis Patrum*, ut *Corderiana* in Mattheum &c. Et Orationes nonnullas latine *Franciſcus Combeſſius* Bibliothecæ ſuæ Concionatoriæ inſeruit, qui *de his diſputare*, inquit, *& an vere Macarii ſenioris illa Homilia ſint, nihilque Belgiani ſurſurus inſperſum habeant, nec eju quicquam labores ἀπάθεια*, (& quod angelos animosque corporeæ naturæ eſſe homil. 3. & libro de charitate ſtatuit) alterius otii ſi ſæpe occupavit *Braſi bellani diligentia* in Romano indice expurgatorio, emendati quæ ſæpe à *Labbeo* non male, plerisque locis modeſte laudati, quicquid in *Labbeum* invehatur *Raynaudus*.

Capitula Aſcetica CLXX, metaphraſi illuſtrata à *Simeone Logotheta*, exſtant MSS. in Bibl. Czſarea teſte *Lambecio* lib. V. pag. 101. Evolve

Qqq 3

viffe

** Alia quæ in theſauro illo Aſcetico continentur, reſert *D. Thomas Ittigius* ὁ 146. καὶ 15. libro de Bibliothecis & *Catenis Patrum* p. 360. ſeq. Vide & *Acta Erudivorum* Anni 1685. p. 488. ſeq.

*** T. I. monument. Eccleſ. Græcæ Paris, 1677. 4. p. 524. ſeqq.

viffe etiam illa se testatur Allatius de Simeonum scriptis pag. 132. Incertum qualis liber Macarii inter alia Ascetarum scripta commendetur à Johanne Antiocheno apud Cotelerium Tom. 1. monument. Ecclesiz Græcæ pag. 167.

II. MACARIUS junior, *Alexandrinus*, discipulus & ipse magni Antonii, Monachus, Presbyter & Abbas Nitriensis, qui circa A. C. 407. centenarius obiit. De eo Jo. Bollandus 2. Januar. T. 1. pag. 87. seq. & Tillemontius Tom. VII. Memor. Hist. Eccles. Palladius cap. 20. Lausiac. πολιτικὸν dictum fuisse testatur ab urbe nempe Alexandria ut notat H. Dodvvellus ad fragmentum Philippi Sidetæ pag. 512. à quo inter διδασκάλους sive Catecheras Alexandrinos loco undecimo nominatur Μακάριος ὁ πολιτικός. Exstat sub ejus nomine *Regula Monastica* † triginta capitulis comprehensa, quam ex Codice MS. Beccensi primus latine edidit illustravitque *Petrus Roverius*, S. L. in Historia Monasterii Reomaensis intractu Lingonensi Paris. 1637. 4. pag. 24. & post Roverium *Lucas Holstenius* in Codice Regularum * Rom. 1631. 4.

Alia *regula* Serapionis, Macarii, Paphnutii, junioris Macarii & aliorum 34. ex Codice Affligemenensi primum edita ab *Henrico Guicquio*, Episcopo postea Ruremondensi, ad calcem Cassiani, Antwerp. 1578. 8. & deinde in Codice Regularum Holsteniano recusa.

Λόγος ὅτι ἐξόδου ψυχῆς δικαίων καὶ ἀμαρτωλῶν τὸ πῶς χωρίζονται ἐκ τοῦ σώματος καὶ πῶς εἰσὼ, *sermo de exitu anime justorum & peccatorum, quomodo separantur à corpore & in quo statu manent*, sub hujus Macarii nomine editus est ex Codice MS. Bibl. Paulinæ Lipsiensis à C. V. *Guilermo Caveo* ** cum interpretatione *Henrici Warthemi*. Postea

† Hanc Regulam videtur intelligere Gennadius cap. 10. de S. E. eamque tribuere Macario seniori Ægyptio signis & virtutibus claro, quem ait unum tantum ad junioris professionis sua scripsisse Epistolam in qua docet illum perfecte posse servire Deo qui conditionem creationis sua cognoscens ad omnes semetipsum inclinaverit labores, & Etando atque DEI auxilium adversus omne quod in hac vita frange est implorando, ad naturalem quoque perveniens puritatem, continentiam belati naturalem debitum munus obtinuerit.

* Alia in Codice Regularum Holsteniano contenta vide in laudato B. Ictigio libro pag. 652. seq.

** In Hist. literaria scriptor. Ecclesiasticor. ad A. C. 373. Lond. 1688. fol. Genev. 1694. 1705. fol.

stea veluti ineditum ex eodem Lipsiensi & duobus Viennensibus Codicibus cum versione sua vulgavit *Jacobus Tollius* *** in insignibus itineris Italici pag. 192. Ultraject. 1696. 4. In alio MS. quod memorat Lambecius lib. VI. pag. 303. tribuitur *Alexandro Asceta*, Macarii scilicet discipulo. Nam in alio quem Tollius etiam inspexit, prazmittuntur verba: Ἡ ἀγία Μακαρία ἡ Ἀλεξανδρεία ἡ μαθητὴς διηγῆσατο, ὅτι ποτὶ &c. Confer similem, licet breviorē διήγησιν Ἡ μακαρία Ἀντωνία apud Palladium in Lausiaca Historia p. 69. edit. Meursii.

Fragmentum ex τῶν ἐρωτήσεων πρὸς τὸν μέγαν Ἐυσέβιον Ἀλεξανδρείας exstat in MS. is Anonymi locis Communibus Asceticis, de quibus Lambecius lib. V. p. 154. seq.

III. *Alii Macarii ultra quinquaginta.*

Macareus sive **Macarius** *Æoli* filius nati minor *Cononis* frater. Vide *Ovidii Heroid.* Epist. XI. *Plutarchi* parallela f. 312. & *Antiphani* versus apud *Athenzum* X. pag. 444. Idem focer *Lesbi Lesbiorum Rex*, *Megaclonis* Pater, de quo meminit *Clemens* in protreptico, & ex illo *Arnobius* IV. contra gentes. Confer *Theodorum Canterum* Var. lect. libro & capite primo. Ab hoc *Lesbus* *Macaria* dicta teste *Diodoro Siculo* V. 82. quo nomine venit etiam *Cyprus*, *Cypri*que opidum *Ptolemæo* memoratum & *Rhodus* & *Arcadiæ* civitas *Pausaniæ* laudata, & πηγή μακαρία in *Marathone*, ut in *fulam Macariam* sive *Fortunatam* in *sinu Arabico* & *Macariam* inter *Æones* *Valentiniani* omittam. Prætereo quoque *Macariam* *Herculis* filiam quæ se pro *Atheniensibus* devovit, quæque loquens inducitur ab *Euripide* in *Heraclidis*, & *Macariam* unam ex quinquaginta filiabus *Danai*, & *Gabiniam Macariam* in *Veteri Inscript.* ap. *Gruterum* p. 872. II. *Macariam* item *Martyrem* de qua *Martyrologia* VIII. April.

Macar sive **Macarius** à quo μακάρων in *fulæ*. *Mela* II. 7.

Macareus *Lycaonis* filius. *Apollodor.* III. 8. conditor urbis cognominis in *Arcadia*. Vide *Natalem Comitem* IX. 9. *Mythol.*

Maca-

*** Alia quæ in illo Tollii volumine occurrat, vide recensita ab *Isaigio* p. 710. seq. & in *Actis Erud.* A. 1696. p. 297.

- Macarius qui cum Felice & Vero scripsit Acta Martyrum SS. Tharaci Probi & Andronici quæ Græcæ & Latine edidit Emericus Bigotius. Latine exstant apud Baronium ad A. C. 290.
- Macarius qui cum Maximo & aliis scripsit Epistolas ad S. Cyprianum.
- Macarius ad quem in fide Christiana confirmandum S. Athanasius misit libros duos adversus Gentes veluti *στοιχείων καὶ χαρακτήρων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως*.
- Macarius ad quem Paulinus Nolanus Epist. 36. (al. 49.)
- Macarius sive Macareus cujus *Κοιτικῶν* s. commentariorum de rebus Coorum librum tertium allegat Athenæus VI. pag. 262. & XIV. p. 639.
- Macarius Abbas, de quo Cassianus Collat. VII. 27.
- Macarius *Æni* Episcopus, qui interfuit Concilio Chalcedonenſi damnavitque Dioscorum.
- Macarius *Alexandrinus presbyter*, qui cum Athanasio fecit. Vide Socratem I. 27. seq.
- Macarii duo *Diaconi Alexandrini* qui subscribere depositioni Arii in Concilio Nicæno.
- Macarius Metropolitæ *Ancyranus* sæculi XV. scriptor, de cujus opere non contemnendo MS. *αὐτῆς τῶν ἑλληνικῶν παραδόξων καὶ αὐτῆς βασιλείας καὶ ἀκινδύνης* vide Allatum de consensu utriusque Ecclesie pag. 866. pag. 3. 14. 159. 215. 266. seq. 296. 297. 316. 456. seq. Lambec. V. pag. 223. Exstant & Mathusale Monachi ex illo Macarii opere eclogæ MSS. Vide Nessel. IV. p. 123.
- Macarius Episcopus *Antiochenus*, Monotheleta, in CPolitano Concilio A. C. 681, sede pulsus, cujus expositio de fide & fragmenta ex libro ad Lucam Monachum ac presbyterum Africæ, & *πρὸς Φωρητικῶν* ad Constantinum Pogonatum Imp. leguntur in Actis dictæ Synodi Tom. VI. Concil. edit. Labbei p. 743. 906. &c. Confer Combesii historiam Monotheletarum. Hic est qui inter Monotheletarum antesignanos cum Honorio Papa, Sergio & aliis nominatur in Epistola Synodica trium Patriarcharum ad Theophilum Imp. de imaginibus, inter Opera Johannis Damasceni, T. I. edit. novæ p. 633.

- Macarius Armenius**, Archi Episcopus *Antiochie* Pifidiz, A. C. 1011. defunctus, cujus vitæ Acta apud Surium 10. April. Hujus Macarii reliquæ Gandavi, Papebroch. Tom. 1. April. p. 873. sq. Pagi ad A. C. 1012. n. 7.
- Macarius presbyter** *Antiochennus* qui cum Eugenio fortiter sefitit Juliano Imp. ut ex Actis Artemii Martyris notat Baronius ad A. C. 362. n. 90.
- Macarius presbyter** *Arianis* favens contra Athanasium & ab Eusebianis missus ad Julium Episcopum Romæ A. C. 338. Meminit Julius Epistola ad Antiochenos, quam Athanasius Apologiz suæ ad Constantium Imp. inseruit.
- Macarius** *Agnardov* Episcopus qui interfuit Concilio secundo Niceno: quemadmodum & *Mainacus* sive Macarius Archimandrita Bardz, *Bardz*.
- Macarius Armenius**, Supra in Antiocheno.
- Macarius Chrysocephalus** Philadelphiz Metropolita, Sec. XIV. clarus, de quo infra capite XVII.
- Macarius Patriarcha** *CPol.* ab A. 1375.
- Macarius Patriarcha** *CPol.* secundus ab A. 1573.
- Macarius** *CPol. confessor* sub Leone Armeno. Infra *Pelecotes*.
- Macarius** ὁ Κερυνός, Hieromachus & przpositus Monasterii τῶν Μαρτύρων *CPoli*, legatus ab Imp. Johanne Palzologo ad Martinum V. Papam. Vide Sylvestrum Sguropulum in Hist. Concilii Florentini sect. 2. cap. 16. pag. 12.
- Macarius Cyrensis** (ὁ Κερυνός) presbyter S. Basilio memoratus Epist. 403.
- Macarius Edessenus**, quem audivit Lucianus Antiochenus presbyter & Martyr. Sec. III.
- Macarius** (alii perperam Comarius) *Episcopus* in *Egypto*, ad quem scribit Cyrillus Alex. Idem ab Alexandrina Synodo missus ad Nestorium A. C. 430. Vide Garnerium prolegom. ad Tomum 2. Marii Mercatoris.
- Macarius hereticus** a sexta Synodo in exilium missus. T. 3. Concil. Binii pag. 492. Act. 1. Synodi secundæ Nicenz. Vide supra in Antiocheno.

R r r

Maca-

- Macarius *Heraclio*** in Thracia Metropolitae ac deinde Monachus, cuius mentio in descriptione montis Atho apud Bernardum de Montfaucon Palaeographiae Graecae libro VII. p. 480.
- Macarius** ad quem Constantini M. Epistola apud Theodorum lib. I. Hist. cap. 17. Episcopus *Hierosol.* ab A. C. 314. qui Concilio Niceno interfuit, & A. C. 331. est defunctus. Vide Martyrologia die 10. Martii. Papebrochium T. 2. Martii 34. Sozom. II. 20.
- Macarius II.** Episcopus *Hierosol.* ab A. C. 556. ad 570. Vide Papebrochii tractatum praefatum ad Tom. 3. Act. Sanctor. Maji pag. XXIX.
- Macarius** ex Homicida monachus Scetenensis καλλας presbyteri Sozom. VI. 29. Palladius Lausiac. c. 6. Niceph. XI. 36.
- Macarius** Episcopus *Laudicea*, qui interfuit Synodo Orientalium post Concilium Ephesinum.
- Johannes Macarius** Grevelinganus Flander, Aeriensis in Artesia Canonikus, Pauli Leopardi discipulus & eruditae antiquitatis strenuus scrutator A. 1604. denatus de cujus ineditis scriptis videndus Valerius Andreas in Bibl. Belgica p. 505. & Franciscus Sweertius in Athenis Belgicis pag. 445. Ex ejus Hieroglyphis nondum editis locum producit Jo. Chiffetius de fidei Curis & Sepulchralibus pag. 173. Idem Chiffetius Macarii hujus *Abraxae* sive diss. de gemmis Basilidianis edidit Antwerp. 1657. 4.
- Macarius *Luciferianus*** cujus mentio in libello precum Faustini & Marcellini.
- Macarius *Lugdunensis*** sive *Laudunensis*, Episcopus Confessor cum S. Martino Turonensi versatus de quo Papebrochius ad IV. Maji T. II. p. 492. seq.
- Macarius *Macer*** sive *Maces* amicus Georgii Phranzz Historici: montis Atho Hieromonachus, inde CPol. protosyncellus A. C. 1431. defunctus. De ejus libro MS. adversus Latinos in quo Processionem Spiritus S. à Filio impugnat, vide Allat. de Consensu lib. 22. 18. §. 11. p. 861. seq.
- Macarius *Magnes*** sive *Magnesia* ut quidam volunt Episcopus, cujus fragmenta exstant in Nicephori CPol. Antirrheticis MSS. Dixi de illo lib. V. cap. 1. 276.
- Macarii *Martyres***, ut Afer, Melitenus, Nicenus, Syrus &c. de quibus Baron. ad Martyrolog. Ma-

- Macarius Monachelica** Supra in Antiocheno.
Macarius Mutius, Camers, cujus Epistola ad Angelum Politianum lib. 7. Epistolarum Politiani exstat, & libellus de recta possessione ratione cum carmine de triumpho CHRISTI, Venet. 1567. & apud Possevinum, Bibl. selectæ XVII. 30-32.
Macarius sive Macareus Mytilenensis sacrificulus Bacchi, de quo *Ælianus* XIII. 2. Var. Hist.
Macarius Nicomedienfis Episcopus, qui Epistolæ CPol. Ecclesiæ ad Bohemos Seculo XV. subscripsit apud Allatum de consensu III. 4. §. 2.
Macarius Origenianus. Vide infra in Romano.
Macarius Petreus Monasterii Hegumenus CPoli sub Leone Armenio Confessor imaginum, de quo Papebrochius ad 1. April. Tom. I. pag. 30. 31.
Macarius Arius, *Petra* in Palæstina Episcopus ab Arianis in Africam relegatus. Vide *Baronium* ad A. C. 348.
Macarius Philadelphia Metropolita, cognomento Chrysocephalus, de quo infra cap. XVII.
Macarius Pinnatensis in Arragonia Monachus, qui Latine scripsit Vitas SS. Voti & Felicis Eremitarum quæ exstat T. 7. Act. Sanctor. 29. Maji, pag. 61.
Macarius ὁ πωλυτακὲς Eremita, de quo in Cotelarii monumentis III. p. 162.
Macarius Prymnestia Episcopus, qui interfuit Synodo V.
Macarius Romanus, monachus, cui Rufinus versionem libri Origenis *ὡς ἀρχὴν* & Apologiam suam pro Origene inscripsit, quemque in vectiva prima in Hieron. testatur *opuscula adversus fatum & Mathefin* scripsisse. Librum adversus Mathematicos memorat etiam Gennadius cap. 28. de Script. Eccles. in quo, inquit, *labore orientis aliam quasi solatia scripturarum. Pro solatia forte legendum solutiones.* At per orientales scripturas intelligere videtur Gennadius scripta Rufini, qui tum in oriente versabatur. Unde Hieronymus Apologia 2. in Rufin. de hoc Macario loquens: *Ergo nisi de oriente venisses, eruditissimus vir haberet adhuc inter Mathematicos.* Hic est Hieronymo Epist. 16. memoratus Rufini discipulus ὁ ἁγίου. Confer Baron. ad Martyrolog. 2. Januar.
Alius Macarius Romanus de quo Palladius cap. 36. extremo: Græci Me-
Rrr 2 nolog.

nolog. 23. Octobr. & in Vitis Patrum Theophilus quidam, sed qui minus, ut ait Baronius, probetur.

Diversus ni fallor ab his duobus Macarius *ROMANUS* qui nudus & villosus pingitur in Ephemeridibus Græco Ruthenis 19. Januar. una cum Macario Ægyptio, qui male ibi dicitur Episcopus. Vide ante Tom. I. Act. Sanctor. Maji pag. XII. seq.

Alius Macarius *DIACONUS ROMANUS*, legatus missus à Gelasio Episcopo Rom. ad Episcopos Dardaniz & Illyrici. Vide Gelasii Epist. 8.

Macarius *SARDICENSIS* Episcopus, qui cum aliis Syriz Episcopis Nestorium monuit, ut ab Ecclesia turbanda desisteret, in Epistola quæ legitur in Actis Synodi Ephesinz lib. 1. cap. 31.

Macarius *SCOTUS* Abbas primus Herbiopolitanus in Franconia circa A.C. 1139. qui scripsit de laude Martyrum, ut ex Eifengrinio notat Possevinus. Ejusdem sententiam de anima oppugnavit libro de anima * inedito Bertramus sive Ratramus.

Q. *TREBELLIVS* Macareus in veteri Inscriptione apud Gruterum p. 955. 9. Macarius à Constante Imp. In Africam missus ad *amicandos* cum Catholicis Donatistas, de quo multa viri docti ad Optatum. Ab eodem Macario dicta tempora Macariana, & Macariani pro Catholicis Christianis.

Aliorum præterea Macariorum quorundam meminit Rev. Urbanus Gotfrid Siberus, Ecclesiastes Lipsiensis in Epistola * A. 1710. edita ad D. Gleichenium, in qua præterea occurrent tibi Macarius Consul Rom. fictitius, Macarius presbyter à Clariss. Mabilonio confectus, Macarius Novato Sabbatianus, & Macarius Monachus apud Balsamonem.

IV. AMPHILOCHIUS Cappadox, Basilio M. & Gregorio Naz. familiaris ac vehementer laudatus, è Monacho Episcopus Iconii Lycaoniz Metropolis, Arianorum strenuus adversarius, atq; Theodosio Magno a) dum filium ejus in salutatum præterit & quomodo similiter
DEUS

* Vide Georgium Mackenzie in vitis scriptorum Scotorum Anglice editis Edinburgi 1708. T. I. p. 59.

** Unschildige Nachrichten A. 1710. p. 316.

a) Quamquam Sozomenus VII. 6. Amphilochium illum ignobilis opidi Episcopum & in rerum usu parum exercitatum vocat, quæ Valefius putat Amphilochio nostro male convenire: tamen ad Iconiensem Episcopum hoc diserte refert non modo Nicephorus XII. 9. Metaphrastes, Menæa aliique juniores, sed etiam Theodoretus V. 16. Hist.

DEUS Pater honore Christo denegato offendatur demonstrat, auctor fuit ut edictum b) adversus cœtus Arianorum promulgaret, quod A. C. 381. datum exstat in Codice Theodosiano lib. XVI. tit. 1. qui est de fide Catholica lege 3. T. 6. p. 9. Eodem anno interfuit Concilio CPol. quo Macedonius damnatus est, Præfuit deinde A. C. 383. Synodo Sidenfi adversus Messalianos (qui etiam Enthusiastæ, Evchitz & Adelpiani) teste Photio Cod. 52. Eos scripto etiam omnium optime (sed quod intercidit) confutasse narrat Theodoritus IV. cap. antepenultimo Hæreticarum fabularum. Denique interfuit Synodo CPolitanæ c) A. C. 394. in qua Bagadius in Episcopatu Bostrensi confirmatus est, qui in jure Græco Romano pag. 247. male Γαβάδιος. Proximo anno diem obiisse viri docti suspicantur, Ad summam senectutem provecum referunt Martyrologia & Menologia quæ ejus memoriam celebrant die XXIII. Novembr. Vita Amphiloicii quæ ex Regis Galliæ Cod. 92. sub Metaphrastæ nomine vulgavit d) Græce & Latine cum notis Combesius, quæ incipit ἡ τις μοναχὸς αὐτῆς, est scriptoris Metaphrastæ antiquioris, ut ipse Combesius deinde in Bibl. Concionatoria agnovit, testatus se Amphiloicii vitam cultiore oratione compositam nactum, quæ incipit: καὶ τί τῶν καλῶν ἔσαι τις. Memorat Allatus etiam aliam incerti Scriptoris quæ incipit: ἐν ταῖς ἡμέραις ἡρώαυς. De Amphiloicio ipso accurate ut solet Tillemontium T. IX. memoriar. Hist. Eccles. p. 617. sq.

Plurima & egregia cum scripserit Amphiloichius, tantum non omnia interciderunt. Certe præstantissima ut de Spiritu S. Deo adorando, & adversus Massalianos, Arianos & Commentarii in Esaiam, aliæque multa desiderantur, quæ à præstantissimo Caveo satis diligenter enarrata non repetam, tantum addam quod Facundus XI. 3. præter alia in actis Concilii Chalcedonensis & à Theodoreto similiter citata laudat etiam Amphil. in illud Joh. XX. 17. *ascendo ad Patrem meum & ad Patrem vestrum.* Quæ vero exstant sub Amphiloicii nomine in editione

R R 3

Fran-

- b) Meminit illius edicti præter alios Facundus XI. 3. cujus locus addendus testimoniis quæ Amphiloicio suo præmisit Combesius.
- c) De illa Synodo Lambec. VIII. p. 406. 441. Concilia Labbei T. 2. p. 1351. Canones Concilior. cum notis Zonaræ p. 525. Balsamonis p. 761.
- d) Latine sed majore verborum fluxu apud Lipomannum Tomo V. Ajunt etiam exstare apud Surium 23. Nov. Sed in edit. A. 1581. quæ mihi jam ad manus est, desideratur.

Metaphrasi latina Jambica *Joachimi Zehneri*, Superintendentis Schleusingensis quem Combesius Zechnerum & in notis pag. 250. *novæ Ecclesiæ alumnum* appellat. Ediderat autem Zehnerus sub Amphilochii nomine Schleusingæ 1609. 8. Sunt versus CCCXXXIII. quos ipse in calce adnumerat, atque per tres hecatontades, decadesque totidem ac monades ad S. Trinitatem respexisse se innuit. *Jac. Billius* Nazianzeno vindicare mavult in Observationibus sacris, atque inter Nazianzeni Opera donavit nova Metaphrasi ediditque, quemadmodum occurrit quoque in editione Græcolatina Nazianzeni Tom. 2. pag. 190. Nimirum reperit in MS. Codice vetus scholion: *καὶ ταῦτα δοκῆ μοι ἔσθαι Θεολόγῳ τυγχάνειν Φερῆς, ὡς ἔστι Ἀμφιλοχίῳ γεγενημένῳ*, quasi sub Amphilochii persona hoc composuerit carmen Nazianzenus, perinde ut ad Nicobulum scripsit ex persona Nicobuli filii. *Sunt nihilominus*, inquit Combesius, *hæc leviora, quam ut fidem Codicum vendicantium Amphilochio elevent. Primus enim minus quadrans hic postea de libris Canonicis, cum iis quæ habet de iis Theologus, carmine de iisdem* p. 98. edit. Paris. ubi absolute pronunciat de Pauli Epistolis & septem Catholicis, nulla mentione libri Esther aut Apocalypsi. *Tum quia videntur hi Joachi nomine accedere ad cothurnum Gregorianum, potiusque referre facilem Amphilochii vocem, ac nonnihil licentius decurrere, & stylo orationi soluta propinquiori, - - - & quid veat ut Theologo aequalis isque ipse omni sciendarum genere excultus ac plane vir ἑλλογμῶτα* (ἑ), *etiam metro Seleucum instituerit, ad quem prosa semel & iterum scripsisse probant quæ ejus producimus fragmenta. Nec est simile in aliis allatis, in quibus statim palam est assumpta persona. Etiam Balsamon habet ut Amphilochii, p. 1080. edit. Paris. passimque Damascenus in elementis in Codice eminentiss. Rupifucaldii. Conradi Rittershusii notas, à quo illustratos Amphilochii jambos ad Seleucum refert Hendorichius, haud vidi.*

IO. *ῥήσις καὶ ἐκλογία* sententia & fragmenta Amphilochii collecta à Combesio ex scripto ad Seleucum, Trajani prætoris nepotem pag. 136. 144. seq. & 153.

Ex sermone in illud: Marc. XIII. 52. de die illa & hora, in quem locum duo σωτάγματα composuisse p. 138. traditur.

In illud: JESUS autem proficiebat sapientia Luc. II. 52. p. 139. & in loca Job. II. 19. solvite templum hoc, & Job. XVI. 14. de meo accipiet. Hæc fragmenta petita ex collectione Barlaami MS. in Regio Codice.

Ex

Ex libro ωβι τ' ας σαρια γενήσεως. pag. 143. servata fragmenta in Actis Concilii Ephesini & Chalcedonensis, & à Cyrillo Alex. in libro priore ad Reginas de recta fide.

Ex sermonibus in Joh. XIV. 28. *Pater major me est.* & V. 19. *Non potest Filius facere ex se quicquam.* & V. 25. *Amen dico vobis* & Matth. XXVI. 36. *Pater, si possibile est.* p. 145. seqq fragmenta quæ servavit Theodoretus in dialogis, & Anastasius in hodego p. 164.

Ex libro contra Arianos, & λόγῳ de Filio p. 150. idem Theodoretus. Alia fragmenta ex Catena in Joh. & Anastasii Hodego c. 10.

In illud Prov. VIII. Dominus creavit me p. 152. Damascenus in elementis MSS.

Ex Epistola ad Soudrenses, πρὸς τὰς ἐν Σούδρα ωβι τ' ἀγίας Τριμίδου pag. 154. id.

In Esaiam. id. p. 154. id.

Ex Epistola dogmatica ad Paucharium Diaconum Sidensem. p. 153. b.

Ex Amphilochio ωβι τῶν ψευδεπιγράφων τῶν ωβι ἀρετικῶν p. 154 b. servatum fragmentum in VII. Synodo, actione V.

II. Εἰς τὸν βίον καὶ τὰ θαύματα τὰ ἐν ἀγίοις πατέρος ἡμῶν βασιλείου. *Vita & miracula S. Basilii, Cesariensis Archiepiscopi* pag. 155-225. Incipit: *ἀγαπητοί, ἐκ ἧν ἀπεικός.* Auctor non Amphilochius sed alius longe junior. Hæc vita Sigeberto Gemblacensi memorata legitur Latine ex versione Combesii etiam in Actis Sanctorum T. 2. Junii p. 936. seqq. cum Francisci Baërtii animadversionibus quibus suppositam eam esse Amphilochio, ostenditur, quod agnovere etiam Baronius, Bellarminus, Possevinus, Tillemontius, Lambecius, Elias du Pin, aliique. Ante Combesium latine verterat *Ursus* * Romanæ Ecclesiæ Subdiaconus sæculo nono ad finem vergente. Anastasii Bibliothecarii temporibus clarus, de quo eadem Acta Sanctorum consuli possunt pag. 937. Illa Ursi versio cum præmissa interpretis præfatione exstat in Heriberti Rosweidi Vitis Patrum pag. 116. seqq. Dubitavit de γνησιότητι hujus scripti jam pridem Michael Glycas pag. 80. Annal. aliquid referens ἐκ τῶν ἀγίων βασιλείου θαυμάτων, *ἐπεὶ ὁ μέγας Ἀμφιλόχιος γράφῃ ωβι δάναυ λέγειται.* Caput XIII. hujus Vitz est *Comparatio Basilii M. & Ephraemi Syri*, quæ sub Amphilochii nomine Latine legitur ex Gerh. Vosii versione ante Ephraemi opera: & Caput XV. quæ ex ejusdem Vosii interpretatione exstat Latine in

Sss sup

Libri Scti Pars Tertia.

* Combesius præter illam Ursi etiam aliam antiquam versionem semibarbaram memorat pag. 256.

supplemento Bibl. Patrum Paris. 1639. T. 1. p. 625. Narratio de muliere qua peccata sua in charta conscripserat, & pro venia suorum peccatorum ad S. Basilium & Ephraim recurrebat. Extrema pars quæ in editione Combesii desideratur, edita est à Lambecio VIII. p. 366. è MS. Vindobonensi.

12. De Humana Natura Christi, num propter unionem cum Divina, ubique sit præsens? Ex Photii CPol. Ἀμφιλοχίους, sive quaestionibus & responsionibus centum ad Amphilochem Cyzici Metropolitanam de diversis S. Scripturae locis, quæ in Variis Bibliothecis integræ exstant MStz. Fallitur Combesius qui caput istud pro genuino fragmento Amphilochei Iconiensis habuit.

Scripta quæ in Amphilocho Combesii non exstant.

13. De non desperando, ὅτι ἂν χεὶ ἀπογνώσκω τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐλπίδος, Hanc tractationem Græce primus edidit & Latina versione donavit Petrus Possius in thesauro Ascetico Paris. 1684. 4. pag. 255. & Amphilocho nostro audacter tribuit, quia multa eadem leguntur in Homilia, de qua supra, n. 8. Sed argumentis non inficiandis & hanc & illam Amphilocho suppositam esse demonstravit Clariss. Caveus parte altera Historiæ literariæ scriptorum Ecclesiasticorum. Incipit: ἀδελφός τις ἠτήσθεις.

14. Vita S. Ephraemi Syri, cujus latina versio à Gerh. Vosio Tungrænsi Episcopo edita est ante Ephraemi opera & ante comparisonem à Basilio vita excerptam. Adjunctum quidem reperit Vosius scholion, in quo illa Amphilocho incerta prorsus conjectura adscribitur. Περὶ τοῦ Κυρίου Ἐφραίμου, ἱσως ἔστω Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου. Incipit: Σινεὼς hic pater noster. Sed haud dubie scriptoris est ab Ephraemi ætate longe quam fuit Amphilocheus Iconiensis remotioris.

15. Epistola Synodica, quæ respondet Synodice Episcoporum alterius provincie, qui circa Macedonii hæresin de Spiritu S. fluctuabant & dissentiebant. In MS. inscribitur Ἀμφιλοχίου Βασιλέως. Sed propter ea quæ de Basilio in hac Epistola leguntur, Basilio esse non potest. itaque sub Amphilochei nomine Græce & Latine edita est à Cotelerio Tom. 2. monument Ecclesie Græcæ pag. 99-104.

Quæ Holstenium habuisse Græce MStæ refert Caveus, Cohortatio ad Virtutes, Homilia de lacrymis & regno DEI, & Homilia, in arbores frugiferas, nondum in lucem prodire. Neque Homilia quæ in Cæsarea

rea Bibl. exstat *ἠὲ ἀρετῆς καὶ ἠὲ πονηρῶν ἀνδρῶν ἢ Διαβόλων*, atque incipit: *Καλὸς ὁ βίος τῶν ἐταρῶν πάντοτε καλίστην, πορὰ τῶν ἀγαθῶν καλίστασι.* Nessel. V. p. 126.

Alii Amphilochoi.

Amphilochius *Side* Episcopus, qui Concilio Ephesino adversus Nestorium interfuit, cui fortasse tribuendas esse homilias quasdam quæ sub Iconiensis nomine leguntur, conficit Labbeus Tom. 1. de Script. Eccles. pag. 61. Mentio apud Photium Cod. 52. & 230.

Amphilochius *Cyzici* Metropolitæ, ad quem leguntur Photii Epistolæ, & ad cujus quæ sita exstant responsiones MSS. ejusdem Photii, Patriarchæ CPol. De his plura dicendi locus erit in capite quod Photii scriptis destinavi.

Omitto Amphilochum vatis Amphiarai F. de quo præter Homerum & alios meminit Scymnus Chius versu 466. & de cujus celebri oraculo Origenes 3. contra Celsum p. 131. Theodoretus X. *Θεραπειῶν*, aliique. Amphilochum item Atheniensem inter scriptores de agricultura Vanoni laudatum & Columellæ, nec non Plinio, qui ejus de avena & cytiso volumen memorat lib. XVIII.

CAPUT XIII.

DE S. GREGORIO Nazianzeno, Ejusque Fratre CÆSARIO.

Gregorii Nazianzeni Vita, & de eo Scriptores. 1. Editiones varia & promissa nova Benedictinorum. 2. Monumentorum in editione Græcolatina comprehensorum recensio cum variis observationibus. 3. Index eorum ad quos Nazianzeni & Basilii Casariensis Epistola. 4. Scripta quæ in Græcolatina editione non continentur. 5. Index Poëmatum Nazianzeni baciensis editorum Alphabeticus. 6. De Maximo, Nonno, Basilio, Elia Cretensi, Niceta, Psello, Nicolao Doxopatri, &c. qui Nazianzeni quadam scholis illustrarunt. 7. De Casario Nazianzeni fratre. 8.

L

GREGORIUS a) Nazianzenus in Palæstinæ scholis Rhetoricam * didicit, atqve Athenis † & alitus & eruditus innotuit etiam Juliano postea Imp. ** Gregorii ex *Hypofitariorum* b) errore ad Ecclesiam conversi, & per quadraginta ac quinque annos c) Nazianzi in Cappadocia Episcopi filius, cujus jam decrepiti vicibus d) per aliquod temporis functus est: Salsimorum vero, alterius in Cappadocia opidi Episcopatum à Basilio zgre e) sibi passus est imponi, & cum Constantinopolitanæ sedi à Theodosio M. præfectus esset f) post egregia in illam Ecclesiam à persecutionibus Juliani & Valentis vix respirantem merita: eodem anno, * in Concilio CPol. A. C. 381. abdicavit se sponte privatumqve vitam prætulit, ac multis scriptis egregiis prosa & ligato sermone elucubratis oppugnatisqve Ariasis, Eunomianis & Macedonianis *Theologi* g) nomen meruit. Defunctus A. C. 391. h) ætatis nonagesimo primo. Fratrem Cesarium ante se defunctum laudat

a) Errore typographi *Georgius* male excusum est in *Hist. literaria Clariss. Cavci*. Sed frequens est & prona nominis utriusq; confusio, ut multis exemplis ostendit Alladius de Georgiis pag. 359. Carterum Nazianzenum vocari miratur Casaubonus in *Casaubonianis* pag. 145. Non enim Nazianzus fuit ejus patria, sed Arianius: nec Episcopum ibi egit, at à Patre illius civitatis Episcopo ibi educatus est & Patri per aliquod temporis vices obiit.

** Naz. Orat. X. p. 163. † Rufinus præfat. *Apologet.* ** Naz. Orat. X. p. 168. & IV. 121.

b) Helychius: ὑπιστάριος, αἰρετικῶν Φαίσι τῶν τῶν ὑψιστον σεβασμῶν. Vide Nazianzeni Orat. XIX. in Patrem pag. 285. ibique Eliam Cretensem & Billium p. 702. & Orat. X. p. 161. ubi etiam de Mastro.

c) id. p. 313. ubi Patrem propemodum centenarium fuisse testatur quando diem obiit. Vide & qvz de Gregorio patre, & matre sua Nonna Orat. XI. p. 178. seq. Synodo Tyanensi adversus Arianos Valente Imp. interfuisse narrat Theophanes pag. 49. *Chronographia*.

d) Vide Orationem Nazianzeni VIII. & carmen de Vita sua. *Sozomenum* VI. 17.

e) id. Orat. V. VI. VII. Confer Beveregium ad *Synodicum* M. p. 82.

f) Naz. *Carmina* de Vita sua. Baronius ad A. C. 380. n. 12. seq.

* Vide Orationem XXXII. pag. 517. seq. 525.

** Vide eandem Orationem XXXII. p. 523. 526. seq. & Blondellum de *Episcopis* p. 64. Nazianzeno in eodem Concilio CPol. successor datus est Nectarius.

g) ὁ τὴν Θεολογίαν προσηγόρευεν διὰ τὸν ἴδιον. Anastasius in *Meursii Variis Divinis* editus p. 31. Confer *Cotelieri monumenta Græca* T. III. p. 572. T. IV. p. 412. Rufini prologum ad *Orationes Nazianzeni* Latine à se versas.

h) *Acta Sanctos. Major* T. VII. p. 677. seq. *Pagi* ad A. C. 354. n. 25. & 389. 4.

dat Orat. X. & quidem annis adhuc florentem ut ex pag. 162 colligitur. *τελευτησάντων πρώτων* juniorem priore loco elatum pag. 176. Sotorem Gorgoniam Oratione XI. Patrem Orat. XIX. summus amicus Basilii Cæsar. (quem & ipsum Orat. XX. pro funere laudavit) ejusque fratris Gregorii Nysseni: Præceptor S. Hieronymi, * is enim & eo doctore sacras literas didicisse se profitetur, & catechistam ac Præceptorem suum vocat, & illo Magistro glorari se ait & exultare. Latine se callere negat Nazianzenus Epist. 71. ad Postumianum. Memoriam ejus celebrat Ecclesia Latina in breviario Romano 30. Sept. Græca 9. Maji. Vitam suam ipse versibus Iambicis descripsit, quæ in limine tomi posterioris existat. Aliam prosa compositam à *Gregorio Presbytero* i) Græce habes præfixam Tomi priori Operum Nazianzeni cum latina versione *Jacobi Billii*, & aliis veterum de Nazianzeno elogiis per eundem Billium collectis. *Niceta Paphlagonis* laudationem in Nazianzenum è Codice Mazariniano vertit, & Tom. VI. Bibl. Concionatoriz pag. 615-632. Latine vulgavit Combesius. Laudationem Gregorii Naz. scriptam à *Thoma Mastro*, Græce & Latine una cum aliis ejusdem Thomæ Orationibus & Epistolis vir præstantissimus Laur. Normannus utraq; lingua vulgavit Upsalæ 1693. 4. *Philosbi* CPol. *Joannis Evchaitensis*, *Nicolai Cabasila*, *Theodori Mesochita*, *Matthæi Camariota* & *Theodori Prodromi* in tres Hierarchas Basilium, Nazianzenum & Chrysoctomum memoravi infra c. 15. p. 558. Ex recentioribus præter Annales confutendus *Cæsar* *Baronii* liber de vita Nazianzeni ad Gregorium XIII. qui antea ineditus, occurrit cum notis Papebrochii in Actis Sanctorum T. 2. ad diem IX. Maji p. 373. *Gregorius Polidorus* in Gregoriano, sive libro de XIV. Pontificibus, XIII. Episcopis Gregoriis & Gregorio Presbytero, Florent. 1598. *Godfridus Hermantius* in vita Nazianzeni accurato studio descripta Gallice Paris 1674. 4. *Tillemontius* tomo nono memoriarum, & *Jo. Clericus* Bibliothecæ universalis itidem Gallico vulgatæ idiomate T. XVIII.

II. Editiones Gregorii Nazianzeni.

Latina

Orationes decem *Rufino* intérprete 1. 12. 15. 17. 28. 33. 38. 39.

Sss 3

44.

* Baron. ad A. C. 379. n. 17.

1) Gregorius iste presbyter è MS. Ducis Sabaudiz recensitus existat etiam Græce & Lat. T. II. Act. Sanctor. Maji p. 766. MS. Lambec. III. p. 182. 190. 1. n. 1. apud Severinum IX. Maj.

44. & 50. cum ejus præfatione ad Apronianum. Argentorat. per Johannem Knoblauch 1508. 4.

Orationes VII interprete Jo. Oecolampadio. Augustz Videl. 4. sparsim vulgatz. Orationes VI, Latine Norimb. 1521. 4.

Gregorii Nazianzeni Opera latine, variis interpretibus, Lipsiæ 1522. 8. edita & in Catalogo Bultellianz Bibliothecz pag. 32. memorata

Orationes XXXVIII translataz à Bilibaldo Pirckheimero; Basil. 1531. fol. cum præf. aliarque Erasmi. Hanc editionem recenset Conradus Gesnerus in Bibl. De Pirckheimero Erasmus XXVI. 33 Epist.

Nazianzeni Opera Basilez. A. 1550. apud Hervagium fol. cum Wolfg. Musuli præfatione, ex cujus versione etiam exhibentur Oratio I. & XLI XLV. XLVII. uti Orationes quinque de Theologia ex Petri Mosellani: cæteræ omnes ex Pirckheimeri. Christus patiens ex versione Sebassiani Guldebeccii Tigurini, & alia Poëmata ex interpretatione Aldi Manutii.

Parif. & Coloniz 1570. fol. Jac. Billio Prunzo interprete. Hanc editionem recenset Bellarminus de Script. Eccles.

Basil. 1571. fol. per Jo. Leunclavium, quæ editio recensetur à Simlero in Bibl.

Orationes tres 1. Apologeticus, 2. de amore erga pauperes & 3. in Natalem Salvatoris nostri: ex Julii Gabrielii Eugubini versione Antvv 1573. 8. apud Plantin. additis notis & ad totum Nazianzenum edit. Gr. Basil. Variis Lect. ex Codicibus Vaticanis.

Nazianzeni Opera Parif. 1583. fol. apud Sebast. Nivellium, ex secunda Billii recognitione. De hac videndus in Apparatu sacro Antonius Possevinus.

GRÆCÆ.

Venet. 1516. apud Aldum, 8. sedecim orationes, & aliz novem 1536. 8.

Parif. 1544. apud Wechel.

Basilez A. 1550. fol. apud Hervagium, cujus editionem in Epistolis quod MSS. Codicibus destitueretur ex Græco Frobenii Basilio passim emendasse se restatur Jac. Billius.

Opuscula quædam, Etonz 1610. 4. Vide infra inter Orationes num. III.

Carmina selecta ab Hieron. Brunello S. L. edita cum Georgio Pifide & Synesii ac Clementis Alex. Hymnis. Rom. 1590. 8.

Poëmata quædam edita a Dav. Hoefchelio. Lugd. Bat. 1591. 8.

SEN-

Sententiarum & Regularum Vitarum ex Nazianzenis scriptis collectarum, cum poematis jambicis quibusdam à Bibli. Joannis Sambuci. Antwerp. 1568. 8.

Græcolatina.

Poëmata Nazianzenis cum profana versione Aldi Manuti. Venet. ex ejus officina 1504. 4.

Opuscula quædam cum Metaphrasi Jac. Billii, & commentariis Cyri Dadybrensis (hoc est Nicetæ) non Græce sed Latine tantum additis. Paris. 1575. 8.

Opera omnia Paris. 1609. fol. 2. Vol. quam editionem persequitur Labbeus.

Paris 1630. fol. 2. Vol. quam editionem mox diligentius recensabo.

Hæc minus emendate recusa Lipsiæ (licet titulus Coloniae nomen præ se fert) 1690. fol. 2. Vol.

Poëmata quædam antea inedita in *Jacobi Tollii* * insignibus itinerarii Italici Traject. 1695. 4. & in V. C. *Lud. Antonii Murnarii* ** Anecdotis Græcis Patav. 1709. 4.

Orationes Greg. Nazianzenis *Gallice* eleganter versæ cum notis. Paris. 1693. 8. duobus Vol. Novam Gallicam Operum Nazianzenis edit. parat Episcopus Conferanorum. Vide Memorias Trevorkinas A. 1708. pag. 2137. seq.

Jacobo Frisbio † Benedictino adornandæ novæ Græcolatinæ Nazianzenis operum editioni immortuo, partes illas in se suscepit ejusdem Ordinis Monachus *Franciscus Louvard*, qui Conspectum Operum Nazianzenis †† Parisiis A. 1708. edidit, testatusque est plus sibi negotii

* In Langleti de Fresnoy Methodo Historiæ T. 2. edit. l. ipsi pag. 327. hæc insignia itinerarii Italici quibus nihil aliud quam veterum Græcorum scriptorum & ecclesiasticorum monumenta, in itinere Italico ex Bibliothecis per Tollium eruta & laudatissimo studio publicata doctèque illustrata continentur, refertur inter Historicos rerum Italicarum, addito non minus iniquo quam cæco judicio: *ce livre est peu considérable.*

** Conferendæ emendationes illorum Nazianzenis poematum à Clariss. Muratorio vulgarum, quas ex Codicibus Bodlejanis annotavit Clariss. Collega noster Jo. Christophorus Wolfius in Ephemeridibus literariis Germanice editis Lipsiæ *Neuer Bücher-Caal*, sectione XII. p. 27.

† *Monast. Augustinæ aus neuen Bücher* A. 1701. Dec. p. 79. *Nouvell. de la Rep. des lettres* 1704. II. p. 382.

†† *Mem. de Trevoux* 1708. p. 2133. *Acta Erud.* 1709. p. 94.

negotii fuisse in feligendis quam inveniendis scriptorum Gregorii Codicibus MSS. quorum sola Lutetia ducentos amplius ipsi suppeditavit. Eliaz tamen Cretenfis commentariorum, quos latine Leunclavius vertit ediditque, negat se Græcum exemplar nancisci potuisse. Sed age pleniorum illius promissæ præclaræ editionis notitiam ex memoriis literariis Trevoltinis integram subjungamus: *Lepine commencera dans peu l'Impression de la nouvelle Edition de Saint Gregoire de Naziance. Le P. Dom Louvart Benedictin de la Congregation de Saints Maur, qui a preparé cette nouvelle Edition, vient d'en communiquer le plan aux Sçavans, dont il demande les avis. Il a déjà rendu compte au Public des raisons qui le portèrent à se désister de l' Edition vantée du celebre Abbé de Billy, dont l' Exemplaire sur le quelle a été imprimée, tombé entre les mains de Dom Louvart, convaincra les Curieux, de la fraude des Libraires de Paris, de l'imperfection de cette Edition, & de la nécessité d'en donner une nouvelle. Le premier soin du Doctre Benedictin qui l'entreprend, a été de consulter les Manuscrits. Paris seul lui en a fourni plus de deux cens. Il a donc eû plus de peine à choisir les Manuscrits dont il se serviroit, qu'à en déterrer dont il pût se servir. Il s' est arrêté à un excellent Manuscrit de la Bibliothéque Royale, qui a appartenu à l' Empereur Basile le Macedonien, & qui est par consequent du neuvième siecle, ou même un peu plus ancien. Il a consulté encore avec plus de soin divers Manuscrits de la même Bibliothéque, de la Bibliothéque Colbert, de celles du College des Jesuites, & des Peres de l' Oratoire, dont aucun n' a été entre les mains de Billy, ou des autres anciens Editeurs de Saint Gregoire de Naziance, Gabrieli, Lewenklaus, Montaigne, sur la foi desquels il cite les Manuscrits dont ils se sont servis. Il n' a negligé aucune Edition des Ouvrages du Saint Docteur; & il se sçait qu' aucun Imprimé ne lui a échappé; & qu' ainsi il donne le texte de son Auteur aussi correct qu' il se puisse. Il n' a mis à la marge que les diverses leçons les plus importantes, & rejeté les autres à la fin de l' Ouvrage. Il en a usé de la même maniere pour les Notes. Il a mis à la marge les plus courtes: & les plus longues pour accompagner les Commentaires de divers Auteurs Grecs sur Saint Gregoire de Naziance. Il a disposé les Oraisons selon l'ordre des temps. Il les a divisées en chapitres. Il en a composé les Sommaires. Il en fait la critique dans un Avertissement qu' on trouvera au commencement de chacune. Il a éclairci les Poësies & les Lettres par de semblables travaux, avec cette difference, qu' un avertissement general sur les Poësies, contiens tout ce qui les regarde, & que tout ce qui concerne les Lettres est aussi renfermé dans un avertissement general.*

Le sçavant Editeur a joint aux Poësies de son Saint Auteur des Scholies Grecques, dont la plus grande partie n'avoit pas encore vu le jour.

Loïn d'augmenter le nombre des Oraisons, il l'a diminué par le retranchement de quatre Oraisons supposées, qu'il rejette dans l'addition où il place ses sortes d'Ouvrages, & de quatre Lettres qu'on avoit mal à propos fourrées parmi le Oraisons.

Les Lettres sont augmentées des quatre prétendues Oraisons, d'une échappée aux autres Editeurs, de deux qui passèrent pour être de St. Basile, à qui on en restitué trois. Ce nombre cependant des Lettres n'est augmenté que de deux; car dans l'Edition de Paris on en avoit réimprimé deux fois deux: preuve de l'exactitude de ceux qui conduisirent cette Edition. Toutes les Poësies que Töllius & Mr. Muratori ont découvertes & fait imprimer depuis quelques années, sont à leur place parmi les Ouvrages de même genre: on joint le Testament du Saint à ses Oraisons ou à ses Lettres; & la Liturgie qui porte son nom paroîtra pour la première fois en Grec tirée d'un Manuscrit du Roi, & peut être en Arabe.

Le R. P. Dom Louviers demande aux Sçavans, s'il est à propos d'imprimer les Philocaliens ou les recueils des endroits choisis d'Origene, auxquels Saint Gregoire de Nazianze a eu autant de part que Saint Basile, & les Commentaires de Saint Maxime sur Saint Gregoire de Nazianze.

Les autres Commentaires anciens sur le Saint Docteur seront beaucoup plus amples dans la nouvelle Edition; en sorte qu'il n'y aura plus d'Oraisons sans Commentaire. On ne donne que la version de Letentlau des Commentaires d'Elie de Grece sur dix-neuf Oraisons; parce que l'Editeur n'a pas trouvé à Paris le Grec de ce Commentaire. Il faut espérer que quelque Curieux le lui enverra avant l'Impression. Plus heureux à l'égard de Nicetas, il donne le Grec de son Commentaire sur seize Oraisons différentes de celles qu'Elie a commentées. Un autre Commentateur nommé Basile, que le doct. Benediclin prouve être un Auteur du dixième siècle, suit Elie, & précède Nicetas. Le Commentateur imprimé par Montaigne; & les Scholies sans nom d'Auteur, que l'Evêque Anglois a publié le premier, Nonnus de beaucoup augmenté, n'ont pas été oubliés, non plus que les notes des autres Editeurs, leurs Prefates, leurs Epîtres dedicatoires; en sorte que la nouvelle Edition renferme exactement toutes les autres.

Le nouvel Editeur a retenu la version entière de Biliby par respect pour ce grand Homme; & il s'est contenté d'en corriger les défauts par des notes mises à la marge & au bas des pages. Il a remis à côté des Vers sa version en Prose; & rejeté sa

version en Vers, qui ne répond pas assez exactement au texte. Il n'a pas en les mêmes égards pour les autres Interpretes de son Auteur. Sa traduction de l'Apologétique du Saint qu'il donne, fera conoître ou non, s'il est possible de réüssir mieux que Billy. Il balance s'il imprimera l'ancienne version de dix Oraison qu'on croit être de Rufin, & quelques traductions très-élégantes de Gabius & de Zino. Il prie les Sçavans de décider ce point.

Après une Preface générale & des dissertations sur la vie & sur la doctrine du Saint, suivront trois Vies de cet éloquent Pere de l'Eglise; la première par le Prêtre Gregoire; la seconde qui paroît en Grec pour la première fois est de Nicetas le Paphlagonien; la troisième est tirée des Ouvrages même du Saint. Huit grandes planches gravées sur les figures d'un Manuscrit du Roi, ne contribueront pas peu à l'ornement de cette Edition, divisée en trois tomes in folio.

Le R. P. Dom Louvat prend à la fin de cette explication de son dessein, de modestes engagements d'une parfaite docilité à l'égard des Critiques, qui voudront bien l'aider de leurs conseils. L'espérance qu'il donne d'une traduction Française des Ouvrages qu'il imprime par Mr. l'Evêque de Conserans, nous a été d'autant plus sensible, que nous connoissons mieux tout le mérite de ce Prelat plein de l'esprit du Saint Docteur qu'il a traduit.

III. Scripta S. Nazianzeni in primo Tomo editionis Græcolatinæ occurrentia hæc sunt:

I. *Apologeticus de fuga sua* * & officio Episcopi, quem *μυρδ-λα ἀπολογητικὴ* titulo laudat Damascenus in parallelis sacris. Hunc præter Rufinum, Pirkaimerum, Wolfg. Musculum ac Jac. Billium latine vertit *Julius Gabrielius* additis scholiis, Antwerp. 1572. 8. Gallice *Joannes de Leuardin*, ac postea *Collinus* Paris. 1640. 12. Italicè *Annibal Carus*, Venet. 1569. 4. Germanice ad S. Macarii calcem *Godfridus Arnoldus*. Exstat & Græce ac Latine subiectus hic Apologeticus S. Chrysofthomi libris VI. de sacerdotio, separatim excusis Cantabrig. 1712. 8. Incipit: *ἠγίσαμεν καὶ τὴν ἡγίαν ὁμολογίαν.*

II. Ad Nazianzi incolas, qui se *cum factus esset presbyter* acciverant, nec frequentes ad ipsum accedebant. Tom. I. pag. 46. Latine vertit Pirkaimerus & Billius, Leunclaviusque, illustravit *Elias Cretenfis*. Incipit: *πῶς βραδείας ἐπὶ τὰν ἡμέτερον.*

III.

* Nazianzenus presbyter factus miro vitæ solitarie (quàm p. 4. hinc) amore & sacri muneris difficultate (de qua p. 5. sq.) & periculis (p. 25. seq.) pernotus in Pontum eremum confugerat (p. 36.) unde parentum ætate confectorum desidio & Jonæ exemplo monitus revertit Nazianzum (p. 40.) illamque ibi secus sui apologiam publice dixit.

III. & IV. *In Julianum* Apostatam investivæ duæ. T. I. p. 49. & 109. Post Apostatæ mortem † scriptæ, ut patet ex p. 68. 76. 86. 93. seq. 102. 113. seq. & clarissime 122. 130. 132. & p. 116. seq. ubi de nece Juliani variz sententiz exponuntur, & pag. 120. sepulturæ Tarsi factæ & Joviniani successoris mentio, pacisque à Persis cum illo durissimis conditionibus initæ p. 118. Cur *Seleucicas* inscripserit docet p. 91. ut nempe *σηλιτουθῆ ἱοῦς μετέπειτα* velut *columnæ* ** *in-
scripta posteris traderetur*. Juliani truculentia & impietas. Atque hæc *σηλογοραφία* suam columnis Herculis clariorem à se statui affirmat p. 134. similiter *σηλας* pro monumentis ponit X. p. 164. Græce cum scholiis Græcis & Nonni collectione Historiarum notisque suis edidit separatim *Rich. Montacutius*, Etonæ 1610. 4. additis Oratione in Martyres *εἰς τὰς Μάρτυρας*, & altera contra Arianos, *ἑξ Ἀρειανῶν*, nec non Testamento Nazianzeni & Epistolis decem antea ineditis, atq; in Opera Nazianzeni Variis lectionibus ex Codd. MSS. Savil. Prior investiva Græce etiam lucem vidit Paris. 1531. 4. apud Wechelum. Incipit illa: *ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη*. Posterior: *ἔτι δὲ τῶν ἑμῶν λόγων*. Latine veterunt Pirkeimerus & Billius.

V. Apologeticus minor *ad Patrem & Basilium M.* cum ab hoc Episcopus Sasimorum unctus esset T. I. p. 134. Vertit Pirkeimerus, Leunclavius & Billius, illustravit *Elias* Cretensis. Incip. *εἰδὲν ἰσχυρότερον γήρωσ.*

VI. Oratio in festo martyrum dicta *præsente Gregorio Nysseno* Basilii M. fratre, qui accesserat postridie unctiois Nazianzeni in Episcopum. T. I. p. 136. vertit Joannes Cono, Pirkeimerus & Billius. Incip. *Φίλοι πιστὲ ἢκ ἔσιν ἀντάλλαγμα*.

VII. Apologeticus alter minor, ad Patrem & Basilium, de suscepto ægre Episcopi munere, in quo rogat se illorum consilio & precibus juvari. T. I. p. 142. vertit Pirkeimerus, Leunclavius & Billius, illustravit *Elias* Cretensis. Incip. *παῖλι ἐπ' ἐμὲ χρίσμα*.

VIII. Ad patrem, cum Nazianzenz Ecclesiz curam filio ætate confectus commisisset. Tom. I. pag. 145. Vertit Pirkeimerus & Billius, Leunclaviusqve. Illustravit *Elias* Cretensis, Incip. *τὸ εὐμαμῶν ἠροῖσα*.

Ttt 2

IX. De

† Vir doctissimus Petrus Cunæus perperam scripsit Nazianzenum his orationibus perstrinxisse Julianum adhuc vivum ac spirantem, unde reprehenditur à Petro Bælio in Lexico Historico, vocabulo Nazianze.

** Confer Andreæ Dounxi notas ad Chrysost. T. 8. p. 348.

version en Vers, qui ne répond pas assez exactement au texte. Il n'a pas en les mêmes égards pour les autres Interpretes de son Auteur. Sa traduction de l'Apologétique du Saint qu'il donne, fera conoitre ou non, s'il est possible de réüssir mieux que Billy. Il balance s'il imprimera l'ancienne version de dix Oraison qu'on croit être de Rufin, & quelques traductions très-élégantes de Gabius & de Zino. Il prie les Sçavans de décider ce point.

Après une Preface generale & des dissertations sur la vie & sur la doctrine du Saint, suivront trois Vies des cet éloquent Pere de l'Eglise; la premiere par le Prêtre Gregoire; la seconde qui paroît en Grec pour la premiere fois est de Nicetas le Paplagonien; la troisiéme est tirée des Ouvrages même du Saint. Huit grandes planches gravées sur les figures d'un Manuscrit du Roi, ne contribueront pas peu à l'ornement de cette Edition, divisée en trois tomes in folio.

Le R. P. Dom Louvart prend à la fin de cette explication de son dessein, de modestes engagements d'une parfaite docilité à l'égard des Critiques, qui voudront bien l'aider de leurs conseils. L'esperance qu'il donne d'une traduction Françoise des Ouvrages qu'il imprime par Mr. l'Evêque de Conserans, nous a été d'autant plus sensible, que nous connoissons mieux sous le mérite de ce Prelat plein de l'esprit du Saint Docteur qu'il a traduit.

III. Scripta S. Nazianzeni in primo Tomo editionis Græcolatinæ occurrentia hæc sunt:

I. *Apologeticus de supra sua* * & officio Episcopi, quem *μυράλλα ἀπολογητικῆ* titulo laudat Damascenus in parallelis sacris. Hunc præter Rufinum, Pirckaimerum, Wolfg. Musculum ac Jac. Billium latine vertit *Julius Gabrielius* additis scholiis, Antwerp. 1573. 8. Gallice *Joannes de Levardin*, ac postea *Collinus* Paris. 1640. 12. Italicè *Annibal Carus*, Venet. 1569. 4. Germanice ad S. Macarii calcem *Godfridus Arnoldus*. Exstat & Græce ac Latine subiectus hic *Apologeticus S. Chrysofostomi* libris VI. de sacerdotio, separatim excusis Cantabrig. 1712. 8. Incipit: *ὁ ἴημας καὶ τὴν ἁγίαν ὁμολογίαν.*

II. Ad Nazianzi incolas, qui se cum factus esset presbyter acciverant, nec frequentes ad ipsum accedebant. Tom. I. pag. 46. Latine vertit Pirckaimerus & Billius, Leunclaviusque, illustravit *Elias Cretenfis*. Incipit: *πῶς βραδύς ἐπὶ τὸν ἡμέτερον.*

III.

* Nazianzenus presbyter factus miro vitæ solitariæ (quàm p. 4. laudat) amore & sacri muneris difficultate (de qua p. 5. sq.) & periculis (p. 29. seq.) pestiferis in Pontum eremum confugerat (p. 36.) unde parentum ætate confectorum desiderio & Jonæ exemplo monitus revertit Nazianzum (p. 40.) illamque ibi confessus sui apologiam publice dixit.

III. & IV. *In Julianum* Apostatam investivz duz. T. I. p. 49. & 109. Post Apostatz mortem † scriptz, ut patet ex p. 68. 76. 86. 93. seq. 102. 113. seq. & clarissime 122. 130. 132. & p. 116. seq. ubi de nece Juliani variz sententiz exponuntur, & pag. 120. sepulturz Tarsi factz & Joviniani successoris mentio, pacisque à Persis cum illo durissimis conditionibus initz p. 118. Cur *Belevicas* inscriplerit docet p. 91. ut nempe *ἐπιτετυθη τοῖς μετέπειτα* velus *columnæ* ** *in scripta posteris traderetur* Juliani truculentia & impietas. Atqve hanc *ἐπιλογεαφίαν* suam columnis Herculis clariorem à se statui affirmat p. 134. similiter *ἐήλας* pro monumentis ponit X. p. 164. Græce cum scholiis Græcis & *Nonni* collectione Historiarum notisque suis edidit separatim *Ricb. Montacutius*, Etonz 1610. 4. additis Oratione in Martyres *εἰς τὰς Μάρτυρας*, & altera contra Arianos, *κτὶ Ἀρειανῶν*, nec non Testamento Nazianzeni & Epistolis decem antea ineditis, atq; in Opera Nazianzeni Variis lectionibus ex Codd. MSS. Savil. Prior investiva Græce etiam lucem vidit Paris. 1531. 4. apud Wechelum. Incipit illa: *ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη*. Posterior: *ἔτι δὲ τῶν ἡμῶν λόγων*. Latine veterunt Pirkeimerus & Billius.

V. Apologeticus minor *ad Patrem & Basilium M.* cum ab hoc Episcopus Sasimorum unctus esset T. I. p. 134. Vertit Pirkeimerus, Leunclavius & Billius. illustravit *Elias* Cretensis. Incip. *κτὶ ἰσχυρότερον γήρω*.

VI. Oratio in festo martyrum dicta *presente Gregorio Nysseno* Basilii M. fratre, qui accesserat postridie unktionis Nazianzeni in Episcopum. T. I. p. 136. vertit Joannes Cono, Pirkeimerus & Billius. Incip. *Φίλοι πιστὴ ἢ ἐστὶ ἀντάλλαγμα*.

VII. Apologeticus alter minor, ad Patrem & Basilium, de suscepto zgre Episcopi munere, in quo rogat se illorum consilio & precibus juvari. T. I. p. 142. vertit Pirkeimerus, Leunclavius & Billius, illustravit *Elias* Cretensis. Incip. *πάλιν ἐπ' ἐμὲ χρίσμα*.

VIII. Ad patrem, cum Nazianzenz Ecclesiz curam filio xtate confectus commississet. Tom. I. pag. 145. Vertit Pirkeimerus & Billius, Leunclaviusqve. Illustravit *Elias* Cretensis, Incip. *τὸ σῶμα μὲν ἠνοικία*.

Ttt 2

IX. De

† Vir doctissimus Petrus Cunæus perperam scripsit Nazianzenum his orationibus perstrinxisse Julianum adhuc vivum ac spirantem, unde reprehenditur à Petro Bælio in Lexico Historico, vocabulo Nazianze.

** Confer Andreæ Dounxi notas ad Chrysoft. T. 8. p. 348.

IX. *De celestibus confelandis* cohortatio in *Martyrum festo* dicta ad eos qui sermones Nazianzeni flagitabant, silentio ejus & solitudinis studio accensi & ad Julianum *ἐξισωτήρ* ** five tributorum perceptorum, (ad quem etiam T. 2. p. 111. carmen XLVIII.) T. 1. p. 149. Incip. τῆς ἡ τυραννίδος ἦν.

X. Oratio funebris in laudem *Casarii*, junioris natu fratris superstitibus adhuc Parentibus dicta A. C. 368. T. 1. p. 160. *ἀνταῖο* inquit p. 167. τῶν ἐμῶν λόγῳ αἱ ἀπαρχαί. Latine verterunt Pirkeimerus & Billius. Prodiit & cum proxima sequente Colon. 1589. 8. Incip. οὐκ ὀπίσθῃ ἴσως.

XI. In defunctam (post fratrem p. 190.) sororem *Gorgoniam* T. 1. p. 176. matrimonio junctam & filiorum nepotumque aviam ac matrem p. 180. 183. Episcopum alloquitur p. 186. ὦ ποιμνίῳ ἀριστῶ καὶ τελειωτάτῃ, ὁ δὲ ἱερῶ προβάτῳ ἐκείνῳ ποιμνίῳ. & pag. 188. 189. ὦ σὺ πάτερ ἐκείνης πνευματικῆς. Dicta oratio matre adhuc superstiti p. 188. Latine verterunt Pirkeimerus & Billius. Incip. ἀδελφῆν ἑκαυθῶν.

XII. XIII. XIV. *Irenica* five *de pace* Orationes prima, secunda & ad *Amphilochium* tertia, post reconciliationem cum *Monachis*. T. 1. p. 190. 205. 213. Non de doctrina sed tantum de disciplina disfidium fuisse testatur pag. 206. seq. Dictæ sunt hæc orationes à Nazianzeno presente Patre, cum per aliquod tempus à concionando abstinnisset. Latine verterunt *Rufinus*, *Pirkeimerus*, *Leunclavius* & *Billius*: illustravit *Elia* Cretensis. Prima incipit: λύσιμα τὴν γλῶτταν. Secunda: θεομῶς ὁ ζῆλοϛ. Tertia: εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα.

XV. *De plaga grandinis & sterilitate* ad Patrem docere in Ecclesia omittentem. T. 1. p. 224. Latine verterunt *Rufinus*, *Pirkeimerus* & *Billius*. Incip. ἦ λύστε τὰ ξὺν ἑκαυθῶν.

XVI. Περὶ Φιλοπρωχίας *de pauperibus charitate complectendis* egregia cohortatio T. 1. p. 239. Hanc latine verterunt præter *Pirkeimerum* & *Billium* *Julius Gabriellus*, Antwerp. 1573. 8. *Jo. Oecolampadius* Lipsi. 1521. 4. & *Augustz Vindel.* 4. *Petrus Franciscus Zinus* Paris. 1550. & *Venet.* 1574. 8. cum *Greg. Nysseni* duobus ejusdem argumenti sermonibus: *Italice* *Annibal Carus* *Venet.* 1569. 4. Gal.

** Vide de hac voce præter *Cangium* in glossario, *Goarum* ad *Cedreni* paginam 591. *Valesium* ad *Eusebii* lib. 4. de *Vita Constantini* c. 3 *Lucianus Philopatride* T. 2. p. 774. αἰσθάνομαι τῆτον, τὸν ἑξισωτήρ καὶ εἰρημίας. pag. 775. ἄτϛ τῶν ἑξισωτῶν κατὰ λείπει ἐλλειπασμός. A *Constantino M.* primum institutos ἑξισωτῆς neque dicit *Eusebius*, neque aliunde certo constat, ut non sit necesse ob hanc vocem auctorem *Philopatridis* sub *Juliano* scripsisse, licet hoc variis argumentis docte & ingeniose pugnat *Vir clarissimus Jo. Matthias Gesnerus*.

Gallice Jo.annes de Lavardin, teste Francisco à Cruce Bibliothec. Gallicæ p. 226. *Belgicè* Amst. 1699. 8. vir disertissimus Petrus Francius. Incip. *ἀνδρες ἀδελφοὶ καὶ συμπαῖτες.*

XVII. *Ad Nazianzenos* timoretrepidantes & *Præfatum irascentem* Tom. 1. pag. 265. vertit præter Rufinum, Billium & Leunclavium Pirckaimerus, qui ἀρχοῦσα male reddit non præfectum sed Imperatorem. Illustravit Eliæ Cretensis. Incip. *τὴν κοιλίαν μου.*

XVIII. *In Cyprianum Martyrem*, cum postridie festi ejus in urbem ex agro rediisset. Tom. 1. pag. 274. Vertit præter Pirckaimerum & Billium Jo. Oecolampadius. Illustravit è Græcis Nicetas è quo pleraque delibavit Billius in notis suis. Incip. *μικρὸν Κυπριανὸς διέφυγεν ἡμᾶς.*

XIX. *Oratio funebris in Patrem* dicta præsentè Basilio Archiepiscopo Cæsar. atque *Matri Nonna* solandæ comparata T. 1. pag. 286. Vertit post Pirckaimerum Billius, ex cujus versione legitur etiam in Actis Sanctorum Tom. 1. Januarii pag. 21. Incip. *ἀνδραπε εἶ θεὸς καὶ πῖσι θεράπων.*

XX. *In funere Basili*, Cæsarensis Archiepiscopi A. C. 379. detuncti T. 1. p. 316. Græce A. 1516. ediderat Aldus, Latine vertit Pirckaimerus, & (ex cujus versione sed interpolatâ legitur etiam in Bibliotheca Concionatoria* Combessii) Billius. Incip. *ἔμολλον ἄρα πολλὰς ἡμῶν.*

XXI. *In laudem Magni Athanasii*, extincti A. C. 373. T. 1. p. 373. Græce hanc quoque Aldus A. 1516. ediderat. Verterat ante Billium Pirckaimerus. Cum Billii versione etiam Athanasii Operibus adjuncta legitur T. 2. edit. Lips. post p. 704. & in limine Tomi primæ editionis novissimæ Montfauconianæ. Incip. *Ἀθανάσιον ἰσπανῶν ἀρετὴν ἰσπανίσομαι.*

XXII. *In Maccabaos*, T. 1. p. 307. Præter Pirckaimerum, Billiumque vertit Jo. Oecolampadius. Lips. 1521. 4. Incip. *τίς οἱ Μακκαθαῖος;*

XXIII. *In laudem Maximi Cynici* (quem *Heronis* Alexandrini Philosophi nomine celebrat) ob fidem Catholicam in exilium ** missi ab Arianis A. C. 372. & post quinquennium A. C. 378. Alexandriam reversi T. 1. p. 409. Vertit Pirckaimerus ac Billius. Meminit hujus Orationis præter alios Marcus Ephesius Epistola ad Scholarium apud Allatum p. 89 contra Creyghonum. *καὶ τοὶ ἔγωγε τὰ ἐγκώμια σοὶ πλέκειν ἤδη διασέμην, καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον ἐνωῶν τοῖς ἑ*

T r r 3

Θεολο-

* In eadem Bibl. Concionatoria T. 6. p. 581. seq. Combessius etiam exhibet interpolatam à se Billii latinam versionem illarum Orationum quibus Nazianzenus res suas exponit & vitæ suæ tangit Historiam.

** Vide Blondellum de Episcopis ac presbyteris pag. 337. seq. Antonium Pagi ad A. C. 379. n. 10.

Θεολογίας ἐπώνυμον, Ἡρώνα Ἰωαν. Φιλόσοφον ἐπανέειπα τῇ τῶν Ἀρειανῶν ἐισαγόμενον δόξῃ, ὅτι, Φησὶ, δαρκαλίσι τὸ καλὸν σῶμα κατὰ ξανθοῖς παρεπίμφοθῃ. Incip. τοῖς Φιλόσοφον ἐπανέισομαι.

XXIV. *Ad Egeyrios*, quos laudat & advenisse gaudet, summamque doctrinam Christianam illis exponit, asserendam adversus errores atque officinas hæreticorum. T. 2. pag. 424. Vertit Pirckheimerus & Billius. Incip. τὰς ἀπ' Αἰγύπτου προσφθέγγομαι.

XXV. *Ad Arianos* de multitudinē gloriantes, & Catholicorum persecutores, atque εἰς εαυτὸν pro se ac rebus suis Apologia T. 1. pag. 431. Vertit præter Billium ac Pirckheimerum Jo. Leunclavius. Commentario illustravit Elias Cretensis. *Niceta Acominati* tetraſtichon in Leunclavii editione præmittitur. Incip. πῦ πότῃ εἶμι οἱ τῶν παντῶν ἡμῶν ὀνειδίζοις.

XXVI. *De moderatione in disputationibus servanda*. T. 1. p. 442. Vertit præter Pirckheimerum & Billium Jo. Oscolampadius, Augustz Vindel. postea Jo. Leunclavius quoque. Illustravit commentario Elias Cretensis. Incip. ἐπεὶ δὴ συνελθούσαστε.

XXVII. Altera εἰς εαυτὸν de se ipso & ad eos qui dicebant Episcopatum CPol. à Nazianzeno affectari. T. 1. p. 464. Vertit præter Pirckheimerum & Billium, Leunclavius, in cujus editione *Niceta Acominati* versus præmittuntur. Commentario illustravit Elias Cretensis. Incip. ἐγὼ θαυμάζω τί πότῃ εἶμι.

XXVIII. Tertia εἰς εαυτὸν, post reditum in urbem CPol. & ea quæ à Maximo Cynico thronum CPol. invadente perpetrata fuerant, T. 1. pag. 472. Veterunt Rufinus, Pirckheimerus, Billius, Leunclavius, Illustravit Elias Cretensis. Incip. ἐπόθεν ὑμᾶς ἔδεικνα.

XXIX. *De dogmate & officio Episcoporum*, Tom. 1. pag. 486. Veterunt Latine Pirckheimerus, Leunclavius, Billius. Illustravit Elias Cretensis, qui inter Orationes Nazianzeni de Theologia reposuit. Incip. ὅταν ἴδω τῶν νῦν γλωσσαλγίαν.

XXX. *In electione Eulalii, Doarenſium in Cappadocia Episcopi*. T. 1. p. 494. Etiam hanc Orationem Elias Cretensis illustravit. Verterunt Pirckheimerus, Billius, Leunclavius. Incip. δέξαθε τὸν ἡμέτερον λόγον.

XXXI. In Matth. XIX. 1. *Cum consummasset Jesus hos sermones*. Unica earum quæ existat Nazianzeni Orationum quæ dictum S. Scripturæ exponendum sibi sumſit. T. 1. p. 496. Vertitante Billium, Pirckheimerus. Incip. ὁ τὸς ἀλιεῖς προελόμην Ἰησοῦς.

XXXII.

XXXII. Σωτηρίας. * five Valedictoria in præsentia CL. Episcoporum in Synodo CPol. A. C. 381. qva ut Sedis CPol. cura sese abdicare liceret impetravit. Tom. I. pag. 510. Vertit præter *Billium*, *Pirkheimerus*. Græce & Latine legitur etiam in Tomis Conciliorum ante Synodum CPol. Illustravit *Nicetas*. Allegatur hæc Oratio à Scholiaste Hermogenis p. 401. Incip. πῶς ὑμῶν τὰ ὑπέταξα.

XXXIII.--XXXVII. Λόγοι Θεολογικοί *De Theologia Orationes V.* contra Eunomianos & Macedonianos T. I. p. 529. Græce ediderat Aldus A. 1516. 8. Latine vertit *Rufinus*, & *Petrus Mosellanus* Protegensis Basil. 1523. Inde Jo. *Leunclavius*, *Billiusque*. Commentario illustravit *Elias Gretensis*. Prima, five προδιαλεξίς incipit: πρὸς τὰς ἐν λόγῳ κομψάς. Secunda: ἐπειδὴ ἀνομαθῆσαι. Tertia, qvæ est prima de Filio: ἀ μὲν ἂν ἔποι τις ἄν. Quarta qvæ est secunda de Filio, ἐπειδὴ σοι τὰς μὲν ἐκ τῶν. Quinta five Oratio de Spiritu S. ὁ μὲν δὲ πρὸς τὴν λόγῳ.

XXXVIII. In Θεοφάνια sive Christi Nativitatem Oratio Panegyrica dicta CPoli. T. I. p. 613. Ediderat A. 1516. Græce Aldus. Exstat & Græce una cum Nazianzeni Oratione IX. X. XXI. & XXII. in tomo quarto sive ultimo Collectionis qvæ sub titulo ἑγκυκλοπαιδείας Φιλολογικῆς prodiit Græce Venet. apud Nicolaum Sarum 1710. 8. Vertit præter *Rufinum Billium* ac *Pirkheimerum*, *Petrus Mosellanus* Lipsiæ A. 1522. *Julius Gabrielius* Antwerp. 1573. Edidit etiam Græce & Latine cum Billii versione *Christianus Daumius ὁ μακαρίτης* inter Varias Græcorum Latinorumque Patrum in idem Festum Homilias, Cygneæ A. 1670. 8. Latine *Combesius* hanc & alias in Festorum Panegyres, in Bibliotheca Concionatoria. Commentario illustravit *Nicetas*. Incip. χριστὸς γενᾶται, δοξάζεται.

XXXIX. Ἐκ τῶν ἁγίων Φῶτα, in sacra Lumina, sive in Festum Baptismi Christi. T. I. p. 624. Græce A. 1516. ediderat Aldus. Latine verterunt *Rufinus*, *Pirkheimerus*, *Billiusque*. Commentario *Nicetas* illustravit. Incip. πάλιν ἰησοῦς ὁ ἐμὸς, καὶ πάλιν μου γενᾶται.

XL. In sanctum Baptisum, atque differendum illud non esse. Tom. I. pag. 637. Etiam hanc Orationem Aldus ediderat Græce A. 1516. 8. Verterunt iidem *Pirkheimerus* ac *Billius*, atque illustravit Commentario *Nicetas*. Incip. χριστὸς τῇ λαμπρῇ τῶν Φωτῶν ἡμέρᾳ.

XLI. In S. Pascha & de ignoscenda obsequendi cæcitate quod Ecclesiæ Nazianzi curam recipere fuisset cunctatus. Tom. I. p. 673. Verit præter *Billium*, *Wolfgangium Musculus*. Illustravit *Nicetas*. Incip. ἀναστάσιμος ἡμεῖρα καὶ ἡ ἀρχὴ δεξιά. XLIII.

* Vide notas posteriores ad paginam 316. Cedreni in edit. Paris.

XLII. Oratio *secunda in Paschatos festum*; Arianzi diu post priorem edita. T. I. pag. 676. Ediderat Græce Aldus A. 1516. 8. Verterunt *Pirkheimerus, Billiusque*. Illustrarunt *Nicetas* atque *Pfellus*. Incip. ἐπὶ τῷ Φυλακῆς μὲν ἑησομαί.

XLIII. *In honorem Dominitate* sive octavam Paschatos, atque in *Martirium* Martyrem. T. I. p. 697. Græce Aldus A. 1516. ediderat. Verterunt iidem *Pirkheimerus*, atque *Billius*, illustravit *Nicetas*. Incip. ἐγκαίνια τιμᾶσθαι παλαιὸς νόμος.

XLIV. *In suælam Pentecosten*, T. I. p. 705. Etiam hanc ediderat A. 1516. Aldus: Et separatim cum versione & scholiis *Matthæus Drosserus* Lipsi 1582. Verterunt præterea *Pirkheimerus*, ac *Billius*. Incip. ὡς τῷ ἱερῆς βραχία φιλοσοφῆσιν.

XLV. *Epistola* * (non Oratio) *ad Eugrium Monachum* T. I. pag. 717. In quibusdam MSS. & in Euthymii Panoplia tribuitur *Gregorio Nysseno*. Vide Cotelierum III. monumentor. Ecclesie Græcæ p. 550. Latine verterunt *Pirkheimerus, Billiusque*, Incip. σφόδρα τὸ θαυμάζω καὶ λίαν.

XLVI. *Epistola ad Nestarium Episcopum CPol.* Tom. I. pag. 721. *Epistolam* vocant *Sozomenus* VI. 27. *Theodoretus* dialogo 3, alii- que. Latine verterunt iidem *Pirkheimerus* atque *Billius*. Incip. ἰακὴ τῆν παρῶσαν ζωῆν.

XLVII. *Annotatio de quatuor apud Ezechielem animalibus*. Tom. I. pag. 723. Vertitante *Billium, Wolfgangus Musculus*. Ex Catena quadam in Prophetam Ezechielem deprompta esse videtur. Confer *Vilalpandum* in caput 1. *Ezech.* Incip. νομῆζομὲν τὸν ἀνδραποῶν εἶναι.

XLVIII. *In laudem Martyrum & adversus Arianos*. Tom. I. pag. 725. Latine ex *Billii* versione A. 1583. edita: Græce in Appendice Tomi I. Græcolat., (ex editione *Montacutii Etonensi* 1610. 4.) Prior verterat *Leunclavius* A. 1571. ex Codice, manu *Nicetas Acominati Historici* exarato. Viderit *Nicolaus Faber*, quibus argumentis hanc orationem excerptum ex aliqua *Chrysofomi Homilia* esse existimavit. Incip. τί τοσῶτον ἐστὶν εἰπεῖν ὄσον.

XLIX. *De fide* tractatus T. I. p. 727. Latine tantum editus ex antiqua ut ajunt *Rufini* versione, sub cuius nomine prodit pridem *Argentorat.* 1508. Lipsiæ 1522. &c. Integer fere occurrit in-

ter

* Hinc familiaris sermo non obstat quo minus *Nazianzeni* esse possit, licet *Petavius* de DEO, c. 6, obpedestrom, ut ait, & plebejū sermonem, *Nazianzeni* elegantia putat minus dignam esse.

ter S. Ambrosii scripta sub titulo de fide Orthodoxa contra Arianos. Græce, inquit Simlerus, dicitur exstare in Vaticana. Latini scriptoris esse, Vigili Tapsensis vel Gregorii Bætica sentiunt eruditi. Sed Augustinus Epist. CXLVIII. (veteris edit. CXI.) ad Fortunatianum, hocce scriptum allegans, auctorem *Gregorium sanctum, Episcopum Orientalem* appellat. Incip. *Fides conscripta apud Nicaam a recte credentibus Episcopis CCCXVIII.*

L. *De fide Nicæna*, breve superioris scripti veluti compendium. Tom. I. pag. 736. Etiam hoc velut *Rufino* interprete Latine tantum legitur, atque inter Ambrosii opera pridem editum sub titulo: *de fidei Divinitate & consubstantialitate contra Arianos.* Incip. *Credimus in unum Deum,*

LI. LII. *Epistola due ad Cleodionum Presbyterum*, adversus Apollinarium Tom. I. p. 737. Vertit ante *Billium, Pirckheimerus.* Illustravit *Elias Cretensis.* Prior incip. *βυλόμυθα μαθῶν.* Posterior: *ἰπειρῶ πολλοί.*

LIII. *Paraphrasis in Ecclesiasten Salomonis.* Tom. I. pag. 749. Hanc Gregorii non Nazianzeni sed Neocæsariensis Thaumaturgi esse omnes sentiunt eruditi. Nihilominus in antiquissimis Codicibus ut in illo qui Imp. Basilii Macedonis fuit ac describitur à Clariss. Montfaucono palæographiæ Græcæ pag. 250. seq. inter Nazianzeni scripta germana legitur. *Id quod tanti*, inquit Billius, *apud me momenti est, ut quanquam reclamante stylo, vix tamen hanc lucubrationem inter ψευδῶν γράφα numerare auderem, nisi Hieronymus omnem dubitationis ansam nobis eximeret, atque hunc factum vero suo parenti assereret.* Illis quæ Volumine sexto pag. 249. à me de hac in Ecclesiasten Paraphrasi observata sunt, adde quod ex versione *Wolfgangi Musculi* legitur in editione Nazianzeni Latina Hagenoënsi A. 1550. fol. p. 333. Incip. *τάδε λέγει Σολομών.*

Epistola CCXLI. Ex quibus LXXX. ad S. Basilium prodierant pridem Græce ex Bilibaldi Pirckheimeri Codice, cum Epistolis Basilii, Hagenoz 1528. 8. edente Vincentio Obsopæo, atque inde cum aliis CLXV. in Græca Basilii editione Frobeniana 1532. fol. & Nazianzeni Hervagiana 1550. fol. Basileæ. Latine vertit ordinemque mutavit pro temporis quatenus assequi id potuit ratione Jacobus Billius nullo MSto Codice usus. In editione Græcolatina numeri 17. 18. 19. Epistolarum bis computantur. Alio ordine & in quatuor divisæ libros cum Billii versione

Uuu

fione

fione prodire separatim Ingolstadii, 1598. 8. 1602. 8. habeoque quartam jam editionem excusam A. 1619. 12. Decem Epistolas primus Græce edidit Montacutius Etonz 1610. 4. quas Latine vertit Fed. Morellus & Appendici Tomi primi inseruit. Post octogesimam tres exstant ad Nazianzenum Epistolæ S. Basilii Cæsariensis. Ex Gregorii Patris personæ scriptæ vigesima secunda, tertiæque.

Index eorum ad quos Gregorii Naz. Epistola.

- Α**βλαβίω 138.
 Ἀβεργίω 242.
 Ἀδαμαντίω 199.
 Ἀδελφίω 128. 129. 130. 223.
 Ἀερίω καὶ Ἀλυπίω 80.
 Ἀλυπίω 148-152.
 Ἀμαζονίω 73.
 Ἀυσίω 144.
 Ἀνανύμω 119-121. (Theodoro Tyanensi Episcopo) 81-90.
 Ἀμφιλοχίω 12. 13. 159. 160. 161. 162. 163. 240. 241.
 Ἀστειῶ 47. 48. 125. 116. 127.
 Ἀφρικανῶ 46.
 Βασιλείω 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 19. b. 21. 24. 25. 26. 27. 31. 32. 33.
 Βίκτηρι 133. 134.
 Βιταλιανῶ 145.
 Βασορίω Κολωνίας (Episcopo) 14. 15. 141.
 Γεωργίω 181.
 Γηραντίω 239.
 Γλυκερίω 207.
 Γρηγορίω ἀρχωντι 44.
 Γρηγορίω 205. 206. Ἐπισκόπῳ 142.
 Νύσσῳ 34. 35. 36. 37. 42. 43. 95.
 Διοκλῆ 193.
 Ἐκηβολίω 45.
 Ἐλλαδίω 53. 54. 216. 217. 218. 234.
 Ἐλεσίχῳ 123.
 Ἐπιφανίω 104.
 Πρὸς Ἐπισκόπους, ὡς ἐκ προσώπου
 ἑἰαυτῶ πατέρος 23.
 Ἐυαγγέλιω 153. alia ad Evagrium
 Monachum. T. I. p. 717.
 Ἐυδοκίω 224. 235. 236.
 Ἐυδοξίω ῥήτορι 39. 63. 115. 116. 117.
 Ἐυλαλίω 99-102. 232.
 Ἐυλαγκίω 210.
 Πρὸς Ἐυσέβιον Ἐπίσκοπον Καισα-
 ρείας 20. 169. 170.
 Ἐυσεβίω Φίλω 121.
 Πρὸς Ἐυσέβιον Ἐπίσκοπον Σαμοσα-
 τίων (ἐν ἔξορίᾳ ὄντα, 18.) 29. 30. 204.
 Ἐυτοχίω σεφικῆ 61. 62. 111.

Appendicem Tomi primi claudunt Criticz Fed. Morelli in illum notz, przmissumqve his Nazianzeni *Testamentum*, qvod Græce primus è membranis protulit atqve inter plures veterum testamentorum formulas vulgavit *Barnabas Briffonius* in przclaro opere de formulis & follennibus populi Romani verbis libro VIII. * pag. 680. Hinc ex Codice Palatino descriptum cum *Ja. Leunclavii* versione exstat in jure Græco Romano qvod Marqv. Freherus Francof. 1596. fol. edidit, Tom. 2. pag. 203. *Richardus* etiam *Montacutius* Orationibus Nazianzeni in Julianum Græce à se editis Etonz 1610. 4. testamentum subjunxit. Deniqve cum *Jacobi Sirmondi* versione, qvam adjunctis pluribus pro illustrando & vindicando illo monumento observationibus ediderat *Baronius* ad A. C. 389. num. 24. testatus Sirmondum cum Briffonii editione duos Græcos Codices ** Vaticanz Bibl. contulisse, idem Parisiensibus & Lipsiensi Nacianzeni editioni accessit. Scriptum est Flavio Eucherio COSS. hoc est A. C. 381. Subscripsere *Amphilochius* Iconiensis, *Optimus* Antiochenus, *Theodosius* Idz, *Theodulus* Apameensis, *Hilarius* Isauriz & *Themisius* Hadrianopolis Episcopi & *Cledonius* presbyter Iconiensis. Descripsit *Johannes Ecclesiaz* Nazianzi Lector & Notarius.

In Tomo secundo exstant pulcherrima Nazianzeni *poëmata*, illo ordine qvo apud Labbeum recensita possunt videri. Quoniam autem plurima separatim variis in locis prodierunt, nonnulla etiam adhuc delitescunt inedita in Bibliothecis, qvo facilius possint agnoscī, lubet ea recensere ordine Alphabetico adscriptis primis singulorum verbis. In Aldina editione in medio qvaternionum miro & insolenti consilio sparsim inserta sunt prima Evangelii Johannis capita Græce & Latine usqve ad Capitis VI. versum 58.

ἄγγελοι αἰγληνής. Tristichon morientis. Edidit Jac. Tollius pag. 104. itiner. Ital.

Ἄγνευε παῖσι. Ad virginem, senarii jambici XVI. T. 2. p. 182. Ediderat Billius, Paris. 1575. 8. pag. 399. & Hæschelius Lugd. Bat. 159. 8. pag. 88.

28. *Αἰ αἰ Ἰῶν παθίων.* Threnus, elegis XVIII. Tom. 2. p. 97. Ediderat Aldus G. VIII.

52.

* Edit. Wechel. 1592. 4. qvæ expressa ex Parisiensis 1582. fol. sed emendatior est.

** Exstat & MS. in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium VI. pag. 8. qvi & Georgii Michaëlis Lingelsheimii editionem memorat.

52. Αἵμαθ' ἐξ ἀγαθῶ. In divitem male moratum versus elegi XL.
Tom. 2. pag. 126. Ediderat Aldus K. IX. & Hieron. Brunel-
lus Rom. 1595. 8. pag. 40.
25. Ἀλλήλας μὴ ἐγώ. Dodecastichon elegiacum in vitæ vanita-
tem. T. 2. p. 95. Ediderat Aldus G. 5.
- Ἄλλοι μὴ εὐπλόοσι. In secessionem à mundo, versus Jambici XXII.
Tom. 2. pag. 181. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 369.
Hœschelius pag. 97.
- Ἄπειθε, ἀπειθε. Ad Diabolum Heptastichon Jambicum Tom. 2.
pag. 178. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 380. Priores
quatuor versus Hœschelius pag. 99. Lugd. Bat. 1595. 8.
- Ἄπορον βίη τὸ γέμα. Anacreontici L. Pauli cujusdam Epitaphium.
Tom. 2. pag. 179. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 387.
- Ἄρετῇ πάσα δικαιοῦς. Decastichon Anacreonticum de Castitate. T. 2.
p. 252. Ediderat Hœschelius pag. 91. Lugd. Bat. 1591. 8.
- Ἄρπασον, ἄρπασον, in Diabolum. Edidit Jac. Tollius pag. 100.
insignium Itinerarii Italici.
- Ἄρχῃ πάντων. Monosticha Jambica, ordine literarum XXIV. T. 2.
pag. 186.
- Ἄρχῃ καλῆς κάλλισον. Gnomæ distichis jambicis LXXII. compre-
hensæ Tom. 2. p. 153. Ediderat Aldus N. VIII.
- Ἄρχομαι ἐκ βίότιο. Vide infra, ἔρχομαι.
- Ἄυτη ξένη. In templum Eliz dictum χηρῶν. Tom. 2. p. 195. Car-
men Jambicum IV. Ediderat Joach. Zehnerus ad Epiphanium
de Vitis Prophetar. pag. 28. seq.
7. Γαῖα Φίλη καὶ Πόντε. Threnus versibus Epicis XXXI. Tom. 2.
pag. 76. seq. Ediderat Aldus E. VII.
- Ἐβρω μὴ εἶμι. Carmen I. Jambicum Acrostichin referens Γηγυ-
ρεῖς ἱερῶ &c. Tom. 2. pag. 187.
62. Γυμνὸς ὄλθ' βιότιο. Sententiæ distichis XXXI. comprehensæ,
& Acrostichin hanc referentes: Γυῶμαι Γηγυρεῖς δισυχοὶ εὐεπῆ,
καλὸν ἀθυρμα νέοις, καὶ χάρις ἐξοδίη. Tom. 2. pag. 146. Edi-
derat ante Hœschelium p. 72. Lugd. Bat. 1595. 8. Aldus M.
VIII. sed ad calcem plures adtexuit versus alio pertinentes, He-
roicos & elegos ita ut pro LXII. sint CXXIV.

45. Δείδω μὴ βίότῳ. de parabolis apud quatuor Evangelistas. T. 2. pag. 103. Versus Heroici CVI. Ediderat Aldus H. III.
 Δεινὸν πόθῳ παύ. Pentastichon jambicum de desiderio. T. 2. p. 181. Ediderat Billius 1575. 8. pag. 398.
 Δεινὸν τὸ λυπὸν & Δεινὸν τὸ πάχυν. De malis amicis, Hexastichon & Pentastichon jambicum Tom. 2. pag. 182. Ediderat Billius 1579. 8. pag. 399.
 Δίχτυσο. Vide infra, θείοις ἐν λογίοισιν.
 47. Δίληται μὲν ἑμῶν μύθων. Tom. 2. pag. 106. ad Hellenium de Monachis protrepticum sive admonitorium carmen elegiacum versibus CCCLXVII. Edidit Aldus H. VI.
 Διαζῶμαί σοι κόσμος. Dialogus cum Mundo Tom. 2. p. 179. Dodecastichon jambicum. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 384.
 Δίση, δικασαί. Ad invidios Carmen jambicum versuum XXXIII. Ediderat Hœschelius Lugd. Bat. 1595. 8. pag. 87.
 Δις ὄδα. Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius p. 92. itineris Italici. Latine solum existat T. 2. p. 197.
 Δόξα θεῷ τῷ Πατρὶ. Confessio & Gratiarum actio, Dodecasticho Elegiaco. id. p. 95.
 Δὸς τὸν ἀφθίον Μονάρχην. Vide infra, Σε τὸν ἀφθίον.
 4. Δύσμορσὶα παύ. De animarum calamitatibus, Carmen Elegiacum versibus CCCL. Tom. 2. pag. 68-73. Ediderat Aldus D. VIII. & Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. p. 13.
 36. 37. Δώδεκα δ' ἐξ ἰακώβ. T. 2. pag. 99. de XII. Patriarchis & Apostolis, versus Heroici decem. Ediderat Aldus G. XIII.
 31. Ἐγγὺς αἰγῶν βίότῳ. Carmen pœnitentiale elegis XII. Tom. 2. pag. 98. Ediderat Aldus G. 10.
 Ἐγὼ τραπέζης μουσικῆς. Carmen Jambicum X. T. 2. p. 197. pars Carminis quod incipit ἄλλοι μὲν εὐπλόασι, uno tamen versu postremo auctior.
 40. Ἐι δ' αἶγι καὶ σκόλων. De Christi parabolis apud Matthæum T. 2. p. 102. Versibus elegis XVIII. Ediderat Aldus H. II.
 Ἐζημίωμαι, Χριστὸς. Tristichon Jambicum, precatio matutina. T. 2. pag. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 376, duobus versibus auctiorem Hœschelius pag. 94.
 Ἐικὼν κειθται. Octastichon Jambicum ad Christum. T. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 379. Minus integrum recurrit Tom. 2. pag. 198.

46. Ἐμὴ δὴ πλεόνεσσιν. Tom. 2. pag. 105. ad Monachos in Cœnobio degentes. Versus Heroici XV. Ediderat Aldus H. VI. •
 Ἐμοι ποιήρωσ. Threnus Heptasticho Jambico. T. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 378.
- Ἐμοι πίθηκον. In nobilem male moratum. Tom. 2. p. 251. Ediderat Hœschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 85. Carmen Jambicum versibus XXXIV.
- Ἐμπῆσα, μανίας. ad brutam animæ suæ partem. Carmen Jambicum T. 2. p. 196. Ediderat Hœschelius Lugd. Bat. 1595. 8. p. 82.
- Ἐξηπάτημαι Χριστέ. Carmen jambicum XII. T. 2. p. 191.
- Ἐξη/orημαι. Tristichon editum ab Hœschelio Lugd. Bat. 1591. 8. pag. 98. Græce.
- Ἐξ ἑαυτοῦ προσήλθον. De se ipso Dodecastichon Jambicum. Græce edidit Hœschelius Lugd. Bat. 1595. 8. pag. 87.
- Ἐν σοὶ ἰδὲν Ἡραμῆιδον. Iter facientis. Versus Jambici XXIV. Edidit Jac. Tollius p. 98. Itineris Italici.
- Ἐπὶ με βάλλεκε. Dodecastichon jambicum de patientia. Tom. 2. pag. 180. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 392.
- Ἐπὶ σε κευθμῶν. In sepulchrorum efflores carmina Jambica XVI. Tom. 2. p. 202-204. Ex his decem Græce ediderat Hœschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 101.
- Ἐπιστάτα, κλύδων με. Ad Christum, Decastichon Jambicum T. 2. p. 176. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 374. Hœschelius p. 95. tantum tristichon; Ita ut novum incipiat à versu τολμῶ φεάσω τι.
- Ἐργον ἔχεις ψυχῆ. Tom. 2. pag. 1-6. Ad animam suam, Pentametri quatuor interpositi duodecim Jambicis Senariis. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 371. Hœschelius pag. 81. Lugd. Bat. 1591. 8.
- Ἐρρασαν οἱ τὸ θεῖον. Carmen Jambicum de Providentia T. 2. p. 188.
57. Ἐρχομαι ἐν βιότῳ. De se ipso, post reditum ex urbe CPol. T. 2. pag. 124. Versus elegi III. Ediderat Aldus L. VII. ubi male legitur ἀρχομαι pro ἔρχομαι.
9. Ἐυδὸν δὴ γλυκὺν ὕπνον. Somnium de Anastasiz templo CPoli. Tom. 2. pag. 78. seq. Carmen Elegiacum versibus CIV. Ediderat Aldus E. VIII.
- Ἐφασί τι πῦ. Tetrastichon Jambicum de Fortuna & prudentia Tom. 2. p. 156. Ἐψου-

- Ἐψευδάμην σε. Heptastichon Jambicum, Lamentatio vespertina ad Christum. T. 2, p. 176. Ediderat Billius Paris. 1575. p. 375. Hæschelius p. 94.
- Ζῶ καὶ τέθνηκα. Tristichon Jambicum Tom. 2. p. 252. Ediderat Hæschelius p. 96. Lugd. Bat. 159. 8.
10. Ζωγράφος ἐστὶ ἀρετῆς. De diversis Vitæ generibus & ad versus falsos Episcopos. Tom. 2. pag. 79-81, Carmen Elegiacum versibus CVIII. Ediderat Aldus E. XII.
6. Ἡθελον εἶπέ πέλεια τανύπτερον. De vanitate vitæ, Versus Heroici LX. Tom. 2, p. 75. seq. Ediderat Aldus EE. IIII.
- Ἥλυθες ἰδὲ ἡλθες. Versus Jambici XIV. ad Diabolum, T. 2. p. 178. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 380.
60. Ἥλυθες αὐθις ἔμοιγε, Ad Diabolum, in morbo. T. 2. p. 178. Elegi versus CXVIII, Ediderat Aldus, L. XIII, Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. pag. 42.
19. Ἥλυθες ὦ κακόεργε, ad Diabolum. T. 2. p. 93. versus Epici XX. Ediderat Aldus G. IIII.
- Ἦν, ἦν ὅτ' ἦθον. in morbum tristicha XV, Edidit Jac. Tollins p. 100.
- Ἦν ὅτε Χριστός, De Christo tempstatem componente, Hexastichon Heroicum T. 2. p. 178. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 387.
- Ἦ πολλά' πολλά γίνεσθαι. De seipso. Carmen Jambicum XXIII. Tom. 2. pag. 243. Ediderat Hieron. Brunellus p. 52.
33. Θεοῖς ἐν λογίοισιν, De libris S. Scripturæ. versus Heroici XXXIX. Tom. 2. pag. 98. Ediderat Aldus G II,
- Θεὸν βῶω. τί γέτο; Heptastichon Jambicum ad Diabolum. T. 2. p. 177, Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 377. Hæschelius p. 99.
- Θεὸς ἰδὲ ἐστίν. Definitiones, versibus Jambicis T. 2. p. 198-202.
- Θεὸς γὰρ πάντων αἰτίον. De virtute Carmen Jambicum quod Græce edidit Jo. Sambucus Antwerp. 1568. 8. p. 82. Latine Billius Paris. 1575. 8. p. 293. Hoc Carmen versibus CLXXXIII. à capite auctius exstat T. 2. p. 204, atqve incipit: πολλῶν αἰτίον.
- Vos qui thronos ornatos consequimini.* Latine T. 2. p. 308.
- Θυμὲ βλέψον ἄνω. Ad animum suum, hexastichon elegiacum T. 2. p. 95. Ediderat Aldus G. 5,
- Θυμῷ χολῆμαι γὰρ σιωαίκεν δαίμονι, in iram, carmen Jambicum XXI. T. 2. p. 229+237.

- Ἰσως γλώσσα φίλη.* T. 2. p. 118. de silentio, quod jejunii tempore coluit. Versus elegi CCVIII. Ediderat Aldus K. XII.
- Ἰσως μὴ ἐχρῆν.* De seipso & adversus Episcopos. Carmen jambicum versuum 836. quod Jo. Leunclavio interprete ex libro Cygneorum Nazianzeni Carminum editorum Basil. 1571. Latine tantum exstat T. 2. p. 306. sed Græce ac Latine cum notis vulgavit Jac. Tollius in insignibus itinerarii Italici, Traject. 1696. 4. Ex Codice Viennensi.
- Καινὸν καινὸν τί ἦτο;* Heptastichon Jambicum ad Christum Tom. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 379.
- Καὶ ἦτο τὸ σῆμα.* Heptastichon Jambicum in Diabolum. T. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 377. & Hæschelius p. 99. Lugd. Bat. 1595. 8.
- Καλὸν γάμοι δαδαῖον.* T. 2. pag. 175. De pudicitia. Ediderat ante Hæschelium Lugd. Bat. 1595. 8. p. 89. Billius Paris. 1575. 8. pag. 367. Versus Jambici LXV.
- Κλυθεὶ πάτερ Χριστέ.* Invocatio, versus Heroicis XIII. Edidit Jac. Tollius pag. 92.
24. *Κόσμος Φίλ' ἔ φίλε πάντα.* De naturæ humanæ fragilitate, dodcastichon elegiacum T. 2. p. 95. Ediderat Aldus, G. 5.
- Κόσμον τόριζε.* Heptastichon Jambicum paræneticum T. 2. p. 180. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 391. Hæschelius pag. 97. Quatuor versibus auctiores recurrunt T. 2. p. 191.
- Κρίνας ἂν ἡμῶν.* Comparatio vitarum. Carmen Jambicum XIX. Tom. 2. p. 220-224. Græce ediderat Jo. Sambucus Antw. 1568. 8. p. 73.
- Λέγασιν οἱ μισάνθρωποι.* De seipso. Carmen jambicum versuum CIV. ex Codice Viennensi & duobus Mediceis cum versione sua & notis Jacobus Tollius p. 74.
42. *Λυκᾶν δ' ἄλλα δις ἐπεία.* De miraculis Christi secundum Lucam T. 2. p. 101. Versus elegi XX. Ediderat Aldus H. II.
44. *Μάρκῳ δ' αὐτονοῖσι.* De Christi miraculis secundum Marcum. T. 2. p. 103. Versus Heroici XVII. Ediderat Aldus HH. III.
34. *Μάστιγας Αἰγύπτου.* T. 2. p. 99. de plagis Ægypti. Versus elegi XII. Ediderat Aldus G. XII.

38. *Ματθαίου πέντε ἄντα*. T. 2. p. 99. de Christi genealogia. Versibus Heroicis 102. Ediderat Aldus G. XIII.
- Ματθαίου βιβλίου τὰ θαύματα*. T. 2. p. 101. De miraculis Christi secundum Mattheum. Versibus elegis XXXVIII. Ediderat Aldus, H.
- Μέμνησο σουαῦ*. Ad seipsum; Hexastichon Jambicum T. 2. p. 177. Ediderat Billius, Paris. 1575. 8. pag. 176.
- Μετῆλθον, ἤλθον, ἔρχομαι*. Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius pag. 88.
- Μὴ κεφαλὰς πυργῶν*. In mulieres ambitiose se ornantes, cum Metaphrasi Fed. Morelli T. 2. p. 147. Sunt versus elegi CCCXXXIII. Ediderat Aldus N.
- Μὴ σε λαβοίμην*. Ad Christum, Heptastichon Jambicum T. 2. p. 176. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 373. & duobus versibus manuum Hæschelius pag. 95.
- Μήτηρ ἐμὴ τί μ' ἐτίμης*. De DEI desiderio, distichæ elegiacæ XII. T. 2. p. 95. seq. Ediderat Aldus G. VII.
- Μὴ χρυσὸν χιτῶνα*. Edidit Aldus M. XII.
3. *Νύμφη μὲν δὲ οὖνο*. Præcepta ad Virgines. Versus Heroici DCLXXXIV. T. 2. p. 55-58. Ediderat Aldus CC. IIII.
- Πιστὴ νοσῶ μὲν*. Precatio ægroti. T. 2. p. 178. Dodecastichon Jambico. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 382.
- Νῦν τὸν μέγιστον*. Jambici LXXIX. de incarnatione adversus Apollinarianum, cum Fed. Morelli Metaphrasi T. 2. pag. 247. Primus Græcè ediderat Dav. Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 62.
- Ὅσα μὲν ὡς σχεδίσαι*. Arcana sive de Capitibus fidei Christianæ capita VIII. versibus Heroicis DCCXXX. T. 2. p. 161. Cum Latina Metaphrasi sua & Commentariorum Nicetæ versione latina edidit Jac. Billius Paris. 1575. 8. Postea ex MS. Bibl. Augustanz sed prima tantum VI. capita sive versus CCCCLXXXII. cum paraphrasi veteri Græca profana Dav. Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8.
- Ὅ μοι, κίμνηκα*. Carmen Jambicum XIII. T. 2. p. 191. Ediderat Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 84.
- Ὅ μοι προσῆλθαι*. Threnus ad Christum. Octastichon Jambicum. T. 2. p. 176. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 373. & Hæschelius pag. 95.

- Θι μὲι τινῶμα T. 2. p. 178. Threni duo ad Christum, Heptastichon jambicis. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 382. & Hæscheliius p. 98. Lugd. Bat. 1591. 8.
- Θι σωθῦται. Ad non amicos T. 2. p. 251. Heptastichon Jambicum. Ediderat Hæscheliius p. 71. Lugd. Bat. 1591. 8.
- Θι τὰς ἀρχῶν ἐκμιμῆσθαι μέγας. Octastichon Jambicum editum ab Hæschelio p. 101. quod Latine tantum habes T. 2. pag. 308. *Qui aranearum filia imitantur.*
- Θλβ. Θι ὅσις ἀσσερον. Dodecasticon Elegiacum de pugnacarnis & Spiritus. T. 2. p. 180. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 394.
6. Θλβ. Θι ὅσις ἐρημον ἔχει βίον T. 2. p. 91. Beatitudines & spiritualis Vitæ regulæ, distichis elegiacis XXXIII, Ediderat Aldus G. II.
48. Θμβρω δαίδα γαίαν. Ad Julianum ἐξισωτικόν T. 2. p. 111. Versus elegi XXX. Ediderat Aldus L III.
61. Θμμα δικης μύθων το. Ad Nemesium Ictum, ut definat idola colere T. 2. p. 140. Versus Heroici CCCXXX. Ediderat Aldus MM. II.
- Θμω τί χῆρον; Carmen Jambicum XX. in τελευτήσικς five frequenter jurantes T. 2. p. 224-229.
- Θται το εὐρησ. De patientia Heptastichon jambicum T. 2. p. 181. Ediderat Billius 1575. 8. p. 397. duobus versibus auctius habes in Anecdotis Græcis Clarissimi Muratorii p. 172.
- Θεθεθ. Θιδωμι. Precatio matutina T. 2. pag. 176. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. pag. 374. Hæscheliius p. 94. Heptastichon Jambicum.
- Θμ μ' ἐθ' ἀμαρτίας ἔλων. Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius p. 86.
- Θ χῆς ἐ πηλός. De vita humana, versus Jambici XVI. T. 2. p. 179. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 386.
- Πάλιν προσήλθον. Tristichon Jambicum ad Christum T. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 376. & Hæscheliius pag. 99. Lugd. Bat. 1591. 8. Aliud Heptastichon, quod eodem versiculo incipit T. 2. p. 252.
- Παρηλθον ἀνθ. In vitz exitum. Dodecastichon Jambicum T. 2. p. 179. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 385.

43. Παροιμιῶν ἢ Λυκάδ. De parabolis secundum Lucam T. 2. p. 103. Versus Jambici XXII. Ediderat Aldus HH. III.
- Παρθένε νύμφη Χριστὸ δόξαζέ σε τὸν νυμφίον. Ad virgines exhortatio, numeris metro solutis imitatione Syracusii Poëtz scripta, cum Fed. Morelli Metaphrasi T. 2. p. 299. 300.
2. Παρθένη σεφάτοις. Laus Virginitatis. Versibus Heroicis DCCXV. T. 2. p. 42-55. Ediderat Aldus. B.
41. Πάυρα δ' Ιωάννη. T. 2. pag. 102. de Miraculis Christi apud Johannem. Versus Heroici XI. Ediderat Aldus H. II.
- Πέπονθα δεινὰ πλείστα. Carmen Jambicum ad Christum T. 2. p. 178. & tribus versibus auctius p. 195. Ediderat sine hac accessione Billius Paris. 1585. 8. p. 383.
- πῆ θυμὸ βαινεις; Ad animum suum Heptastichon jambicum T. 2. p. 177. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 378.
- Πῆξον με Χριστέ. Ægroti tristichon Jambicum ad Christum Tom. 2. p. 180. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 393.
20. Πῆ σε φίρων Χριστοῦ adhortatio, ut mentem ad DEum convertat. Versus Epici XVI. T. 2. p. 94. Ediderat Aldus G. III.
- Πατρὸν τὰ φῶς πάς. Tetraastichon Jambicum de charorum morte T. 2. p. 181. Ediderat Billius 1575. 8. p. 398.
- Ποδῶ πάλιν ἔφη. Tetraastichon jambicum ægroti T. 2. p. 180. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 393.
- Ποδῶ, ποδῶ εἰ. Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius pag. 90.
5. Πολλάκι Χριστὸν ἀνάστα. Querela de suis calamitatibus. Versibus Heroicis CIV. T. 2. p. 73. Ediderat Aldus, E. III.
27. Πολλὰ κεν ἰμυρόσηα. Lamentatio pro anima sua T. 2. p. 96. versibus Epicis XXVII. Ediderat Aldus G. VIII.
- Πολλὰς ὁρῶν γράφοντας. In suos versus, Carmen Jambicum, versibus CIII. T. 2. p. 248. cum Metaphrasi Fred. Motelli. Græce ediderat Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 65.
- Πολλῶν ἀκύνω. De virtute, modestia & temperantia. Carmen Jambicum XVIIII. T. 2. p. 204-220. Vide supra, Θεὸς τὸ πάντων.
8. Πῆ ἢ λόγος πρὸς ἑσέ; Ad seipsum per quæstiones & responsiones. Versibus Heroicis XXXI. T. 2. p. 77. sq. Ediderat Aldus E. VIII.

- Πράξιν προτιμήσεως.* Gnomologia tetrastichis LIV. quibus ut numerus sexagesimus compleatur addendum tetrastichon quod proxime præcedit T. 2. p. 156. Ediderat Aldus OO. Et Billius Paris. 1575. 8. pag. 210. addito Latine Commentario Nicetæ.
- Πρώην τίς με τρυφᾶν.* in Monasticam vitam simulantes T. 2. p. 138. Versus elegi quinquaginta. Edidit Aldus L. XII.
18. *Σάρξ ὀλοή, Βελίασ.* adversus Carnem, disticha Elegiaca XXI. T. 2. pag. 93. Ediderat Aldus G. III. & Hieron. Brunellus Rom. 1590. 8. p. 6.
- Σὲ καὶ τῶν εὐλογεῖσθαι.* Hymnus vespertinus. Edidit Græce Brunellus p. 51. utraqve lingua Jac. Tollius p. 96.
- Σὲ τὸν ἀφθίτον Μονάρχην.* Hymnus ad Christum, versibus Anacreonticis LI. T. 2. p. 185. Ediderat Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8. pag. 92. & Brunellus Rom. 1590. 8. pag. 49. qui legit: *Δὸς τὸν ἀφθίτον.*
- Σιῶν ὄδοι πενθῶσι.* Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius p. 90.
- Σκέυαζέ σασίεν.* Tetrastichon jambicum T. 2. pag. 252. Ediderat Hæschelius p. 98. Lugd. Bat. 1595. 8.
- Σοὶ χάρις ὦ πάντων.* Precatio duplex versibus Heroicis una XI. altera XXX. Edidit Jac. Tollius p. 94.
64. *Σῶμα δίχα ψυχῆς.* Epitaphia duodecim in M. Basilium cum Metaphrasi Fed. Morelli, tanquam unum continuum carmen leguntur T. 2. p. 152. atque ita etiam Aldus ediderat N. VII. & Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. p. 46. Sed distincta exhibet Lambecius VIII. p. 366-371. una cum profana expositione Anonymi Græci scriptoris, ex MS. Codice, in quo subiecta illa reperit vitæ Basilii quam sub Amphilochoii nomine editam p. 505. dixi.
- Τείχη, πυλῶνες.* Dodecastichon Jambicum. Edidit Jac. Tollius pag. 88.
- Τέθηκα τῷ θεῷ.* Precatio ad Christum, versibus XVI. jambicis. T. 2. p. 181. Ediderat Billius 1575. 8. p. 395. Versu septimo definit apud Hæschelium p. 96. ut novum incipiendum sit à versu *τολμῶ τι λέξαι.*
- Τέκνον ἐμὸν, μύθη.* nomine Nicobuli Patris ad filium T. 2 pag. 115. Carmen Heroicum, versus Heroici CCLXXXIII. Ediderat Aldus L. VIII. ubi male *Νικόκλυ* pro *Νικοβύλυ*.

56. Τέκνον ἐμὸν, ᾧ δὲ ἴσι. Paræneticum ad Olympiadem virginem T. 2. p. 134. Versus Heroici CXI. Ediderat Aldus LL. III.
58. Τὴν ἀρετὴν ποθέω μὴ T. 2. p. 135. De virtute humana, ad seipsum. Versus Heroici CXVII. Ediderat Aldus L. VIII.
14. Τίς γενόμεν; τίς δ' εἰμί. De externi hominis vilitate T. 2. p. 88-90. Carmen Elegiacum versibus CLXIV. Ediderat Aldus F. VIII. Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. p. 30.
- τίς ἡ τυραννίς; ad Christum, carmen Jambicum V. T. 2. p. 195.
15. Τίς πόθεν εἰς βίον ἤλθον; de vitæ itineribus T. 2. p. 91. seq. disticha elegiaca XX. Ediderat Aldus, G.
- τί σοι θέλει γενέσθαι. Anacreontici CLXXXI. ad animam suam T. 2. pag. 182. Ediderat Hieron. Brunellus Rom. 1590. 8. pag. 53. Hæschelius p. 75. Lugd. Bat. 1591. 8.
- τί ταῦτα; Ἰολμῆς καὶ σύ. In Maximum Cynicum. Versus jambici LXV. cum Metaphrasi Fed. Morelli T. 2. p. 249. Græce ediderat Hæschelius Lugd. Bat. 1591. 8. p. 69.
- Τολμῶ τι λέξαι. Vide supra, Τέθηκα τῶδε.
- τολμῶ φράσαι τι. Vide supra, Ἐπιτάτα.
- Ἐσαυτά θάυμαθ' ἤλις. Carmen Jambicum XVII. de Eliz miraculis T. 2. pag. 204. Græce ediderat Hæschelius p. 100. Lugd. Bat. 1595. 8.
- τὸ εἰς λόγῳ βέλημα, de Vita sua. Versibus Jambicis ultra MDCCC. T. 2. p. 1-31.
35. Τὺς δεκάτους ἐχάραξαι T. 2. p. 99. Mosis Decalogus, versibus heroi-
cis decem. Ediderat Aldus G. XII.
- Τριάς σάβ με Dodecastichon Jambicum. Edidit Jacobus Tollius p. 84.
- Τρόχῳ τίς εἶναι. Jambi IX. invitam humanam T. 2. p. 155.
21. Φεῖ γ' ἀπ' ἐμῆς κραδίης. Detestatio Diaboli & preces ad Christum, distichis elegiacis XII. T. 2. p. 94. Ediderat Aldus GG. III. Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. p. 8.
32. Φεῖ γ' ἀπὸ τῆς γραμμῆς. Ad Diabolum, T. 2. pag. 98. Tetra-
stichon quod ediderat Aldus G. II.
- Φεῖ ἡμέρας μοι ἢ κακῆς. Octastichon Jambicum ad Christum T. 2. pag. 252. Græce ediderat Hæschelius p. 96. post tetra-
stichon quod

quod incipit *παρῆλθεν ἀνθῆ*, & cui connexum Tom. 2. pag. 96. legitur.

- Φῦν καὶ κρίσιν δέδοικα.* Edidit Hæschelius p. 98. tetrastichon.
Φεῦ, Φεῦ, δῖον γέμεσσι. adversus opum amantes, Carmen Jambicum XXII. T. 2. p. 237-243.
Φίλοι πολῖται. Threnus tristicho jambico. T. 2. pag. 178. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 384.
Φθέρῃ γοῖδ' ἀπαντες. Dodecastichon jambicum. Edidit Jac. Tullius p. 84.
Χαίρειν κελύων. ad Seleucum, Carmen Jambicum III. T. 2. pag. 190-195.
Χαίρεις τρυφῶν. De Philosophica paupertate, Carmen Jambicum VIII. T. 2. p. 191.
Χαίρειν μὲν ἡλθόν T. 2. p. 180. Enneastichon jambicum in Sigantium Eremitam. Ediderat Billius Paris. 1575. 8. p. 391.
 13. *Χθιζὸς ἐμοῖς ἀχέουσι.* de humana Natura T. 2. p. 86-88. Carmen Elegiacum. Versibus CXXXII. Ediderat Aldus. F. III. Hieron. Brunellus Rom. 1590. 8.
 1. *Χρῖς ἀναξ ὅς ἀγναῖς.* de rebus suis & vitæ vanitate. Versibus Heroicis DCXX. T. 2. p. 31-42. Ediderat Aldus A. I.
 53. *Χρῖς ἀναξ ὅς πάντα πέλεις.* Profecturi precatio ad Christum T. 2. p. 127. versus Heroici XXXIII. Ediderat Aldus K. X.
 35. *Χρῖς ἀναξ σὲ πρώτον* T. 2. pag. 131. Hymnus ad Christum in Paschate, post silentium jejuniæ. Versus Elegi LII. Ediderat Aldus L. III.
 30. *Χρῖς ἀναξ, τί με σαρκός.* Epitaphium & Epitome Vitæ Nazianzeni T. 2. pag. 97. Dodecastichon. Ediderat Aldus G. 10.
 29. *Χρῖς ἐφάσκει μερόπων.* Carmen supplex versibus Heroicis XXIV. T. 2. p. 97. Ediderat Aldus G. VIII.
 11. *Ὁ Θεός τις πέμπων ἰσὺ ἀναμαύρις ἱερῆς, ὡ ψυχῶν ταμίαι.* Ad Episcopos. Carmen Heroicum versibus CCXXVII. T. 2. p. 81-85. Ediderat Aldus FF.
 12. *Ὁ Θεός τις πέμπων ἰσὺ ἀναμαύρις ἱερῆς καὶ μεγάλης Μοναδῶν.* Ad CPolitanos Sacerdotes & ipsam Urbem. Carmen Elegiacum versibus XXVI. T. 2. p. 85. Ediderat Aldus FF. III.

22. Ὡ μοι ἰγών, ὅτι δὴ. Threnus, octastichon elegiacum T. 2. p. 95. Ediderat Aldus G. 5. & Hieron. Brunellus Rom. 1595. 8. p. 9.
17. Ὡμοσα τὸν λόγον αὐτὸν. Jusjurandum, distichis elegiacis XV. T. 2. p. 92. Ediderat Aldus G. III.
- Ἡ πάντων ἐπίκεινα. Hymnus ad DEum, jambicis XV. T. 2. p. 152.
49. Ὡ Πάτερ, εἰ μ' ἴφουσας T. 2. p. 112. ad Nicobulum Patrem, Nicobuli filii nomine, carmen Heroicum, Versus Heroici CCVII. Ediderat Aldus, II. III.
51. Ὡ Πάτερ, ὅπως ἔμοιγε. Ad Vitalianum, filiorum nomine, T. 2. p. 110. Versus Heroici CCCLII. Ediderat Aldus, K.

Initia Epigrammatum CCXXVIII, quæ Græce ex Bibl. Ambrosiana, Regia Paris. & Medicea, eum versione sua atq; eruditis notis vulgavit V. C. Lud. Antonius Muratorius, Patavii 1709. 4.

Ἄγγελος ἀγγέλης 113. ἄγγελος ἦν 214. ἀγγεῖ πασι 210. ἀζομαι 180. ἀι αἰ κ̄ λιβίαν 19. ἀι αἰ κ̄ σύ 2. ἀι αἰ κ̄ τιφρη 180. ἀι αἰ ὦ 146. αἰσί σοι 47. αἰμαῖος εὐγενέος 134. αἰ χάρεις 27. αἰὼν κ̄ 153. ἀλλή μὲν 89. ἀλλοι μὲν 136. ἀλλος μὲν Βασιλευσίν 225. ἀλλος μὲν Νόννης 93. ἀλλος τὸ μύθον 182. Ἀμφίλοχος 31. ἀρματι 116. ἀρσενά 211. ἀρχαία 226. ἀσίδμος 30. ἀσάσμι 118. αὐτὸς τὴν 74. Βάσις 43. Βάσις 43. Γαῖα Φίλε 182. γάτοις 66. γήρας ἐμὸν 56. Γρηγόριος 53. Γρηγόριον βοῶσα 87. Γρηγόριος μήτρως 133. Γρηγόριος Νόννη τε 101. Γρηγόριος ποιητὴν 77. Γρηγόριος τὸ ὄρασμα 78. Γρηγορίου Νόννης τε Θεοδοῖος 62. Γρηγορίου Νόννης τε Φίλον 68. distichon & 123. tetrastichon. δαίμονας 181. δαίμοσιν εἰλαπίναζον 220. δαίμοσιν ἰσα 226. δακρύεις 116. δέρκεο 38. δὴ πῶς 173. δῶκε Θεῷ 110. εἰη σοι βίος 117. εἰκοσέτης 22. εἰ λήν 182. εἰ μὴ γλώτταν 193. εἰ μὴ σοι 197. εἰ σ' ἀπληγεῖ 180. εἰς δόμος 17. εἰ σοί τι 216. εἰ σοι χρυσὸν 157. εἰ τίνα 64. εἰ τις εἶν 195. εἰ τις ὄρεε 73. εἰ τις Τάϊαλος 3. εἰ τὸσον ἔργου 178. εἰ Φίλον 218. εἰ χρυσὸν 182. ἐκ με βρεφους 125. ἐκ με Θεός 116. ἐκ τῆς 116. ἐκ με πικρῆς 72. Ἐλλάς 122. Ἐμμέλιον 130. Ἐμπεδοκλής 81. ἐνθάδε 116. ἐνθ' ἐκατοστάετης 71. ἐνθά ποτ' εὐχομένη Νόννη 105. ἐνθά ποτ' εὐχομένη πρῆτης 116. ἐνθά ποτ' εὐχομένης τὸσον 103. ἐνθά ποτ' εὐχομένης ψυ-

ψυχὴ 96. ἐν σοὶ μὲν 194. ἐξέφαγεν 198. ἐξ ἰατρῶν 223. ἐπ' αὐτῷ βίβιο
 140. ἐργον αἰτρὸν 143. ἐρ' 26. ἐστὶν Ἐπικλήτοιο 196. ἐσω γης 200.
 Ἐυσίβι 46. εὐχαὶ 91. εὐχῆς 116. εὐχομένη 94. ἦδε τραπέζα 116.
 ἦδη κ' ὑπέσασιν 182. ἦδη μοι πολλαὶ † 201. ἦθρον 45. ἦλυθε κ' Ἀμφιλό-
 χιοιο 29. ἦλυθεν εἰς αἶθρον 177. ἦν θυὰς 20. ἦνικα Μανθιανός 5. ἦνί-
 κα γῶν περὶ βῶλον 164. ἦν ὅτι ἦν 141. Ἡρακλῆς 86. ἦ ῥα σὺ 161.
 ἦριον 35. Ἡρακλῆος 41. ἦ τριὰς III. ἰχθυόβολον 127. Καισα-
 ρεῖα 63. καὶ σὺ γὰρ 132. καὶ σὺ Γεώργι 50. καὶ σὺ γάλακτος 159. κα-
 λῆϊς 222. κάλλιμον 60. κὰν 5ης 182. Καππαδόκιον 12. κλυθὶ Ἀλεξάν-
 δρου. 67. 199. κῆραι 28. κῆριον 167. κῆριον 70. Λῆας 119.
 λουκῆ καὶ μέλαν 204. λήθη 182. λήξασιν 161. λίσσομαι 172.
 Μαρτυριανῶ 15. μαρτυρεῖς 219. μαρτυροῦμαι εἰδὲν ἔχω 175. Μαιωσῶ-
 λη 147. μὴ δεῖξῃς 182. μηκέτι Κερροπῆ 1. μηκέτι πηλῶν 139.
 μὴ πόλεμον 8. μὴτ' εὐπλοῦσι 215. μὴ ψεύδοι 221. μικρὸν ἔτι 116.
 μικρὸν μὲν 49. Μυσοπέλων 7. μῦθ' 26. γάρταρ' 183. Ναυκρατίου
 πλακίσι 129. Ναυκρατίου εὐροφάγγυι 128. Νευρῶν ἰκετὰ 149. νε-
 κρῶν καὶ γὰρ 161. πρὸς ὅδ' ἔ 114. νήπι' 24. cum Græca
 paraphrasi. Νόναν 90. Νον' ἀπανισαμένη 116. Νόννα, σοὶ Φωνῆ 98.
 Νόννα Φίλης 116. Νόν' ἰσθ' 100. Νόννη Φιλαλίς 115. Νόννης ἡ-
 ρίον 116. Νόννης ἀζόμα 26. ibid. οἱ Μοναχοὶ 211. οἱ γύμνοιοι 176.
 οἰχοῦμαι 36. οἱ Χριστοὶ 6. ὀλβί' 26. εὐγέρας ἠυπας 76. ὀλβί' 26. εὐγέρας
 ἀνοσ' 10. ὀμμοσιν ὀμμοῖα μίση, 208. versu quinto, ubi novum
 Epigramma incipit. ὀμμοῖα 13. ὄς κακός 174. ὄς πυρὶ 186. ὄσ-
 σάτιον 144. ὄς ἐμὸν 151. ὄταν τις εὐρης 190. ὄ γαίη 160. ὄδ'
 ἔθανεν 99. ὄδ' μὲν ἐν 184. ὄδ' ἐν Γοργόνιον 69. ὄν ἀγαμαί 57. ὄπ
 ὄς' ὄδ' 185. ὄκ ὄς 75. ὄ νοσ' 109. ὄ ποτ' 16. ὄ ποτ' 112. ὄρα-
 νῆ 206. ὄρια σοὶ 1. ὄρια καὶ 182. ὄτ' 26. ἐμὸς 180. ὄτ' 26. ἐπεσον 168.
 ὄχ ὄλις 182. ὄ χροῖ' 182. παῖδες Χριστιανῶν 138. παῖδες 217.
 παλλεῖ' ἴμοι 135. πάντα κασ. 59. πάντα λιπῶν 155. παῖ' ἔθανεν
 171. πάντ' ἔχει 182. παῖς σοὶ μύθοιο 81. παρθένη, παρθένη
 208. παρθένη, Χριστός 202. παρθένη αἰγλήσασιν 131. πᾶσαν
 ὄση 58. παῖς ἐγὼ 126. παῖθουαι 212. versu quinto, ubi novum
 Epigramma incipit. πέμψασιν 116. πῆ με λιπῶν 39. πῆς ἔνδον
 108. πλυσί' 182. ποιημένη 80. πολλὰς 97. πολλαὶ λέγεις 187.
 188. 189. πολλαὶ τραπέζα 102. πρὸς γι Θιῶ 155. πρῶτα 121. πρῶ-
 των * 205. πρῶτ' 120. πρὸς ἐγγύς 203. πῶς ἐλύθη 83. πῶς θά-
 ρεν

Υ γ γ

100

Libri 5ti Pars Tertia.

† Epigramma 188. 202. 203. 204. 208. 211. 224. ediderat Aldus A. 1504. 4. M. XII.

* In hoc Epigt. pro χ' ὠ legendum Χριστῶ. Sic Χριστὸν ὀτιζ' Epigt. 202.

να 95. ῥήγες 34. ῥήτωρ 21. ῥίζες 107. ῥώμη 14. Σάρρα σο-
 Φή 84. Σάρρα Φίλη 106. σεισμῶν 61. σήματα 165. σῆθι πέ-
 λας 152. σῆλαι καὶ πλακόντες 163. σῆλαι καὶ γύμβοι 162. σῆ-
 λη σοι 116. σράψα μέγ' ἀνθρώποις 24. σράψον ἐν οὐκ 81. χρίτλι-
 52. τάρβω 116. τείχω 116. τείνον ἑμῆς 88. τείνεις 82. τί-
 τρωμα 154. τὴν σκαπάνην 180. τίπτε μ' ἀνοχλίσεις κεισὶν 180. τίπτε
 μ' ἀνοχλίσεις νεκῶν 182. τίπτε γὰρ 182. τί σ' ἀνέκειν 161. τίς θά-
 νει; 104. τίς με τὸν 182. τίς γέ; ἀμφιλόχῃ 25. τίς γί; ἢ κε-
 νή 150. τίς τὸν ἑμῶν 169. τίς φησ; 213. τίς ἀγαπήσῃς 209. τολ-
 μῶ τί λέξαι 192. τόνδε λίθον 55. τὸν νεκρὸν 48. τὴν ῥήτταν 33. τὸν
 γύμβον 145. τόσα 227. τὸς ζῶντας 158. τὸ γύμβοι 142. τριάς
 λαλείτω 191. τριδαίτες 137. γύμβοι 106. γύμβω ἐγὼ κλείω 182.
 γύμβω ἐγὼ σκοπιή 180. γύμβω ἐγὼ γύμβον 181. γύμβω ἐπ.
 180. τυτῆ 79. τυτῆν ἴτι 124. τυτῆν μὲν 32. ὑβρις 182. ὑμε-
 τέροις 182. ὑσάτω 38. χάλκο 11. χείρ γάδο 65. χρυσίης 23. χρυ-
 σός 179. χύρης 51. ψυχῆ 92. ὠ θέμι 9. ὠμοσα 182. ὠ ξυλῶν
 42. ὠ πηγῆ 40. ὠροι 54. ὠς Ἀβραάμ 44. ὠς χαλεπὸν 207. ὠ-
 φελος 18. ὠ χρυσοῦ 170.

Tragedia, χριστός πάχων *Christus patiens*, quam contra MSS.
 fidem * Apollinari Laodicensi viri quidam docti tribuere malue-
 runt, cum Metaphrasi quam versibus Latinis Jambicis composuit *Cleu-
 dius Roilletus*, Bemensis, exstat T. 2. p. 253. Prosa latina vertit *Sebastianus
 Guldenbeckius*, Tigurinus, in editione Hervagiana A. 1550. Græce
 post editionem Romanam 1542. 8. excuderat Wechelus Paris.
 Anno 1544. 8.

Scholias Græci in varia Greg. Nazianzeni scripta.

NONNUS (diversus ** ut videtur à Panopolita) cujus ex-
 positiones Historiarum, quarum Nazianzenus utraq; in Julianum in-
 vectiva meminit, Græce editæ sunt à Rich. Montacutio Etonæ 1710. 4.
 Latine tantum ex Jac. Billii versione leguntur in editione Nazianzeni
 utraq; Paris. & Lipsiensi T. 2. p. 499. Idem Billius etiam Latine
 edidit scholia quædam *Nonni Monachi* in Orationem 10.

S. MAXIMUS monachus & Abbas Confessor medio sæculo
 septimo clarus, in ambigua sive locos difficiles plurium Nazianzeni

Ora-

* Vide Lambecium IV. p. 22. seq. ubi memorat Codices MSS. cum scholiis Græcis in-
 editis Anonymi. In uno eorum inscribitur: Τὸ κοσμοσωτήριον πάβω. Ἐ
 ἐν ἀγίῳ Πατρὶ ἡμῶν Γεργορίῳ Αρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως ἔ
 θεολόγῳ δόγμα κατ' Ἐυριπίδην. ** Vide infra p. 690.

Orationum ac quorundam Carminum fusiorem explanationem scripsit, ad Johannem Archiepiscopum Cyzicenum, memoratam Jo. Tzetze Chil. IX. versu 866. & magnam partem latine olim versam à Jo. Scoto Eringena. Prodiit cum jam dicti Scoti Græcarum literarum non adeo periti versione jussu Regis Caroli Calvi composita, & ejusdem Scoti libris quinque de divisione Naturæ, varia eruditione referatis Oxoniæ 1681. fol. Operæ pretium esset hanc explanationem recudi in nova Nazianzeni editione, nam & Oxoniensis hæc non ubique obvia est, & in Maximi operibus à Combesio junctim vulgaris explanatio in Nazianzeni ambigua desideratur, quamvis idem in Bibl. Concionaria memorat ejus Codicem Græcum Regium collatum cum altero Abbatis Gerasini Blachi Venetiis submisso, tertiumque scriptum pulcherrime & manu erudita collatum Raphaëlis du Fresne, & versionem Scoti ex Bibliotheca Cluniacensi, ad quos Codices editio Oxoniensis recenseri poterit.

ELIAS CRETENSIS Metropolita, qui Concilio Nicæno II. A. C. 787. interfuit, Commentariis illustravit Orationes Nazianzeni 1. 3. 4. 10. 11. 19. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 33. 34. 35. 36. 37. 51. 52. Latine tantum edidit Billius, partim versa à se partim excerpta. Græcus Codex exstat MS. Basileæ in Bibliotheca publica in Codice eximio de quo Carolus Patinus in Epistolis de itinere suo Amst. 1696. 12. p. 132. *Les Oeuvres de Gregoire de Nazianze y sont écrites en caractères rouges, & les Commentaires d' Elias Cretensis en caractères noirs, qui n'ont encore été imprimés qu'en Latin. Ce Manuscrit Grec est parfaitement net, & enrichi même aux chapitres, de fort belles miniatures. On y voit souvent S. Gregoire en chaire, qui prêche & qui semble disputer contre les Herétiques, qui sont en bas à sa gauche, ayant à sa droite les Orthodoxes principalement en son sermon in Εὐνομιαντες ἑταροδόξους.*

NICETAS Serrarius Macedoniæ Episcopo Heracleensis in Thracia Metropolitano sæculo XI. ad finem vergente clarus, scripsit Commentarium in sedecim Nazianzeni Orationes 6. 9. 15. 16. 18. 20. 21. 22. 32. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. quæ latine exstant à Billio editæ, Græcæ MS. superant in pluribus Codicibus Cæsareæ Bibliothecæ, ne de Regia Parisi. aliisque in præsentem dicam. Idem Billius Parisi. 1575. 8. Nicetæ Scholia Latine vulgavit in quædam Nazianzeni carmina sub nomine *Cyri Hadjyrensis* (in Paphlagonia) Episcopi. *Cyri Κυριου* non nomen sed honoris titulus est pro Κυριου. Vide Bar-

thii Adversaria p. 1393. Quæ autem Nicetæ Paphlagoni in illo Codice & aliis quibusdam tribuuntur, forte & ipsa sunt Nicetæ Heracleensis. Vide Allatium de Plessis cap 13.

PSELLI in loca quædam Orationis 41. & 42., leguntur Latine in editionibus Parisiensibus A. 1609. & 1630. atque Lipsiensis Tomo secundo, commentariis Nicetæ inserta. At Jo. Leunclavius in editione Basil. 1571. edidit (itidem latine tantum) Pselli Philosophi Christiani in difficiles locos sex Orationum Nazianzeni, nimirum 20. 39. 40. 42. 44. & in unum alterumque locum Apologetici. Idem præmittit *Johannis Pselli* in imaginem Gregorii Nazianzeni tetrastrichon.

BASILII Cæsariensis * junioris, qui sæculo decimo scripsit præclaras luce dignas *ἐξηγήσεις & ὑπομνηματισμὸς* in Orationes XLV. Nazianzeni. † Habet MSS. Bibliotheca Cæsarea, Regis Galliarum, Augustana & I. Vosii quæ nuper accessit Academiæ publicæ Lugduni Batavorum.

Cum THEODORI BALSAMONIS scholio Carmen Nazianzeni de libris Biblicis legitur in Synodico magno Gvil. Beveregii Tom. 2. Pag. 178.

GENNADII five potius GREGORII presbyteri Cæsariensis Vitam Nazianzeni & scholia in Orationes XVI. evolvit MSta atque in nova Theologi editione promovere voluit V. C. Franciscus Louvard. Scholia illa Gregorii laudantur ab Elia Cretenfi.

LEONTII Byz. scholia ex ore THEODORI Abbatis & Philosophi ad Excerpta è Nazianzeno de SS. Trinitate MStain Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium III. p. 63.

NICEPHORI BLEMMIDÆ Encomium in Nazianzenum & expositio ejus carminum memoratur à Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 111; pro *Nicephori Paphlagonis* autem scholiis ibidem legendum puto *Niceta*.

GEORGII ACROPOLITÆ in quædam Nazianzeni sententias laudat Allatius diatriba de Georgiis p. 357.

EUMOLPI PHILE expositio in quatuor orationes S. Gregorii Naz. Labbe p. 107, Bibl. novæ MSS. Ejusdem hypotheses si-

ve

* Magni Basilii *κωνσταντῶν καὶ ὀνόματι* καὶ *Ἰερώνυμ* se appellat. Vide Seberum ad Jul. Pollucem p. 99.

† Vide Lambec. III. p. 204. seq. & Novellas Rcip. literariæ A. 1704. mense Octobri p. 383. ubi habes Clariss. Louvardi Epistolam datam 13. Mart. A. 1704. de nova quam parat Nazianzeni editione,

ve argumenta vertibus Jambicis in Orationes, MSS. in Bibl. Cæsarea. Vide Lambecium III. p. 184.

JOANNIS ZONARÆ paraphrasis & Commentarius in Nazianzeni tetraſtica & alia opuscula, MSS. in Bibl. Cæsarea & Scorialensi.

ANONYMI unius pluriumve scholia atqve paraphrases in varia Nazianzeni Carmina partim jam viderunt lucem, partim adhuc in Bibliothecis inedita delitescunt. Paraphrasin in ἀπερρητα Græce vulgavit Hœschelius Lugd. Bat. 1591. 8. Ἑρμηνείαν in Epigrammata memoriz S. Basilii consecrata Lambecius VIII. p. 368. Anonymi scholia in Orationes sedecim & alio Codice in orationes XXIV., nec non alia Scholia in Stelevticas adversus Julianum, diversa ab editis Nonni Monachi Scholiis: alio item in Nazianzeni Christum Patientem, iterumqve alio in pleraqve Carmina exstant MSta in Bibl. Cæsarea. Σημείων Criticorum marginibus Codicum MStorum Nazianzeni appositorum expositionem edidit Lambecius III. p. 174. sq.

NICOLAI DOXOPATRI (Ἐδόξα Πατρι) notarii Patriarchalis magnæ Ecclesiæ CPol. & protoproëdri Syncellorum ac Nomophylacis ἐξηγητικὴ five scholia Græca MSS. in Nazianzeni carmina Jambica, aliaqve. Incipit: Διτῆς ἕτης ἀληθῆς φιλοσοφίας Lambec. VIII. p. 457.

Scripta quæ in Operum Nazianzeni editionibus hæcenus editis non exstant.

VIII. In operibus Nazianzeni junctim editis præter Carmina quæ Tollii ac Muratorii solertia eruit, desiderantur 1) *Philocalia*: è scriptis Origenis, utraqve lingua sæpius jam vulgata, atq; novæ operum Origenis εὐδόσεις quam Parisiis parat Benedictinus eruditissimus Carolus de la Rue, oportuni⁹ inferenda, ut recudere eam in nova Nazianzeni editio-
ne non sit necesse. Dixi de hoc opere, volumine quinto p. 220.

2) *Liturgia* Latine ex Arabico Josephi Scaligeri Codice versa edita qve à Victorio Scialag, Maronita. Augustæ Vindel. 1604. 4. Vide Marci Velferi Epistolas ad Scaligerum 17. 30. & 35. & Josephi Scaligeri 159. 170. 171. Græce & fortassis Arabice vulgaturum se recepit Clarissimus Louvardus. Edita Latine è Coptico versa ab Eusebio Renaudoto incip. *Domine DEUS omnipotens, qui nosti cogitationes hominum*. Paris. 1716. 4. T. I. liturgiæ. Oriental. p. 16. Alia Missa quæ ex Latino Greg. I. Papæ Græce versa est à Georgio Codino, edita qve Græce & Latine à Fed. Morel. Paris. 1595. 5. Incip. ὁ μέλων ἱεροῦ ἰερουργεῖν. Alia it. Missa præsanctificatorum in Jac. Goari Eychologio Græc. pag. 192. quam idem in notis

p. 210. ab alio Basilio, ab alio Gregorio I. vel II. Papæ, ab alio denique Germano Patriarchæ CPol. tribui testatur, & quam cum Greg. Nazianzeni Liturgia confundi à Ludovico Jacobo à S. Carolo in Bibl. Pontificia pag. 86. & 88. notatum B. Doctori meo Thomæ Ittigio, in prælectionibus ad Hist. Ecclesiasticam Sæculi IV. Incip. ὁ Διάκονος λέγει, ἐυλόγησον Δέσποτα.

3.) *Sententia & regula vite* capitibus XXIV. distinctæ atque ex Nazianzeni scriptis olim incerto auctore collectæ, & Græcæ à Jo. Sambuco editæ. Antwerp. 1568. 8. συναγωγή χρήσεων &c.

IX. *Johannes Leunclavius* operibus Nazianzeni à se magnam partem versis & Basil. 1571. fol. editis Latine subjunxit CÆSARII *Quæstiones & Responsiones CXCIV.* Idem fecit Leunclavius secutus, & servata ejus versione *Jac. Billius* in Latina Nazianzeni editione Paris. 1583. fol. Hic Cæsarius, germanus Nazianzeni frater & domus-Augustæ Archiater ac Quæstor Bithyniæ * post terræ motum quem feliciter evasit, obiit cælebs & baptismo paucis ante mortem diebus demum suscepto ** A. C. 369. 25. Febr. atque à fratre Nazianzeno Oratione X. funebri celebratus est. Licet vero Medicam artem professus fuerit, tamen quæst. 78. extrema ait se accuratorem de partibus corporis tractationem relinquere Medicis, ὅτι γὰρ λόγος καταλείψω τοῖς ὀφθαλμικοῖς ἐχολακίαι. Et quamvis Philosophiæ ac Mathematicis disciplinis *** dederit operam, unde frater de eo Orat. X. p. 163. πῶν μὴ εἶδῃ ἐκ ἐπὶ πηλθε παιδείας; μᾶλλον ἢ πῶν αἰεὶ εἶδε μόνον ἕτερον; tamen naturalium rerum & Astronomiæ per exiguam notitiam prodit quæst. 36 seq. & 44. Quæ vero quæst. 47. seq. adversus fatum Astrologicum disputat, valde similia sunt iis quæ ex Bardesane habet Eusebius VI. 10. præparationis Evangelicæ, & quæ in Clementis recognitionibus IX. 19. leguntur. Neque ad aliud opus respicere puto Svidam, quando Cæsarium καὶ Ἑλλήνων scripsisse refert, quod non uno loco fit in hisce quæstionibus quas laudat etiam Michael Glycas, pag. 80. & 143 & Photius Cod. 210. qui κεφάλαια Ἑκκλησιαστικά appellat, numeratque ducenta ac viginti. Atque totidem extare etiam in Codice MS. Monasterii Insulæ Pathmi in mari Ægæo, testatus est Possevinus ad calcem Apparatus sacri. Titulus est: πίστεως προσαχθῆσαι ἀπὸ Κωνσταντίνου, Θεοχαρίτου, Ἀνδρέου, Γρηγορίου

* Vide Lambecium IV. p. 38. & Acta Sanctorum T. 3. Februarii. p. 497. seq.

** Lambec. IV. p. 46.

*** Confer Clariss. Muratorii Anecdota Græca p. 54.

Γρηγορίου, Δόμνου, Ισιδώρου, Λεοντίου, ἐπὶ σκεπέτω (familiariter) Καισαρίου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, Ἐπισκόπου Ναζιανζέου, ὁπηγία ἐκράτηθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, διδασκῶν ἐτη εἰκοσι (sive ut Lambecius IV. pag. 47. legit, ἐτη εἴξ.) Sed in latinis Leunclavii, Billiique & in Græcolatina Frontonis Ducæi editione T. I. Auctarii Bibl. Patrum Paris. 1614. & tomæ XI. Bibl. Patrum Paris. 1644. existant quæstiones CXC. distributæ in *Dialogos IV.* dies I usque ad quæst. 38 II. ad quæst. 54. &c. Cæterum *Ellas Ebingerus* qui quæstiones Theologicas & Philosophicas Cæsarii Græce ex Codicibus MSS. Bavarico & Augustano vulgavit Augustæ Vindel. 1626. 4. addita Leunclavii versione, tantum exhibet quæstiones LXXVIII. licet plures & ipse in Codice Bavarico invenisset, sed quas ex Nysseni libro de opificio hominis, Maximo & aliis Græcis scriptoribus assutas existimat, unde totum opus Cæsario Gregorii Naz. fratri adjudicarunt viri docti, maxime Jac. Billius præf. ad Orat. X. Nazianzeni. Vindicatur tamen Cæsario & Photii & Glycæ testimoniis & auctoritate MStorum Codicum, etiam Cæsarei de quo Lambecius IV. pag. 31. qui ad Billii argumenta prolixè respondet, & refellit quoque hallucinationem eorum, qui ex Photii verbis male intellectis existimarunt Nazianzenum sub Cæsarii fratris sui nomine quæstiones hæc scripsisse.

Alius Cæsarius † præfectus Urbis CPol. & Magister Officiorum in Aula Theodosii M. quem cum Nazianzeni fratre confundit Nicephorus XII. 44. † Lambec. IV. p. 48. seq.

CAPUT XIV.

DE S. CYRILLO Hierosolymitano.

Cyrilli Hierosol. Vita & etas. I. Catecheses baptizandorum & ad baptizandos, atq. Epistola ad Constantium Imp. 2. Editiones 3. Alia ejus scripta, & promissa editio nova P. C. Augustini Toultée. 4. De Nemesio. 5. & Johanne Casiano. 6.

I.

CYRILLUS Episcopus ab A. C. 349. Hierosolymitanus Acacii aliorumque Semi Arianorum jam amicitia male audiens (licet ipse cum Catholicis a) sentiret) jam ini-

a) Vide Petavium lib. I. dogm. Theol. de Trinitate s. 13. §. 10. seq.

inimicitias & litibus quæ de jure Metropolitico cum eodem Acacio Cæsareensi Episcopo ipsi intercedebant afflictus, atque semel iterumque, imo tertium b) quoque depositus, tandem tertia quoque vice in Synodo CPol. generali A. C. 381. restitutus sub Theodosio inconcussus deinceps tenuit Episcopatum, donec diem obiit A. C. 386. Memoriam ejus Menza & Martyrologia celebrant die XVIII. Martii.

Scripta ejus quæ *Κυρίλλεια* ab Ecclesia dicta testatur Nicephorus IX. Hist. cap. 46. sunt 1. *Catecheses XVIIII. Πρωτοζώνων, ad Compertentes* sive baptismi circa Paschatos festum percipiendi Candidatos de præcipuis doctrinæ Christianæ capitibus *καθ' ἑαυτὰς ἐκ τῆς διδασκαλίας*, Hierosolymis quadragesimæ tempore A. C. 352. & à notariis exceptæ, ut ex hac nota Codicis Augustani observat Clariss. Milleusius: *πολλὰ μὲν ἐρρήθησαν καὶ ἀλλὰ κατήχησις κατ' ἐπιτομὴν ἕκαστον καὶ πρὸς τὴν βαπτισματικὴν καὶ μὲν τὴν βαπτιστικὴν τὰς νεοφωτισίας, τὰς δὲ μόνων ἐν τῷ λέγειν τῶν ἀποστόλων τῶν ἐκλαβόντων ἔγραψεν ἐν τῷ τῷ β' ἐπειδὴ τὸ Κυρίλλου καὶ Συμεῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας. Ita jam Episcopus fuerit Cyrillus cum Catecheses illas haberet: At Jo. Grodecius similis annotationis, quam vetustissimam vocat, faciens mentionem, pro A. C. 352. habet 333. quem numerum probat etiam Henschenius T. 3. Act. Sanctor. Martii pag. 632. sed ita ut noter à Græcis annos Christi numerari non tantum ab ortu sed etiam ab assumptione illius, quo pacto numerus ille 333. coincideret cum nostro 364, quod tamen nimis longe abeslet à sententia Hieronymi, in Catalogo de Script. Eccles. cap. 112. testantis Catecheses ab Cyrillo in adolescentia compositas fuisse. Præterea anno 352. pulchre convenit, quod Cyrillus septuagesimum c) à Manetis hæresi sub Probo Imp. exortæ annum computat VI. 12. & Perfici sub Constantio belli meminit XV. 3.*

2. Cate-

- b) Fallitur itaque Epiphanius qui ex uno Cyrillo duos facit I XVI. 20. Cæterum uberius de Cyrillo ejusque vita ac fati Godfrid. Henschenius in Actis Sanctor. T. 2. ad 18. Martii p. 625 seq. Gvil. Caveus in vitis I atrum, Tomo II. Tillemontius memor. Eccles. Tomo VIII. & Tho. Milles in iis quæ præclaræ suæ Cyrilli editioni præmisit. His adde Papebrochium ante T. 3. Act. Sanctorum Maji in serie Chronologica Episcoporum Hierosolymitanorum & T. 1. Martii p. 370. & T. 2. p. 615. seq. & 748. Valesium ad Sozomeni IV. 30. Quæ Jo. Grodecius de Cyrilli vita collegit, leguntur etiam apud Surium, 18. Martii.
- c) Confer Petavium lib. XII. de incarnatione p. 255. edit. Paris. & Vosium de quibus symbolis diss. 1. sect. 51.

2. *Catecheses Mystagogica V.* ad jam recens baptizatos, de baptis-
mate officisque baptizatorum, chrismate & sacra Cœna. Dicitio in
his contractior presiorque, quare non unius auctoris esse Mystagogi-
cas cum prioribus suspicatur Combesius in *Bibl. Concionatoria*. Et
Joanni Hierosolymitano Cyrilli successori istas posteriores tribui in
Indice Antonii Eparchi Corcyraei multi jam observarunt. Sed idem
etiam ex alio Codice Augustano notatur de prioribus quæ quidem di-
serte Cyrillo tribuuntur à Joanne Cyparisiota in initiaria expositio-
ne divinatorum Nominum VI. 4. T. 21. *Bibl. Patrum Lugd.* Photio in
collektaneis in Synodi VII. sive Nicænz secundæ Actione V. T. 3.
Binii p. 600. à Theophane in *Chronographia*, Joanne Damasceno
Orat. 3. de Imagg. Leontio Byz in Nestorium & Eutychem & Theo-
dorito, Dialogo qui ἀσυχνῆ in scribitur: atque illas ab Hieronymo e-
tiam innui verisimile est: Mystagogicas autem qui laudet vel Cyrillo
Hierosol. tribuat, neminem veterum novi. Quæ vero Cyrilli ἐκ ἑκατ-
τηρικῆ allegantur in Anastasii Sinaitæ an Nicæni quæstione I. in neutris
legi monet Millesius: sunt autem hæc: ἡ δὲν ἡμῖν ὀφθαλμῶν τῆν τῶν χριστι-
ανῶν κακλήθειαν προσήγοριαν, μὴ καὶ ἔργων ἑπακολουθῶντων, γὰρ ἡ παρ' ἡ-
μῶν εἰ τέκνα ἔσθε Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα ἑσθ' Ἀβραάμ ἐποιεῖτε αὐτῶν. Nihil nobis
proderit, Christianorum appellari nomine, nisi etiam ipsa subsequantur opera. E-
tenim scriptum est (Joh. VIII. 39.) Si filii Abraham essetis, opera Abraham facere-
tis. Sub simplici Cyrilli nomine idem locus auctior existat in Philippi
solitarii dioptra lib. 1. p. 8.

Non diffiteor insignia has utrasque Catecheses esse monu-
menta de ritibus Veteris Ecclesiæ, & quarti sæculi doctrina, neque
indigna puto scriptore illorum temporum inclyto, qualis fuit Cy-
rillus, videoque illi tribui in antiqvis Codicibus MSS. quibus editores
usi sunt, & qui servantur in Bibliothecis, ut Vindobonensi de quibus
Lambecius lib. 1. p. 143 seq. & lib. 3. p. 76. tum haud difficulter
posse responderi ad ea quibus Catecheses priores plane spurias, poste-
riores saltim interpolatas vel corruptas esse disputarunt Viri præstan-
tissimi, B. Dorsheus in VIII. *Religions-Scrupel* p. 144. D. Jo. Hulse-
mannus in *Patrologia* p. 1036. & in *Gewissenstruttm* pag. 960-978.
Andreas Riverus *Critici* S. III. 8. & 10. Edmundus Albertinus de
Evcharistia p. 422. Rob. Cocus in censura scriptorum p. 238. Hot-
tingerus in elencho *Scriptorum suppositorum* pag. 78. &c. Ad ple-
rasque

Zzz

inimicitias & lites quæ de jure Metropolitico cum eodem Acacio Cæsarensi Episcopo ipsi intercedebant afflictus, atque semel iterumque, imo tertium b) quoque depositus, tandem tertia quoque vice in Synodo CPol. generali A. C. 381. restitutus sub Theodosio inconcussus deinceps tenuit Episcopatum, donec diem obiit A. C. 386. Memoriam ejus Menza & Martyrologia celebrant die XVIII. Martii.

Scripta ejus quæ *Κυρίλλεια* ab Ecclesia dicta testatur Nicephorus IX. Hist. cap. 46. sunt 1. *Catecheses XVIII. Φωτιστικῶν, ad Compertentes* sive baptismi circa Paschatos festum percipiendi Candidatos de præcipuis doctrinæ Christianæ capitibus *καθ' ἑαυτὰς ex tempore dicta*, Hierosolymis quadragésimæ tempore A. C. 352. & à notariis exceptæ, ut ex hac nota Codicis Augustani observat Clariss. Miffesius: *πολλὰ μὲν ἐρρήθησαν καὶ ἄλλαι κατήχησις κατ' ἑναυτὸν ἕκαστον καὶ πρὸς τὸ βαπτισμαίον καὶ μὲν τὸ βαπτισθῆναι τὰς νεοφωτιστας, γὰρ τὰς δὲ μὲν ἐν τῷ λέγειν τῶν σπυδαίων τῶν ἐκλαβόντες ἔγραψον ἐν τῷ τῆ βῆτα ἢ τὸ τὸ Κυρίλλου καὶ Συμεῶν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας.* Ita jam Episcopus fuerit Cyrillus cum Catecheses illas haberet: At Jo. Grodecius similis annotationis, quam vetustissimam vocat, faciens mentionem, pro A. C. 352. habet 333. quem numerum probat etiam Henschenius T. 3. Act. Sanctor. Martii pag. 632. sed ita ut notet à Græcis annos Christi numerari non tantum ab ortu sed etiam ab assumptione illius, quo pacto numerus ille 333. coincideret cum nostro 364, quod tamen nimis longe abeslet à sententia Hieronymi, in Catalogo de Script. Eccles. cap. 112. testantis Catecheses ab Cyrillo in adolescentia compositas fuisse. Præterea anno 352. pulchre convenit, quod Cyrillus septuagesimum c) à Manetis hæresi sub Probo Imp. exortæ annum computat VI. 12. & Perfici sub Constantio belli meminuit XV. 3.

2. *Cate-*
- b) Fallitur itaque Epiphanius qui ex uno Cyrillo duos facit I XVI. 26. Cæterum uberius de Cyrillo ejusque vita ac fati Godfrid. Henschenius in Actis Sanctor. T. 2. ad 18. Martii p. 625 seq. Gvil. Caveus in vitis I atrum, Tomo II. Tillemontius memor. Eccles. Tomo VIII. & Tho. Milles in iis quæ præclara sũz Cyrelli editioni præmisit. Pis adde Papebrochium ante T. 3. Act. Sanctorum Majoris serie Chronologica Episcoporum Hierosolymitanorum & T. 1. Martii p. 376. & T. 2. p. 615. seq. & 748. Valesium ad Sozomeni IV. 30. Quæ Jo. Grodecius de Cyrilli vita collegit, leguntur etiam apud Surium, 18. Martii.
- c) Confer Petavium lib. XII. de incarnatione p. 255. edit. Paris, & Vossium bus symbolis diff. 1. sect. 51.

inimicitias & litibus quæ de jure Metropolitico cum eodem Acacio Cæsareensi Episcopo ipsi intercedebant afflicti, atque semel iterumque, imo tertium b) quoque depositus, tandem tertia quoque vice in Synodo CPol. generali A. C. 381. restitutus sub Theodosio inconcussus deinceps tenuit Episcopatum, donec diem obiit A. C. 386. Memoriam ejus Menza & Martyrologia celebrant die XVIII. Martii.

Scripta ejus quæ *Κυρίλλεια* ab Ecclesia dicta testatur Nicephorus IX. Hist. cap. 46. sunt 1. *Catecheses XVIII. Φωτιστικῶν, ad Compertentes* sive baptismi circa Paschatos festum percipiendi Candidatos de præcipuis doctrinæ Christianæ capitibus *ἡμετέρας ἐκ τοῦ χρόνου διδασκαλίας*, Hierosolymis quadragesimæ tempore A. C. 352. & à notariis excerptæ, ut ex hac nota Codicis Augustani observat Clariss. Millefius: *πολλὰ μὲν ἐρρέθησαν καὶ ἄλλαι κατήχησις κατ' ἰναυλίον ἕκαστον καὶ πρὸς τὴν βαπτισμαίῳ καὶ μὲν τὴν βαπτισθῆναι τὴν νεοφωτισίαν, τὰς μὲν δὲ μόνους ἐν τῷ λέγειν τὸν σπυδαίων τῶν ἐκλαβόντων ἔγραψον ἐν τῷ πβ ἔτσι τὴν Κυρίαν καὶ Σύνηρον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας.* Ita jam Episcopus fuerit Cyrillus cum Catecheses illas haberet: At Jo. Grodecius similis annotationis, quam vetustissimam vocat, faciens mentionem, pro A. C. 352. habet 333. quem numerum probat etiam Henschenius T. 3. Act. Sanctor. Martii pag. 632. sed ita ut notet à Græcis annos Christi numerari non tantum ab ortu sed etiam ab assumptione illius, quo pacto numerus ille 333. coincideret cum nostro 364, quod tamen nimis longe abeslet à sententia Hieronymi, in Catalogo de Script. Eccles. cap. 112. testantis Catecheses ab Cyrillo in adolescentia compositas fuisse. Præterea anno 352. pulchre convenit, quod Cyrillus septuagesimum c) à Manetis hæresi sub Probo Imp. exortæ annum computat VI. 12. & Perfici sub Constantio belli meminit XV. 3.

2. Cate-

- b) Fallitur itaque Epiphanius qui ex uno Cyrillo duos facit l XVI. 20. Caterius uberior de Cyrillo ejusque vita ac fati Godfrid. Henschenius in Actis Sanctor. T. 2. ad 18. Martii p. 625 seq. Gvil. Caveus in vitis l atrum, Tomo II. Tillemonius memor. Eccles. Tomo VIII. & Tho. Milles in iis quæ præclaræ suæ Cyrilli editioni præmisit. His adde Papebrochium ante T. 3. Act. Sanctorum Maji in serie Chronologica Episcoporum Hierosolymitanorum & T. 1. Martii p. 870. & T. 2. p. 615. seq. & 748. Valesium ad Sozomeni IV. 30. Quæ Jo. Grodecius de Cyrilli vita collegit, leguntur etiam apud Surium, 18. Martii.
- c) Confer Petavium lib. XII. de incarnatione p. 255. edit. Paris. & Vosium de quibus symbolis diss. 1. sect. 51.

2. *Catechesis Mystagoga V.* ad jam recens baptizatos, de baptis-
mate officiiſque baptizatorum, chrismate & sacra Cœna. Dictio in
his contractior presfiorque, quare non unius auctoris esse Mystagoga-
cas cum prioribus suspicatur Combesſius in *Bibl. Concionatoria*. Et
Joanni Hierosolymitano Cyrilli ſucceſſori iſtas poſteriores tribui in
Indice Antonii Eparchi Corcyraei multi jam obſervarunt. Sed idem
etiam ex alio Codice Auguſtano notatur de prioribus quæ quidem di-
ſerte Cyrillo tribuuntur à Joanne Cypariſſiota in initiaria expoſtione
divinorum Nominum VI. 4. T. 21. *Bibl. Patrum Lugd.* Photio in
colleſtaneis in Synodi VII. ſive Nicænz ſecundæ Actiõne V. T. 3.
Binii p. 600. à Theophane in *Chronographia*, Joanne Damasceno
Orat. 3. de *Imagg. Leontio Byz.* in *Nestorium & Eutychem & Theo-*
odoro, Dialogo qui ἀσὺχουⓈ inſcribitur: atq; illas ab Hieronymo e-
tiam innui veriſimile eſt: Mystagogicas autem qui laudet vel Cyrillo
Hierofol. tribuat, neminem veterum novi. Quæ vero Cyrilli ἐκ κατα-
χρητικῶν allegantur in Anaſtaſii Sinaitæ an Nicæni quæſtione I. in neutris
legi monet Milleſius: ſunt autem hæc: ἡδὲν ἡμῖν ἀφελⓈ τὴν τῶν χρι-
στιανῶν κεκλήθει προσηγορίαν, μὴ καὶ ἔργων ἑπακολουθῶντων, γὰρ γραπτὴν
γάρ ἐῖ τέκνα Ἐβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα Ἐβραάμ ἐποιεῖτε αὐν. *Nihil nobis*
proderit, Chriſtianorum appellari nomine, niſi etiam ipſa ſubſequantur opera. E-
tenim ſcriptum eſt (Joh. VIII. 39.) Si filii Abraam eſſetis, opera Abraam facere-
tis. Sub ſimplici Cyrilli nomine idem locus auctior exſtat in *Philippi*
ſolitarii dioptra lib. 1. p. 8.

Non diſſiteor inſignia has utraſque Catecheſes eſſe monu-
menta de ritibus Veteris Eccleſiæ, & quarti ſæculi doctrina, neque
indigna puto ſcriptore illorum temporum inſtyto, qualis fuit Cy-
rillus; videoque illi tribui in antiqvis Codicibus MSS. quibus editores
uſi ſunt, & qui ſervantur in Bibliothecis, ut *Vindobonenſi* de quibus
Lambecius lib. 1. p. 143 ſeq. & lib. 3. p. 76. tum haud difficulter
poſſe reſponderi ad ea quibus Catecheſes priores plane ſpurias, poſte-
riores ſaltim interpolatas vel corruptas eſſe diſputarunt Viri præſtan-
tiſſimi, B. Dorsheus in VIII. *Religiõs-ſcrupel* p. 144. D. Jo. Hulſe-
mannus in *Patrologia* p. 1036. & in *Gewiſſenſwurm* pag. 960-978.
Andreas Rivetus *Critici* S. III. 8. & 10. Edmundus Albertinus de
Evchariſtia p. 422. Rob. Cocus in *cenſura ſcriptorum* p. 238. Hot-
tingerus in *elencho ſcriptorum ſuppoſitorum* pag. 78. &c. Ad ple-
rasque

Z z z

inimicitias & litibus quæ de jure Metropolitico cum eodem Acacio Cæsareensi Episcopo ipsi intercedebant afflictus, atque semel iterumque, imo tertium b) quoque depositus, tandem tertia quoque vice in Synodo CPol. generali A. C. 381. restitutus sub Theodosio inconcussus deinceps tenuit Episcopatum, donec diem obiit A. C. 386. Memoriam ejus Menza & Martyrologia celebrant die XVIII. Martii.

Scripta ejus quæ *Κυρίλλεια* ab Ecclesia dicta testatur Nicephorus IX. Hist. cap. 46. sunt 1. *Catecheses XVIII. Οὐσιζομένων*, ad Competentes sive baptismi circa Paschatos festum percipiendi Candidatos de præcipuis doctrinæ Christianæ capitibus *ἡσυχαστικῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς*, Hierosolymis quadragesimæ tempore A. C. 352. & à notariis exceptæ, ut ex hac nota Codicis Augustani observat Clariss. Millefius: *πολλὰ μὲν ἐρρήθησαν καὶ ἀλλὰ κατήχησις κατ' ἐναντίον ἐκείνων καὶ πρὸς τὴν βαπτισματικὴν καὶ μὲν τὴν βαπτιστικὴν τὴν νεοφωτιστικὴν, τὰς ἑκάστης ἐν τῷ λέγειν τῶν ἡσυχαστικῶν ἡσυχαστικῶν ἐγγραφῶν ἐν τῷ πρὸς ἐπιτομὴν καὶ συνέτηξιν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας.* Ita jam Episcopus fuerit Cyrillus cum Catecheses illas haberet: At Jo. Grodecius similis annotationis, quam vetustissimam vocat, faciens mentionem, pro A. C. 352. habet 333. quem numerum probat etiam Henschenius T. 3. Act. Sanctor. Martii pag. 632. sed ita ut notet à Græcis annos Christi numerari non tantum ab ortu sed etiam ab assumptione illius, quo pacto numerus ille 333. coincideret cum nostro 364, quod tamen nimis longe abeslet à sententia Hieronymi, in Catalogo de Script. Eccles. cap. 112. testantis Catecheses ab Cyrillo in adolescentia compositas fuisse. Præterea anno 352. pulchre convenit, quod Cyrillus septuagesimum c) à Manetis hæresi sub Probo Imp. exortæ annum computat VI. 12. & Perfici sub Constantio belli meminit XV. 3.

2. Cate-

- b) Fallitur itaque Epiphanius qui ex uno Cyrillo duos facit l. XVI. 20. Cæterum uberius de Cyrillo ejusque vita ac fati Godfrid. Henschenius in Actis Sanctor. T. 2. ad 18. Martii p. 625 seq. Gvil. Caveus in vitis atrum, Tomo II. Tillemontius memor. Eccles. Tomo VIII. & Tho. Milles in iis quæ præclaræ suæ Cyrilli editioni præmisit. His adde Papebrochium ante T. 3. Act. Sanctorum Maji in serie Chronologica Episcoporum Hierosolymitanorum & T. 1. Martii p. 870. & T. 2. p. 615. seq. & 748. Valesium ad Sozomeni IV. 30. Quæ Jo. Grodecius de Cyrilli vita collegit, leguntur etiam apud Surium, 18. Martii.
- c) Confer Pétavium lib. XII. de incarnatione p. 255. edit. Paris. & Vosium de tribus symbolis diff. 1. sect. 51.

2. *Catecheses Mystagoga V.* ad jam recens baptizatos, de baptis-
mate officiiſque baptizatorum, chrismate & sacra Cœna. Diſtio in
his contractior preſtiorque, quare non unius auctoris eſſe Myſtagogi-
cas cum prioribus ſuſpicatur Combeſſius in *Bibl. Concionatoria*. Et
Joanni Hieroſolymitano Cyrilli ſuceſſori iſtas poſteriores tribui in
Indice Antonii Eparchi Corcyræi multi jam obſervarunt. Sed idem
etiam ex alio Codice Auguſtano notatur de prioribus quæ quidem di-
ſerte Cyrillo tribuuntur à Joanne Cypariſiota in initiaria expoſtione
divinorum Nominum VI. 4. T. 21. *Bibl. Patrum Lugd.* Photio in
collectaneis in Synodi VII. ſive Nicænæ ſecundæ Actiōne V. T. 3.
Binii p. 600. à Theophane in *Chronographia*, Joanne Damasceno
Orat. 3. de Imagg. Leontio Byz. in *Neftorium & Eutychem & Theo-*
odoro, Dialogo qui ἀσυχυτῶν inſcribitur: atque illas ab Hieronymo e-
tiam innui veriſimile eſt: Myſtagogicas autem qui laudet vel Cyrillo
Hieroſol. tribuat, neminem veterum novi. Quæ vero Cyrilli ἐκ κατα-
χρητικῶν allegantur in Anaſtaſii Sinaitæ an Nicænæ quaſtione I. in neutris
legi monet Milleſius: ſunt autem hæc: εἰδὼν ἡμῖν ὁ Φαλῶ τὴν τῶν χρι-
στῶν κακλήθει προσηγορίαν, μὴ καὶ ἔργων ἑσκαπολυθύντων, γέγραπται
γὰρ εἰ τέκνα ἔσθε ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα ἔσθε ἀβραάμ ἐποιεῖτε αὐτῶν. *Nihil nobis*
proderit, Chriſtianorum appellari nomine, niſi etiam ipſa ſubſequantur opera. E-
tenim ſcriptum eſt (Joh. VIII. 39.) *Si filii Abraam eſſetis, opera Abraam facere-*
tis. Sub ſimplici Cyrilli nomine idem locus auctior exſtat in *Philippi*
ſolitarii dioptra lib. I. p. 8.

Non diffiteor inſignia has utraſque Catecheſes eſſe monu-
menta de ritibus Veteris Eccleſiæ, & quarti ſæculi doctrina, neque
indigna puto ſcriptore illorum temporum inclyto, qualis fuit Cy-
rillus; videoque illi tribui in antiqvis Codicibus MSS. quibus editores
uſi ſunt, & qui ſervantur in Bibliothecis, ut *Vindobonenſi* de quibus
Lambecius lib. I. p. 143 ſeq. & lib. 3. p. 76. tum haud difficulter
poſſe reſponderi ad ea quibus Catecheſes priores plane ſpurias, poſte-
riores ſaltim interpolatas vel corruptas eſſe diſputarunt Viri præſtan-
tiſſimi, B. Dorsheus in VIII. *Religiōs-Scrupel* p. 144. D. Jo. Hulſe-
mannus in *Patrologia* p. 1036. & in *Gewiſſenſwurm* pag. 960-978.
Andreas Rivetús *Critici* S. III. 8. & 10. Edmundus Albertinus de
Evchariſtia p. 422. Rob. Cocus in *cenſura ſcriptorum* p. 238. Hot-
tingerus in *elencho ſcriptorum ſuppoſitorum* pag. 78. &c. Ad ple-
rasque

Z z z

rasque etiam objectiones responderunt Tillemontius, Caveus, Henschenius, præcipue Natalis Alexander Sec. IV. cap. 6. artic. 12. & qui novissime Cyrillum illustravit Tho. Millesius. Ac jam pridem genuinz illz Catecheses agnoscuntur à Whitakero, Bullo, Vosio & aliis eruditis etiam Protestantibus.

Προκατήχησις five prologus prioribus Catechesibus præmissus, in antiquis membranis Bibl. Regis Christianissimi Cod. 1260. & 2403. exstat sub nomine *Basilii*, teste Cotelerio ad Patres Apostolicos T. 1. p. 531. Criticus tamen Græcus in ora posterioris Codicis annotavit ex stylo esse manifestum quod alius sit auctor quam *Basilius*. *Σαφῶς ἡμῖν δεικνυσι ὁ χαρακτήρ τῆς προκατήχης λέγει, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔργον Βασιλίου.* Atque eundem *προκατήχησις* & Catechesion priorum auctorem esse probat Millesius in notis pag. 69. Exstat & Catechesis Chrysostomi *πρὸς τὰς μέλλοντας φωτίζεσθαι* ad illuminandos T. VI. edit. Frontonis Duczi pag. 703. & altera in Homilia vigesima prima ad populum Antiochenum T. 2. edit. Montfauconianz p. 234. quas cum Cyrilliana conferent studiosi.

3. *Epistola ad Constantium Imp.* de Cruce in cælo visa Hierosolymis, mense Majo A. C. 351. Hanc Epistolam Cyrillo sine magna caussa abjudicat Rivetus III. 11. Critici sacri, tribuunt ei diserte Sozomenus IV. 5. Theophanes, Simeon Metaphrastes, Mich. Glycas & Nicephorus. Occurrit etiam Græce & Latine apud Jac. Gretserum Tom. 2. de Cruce p. 512. & separatim edita est Parisiis apud Federicum Morellum una cum ejus interpretatione. Latine apud Surium 7. Maji.

Catecheses utrasque primus Tridenti A. 1563. *latine* vertit *Joannes Grodecius* Polonus, Decanus Glogoviensis à MS. Græco Stanislai Hosii † Cardinalis, contulitque cum *Polonica* earum versione quam à veteri *Slavonica* adornavit Jacobus Uchansky, Gnesnensis Archiepiscopus, ex Bulgaria & Macedonia istam adeptus. Versio Grodecii latina utrarumque Catechesion cum subjecta ad Constantium Epistola prodijt Romæ, Coloniz, Parisiis & Antwerp. ex Christophori Plantini officina 1564. 8.

Recusa in Bibliothecis Patrum Paris. 1589. Tomo II. Colon. 1618. T. IV. Lugd. 1677. Tomo IV.

Gra-

† Pro Hosio male Perronum Cardinalem vocat, & in ejus domo multa Cyrillo assuta esse, præter rem scribit Joh. Christophorus Meelfuhrerus in Corona centum Patrum p. 83.

Græcè primus Gvil. Morellus edidit Catecheses *Φαρισαίων* IV. VI. IX. X. XI. & XVIII. & *Μυσταγωγικά* quinque. Paris. 1564. 8. hinc Catecheses utraq; universas & Epistolam ad Constantium *Græcè* è MSS. Vaticanis in lucem protulit *Joannes Prevostius* Burdigalensis & cum Grodecii versione vulgavit Paris. 1608. 4. A Petavio editum Cyrillum Hierosol. scribit Clariss. Caveus in Hist. literaria, quoniam post editionem *Græcolatinam Parisiensem* 1622. fol. cum Petavii Synesio ibidem recusus est 1631. 1640. fol.

Viennensem editionem *Græcolatinam* cum Grodecii versione quæ in Catalogo Bibl. Barbarinæ memoratur, haud vidi, & certe in numero errorem esse oportet, quia A. 1560. 8. produsse traditur, cum Grodecius A. 1563. demum versionem suam absolverit. Nunquam etiam incidi in editionem *Græcolatinam* Coloniensem Anni 1564. cujus meminit Clarissimus Caveus.

Gallica versio Catecheson Paris. 1564. 12. fuit in Bibliotheca Bigotiana.

In editione *Græcolatina* luculenta Oxon. 1703. fol. V. C. *The. Millefii* qui ad emendanda *Græca* usus est Codicibus Bodlejanis, & Variis Lectionibus notatis ab Isaaco Casaubono, latinamque Grodecii Versionem ad *Græca* recognovit, & notas utiles atque eruditas adjunxit, præter tria hæc jam memorata Cyrilli monumenta in capita & sectiones distincta, porro exstant.

4. *Fragmentum Homiliae in Paralyticum* Joh. V. quam cum versione sua primus edidit Millefius è MS. Codice Bodlejsano pag. 311. 317. A presbytero dictam illam Homiliam colligas è pag. 317. v. 43. & 44.

5. *Fragmentum Homiliae in Evangelium, ubi Christus aquam in vinum convertit* Joh. II. ex Actione V. Concilii Lateranensis A. 649. T. 6. Concil. pag. 305. 306. Habetur in Millefii editione ante Catecheses, statim post veterum testimonia de Cyrillo, diligenter ab editore collecta.

6. *Εἰς ὑπακράτην de Occursu Domini, & de Simone Θεοδόχῳ* Homilia pag. 318-324. Incipit: *καὶ πρὸς τὸ πόδα θύγατρὸς Σιῶν κήρυξθαι.* Hanc primus ediderat *Laurentius Sitanus* Colon.

Ion. 1568. cum Homiliis Nysseni, Amphilochoii, Chrysofomi & Timothei presb. Hierosolymitani in idem festum Purificationis Mariz. A eo tempore post *Jacobum Pontanum* itidem uno Codice nec satis emendato instructum, recensuit *Fronto Ducens* T. 2. Auctarii Bibl. Patrum Paris. 1624. pag. 849. Denique ex pluribus Codicibus emendavit & cum nova versione sua vulgavit *Franciscus Combesius* T. 1. auctarii novi Paris. 1648. pag. 621. cujus editionem *Millesius* collatis etiam MSS. Bodlejanis est secutus. Ex *Combesii* versione exstat etiam hæc Homilia in Bibl. ejus Concionatoria Tomo VI. In MS. quodam Mazariniano refertur ad Cyrillum non Hierosolymitanum sed Alexandrinum. *Millesio* tamen genuinus Hierosolymitani factus esse videtur, cui sententiz vide sis quæ opponuntur à *Tillemontio* T. VIII. memoriar. p. 786.

7. *Ἰσραὴλ* sive *θεωρεῖα ἐκκλησιαστικῆ καὶ μουσαγωγικῆ*, *Allegorica expositio rituum quorundam Ecclesie sive Liturgia Græca* pag. 325-332. quæ non magis *Cyrilli* est quam cui in Codice Oxon. Collegii Magdalen. & in altero cujus *Rich. Simonius* ** ad *Gabrielem Philadelphensem* pag. 287. meminit, tribuitur, *Basilii*. Recte eam vero auctori suo *S. Germano* juniori Patriarchæ CPolitano circa A. C. 1255. defuncto restituit *Fronto Duczus*, atque sub ejus nomine Græce & Latine vulgavit in auctario Bibl. Patrum Paris. 1624. Tom. 2. p. 131. Quemadmodum etiam sub illo nomine prodiit Græce ad calcem Liturgiarum Jacobi, *Basilii* & *Chrysofomi*, Paris. 1560. fol. & Latine in Patrum Bibliothecis Paris. 1575. Tom. IV. & 1589. Tom. VI. & 1644. Tom. XII. Colon 1618. Tom. VIII. Lugd. 1677. T. XIII. Venetiis etiam Græce & Latine lucem vidisse *Simonius* testatur.

8. *Epistola ad Augustinum de Miraculis Hieronymi*, p. 333-355. Latine, ut inter *Augustini* & *Hieronymi* opera sæpe edita est, factus recentiorum temporum atque à *Coco* & aliis rectissime explosus.

In

** *Rich. Simonis* verba hæc sunt: *Germani Patriarchæ CPol. Theoria dudum Græce & Latine edita est Parisiis & Venetiis, sed interpolata, ut nihil in ea prisca facti appareat, fixque dignosci possit quid à Germano & quid ab interpolatoribus profectum fuerit. Illam in locis plurimis priori formæ reddidi ex Codice MS. qui erat ad calcem Cætenæ Nicetæ Heracleensis in Joannem, quæ MS. asserbatur in Bibl. Patrum Congregationis Oratorii Parisiensis prope Luparam. Ceterum non Germani nomen præfert sed *Basilii* in meo Codice, & ita inscribitur: τῷ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βασίλειῳ Ἰσραὴλ Ἐκκλησιαστικῆ. Illud exemplar penes me retinui, ut illud publici juris facerem. In Codice Oxoniensi *Basilius* iste vocatur *Cæsareæ Cappadocis Archiepiscopus*, ne de alio forte cogites.*

In B. Thomæ Aquinatis opusculo contra Græcorum errores legas inter alia: *Item Cyrillus Hierosolymitanus Patriarcha dicit ex Persona Christi loquens: Tu cum sine, & ego sine sine cum omnibus quos loco tui ponam, plene & perfecte, sacramento & auctoritate cum eis ero, sicut sum & tecum.* Hæc in Cyrilli scriptis genuinis quæ exstant nusquam leguntur, & nunquam ab eo scripta esse haud dubitat Jo. Launojus cujus vide lib. 1. Epist. 3. ubi plura testimonia in illo Thomæ opusculo adducta expendit.

Rufini Historiam Ecclesiasticam à Cyrillo Hierosol. & Gelasio Cæsarensi versam è Latino Græcè testatur Photius Cod. 89.

Commentarios Cyrilli Hierosol. in Marcum, & Epistolas ad Olympiam Monachum memorat Anastasius Sinaita sive Nicænus in quæstionibus, Hierosolymitanum forte confundens cum Alexandrinò, quæ laudat Millefii conjectura est.

Novam Cyrilli Hierosol. editionem luculentam Parisiis proxime expectamus à Monacho Benedictino erudito *Augustino Tousses.*

VI. NEMESIUS * Emelenus in Phœnicia Episcopus, non confundendus cum Nemefio qui antea à CHRISTO alienus Cappadociæ præfectum egit, (ad quem Gregorii Nazianzeni Epistolæ 79. 183. 184. 185. & carmen LXL Tom. 2. pag. 140. ubi eum tanquam legum peritum celebrat, atque ut desinat idola colere hortatur) tamen sub idem tempus, ** antequam adhuc Pelagii, Nestorii & Eutychis hæreses Ecclesiam turbarent, scripsisse vi-

Zzz 3

detur

* Alii Nemefii duo vel tres ad quos Isidori Pelusiota Epistolæ, Nemefii etiam legum periti mentio apud Æneam Gazzum Epistola 20. Fuis & Nemefius presbyter Alexandrinus qui de positioni Arii subscripsit. Nemefius Ægyptius Martyr, quem memorant Martyrologia 19. Nov. in Eusebii codicibus VI. 41. Hist. p. 240. est Nemefion.

** Confer eruditam præfationem editioni Nemefii Oxoniensi præmissam, Pamelium qui ad Tertull. de anima cap. 5. Nysseno hunc librum tribuere mavult (quo inclinare etiam videtur Mich. le Quien ad Damascenum Tom. 1. pag. 196.) refellit Theophilus Raynaudus erotematis de bonis & malis libris p. 150. Vide & Hieron. Mercurialem IV. 4. Var lect. Rob. Coci censuram Vet. scriptorum pag. 150. Casp. Burthium ad Claudian. pag. 859. & ad Zach. Mytilænum pag. 257. 270.

detur *librum* qui exstat certe insignem & præclarum *de natura hominis*, *περὶ φύσεως ἀνθρώπου*. Nemesio eum Episcopo Emeseno tribuunt Codices plures MSS. Anastasius item Nicænus quæstionibus in S. Scripturam & Moses Barcepha cap. 20. libri de paradiso. Multa ex illo ad verbum, licet haud nominato, Julianus Pomerius, Jo. Damascenus, Elias Cretenfis, Meletius Monachus, Adamantius five Adamantion in *λέγει κεφαλαίων* MS. & Jo. Grammaticus ad Aristot. de anima. Turrianus in scholiis ad Jo. Cyprisnotz decad. V. cap. 9. citat *Nemesius Adamantium* lib. 2. de homine. Et sub Adamantii Nemesii nomine exstat MS. in Bibl. Bodlejana Cod. 82. Barocc. *Gregorio Nysseno* à nonnullis adscribi contigit, quod Nyssenus etiam librum hujus argumenti composuisset. Hinc vicissim Gregorius pro *Nysseno* quibusdam *Emesenus*. Feruntur etiam inter Nysseni scripta in editionibus antiquis *libri octo de Philosophia*, quos post *Burgundionem* Pisanum † qui A. C. 1194. obiit, latine interpretatus est Basileæ A. 1512. Beato Rhenano hortante *Johannes Como* Norimbergensis. Neque hi octo libri tantum modo idem cum Nemesii scripto opus sunt, sed etiam *λέγει sive libelli duo de animo* quos cum *Federici Morelli* versione exhibent Græcolatinæ Nysseni editiones, nihil sunt aliud quam caput 2. & 3. libri Nemesiani. Quam peritus Physices & anatomes fuerit Nemesius, satis hoc libro prodit, quo de usu bilis, †† de splene, renibus, glandulis, & de admirando sanguinis periodo ac circuitu, ††† ea etiam

tra-

† De hoc Burgundione qui Chrysostomi etiam nonnulla & Damascenum de fide Orthodoxa latine vertit, dixi infra p. 647.

†† cap 28. *ἢ δὲ ξανθὴ χολή* &c. *Flavabilis* & propter se & propter aliud constituta est, nam ad concoctionem confert, & depulsionem excrementorum magis: ideoque sit quodammodo una de partibus nutrientibus, quinimo & calorem quemdam præbet corpori, ut sita'is facultas. Ac bis quidem de causis propter se videtur extitisse, sed quia san: uim purgat, sanguinis causa quodammodo videtur esse facta. Adde si placet quæ ibi sequuntur.

††† capite 24. Confer Clariss. Almelooveenii inventa novantiqua §. XXVIII. unde patet minus æquum fuisse, ingeniosum licet illum antiquæ ætatis doctorum, quo judicæ, antequam Guil. Harvei eriretur ingenium

on ignorait jadis aux causes capillaires
Du Maastricht vident qui coule dans les veines.

tradit, in quibus veluti eximiis inventis placuerunt sibi recentium temporum ingenia.

Editiones Nemesii.

Latine, Georgio Valla interprete apud Seb. Gryphium 1538. 4. Ellebodio iudice Valla *καὶ μᾶλλον ἠρμήνευσεν ἢ σωείχεν καὶ κατήχουσι τὸν Φιλόσοφον, καθ' ἑκάστην σχεδὸν περίοδον τῆς Ἐ Νεμεσίου Διαβοίας ἀποκρίτων.*

Ex Nicasi Ellebodii Casletani meliore versione saepius prodiit in Bibliothecis Patrum, ut in novissima Lugdunensi Tom. VIII. pag. 619.

Græce primus edidit è duobus MSS. & ad calcem voluminis *latinam* versionem suam adjunxit Nicasius Ellebodius. Antwerp apud Christoph. Plantin. 1565. 8.

Inde Græce & Latine prodiit in auctario Ducrano Bibliothecæ Patrum Parisi, 1624. Tom. 2. pag. 466. & in Bibliotheca Patrum Moreliana A. 1654. Tom. 12. p. 748.

Denique cum eadem Ellebodii versione, ad duos MSS. castigatus & docta præfatione notisque auctior nitide recusus est Oxonii è theatro Scheldoniano 1671. 8. curante nifallor Jo. Fello, Oxoniensi deinde Episcopo. Confer Martini Kempii *Bibl. Theologicam Anglor.* pag. 514. In notis illis Nemesius subinde defenditur ut pag. 42. adversus Pelagianismi & p. 20. Origeniani de animarum *προπαρξεν* erroris criminationem. Jo. Launojus de varia Aristotelis fortuna pag. 24. *Videtur Nemesius Origeniana de animarum æternæ sententiæ nonnihil favere, Quicquid id est, nevus in candidissimo pectore non multum deformatis importat.*

Ex Nemesii Emeseni Episcopi sermone de providentiâ vide quæ affert Anastasius Sinaita quæst. 18.

VII. Claudam hoc caput brevi de JOANNE CASSIANO
* **observatione.** Hic non Græce quidem scripsit, ut Trithemio visum,

* Obiit A. C. 444. ætatis 97. de quo Henr. Notis lib. 2. Hist. Pelag. & diff. de V. synodo pag. 110. seq. Tillemontius T. 14. memor. Eccles. &c.

visum, qui venustatem eloqvii etiam apud interpretem conspicit scribit, at ex ejus *quatuor libris ad Castorem de institutis Cœnobiorum & libris octo de totidem capitalibus vitiis* Epitomen jam olim Græce versam legit Photius laudatque Cod. 197. Ex his prior existat MS. in Bibl. Cæsarea teste Lambecio IV. 167. & V. 276. atque inter scripta *Athanasio* supposita prodit Græce & Latine in editione Athanasii Montfauconiana T. 3. p. 366. In eadem Cæsarea Bibl. ut Lambecius IV. p. 166. refert, habetur etiam Epitome Græca lecta & ipsa Photio ex septem Cassiani Leontio dicatis *Collationibus* prioribus *Patrum*, sive Anachoretarum *ἢ τῆ ἐρημῶ Σκήτων* in *Sceti*, Ægyptieremo, unde quidam male *Scythiam* effinxere, atque Cassianum genere † Scytham esse voluerunt, Græcam Cassiani Epitomen vel versionem videtur legisse Jo. Climacus qui laudat gradu IV. Incertum vero num illa Epitome adornata à Græco scriptore sit ex ipsis Cassiani scriptis, an ex latina *Eucherii* Lugdunensis translata. Nam Gennadius c. 63. de Script. Eccles. testatur *Eucherium Cassiani* *quædam opuscula lata tenso sermone, angusto verbi resolventem tramite, in unum coëgisse Volumen.* De Cassiano ipso Prosper (qui singulari scripto *Collationem XIII.* quæ est de protectione DEI, oppugnavit) in *Chronico* ad Annum VI. Theodosii jun. *Cassianus compertus in Ægypto vitas Patrum, doctrinasque & regulas libris ad plurimos datis exprimit.* Prodierrunt Cassiani Opera Latine, qua lingua auctor illa composuit, *Basileæ* primum A. 1485. fol. Lugd. 1516. 8. 1497. 4. inde cum Jo. Damasceno *Basil.* 1575. fol. Atque cum *Henrici Crycquii* notis *Antwerp.* 1578. & ex *Petri Ciacconi* * castigatione *Rom.* 1588. 1611. 8. & cum notis *Alardi Gazzii* Vedastini, Ord. S. Benedicti, *Duaci* 1616. 8. duobus Vol. atque cum ejusdem Gazzii & aliorum notis, *Atrebatii* 1628. fol. *Parif.* 1642. fol. *Libri VII. de incarnatione Christi*, (multis adhuc locis, Vossio judice medicam manum desiderantes) primum viderunt lucem *Basil.* 1534. 8. Paraphrastica enarratio librorum de institutis Cœnobiorum & *Collationum Patrum* composita à *Dionysio Carthusiano*, *Colon.* 1540.

CAPUT

† Vide Anton, Pagium ad A. C. 404. n. XXII. seq.

* Laudat Vossius Epist. 404.

CAPUT XV.

DE S. JOHANNE CHRYSOSTOMO.

70. Chrysoſtomus. 1. Ejus vita & encomium ſcriptores Græci, & Latini, Veteres ac recentes. 2. Index Homiliarum ſingularum editarum Chryſoſtomi traſlatumq; adſcriptis primis verbis Græcis, obſervationibusque variis & editionum Saviliana & Ducaana paginis. 3. Index ſimilis Epistoliarum, & eorum ad quos Chryſoſtomus ſcripſit. 4. Recenſio ſcriptorum poſteriorum ejusdem, cum variis obſervationibus. 5. Editiones operum Latina, Græce, Græcolatina, & nova qua Lutetia jam excudi cæpit, curante C. V. Bernardo de Montfaucon. 6.

DE JOHANNE patria Antiocheno, qui ab eloquentia μελαγχρῆ, a) ἡ τὴν γλώττιαν χρυσοῦς b) χρυσορρήμων & CHRYSOSTOMUS c) dictus eſt, & de ejus ſcriptis tam multa in literas relata & à tam multis ſunt, ut ætium agere videar, qui de eo commentari poſſet tot viros doctos velim. Quod ſolum igitur reſtat mihi, fungar vice indicis, & poſt ſumma

A a a

ſumma

Libri ſui Pars Tertia.

- a) Auſtor vitæ Stephani junioris in Cotelerii T. 4. monument. p. 410.
 b) Philotheus CPol. in tres Hierarchas, & alii paſſim.
 c) Hæc quidem Chryſoſtomi appellatio, aliquot ſæculis ipſo recentior eſt, ut notas Savilius in limine notar, ad Chryſoſtomum, itaque & Sozomeni Codicibus VIII, 2. à juniore aliquo adjecta & à Valeſio omiſſa: Tamen à tempore ſextæ Synodi A. C. 680. CPoli celebratæ communiter obtinuit. Theodulfo Aurelianenſi lib. 4. Cap. v. 5 ſubſcribitur Joannes. Nicephorus XIII. 3. τὸ δὲ γὰρ πλῆθος ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ἀφῆθον, καὶ τὴν ἐκείνου πηγάζουσαν ὀνομασίαν σφίθεσ ἀξίωτο ἑαυτοῦ, ὑπερφωτῆς ἐρῶντες τῆς γλώττης, ὡς καὶ χρυσοσομῶν αὐτὸν προσηύον. Svidas in Iωάννης. Atque Moſciætiæ lingua ſua Zloti ubi hoc eſt ἀπριονις appellari, notavit Colomeſius p. 100 Obſervationum ſacrar. βιβλ. χρυσοσομική apud Theophylaſtum Epist. 22. Præter hunc noſtrum maſtati ſunt etiam alii hoc elogio, & cognomen Chryſoſtomi tulere, ut Severianus Gabalorum in Syria Epicoſtus & Antiochus Epicoſtus Ptolemaidis in Phœnicia. ambo laudem ejus æmuli. Vide Sozom. VIII. 10. Nicephorum XIII. 9. ut Ethnicum taceam ſcriptorem Dionem Chryſoſtomum, de quo dixi lib. IV. c. 10.

summa de vita ejus capita breviter perstricta, scriptores de ejus rebus veteres ac recentes recensere, deinde monumenta Chrysofostomi, editiones atque interpretes quantum potero, accurate ac distincte persequar. Natus est disertissimus ille nec minus doctus & acutus sacrarum literarum interpret ingenio, Zeloque admirabilis & morum formator unice commendandus iis qui populum Christianum docere instituunt, Antiochiz clarissima Cælofyriz urbe A. C. 354. parentibus honestis sed minus opulentis atque Ethnicis, Patre non diu post defuncto * Mater deinde una cum filio tres & viginti annos nato baptizata est à Meletio Episcopo Antiocheno. In eloquentia Libanium doctorem habuit, cui vehementer se probavit d): in Philosophia Andragathum e) in sacris literis eundem Meletium, & in Monastica disciplina Evagrium, Carteriumque & Tarfi postea Episcopum Diodorum, quem encomio f) etiam celebravit. Ab eodem Meletio Lector & deinde circa A. 381. (ætatis 27.) Diaconus, ac denique presbyter Antiochenus à Flaviano ** A. C. 386. (ætatis 33.) ordinatus est. In Episcopatu deinde CPolitano successit Nectarius A. C. 398. (ætatis 44.) 26. Febr. Invidia Theophili Alex. & aliorum æmulorum semel in Synodo ad Quercum à XLV. Episcopis, deinde A. C. 402. (ætatis 48.) iterumque in Synodo altera CPol. A. C. 404.

* Chrysofostomus ipse lib. 1. de sacerdotio.

d) Sozom. VIII. 2. ubi Libanii morturi dictum, se neminem successorem sibi magis peroptare quam Johannem, *εἰ μὴ Χριστιανοὶ τῶτον ἐτύλησαν, nisi Christiani eum surripuissent.* Apud Isidorum Pelusiotam lib. 2. Epist. 42. ad Ophelum Grammaticum exstat ejusdem Libanii Epistola ad Chrysofostomum, qua Orationem ejus in laudem Imperatoris Theodosii M. & liberorum impense laudat. De Chrysofostomi vi dicendi confer Nic. Causinum lib. XVI. de eloquentia c. 20. seqq.

e) Socrates VI. 3. Cui adde, quod etiam *Eusebium* Emecenum sectatus legitur apud Hieronymum de S. E. c. 129. Ille Eusebius Svidæ in *ἱεράννης* vocatur Philosophus.

f) Incipit: *ὁ σοφὸς ἔτι καὶ γενναῖος.*

** Ita rectius Palladius & alii, Chrysofostomo ipso, qui Meletianas partes secutus semper est, suffragante; licet Socrates ab Evagrio Paulini successore factum hoc affirmat. Idem scribit Lectorem ordinatum à Zenone, Gazzæ sive Majumæ Episcopo Hierosolymis revertente, quod itidem aliorum testimoniis refellitur. De depositione ac restitutione Chrysofostomi confer præter alios Petrus de Marca lib. VII. de concordia Sacerdotii & Imperii cap. 9.

C. 404. 20. Junii (ætatis 50.) suffragante Eudoxia Augusta depositus relegatusque in exilio obiit A. C. 407. 14. Sept. (ætatis 53.) Constanti discipuli & familiares Chrysofomi fuere *Basilius*, Cæsareensis postea Episcopus diversus à Basilio Magno & junior: Theodorus qui postea Mopsvestiæ in Cilicia, & Maximus qui Seleuciz in Ilauria Episcopatum gesit. Hefychius Syrus, Chrysofomi in monasterio locius, aliique innumeri. Ossa defuncti A. C. 438. Proclo Patriarchâ relata Cpolin, & tumulata religioſe in basilica SS. Apostolorum. Nomen diptychis sacris restitutum g) ab Alexandro Antiocheno primum, deinde ab Attico CPolitano, ipſoque Cyrillo Alexandrino &c.

II. *Scriptores Veteres de S. Chrysofomo Græci.*

P*alladi* Episcopi Helenopolitani Alponam deinde translatus, & Theodori Ecclesiæ Rom. Diaconi de Vita Chrysofomi Dialogus apologeticus, qui Romæ per plures dies habitus fingitur. Legerunt primum Photius Cod. 96. Georgius Alexandrinus & Anonymus Savilianus & Theodorus Trithemius. Latine vertit & Eugenio IV. dicatum edidit Ambrosius Camaldulensis, Venet. 1533. 8. ex qua editione recusus est T. 2. Aloysii Lipomanni, & in latinis Chrysofomi editionibus. Græce laudatur à Valeſio ad Sozom. Primus è Codice Mediceo 600. annorum in lucem protulit, & cum nova latina sua versione aliisque monumentis antiquis vulgavit *Emericus Bigotus*, vir eruditissimus, Paris. 1680. 4. De scriptore ipſo, atque utrum Palladio Helenopolitano, recte hic dialogus tribuatur, infra dicam in Palladio, nunc Christophori Sandii satis sit notare hallucinationem, qui p. 280. nuclei Hist. Ecclesiasticæ scribit in Bibl. Ambrosiana Mediolani extare MS. ineditum Chrysofomi de vita Palladii.

Socrates Lib. VI. *Sozomenus* lib. VIII. & *Theodoretus* lib. V. c. 27. seqq. Chrysofomi res narrant in Historia Ecclesiastica.

De *Theodoriti λόγος* quinque in Chrysofomum videndus Photius Cod. 273. Jo. Garnerii auctarium Operum Theodoriti p. 30. seq. De *Allis Synodi ad Quercum* in qua Chrysofomum condemnatum constat, idem Photius Cod. 59.

Procli CPol. Homilia in Chrysofomum latine solum exstat.

A 222 2

Inci-

g) Vide Sirmondum ad Facundi librum IV. T. 2. Opp. p. 505.

Incipit: *Certe gratias DEO fratres.* Prodiit inter ejus opuscula p. 164. edit. Elmenhorstianæ, & in Combesii Auctario novo, T. I. p. 466. & in Proclo Vincentii Riccardi.

Cyrilli Alexandrini de Chrysofomi vita commentarius; quo usus Georgius Alexandrinus, intercidit. Vide T. 8. Savil. p. 293.

Isidorus Pelusiota multus est in Chrysofomi doctoris sui laudibus lib. 2. Epist. 42. & alibi, atque inde forte ab Anonymo Saviliano inter eos qui de Chrysofomo scripsere, refertur.

Georgius Alexandrinus Photio Cod. 96. memoratus, & à fabulis non abhorrens vitæ Chrysofomi scriptor, ex quo hausertur pleaque Leo Imperator, Anonymus Savilianus, Metaphrastes, Zonaras, Glycas, Nicephorus, Cedrenus & alii. Incipit: Πάντες οἱ παλαῖοι ἱερογράφοι. Græce primum edidit Savilius T. 8. p. 157---265. è duobus MSS. Palatino & Bavarico 194. Latine vertit Godfridus Thmannus Paris. A. 1557. fol. & in fronte latinarum editionum Chrysofomi Paris. 1581. 1588. De MS. Vindobonensi vide Lambecium VIII. p. 272. Alia memorat Allatius p. 317. de Georgiis. Errores & fabulas Georgii persequitur David Blondellus in libro Gallice edito de primatu in Eulesia p. 1229.

Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus inter scriptores de Vita Chrysofomi ab Anonymo Saviliano laudatur non aliam opinor ob rationem, quam quod Græce vertit Catalogum Hieronymi de Scriptoribus Ecclesiasticis, in quo de Jo. Chrysofomo sermo est capite. 129.

Cosma Vestitoris, εἰς τὴν ἐξάνοδον τῶ λεψάνῃ τῶ ἐν ἀγίῳ πατρὶς ἡμῶν ἰωάννῃ τῶ χρυσοστόμῳ. Incipit: Ἐκυσαι πάντως ὑμῶν, ὦ φιλόχριστῳ πατήγυρε. Usus est Anonymus Savilianus. Habuit etiam Savilius, ut testatur in notis T. 8. p. 944; sed editione putavit indignum.

Martyrius Patriarcha Antiochenus inter scriptores de vita Chrysofomi ab Anonymo laudatur, cujus nihil quod sciam hujus argumenti existat, uti nec Nilus nec aliorum quos memorat *Evagrii Asceta*, nec *Niceta* scevophylacis, alteriusve *Niceta* Paphlagonis, aut *Eustathii* περίου, vel *Basilii* quem πρώτόθρονον appellat, & encomium scripsisse Chrysofomi refert.

Simeonis Metaphrastæ de vita Chrysoſtomi, ex duobus MSS. Regiis Græce prodit T. 8. Savilii p. 373--428. De MS. Cæsareo vide Lambecium VIII. p. 297. Latine vertit Gentianus Hervetus ex cuius interpretatione hanc vitam dedere Lipomannus Tom. V. ad 13. Nov. & Surius T. 1. ad 27. Januarii. Incipit: *Καὶ πάντων μὲρ τῶν κατὰ θεὸν πολιτευσαμένων*. Laudat Nicephorus XIII. 2. Hist. p. 349.

Ejusdem de transportatione reliquiarum S. Chrysoſtomi. *ἀλλὰ πῶς ἀντίς ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ αἰτίας κημῶσαν*. Meminit Allatius de Simeonum scriptis p. 124.

Constantini Porphyrogeniti de translatione earundem reliquiarum. Incipit: *τί τερονόταρον τῶν νῦν ὀνομαζομένων Θεμάτων*. MS. in Bibliothecis Romanis, Savilio teste. Habuit etiam Allatius. Vide quæ dixi lib. V. cap. 5. p. 490.

Georgii Pachymera librum de vita Chrysoſtomi laudat Casaubonus in Casaubonianis. Vide Volum. VI. hujus Bibl. p. 468.

Anonymi de earundem reliquiarum translatione. Incipit: *ἦκου ἡμῶν ἢ λαμπρὰ καὶ χαρμόσυνα καὶ ποθεινὴ κωνίγγος*. Meminit Allatius de Simeonibus p. 121.

Anonymus Savilianus de vita Chrysoſtomi, quem è MS. Mich. Sophiani primus Savilius edidit Græce T. 8. p. 293--371. De illo MS. Codice qui hodie est in Bibl. Cæsareæ, vide Lambecium VIII. p. 301. Scripsit post Constantinum Porphyrogenitum, quem commemorat inter scriptores quibus usum se profiteatur. Ejus commenta & errores notat Blondellus de la primanté en l' Eglise p. 1244. seq.

Anonymi epitome brevis vitæ Chrysoſtomi, Latine ab Herveto versa editaque à Lipomanno T. V. ad 13. Nov. & à Surio T. 1. ad 27. Januar. Incipit: *Hic sanctus erat quidem genere Antiochenus*. Errores hujus scriptoris nonnulli notantur à Blondello p. 1253. seq.

Svidas in Ioánnis.

Chronicorum scriptores Theophanes, Cedrenus, Zonaras, Manasses, Glycas &c.

Nicephorus Historiz Eccles. libro XIII. 2. seqq.

Leonis Sapientis Imperatoris Oratio Encomiastica, incipit: *ἀρετῆν ἀνδρὸς ἐπαινεῖν καλέουμεν*. Græce dedit Savilius T. 8. p. 267--290. notans ex Georgio fere collectam esse, nec bono iudicio. Latine ex Herveti versione dedere Lipomannus T. V. ad Nov. 13. & Surius T. 1. ad 27. Januar. ex qua suppletis lacunam in edit. Græca p. 274.

Joannis Damasceni Encomium Ioannis Chrysoſtomi. Incipit: *Ἰδοὺ μὲρ, ἰδοὺ ὁ Ἰωάννη πάγκλυτος*. Habuit Savilius, sed editione indignum

num duxit. Ceterum è MS. Telleriano nuper Græce & Latine dedit V. C. Mich. le Quien, T. 2. Operum Damasceni p. 886.

Theodori, Trinitatis in Cypro Episcopi de vita exilio & calamitatibus S. Chrysoſtomi. Incipit: ἀγαπητοί, αἰψουδής ὁ θεός Meminit Allatius de Simeonum scriptis p. 81. & quædam ex eo profert Bigotius præf. ad Palladium.

Joannis Eubaitorum Metropolitæ Oratio in tres Hierarchas, Basilium Magnum, Gregorium Theologum & Jo. Chrysoſtomum. Incipit: Πάλιν Ἰωάννης ὁ τὴν γλώττιαν χρυσοῦς, καὶ πάλιν ἡμῶν προσφώνης σοφτή. Habuit Savilius, sed non operæ pretium existimavit edere.

Alia ejusdem quam vidit Allatius. Incipit: τρεῖς μὲ πρὸς τρεῖς ὄντων παροτρύνουσι κήρην.

Philothei Patriarchæ CPol. λόγος ἐγκωμιστικὸς in eosdem tres Hierarchas. Incipit: τὴς διδασκαλίας ἡμῶν ἐπανίστασθαι. Edidit Græce & latine Jacobus Pontanus ad calcem Dioptræ Philippi Solitarii, Ingolstadt. 1604. 4. atque inde produit in auctario Bibliothecæ Patrum Duczani Paris. 1624. T. 2. p. 313. atq; Tomo XII. Bibl. Patrum Paris. 1644. p. 557. & Latine T. 26. Bibl. Patrum edit. Lugd. p. 217.

Nicolai Cabasile in eosdem. Incipit: οἰμαργε τῶν ὑπομῶτα τῶν καὶ δικαιοτάτων ὄντων. MS. in Bibl. Cæsarea.

Theodori Mesochia in eosdem.

Matthæi Camariotæ in eandem SS. Doctorum trigem. Incipit: Ἐπιγράλλο τι τοῖς ἔργοις Σεραπυταῖς καὶ λόγῳ ἐγκωμιστικῷ προσήκει. Habuit Savilius, sed edere non duxit tanti.

Theodori Prodromi de vita eorundem trium Hierarcharum tetraſticha, unacum aliis illius carminibus edita, ut dixi lib. V. cap. 6. p. 817.

Georgii Nicomediensis idiomelum Latine T. 12. Bibl. Patrum edit. Lugd. Incip. Aureis tuis sermonibus.

Latini Veteres.

Innocentius I. Papa in Epistolis ad Chrysoſtomum & pro Chrysoſtomo scriptis,

Hieronymus de S. E. cap. 129.

Tripartita Historia libro X.

Marcellinus Comes in Chronico, (gravis auctor & diligens judice Valesio ad Sozom. VII. 21.)

Anastafius Bibliothecarius in Historia Ecclesiastica.

Vincentius Bellovacensis speculo Hist. lib. XVIII.

Recent

Recentiores.

Erasmus lib. XXVIII. Epist. 4. & 23. 24. XXIX. 83. seq. *Sixtus Senensis* libro IV. Bibl. S. *Tillemontius* T. XL. memor. Hist. Eccles. alii- que qui de Scriptoribus Ecclesiasticis agunt, nec minus Auctores Annalium & editores Operum Chrysofomi.

Henricus Savilius (præter ea quæ in sua Chrysofomi editione) in admonitione de scriptoribus rerum Chrysofomi, & præsertim Georgio cæterisque *Προφῆται* caute legendis, quam post *Jacobi Usserii* de Chrysofomi editionibus, antiquis interpretibus, & vitæ scriptoribus observationes in Historia literaria scriptorum Ecclesiasticorum vulgavit celeberrimus *Gvil. Caveus*, qui & ipse videndus tum in eodem opere, tum in vitis Patrum Sæculi IV. Anglice atque inde Germanice itemque Belgice editis.

Georgius Garneselt in vita Chrysofomi, edita Colon. 1621. 8. cum elucidationibus in imagines antiquorum Eremitarum.

Joannes Vincartius S. I. qui vitam Io. Chrysofomi documentis moralibus illustratam vulgavit Tornaci 1639. 12.

Diligentissime in rebus S. Chrysofomi tradendis versatus *David Blondellus* in opere Gallice edito Genev. 1641. fol. de primatu in Ecclesia p. 1229- 1268.

Allegatur à quibusdam *Hugo Menardus* in Vita Chrysofomi Gallice edita. At non Menardus sed *Godfridus Hermantius* auctor, qui Tillemontii (tum necdum editis) memoriis usus illam edidit Gallice Paris. 1664. 4. recusam ibid. 1669. 8. & Lugd. 1683. 8. 2. Vol. quo opere, ne idem argumentum fusciperet, deterritum se profitetur. *Emericus Bigotius* præfat. ad Palladium. *Interea*, inquit, *prodiit in lucem eximium opus de Chrysofomi gestis ab eruditissimo S. de Historia Ecclesiastica optime merito Godfrido Hermanno, Gallice conscriptum, in quo quicquid animo conserperam, ille erudite atque eleganter occupavit, ita ut nihil mihi amplius reliquum foret quam actum agere, quod à meis moribus semper fuit alienum.*

Gaudentii ab Alcaemps, Romani, Vita Chrysofomi sermone Italico scripta laudataque Prospero Mandosio in Bibliotheca Romana.

Theophilus Spizelius in Academia Jesu Christi p. 140. seq.

Nicolaus Gausfinus, lib. XVI. de eloquent. & in Aula sancta.

Balthasar Kæpkenius qui nomine suo præterito edidit Vitam Chrysofomi ex Palladio, Historia Tripartita & aliis fide dignis auctoribus una cum specimine Doctrinæ scriptis ejus collectam. *Haz Sax*, 1702, 8.

Georgii

- Georgii Heidelbergi* S. I. Chrysoſtomus Catholicus.
D. Io. Friderici Mayeri ἔμακαρίτη Chryſoſtomus Lutheranus.
 Ien. 1680. 4.
Io. Franciſci Hackii, S. I. Chryſoſtomus à Lutheranifmo vindicatus. In Monasterio Olivenſi, 1683. 4.
B. D. Io. Frid. Mayeri apologeticus pro Lutheranifmo Chryſoſtomi. Witteb. 1686. 4.
Chriſtianus Guil. Follandus, Mulhuſinus diſſertationibus tribus de vita, elogio & ſcriptis Jo. Chryſoſtomi, & quarta de veteribus ac fide dignis vitz Chryſoſtomi, ſcriptoribus. Witteb. 1711. 4.

III. Index Homiliarum & tractatum Joannis Chryſoſtomi.

*Asteriscus numeris additus tomus editionis Ducaana in Novum Testa-
 mentum indicat.*

<i>Edit. Savil.</i>	<i>Ed. Gr. Lat.</i>	
	<i>Ducaï.</i>	
T. VII. p. 934.	deest	Ἀγαπᾷ τὸν θεόν. Ecloga è Chryſoſtomo; Quid faciens Chriſtianus vitam æternam confequatur.
III. 818.	*V. 951.	Ἀγάπην ζητεῖ παρ' ἡμῶν. Homil. xi. in Epift. ad Ephesios.
VII. 299.	deest	Ἀγάπην τὴν ἀρανοκλήμακα. Laus charitatis. Non videtur eſſe Chryſoſtomi.
VI. 968.	deest	Ἀγαπῆτοὶ ὅσοι εἶβίε μάταμα. De animæ ſalu- te. Dubium an Chryſoſtomi.
VII. 528.	deest	Ἀγαπῆτοὶ ὡςπερ μήτηρ Φιλότητος. in Laza- rum quatruiduanum. Non eſt Chryſoſto- mi.
V. 997.	deest	Ἀγγέλους ἐγκωμιάσαι χεῖρ. in SS. Archangelos. Dubium an Chryſoſtomi, licet ſub ejus nomine occurrit in MSS. ut apud Lam- bec. VIII, p. 237.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>
Ἀεὶ μὲν ἀδελφοί, τὴν γὰρ θεὸς Φιλανθρωπίαν. In parabolam de filio prodigo. Vertit Fronto Duczus.	VII. 539.	VI. 308.
Ἀεὶ μὲν, μάλιστα ἢ νεὸς εὐκαρῶν εἰπεῖν. In Eutropium Eunucho ad altare Ecclesie confugientem. cui jus asyli abrogare conatus fuerat. Vertit Sigismundus Gelenius. De hac Oratione vide Nicephorum XIII. 4.	VIII. 67.	IV. 481.
Ἀεὶ μὲν, μάλιστα ἢ ὅταν τῶν ἀγίων. 28. in Epist. ad Hebræos.	IV. 570.	*VI. 931.
Ἀεὶ μὲν μνημονεύειν θεῶν. homilia de pœnitentia. Dubium an Chrysofomi.	VI. 905.	deest.
Ἀεὶ ἀθυμίας καὶ αἰ φροντίδας. 10. in Epist. ad Philipp.	IV. 58.	*VI. 95.
Ἀεὶ εὐπραγίας γὰρ εἰ προσέχοντες. 84. in Johanne.	II. 912.	*II. 542.
Ἀεὶ τῶν μαρτύρων ἐργαί. In martyres. vertit Fronto Duczus.	V. 618.	V. 696.
Ἀεὶ τῶν κηπίων Φιλόσοφοι. in illud Matth. X. 34. ignem veni mittere in terram. Non est Chrysofomi.	VII. 478.	deest.
Ἀεὶ τῶν ὑδάτων πηγαί. de jejuniis. Dubium an Chrysofomi.	VI. 935.	deest.
Ἀκυσταῖς ἀδελφοί. Manifeste spuria & ideo à Savilio omiffa, cujus vide notas T. 8. p. 857. Inscibitur: εἰς τὸ γερουσιαστικὸν ἔργον Μικαρίων	deest.	deest.
Ἀκυστον ὠρανὴν μὲν ἀκριβείας. MS. in Bibl. Palatina, sed itidem spurium atque ideo à Savilio prætermiffum. Inscibitur: εἰς τῶν ὁράσεων ἔργον προφήτου Δαυὶδ, καὶ πάλιν τῶν Κωνσταντινουπόλεως. καὶ πάλιν τῶν Σωτηρίας γὰρ κίσμα, καὶ πάλιν ἀνιχνεύειν.	deest.	deest.
Ἀλλὰ νεὸς πολλοὶ καὶ δυσχεραίνουσι. In 121. Psalmum.	I. 788.	III. 375.

Bbbb

Ἀλλαχῆ

<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>	
I. 815.	III. 414.	Ἀλαχῦ μὲν ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν προγόνων. in Psalm. 131.
IV. 770.	* III. 254.	Ἄμα χειροτονηθέντες ἐξήλθον. 28. in Acta.
VI. 754.	I. 743.	Ἄμφοτέρων ἕνεκα προσήκει. I. de precatone. Vertit Pomponius Brunellus. Libri ambo de orando DEum prodierunt separatim Græce Antwerp. 1579. 8. ex officina Plantiniana. Dubium an Chrysofomi.
VII. 275.	VI. 523.	Ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι καιρῷ. De negatione Petri, & de Cruce, & Iosepho figura Christi. Vertit Fronto Duczus.
III. 416.	* V. 289.	Ἀναγκαῖον καὶ ἔπαροιστο ἐγκλήμα]το. 27. in I. ad Corinth.
III. 364.	* V. 202.	Ἀναγκαῖον πρῶτον εἰπεῖν τι βέλτεται. 20. in I. ad Corinth.
II. 781.	* II. 344.	Ἀναίσχουλον ἢ κακία. 54. in Johannem.
IV. 506.	* VI. 829.	Ἀναμίγνυσι τὰ ταπεινά. 14. in Epist. ad Hebræos.
VII. 657.	deest.	Ἄνδρες Φιλόχριστοι καὶ Φιλόξῆνοι. in SS. Theophania. Gregorii Thavmaturgi est.
III. 810.	* V. 938.	Ἀνδείχθη τὸ αἰλύσως ἔπαυλα ἢ ἐξυβ. 9. in Epist. ad Ephesios.
VII. 364.	deest.	Ἀνάστη τη τρίτη ἡμέρα. In resurrectionem Christi. Non est auctor Chrysofostomus sed Eusebius Alexandrinus.
VII. 465.	deest.	Ἀνάστητεν ἡμῶν σήμερον. In caput jejunii. Non est Chrysofomi.
II. 590.	* II. 60.	Ἄν τῶν προτέρων ἀλαμνημονεύητε νοσημάτων. 8. in Johannem.
I. 893.	III. 527.	Ἄνωτέρω ἐν μὲν τῷ τεσσαρακροτῷ ἑβδόμῳ καὶ ἐκατοσῷ. in Psalm 146.
IV. 730.	* III. 195.	Ἄξιον ἐνλαύδα ἀλαπορησαί 21. in Acta.
III. 541.	* V. 495.	Ἄξιον ζῆησαί πρότερον. I. in 2. ad Corinth.
IV. 374.	* VI. 609.	Ἄξιον ζῆησαί πῶς καλεῖ Τιμόθεον. 10. in 2. ad Timoth.

Ἄξιον

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἄξιον θαυμάσαι τὰς μαθηαίς. 46. in Matthæum.	II. 293.	* I. 506.
Ἄπάλαι παλαιόχρα μὲν ὄδιον. In Natalem Jesu Christi. Vertit Petrus Pantinus Ti- letanus, Decanus Bruxellensis. Antw. 1601. 8.	V. 511.	V. 418.
Ἄπαιτας μὲν ἔν ἰγκωμιάσαι. In Maccabæos.	V. 637.	I. 549.
Ἄπαιτας μὲν Φιλῶ ἔς ἀγίης. in illud 1. Cor. XI. I. utinam tolerassetis paululum infi- pientiz mez. Vertit incertus.	V. 391.	V. 332.
Ἄπαιτες μὲν ἄνθρωποι. De Spe. Non est Chry- sostomi.	VII. 293.	deest.
Ἀπαρτίσας τὴν προτέραν ἐπιτολήν. 17. in Mat- thæum.	II. 118.	* I. 209.
Ἀπαρτίσας τὸν περὶ ἐλεημοσύνης λόγον. 21. in 1. ad Corinth.	III. 657.	* V. 690.
Ἀπαρτίσας τὸν περὶ δογματῶν λόγον. 43. in 1. ad Corinth.	III. 529.	* V. 475.
Ἀπαρτίσας τὸν περὶ τῶν εἰδωλοθύτων. 26. in 1. ad Corinth.	III. 407.	* V. 272.
Ἀπαρτίσας τὸν περὶ τῶν οἰκείων ἐγκωμίων. 27. in 2. ad Corinth.	III. 688.	* V. 743.
Ἀπαρτίσας τὸν περὶ τῶν πνευματικῶν. 38. in 1. ad Corinth.	III. 494.	* V. 417.
Ἄπας μὲν καιρός. in Pharizæum & meretricem. Non est Chrysostomi.	VII. 357.	deest.
Ἀπειχθήτω ἡ ἀλύσεις. 9. in Epist. ad Ephe- sios.	III. 810.	* V. 938.
Ἀπειθήμεθα ἡ νηστίας τῷ Φορτίον. De resur- rectione Christi. Vertit Fronto Duczus. Ingolstadt. 1595.	V. 581.	V. 467.
Ἀπαιτεῖται ὁ θεός. in Abraamum & Isaacum. Non est Chrysostomi.	VII. 394.	deest.
Ἀπολογηταὶ λοιπὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιστολῆς. 15. in 2. ad Corinth.	III. 619.	* V. 643.

<i>Savil.</i> deest.	<i>Ducal.</i> deest.	
		Ἀποστολικὴν ὑμῶν σήμερον βάλωμαι ἐξελθεῖναι τράπεζαν. De Melchisedecho & contra Anomæos ac Melchisedechitas, homi- lia primum edita ab V. C. Erico Benzelio ex MS. Barocciano, Gr. Lat. cum notis in supplemento homiliarum Chryso- stomi Upsal. 1708. 4. p. 86--96.
V. 375.	V. 308.	Ἀποστολικῆς ὑμῶν ἐξηγήσεως χρέος. in illud 1. Cor IV. 13. Habentes autem eundem spi- ritum Fidei. Vertit Sigismundus Ge- lenius.
I. 433. VI. 546.	II. 606. I. 147.	Ἀπὸ τῆς ἀγάπης ἔξ Ἰακώβ. 55. in Genesim. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἢ τῶν αὐτῶν προαίματι. Homilia 13. ad Antiochenos.
VI. 595.	I. 222.	Ἀπὸ τῆς ῥήσεως ἀφ' ἧς αἰσ. 20. ad Antioche- nos.
III. 352.	*V. 182.	Ἀπὸ τῆς πεπορευκέντου ἐπὶ τὸν πλίν. 18. in L. ad Corinth.
VI. 443.	IV. 834.	Ἐξα ἀληθῆ γὰρ συμβάντα. Prima concio, ha- bita à Chrysostomo, cum presbyter An- tiochiz esset designatus. Vertit incer- tus.
VI. 763.	I. 630.	Ἐξα ἐμνήθηθε ἡμῶν. De pœnitentia, cum rure ipse rediisset. Vertit incertus
II. 8.	*I. 14.	Ἐξα ἐμνήθηθε τὸ ἐξελθῆναι. 2. in Mat- thæum.
V. 321.	V. 226.	Ἐξα ἐπαιδύθητε μηδὲν εἶναι. In illud Rom. XVI. 3. salutate Priscillam. Vertit Si- gismundus Gelenius.
VI. 346.	I. 452.	Ἐξα κερὸν ἐλάβετε. V. adversus Judæos.
V. 6.	II. 734.	Ἐξα μὲμνηθε τῶν ζήσημάτων. Cur de aliis creaturis DEUS dixit <i>faciat</i> , de hominē <i>faciamus</i> . Vertit Fronto Duczus.
II. 603.	*II. 81.	Ἐξα μὴ εἰς κενὸν τρέχετε. 12. in Johann.
VI. 792.	I. 621.	Ἐξα οἰδατε πόθεν. De eleemofyna & in de- cem virgines. Vertit incertus.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>
Ἄρα ἡ μεγάλη τῶν καὶ ὑπερφυῶν. 16. in Epist. ad Rom.	III. 133.	* III. 224.
Ἄρα ταύτη Φορητά; ἄρα ταύτη ἀνεκτά; de Pauli conversione. Vertit Fronto Duczus.	VIII. 60.	V. 564.
Ἄρα τί γίνεται ἂν αἰσιόητεροι; +4. in Matthæum. Ἀρχίως ἠκούσαντες ἔ' ὑμνογράφου. In Psalmum 50. primus edidit Cotelerius ex Codice Scorialensi cum versione F. Gabrielis à S. Hieronymo, Monachi Parisi. 1661. 4. p. 41. --51. Lacuna p. 42. supplenda his verbis: ἀπάλλαξόν με τ' ἀρρώστιας, libera me ab infirmitate mea. Ita Clariss. Benzelius è Codice Barocciano.	II. 280. deest.	* I. 485. deest
Ἄσαφώς σφόδρα εἰρηλαί. 28. in 2. ad Corinth.	III. 693.	* V. 750.
Ἄσμα καινὸν ἄσπιλον; λαί. in adorationem Crucis. Non est Chrysostomi. Edidit velut incerti Græce & Latine Gretserus T. 2. de Crucē p. 190.	VII. 493.	deest.
Ἄυται αἱ ἐπιβολαὶ τῆς πρώτης. 79. in Matthæum.	II. 487.	* I. 816.
Ἄχλυσ τις παχέα? II. in 1. ad Thessalon.	IV. 215.	* VI. 351.
Βαβαὶ πόση πῆρσις ἔ' προδοτα. 83. in Matthæum.	II. 509.	* I. 861.
Βαθείαν τομὴν τοῖς ἀρχαίοι. In illud, Pater, si possibile est Matth. XXVI. 39. Vertit Fronto Duczus.	V. 213.	V. 114.
Βασιλῶς ἡμῶν ἔ' ἐπιγεία. de penitentia & elemosyna. Incertum an Chrysostomi.	VI. 917.	deest
Βασιλικῶν μυστηρίων ἐορτήν. In salutationem Mariz ab Angelo factam. Non est Chrysostomi.	VII. 249.	deest
Βύλη μαθὼν ὅσα κόσμου. De jejunio & temperantia. Vertit Balthasar Etzelius.	VII. 810.	VI. 591.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
VII. 814.	VI. 696.	βέλει μαθεῖν πόσον τὸ ἐργίζεσθαι κακόν. De ira & furore. Vertit idem Etzelius.
VII. 720.	VI. 650.	βέλεισθε ἰδωμένοι τινα ἠδοθήν. De ingluvie & ebrietate. Vertit Balthasar Etzelius.
I. 489.	II. 683.	βέλεισθε ἢ σήμερον τὴν κτ' τὸν Ἰωσήφ ἰσορίαν. 64. in Genesin.
deest	VI. 710.	βέλεισθε προθύμως ὑμῖν. De Patientia Jobi. Vertit Lxlius Tifernas & Balthasar Etzelius.
I. 398.	II. 555.	βέλεισθε σήμερον τὰ λείψανα. 50. in Genesin.
VIII. 53.	V. 545.	βέλεισθε ἡμέρον, ἀγαπήσοι, παρέντες μογάλα Παύλου. Homilia sexta de laudibus Pauli Apostoli. Vertit Anianus,
I. 97.	II. 136.	βέλομαι σήμερον, ἀγαπήσοι, θησαυροὶ ὑμῶν πνευματικῶν ὑπακοῖσαι, 16. in Genesin,
I. 30.	II. 43.	βέλομαι τ' συνήθως ἀψαλα διδασκαλίας, ἢ ἀναδύεμαι 6. in Genesin.
V. 175.	V. 126.	βέλομαι τ' συνήθως ἀψαλα πάλιν διδασκαλίας, ἢ τὴν πνευματικὴν ὑμῶν ἐργασθεῖναι τρέψαν, Adeos qui ad ludos Circenses proficiscuntur, & in illud Matthei, VII. 13. intrate per angustam portam. Vertit Fronto Duczus.
IV. 495.	* VI. 812.	βελόμεν ὁ Παῦλος τὸ ἀγαθόν, 12. in Epist. ad Hebr.
VII. 665.	VI. 557.	βελόμεν ὁ Φιλάνθρωπος. de Dilectione. Vertit Balthasar Etzelius.
VII. 682.	VI. 674.	βελόμεν τὸν πεφυσιωμένον. De superbia & inani gloria. Vertit Balthasar Etzelius.
V. 123.	III. 705.	βραχὺς ὁ καρπὸς ἔ καλῶς σιγητόν. in Psal. XLVIII. 16. Vertit Fronto Duczus.
II. 837.	* II. 429.	γλυκὺς ὁ παρῶν βίος. 66. in Johannem.
II. 870. & VII. 694.	* II. 480.	δειλὴν καὶ ἀνανδρον τὴν ψυχὴν ἢ ἀμαθίαν ποιῶ. 76. in Johannem.
II. 706.	* II. 232.	δειλὸν ἢ ἀμαρτία, δειλὸν, ἢ ψυχῆς λύπη. 37. in Johannem.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Δεινὸν ἢ βασκανία, ἀγαπητὴ, δεινὸν. 15. in Joh- hannem.	II. 616.	* II. 96.
Δεινὸν ὁ τ' δόξης ἔραως. 29. in Johannem.	II. 673.	* II. 183.
Δείξας ὅσον τὸ ἔπαθλον. 14. in Epist. ad Rom.	III. 112.	* IV. 189.
Δείξας ὅτι πολὺ χρησίμων τὸ συγκαταβ. 23. in I. ad Corinth.	III. 387.	* V. 240.
Δείξας τ' ἀγάπης ἦν ὑπεροχὴν. 34. in I. ad Corinth.	III. 465.	* V. 371.
Δείξας τὸ ἀφόρον. 19. in Epist. ad Hebr.	IV. 530.	* VI. 866.
Δέσμαι καὶ ἀμβολῶ. De liberorum educatio- ne. Vertit Balthasar Ezelius.	VII. 823.	VI. 788.
Δεῦτε πάντες, ἀδελφοὶ, de precatione. Non est Chrysofomi.	VII. 476.	deest
Δεῦτε φίλοι σήμερον. in JESU transfiguratio- nem. Non est Chrysofomi sed Procli CPol. inter cujus Homilias scpius edita ab Elmenhorstio, Riccardo, Combeffio.	VII. 332.	deest
Διαγράψωμεν, ἀγαπητοί, τὰ τ' μετανοίας. de pœnitentia. Dubium an Chrysofomi.	VI. 924.	deest
Διαλεγόμεν πρὸς ἐπισκόπων II. in I. ad Ti- moth.	IV. 289.	* VI. 470.
Διαλεχθεὶς πρὸς ἐλπίδων. 6. in Epist. ad He- bræos.	IV. 462.	* VI. 749.
Διαλεχθεὶς πρὸς ἐπισκόπων, πρὸς ἀγαθόν. 16. in I. ad Timoth.	IV. 316.	* VI. 516.
Διαλεχθεὶς πρὸς τ' θεῶν λόγους. 5. in Johannem.	II. 583.	* II. 49.
Διαναστῶμεν, ὡς καλῶ, καὶ συντινῶμεν. In 109. Psalmum.	I. 721.	III. 277.
Διὰ τί λέγεται εὐαγγέλιον; Libellus quæstio- num in Mattheum, Græce ineditus, la- tine ab interprete Christophoro Serrari- gio vulgatus Venet. 1554. qvi Tito Bo- strensi tribuit.	deest.	deest

Savil.	Ducis.	
II. 170.	* I. 300.	Διὰ τί μὴ εἶπα, ἀλλ' ὁ παῖς τὸ θάλημα. 25. in Mattheum.
IV. 140.	* VI. 229.	Διὰ τί μὴ παύσασθε ἐν πάσαις. 10. in Epist. ad Coloss.
VII. 354.	deest	Διὰ τί ᾤδθη τάντας. in Jordanem fluvium Non est Chrysostomi.
II. 525.	* I. 887.	Διὰ τί ταῦτα ἐποίησεν, ἀναστρεφὼν μέλλουσις. 86. in Mattheum.
IV. 96.	* VI. 159.	Διὰ τὸτο, ποῖον. 2. in Epist. ad Coloss.
VII. 796.	VI. 583.	Διὰ τὸτο σωσῶς. De penitentia. Vertit Balthasar Etzelius.
II. 549.	* I. 926.	Διὰ τὸτο ἵκετο τῆς φραζώσεως. 91. in Mattheum.
II. 584.	* II. 52.	Διὰ τὸτο, ὃ πολυπέθησε ἵκενα. 6. in Johannem.
V. 274.	V. 151.	Διὰ χρόνον πρὸς τὴν μήνηρα ἡμῶν. In inscriptionem Actorum Apostolicorum. Vertit Fronto Duczus.
III. 184.	* IV. 307.	Διδάξασθε ἀλλήλους πῶς πρὸς ἀλλήλους. 21. in Epist. ad Rom.
III. 799.	* V. 920.	Διδασκάλων ἐστὶν ἀρετὴ. 8. in Epist. ad Ephes.
III. 620.	* V. 628.	Διηγησάμεθα ὡς τῶν ταυτῶν πειρασμῶν. 13. in 2 ad Corinth.
deest.	deest.	Διηγησάμεθα ἡμῖν τις γέρον πάντων ἐν ἀρετῇ. Spuria & ideo à Savilio omissa. Inscriptitur ὡς τῶν ἀπολιμπανόντων ἐν ταῖς θείαις συνάξεσι.
V. 540.	III. 712.	Διηύσαμεν τὴν ἡμέραν πλὴν. In magnam hebdomadem. Vertit Petrus Nannius.
III. 357.	* V. 191.	Διορθώσας τὰ χαλεπώτατα ἐγκλήματα. 19. in 1. ad Corinth.
I. 937.	deest.	Δοκῆ μὲν ὁ ψαλμὸς ἐστίν. in Psalmum CII. non est Chrysostomi.
I. 604.	III. 134.	Δύσκολον μὲν ἀρετὴ καὶ δυσκατέβητον. In Psalmum undecimum.

	Savil.	Ducal.
Ἐβυλόμην, ἀγαπητοί, ἡ κτ' ἰὺν Παλιάρχου. In Judæz proditionem. Multa eadem sunt in Homilia quæ incipit ὀλίγα ἀνάγκη σήμερον, quam cum hac junctim columnis ex adverso positis excudi Savilius curavit. Videtur eadem esse secundis recognita curia.	V. 547.	deest.
Ἐβυλόμην εἰς τὴν Ἰουδαίαν. In proditionem & pedilavium. Dubium an Chrylost.	V. 893.	deest.
Ἐβυλόμην παρῆναι τῆς Ἰουδαίας. In Psalmum quadragesimum quartum.	I. 631.	III. 178.
Ἐβυλόμην ὑμῶν ἀποδῆναι τὰ κρίματα. primus ex λόγος lex adversus Judæos, editis cum versione & notis à Dav. Hæschelio, Augustæ Vindel. 1602. 8.	VI. 366.	I. 383.
Ἐγείρει ἰὺν ἀπλήτην εἰς πόλεμον. In Psal. XCV. I. Lacunas hujus homilæ ex MS. Barocciano supplet. V. C. Ericus Benzelius in supplemento Homiliarum Chrysoſtomi, Upsal. 1708. 4. p. 97. seq. & jam suppleverat Græcèqve & Latine integram ediderat Cotelerius Paris. 1661. 4. p. 51. seq. à Codice Scorialensi. Non videtur integra esse Chrysoſtomi.	VII. 561.	deest.
Ἐγώ μὲν πρῶτον. Homilia 8. ad Antiochenos.	VI. 515.	I. 100.
Ἐγώ μὲν ἔβυλόμην ἀποδῆναι τὸ χρεῖσθαι. In S. Martyrem Babylam. Vertit Fronto Duczus.	V. 438.	I. 639.
Ἐγώ μὲν ἤλπιζον. Adversus eos qui ajunt à demonibus gubernari mundum. Vertit Fronto Duczus.	VI. 680.	V. 699.
Ἐγώ μὲν καὶ σήμερον πρὸς τὰ ἰὺν αἰεθμῶν. De B. Philogonio. Vertit Erasmus.	V. 505.	I. 349.
Ἐγώ σε ὁρῶν ὡς μακάριε Δημέτριε. Liber 1. de compunctione cordis ad Demetrium Monachum. Vertit incertus.	VI. 138.	IV. 98.
Ἐδὲν καὶ σήμερον καὶ τῷ πρὸς τὸν σάββατον. Homilia 15. ad Antiochenos.	VI. 560.	I. 168.

Cccc

Eden

Savil. M. I.	Duczi. *I. I.	
		*Εδει μὲν ἡμᾶς μὴδε δεῖσθαι. Prima in Mattheum Homilia, przmissa etiam Græce Novo Testamento quod vulgavit Rob. Stephanus 1550. fol.
deest.	V. 879.	*Εδει μὲν ἡμᾶς τὸσ αὐτῆς λόγων πηγῆς. In memoriam S. Basii, Martyris. Vertit Fronto Duczus qui edidit è Codice Cardinalis Perronii Combesiius A. 1656. pro inedita vulgavit dubitum an Chryostomi.
VI. 84.	IV. 138.	*Εδει μὲν ἡμᾶς, ὃ Φίλασε πάντων ἐμοὶ Σταγασίῳ. Ad Stagirium ascetam dzmonio agitarum, consolatorius, de providentia. Vertit incertus.
I. 554.	III. 58.	*Εδει μὲν δεῖς ἀκράβας τῶν γραφῶν. In Psalmum septimum.
IV. 5H.	*VI. 377.	*Εδειξεν ἀπὸ τῆς περὶ 15. in Epist. ad Hebræos.
IV. 848.	*III. 377.	*Εδει πολλὰς ἐν Ἑβραϊστικῶς 43. in Acta.
VII. 565.	VI. 26.	*Εθαύματα μετ' ὑμῶν ὡ Φιλοχρίστῳ. In Abrahami dictum Gen. XXIV. 2. Ponemanum tuam sub femur meum, Vertit Jo. Jac. Beurerus.
V. 234.	V. 42.	*Εθαύματα τὴν ἀγάπην ὑμῶν. Iecundade Lazaro. Vertit Erasmus.
III. 212.	*IV. 355.	*Εθῶσαι εἰς τῶ Παύλου εἰς εὐχάς. 27. in Epist. ad Rom.
I. 900.	III. 539.	*Εθῶσαι τὰς αἰγίας. in Psalm. 148.
VII. 872.	deest. I.	*Εἰ βέλτετε, προθύμῳ. De patientia, ecloga.
VI. 893.	deest.	*Εἰ βελομένη τῆσιν. Quod animæ curam curæ corporis præferre debemus.
VI. 55.	IV. 584.	*Εἰ δάκρυα ἔσυναγῶς. ad Theodorum lapsam, parænesis* in Savilio edit. prima: rectius in Duczi secunda. Vertit incertus.
deest.	deest.	*Εἰ ἔστι τὸ πρὸς τῶς ἀλλοίς. In cœcum à nativitate. Manifeste spuria, atque ideo à Savilio omissa.

* Vide Valegium ad Seneca. VIII. 2.

	<i>Sonil.</i>	<i>Ducsi.</i>
*Είδες κ̅ ἐν τῇ προφήτῃ καὶ ἐν Γαύτῃ. 70. in Matthezum.	II. 436.	*I. 743.
*Είδες ἀπάτηα εἰς ἐλεγχον γινώσκου. 7. in Matthe.	II. 43.	*I. 77.
*Είδες τῷ Πάυλῳ τὴν σύνεσιν. 30. in Acta.	IV. 779.	*III. 269.
*Είδεις, ἀγαπητοὶ, πῶς εἶδὼν ἀγγέλου. 39. in Genesin.	I. 316.	II. 441.
*Εἰδοτε ἐκ τῶν χθρῶν ἡμῶν εἰρημόμω, τῷ ἰωσὴφ. 65. in Genesin.	I. 500.	II. 697.
*Εἰδεις ἐν τοῖς ἡθέρηθρῶσιν. 23. in Genesin.	I. 163.	II. 227.
*Εἰδεις θεῶν δύναμιν, εἰδεις θεῶν Φιλανθρωπίαν, in terræ motum & in divitem ac Lazarum. Primus edidit cum versione Fronto Duczus, Burdigalæ 1605. Lacuna ingens à Codice Barocciano suppleta à Erico Benzelio V. C. in supplemento Homiliarum Chrysofostomi Græce & Lat. edito Upsal. 1708. 4. pag. 26-35.	VI. 670.	V. 87.
*Εἰδεις πολιὰν σφριγῶσαν (αἰετοφάλακτα) In Abrahamum Patriarcham. Vertit Fronto Duczus. Dubium an Chrysofostomi.	V. 653.	I. 797.
*Εἰδεις τῇ προτέρα κυριακῇ. De pœnitentia Regis Ahab. Vertit Fronto Duczus. Lambec. VIII, p. 272.	VI. 779.	V. 897.
*Εἰδεις χθρῶν, ἀγαπητοὶ, τῷ Πατριάρχῳ τὴν ἀνδρείαν 48. in Genesin.	I. 385.	II. 538.
*Εἰδεις χθρῶν δικαστῶν Φιλανθρωπίαν. 18. in Genesin.	I. 118.	II. 165.
*Εἰδεις χθρῶν καὶ τῷ κοινῷ τῶν ἀπάτηων. 59. in Genesin.	I. 458.	II. 640.
*Εἰδεις χθρῶν κ̅ τῷ τολάνῳ τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην. 54. in Genesin.	I. 419.	II. 586.
*Εἰδεις χθρῶν ληστῶν εὐγνωμοσύνην. In sepulturam & resurrectionem Christi. Dubium an auctor Chrysofostomus.	V. 912.	deest.
*Εἰδεις χθρῶν τῷ Φιλανθρώπῳ δεσπότη. 27. in Genesin.	I. 204.	II. 284.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
V. 621.	I. 533.	Ἐν τῇ γῆ Ἰουδαίας. In S. Julianum Martyrem. Vertit Fronto Duczus.
VI. 55.	IV. 584.	Ἐν τῷ δάκρυα καὶ τῷ πνεύματι ἡν. ad Theodorum lapsum.
V. 772.	deest.	Ἐν τῷ εὐδελωσεν ἡμᾶς. In Cananeam. Dubium an Chrysostomi.
VI. 784.	IV. 487.	Ἐν τῷ χθὺς, ὑμῶν ἀπειλαίφθην. De pœnitentia. Vertit Godfridus Tilmannus.
IV. 517.	* VI. 845.	Ἐκός ἡν πολλὰς τῶν ἀδελφῶν. 16. in Epist. ad Hebrzos.
V. 995.	VI. 268.	Ἐκός καὶ ἡμεῶν. In SS. duodecim Apostolos. Vertit Gerh. Vosius. Rom. 1580.
III. 482.	* V. 397.	Ἐκός μὲν τὴν πολλὴν κατὰ σκευὴν. 36. in I. ad Corinth.
V. 31.	II. 773.	Ἐν μὲν ἡν διωκόν. De Abraami & Nohz nominum mutatione & quomodo fratrum peccata arguere oporteat. Vertit Fronto Duczus.
II. 559.	* II. 9.	Ἐν μὲν ἰωάννης ἡμῶν ἔμελλε ἀπελθεῖν. Hom. I. in Johannem.
IV. 500.	* VI. 819.	Ἐν μὲν ἡν τελείωσις. 13. in Epist. ad Hebrzos.
V. 66.	II. 810.	Ἐν μὲν δεκά προκοπῆς τισιν. De Anna & de Samuelis educatione. Vertit Erasmus.
III. 584.	* V. 568.	Ἐπὶ τὸν ὅτι λείπει καὶ πλάκει. 7. in 2. ad Corinth.
III. 162.	* IV. 272.	Ἐπὶ τὸν ὅτι ἐκ ἀπάσταθ οὐ θεός. 19. in Epist. ad Rom.
IV. 50.	* VI. 83.	Ἐπὶ τὸν ὅτι τὰ κατ' ἡμᾶς εἰς προκοπὴν. 9. in Epist. ad Philipp.
III. 267.	* V. 41.	Ἐπὶ τὸν ὅτι τὸ μωρὸν εἶ θεός. 5. in I. ad Corinth.
I. 831.	III. 439.	Ἐπὶ τὸν ὅτι εὐεργεσίας. in Psalm. 135.
II. 233.	* I. 405.	Ἐπὶ τὸν ὅτι ἐκ τῶν φοβερῶν καὶ φρικαίων. 35. in Matthzum.
IV. 221.	* VI. 361.	Ἐπὶ τὸν ὅτι προφῆτα ἐπιστολῶν. I. in 2. ad Thesalon.
III. 548.	* V. 507.	Ἐπὶ τὸν ὅτι μίαν καὶ πρώτην. 2. in 2. ad Corinth.
III. 401.	* V. 263.	Ἐπὶ τὸν ὅτι ἀδύνατον πόνηριον. 25. in I. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducet.</i>
Ἐπιτὼν ὅτι ἐφ' ὅσον ἐμὶ ἐθνῶν ἀπέστειλ ^σ . 29. in Epist. ad Rom.	III. 220.	*IV. 368.
Ἐπιτὼν ὅτι ἐδὲν λείπει τῷ ἔλλησι. 6. in Epist. ad Rom.	III. 36.	*IV. 60.
Ἐπιτὼν ὅτι ὑπόδικ ^σ ἐγένετο ὁ κόσμ ^σ . 8. in Epist. ad Rom.	III. 54.	*IV. 91.
Ἐπιτὼν πῶς τ' ἀναγκάσις τροφῆς. 23. in Mat- thzum.	II. 154.	*I. 271.
Ἐπιτὼν πῶς τ' εὖ φιλανθρωπίας. 6. in Epist. ad Titum.	IV. 406.	*IV. 662.
Ἐπιτὼν πῶς τῶν κακῶν τῶν τῆν πόλι κατεληψο- μένων. 77. in Matthzum.	II. 473.	*I. 804.
Ἐπιτὼν τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον. 14. in Epist. ad Ephes.	III. 834.	*V. 979.
Ἐπιτὼν ἐν ἐτύχοιμ ^σ . 4. in Epist. ad Coloss.	IV. 113.	*VI. 187.
Ἐπιτὼν ἡμῖν τὰ πῶς τῶν αἰρετικῶν. 7. in Epist. ad Philipp.	IV. 38.	*VI. 62.
Ἐπιτὼν θάνατ ^σ ἡ ἀμαρτία. Spuria & ideo à Savi- lio omitta. Inscribitur: ὅτι ἐδὲ τὸν χρι- στιανὸν φοβῆσθαι τὸν θάνατον, ἢ πῶς με- τανόσις καὶ ἐξομολογήσις.	<i>deest.</i>	<i>deest.</i>
Ἐπιτὼν ἱεροσόλυμα καὶ ἀθρόον ἀναβάν ^σ . 66. in Matthzum.	II. 411.	*I. 702.
Ἐπιτὼν πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων. 3. in 2. ad Thes- salon.	IV. 230.	*VI. 375.
Ἐπιτὼν τὸς τῶν ἐνταῦθα. De virtute & vitio. Vertit Balthasar Etzelius.	VII. 700.	VI. 775.
Ἐπιτὼν καρὸν ἡ εὖ Πνεύματ ^σ ὡκονόμησε χάρις. in 1. Tim. V. 9. Vidua eligatur &c. Vertit Fronto Duczus.	V. 425.	V. 387.
Ἐπιτὼν καρὸν ὑπεψάλαμ ^σ ἀπατῆς. Homilia 17. ad Antiochenos.	VI. 574.	I. 190.
Ἐπιτὼν τρεῖς διελ ^σ μερίδας. 4. in Matthzum.	II. 19.	*I. 34.
Ἐπιτὼν ἐπὶ τοῖς αἰρετικῶς ἀρχάλλ ^σ . 8. in 2. ad Timoth.	IV. 364.	*VI. 592.

<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>	
V. 916.	deest.	Ἐἰ τις εὐσεβὴς καὶ Φιλόθεος. Catecheticus sermo brevis in Pascha. Dubium an Chrysofotomi.
VII. 806.	VL 685.	Ἐἰ τις ὠδύνην ἔχει πλῆσιον. De odio & inimicitiiis. Vertit Balthafar Ertzelius.
II. 720.	* II. 254.	Ἐἰ τις Χώραν μετ' ἀλλοτρίαν ἀνορέτῃ. 39. in Johannem.
VII. 905.	deest.	Ἐἰ τοῖς οἰκέταις ὁ Παῦλος. de imitando servorum obsequio ut similiter Deo obediamus, ecloga.
IV. 275.	* VI. 445.	Ἐἰ τὸς κοινὰς βλάβειαι λύεσθαι. 7. in I. ad Timoth.
VII. 405.	deest.	Ἐκατοστήρακα τινὸς δούλου. In Centurionem. Non est Chrysofotomi.
V. 882.	deest.	Ἐκ θαυμάτων ἐπὶ θαύμασιν. In ramos palmarum. Incertum an Chrysofotomi.
V. 206.	I. 372.	Ἐκ πολέμου χθρὸς ἐπανήλθομεν, de petitione filiorum Zebedzi. Vertit Fronto Duczus.
VII. 256.	deest.	Ἐκ τῶν ἀβελίων. In Psal. XCII. 3. Dubium an Chrysofotomi.
I. 56.	II. 79.	Ἐλατῆριον ἡμῶν ἡ σὺλλογὴ σήμερον. 10. in Genesin.
VII. 530.	deest.	Ἐλυσε τὸν Λάζαρον τὸ φῶς. In Lazarum quadriduanum. Non est Chrysofotomi.
I. 338.	II. 473.	Ἐμὰς οἶμον ἐκ τῶν χθρὸς ἀνεγνωσμένων. 42. in Genesin.
VII. 307.	deest.	Ἐμνήσθη ἡμεῖς θεῶν. In Christi incarnationem. Dubium an Chrysofotomi.
IV. 618.	* III. 177.	Ἐμοὶ δοκεῖ τὰς τὰ ἀν ἐν Σαμαρείᾳ. 19. in Acta.
IV. 1.	IV. 1.	Ἐμοὶ πολλοὶ μὲν ἐγένοντο φίλοι. Liber I de sacerdotio, Germani Brixii Altisfiodorensis versionem emendavit Fronto Duczus.
V. 282.	V. 164.	Ἐνεκάλεσαν ἡμῶν τινες. Ad eos qui reprehenderunt proæmiorum prolixitatem. Vertit incertus.

Ἐνεκά-

	<i>Savil.</i>	<i>Ducis.</i>
Ἐπιτάφια ἰθνη ἐν Αἰφθοραῖ. 64. in Johan- nem.	II. 830.	*II. 417.
Ἐνθα κατέλυσε, ἐνταυθεν ἀρχήται. in Psal. 145.	I. 890.	III. 525.
Ἐν ἰσθαίοις οἱ ἱγχοί. in Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 927.	deest.
Ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἔδειξεν. 18. in Epist. ad Hebr.	IV. 526.	*VI. 860.
Ἐνόμιζον μεγάλη τινὰ καὶ ὑπερθεῶν. ad Rom. XIV. 10. & in secundum Christi adventum. Vertit Fronto Duczus.	V. 782.	VI. 543.
Ἐνόμισε μέγα τι λέγειν ὁ Πέτρος. 62. in Mat- thzum.	II. 388.	*I. 662.
Ἐν παντὶ καιρῷ. Manifeste spuria, & ideo à Sa- vilio omiffa: Inscibitur εἰς τὴν πόρνην.	deest.	deest.
Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ἐνησίου μὲν ἀπαλῆς. in He- liam & in viduam. Vertit Fronto Duczus.	VIII. 26.	V. 646.
Ἐν ταυθα ἄτε πρὸς ὁμοίωμα. 1. in Epist. ad Phi- lippenfes. Primus Græce edidit vertit φ Erasmus Basileæ.	IV. 5.	*VI. 6.
Ἐν ταυθα κατέλυσε τὰς ὡθ ἀναβαθμῶν ψαλ- μοῖ. in Psal. 113.	I. 820.	III. 422.
Ἐν ταυθα λοιπὸν δείκνυσιν. 4. in Epist. ad Coloss.	IV. 108.	*VI. 179.
Ἐν ταυθα μοι δοκεῖ πρὸς τὸς ἐν κινδύνοις. 15. in Epist. ad Rom.	III. 126.	*III. 212.
Ἐν ταυθα παλιν καὶ ἑτέραν. Homil. 3. in 2. ad Cor.	III. 557.	*V. 523.
Ἐν ταυθεν λοιπὸν εἰς γαστριμαργίαν. 74. in Mat- thzum.	II. 456.	*I. 777.
Ἐν τῇ προτέρῃ ἐπιστολῇ ἔλεγεν. 7. in 2. ad Ti- moth.	IV. 359.	*VI. 584.
Ἐν τοῖς ἔξωθεν σταδίοις. Ad Catechumenos. In- certum an Chrysofomi.	VI. 972.	deest.
Ἐν τῷ τῷ ψαλμῷ τὰς ἀμαρτίας. in Psalm. CV. Non est Chrysofomi	I. 960.	deest.
Ἐν τῷ πρὸ τῆς ψαλμῷ. in Psalmum octavum.	I. 574.	III. 88.

Savil.	Ducis.	
II. 179.	* I. 300.	Διὰ τί μὴ εἶπε, ἀλλ' ὁ καιὸν τὸ θελημα. 25. in Mattheum.
IV. 140.	* VI. 229.	Διὰ τί μὴ παύσαχ' ἐν πάσαις. 10. in Epist. ad Coloss.
VII. 354.	deest	Διὰ τί πῶς τὰς ἰσχυράς. in Jordanem fluvium Non est Chrysostomi.
II. 525.	* I. 887.	Διὰ τί ταῦτα ἐπαίειν, ἀναρῶν μέλλοντες. 86. in Mattheum.
IV. 96.	* VI. 159.	Διὰ τί το, ποῖον. 2. in Epist. ad Coloss.
VII. 796.	VI. 583.	Διὰ τί το συνεχῶς. De penitentia. Vertit Balthasar Etzelius.
II. 549.	* I. 926.	Διὰ τί τες ἦεν ἐρασιώται. 91. in Mattheum.
II. 584.	* II. 52.	Διὰ τί το, ὡ πολυκόθητα ἵενα. 6. in Johannem.
V. 274.	V. 151.	Διὰ χροῖον πρὸς τὴν μητέρα ἡμῶν. In inscriptionem Actorum Apostolicorum. Vertit Fronto Duczus.
III. 184.	* IV. 307.	Διδάξαι αὐτὸς πῶς πρὸς ἀλλήλους. 21. in Epist. ad Rom.
III. 799.	* V. 920.	Διδασκάλων ἐστὶν ἀρετὴ. 8. in Epist. ad Ephes.
III. 620.	* V. 628.	Διηγησάμεθα πρὸς τῶν ἐαυτῶν πειρασμῶν. 13. in 2 ad Corinth.
	deest.	Διηγησάμεθα ἡμῖν τις γέρον πάντων ἐν ἀρετῇ. Spuria & ideo à Savilio omissa. Inscriptitur πρὸς τῶν ἀπολιμπανόντων ἐν ταῖς θέαις συναξῆσι.
V. 540.	III. 712.	Διηύσαμεν τὴν ἡσυχίαν ἵεν πλῆν. In magnam hebdomadem. Vertit Petrus Nannius.
III. 357.	* V. 191.	Διορθώσας τὰ χαλεπώτατα ἐγκλήματα. 19. in 1. ad Corinth.
I. 937.	deest.	Δοκεῖ μὴ ὁ ψαλμὸς εἶναι. in Psalmum CII. non est Chrysostomi.
I. 604.	III. 134.	Δύσκολον μὴ ἀρετὴ καὶ δυσκατέβητον. In Psalmum undecimum.

	Savil.	Ducal.
Ἐβλόμην, ἀγάπηται, & κτ' ἰὺν Πατριάρχου. In Judæz proditionem. Multa eadem sunt in Homilia quæ incipit Ἐλίγα ἀνάγκη σή- μερον, quam cum hac junctim columnis ex adverso positis excudi Savilius cu- ravit. Videtur eadem esse secundis re- cognita cura.	V. 547.	deest.
Ἐβλόμην εἰς τέλει θ. Δανάσαι. In proditionem & pedilavium. Dubium an Chrylost.	V. 893.	deest.
Ἐβλόμην παρῆναι τῆς Ἰουδαίας. In Psalmum quadragessimum quartum.	I. 631.	III. 178.
Ἐβλόμην ὑμῶν ἀποδοῦναι τὰ κείβανα. primus ex λόγος ἰεὺς adversus Judæos, editis cum versione & notis à Dav. Hœschelio, Au- gustæ Vind. 1602. 8.	VI. 366.	I. 383.
Ἐγείρει τὸν ἀπλήτην εἰς πόλεμον. In Psal. XCV. i. 203. Lacunas hujus homilæ ex MS. Baroccia- no supplet. V. C. Ericus Benzelius in sup- plemento Homiliarum Chryostomi, Upsal. 1708. 4. p. 97. seq. & jam suppleve- rat Græcèqve & Latine integram edide- rat Cotelerius Paris. 1661. 4. p. 51. seq. à Codice Scorialensi. Non videtur inte- gra esse Chryostomi.	VII. 561.	deest.
Ἐγώ μὲν πρῶτον. Homilia 8. ad Antiochenos.	VI. 515.	I. 100.
Ἐγὼ μὲν ἔβλόμην ἀποδοῦναι τὸ χρέος. In S. Mar- tyrem Babylam. Vertit Fronto Duczus.	V. 438.	I. 639.
Ἐγὼ μὲν ἤλπιζον. Adversus eos qui ajunt à dæmonibus gubernari mundum. Vertit Fronto Duczus.	VI. 680.	V. 699.
Ἐγὼ μὲν κ' σήμερον πρὸς τὰ τῶν αἰρετικῶν. De B. Philogonio. Vertit Erasmus.	V. 505.	I. 349.
Ἐγὼ σὺ ὄρων ὃ μακάριε Δημήτριε. Liber 1. de compunctione cordis ad Demetrium Monachum. Vertit incertus.	VI. 138.	IV. 98.
Ἐδὲν κ' τήμερον καὶ τῷ περὶ ἐρω σαββάτου. Ho- milia 15. ad Antiochenos.	VI. 560.	I. 168.

Cccc

Eden

Savil.	Duczi.	
M. 1.	*I. 1.	*Εδοκ ἡμῶν μὲν δὲ διὰ. Prima in Mattheum Homilia, przmiffa etiam Græce Novo Testamento quod vulgavit Rob. Stephanus 1550. fol.
deest.	V. 879.	*Εδοκ ἡμῶν τὸ ἀδύνη λόγον πηγῆς. In memoriam S. Basii, Martyris. Vertit Fronto Duczus, qui edidit è Codice Cardinalis Perronii Combessius A. 1656, pro inedita vulgavit dubium an Chrylostomi.
VI. 84.	IV. 138.	*Εδοκ ἡμῶν, ὡ Φίλτατε πάντων ἐμοὶ Σταγίρει. Ad Stagirium ascetam dæmonio agitatum, consolatorius, de providentia. Vertit incertus.
I. 554.	III. 58.	*Εδοκ ἡμῶν ἀκροῦ τῶν ἑρμῶν. In Psalmum septimum.
IV. 5H.	*VI. 837.	*Εδοκ ἐκ τῶν ἑρμῶν 15. in Epist. ad Hebræos.
IV. 848.	*III. 377.	*Εδοκ πολλὰ ἐκ τῶν ἑρμῶν 43. in Acta.
VII. 565.	VI. 26.	*Εθαύματα μὲν ὑμῶν ὡ Φιλαχέται. In Abrahami dictum Gen. XXIV. 2. Ponemanum tuam sub femur meum. Vertit Jo. Jac. Beurerus.
V. 234.	V. 42.	*Εθαύματα ἐν ἀγλαπῇ ὑμῶν; secunda de Lazaro. Vertit Erasmus.
III. 212.	*IV. 355.	*Εθὼ αἰεὶ τῷ Παύλῳ οἱ εὐχαί. 27. in Epist. ad Rom.
I. 900.	III. 539.	*Εθὼ τὰς τῶν αἰγῶν. in Psalm. 148.
VII. 872.	deest. I.	*Εὐ βλάστη, προθώμῳ. De patientia, ecloga.
VI. 893.	deest.	*Εὐ βελομένη τῆσιν. Quod animæ curam curæ corporis præferre debemus.
VI. 55.	IV. 584.	*Εὐ δάκρυα καὶ σπονδαί. ad Theodorum lapsum, parænesis* in Savilio edit. prima: rectius in Duczi secunda. Vertit incertus.
deest.	deest.	*Εὐ καὶ τῶν πρὸς τοῖς αἰσῶν. In cæcum à nativitate. Manifeste spuria, atque ideo à Savilio omiffa.

* Vide Valesium ad Socrum. VIII. 2.

	<i>Soni.</i>	<i>Ducal.</i>
*Εἶδες καὶ ἐν 7ῃ προφήτῃ καὶ ἐν 7ῷ ψαλμῷ. 70. in Matthzum.	II. 436.	* I. 743.
*Εἶδες ἀπάντα πρὸς ἐλεγχον γνώμης. 7. in Matth.	II. 43.	* I. 77.
*Εἶδες 7ῷ Πάυλῳ τὴν σύνεσιν. 30. in Acta.	IV. 779.	* III. 269.
*Εἶδες, ἀγαπητοὶ, πῶς εἶδεν ἀγγέλου 39. in Genesin.	I. 316.	II. 441.
*Εἶδτε ἐκ 7ῶν χθρὸς ἡμῶν εἰρημόνῃ, 7ῷ Ἰωσὴφ. 65. in Genesin.	I. 500.	II. 697.
*Εἶδες ἐν 7οῖς ἡθροῖς. 23. in Genesin.	I. 163.	II. 227.
*Εἶδες θεῶν δυνάμιν, εἶδες θεῶν Φιλανθρωπίαν, in terræ motum & in divitem ac Lazarum. Primus edidit cum versione Fronto Duczus, Burdigalæ 1605. Lacuna ingens à Codice Barocciano suppleta à Erico Benzelio V. C. in supplemento Homiliarum Chrysofostomi Græce & Lat. edito Upsal. 1708. 4. pag. 26-35.	VI. 670.	V. 87.
*Εἶδες πολὺν σφριγῶσαν (αἰεὶ Φαλῶ) In Abrahamum Patriarcham. Vertit Fronto Duczus. Dubium an Chrysofostomi.	V. 653.	I. 797.
*Εἶδες 7ῷ προτέρῃ κυριακῇ. De pœnitentia Regis Ahab. Vertit Fronto Duczus. Lambec. VIII, p. 232.	VI. 779.	V. 897.
*Εἶδες χθρὸς, ἀγαπητοὶ, 7ῷ Πατριάρχῃ τὴν ἀνδρείαν 48. in Genesin.	I. 385.	II. 538.
*Εἶδες χθρὸς δικαστῆ Φιλανθρωπίαν. 18. in Genesin.	I. 118.	II. 165.
*Εἶδες χθρὸς καὶ 7ῷ κοινῷ 7ῶν ἀπάντων. 59. in Genesin.	I. 458.	II. 640.
*Εἶδες χθρὸς καὶ 7ῷ Ἰεζαῦν τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην. 54. in Genesin.	I. 419.	II. 586.
*Εἶδες χθρὸς ληστῆ εὐγνωμοσύνην. In sepulturam & resurrectionem Christi. Dubium an auctor Chrysofostomus.	V. 912.	deest.
*Εἶδες χθρὸς 7ῷ Φιλανθρωπῆ δεσποτῆ. 27. in Genesin.	I. 204.	II. 284.

<i>Savil.</i>	<i>Duczi.</i>	
V. 621.	L. 533.	Ἐν τῇ γῆ Ἰουδαίας. In S. Julianum Martyrem. Vertit Fronto Duczus.
VI. 55.	IV. 584.	Ἐν τῷ δάκρυμα καὶ τῷ σπυγμῶς ἦν. ad Theodorum lapsum.
V. 77h.	deest.	Ἐν καὶ ἐθόλωσεν ἡμᾶς. In Cananeam. Dubium an Chrysofomi.
VI. 784.	IV. 487.	Ἐν τῷ χθρῆς, ὑμῶν ἀπειλοφθῶν. De penitentia. Vertit Godfridus Tilmannus.
IV. 517.	* VI. 845.	Ἐκὸς ἦν πολλὰς τῶν ἀδελφῶν. 16. in Epist. ad Hebrzos.
V. 995.	VI. 268.	Ἐκὸς καὶ ἡμερῶν. In SS. duodecim Apostolos. Vertit Gerh. Vosius. Rom. 1580.
III. 482.	* V. 397.	Ἐκὸς μὲν τὴν πολλὰν κατὰ σκῆψιν. 36. in L. ad Corinth.
V. 31.	II. 773.	Ἐν μὲν ἦν διωκτῶν. De Abraami & Nohz nominum mutatione & quomodo fratrum peccata arguere oporteat. Vertit Fronto Duczus.
II. 559.	* II. 9.	Ἐν μὲν Ἰωάννης ἡμῶν ἔμαλλε ἀφελῶν. Hom. 1. in Johannem.
IV. 500.	* VI. 819.	Ἐν μὲν ἦν τελείως. 13. in Epist. ad Hebrzos.
V. 66.	II. 810.	Ἐν μὲν δοκῶ προσκορῆς τισιν. De Anna & de Samuelis educatione. Vertit Erasmus.
III. 584.	* V. 568.	Ἐπὶ ὅτι λίθων αἱ πλάκες. 7. in 2. ad Corinth.
III. 162.	* IV. 272.	Ἐπὶ ὅτι ἐκ ἀπώσθη ὁ θεός. 19. in Epist. ad Rom.
IV. 50.	* VI. 83.	Ἐπὶ ὅτι τὰ κατ' ἡμᾶς οὐκ ἀποκρίν. 9. in Epist. ad Philipp.
III. 267.	* V. 41.	Ἐπὶ ὅτι τὸ μῶρον ἔθρῃ. 5. in 1. ad Corinth.
I. 831.	III. 439.	Ἐπὶ ὅτι ἀνω πρὸς τὴν εὐεργεσίαν. in Psalm. 135.
II. 233.	* L. 405.	Ἐπὶ ὅτι ἐκείνη τὰ φοβερά καὶ φρικτά. 35. in Matthzum.
IV. 221.	* VI. 361.	Ἐπὶ ὅτι ἐν τῇ κρήνῃ ἐπιστολῶν. 1. in 2. ad Thesalon.
III. 548.	* V. 507.	Ἐπὶ ὅτι μίαν καὶ πρώτην. 2. in 2. ad Corinth.
III. 401.	* V. 263.	Ἐπὶ ὅτι ἀδυνατῶν πρὸς ἡμᾶς. 25. in L. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducel.</i>
Ἐπιτῶν ὅτι ὅσον ὁμι εἰθῶν ἀπέτελε. 29. in Epist. ad Rom.	III. 220.	*IV. 368.
Ἐπιτῶν ὅτι ἐδὲν λείπει τῷ ἔλλει. 6. in Epist. ad Rom.	III. 36.	*IV. 60.
Ἐπιτῶν ὅτι ὑπόδικε ἐγένετο ὁ κόσμος. 8. in Epist. ad Rom.	III. 54.	*IV. 91.
Ἐπιτῶν πῶς τ' ἀναγκαίας τροφῆς. 23. in Mat- thzum.	II. 154.	*I. 271.
Ἐπιτῶν πῶς τ' εὐθεῖ φιλανθρωπίας. 6. in Epist. ad Titum.	IV. 406.	*IV. 662.
Ἐπιτῶν πῶς τῶν κακῶν τῶν τῆν πόλιν κατεληψο- μένων. 77. in Matthzum.	II. 473.	*I. 804.
Ἐπιτῶν τὸν παλαιὸν ἀνδραπον. 14. in Epist. ad Ephes.	III. 834.	*V. 979.
Ἐπιτῶν ἐν ἐτύχομεν. 4. in Epist. ad Coloss.	IV. 113.	*VI. 187.
Ἐπιτῶν ἡμῖν τὰ πῶς τῶν αἰρετικῶν. 7. in Epist. ad Philipp.	IV. 38.	*VI. 62.
Ἐπιτῶν θάνατος ἡ ἀμαρτία. Spuria & ideo à Savi- lio omiffa. Inſcribitur: ὅτι ἐδὲ τὸν χρι- στianὸν φοβῆσθαι τὸν θάνατον, καὶ πῶς με- τανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.	<i>deest.</i>	<i>deest.</i>
Ἐπιτῶν ἱεροσόλυμα καὶ ἀθρόον ἀναβαίνει. 66. in Matthzum.	II. 411.	*I. 702.
Ἐπιτῶν πολλοὶ τῶν ἀνδραπον. 3. in 2. ad Theſ- ſalon.	IV. 230.	*VI. 375.
Ἐπιτῶν τῶς τῶν ἐνταῦθα. De virtute & vitio. Vertit Balthasar Etzelius.	VII. 700.	VI. 775.
Ἐπιτῶν καρὸν ἡ εὐπνοῦμα ὡκοδόμησε χάρις. in 1. Tim. V. 9. Vidua eligatur &c. Vertit Fronto Duczus.	V. 425.	V. 387.
Ἐπιτῶν καρὸν ὑπεψάλαμ ἀπαντες. Homilia 17. ad Antiochenos.	VI. 574.	I. 190.
Ἐπιτῶν τρεῖς διελθε μερίδας. 4. in Matthzum.	II. 19.	*I. 34.
Ἐπιτῶν ἐπὶ τοῖς αἰρετικῶς ἀρχάλλει. 8. in 2. ad Timoth.	IV. 364.	*VI. 592.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
V. 916.	deest.	Ἐἰ τις ἐνσεβῆς καὶ Φιλόθεος. Catecheticus sermo brevis in Pascha. Dubium an Chrysofostomi.
VII. 806.	VL. 685.	Ἐἰ τις ὠδῶν ἔκ πλησίον. De odio & inimicitiiis. Vertit Balthasar Etzelius.
II. 720.	* II. 254.	Ἐἰ τις Χωρᾶν μετ' ἀλλήλων ἀνορέτῃαν. 39. in Johannem.
VII. 905.	deest.	Ἐἰ τοῖς οἰκέταις ὁ Πᾶυλος. de imitando servorum obsequio ut similiter Deo obediamus, ecloga.
IV. 275.	* VI. 445.	Ἐἰ τὰς κοινὰς βυβλίαν λύεσθ. 7. in I. ad Timoth.
VII. 405.	deest.	Ἐκαστοῦ ἀρχεῖ τοῦ δούλου. In Centurionem. Non est Chrysofostomi.
V. 882.	deest.	Ἐκ θαυμαμάτων ἐπὶ θαύματα. In ramos palmarum. Incertum an Chrysofostomi.
V. 206.	I. 372.	Ἐκ πολέμου χθὲς ἐπαγγελθῶμεν, de petitione filiorum Zebedzi. Vertit Fronto Duczus.
VII. 256.	deest.	Ἐκ τῶν ἀβήλων. In Psal. XCII. 3. Dubium an Chrysofostomi.
I. 56.	II. 79.	Ἐλάττω ἡμῶν ἡ σὺλλογὴ σήμερον. 10. in Genesin.
VII. 530.	deest.	Ἐλυσε τὸν λαζαρον τὸ φῶς. In Lazarum quadriduanum. Non est Chrysofostomi.
I. 338.	II. 473.	Ἐμάθομεν ἐκ τῶν χθὲς ἀγγελθῶμεν. 42. in Genesin.
VII. 307.	deest.	Ἐμνήθη ἔθ' θεῶν. In Christi incarnationem. Dubium an Chrysofostomi.
IV. 618.	* III. 177.	Ἐμοὶ δοκεῖ ταῦτα ὡς ἐν Σαμαρείᾳ. 19. in Acta.
IV. I.	IV. I.	Ἐμοὶ πολλοὶ μὲν ἐγένοντο φίλοι. Liber I de sacerdotio, Germani Brixii Altisfiodorensis versionem emendavit Fronto Duczus.
V. 282.	V. 164.	Ἐνοιάσαν ἡμῶν ἴτες. Ad eos qui reprehenderunt proœmiorum prolixitatem. Vertit incertus.

Ἐπιπά-

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἐπιτάφια ἰθνη ἐν Αἰφροαῖ. 64. in Johan- nem.	II. 830.	*II. 417.
Ἐνθα κατέλυσε, ἐντῦθεν ἀρχεῖται. in Psal. 145.	I. 890.	III. 525.
Ἐν ἰσραηλίοις οἱ ἱγχοί. in Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 927.	deest.
Ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν ἔδειξεν. 18. in Epist. ad Hebr.	IV. 526.	*VI. 860.
Ἐνόμιζον μεγάλα ἴνα καὶ ὑπερφυῆ. ad Rom. XIV. 10. & in secundum Christi adventum. Vertit Fronto Duczus.	V. 782.	VI. 543.
Ἐνόμισε μέγα τι λέγειν ὁ Πέτρος. 62. in Mat- thzum.	II. 388.	*I. 662.
Ἐν παντὶ καιρῷ. Manifeste spuria, & ideo à Sa- vilio omiffa: Inscibitur εἰς τὴν πόρνην.	deest.	deest.
Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ἐνηστούμεν ἀπαντες. in He- liam & in viduam. Vertit Fronto Duczus.	VIII. 26.	V. 646.
Ἐν ταῦθα ἄτε πρὸς ὁμοίωμα. 1. in Epist. ad Phi- lippenfes. Primus Græce edidit vertit φ Erasmus Basilex.	IV. 5.	*VI. 6.
Ἐν ταῦθα κατέλυσε τὰς ὡθὶ ἀναβαθμῶν ψαλ- μοῦ. in Psal. 113.	I. 820.	III. 422.
Ἐν ταῦθα λοιπὸν δείκνυσιν. 4. in Epist. ad Coloss.	IV. 108.	*VI. 179.
Ἐν ταῦθα μοι δοκεῖ πρὸς τὴν εἰ κινδύναται. 15. in Epist. ad Rom.	III. 126.	*III. 212.
Ἐν ταῦθα πάλιν καὶ ἑτέραν. Homil. 3. in 2. ad Cor.	III. 557.	*V. 523.
Ἐν τῷθεν λοιποὶ εἰς γαστριμαργίαν. 74. in Mat- thzum.	II. 456.	*I. 777.
Ἐν τῷ προτέρῳ ἐπιστολῇ ἔλεγεν. 7. in 2. ad Ti- moth.	IV. 359.	*VI. 984.
Ἐν τοῖς ἔξωθεν σταθμοῖς. Ad Catechumenos. In- certum an Chrysofomi.	VI. 971.	deest.
Ἐν τῷ τῷ ψαλμῷ τὰς ἀμαρτίας. in Psalm. CV. Non est Chrysofomi	I. 960.	deest.
Ἐν τῷ πρὸ τῆς ψαλμῷ. In Psalmum octavum.	I. 574.	III. 88. Εξ δ

<i>Savil.</i>	<i>Duczi.</i>	
V. 614.	I. 790.	'Εξ ἑ τῆν ἱερῶν πανήγυριν. In omnes Martyres. Vertit Fronto Duczus.
VII. 888.	VI. 619.	'Εόικασα εἰ ἔργοις κομῶντες. De anima. Vertit Balthasar Etzelius.
VII. 552.	VI. 322.	'Εόικασιν εἰ τ' ἐκκλησίας Φίλτασι παῖδες. In illud; collegerunt Judzi concilium. Vertit Fronto Duczus.
VII. 398.	deest.	'Ερλάσαι θάλω, ἀγαπητοί. In sacra Theophanis Incertum an Chrysostomi.
V. 567.	V. 438.	'Ερσην ἀγομῶν. De Cruce & latrone. Vertit Jac. Gretserus lib. 2. de Cruce. Ingolst 1602. 4.
V. 789.	deest.	'Ἐπαιῶ μὲν ὑμῶν τὸν πόθον. In locum Rom. VII. 19. non quod vult facio. Incertum an Chrysostomi.
V. 816.	VI. 447.	'Ἐπάλλων σημήων. In principium indictionis novi anni. Vertit Fronto Duczus.
III. 502.	* V. 431.	'Ἐπέρας ἦς ἀπεσόλης, 39. in 1. ad Corinth.
VII. 686.	VI. 748.	'Ἐπεδήμησέ τις εἰς ὑμῶν. De peccato & confessione. Vertit Balthasar Etzelius.
VI. 532.	I. 126.	'Ἐπειδὴν ἐγγέσω τὸν παρελθόντα. Homilia XI. ad Antiochenos.
VI. 416.	I. 336.	'Ἐπειδὴν μέλλῃ τις μακροτέρως. 5. de incomprehensibili DEI natura.
V. 50.	II. 784.	'Ἐπειδὴν ζῆλον τινὰ καὶ ἀχθύνει. De Anna Samuelis Matre. Vertit Fronto Duczus.
II. 516.	* I. 872.	'Ἐπειδὴ ἀδικασίας αὐτῶν ἔχον. 84. in Matthzum.
III. 458.	* V. 358.	'Ἐπειδὴ γὰρ ἀπεφύνατο. 33. in 1. ad Corinth.
II. 245.	* I. 426.	'Ἐπειδὴ (γὰρ) αὐτὸς ἐπεμψεν, ὑπεξήγαγεν. 37. in Matth.
IV. 467.	* I. 794.	'Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι ἀφίεται ὁ οἶκος. 76. in Matthzum.
III. 613.	* V. 617.	'Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι ὁ θεὸς ὄρθου καλῶ. 12. in 2. ad Corinth.
III. 340.	* V. 162.	'Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ἔχι μᾶλλον ἐπειθ. 16. in 1. ad Corinth.

Ἐπειδὴ

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἐπειδὴ γὰρ ἐφόβησαν αὐτὰς ἰκανῶς. 24. in I. ad Corinth.	III. 395.	* V. 257.
Ἐπειδὴ γὰρ μὲν ἀκριβοῦς. 35. in I. ad Corinth.	III. 473.	* V. 384.
Ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι ἰσθίως μὲν τὸν. 78. in Mattheum.	II. 480.	* I. 814.
Ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι μεγάλα γέγονε κακὰ. 13. in Epist. ad Rom.	III. 99.	* IV. 166.
Ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι τόπον ἕκαστος ἔχω. 30. in Epist. ad Rom.	III. 226.	* IV. 379.
Ἐπειδὴ εἶπὼν ὅτι ἐὰν βρωμα. 21. in I. ad Corinth.	III. 372.	* V. 214.
Ἐπειδὴ ἐμνήσθημεν. Ne indigni ad SS, Mystertia accedamus. Ecloga.	VII. 931.	deest.
Ἐπειδὴ μεγάλα ἐφθίγγασθ. 8. in 2. ad Corinth.	III. 593.	* V. 583.
Ἐπειδὴ μεγάλη τις ἐξ ἀρχῆς. Contra avaritiam, ecloga.	VII. 912.	deest.
Ἐπειδὴ πᾶσι ἀπὸ ἐχρήν ἐπίταξω. 24. in Epist. ad Rom.	III. 195.	* IV. 326.
Ἐπειδὴ πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐπέταξω. 34. in Mattheum.	II. 225.	* I. 391.
Ἐπειδὴ πολλὰ πρὸς κινδύων διελίχθη. 57. in Mattheum.	II. 356.	* I. 611.
Ἐπειδὴ πολλὴν ἀπήτησεν ἀκριβοῦσαν. 12. in Epist. ad Rom.	III. 88.	* IV. 147.
Ἐπειδὴ πᾶσι τῶν ἀνθρώπων. Adversus Judæos & Gentiles demonstratio quod Christus sit Deus. Vertit incertus.	VI. 622.	V. 735.
Ἐπειδὴ σφοδρὸν καλῶς λόγον. 61. in Mattheum.	II. 384.	* I. 657.
Ἐπειδὴ ψυχικὸν ἦπε πρῶτον. 42. in I. ad Corinth.	III. 525.	* V. 469.
Ἐπίση τὴν δεσποτικῆς ἀναλήψεως. In ascensionem Christi. Auctor incertum an Chrysostomus.	V. 973.	deest.
Ἐπιφάνειαν ἢ τὴν Πενήμα] & χάρις. In sacram Pentecosten. Dubium an Chrysostomi, licet sit elegans & insignis.	V. 980.	deest.

D d d d

Ἐπ'

Synil.	Ducal,	
VI. 930.	deest.	'Επι Θεραπείαν τῆμέρον. In Jejunium. Incertum an Chryloftomi.
VI. 214.	IV. 247.	'Επι μὲν τῶν προγόνων ἴων ἡμετέρον. Adversus eos qui σωμασάλλοις cohabitant. Vertit incertus. Meminit Socrates VI. 3.
I. 522. & VIII. 1.	III. 3.	'Επιδικίως μὲν ἀνδραΐδας. In Pf. 3. Vertit Gensianus Hervetus.
V. 292.	V. 180.	'Επίπορον μὲν γηπόνω τὸ ζῆυξαι βόας. In dictum Rom. V. 3. de gloria in tribulationibus. Vertit Fronto Duczus.
IV. 795.	* III. 293.	'Επίσκοπος ἦν ἢ ἐν Ἱεροσολύμοις. 33. in Acta.
II. 865.	* II. 1.	Ἐργων ἡμῶν δεῖ καὶ πράξειν. 74. in Johannem.
III. 760.	* V. 887.	Ἐστὶ μὲν νεκρωσις σωματικὴ, ἐστὶ δὲ καὶ ψυχικὴ. Hom. 4. in Epist. ad Ephesios.
I. 869.	III. 494.	Ἐστὶ μὲν προσευχὴ καὶ ἡ ἀληθὴ ἡμέτερον. In Pf. 142.
IV. 395.	* VI. 641.	Ἐστὶν ἂ καὶ τὸ γῆρας ἐλαττώματα. 4. in Epist. ad Titum.
IV. 579.	* VI. 946.	Ἐστὶν εἶδη τῶν ἀποκλήσεως δύο. 29. in Epist. ad Hebr.
III. 513.	* V. 450.	Ἐτέρω πάλιν ἐπιχωρεῖ κεφαλαίον. 40. in 1. ad Corinth.
III. 597.	* V. 590.	Ἐτι μῖνοι δεικνύς. 9. in 2. ad Corinth.
VII. 466.	deest.	Ἐτι μὴ καὶ ψυχὴν ἀριθμῆται. In ad censuram Christi. Auctor an sit Chryloftomus haud constat.
III. 855.	* V. 10. 3.	Ἐτι τὴν ἢ πικρίας ἐκκαθαρίζεται. 19. in Epist. ad Ephes.
V. 587.	VI. 535.	Ἐυκαιρον σήμερον ἀπαντας ἡμᾶς ἀναβῶσαι. In resurrectionem Christi, Vertit Theodorus Peltanus.
VII. 389.	deest.	Ἐυκαιρον ἡμέρα ἐορτῆς. In nativitatem Johannis Baptistae. Incertum an Chryloftomi.
deest	VI. 378.	Ἐυλογητὸς ὁ Θεός, ἔυκαιρον σήμερον ἀπαλλαγῆμας

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
μᾶς ἀναβοῆσαι. In ascensione Christi. Vertit Gerh. Vosfius. Dubium an Chrysofostomi.		
Ἐυλογητός ὁ θεὸς ἢ πω τὸ χεῖρ. In S. Apostolum Thomam.	V. 837.	deest.
Benedictus Dei. Ecce enim vobis ipsis ostense sunt saluationes Johannis. In Jo. Baptistam. Latine apud Surium, 24. Maji.	deest.	deest.
Ἐυλογητός ὁ θεὸς κατ' ἐκάστην σὺναξιν. In paralyticum qui annos XXXVIII. decubuerat. Vertit Flaminius Nobilius.	V. 264.	V. 102.
Ἐυλογητός ὁ θεός, καὶ γυναικός. In Pelagiam Martyrem Antiochenam.	V. 482.	L. 490.
Ἐυλογητός ὁ θεός ὅτι καὶ ἐξ Αἰγύπτου μάρτυρες. Laudatio Martyrum Ægyptiorum. Vertit Fronto Duczus.	V. 519.	L. 768.
Ἐυλογητός ὁ θεός καὶ ἐπὶ γενεᾷς τ' ἡμετέρας. homil. 3. in Ef. VI. 1. vertit Erasmus.	V. 138.	III. 741.
Ἐυλογητός ὁ θεός ὁ ἀρχιμαλίστας. Homilia 4. ad Antiochenos.	VI. 483.	L. 54.
Ἐυλογητός ὁ θεός ὁ χαρισάμενος. In Mediam jejunii hebdomadem. Incertum an auctor Chrysofostomus.	V. 876.	deest.
Ἐυφώρασον ἢ πλάτη. 67. in Johannem.	II. 841.	* II. 434.
Ἐχὼ μὴ τινὰ πόνου τὸ λέγειν. 21. in Johannem.	II. 641.	* II. 136.
Ἐως μὴ αὐτῶν τῶν φορημῶν. 12. in 1. ad Corinth.	III. 312.	* V. 116.
Ζήτημα πρόκειται τήμερον. 4. in 1. ad Thessal.	IV. 179.	* VI. 292.
Ζήτησεν αἰν τὸς πρώτου εἰκότως. 4. in 2. ad Thessalon.	IV. 235.	* VI. 383.
Ἡβυλόμην γινώσκει σαφῶς. 4. in Epist. ad Hebr.	IV. 449.	* VI. 717.
Ἡ γυνὴ αὐτῆς δοκεῖ μὴ εἶναι μία. 81. in Matthzum.	II. 498.	* I. 842.
Ἡδὴ τ' πνευματικῆς. (al. δεσποτικῆς). In ramos palmarum. Incertum an Chrysofostomi. Leontio Neapolitano in aliis Codd. tribuitur.	VII. 334.	deest.

<i>Seril.</i>	<i>Ducati.</i>	
V. 113.	III. 689.	'Εδὺ μὲν' γηπέω τὸ ἀστέρων. Ad Psalm. XLVIII. IO. <i>Noli timere cum dives factus fueris homine.</i> Vertit Godfridus Tilmannus.
V. 10.	III. 666.	'Εδὺ μὲν' λαρεῖν κ' ἐπὶ γόδων. Ad Psalm. XLIV. IO. cum Eutropius A. C. 399. ad Ecclesiam in cassum confugere conatus fuisset. Vertit Godfridus Tilmannus.
V. 1.	II. 725.	'Εδὺ μὲν' ναύταις ἡ ἰατρ. In Geneseos initium & de jejunio ac Hierosolyma. Vertit incertus.
III. 763.	* V. 864.	'Η Ἐφεσός ἐστι μὲν' τ' Ἀσίας μακροτάτη. Proemium in Epist. ad Ephesios.
VI. 903.	deest.	'Η Θεία Φωνὴ τ' Κυρίου. Bonum Christi discipulum benignum esse nec cito irasci. Edidit Fed. Morellus 1594. Vertit Fronto Ducatus. Incertum an sit Chrysostomi.
VII. 38.	deest.	'Ηθελον μὲν' αἰετὸν καὶ πᾶσι. In Herodem. Dubium an sit Chrysostomi.
I. 358.	II. 499.	'Η κτ' ἰν Σαμαρείτω ἐπέθεσεν. 44. in Genesiu.
VII. 469.	deest.	'Ητοι παρὰ πᾶσι πράγματ'. In Dominicam V. jejunii. Dubium an sit Chrysostomi.
VI. 940.	deest.	'Ητοι καὶ σήμερον ἱεραμίας. De jejunio feria V. Dubium an Chrysostomi.
V. 877.	VI. 511.	'Ητοι ἡμεῖς ἀκούσθε ἡμέρας. De adoratione Crucis, media jejuniorum. Vertit Joachimus Perionius, existat etiam Græce & Latine edita à Jac. Gretsero. Dubium an Chrysof.
V. 949.	VI. 67.	'Ητοι ἡμεῖς ἰνακούσθε σήμερον ὁ τ' ἀκαρτίος ἀδελφίς. De justo & beato Jobo. Vertit Lxlius Tisernas. Dubium an Chrysof.
V. 703.	VI. 111.	'Ητοι μὲν ἡμεῖς ἐγγυμῶνας. In Sofianam. Vertit Fronto Ducatus.
E. 243.	* V. 1.	'Η Κόρινθος ἐστι μὲν τὸ πῶλον. Hom. 1. in 1. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἡμεῖς ἔδεσόμεθα. In Christi transfigurationem. Dubium an Chrysoſtomi, licet ad eum refertur in plurimis MSS. etiam apud Lambecium IV. p. 134. VIII. p. 117.	VII. 339.	deest.
Ἡμεῖς αὐτοὶ, ἀδελφοί, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. In parabolam de eo qui in latrones incidit. Dubium an Chrysoſtomi.	VII. 506.	deest.
Ἡκούσατε ὅσα ἑβραίοις ἐπαλάσσει. 9. in Epist. ad Hebræos.	IV. 480.	*VL 787.
Ἡκούσατε τὸ ἐπιστολικὴν Φωνῆς. Homilia 1. de Antiochenos. Versionem Bernardi Brixiani recognovit Fronto Duczus.	VI. 447.	L. I.
Ἡκούσατε χθὲς πῶς μὲν ἐπέμει. De tribus servitutis modis per peccatum inductis. Vertit Fronto Duczus.	V. II.	II. 740.
Ἡμεῖς τὸ πνευματικὸν εὐαγγέλιον. In novam Dominicam & in S. Apostolum Thomam. Dubium an Chrysoſtomi.	VII. 575.	deest.
Ἡμεῖς ἀνάγειν. In Christi transfigurationem. Dubium an Chrysoſtomi.	VII. 345.	deest.
Ἡμεῖς μὲν ὡς γῆς ὄσπερ ἐστὶν. In illud Matth IV. 6. si filius Dei es, dejice te ipsum. Dubium an Chrysoſtomi. Nestorio tribuitur à Mario Mercatore.	VII. 301.	deest.
Ἐμοὶ μὲν πρὸς τὸ χθὲς. Contra ignaviam, & quod nec DEUS, nec Diabolus, nec hominis natura, sed voluntas & προαιρέσις sit peccati causa. Vertit Jo. Jacobus Beurertus.	VI. 244.	II 880.
Ἡ μὲν ἀσκήσει καὶ ἀκαθαρσίᾳ. Ad eos qui cum Judæis jejunt. Vertit Fronto Duczus. Magnam partem mutata.	VI. 385.	V. 640.
Ἡ μὲν ἴσως ἔψαλλε. In 117. Psalmum.	I. 772.	III. 352.
Ἡ μὲν τὸν νόμον ἐπέμει. De lege data Adamo. Vertit Fronto Duczus.	V. 29.	II. 770.
Ἡμεῖς ἰσχυροὶ ἀπὸ τῆς ἀληθείας. In illud 1. Dddd 3	V. 418.	V. 375. Theſ.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
		Theff. IV. 13. de dormientibus nolo vos ignorare fratres. Vertit Jacobus Goupylus. A. 15 ^o .
III. 519.	*V. 459.	Ἡμεῖς ὡν σφιδρα καὶ ταπεινός. 41. in 1. ad Corinth
VII. 802.	deest.	Ἡ μετάνεια δεινὴ καὶ Θεοβραχί. De pœnitentia, ecloga ex Chrysofomianis.
IV. 591.	*VI. 966.	Ἡ μὲν τὰ πρῶτην τῶν θαυμασά. 32. in Epist. ad Hebrzos.
VII. 409.	deest.	Ἡ παροβίον ἀρετρα. Id illud Luc. VIII. 5 exiti feminans ut seminaret semen suum. Dubium an Chrysofomi.
VII. 725.	deest.	Ἡ πασῶν τῶν ἐσθίων. Ecloga è Chrysofomo in CHristi nativitatem.
I. 908.	III. 551.	Ἡ ὡς εἶ λαὸ ἐνταυθα. In Psalm. 150.
VII. 350.	VI. 213.	Ἡ πηγὴ τῶν εὐαγγελικῶν διδαγμάτων. In sancta Theophania. Vertit Achilles Scatius, Lusitanus. Dubium an Chrysofomi.
IV. 551.	*900. b.	Ἡ πρώτη ἀρετὴ καὶ ἡ πᾶσα ἀρετὴ. 24. in Epist. ad Hebr.
VI. 409.	I. 325.	Ἡρεκε μὲν ἔν πρώτῃ δείξαντα. 4. de incomprehensibili DEI natura.
III. 704.	*V. 769.	Ἡ δέξο αὐτὸ σφοδρότερον ἀμλεχθῆναι. 30. in 2. ad Corinth.
III. 850.	*V. 1015.	Ἡσαν, ὡς εἰκέ, τῶς καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων. 18. in Epist. ad Ephes.
I. 943.	deest.	Ἡ εἶ παραγίε Πνεύματῶ χάρις. In Psalm. CIII. Non est Chrysofomi.
VII. 264.	VI. 104.	Ἡ τρυγὼν ἡ φιλήρημῶ, in Psalm. LXXXIII. 4. ὁ τρυγὼν πιδυμῶ, sive de Ecclesia. Vertit incertus.
VII. 347.	deest.	Θαυμάζω τί δήποτε. In illud Psalm. CXXXIX. 1. Eripe me ab homine malo. Dubium an Chrysofomi.
V. 815.	deest.	Θαυμασαι γὰρ ὁρθεδόξων αἱ πατηρήριε. In suspicium

	<i>Seril.</i>	<i>Dicci.</i>
spicium novi anni eis tñm αρχήν τ' ἰσ- δία/α Calendis Sept. Dubium an Chry- sofotomi.		
Θαυμαστόν ἢ μακροθυμία. 8; in Johannem.	II. 908.	*II. 536.
Θία ἔ' Θία τὴν οὐκαρομίν. 24. in Acta.	IV. 748.	*III. 222.
Θέλει δὲ ξαί λοιπὸν ὁ μακάριος. 8. in Epist. ad Hebr.	IV. 473.	VII. 760.
Θησαυρὸν τῶν προσέοικεν ἢ τὴν δικαίω ἀρετῇ. 35. in Genesin.	h. 290.	II. 405.
Θησαυρὸν τῶν προσέοικεν ἢ τὸν θείων γραφῶν ἀνάγνωσις. 3. in Genesin.	h. 10.	II. 15.
Γατρῶν εἰσκει τ' ἐκκηστίας. De fide. Du- bium an Chrysofotomi.	VII. 288.	deest.
Γατρῶν μὲν παίδες. De providentia DEI adver- sus eos qui scandalizati sunt ob adverfi- tates que piis contigerunt. Et adversus Judæos. Vertit Fronto Ducæus.	VII. 1.	V. 766.
Ἰδοτε τῆ προτέρα κυριακῆ. De pœnitentia & castitate, in inscriptionem Psalmi 51. Primus edidit Cotelerius cum versione F. Gabrielis de sancto Hieronymo Mo- nachii è Codice Scorialensi. Paris. 1661. 4. p. 22-41.	deest.	deest.
Ἰδιαν αὐτῶν πόλιν ἐνταῦθα. 30. in Mattheum.	II. 200.	*I. 351.
Ἰδὲ πρὸς τὸ τέλος ἐφθάσαν μὲν λοιπὸν τ'. 30. in Genesin.	I. 235.	II. 328.
Ἰδὲ τρίτη ἀφ' ἑξῆς. 30. in Mattheum.	II. 14.	*I. 24.
Ἰδὲ τὸ, ἀφ' τῶ Πατρὶ δέδωκε. Hom. 1. in Epist. ad Ephes.	III. 764.	*V. 865.
Ἰσραὴ μὲν ἤδη Φωτὸς ὑπεραυγῆσι. In Pascha. Dubium an Chrysofotomi.	V. 930.	deest.
Ἰκανὰ μὲν ἐν τῇ τὰ εἰρημὸν σβέσαι. Liber 3. ad Stagirium de tristitia animi fugienda.	VI. 120.	IV. 197.
Ἰκανὰ μὲν τῇ τὰ ταῦτα ἔκτασιν ἐρᾶξιν. Liber 2. contra contemtores vitæ Monasticæ.	VI. 170.	IV. 371.
		Ἰκανῶς

<i>Sapient.</i>	<i>Ducius.</i>	
IV. 843	* III. 368.	ἱκανὸς ἐν διατριβῆς τῆς πόλεως. 42. in Acta.
VI. 714.	V. 615.	ἱκανὸς ἐν ταῖς ἐμπροσθεν ἐπαγγελίαις. De precibus Christi. Vertit Fronto Duczus.
VII. 376.	deest.	ἱκανὸς ἡμῶς πρῶτον ἐψυχολογήσων ὁ χριστός. In mulierem peccatricem. Non videtur Chrysostomi, Amphilocho ab alio tribuitur.
I. 476.	II. 664.	ἱκανὸς ἡμῶς πρῶτον ἡ κτ' ἰσὺς. 62. in Genesin.
I. 427.	II. 596.	ἱκανὸς ἡμῶς χθρὶς τῶ πνεῦμα. 54. in Genesin.
V. 362.	V. 274.	ἱκανὸς πρῶτον ἡμῶν διατριμάνθη. In 1. Cor. XI, 19. oportet hereses esse. Vertit incertus.
I. 105.	II. 147.	ἱκανὸς (ὕμῶν) αἶμα κτ' δόξα μου τὴν ἡμετέραν. 17. in Genesin.
VIII. 93.	V. 684.	ἱκανὸς ὑμῶν εἶμαι καθ' ἡμέραν πρῶτον. Non esse ad gratiam concionandam. Vertit Fronto Duczus.
I. 38.	II. 53.	ἱκανὸς χθρὶς καθ' ἡμέραν τῶν οἴκ. 7. in Genesin.
VII. 470.	deest.	ἱκανὸν ἐ καίρις. De jejunio. Non videtur Chrysostomi.
II. 370.	* I. 632.	ἵνα ᾄ μὴ λέγῃσιν, τίς ἐστίν. 59. in Mattheum.
III. 448.	* V. 342.	ἵνα ᾄ μὴ τις λέγῃ. 32. in 1. ad Corinth.
III. 27.	* IV. 45.	ἵνα μὴ δοξῇ αὐτὸς αὐτὸς εἶσθαι. 5. in Epist. ad Romanos.
deest.	deest.	ἵσθαι ὅτι ἄλλος εὐαγγελιστὴς ἐξ αὐτῶν ἀρχομένους ἐστὶν ἰδοὺ τῶν πραγμάτων. Enarratio in Lucam quam Tito Bostrensi tribuunt Codices Florentini & Paris. sub cuius etiam nomine Græce & Latine prodit, sed juniorem auctorem esse oportet.
deest.	VI. 503.	ἰωάννης ἐν ἐπίστω τῆς ἁσίας. De S. Johanne Theologo, Vertit Fronto Duczus.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἰωάννης σήμερον ὁ Ἐυαγγελιστής. Homilia aperte spuria in eundem, Joannem Theologum, atque ideo à Savilio omiſſa MS. in Bibliothecis Orientalibus.	deest.	deest.
Ἰωάννης ἔ βαπτιστῆ πατήγου ἀγορεύ. In sancta Theophania & Johannem Baptistam. Vertit Fronto Duczus. Dubium an Chrysoſtomi.	VII. 533.	VI. 302.
Καθάπερ, ἀδελφοί, τοφῶν σωδρομή. In publicanum & Phariseum. Pars Homiliae quartae de incomprehensibili, quae incipit: ἵπειδὸν μέλλης. Lambec. IV. p. 93. V. p. 26. VIII. p. 230.	V. 261.	deest.
Καθάπερ βασιλία τινὰ δουφῶρον. 50. in Acta. Καθάπερ ἐν τοῖς μετάλλοις ἔ χρυσίον. 35. in Johannem.	IV. 884. II. 699.	* III. 430. * II. 223.
Καθάπερ λαμῶν τις ἐκασθῆ. 43. in Genesin.	I. 348.	II. 486.
Καθάπερ μύρον ἐυώδες. 2. in 1. ad Thessalon.	IV. 166.	* VI. 270.
Καθάπερ οἱ τῶν ἰατρῶν ἀρεται. 10. in Epist. ad Rom.	III. 71.	* IV. 119.
Καθάπερ ὁ υἱὸς ἔ Θεῦ. 23. in Epist. ad Hebr.	IV. 546.	* VI. 902.
Καθάπερ τὰ ἀνιάλα τῶν τραυμάτων. 19. in Genesin.	I. 128.	II. 178.
Καθάπερ τις σῶμα πλάτῆρον. 21. in Epist. ad Ephes.	III. 872.	* V. 1051.
Καθάπερ χορὸς τῶν κορυφαίων. In Kalendas & in eos qui novilunia observant. Vertit Jo. Chesus, Cantabrigiensis.	V. 355.	I. 262.
Καθ' ἀφ' ἀμῶν (γεννάιος) τῶν Ἑβραίων. II. in Epist. ad Hebr.	IV. 490.	* VI. 804.
Καθελὸν τὴν φιλοσοφίαν τὴν ἐξουθεν. 8. in 1. ad Corinth.	III. 290.	* V. 78.
Καθολικὸν ἡμῶν κ' ἔ μερικόν. De jejunio & Davide. Dubium an Chrysoſtomi.	VII. 510.	deest.
καὶ ἀλλαχ' ἔ φησιν ὁ αὐτὸς ὁ Θεός. In 49. Psalmum.	I. 678.	III. 248.

Eeee

καὶ

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
II. 337.	*I. 579.	Καὶ ἀνωτέρω τὸ σημεῖον ἔστο μέλλον. 54. in Matthæum.
IV. 152.	*VI. 248.	Καὶ ἀρχόμενος τῆς ἐπιτολῆς. 12. in Epist. ad Coloss.
II. 376.	*I. 642.	Καὶ εἰ ἀνάγκη ἐφ' ἑλθῶν τὰ σκάνδαλα. 60. in Matthæum.
deest.	deest.	Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς. In Danielelem ἑρμηνεία, edita primum à Cotelerio Græce & Latine cum notis, Paris. 1661. 4. p. 65--203. ex Codice Scorialensi, cum versione F. Gabrielis à sancto Hieronymo Monachi.
I. 658.	III. 219.	Καὶ ἐβλαῦσα ἀπαλλαγὴν πολέμου. In 47. Psalmum.
II. 271.	*I. 470.	Καὶ ἤδη τότε καθιγγόρησαν. 42. in Matthæum.
II. 175.	*I. 309.	Καὶ μὴν ἀπόλυθον ἢ ἀλγῶν. 26. in Matthæum.
II. 55.	*I. 98.	Καὶ μὴν ἐκ ἐχθρῶν θυμωθῆναι. 9. in Matth.
V. 698.	VI. 126.	Καιρὸν ὡς ἀληθῶς καὶ μίγικτω. De tribus pueris & fornace Babylonica. Vertit Fronto Duczus. Burdigal. 1601. 8.
V. 595.	V. 477.	Καὶ ὅτε τὸ σαυρῆ μνήαν ἐπέσειλῆμεν. In ascensionem Christi dicta in martyrio Romanensio. Vertit Gerh. Vosius.
I. 808.	III. 404.	Καὶ ἔστι τὸ πρὸ αὐτῆς ὁ ψαλμὸς. In Psal. 128.
I. 975.	deest.	Καὶ ἔστι ὡσαύτως ὁ ψαλμὸς. In Psalm. CVII. Non est Chrysofomi.
VI. 519.	I. 106.	Καὶ πρόην πρὸς ὑμᾶς. Homilia 9. ad Antiochenos.
VI. 151.	IV. 121.	Καὶ πῶς ἐνι γαστέρι ἔστο ὁ ἐπίταξις. Liber 2. de compunctione cordis ad Stelechium, Vertit incertus.
VII. 481.	deest.	Καιρὸς σε λοιπὸν ἀναήψασαι. Adhortationes spirituales, Dubium an Chrysofomi.
VI. 44.	IV. 79.	Καὶ τὰ μὲν ἐνταῦθα τοιαῦτα. Liber sextus de sacerdotio.
I. 762.	III. 338.	Καὶ τίς ἐκ ἀγαπᾶ ἀκούμενος. In 114. Psalmum.

	<i>Sevil.</i>	<i>Ducal.</i>
καὶ τοὺς μάστιγα ἔδωκεν. In Maccabzeos. Vertit Fronto Duczus.	V. 640.	I. 554.
καὶ χθὲς ἔπειν, ὑπολογητὸς ὁ θεός. Homilia 12. ad Antiochenos.	VI. 538.	I. 136.
κακὸν μὲν ἡ ἀναρχία 34. in Epist. ad Hebrzeos.	IV. 601.	*VI. 981.
καλῶς ἡμῖν ἡ τὸ Πνεῦμα τοῦ χάριτος. In S. Theclam Apostolum. Vertit Fronto Duczus.	V. 835.	I. 780.
καλὴ ἡ ἡγεσία. De jejunio & eleemosyna. Vertit Fronto Duczus. Dub.	VI. 883.	VI. 531.
καλοὶ τ' εὐσεβείας οἱ λαμῶτες. In Gen. 1. vidit DEUS cuncta quæ fecerat. Vertit Fronto Duczus. Dub.	V. 642.	VI. 16.
καλοὶ τ' ὑπομονῆς οἱ πόνοι. Quomodo animam acceperit Adamus, & de passione Christi. Dubium an Chrylostomi.	V. 648.	deest.
καλὸν ἐνθάδε εἶναι μέγα καὶ ὀμῶσαι. 21. in Mathezum.	II. 143.	* I. 252.
καλὸν ἡμῶν ὡς ἀληθῶς. In Psalm. 95. Vertit Erasmus.	I. 916.	III. 891.
καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι. De charitate. Dubium an Chrylostomi. Homilia, parte manca.	VII. 522.	deest.
καλῶς ἡμῶν καὶ σοφῶς ἡ προφη. In sanctam crucem. Severiani Gabalensis.	V. 898.	deest.
καλῶς γέτο καὶ συμφορῶς ποιῶ. 55. in Acta.	IV. 915.	* III. 475.
κάμενσαν ἡμῖν τὴν φωνήν. 4. Severiani Gabalorum Episcopi in κοσμοπέειαν.	VII. 607.	deest.
κατὰ μὲν ἀναγωγῆν. In Psalm. 149.	I. 906.	III. 548.
κατασεύλας τῶν ἐλατήρων. 31. in 1. ad Corinth.	III. 443.	* V. 332.
κατ' ἑκόντα θεῶ καὶ ὁμοίωσιν. De imagine DEI. Vertit Fronto Duczus. Dub.	V. 645.	VI. 21.
κατέλαβε ἔξ ἰσχυροῦ το ἔργον. 32. in Mathezum.	II. 210.	* 367.
κατεμάθη χθὲς, ἀγαπητοί, τὸ Πατριάρχου. 34. in Genesin.	I. 272.	II. 379.

<i>Savil.</i>	<i>Ducati.</i>	
VI. 588.	I. 210.	Κατήρευθη τῶ ἀγίῳ μαρτύρῳ. Homilia 19. ad Antiochenos.
III. 44. VI. 1005.	*IV. 72. deest.	Κατήγερον Ἑλλήνων. 7. in Epist. ad Rom. Κύριε ἰησοῦ χριστέ. Precatio brevis Chryso- stom tributa.
VI. 983.	IV. 522.	Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἰξαπόστολον. Missa. Vertif- se traditur. Erasmus in gratiam Joannis Episcopi Rossensis.
VI. 1005.	deest.	Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ μέγας καὶ Φεβρός. Preca- tio altera, longior.
V. 826.	I. 773.	Δαμπρὰ γέγονον ἡμῶν χθές. In Martyrem Phocam. Vertit Fronto Duczus.
V. 144.	III. 750.	Δαμπρὸν ἡμῶν τήμερον τὸ θάνατον. Hom. 4. in Ef. VI. 1. Vertit Erasmus.
VII. 435.	deest.	Δαμπρὸς ὁ βίβλος. De patientia & consummatio- ne. Dubium an Chrysofomi.
VII. 864.	deest.	λόγος ἀπλῆς προσεχθός. De silentio eclo- ga ex Chrysofomi Oratt. in statuas.
VII. 295.	deest.	λόγος μὲν ἕδος. De charitate. Dubium an Chrysofomi.
VI. 695.	V. 672.	Μακαρίζω τὰ στυγία ὑμῶν. De peccatis fra- trum non evulgandis, & non devoven- dis inimicis. Vertit Fronto Duczus.
IV. 78.	*VI. 128.	Μακάριοι οἱ πενθῶντες, καὶ ἕως τῶν γελῶσι. 14. in Epist. ad Philipp.
I. 585.	III. 106.	Μακρὸς δὲ ὁ ψαλμὸς, καὶ τῆτο ἢ τὸ σοφίας τῷ πνεύματι. In Psalmum nonum.
III. 653.	*V. 685.	Μάλιστα ἀντὶς ἐν τῷ θανάτῳ. 20. in 2. ad Corinth.
VIII. 8. V. 78.	II. 830.	Μάτην ὡς εἶσι. V. de Anna. Vertit Sigsismun- dus Gelenius, & partem posteriorem Bernhardus Brixianus.
I. 280.	II. 391.	Μέγα ἀγαθόν, ἀγαπήσοι, τῶν θείων γραφῶν. 35. in Genesin.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Μίγα ἀγαθὸν ἢ εὐχή. De Oratione. Vertit Balthasar Ertzelius.	VII. 767.	VI. 570.
Μίγα ἀγαθὸν παρηγορία καὶ τὸ ἐλευθεροποιεῖν. 16. in Johannem.	II. 620.	*II. 103.
Μίγα ἀγαθὸν φιλοσοφία. 62. in Johannem. Sub Basilii Seleuciensis etiam nomine prodiit cum versione Claudii Dansqveji. Homilia 41.	II. 820.	*II. 403.
Μίγα ἀγάπη, καὶ πυρὸς. 72. in Johannem.	II. 858.	*II. 461.
Μίγα, ἀγαπήσοι, μίγα, ἐκκλησίας προσασία. 59. in Johannem.	II. 803.	*II. 376.
Μίγα ἐφρόνεν οἱ Ἰσραῖται. 17. in Epist. ad Hebr.	IV. 250.	*VI. 851.
Μίγα θησαυρισμα. In primam τῶν Pſalmi 118. Non est Chrysoſtomi.	I. 978.	deest.
Μεγάλα, ἀγαπήσοι, καὶ πάντα λόγον. De sancta Pentecoste. Vertit Fronto Duczus.	V. 610.	V. 502.
Μεγάλα τινὰ καὶ ἀπὸ τῆς μέρους. In 48. Pſalmum. Extrema parte multa desunt.	I. 663.	III. 226.
Μεγάλη καὶ ἀφάριστος ἐν τοῖς πρὸς Φαίση. 26. in Genesin.	I. 194.	II. 270.
Μεγάλη ἐνταῦθα ἔστι πρῶτον. In 113. Pſalmum.	I. 754.	III. 326.
Μεγάλη ὁδὸς ἢ πίσις ἔστι ἀβραάμ. 25. in Epist. ad Hebr. 25.	IV. 555.	*VI. 907.
Μεγάλης βελῆς ἄγγελος λέγειται. 80. in Johannem.	II. 893.	*II. 515.
Μεγάλη ἢ ἀδυναμία ἢ τυρανία. 77. in Johannem.	II. 879.	*II. 493.
Μεγάλη ἢ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπὶς ἢ δύναμις. In Pſalmum Decimum.	I. 600.	III. 128.
Μεγάλη ἢ θείας γραφῆς ἢ δύναμις. 37. in Genesin.	I. 298.	II. 417.
Μεγάλη ἢ πρὸς τὰς δούλους. 71. in Johannem.	II. 853.	*II. 453.
Μεγάλων ἡμᾶς μυστερίων καθήξειωσα. 25. in Johannem.	II. 677.	*II. 100.

<i>Savil.</i>	<i>Duczi.</i>	
IV. 468.	* VI. 758.	Μέγα μὲν ἢ πίσις καὶ σωτήριον. 7. in Epist. ad Hebrzos.
V. 689.	VI. 134.	Μέγα τὸ ψυχῆς ἐφόδιον. De sigillis librorum &c. Vertit Jo. Jac. Beurerus. Est Severiani Gabalensis.
IV. 250.	* VI. 404.	Μέγα τὸ Ἐλποσόλυ ἀξίωμα ἦν. 1. in 1. ad Timoth.
II. 702.	* II. 227.	Μέγα τῶν θείων γραφῶν τὸ κέρδιον. 36. in Johannem.
V. 728.	VI. 472.	Μέγιστον ἐστὶ διδασκαλίον. De Lazaro & Divite. Vertit Fronto Duczus.
IV. 676.	* III. 112.	Μέλλει διαγοῖσθαι τὸ κτλ Ἀραβίαν. 12. in Acta.
III. 147.	* IV. 246.	Μέλλει πάλιν αὐτῶν καθάπτεσθαι. 17. in Epist. ad Rom.
V. 715.	VI. 421.	Μέλλοςτος, ἀλατῆροι, ἔκοντι σαρκί. In illud: exiit edictum à Cæsare. Vertit Fronto Duczus.
III. 665.	* V. 705.	Μέλλον ἐμβάινειν εἰς τὸς οὐκίους. 22. in 2. ad Corinth.
IV. 285. deest.	* VI. 463. deest.	Μέλλον κατένευ εἰς τὸν. 10. in 1. ad Timoth. Μέλλον ὁ ἱερεὺς τὴν θείαν ἐπιτελεῖν λειτουργίαν. Liturgia Chrysofomi nomine edita Græce & Latine Venet. 1687. 4. Et in Evchologio Goarip. 58. cum ejus notis. Paulo diversa supra quæ incipit κῆρυξ ὁ Θεὸς ἡμῶν.
I. 884. VII. 412.	III. 515. deest.	Μετὰ ἀκριβείας τὴν μάλισσιν. in Psalm. 144. Μετὰ τὴν ἀνάληψιν ἔκυριε. In secundum Christi adventum. Dubium an Chrysofomi.
IV. 742.	* III. 213.	Μετὰ τὸ ξηρῆσαι τὰς αἰδέας. 23. in Acta.
III. 306.	* V. 105.	Μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν. Hom. II. in 1. ad Corinth.
II. 76.	* I. 136.	Μετὰ τῶν δούλων ὁ δευτέρου. 12. in Matthæum.
IV. 485.	* VI. 796.	Μετὰ φέβει τῶν λογίων ἀκώρητον. 10. in Epist. ad Hebr.
VII. 907.	deest.	Μηδὲς οὐδὲν ποιεῖτε εὐπραγῆσαι. Ne turbe- mur cum videmus propter rebus adversis uti. Ecloga ex homil. 3. in Epist. ad Hebr.
VII. 924.	deest.	Μὴ πενθῶμεν πικρῶς, ne defunctos nimis acer- be

	<i>Savil.</i>	<i>Ducsi.</i>
be dedeamus. Ecloga ex hom, 41. in Epist. ad Corinth.		
Μήτηρ ευλαξίας. De Cain & Abel. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 458.	deest.
Μη τ' εχ' ψυχην αρετης. De juramentis. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 818.	VI. 798.
Μίαν έχουσα η πηγη. In illud: quzcuqve ligaveritis Matth. XVIII. 18. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 268.	deest.
Μίαν υμας απαντας αιτησαι βύλομα. 10. in Johannem.	II. 597.	* II. 71.
Μίαν υμων διαλεχθη ημεραν. Adversus Anomaeos.	VI. 434.	I. 696.
Μίαν υμων απειλειθη ημεραν. In Galat. II. 11. in faciem Petri restiti. Homilia habita Antiochiæ. Vertit Fronto Duczus.	V. 398.	V. 715.
Μιμηται με γηρωδε, φησιν ο Παυλοσ. 69. in Johannem.	II. 846.	* II. 443.
Μολις ποτε το εχ' τον Οζιαν. In Seraphim. Vertit Fronto Duczus.	V. 155.	III. 768.
Μυσηριον ξενον και παροδοχον. In Nativitatem Christi.	V. 846.	VI. 413.
Μωυσης ιδω αρχιδιμου τ' ισραηλ. 5. in Johannem.	II. 577.	* II. 41.
Μωυσης ιδω πεντε βιβλια. Homil. 1. in Epist. ad Rom.	III. 5.	* IV. 7.
Μωυσης ο μεγα. In conceptionem S. Johannis Baptistæ. Vertit Fronto Duczus.	V. 831.	VI. 432.
Ογδοη φησιν η γραφη ειδοσαν η παρρησιαισ. In Psalmum sextum de octava. Edidit primum Cotelarius e Codice Storiensis, in quo etiam F. Gabrielis a sancto Hieronymo Monachi versio. Sed Cotelarius novam addidit. Paris, 1661. 4 p. 1--22.	deest.	deest.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
II. 262.	*I. 455.	ὁ ἅ Λυκάς, φησιν, ἐν σαββάτω διψροπρώτω. 40. in Matthzum.
II. 189.	II. * 332.	ὁ ἅ Μάρκ [Ⓞ] φησιν, ἐν εὐθείας, φησιν. 28. in Matthzum.
II. 301.	*I. 519.	ὁ ἅ Μάρκ [Ⓞ] φησιν, ὅτι καθὼς ἠδύνατο. 48. in Matthzum.
II. 331.	*I. 569.	ὁ ἅ Μάρκ [Ⓞ] φησιν, ὅτι ἐκ ἠδύνατο. 53. in Matthzum.
VII. 211.	VI. 396.	Ὁ δωμῆος ὁ λόγ [Ⓞ] . De Pseudoprophetis. Vertit Gerhardus Vossius, inter opera Ephrazmi Syri.
VII. 509.	deest.	Ὁ ἔχων προσουχὴν. De jejunio. Incertum an Chrysofomi.
II. 630.	*II. 119.	Ὁ θεὸς ὁρᾷ τὴν ἀρχὴν ποιήσας. 18. in Johannem.
VII. 531.	VI. 161.	Οἱ ἀνθρώποι λαμῶνες. In Johannem Baptistam. Vertit Petrus Pantinus. Antwerp. 1601. 8.
VII. 535.	deest.	Οἱ γυναῖκες ἀγαθὴ μέλλουσαι. De mulieribus & pulchritudine. Ecloga ex variis Chrysofomianis.
VII. 36.	IV. 498.	Ὅτις μὲν ὅτι τοῖς παχυτέροις. Quod nemo laeditur nisi à seipso. Vertit incertus.
I. 64.	II. 91.	Ὅτις ὅτι κατέτατο ὑμῶν τὸν λογισμὸν. XI. in Genesin.
I. 452.	II. 631.	Ὅτις ὅτι καμῆκατε χθὲς εἰς πολὺ τὸ μήκ [Ⓞ] . 58. in Genesin.
III. 200.	IV. 334.	Ὅτις ὅτι πολλοῖς ἄπορον τὸ εἰρημεῖον. 25. in Epist. ad Rom.
IV. 129.	*VI. 212.	Ὅτις πολλὰς ἀπεχθασίμους. 8. in Epist. ad Coloss.
VI. 869.	I. 723.	Ὅτις πρῶτην εἰμαρμένην. 3. de fato & providentia. Vertit Jo. Chucus.
II. 798.	*II. 368.	Οἱ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. 58. in Johannem.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal,</i>
Οἱ ἀψώνηες ὀδοιπόροι. De patientia. Dubium an Chrysoſtomi.	VI. 949.	deest.
Οἱ ἐκ πλάγης μεγάλης. De Joſepho & caſtitate. Vertit Fronto Duczus. Burdigal. 1601. 8. Dubium an Chryſoſtomi.	V. 566.	VI. 115.
Οἱ ζωγράφοι μιμῶνται. In Pſalmum 50. Vertit Jac. Billius.	I. 692.	III. 846.
Οἱ θηſαυρὸν ἀναρύττιſτες. Pars poſterior homiliz de Anna, quam Latine vertit Bernhardus Brixianus.	V. 78.	II. 832.
Οἱ κ̄ τ̄ ἁγίας καὶ ἁμασίῳ τριάδῳ. De SS. Trinitate. Vertit incertus. Dub.	VI. 955.	VI. 160.
Οἱ λοιμῶνες ἔχουσι. De eleemoſyna. Dubium an Chryſoſtomi.	VI. 926.	deest.
Οἱ μαι πάντας ὑμᾶς ἐπέβαται σαφῶς. De manſuetudine. Vertit incertus.	VI. 750.	V. 558.
Οἱ μὲν ἔζηθεν σεφᾶνυς. In S. Stephanum, Non videtur Chryſoſtomi.	VII. 581.	deest.
Οἱ μὲν ἔκτισμεν. In illud Pſal. LXXV. 12. <i>orate & reddite Domino DEO noſtro.</i> Non videtur Chryſoſtomi.	VII. 260.	deest.
Οἱ μοι, ψυχή, οἱ μοι, κ̄ τ̄ ἔπροφήτε. Quod αἱ κανονικαὶ viris cohabitare non debeant. Vertit incertus.	VI. 230.	IV. 125.
Οἱ ναύται ἦτο μάλιτα Φιλῶσι. In 1. Cor. X. 1. nolo vos ignorare quod Patres noſtri omnes ſub nube fuerunt.	V. 243.	V. 260.
Οἱ νεοτῆροι τῶν χελιδόνων. Contra Judzos, Gentiles & hzreticos. Vertit incertus. Dub.	VII. 284.	VI. 217.
Οἱ ἰέδας, ἀγαπητοὶ, υἱός, quod ſtatem non ſuperbire, & lapſum non deſperare oporteat. Pars homiliz 27. in Mathezum.	V. 351.	deest.
Οἱ πλέυς τῶν ἀνθρώπων. 2. in 2. ad Theſſal.	IV. 224.	*VI. 366.
Οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα. De pœnitentia & oratione, 1. Vertit incertus.	VI. 798.	I. 586.

F i f f

Οἱ

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
VII. 763.	VI. 596.	Ὅτι πολλοὶ τῶν ἀειζώνων. De prosperitate & adversitate. Vertit Balth. Etzelius.
V. 498.	I. 496.	Ὅτι πολυμίλιες ἢ Φιλότιμοι, in S. Ignatium Martyrem Antiochenum.
VII. 233.	VI. 476.	Ὅτι πόρνοι τὰς λαμπάδας. In publicanum & Pharisæum. Vertit Fronto Duczus.
IV. 198. & VI. 858.	*VI. 323.	Ὅτι προφήται μὲν τὸ ἀξιώσιμον. Homilia eis τὰς κοιμηθείσας, eadem cum homilia VIII. in 1. ad Thessalon.
VII. 486.	VI. 438.	Ὅτι σοφοὶ ἢ ἐπιστήμοι. In illud: attendite ne eleemosynam faciatis coram hominibus. Vertit Fronto Duczus.
V. 368.	V. 296.	Ὅτι σφόδρα ἴσως τῶν ἱερῶν. In 2. Cor. IV. 13. Habentes eundem spiritum fidei. Vertit Sigismundus Gelenius.
IV. 583.	*VI. 933.	Ὅτι τὰ Φάρμακα πρὸς τὸ πικρὸν 30. in Epist. ad Hebrzos.
II. 555.	*II. 1.	Ὅτι τῶν ἀγώνων τῶν ἔξωθεν Σουλῆ. Proccium in Johannem.
IV. 537. VII. 403.	*VI. 878. deest.	Ὅτι τῶν ἰσραὴλ ἀριστοί. 21. in Epist. ad Hebrzos. Ὅτι τῶν καλῶν ἐργῶν. In Zacharum & Publicanum. Incertum an Chrysofostomi, hęc ei tribuitur etiā apud Lambec. IV. p. 92. 93. 107. VIII. p. 230.
IV. 1.	*VI. 1.	Ὅτι φιλιππησιοὶ ἀπὸ πόλεως εἰσι. Argumentum in Epistolam ad Philipenses Græce primus edidit vertitque Erasmus.
VI. 402.	I. 314.	Ὅτι φιλόσοφοι τῶν γενομένων. 3. de incomprehensibili DEI natura.
I. 51. deest.	II. 71. V. 885.	Ὅτι φιλόσοφοι τῶν γηπέδων ἐπαδὸν ἰδοῦσα. 9. in Genesin.
VI. 866.	I. 718.	Ὅτι καπολογῶν τὴν παύσασα. 2. de providentia & fato. Vertit Jo. Chæcus, Cantabrigiensis. Dub.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ὁκνῶ κ' ἀναδύσασθαι σήμερον. 41. in Genesin.	I. 329.	II. 459.
Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς χριστὸς μίλλον πρὸς τὰ πά- θη. De S. Babyla & adversus Julia- num & Gentiles. Vertit Germanus Bri- xius, Altisfiodorensis, Canonicus Paris.	V. 442.	I. 645.
Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς χριστὸς πρὸς τὰ μεγάλα πρεβήσαν. 6. in Epist. ad Philipenses.	IV. 31.	* VI. 50.
Ὅλα τὰ πάθη ἐλευνά. In filium Viduz, Non videtur esse Chrysofomi.	VII. 439.	deest.
Ὅλίγα ἀνάγκη σήμερον. In proditionem Judæ. Vertit incertus. Ediderat Augustz Vin- del. Hæschelius, A. 1587. Confer supra, ἐβυλόμαν ἀγαπητοί.	V. 547.	V. 406.
Ὅλίγα ἰδὲ τὰ κήρυγμα. In EC. XLV. 7. Vertit Fronto Duczus.	V. 160.	III. 776.
Ὅλίγοι ἡμῶν σήμερον οἱ ἐργασίμοι. In Pe- trum Apostolum & Eliam Prophetam. Vertit incertus, Dub.	VIII. 18.	I. 756.
Ὅλίγοι ἡμῶν σήμερον. Ecloga ex variis Chry- sofomi Homiliis, de non contemnen- da Ecclesia DEI & sanctis Mysteriis. Vertit Cromerus Basil, 1552.	VII. 890.	VI. 623.
Ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος. De pœnitentia & conti- nentia & virginitate. In quibusdam Codd. Joanni Nestevtz adscribitur.	VII. 641.	I. 807.
Ὁ μακάριος βαβύλας. In SS. Martyres Ju- ventinum & Maximinum. Vertit in- certus.	V. 533.	I. 483.
Ὁ μακάριος λέγειν Κωνσάντινος. De Im- perio & potestate. Vertit Balchalar Etzelius.	VII. 713.	VI. 702.
Ὁ μακάριος Παῦλος ὁ τήμερον ἡμῶν σωμαγα- γών. 4. de laudibus Pauli. Vertit A- nianus.	VIII. 42.	V. 528.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
VIII. 40.	V. 523.	Ὁ μακάριος Πάυλος ἁγίου ἀνδρονίκου. 3. de laudibus Pauli. Vertit Anianus.
III. 661.	*V. 698.	Ὁ μακάριος ἁγίου Θεοδοσίου Παύλου. 22. in 2. ad Corinth.
VI. 690.	I. 283.	Ὁ μὲν Ἰσαάκ ἐπιθυμίας. De diabolo tentatore. Vertit Fronto Duczus.
IV. 441.	*VI. 715.	Ὁ μὲν Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς χριστός Ἰηου παρυσίου. 3. in Epist. ad Hebr.
II. 180.	*I. 317.	Ὁ μὲν λεπτός καθάρατι ἀπὸ τοῦ ὄρους. 27. in Mattheum.
II. 194.	*I. 340.	Ὁ μὲν ἄνδρες ἀπαλάττων. 29. in Mattheum.
III. 862.	*II. 467.	Ὁ μὲν Περσῆτης ἔλεγε Ἰουδαίους. 73. in Johannem.
VII. 600.	deest.	Ὁ μὲν ἔκ κοσμου Γεχιτικός. 3. Severiani Gabatorum Episcopi in κοσμοποιῶν.
I. 911.	III. 883.	Ὁ μὲν Γερακοςος καὶ Γεῖτος ψαλμός. In Psal. 51. Vertit Jac. Billius. Eusebii magnam partem.
V. 851.	deest.	Ὅπως ἐπιφάνη. In nativitate Christi, & quod unicuique climati Angeli præsunt. Dubium an Chrysostomi.
VII. 387.	deest.	Ὅπως καὶ τὸν θεῖον ἀπόστολον. In eum qui in latrones incidit. Dubium an Chrysostomi.
IV. 431.	*VI. 699.	Ὅπως ἐπεκλήθησαν. I. in Epist. ad Hebrzos.
III. 253.	*V. 18.	Ὅπως αἰεὶ ἔλεγον. Hom. 3. in 1. ad Corinth.
IV. 596.	*VI. 973.	Ὅπως ἀλλοτρίως φησι, γὰρ τὸ βλαπτόμενον. 33. in Epist. ad Hebrzos.
III. 579.	*V. 560.	Ὅπως ἐμμελῶς ἀπὸ τῶν ἐτέρων ἀνθυποφίρεται. 6. in 2. ad Corinth.
IV. 858.	*III. 391.	Ὅπως ἐπίκληται ποιῶν, τὴν καὶ συμβαλλῶν. 45. in Acta.
III. 301.	*V. 97.	Ὅπως ἐφθην εἰπὼν, καὶ πρὸς τὸ προσήκουστος. 10. in 1. ad Corinth.
III. 79.	*IV. 132.	Ὅπως καὶ ἐμπροσθεν ἐφθην εἰπὼν. Homil. II. in Epist. ad Rom.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἐπερ ὁ χριστὸς πρὸς τὴν μαθητῶν. II. in Epist. ad Coloss.	IV. 146.	*VI. 239.
Ἐπερ πρὸν ἔλεγον, ὅτι ἀρετῆς ἀπύσεως. 45. in Matthæum.	II. 287.	*I. 496.
Ἐπερ χθὲς ἐδεδοίκην. In S. Lucianum Martyrem. Vertit Fronto Duczus.	V. 529.	I. 528.
Ὁ ποιήσας καὶ διδάξας Φησὶν. 79. in Johannem.	II. 889.	*II. 509.
Ὁ πολλάκις εἶπον, ἴδοτε καὶ νῦν ἐρῶ, ὅτι ὁ χριστός. 68. in Johannem. Sub Basilii Seleucienfis nomine etiam prodiit cum versione Claudii Dansqveji Homilia 42. Sed utiq̃ Chrysofomi esse videtur non Basilii.	II. 825.	*II. 409.
Ὁ πολλάκις εἶπον, ἴδοτε καὶ νῦν ἐρῶ καὶ ἐπαύσομαι λέγων. 26. Johannem.	II. 261.	*II. 165.
Ὁ πολλάκις εἶπον, ἴδοτε καὶ νῦν λέγω. In Psalmum.	I. 793.	III. 382.
Ὅπου ἐν χειμῶν κρυεῖ. In Natalem JESU Christi. Dubium an Chrysofomi.	VII. 400.	deest.
Ὅπου τὸ ἴαρ ἐπέλη. In eundem Natalem JESU. MStam habuit Savilius, sed aperte spuriam noluit edere. Joanni Episcopo Eubœensi tribuitur in. MS. Codice quem inspexit Allatius.	deest.	deest.
Ὅπου δ' ἂν ὁ διασότης. In mediam Pentecostem. Dubium an Chrysofomi.	VII. 372.	deest.
Ὁ προφήτης Δαβὶδ πολλὴν ἐν πέρας γεγωνῶς πραγμάτων. (secunda γὰρ Psalms 118.) Dubium an Chrysofomi.	I. 995.	deest.
Ὅρα αὐτὸν ἐνθεῖν ἀεχόλομον. In Psal. 127.	I. 803.	III. 395.
Ὅρα αὐτὸν καὶ ἐπεγγέμενος ὠραπλευσαί. 44. in Acta.	IV. 853.	*III. 383.
Ὅρα αὐτὸν μίξας ἔχοντα παρασμός. 38. in Acta.	IV. 819.	*III. 331.

Sapil.	Ducei.	
IV. 869.	* III. 407.	"Ορα αὐτὸν ὅταν πρὸς τὴν ἕξω ἀλαλέγῃαι. 47. in Afta.
II. 257.	* I. 447.	"Ορα ἀλλὰ πόσων αὐτὸς ἐνάγει. 39. in Matthezum.
IV. 896.	* III. 449.	"Ορα οἶον συλλέγειν ἀκρασίηρον. 52. in Afta.
III. 678.	* V. 726.	"Ορα πάλιν αὐτὸν ἀναδυομένον. 25. in 2. ad Corinth.
IV. 800.	* III. 301.	"Ορα πάλιν αὐτῷ τὸ λακωνόν. 34. in Afta.
IV. 806.	* III. 311.	"Ορα πάλιν Ἰουδαϊζόντα τὸν Πάυλον. 35. in Afta.
III. 639.	* V. 661.	"Ορα πάλιν μετ' ἐγκωμίων. 17. in 2. ad Corinth.
III. 635.	* V. 654.	"Ορα πάλιν πῶς ἐπαίρει. 16. in 2. ad Corinth.
IV. 785.	* III. 278.	"Ορα πάντα μετ' ἀφοροῦσθαι. 31. in Afta.
II. 313.	* I. 538.	"Ορα παλαχὺ αὐτὸν ἀναχωρῶντα. 50. in Matthezum.
IV. 836.	* III. 357.	"Ορα παλαχὺ αὐτὸν εἰσωθῆντα. 41. in Afta.
IV. 791.	* III. 287.	"Ορα παλαχὺ τ' εἰς τὰ ἔθνη. 32. in Afta.
II. 418.	* I. 712.	"Ορα πᾶθεν παρῆλθεν εἰς τὰ ἱεροσόλυμα. 67. in Matthezum.
IV. 890.	* III. 439.	"Ορα πόση γίνεσθαι βάσανος. 51. in Afta.
VI. 699.	* III. 148.	"Ορα πρὸ πόσων ἐτῶν. 16. in Afta.
IV. 874.	* III. 415.	"Ορα πῶς αὐτὸν εἰσωθεῖ. 48. in Afta.
III. 245.	* I. 241.	"Ορα πῶς εὐθὺς ἐκ προομιῶν. 20. in Matthezum.
IV. 693.	* III. 138.	"Ορα πῶς καὶ ἐν τοῖς ἐπ' αὐτῷ ἦν τῆς περιεργίας. 15. in Afta.
IV. 904.	* III. 954.	"Ορα πῶς καὶ πάλιν ὑπὲρ αὐτοῦ ψηφίζομαι. 53. in Afta.
IV. 831.	* III. 349.	"Ορα πῶς ὁ νόμος κατελέγηται. 40. in Afta.
IV. 646.	* III. 65.	"Ορα εἶσον ἐστὶν ἐπιπέματα. 7. in Afta.
II. 126.	* I. 223.	"Ορα εἶσον ὅτι ἐστὶν ὀφθαλμῶν. 18. in Matthezum.
II. 530.	* I. 895.	"Ορα εἶσον ὅτι πρῶτον ἐξετάζεσθαι ὁ μάλιστα. 87. in Matthezum.
I. 791.	III. 380.	"Ορα εἶσον παλαχὺ τ' αἰχμαλωσίας. In 122. Psalmum.
II. 150.	I. 262.	"Ορα εἶσον πῶς καὶ μικρὸν τῶν ὄντων ἀφίτησι. 22. in Matthezum.
I. 866.	III. 490.	"Ορα εἶσον πῶς παλαχὺ ἔτο ποιῆ. In Psalm. 141. Ορα

	<i>Sovil.</i>	<i>Durai.</i>
Ὁρα τὴν Παύλου σύνταξιν. 3. in Epist. ad Rom.	III. 18.	* IV. 30.
Ὁρα τὸ ἀφιλότιμον καὶ ἀκόμπαρον. 15. in Matthæum.	II. 92.	* I. 164.
Ὁρα τὸν βασιῶσαν ἀρροχρηῖτα. 29. in Acta.	IV. 773.	* III. 260.
Ὁρα ψυχὴν ἀπο-εμψύην. In 120. Psalmum.	I. 785.	III. 371.
Ὁρῶν ἐγὼ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρώπων. Comparatio Regis & Monachi. Vertit Polydorus Virgilius & Lud. Blosius.	VII. 230.	deest.
Ὁρῶν τῆ πόμνη τῶν εὐσιθῶν. In Matth. XX. 1. Vertit Fronto Duczus.	V. 708.	VI. 451.
Ὁρῶν ὑμῶν ἀγαπήσῃ, τὴν μὲ προθυμίας. 4. in Genesin.	I. 17.	II. 24.
Ὁρῶν ὑμῶν σήμερον τὴν μὲ προθυμίας. 33. in Genesin.	I. 265.	II. 370.
Ὁρῶν ὑμῶν τὸν πόθον τὸν ἀκόρρον. 13. in Genesin.	I. 77.	II. 110.
Ὁρῶν μὲν ἐμπειρίας τῷ διδασκαλῷ δεῖ. Liber quintus de Sacerdotio.	VI. 40.	IV. 71.
Ὁσοὶ τὴν διωτικῆς ἀναστάσεως. In Martham, Mariam, Lazarum & Eliam Prophetam. Dubium Chrysofostomi an Amphilochii.	VII. 310.	deest.
Ὁσοὶ τὰ εἶ βην μάταια. In Vanitatem Vitæ & mortuos. Lambec. IV. p. 94. VIII. p. 230.	deest.	deest.
Ὁσοὶ εἶ Ἡλία μαθηταί. In Matth. XII. 14. egressi Pharisei consilium ceperunt. Dubium Chrysofostomi an Amphilochii.	VII. 326.	deest.
Ὁ σοφὸς ἔτι καὶ γενναῖος διδασκαλός. Laudatio in Diodorum Tarsensem Episcopum, qui prior concionatus Chrysofostomum: n. adhuc presbyterum laudaverat. Meminit Facundus Hermianensis lib 4. Græce & Latine edidit Emericus Bigotius ad alcem Palladii de vita Chrysofostomi, Paris. 1680. 4. p. 229.	deest.	deest.
Ὁταν αἰεσίης θυμὸν καὶ ὄργην. In Psalmum sextum.	I. 547.	III. 46.

Ὁταν

Savil.	Ducal.	
VII. 869.	VI. 613.	Ὅταν ἀμαξία συμβεβλημένη. De humilitate animi. Vertit Balth. Etzelius.
deest.	deest.	Ὅταν ἀρξωμαι. De consummatione seculi. Savilius ut aperte spuriam edere noluit. MS Lambec. IV. p. 94 VIII. p. 230.
VII. 709.	VI. 657.	Ὅταν ἀρρώστια περὶ σπ. De adversa valetudine & Medicis. Vertit Balth. Etzelius.
VIII. 102.	V. 588.	Ὅταν εἰς τὴν ἐλγότηα ἀπίδα. In 1. Cor. I. 1. Paulus vocatus Apostolus. Vertit Fronto Duczus.
VI. 472.	I. 38.	Ὅταν εἰς τὸν θρόνον ἀπίδα. Homilia 3. ad Antiochenos.
II. 896.	*II. 520.	Ὅταν ἐνάρετοι γινώμενοι διωκόμεθα. 81. in Johannem.
III. 814.	*V. 495.	Ὅταν ἐπὶ τι μῦζον ὄρακαλῃ. 10. in Epist. ad Ephesios.
VII. 852.	VI. 639.	Ὅταν ἴδης πλεῖντα. De divitiis & paupertate. Vertit Balth. Etzelius.
VIII. III.	V. 602.	Ὅταν μὲν εἰς τὴν πτωχείαν ἢ ἀπορίας. De utilitate lectionis Scripturarum sacrarum. Vertit Fronto Duczus.
VIII. 57.	V. 552.	Ὅταν οἱ τὰ σημεῖα βασιλεύσει. 7. in laudem S. Pauli Apostoli. Vertit Anianus.
II. 748.	*II. 295.	Ὅταν πνευματικῶν ἀλλοτριώμεθα. 46. in Johannem.
IV. 279.	*VI. 452.	Ὅταν πρὸς τὸν χριστόν. Φησὶ ὁ χριστός. 8. in 1. ad Timoth.
IV. 185.	*VI. 302.	Ὅταν πρὸς τὰ κατεπίγοντα εἶ. 5. in 1. ad Thessalon.
IV. 610.	*III. 17.	Ὅταν τι μῦζον ἐρωτῶν. 2. in Acta.
VII. 554.	VI. 325.	Ὅταν τὸ εὐδαπάντων ἢ ζῶν. In Decem virgines. Vertit Fronto Duczus.
VIII. 10.	II. 839.	Ὅταν χρονία ἦε καὶ σκληρὰ φλογισθή. De Davide & Saule. Vertit Erasmus.
III. 333.	*V. 150.	Ὅτε μὲν πρὸς τὸν διασπῶν. 15. in 1. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ὅτι τὴν Σάρρα ἀπὸ τῆ ἀβραάμ ἠγάσθη ἐ Φε- ραά. Postreditum à priori exilio. Hanc homiliam servavit Georgius Alex. in Chrysofomi vita. Vertit Godfridus Tilmannus.	VIII. 262.	IV. 848.
Ὅτι τὴν ἐν τῇ ἀποκαταστάσει τοῦ. 1. adversas vitu- peratores vita Monastica. Vertit Am- brofius Camaldulensis.	VI. 161.	IV. 355.
Ὅτι τὸν παναρεμόνιον. In illud, fufficit tibi Gra- tia mea. Prodiit Græce Rom. 1581. Ver- tit Jo. Jacobus Beurerus.	V. 799.	VI. 284.
Ὅ τὸ δὴμασύνης ἑλ. In Nativitatem CHRISTI. Dubium an Chrysofomi.	VII. 367.	deest.
Ὅ τὸ ἐλεημοσύνης λόγ. De elemofyna. Vertit Balthasar Ertzelius.	VII. 751.	VI. 729.
Ὅτι μὴ ἐν ἐστὶ καὶ ἐπὶ καλῶ. Liber 2. de sacerdotio.	VI. 7.	IV. 13.
Ὅτι μὴ παλιός ἀγαθός. 2. de precatione. Vertit Erasmus & Pomponius Brunellus. Dub.	VI. 758.	I. 749.
Ὅτι μὴ παρελείθη ὑμῶν τῇ παρελθούσῃ συ- νήθει. Laus Maximæ, & quales ducen- dz uxores. Vertit Sigismundus Ge- lenius.	VIII. 80.	V. 355.
Ὅτι μὴ χαλεπήν ἔλαβες τὴν πλεονέκτην. Ad vi- duam juniorem. Vertit Flaminius No- bilius 1575.	VI. 296.	IV. 456.
Ὅ τοῖς ἄλλοις παραπέ. λόγ. Hom. 2. in I. ad Corinth.	III. 249.	*V. 11.
Ὅ τὸ ἐν λέγ. In zneum serpentem con- tra Judæos. Severiani Gabslenfis.	VII. 448.	deest.
Ὅυδὲν ἀμωνὸν, ἕδὲν φιλοσεργότερον. 5. in Epist. ad Philipp.	IV. 27.	*VI. 43.
Ὅυδὲν ἀπειράκασιν. In illud Matth. XXVI. 39. Pater si fieri potest, Dubium an Chry- sofomi.	VII. 387.	deest.

Gggg

Oude

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
II. 761.	*II. 314.	Οὐδὲν ἀπλῶς ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς. 49. in Johannem.
V. 59.	II. 797.	Οὐδὲν ἀπὸ Ἰωὴν ἐν ἑξῆς. 2. de Anna, Samuelis matre. Vertit Erasmus.
II. 738.	*II. 280.	Οὐδὲν γαστριμαργίας χάρις. 44. in Johannem.
VL 876.	I. 733.	Οὐδὲν ἐπιπέδου δόγμα. V. de fato & providentia. Vertit Jo. Chocus. Dub.
III. 774.	*V 880.	Οὐδὲν ἢ Ἰωὴν τῶν ἀποστόλων. Hom. 3. in Epist. ad Ephes.
IV. 681.	*III. 219.	Οὐδὲν ἰταμιότερον κακίας. 13. in Acta.
II. 587.	*II. 56.	Οὐδὲν κωλύει ἐπὶ τῆς ἀρετῆς. 7. in Johannem.
IV. 69.	*VL 113.	Οὐδὲν ἄνω πνεύματος καθόλου. 12. in Epist. ad Philipp.
IV. 255.	*VL 412.	Οὐδὲν ἄνω λαμπρότης τοῦ ἰσχυροῦ γένους. 2. in 1. ad Timoth.
VII. 884.	VI. 680.	Οὐδὲν ἄνω μαρτυρία ἐπὶ ἀνομιῶν. De invidia. Vertit Baltasar Etzelius.
IV. 421.	*VL 687.	Οὐδὲν ἄνω πρῶτον παρανομή. 3. in Epist. ad Philemonem.
IV. 73.	*VI. 120.	Οὐδὲν ἄνω ἀνάγκη ἐπὶ ἀλλοτρίων. 13. in Epist. ad Philipp.
IV. 103.	*VL 332.	Οὐδὲν ἄνω, οἷοι ἄνω, ἐπὶ ἀρετῆς. 9. in 1. ad Thessalon.
II. 759.	*II. 325.	Οὐδὲν ἢ ἀληθείας ἐπιπέδου, ἀλλὲν ἀπὸ ἀλλοτρίων. 55. in Johannem.
II. 668.	*II. 177.	Οὐδὲν ἢ ἀληθείας φανερότητα. 28. in Johannem.
deest.	deest.	Οὐδὲν ἢ ἀληθείας φανερότητα. Spatia & idem à Savilio omissa. Inscrībuntur ἐπὶ ἐργῶν ἐκ κωλύσεως, ἐπὶ ἐπὶ μαρτυρίας ἐκ ἐλαφροσύνης.
IV. 22.	*VI. 34.	Οὐδὲν ἢ Πάυλου ἐν ἑξῆς μαρτυρίας. 4. in Epist. ad Philippenses.
III. 274.	*V. 52.	Οὐδὲν ἢ ἐν ἑξῆς ἀνομιῶν. 6. in 1. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducsi.</i>
Οὐδὲν τοῖς δουλοπαισῶν. In Zachariam & Elifabeth. Vertit Fronto Duczus. Dub.	VII. 340.	VI. 429.
Οὐδὲν τὴν ἐπιτοχικὴν. Quod aliorum salutem promovere, & in nos peccantibus remittere debeamus. Ecloga ex Chrysotho in Nicocædia.	VII. 900.	deest.
Οὐδὲν φθόνου καὶ βαρκαρίας χήρων. 34. in Johannem.	II. 695.	*II. 216.
Οὐδὲν φθόνου χήρων καὶ βαρκαρίας ἕως θανάτου. 47. in Johannem.	II. 754.	*II. 303.
Οὐδὲν χήρων ἢ ἕως τῆς. 2. in 2. ad Corinth.	IV. 334.	*VI. 543.
Οὐδὲν, ὡς ἔσονται, ὡφθαλμοῦ. In eos qui ad synaxin non venerunt, & ad Rom. XII. 20. Si esurierit inimicus. Vertit Fronto Duczus.	V. 304.	V. 199.
Ὁὐ λίσσεται γραμματικὴν τὴν τρεῖς. 3. in 2. ad Timoth.	IV. 339.	*VI. 552.
Ὁὐ δὲ ἐπέμ, φησὶν, ἐπιπέμ, 6. in Epist. ad Ephesios.	III. 789.	*V. 904.
Ὁὐκ ἀδρεῖν ἀναβαίνει πρὸς Ἱεροσόλυμα. 66. in Matthæum.	II. 481.	*L. 701.
Ὁὐκ ἀν τις ἀμαρτία λειψάνη. 1. de laudibus S. Pauli Apostoli. Vertit Anianus.	VIII. 33.	V. 512.
Ὁὐκ ἄρα ἀπὸ τῶν γραφῶν ἔτι. 57. in Matth.	III. 363.	*I. 622.
Ὁὐκ ἀρκὰ καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. 16. in Epist. ad Ephes.	III. 843.	*V. 1003.
Ὁὐκ ἐνθὺμας δὲ τῆς ἀδουσαίης. 17. in 1. ad Timoth.	IV. 320.	*VI. 521.
Ὁὐκ ἔστι καλακία τὸ ῥῆμα. 6. in Acta.	VI. 640.	*III. 57.
Ὁὐκ ἐνθὺμας ἐν προκειμένῳ. 2. in Epist. ad Philemonem.	IV. 416.	*VI. 678.
Ὁὐκ οἶδα ποίως χρῆσθαι λόγοις. De Anna, Samuelis matre. Vertit Sigismundus Gelenius. Basil. 1545.	V. 72.	II. 818.

<i>Seril.</i>	<i>Ducal.</i>	
III. 296.	*V. 88.	'Ου μικρὸν ἡμῶν ἔτε τὸ προσηύθησεν. 9. in I. ad Corinth.
I. 608.	III. 140.	'Ου μικρὸν καὶ ἔτε ἀγαθόν. In Psalmum duodecimum.
IV. 754.	*III. 231.	'Ου μικρὸν ὁ διαγμός. 25. in Acta.
V. 872.	VI. 207.	'Ου μόνον Φορεὶ σάρα. In festum Occursus Domini. Vertit Fronto Duczus.
III. 828.	*V. 970.	'Ου πρὸς Ἐφεσίους ταῦτα ἀρτήσῃ μόνον. 13. in Epist. ad Ephes.
I. 895.	III. 531.	'Ου πρὸς τὴν πόλιν. In Psal. 147.
V. 473.	I. 555.	'Οὐκ ἄριστοι ἡμέρας. In SS. Martyres Bernicen & Prosdocen virginica. Vertit Fronto Duczus.
IV. 664.	*III. 94.	'Οὐκ ἴσως προτέρων ἀναπτύσσουσης. 10. in Acta.
V. 976.	VI. 192.	'Οὐρανὸς ἡμῶν γέγονε σήμερον ἡ γῆ. In Pentecostem. Vertit incertus.
V. 992.	VI. 263.	'Οὐρανὸς καὶ γῆς ἀμίλλαν. In Principes Apostolorum Petrum & Paulum. Vertit Gerh. Vosius. Rom. 1580.
IV. 635.	*III. 48.	'Οὐς ξένος εἶπεν ἀνωτέρω. Hom. 5. in Acta.
V. 242.	V. 54.	'Ου γὰρ τυχόντα ἡμᾶς ἄνησεν. 3. de Lazaro. Vertit Erasmus.
I. 172.	II. 240.	'Ουτὰ ἰσχυρόντα ἡμᾶς ἀφίλασε χθόνι. 24. in Genesin.
IV. 240.	*VI. 392.	'Οὐτε γὰρ πάντας εὐχαῖς. 5. in 2. ad Theffalon.
IV. 864.	*III. 400.	'Οὐ γὰρ ἀδελφὸς ἦν ἔξ ἑκείνου. 46. in Acta.
IV. 687.	*III. 128.	'Οὐτὸς ὁ Γαμαλιὴλ Παύλου ἀδελφὸς καλεῖται. 14. in Acta.
IV. 736.	*III. 205.	'Οὐτὸς ἐν ἔσω ἰσραὴλ. 22. in Acta.
I. 801.	III. 394.	'Οὐ γὰρ ὁ ψαλμὸς εἰς τὴν κατὰ βασιλεῖα (κατὰ βασιλ.) In 126. Psalmum.
VI. 889.	deest.	'Ου ἔτε μόνον εἰς τὸ ζῆλῆμα. De jejunio ἀπαιθῆμα tertium.
V. 263.	*VI. 426.	'Οὐτὼ μεγάλα εἶσθε αἱ ἀνεργασίαι. 4. in I. ad Timoth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Ἰουχ ἐαυτῷ μόνον ἀρεσκῖν. De jejuniō secundum ἀπάνθισμα.	VI. 886.	deest.
Ἰουχ ἰσα ἀπλῆς μαθήσει. In Psalmum quartum.	I. 522.	III. 8.
Ἰοφθαλμός μὴ ἰσῶν. In ficum arefactam. Dubium an Chrysostomi.	VII. 252.	deest.
Ἰοφιλόφρονος ἰσῶν. Quod gratiam scientiz habens debet impertire indigentibus. Dubium an Chrysostomi.	VII. 421.	deest.
Ἰουχ παρὼν τοῖς μαθηταῖς ὁ χριστὸς σωματικῶς. 42. in Johannem.	II. 733.	*II. 273.
Ἰουχ Φιλοτιμίας ἔνεκεν. Hom. II. in Acta.	IV. 671.	*III. 104.
Ἰουχ ὅτι οἰκοδομῶσιν, εἰδὲ ὅτι ἐγκαλιῶσιν. 75. in Matthæum.	II. 461.	*I. 785.
Ἰουχ ὡς ἀπιστέμενον. 2. in Epist. ad Philippenfes.	IV. 10.	*VI. 15.
Ἰουχ ὡς ἔτυχεν τῆν πόλιν ἡμῶν. Homilia 14. ad Antiochenos.	VI. 552.	I. 156.
Ἰοφθαλμός ἰσῶν ἢ δένδρον. In Parabolam de ficu. Vertit Fronto Duczus.	deest.	VI. 463.
Παλαίστρα μὴ σώμασιν. In S. Romanum, Martyrem. Vertit Fronto Duczus.	V. 840.	I. 544.
Πάλιν ἀναγκάζομαι, ἀγαπήσοι. Quod multas dedit DEUS vias, ut à peccatis si velimus abstinemus. Ecloga ex Chrysostomianis collecta.	VII. 896.	deest.
Πάλιν ἀνθρωπίνως ἀλλελέγει. 49. in Acta.	IV. 879.	*III. 422.
Πάλιν ἀναστῆ τὴν συγγῶμην αὐτῶν. 18. in Epist. ad Rom.	III. 153.	*IV. 257.
Πάλιν αὐτὸς τῆ δικαίᾳ προκαταλαμβάνει. 6. in Epist. ad Coloss.	IV. 118.	*VI. 195.
Πάλιν, εἰ βέλτερος, καὶ σήμερον τὸ ἀκολουθίας. 14. in Genesin.	I. 83.	II. 117.
Πάλιν ἐν σαββάτω θεραπεύει. 41. in Matthæum.	II. 266.	*I. 461.
Πάλιν ἐκ τὸ ἀκολουθίας τῶν πρώην ἐρημῶν. 51. in Genesin.	I. 401.	II. 559.

<i>Seril.</i>	<i>Ducat.</i>	
V. 631.	V. 438.	Πάλιν ἑορτή, ἢ πάλιν πατήριος. In sacram Pentecostem. Vertit Fronto Duczus.
III. 644.	*V. 669.	Πάλιν ἐπὶ τῶν Τίτου. 12. in 2 ad Corinth.
I. 822.	III. 424.	Πάλιν ἐπὶ τῆς θυσίας Ἰακώβου. In Psalm. 134.
I. 469.	II. 055.	Πάλιν ἐπὶ τῆς σφραγίδος τῆς ἐκείνης. 61. in Genesin.
II. 376.	*I. 478.	Πάλιν ἐπὶ τῆς αἰχμῆς καὶ αἰσῶν. 41. in Mattheum.
VI. 932.	deest.	Πάλιν ἡμῶν ἢ πάλιν ἡμεῶν. De jejunio 2. Incertum an Chrysostomi.
I. 925.	III. 906.	Πάλιν ἡμῶν, ἀγαπήσει, ἢ ἀγαπήσει ἡμῶν. In Psalm. 130. Vertit Jac. Sillius.
V. 680.	deest.	Πάλιν ἡμῶν ἢ ἡμῶν καὶ δαβὶδ. In Psalm. XCII. 1. Dominus signat, exultet terra. Incertum Chrysostomi an Severiani.
VI. 811.	deest.	Πάλιν ἡμῶν ἢ ἡμῶν καὶ κρυψ. 1. de Eleemosyna.
VII. 545.	VI. 235.	Πάλιν ἡμεῶν καὶ ἀνδρείου. In Johannis Baptistæ decollationem. Vertit incertus.
VI. 425.	I. 358.	Πάλιν ἡμεῶν καὶ πάλιν ἡμεῶν. De consubstantiali. Vertit Fronto Duczus. Citatur à Theodorito dialogo 2. & 3. & in Actis concilii CPol. A. C. 680.
V. 488.	I. 506.	Πάλιν μαρτύρων μνήμη, ἢ πάλιν πατήριος. In Martyrem Romanum.
V. 984.	VI. 224.	Πάλιν μαρτύρων μνήμη, πάλιν ἡμεῶν καὶ ἡμεῶν. In memoriam Martyrum. Vertit Jo. Jacobus Beurerus. Dub.
VI. 938.	deest.	Πάλιν ἡμεῶν καὶ ἡμεῶν. De jejunio 6. Incertum an Chrysostomi.
VII. 344.	deest.	Πάλιν ἡμεῶν καὶ ἡμεῶν. In S. Johannem Theologum. Non videtur Chrysostomi.
VI. 312.	I. 399.	Πάλιν οἱ δὲ ἡμεῶν, καὶ πάντων ἡμεῶν. 2. adversus Judæos.
VII. 418.	deest.	Πάλιν οἱ κόλπω χριστοῦ. De drachma & homine

	<i>Seri.</i>	<i>Ducal.</i>
mine duos habente filios, in Luc. XV. 8. 12. Dubium an Chrysoſtomi.		
Πάλιν παρακλῆσις καὶ εὐχή. 32. in Epist. ad Rom.	III. 238.	*IV. 398.
Πάλιν περὶ τῆς χρεῖας καθήκοντος. 28. in Epist. ad Rom.	III. 217.	*IV. 362.
Πάλιν τὰ σημεῖα ἀναγνωσθέντα. 38. in Genesis.	I. 366.	II. 428.
Πάλιν τὰς ἰδίαις μικραῖς ᾠδοῖς ῥέχουσι. 3. in Acta.	IV. 815.	*III. 324.
Πάλιν τὰ φαρμακώτερα τῆς θρησκείας. 34. in Matth.	II. 238.	*I. 414.
Πάλιν τὴν αἰτίαν τῆς θρησκείας ὁ εὐαγγελιστὴς. 72. in Mattheum.	II. 447.	*I. 762.
Πάλιν τῆς περὶ τὴν ἀγίαν Πνεύματος. Contra Hæreticos & de sancta Deipara. Dubium an Chrysoſtomi.	V. 889.	deest.
Πάλιν τὴν προθυμίαν αὐτῶν διεγείρει. 10. in 2. ad Corinth.	III. 602.	*V. 599.
Πάλιν τὸν Θεὸν μαρτυρεῖται. 18. in 1. ad Timoth.	IV. 325.	*VI. 529.
Πάλιν τὴν περὶ ἀγάπης καὶ λόγον. 14. in 2. ad Corinth.	III. 625.	*V. 637.
Πάλιν τὴν αὐτῶν ὑποδείγματι πέχουσι. 21. in Epist. ad Rom.	III. 178.	*IV. 297.
Πάλιν ὑμᾶς ἐπὶ τῆς συνήθου τρέφουσιν. 49. in Genesis.	I. 394.	II. 550.
Πάλιν ὑψάταισαντες. In exaltationem Crucis Est Pantaleonis Presbyteri CPol.	VII. 661.	deest.
Πάλιν χαρᾶς εὐαγγέλιον. In annunciationem Mariz. Vertit Fronto Duczus. Prodiit Græce Augustz Vindel 1587. Dub.	VII. 537.	VI. 298.
Πάλιν χρεῖα τῆς ἀναγκαῖα καὶ κατεπείγουσα. In eos qui Pascha jejunant. Vertit Fronto Duczus.	VI. 377.	V. 628.
Πάλιν χρεῖα μεταχρεῖσασθαι. De fugienda simulatione. Vertit Fronto Duczus.	VII. 297.	VI. 443.
Πανάγκαι αἱ ᾠδαίσεις. Religiosum facetiis uti non debere. Vertit Fronto Duczus. Dub.	VI. 963.	VI. 469.

Savit.	Ducal.	
III. 23.	*IV. 38.	πάντα μὲν ἐν ἀποστολῇ τῷ Ρωμ. 4. in Epist. ad Rom.
II. 843.	*II. 438.	πάντα μὲν Φίλων ὁμοίως. 68. in Johannem.
II. 874.	*II. 485.	πάντα ἡ ἀγαθὰ ἴσως ἔχον. 76. in Johannem.
II. 545.	*I. 917.	πανταχῶς ἡ ἐπιτομή τῆς ἀποστολῆς (ἐπιτομή ἀποστολῆς) 90. in Matthaeum.
IV. 435.	*VI. 706.	πανταχῶς μὲν ἐπιτομή. 2. in Epist. ad Hebræos.
V. 963.	VI. 89.	πανταχῶς μὲν ἐν τῇ ἀποστολῇ. In Johannem quarta homilia. Vertit Lactius Tiberius.
II. 687.	*II. 204.	πανταχῶς ὡς ἡμεῖς δὲ. 31. in Johannem.
III. 769.	*V. 872.	πανταχῶς τὴν ἀποστολὴν ἡ ἐπιτομή Φιλανδρουσιαν. Hom. 2. in Epist. ad Ephes.
V. 537.	I. 521.	πανταχῶς ἡ ἐπιτομή ἰσως ἀγέλης. In S. Meletium Archiep. Antiochenum.
IV. 651.	*III. 74.	πανταχῶς φαίνεται ἐν τῷ. 8. in Acta.
V. 871.	deest.	πάντες μὲν οἱ ἴσως μαρτυροῦν. In S. Stephanum. Dubium an Chrysostrami.
V. 523.	I. 272.	πάντες ἡμεῖς ἐν ἐπιτομῇ σήμερον. De baptismo Christi. Vertit Fronto Ducrus.
I. 772.	III. 352.	παντὶ ὡς ἄλλοι, ἐν τῇ ἐπιτομῇ. In II 4.
II. 634.	*II. 114.	παντὶ ἡμεῖς μεριμνῶντι. 19. in Johannem.
VI. 769.	I. 594.	παντοῦ μὲν ὁ Θεὸς ὡς ἀποστολῆς. De penitentia & contritione. Vertit incertus.
VII. 490.	VI. 331.	παντοῦ μὲν ὁ Θεὸς ὡς Φιλανδρουσιαν. In matricem & Phariseum. Vertit Fronto Ducrus.
IV. 136.	*VI. 223.	ᾠδαίσεις ἐν χαρίσιν ἀποστολῇ. In Epist. ad Colos.
VII. 917.	deest.	ᾠδαίσεις ὑμῶν, ἀδελφοί, μὲν ἀποστολῇ. De compunctione, patientia & desideriorum bonorum, & secundo Christi adventu. Ecloga ex Chrysostrami collecta.
III. 436.	*V. 322.	ᾠδαίσεις ἀποστολῇ ἐν τῇ χαρίσιν. 30. in ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>
παρῆλθεν ἡ υἱεία τῶν Ἰουδαίων. VI. adversus Judæos.	VI. 354.	I. 465.
πᾶσα γραφή θεόπνευτος. De fide & Lege Naturæ & Spiritu S. Vertit incertus.	VI. 837.	VI. 149.
πᾶσα εὐσεβείας υπόθεσις. Non Chrysofomi sed Severiani Gabalorum Episcopi, homilia I, in Cosmopœiam.	VII. 587.	deest.
πᾶσαι μὲν ἀγίαι αἱ Ἐπιστολαὶ Παύλου. I. in Epist. ad Coloss.	IV. 89.	*VI. 147.
πᾶσαι μὲν ἀγίαι αἱ θεῶν γραφαί. Protheoria in Psalms. Incertum an Chrysofomi.	V. 676.	deest.
πᾶσαι μὲν αἱ μαθητρικαὶ πανηγύρεις. In S. Deiparam. Procli CPolitani.	V. 887.	deest.
πᾶσα μὲν ἀρετὴ καλόν. 60. in Johannem.	II. 810.	*II. 387.
πᾶσα μὲν ἐν Θεῷ διδασκαλία. I. in Lazarum qvattriduanum. Non videtur esse Chrysofomi. Citatur à Damasceno T. I. p. 871.	VII. 524.	deest.
πᾶσα μὲν ἡ ἀπὸ χειρόνων. In exaltationem crucis. Incertum an Chrysofomi.	V. 823.	deest.
πᾶσα μὲν ἡμέρα Φαιδρα. In S. Pentecostem. Incertum an Chrysofomi.	VII. 582.	deest.
πᾶσα πράξις ἀγαθὴ. De perfecta charitate, ecloga ex Chrysofomianis.	VI. 742.	deest.
πᾶσης μὲν θεοπνίσεως γραφὴς. De instituenda secundum DEUM Vita, & in Matth. VII. 14. angusta est porta, & Dominicæ Orationis explicatio. Vertit Achilles Staius, Lusitanus.	V. 183.	V. 137.
πάχα μὲν γήυον ἰορτάζουσιν. In Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 917.	deest.
πάχα μὲν ἰορτάζουσιν Ἰουδαίοι. In Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 925.	deest.
πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ἕρανοῖς. πατέρα λέγεις, ἀνθρώπου. In Orationem Dominicam. Dubium an Chrysofomi.	V. 707.	deest.

Hhhh

πικλη-

<i>Soni.</i>	<i>Ducei.</i>	
V. 906.	VI. 396.	σπελίσην ἡμῶν λουίω. In magna Parasceve. Vertit Fronto Duceus.
V. 917.	V. 251.	ὅτι γάμος στείρω ἡμῶν. In 1. Cor. 7. mulier alligata est legi. Vertit incertus.
VI. 703.	V. 450.	ὅτι δολοφόντων ἡμῶν ἔσονται. De resurrectione mortuorum. Vertit incertus.
III. 887.	*V. 1075.	ὅτι ζωνάρησιν, φασὶ, τὸν οὐρανόν. 24. in Epist. ad Ephes.
III. 489.	*V. 410.	ὅτι αἰσῶν τὸν θάνατον τὸν αἰὸς τῶν γλαυκῶν. 37. in 1. ad Corinth.
II. 918.	*II. 552.	ὅτι παθεῖς πικρὰ τὸ γυναικῶν γάμος. 85. in Johannem.
deest.	V. 824.	ὅτι πικρῶν πικρῶν τῶν ἀσθενῶν. De paralytico per lectum iussu. Vertit Fronto Duceus.
II. 583.	*II. 49.	ὅτι ἔσθ' ὁσὺ λόγος ἀπολογηθῆς. 5. in Johannem.
deest.	deest.	ὅτι τῶν γαλιλαίων ὡς ὁ Παλῆστος τὸ αἶμα. MS. in Bibliothecis Italiae & Osonien- si. Aperte spuris, & ἄλλοις ἀδυνάτοις ὁ- μιλία.
V. 762.	VI. 355.	ὅτι φωνὴ ἔσθ' ὁσὺ λόγος. De concōn- tinitate. Vertit Fronto Duceus.
IV. 546.	*VI. 902.	ὅτι, φασὶ, χριστιανιστῶν. 23. in Epist. ad Hebræos.
IV. 656.	*III. 81.	ὅτι αὐτὴ γὰρ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς. 9. in Acta.
VI. 320.	I. 412.	ὅτι αὐτὸν ἡμῶν ἡμεῖς ὁσὺ λόγος. 3. ad versus Judæos.
II. 62.	*I. 109.	ὅτι αἰσῶν ἡμεῖς ἡμεῖς. 10. in Mattheum.
II. 404.	*I. 690.	ὅτι αἰσῶν ἡμεῖς ἡμεῖς. 65. in Matheum.
II. 203.	*I. 356.	ὅτι αἰσῶν ἡμεῖς ἡμεῖς. 31. in Mattheum.
IV. 760.	*III. 239.	ὅτι αἰσῶν ἡμεῖς ἡμεῖς. 26. in Acta.
II. 430.	*I. 733.	ὅτι αἰσῶν ἡμεῖς ἡμεῖς. 69. in Mattheum.

	<i>Sovil.</i>	<i>Ducsi.</i>
Πολλὰ δύνουσι ἔθει τὴν οἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίας. 5. in Epist. ad Ephesios.	III. 785.	*V. 897.
Πολλὰ ἐνταυθα εἰσι γὰρ ζήμιμα. 3. in Epist. ad Titum.	IV. 391.	*VI. 636.
Πολλὰ καὶ ἀσίφοροι. De caeco & Zachæo. Vertit Fronto Duczus.	V. 731.	VI. 482.
Πολλὰ καὶ θαυμαστά. In S. Stephanum 3. Non videtur Chrysofomi.	VII. 581.	deest.
Πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸς τὸν Ἀβραάμ. 9. in Epist. ad Rom.	III. 65.	*IV. 108.
Πολλὰ καὶ ἀπεδείξαμεν ὅτι σκιά. In Psalmum CVI.	I. 967.	deest.
Πολλὰ καὶ ἐζητήσα πρὸς ἐμαυτὸν. De cæmeterii appellatione, & in sanctam Crucem. Vertit Jac. Gretferus.	V. 563.	V. 431.
Πολλὰ καὶ εἶπον ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη. 15. in Epist. ad Philipp.	IV. 82.	*VI. 134.
Πολλὰ καὶ ὑμῖν εἶπον. In œconomum injustum. Homilia, extrema parte mutila. Incertum an Chrysofomi.	VII. 423.	deest.
Πολλὰ καὶ ὑμῖν πρὸς τὸν διελχθῆμεν. In Psalmum 137.	I. 838.	III. 449.
Πολλὰ καὶ ἐπέειπεν. De Morte. Vertit Balthasar Etzelius.	VII. 775.	VI. 834.
Πολλὰ καὶ εἶσι καὶ ἕτερα τὰ δυνάμενα. 87. in Johannem.	II. 927.	*II. 566.
Πολλὰ καὶ εἶσι τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν χριστιανισμόν. 31. in Epist. ad Hebr.	IV. 587.	*VI. 959.
Πολλὰ καὶ καὶ μεγάλα τὰ πρὸς τὸν Φιλανθρωπίου Θεοῦ. V. Severiani Gabalogum Episcopi in κοσμοποιίαν.	VII. 618.	deest.
Πολλὰ καὶ καὶ πρὸς πολλῶν. Homilia 7. ad Antiochenos.	VI. 510.	I. 93.
Πολλὰ μεταξὺ καθασκευάζει ὁ Παῦλος. 27. in Epist. ad Hebr.	IV. 565.	*VI. 923.

<i>Savil.</i>	<i>Ducsi.</i>	
V. 22.	II. 758.	Πολλὰ παρεκάλεσα χθές. De ligno scientiæ boni & mali. Vertit Fronto Duczus.
III. 173.	*IV. 288.	Πολλὰ πρὸς τὸ ἔθνος Φιλανθρωπίας. 20. in Epist. ad Rom.
IV. 210.	*VI. 343.	Πολλὰς ἀνάγκη τὴν ἀρχόντου. 10. in I. ad Theff.
VI. 501.	I. 80.	Πολλὰς μὲν ἀνηλώσαμεν ἡμέρας. Homilia 6. ad Antiochenos.
I. 90.	II. 128.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν πολλῆς. 15. in Genesin.
VIII. 75.	V. 664.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν προθυμίας ἴσθες πρὸς τὸ εὐχῆς. Non esse desperandum. Vertit Fronto Duczus.
I. 244.	II. 340.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν ἠδοῦν. 31. in Genesin.
VIII. 259. & Latine VII. 941.	IV. 842.	Πολλὰ τὰ κύματα, καὶ χαλεπὸν τὸ κλυδώνιον. Cum de Chrysofostomo expellendo ageretur. Hanc orationem servavit Georgius Alexandrinus in Chrysofostomi vita. Vertit Godfridus Tilmannus.
IV. 194.	*VI. 317.	Πολλὰ τῶν πραγμάτων ἐξ ἀγνοίας, 7. in I. ad Theffalon.
I. 819.	III. 420.	Πολλὰ τῶν πραγμάτων ἐστὶ μὲν καλὰ. In Psalm. 132.
III. 697.	*V. 758.	πολλαχόθεν μὲν καὶ ἄλλοθεν. 29. in 2 ad Corinth.
IV. 282.	*VI. 457.	Πολλὴν ἀπαιτεῖ τὴν αἰδῶ. 9. in I. ad Timoth.
V. 127.	III. 723.	Πολλὴν ἐρῶ τὴν σκεδὴν. Homilia 1. in Es. VI. 1. Vertit Erasmus.
IV. 370.	*VI. 602.	πολλὴν ἐρῶ κλησῶ. 9. in 2. ad Timoth.
IV. 400.	*VI. 652.	πολλὴν ἐρῶ τῶν οἰκετῶν. 5. in Epist. ad Titum.
III. 381.	*V. 230.	πολλὴν ποιεῖται τὴν σκεδὴν. 22. in I. ad Corinth.
III. 321.	*V. 131.	πολλῆς βαρύτητι τὸν λόγον ἐμπλήσας. 13. in I. ad Corinth.
VI. 863.	I. 714.	πολλῆς γέμει ταραχῆς. Homilia 1. de providentia. Vertit Jo. Checus Cantabrigensis.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Πολλῆς ἐνταύθα σωίσεως ἡμῖν χρεία. In 108. Psalmum.	I. 716.	III. 269.
Πολλῆς ἡμῖν, ἀγαπήσοι, δεῖ τὸ μερίμνης. 20. in Johannem.	II. 637.	*II. 129.
Πολλῆς ἡμῖν δεῖ τὸ ἀγρυπνίας. 6. in Mattheum.	II. 35.	*I. 63.
Πολλῆς ἡμῖν δεῖ τὸ ἀπάσης ἐν ἀίπασιν. 38. in Johannem.	II. 702.	*II. 242.
Πολλῆς ἡμῖν θερμοτήτης δεῖ. 33. in Johannem.	II. 691.	*II. 210.
Πολλῆς σήμερον πληρῶμα τὸ ἡδονῆς. 2. in Genesin.	I. 5.	II. 7.
Πολλῆς ὑπομονῆς δεῖται γὰ ἡμέτερα. 53. in Johannem.	II. 776.	*II. 337.
Πολλοὶ ἀπαγοῦσι πῶς. 27. in Acta.	IV. 764.	*III. 248.
Πολλοὶ νομίζουσιν ἀρεκὴν ἑαυτοῖς. 14. in I. ad Timoth.	IV. 304.	*VI. 495.
Πολλοὶς τετι γὸ βιβλίον. Hom. I. in Acta.	IV. 607.	*III. 1.
Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ὅταν ἴδωσι. 61. in Johannem. Sub Basilii Seleucienſis nomine etiam prodiit cum versione Claudii Dansqveji. Homilia 40.	II. 815.	*II. 395.
Πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν ἔχρον. 5. in 2. ad Timoth.	IV. 349.	*VI. 568.
Πολλοὶ τῶν πόνων προσεχόντων. Pars Homiliz à Martino Cromero verſa Basil. 1552. de pulchritudine & uxore.	deest.	VI. 694.
Πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπων. De futuro judicio. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 787.	VI. 762.
Πολλοὶ τῶν ῥαθυμοτέρων. 27. in Johannem.	II. 664.	*II. 171.
Πολλοὶ, φησι, προφῆται καὶ δίκαιοι. 26. in Epist. ad Hebræos.	IV. 560.	*VI. 915.
Πολλὰς εἶδον χαίροντας. Homilia 18. ad Antiochenos.	VI. 981.	I. 200.
Πολλὰς καὶ τῶν σφόδρα δακνόντων. 31. in Epist. ad Rom.	III. 231.	*IV. 387.
Πολλὰς οἶμαι τῶν πρώην καβαλιπόντων. Non accedendam ad theatra & 3. de Davide & Saule. Vertit Erasmus.	V. 89. & 39.	II. 862.

<i>Savil.</i>	<i>Ducei.</i>	
IV. 353.	*VI. 575.	Πολλὰς τῶν ἀνθρώπων θορυβεῖ. 6. in 2. ad Timoth.
V. 314.	V. 216.	Πολλὰς ὑμῶν οἶμαι θαυμάζειν. In Rom. XVI. 3. salutate Priscillam & Aquilam. Vertit Fronto Duczus.
III. 709.	*V. 776.	Πολλὰ τὸ προοίμιον γέμει θυμῷ. In Epist. ad Galatas commentarius.
II. 30.	*I. 54.	Πολλῶν ἀκῶν λεγόντων, ὅτι παρόντες. 5. in Mattheum.
Latine Græce & Lat.		Πολὺν ἐσίγησα χρόνον. Cum Saturninus & Aurelianus acti essent in exilium. Vertit incertus.
VII. 936. V. 905.		
II. 725.	*II. 261.	Πολὺν ποιῶμεθα τῶν πνευματικῶν, ἀγαπήσοι, λόγον. 40. in Johannem.
III. 189.	*IV. 315.	Πολὺν εἶ' πραγμάτων ἴτε ποιῶται. 23. in Epist. ad Rom.
IV. 310.	*VI. 506.	Πολὺν ὑπὲρ τῶν χηρῶν. 15. in 1. ad Timoth.
I. 750.	III. 319.	Πολὺς ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν αἰνῶν ἴτεται. In 112. Psalmum.
I. 143.	II. 200.	Πολὺς ἐξ ἀφάτης ὁ θησαυρός. 21. in Genesin.
II. 645.	*II. 142.	Πολὺς ὁ δαίβολος ἐγκύβηται. 22. in Johannem.
I. 253.	II. 352.	Πολὺς ὁ θησαυρός καὶ ἀφάτης. 32. in Genesin.
I. 836.	III. 445.	Πολὺς ὁ πύθος τοῖς ἀνθρώποις τὴ πόλεως. In Psalm. 136.
V. 188.	*VI. 248.	Πολὺς ὁ χαμῶν, ἀλλὰ τῆν προθυμίαν. In dimissionem Chananæ. Habita post reditum ab exilio. Vertit incertus.
II. 676.	*II. 188.	Πολὺ τὴ συγκολληθῆσθαι τὸ κίεθ. 30. in Johannem.
I. 379.	II. 530.	Πολὺ τῶν σήμερον ἡμῶν ἀναγνωσθέντων. 47. in Genesin.
I. 848.	III. 463.	Πᾶ ἐν εἰσιν οἱ λέγοντες. In Psalm. 139.
VIII. 49.	V. 538.	Πᾶ ἐν εἰσιν οἱ τὸν θάνατον. 5. de laudibus S. Pauli Apostoli. Vertit Anianus.
III. 10.	*IV. 16.	Ἠρέπον τῆ μακαρίας ψυχῆ. 2. in Epist. ad Rom. πρεσβείαν

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
προσβίαν ἡνὰ δικαίαν. De eleemosyna & collatione in sanctos. Vertit incertus.	VI. 816.	V. 283.
πρὸς ἕξ ἡμερῶν ἔπαυσα. In Festum Palmarum. Ecloga ex Chrysofostomianis.	VII. 718.	deest.
πρόκειται ἡμῖν, ἀγαπητοὶ, πνευματικὴ τράπεζα. In ejectionem Adami è Paradiso. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 237.	deest.
πρόρρησον μὲν ὁ ψαλμός. In Psalmum CI. non est Chrysofostomi, sed ex Theodoro & aliis.	I. 932.	deest.
προσοχῆς μὲν ἕνεκέν τ' εἰς τὴν ἀκρόασιν. 2. in Johannem.	II. 565.	*II. 20.
πρὸς τὰς ἑμέλιτον ἡγιασ. In I. Cor. VII. 2. propter fornicationem, habeat &c. Vertit Fronto Duczus.	V. 330.	V. 240.
πρὸς τὸ γέλω ἡμῖν τ' ἡσείας. De similitate & ira deponenda. Vertit Petrus Nannius.	VI. 611.	I. 246.
πρὸς τὸ γέλω λοιπὸν ἐφθάσαι μὲν. 29. in Genesin.	I. 223.	II. 311.
πρότερον ἐπιμήσας τῷ κρέοντι. 26. in Epist. ad Rom.	III. 207.	*IV. 346.
πρότερον, ἰδοὺ μὲν τίς ἡ κληρονομία. In Psalmum qvintum.	I. 538.	III. 34.
πρότερον μὲν τῶν Ἰσραηλίων. In Eliam. Vertit incertus. Dub.	V. 672.	VI. 109.
προτρέψαι καὶ κόλω βύθιο αἰλία. In Ps. XXXVIII. 7. frustra conturbatur omnis homo vivens. Vertit ediditque Parisiis Jac. Perionius. Dub.	VII. 558.	VI. 98.
προφητικὴν σήμερον ὑμῖν. Homilia de Prophetiarum obscuritate. Vertit Fronto Duczus.	VI. 649.	III. 799.
πρώτην ἐλέγομεν ὅτι ἰωάννης. 13. in Johannem.	II. 608.	*II. 84.

Πρώτην.

<i>Scrib.</i>	<i>Ducsi.</i>	
V. 601.	V. 488.	Πάλιν ἑορτὴ, ἢ πάλιν πανήγυρις. In sacram Pentecostem. Vertit Fronto Duczus.
III. 644.	*V. 669.	Πάλιν ἐπαμείβον Τιτον. 18. in 2. ad Corinth.
I. 822.	III. 424.	Πάλιν ἐπὶ τὴν θυσίαν Γάβριη. In Psalm. 134.
I. 469.	II. 655.	Πάλιν ἐπὶ τὴν στανύθη τραπέζαν. 61. in Gnesin.
II. 276.	*I. 478.	Πάλιν ἐτέρας αὐτῆς κατὰ κράτος. 43. in Mattheum.
VI. 932.	deest.	Πάλιν ἡμῶς ἡ ἀγία νηστία. De jejunio 2. Incertum an Chrysostomi.
I. 925.	III. 906.	Πάλιν ἡμῶν, ἀγαπήσοι, πνευματικῶς ἀδελφ. In Psalm. 100. Vertit Jac. Billius.
V. 680.	deest.	Πάλιν ἡμῶν ἡ ἔμκαρις Δαβίδ. In Psalm. XCII. 1. Dominus regnas, exlicet terra. Incertum Chrysostomi an Severiani.
VI. 811.	deest.	Πάλιν ἡμῶν ὁ ὄμιλος ἡ Κυρια. 1. de Eleemosyna.
VII. 545.	VI. 235.	Πάλιν Ἡρωδίας μάνθρα. In Johannis Baptistæ decollationem. Vertit incertus.
VI. 425.	I. 358.	Πάλιν ἰσποδορμαίαι, ἢ πάλιν ὁ σύλλογος. De consubstantiali. Vertit Fronto Duczus. Citatur à Theodorito dialogo 2. & 3. & in Actis concilii CPol. A. C. 680.
V. 488.	I. 506.	Πάλιν μαρτύρων μνήμη, ἢ πάλιν πανήγυρις. In Martyrem Romanum.
V. 984.	VI. 224.	Πάλιν μαρτύρων μνήμη, πάλιν ἐνσεβῶν ἑορταί. In memoriam Martyrum. Vertit Jo. Jacobus Beugerus. Dub.
VI. 938.	deest.	Πάλιν νηστίας καιρός. De jejunio 6. Incertum an Chrysostomi.
VII. 344.	deest.	Πάλιν ὁ ἡμέτερος ἰωάννης. In S. Johannem Theologum. Non videtur Chrysostomi.
VI. 312.	I. 399.	Πάλιν οἱ δάιταροι, ἢ πάντων ἀνθρώπων. 2. adversus Judæos.
VII. 418.	deest.	Πάλιν οἱ κόλποι χρυσῶ. De drachma & homine

	<i>Seril.</i>	<i>Ducal.</i>
mine duos habente filios. in Luc. XV. 8. 12. Dubium an Chrysofomi.		
Πάλιν παρακρίσεις και ευχή. 32. in Epist. ad Rom.	III. 238.	*IV. 398.
Πάλιν πάλιν τὸ ἴδιον καὶ καταδυναμίας. 28. in Epist. ad Rom.	III. 217.	*IV. 362.
Πάλιν τὰ σημεῖα ἀπαγγελλόμενα. 38. in Genesis.	I. 366.	II. 428.
Πάλιν τὰς ἰσχυρὰς μικρὰς ἀδελφότητι. 3. in Acta.	IV. 815.	*III. 324.
Πάλιν τὰ φερμώτερα ἱδρωτῆ. 34. in Matth.	II. 238.	*I. 414.
Πάλιν τὴν αἰτίαν τῆς ἰδρωτῆ ὁ Εὐαγγελιστῆς. 72. in Matthæum.	II. 447.	*I. 762.
Πάλιν τῆς παρρησίας τῆς ἁγίας Πνεύματος. Contra Hæreticos & de sancta Deipara. Dubium an Chrysofomi.	V. 889.	deest.
Πάλιν τὴν προθυμίαν αὐτῶν διεγείρει. 10. in 2. ad Corinth.	III. 602.	*V. 599.
Πάλιν τὸν θεὸν μαρτυρεῖται. 18. in 1. ad Timoth.	IV. 325.	*VI. 529.
Πάλιν τὴν ἐπιγάμωτον κωδὸν λόγον. 14. in 2. ad Corinth.	III. 625.	*V. 637.
Πάλιν τὸν αὐτῶν ὑποδοχῆς καὶ κέρηλα. 21. in Epist. ad Rom.	III. 178.	*IV. 297.
Πάλιν ὑμᾶς ἐπὶ τὴν συνήθη τρεπίπλοον. 49. in Genesis.	I. 394.	II. 550.
Πάλιν ὑψώματα σωζόμενα. In exaltationem Crucis Est Pantaleonis Presbyteri CPol.	VII. 661.	deest.
Πάλιν χάρις εὐαγγέλια. In annunciationem Mariz. Vertit Fronto Duczus. Prodiit Græce Augustz Vindel. 1587. Dub.	VII. 537.	VI. 298.
Πάλιν χάρις τῆς ἀναγκαίας καὶ κατεπείγουσας. In eos qui Pascha jejnant. Vertit Fronto Duczus.	VI. 377.	V. 628.
Πάλιν καὶ μετακαρτέωσας. De fugienda simulatione. Vertit Fronto Duczus.	VII. 297.	VI. 443.
Πανάγια καὶ ὁδωσίνης. Religiosum facietis uti non debere. Vertit Fronto Duczus. Dub.	VI. 963.	VI. 469.

Πάντα

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
III. 23.	*IV. 38.	πάντα μὲν ἐν ἄνιμα τὰ πάθη. 4. in Epist. ad Rom.
II. 843.	*II. 438.	πάντα μὲν φύγεν ὁμοίως. 68. in Johannem.
II. 874.	*II. 485.	πάντα γὰ ἀγαθὰ τότε ἔχει. 76. in Johannem.
II. 545.	*I. 917.	πανταχῶς ἡ πλάτη αὐτῆς περιπίπτει (ἐαυτῆς περιπίπτει) 90. in Mattheum.
IV. 435.	*VI. 706.	πανταχῶς μὲν ἐυλαβῆς. 2. in Epist. ad Hebræos.
V. 963.	VI. 89.	πανταχῶς μὲν ἐπὶ πάντων. In Jobum quarta homilia. Vertit Lælius Tifernas.
II. 687.	*II. 204.	πανταχῶς πᾶσις ἡμῖν δοῖ. 32. in Johannem.
III. 769.	*V. 872.	πανταχῶς τὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τῆς Θεοῦ Φιλανθρωπίας. Hom. 2. in Epist. ad Ephes.
V. 537.	I. 521.	πανταχῶς ἡ ἱερωὴς τῆς αὐτῆς ἀγγέλης. In S. Melitium Archiep. Antiochenum.
IV. 651.	*III. 74.	πανταχῶς φαίνονται ἔτοι. 8. in Acta.
V. 871.	deest.	πάντες μὲν οἱ τῶν μαρτύρων. In S. Stephanum. Dubium an Chrysofomi.
V. 523.	I. 273.	πάντες ὑμῖς ἐν ἑνθυμία σήμερον. De baptismo Christi. Vertit Fronto Ducpus.
I. 772.	III. 352.	παντί περ δῆλον, ὅτι προφητεία. In 114.
II. 634.	*II. 114.	παντὶ τῷ μεριμῶντι. 19. in Johannem.
VI. 769.	I. 594.	πάντοτε μὲν ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἀποστόλων. De penitentia & contritione. Vertit incertus.
VII. 490.	VI. 331.	πάντοτε μὲν ὁ Θεὸς ὡς Φιλάνθρωπος. In metricem & Pharizum. Vertit Fronto Ducpus.
IV. 136.	*VI. 223.	ᾠδοῦσας εὐχαρίστους εἶναι. 9. in Epist. ad Coloss.
VII. 917.	deest.	ᾠδοῦσας ὑμᾶς, ἀδελφοί, μὴ μόνον. De compunctione, patientia & desiderio futurorum bonorum, & secundo Christi adventu. Ecloga ex Chrysofomianis collecta.
III. 436.	*V. 322.	ᾠδοῦσας ὑμᾶς ἐκ τῆς χάριτος. 30. in 1. ad Corinth.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
παρήλθεν ἡ νηστία τῶν Ἰουδαίων. VI. adversus Judæos.	VI. 354.	I. 465.
πᾶσα γραφή θεόπνευστος. De fide & Lege Naturæ & Spiritu S. Vertit incertus.	VI. 837.	VI. 149.
πᾶσα εὐσεβείας ὑπόθεσις. Non Chrysofomi sed Severiani Gabalorum Episcopi, homilia I. in Cosmopœtiam.	VII. 587.	deest.
πᾶσαι μὲν ἁγία αἱ Ἐπιστολαὶ Παύλου. I. in Epist. ad Coloss.	IV. 89.	*VI. 147.
πᾶσαι μὲν ἁγία αἱ θεῖαι γραφαί. Protheoria in Psalmos. Incertum an Chrysofomi.	V. 676.	deest.
πᾶσαι μὲν αἱ μαρτυρικαὶ πανηγύρεις. In S. Deiparam. Procli CPolitani.	V. 887.	deest.
πᾶσα μὲν ἀρετὴ καλόν. 60. in Johannem.	II. 810.	*II. 387.
πᾶσα μὲν ἐν θεῷ διδασκαλία. I. in Lazarum quattriduanum, Non videtur esse Chrysofomi. Citatur à Damasceno T. I. p. 871.	VII. 524.	deest.
πᾶσα μὲν ἡ ἀπὸ χειρόνων. In exaltationem crucis. Incertum an Chrysofomi.	V. 823.	deest.
πᾶσα μὲν ἡμέρα Φαιδρα. In S. Pentecostem. Incertum an Chrysofomi.	VII. 582.	deest.
πᾶσα πραΰτης ἀγαθή. De perfecta charitate, ecloga ex Chrysofomianis.	VI. 742.	deest.
πάσης μὲν θεοπνεύστου γραφῆς. De institutenda secundum DEUM Vita, & in Matth. VII. 14. angusta est porta, & Dominicæ Orationis explicatio. Vertit Achilles Statius, Lusitanus.	V. 183.	V. 137.
πάχα μὲν γήινον ἐορτάζουσιν. In Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 917.	deest.
πάχα μὲν ἐορτάζουσιν Ἰουδαῖοι. In Pascha. Dubium an Chrysofomi.	V. 925.	deest.
πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν ταῖς ἑβδομαῖς. πάλαι λέγεις, ἀνθρώπων. In Orationem Dominicam. Dubium an Chrysofomi.	V. 707.	deest.

Hhhh

πικρή-

<i>Seril.</i>	<i>Ducal.</i>	
III. 23.	*IV. 38.	πάντα μὲν ἐν αἵματι τὰ πάθη. 4. in Epist. ad Rom.
II. 843.	*II. 438.	πάντα μὲν Φεγγεσι ὁμοίως. 68. in Johannem.
II. 874.	*II. 485.	πάντα γὰρ ἀγαθὰ ἴσως ἔχει. 76. in Johannem.
II. 545.	*I. 917.	πανταχῆ ἢ πλανηταίῳ ὡς ἐπίσημα (ἐαυτῶν περὶ πείρα) 90. in Mattheum.
IV. 435.	*VI. 706.	πανταχῆ μὲν ἐν λαβῆς. 2. in Epist. ad Hebræos.
V. 963.	VI. 89.	πανταχῆ μὲν ἐπὶ πάθη. In Jobum quarta homilia. Vertit Lælius Tifernas.
II. 687.	*II. 204.	πανταχῆ πῶς ἡμῶν δὲ. 32. in Johannem.
III. 769.	*V. 872.	πανταχῆ τὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γὰρ θεὸς φιλοφρονεῖται. Hom. 2. in Epist. ad Ephes.
V. 537.	I. 521.	πανταχῆ τὸ ἱερωὺς ἑαυτοῦ ἀγγέλλει. In S. Meletium Archiep. Antiochenum.
IV. 651.	*III. 74.	πανταχῆ φαίνονται ἀποκ. 8. in Acta.
V. 871.	deest.	πάντες μὲν οἱ τῶν μαθητῶν. In S. Stephanum, Dubium an Chrysostrum.
V. 523.	I. 273.	πάντες ὑμεῖς ἐν ἐκκλησίᾳ σήμερον. De baptismo Christi. Vertit Fronto Duczus.
I. 772.	III. 352.	παντί πᾶσι δὲ ἴσως, ὅτι περὶ φησὶ. In II 4.
II. 634.	*II. 114.	παντὶ γὰρ μεριμνῶντι. 19. in Johannem.
VI. 769.	I. 594.	παντοῦ μὲν ὁ θεὸς ἀποστόλων. De penitentia & contritione. Vertit incertus.
VII. 490.	VI. 331.	παντοῦ μὲν ὁ θεὸς ὡς φιλοφρονεῖται. In metreticem & Pharisæum. Vertit Fronto Duczus.
IV. 136.	*VI. 223.	ὡς καὶ εὐχαρίστητες εἶναι. 9. in Epist. ad Coloss.
VII. 917.	deest.	ὡς καὶ ὑμεῖς, ἀδελφοί, μὴ μόνον. De compunctione, patientia & desiderio futurorum bonorum, & secundo adventu. Ecloga ex Chrysostrum collecta.
III. 436.	*V. 322.	ὡς καὶ ὑμεῖς ἀδελφοί. In Epist. ad Corinthios.

Savil.	Ducal.	
V. 906.	VI. 336.	πεπλήρωται ἡμῶν λοιπόν. In magna Parasceve. Vertit Fronto Duczus.
V. 917.	V. 251.	ὡς γάμου κρῆνη ἡμῶν. In 1. Cor. 7. mulier alligata est legi. Vertit incertus.
VI. 703.	V. 450.	ὡς δαγμάτων ὑμῶν ἔμπροσθεν. De resurrectione mortuorum. Vertit incertus.
III. 887.	*V. 1075.	ὡς ἕως ἀμμου, φησὶ, τὴν ἰσφί. 24. in Epist. ad Ephes.
III. 489.	*V. 410.	ὡς ἐκίψας τὸν θόρυβον τὸν ἀπὸ τῶν γλωσσῶν. 37. in 1. ad Corinth.
II. 918.	*II. 552.	ὡς ἵπταθές πως τὸ γυναικῶν γένος. 85. in Johannem.
deest.	V. 824.	ὡς ἐπυχότις κρῆνη τῷ ὡς ἑσλαβικῷ. De paralytico per tectum immisso. Vertit Fronto Duczus.
II. 583. deest.	*II. 49. deest.	ὡς ἔθεῖ λόγος ἀφ' ἑσλαβικῶν. 5. in Johannem. ὡς τὸν Γαλιλαίων ὃν ὁ Πιλάτος τὸ αἷμα. MS. in Bibliothecis Italiz & Oxoniensi. Aperte spuria, & ideo à Savilio ommissa.
V. 76L	VI. 355.	πηγὴ φωτὸς ὁ ἔθεῖ λόγος. De caeco à nativitate. Vertit Fronto Duczus.
IV. 546.	*VI. 902.	πῆνη, φησὶ, χρηματιωθῆς Νῶε. 23. in Epist. ad Hebrzos.
IV. 656.	*III. 81.	πλείονος αὐτῆ γέμει παρρησίας ἢ δημογορία. 9. in Acta.
VI. 320.	I. 412.	πῶθεν ἄρα ἡμῶν πλείονος ὁ σύλλογος. 3. ad-versus Judzos.
II. 62.	*I. 109.	ποιὰς ἡμέρας ἐκείνας. 10. in Matthezum.
II. 404.	*I. 690.	ποῖα πάντα, ὡ μακάριε Πέτρε. 65. in Matth.
II. 203.	*I. 356.	ποῖσας τὸ θάυμα, ἔκ ἐμεμψεν, ἴνα. 31. in Matthezum.
IV. 760.	*III. 239.	ποῖον ἐκείνον λόγον κειμένον. 26. in Acta.
II. 430.	*I. 733.	πολλά ἀπὸ τῷ ὡς ἑσλαβικῶν αἰνίττεται. 69. in Matthezum.

πολλά

	<i>Savil.</i>	<i>Ducsi.</i>
Πολλὰ δέκονσι τὸ θεῖον τὴν οἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίας. 5. in Epist. ad Ephesios.	III. 785.	*V. 897.
Πολλὰ ἔντασθαι ἐστὶ τὰ ζῆλιμνα. 3. in Epist. ad Titum.	IV. 391.	*VI. 636.
Πολλὰ καὶ ἀσφόροισι. De cæco & Zachæo. Vertit Fronto Duczus.	V. 731.	VI. 481.
Πολλὰ καὶ θαυμαστά. In S. Stephanum 3. Non videtur Chrysostomi.	VII. 581.	deest.
Πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸς τὸν Ἀβραάμ. 9. in Epist. ad Rom.	III. 65.	*IV. 108.
Πολλὰ καὶ ἀπεδείξαμεν ὅτι σκιά. In Psalmum CVI.	I. 967.	deest.
Πολλὰ καὶ ἐζητήσα πρὸς ἱμαλίον. De cæmeterii appellatione, & in sanctam Crucem. Vertit Jac. Gretserus.	V. 563.	V. 431.
Πολλὰ καὶ ἔπον ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη. 15. in Epist. ad Philipp.	IV. 82.	*VI. 134.
Πολλὰ καὶ ὑμῶν ἔπον. In œconomum injustum. Homilia, extrema parte mutila. Incertum an Chrysostomi.	VII. 423.	deest.
Πολλὰ καὶ ὑμῶν πρὸς τὸν διελχθῆμεν. In Psalmum 137.	I. 838.	III. 449.
Πολλὰ καὶ ἔπον ἐπιγείαι. De Morte. Vertit Balthasar Etzelius.	VII. 775.	VI. 834.
Πολλὰ καὶ ἔπον καὶ ἔτετα τα δυνάμει. 87. in Johannem.	II. 927.	*II. 566.
Πολλὰ καὶ ἔπον τα χαρακτηριστικὰ τῶν χριστιανισμῶν. 31. in Epist. ad Hebr.	IV. 587.	*VI. 959.
Πολλὰ καὶ ἔπον καὶ μεγάλα τα πρὸς τὸν Φιλανθρωπίου θεοῦ. V. Severiani Gabalogum Episcopi in κοσμοποιίαν.	VII. 618.	deest.
Πολλὰ καὶ ἔπον καὶ πρὸς πολλῶν. Homilia 7. ad Antiochenos.	VI. 510.	I. 93.
Πολλὰ μεταξὺ καθασκευάζεισ ὁ Παῦλος. 27. in Epist. ad Hebr.	IV. 565.	*VI. 923.

<i>Savil.</i>	<i>Duczi.</i>	
V. 22.	II. 758.	Πολλὰ παρακάλεσα χθές. De ligno scientiæ boni & mali. Vertit Fronto Duczus.
III. 173.	*IV. 288.	Πολλὰ εἶπε ἡ εὐφροσύνη Φιλανθρωπίας. 20. in Epist. ad Rom.
IV. 210.	*VI. 343.	Πολλὰς ἀνάγκη τὴν ἀρχοῦσα. 10. in 1. ad Theff.
VI. 501.	I. 80.	Πολλὰς μὲν ἀνηλώσαμεν ἡμέρας. Homilia 6. ad Antiochenos.
I. 90.	II. 128.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν πολλῆς. 15. in Genesin.
VIII. 75.	V. 664.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν προθυμίας ἴδεις εἰς τὴν εὐχῆν. Non esse desperandum. Vertit Fronto Duczus.
I. 244.	II. 340.	Πολλὰς ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μὲν ἡδονῆς. 31. in Genesin.
VIII. 259. & Latine VII. 941.	IV. 842.	Πολλὰ τὰ κύματα, καὶ χαλεπὸν τὸ κλυδώνιον. Cum de Chrysofotomo expellendo ageretur. Hanc orationem servavit Georgius Alexandrinus in Chrysofotomi vita. Vertit Godfridus Tilmannus.
IV. 194.	*VI. 317.	Πολλὰ τῶν πραγμάτων ἐξ ἀγνοίας. 7. in 1. ad Theffalon.
I. 819.	III. 420.	Πολλὰ τῶν πραγμάτων ἐστὶ μὲν καλὰ. In Psalm. 132.
III. 697.	*V. 758.	πολλαχόθεν μὲν καὶ ἄλλοθεν. 29. in 2. ad Corinth.
IV. 282.	*VI. 457.	Πολλὴν ἀπαίσει τὴν αἰδέει. 9. in 1. ad Timoth.
V. 127.	III. 723.	Πολλὴν ἐρωτῶ τὴν σκεδὴν. Homilia 1. in Ef. VI. 1. Vertit Erasmus.
IV. 370.	*VI. 602.	πολλὴν ἀσφάλειαν. 9. in 2. ad Timoth.
IV. 400.	*VI. 652.	πολλὴν ἀσφάλειαν τῶν οἰκετῶν. 5. in Epist. ad Titum.
III. 381.	*V. 230.	πολλὴν ποιῆται τὴν σκεδὴν. 22. in 1. ad Corinth.
III. 321.	*V. 131.	πολλῆς βαρύτητος τὸν λόγον ἐμπλήσας. 13. in 1. ad Corinth.
VI. 863.	I. 714.	πολλῆς γέμει ταραχῆς. Homilia 1. de providentia. Vertit Jo. Chæcus Cantabrigensis.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducati.</i>
Πολλῆς ἐνταύθα σωίσεως ἡμῶν χρεῖα. In 108. Psalium.	I. 716.	III. 269.
Πολλῆς ἡμῶν ἀγαπήσοι, δεῖ τ' μερίμνης. 20. in Johannem.	II. 637.	*II. 129.
Πολλῆς ἡμῶν δεῖ τ' ἀγρυπνίας. 6. in Mattheum.	II. 35.	*I. 63.
Πολλῆς ἡμῶν δεῖ τ' ἀσκήσεως ἐν ἀίματι. 38. in Johannem.	II. 702.	*II. 242.
Πολλῆς ἡμῶν θερμότητος δεῖ. 33. in Johannem.	II. 691.	*II. 210.
Πολλῆς σήμερον πληρέμα τ' ἡδονῆς. 2. in Genesin.	I. 5.	II. 7.
Πολλῆς ὑπομονῆς δεῖται γὰ ἡμέτερα. 53. in Johannem.	II. 776.	*II. 337.
Πολλοὶ ἀπαγορεύσι πῶς. 27. in Acta.	IV. 764.	*III. 248.
Πολλοὶ νομίζουσιν ἀρκεῖν ἑαυτοῖς. 14. in I. ad Timoth.	IV. 304.	*VI. 495.
Πολλοὶς τρεῖς γὰ βιβλίον. Hom. I. in Acta.	IV. 607.	*III. 1.
Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ὅταν ἴδωσι. 61. in Johannem. Sub Basilii Seleucienfis nomine etiam prodiit cum versione Claudii Dansqueji. Homilia 40.	II. 815.	*II. 395.
Πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν. 5. in 2. ad Timoth.	IV. 349.	*VI. 568.
Πολλοὶ τῶν πόρνης προσεχόντων. Pars Homiliz à Martino Cromero vertit Basil. 1552. de pulchritudine & uxore.	deest.	VI. 664.
Πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῶν ἀνθρώπων. De futuro judicio. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 787.	VI. 762.
Πολλοὶ τῶν ῥαθυμοτέρων. 27. in Johannem.	II. 664.	*II. 171.
Πολλοὶ, φησι, προφῆται καὶ δίκαιοι. 26. in Epist. ad Hebraeos.	IV. 560.	*VI. 915.
Πολλὰ εἶδον χαίροντας. Homilia 18. ad Antiochenos.	VI. 981.	I. 200.
Πολλὰ καὶ τῶν σφόδρα δοκάντων. 31. in Epist. ad Rom.	III. 231.	*IV. 387.
Πολλὰ οἶμαι τῶν πρώην καβαλιπόντων. Non accedendam ad theatra & 3. de Davide & Saule. Vertit Erasmus.	V. 89. & 39.	II. 862.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
πρεσβύτων ἰσὺς δικαίων. De eleemolyna & collatione in sanctos. Vertit incertus.	VI. 816.	V. 283.
πρὸς ἕξ ἡμερῶν ἔπαυσις. In Festum Palmarum. Ecloga ex Chrysofostomianis.	VII. 718.	deest.
πρόκειται ἡμῖν, ἀγαπητοὶ, πνευματικὴ τραπέζα. In ejectionem Adami à Paradiso. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 237.	deest.
πρόρρησεν μὲν ὁ ψαλμοῦς. In Psalmum Cl. non est Chrysofostomi, sed ex Theodoro & aliis.	I. 932.	deest.
προσοχῆς μὲν εἰκὸν ἔπει τὴν ἀκρόασιν. 2. in Johannem.	II. 565.	* II. 20.
πρὸς τὰς ἑξιμέλιτος πηγὰς. In I. Cor. VII. 2. propter fornicationem, habeat &c. Vertit Fronto Duczus.	V. 330.	V. 240.
πρὸς τὸ τὸ γέλοῦ ἡμῖν ἔνθεσις. De simultate & ira deponenda. Vertit Petrus Nannius.	VI. 611.	I. 246.
πρὸς τὸ γέλοῦ λοιπὸν ἐφθάσαι μὲν. 29. in Genesin.	I. 223.	II. 312.
πρότερον ἐπιλήθεις τῶ κρινόντι. 26. in Epist. ad Rom.	III. 207.	* IV. 346.
πρότερον, ἰδοὺ μὲν τίς ἡ κληρονομία. In Psalmum qvintum.	I. 538.	III. 34.
πρότερον μὲν τῶν Ἰουδαίων. In Eliam. Vertit incertus. Dub.	V. 672.	VI. 109.
προτρέψεται ἢ κόλπον βύθιοῦ αἰμία. In Ps. XXXVIII. 7. frustra conturbatur omnis homo vivens. Vertit ediditque Parisiis Jac. Perionius. Dub.	VII. 558.	VI. 98.
προφητικὴν σήμερον ὑμῖν. Homilia de Prophetiarum obscuritate. Vertit Fronto Duczus.	VI. 649.	III. 799.
πρώτην ἐλέγχετο ὅτι Ἰωάννης. 13. in Johannem.	II. 608.	* II. 84.

<i>Savit.</i>	<i>Ducei.</i>	
VI. 933.	deest.	πρώτη ἐξ ὧν ἀκηκόασθε. 3. de jejunio. Dubium an Chrysofomi.
I. 512.	II. 714.	πρώτων ἐπαγγελιάμων ὅ τε λήθη ἐπιθέσθαι. 67. five ultima Homilia in Genesin.
V. 720.	deest.	πρώτη ἡμῶν ἢ μεγάλη. In filium prodigum; & de pœnitentia. Dubium an Chrysofomi.
VII. 743.	VI. 600.	πρώτων ἡμῶν ἐνεκαλήμων. De doctrina & correptione. Vertit Balth. Etzelius.
VI. 439.	I. 801.	πρώτων ἡμῶν ὡς ἀκαταλήπτου. Quod neque vivi neque mortui anathemate plectendi. Vertit incertus.
II. 503.	*I. 851.	πρώτη τῶν ἀζύμων πρὸ τῶν ἀζύμων. 82. in Mattheum.
IV. 123.	*VI. 202.	πρῶτον αἰνεγματοῦδως λέγων βλέψετε. 7. in Epist. ad Coloss.
IV. 411.	*VI. 670.	πρῶτον ἀναγκαῖον τὴν ὑπόθεσιν. Argumentum Epistolæ ad Philemonem.
IV. 611.	*III. 166.	πῶς ἐκ ἑλάβον ἐκ τῶν εἰρημίων. 13. in Acta.
II. 50.	*I. 89.	πῶς ἐν Φησιν ὁ Λυκάς. 8. in Mattheum.
II. 681.	*I. 122.	πῶς ἐν Φησιν ὁ χριστὸς ὅτι ἐκ ἐπίστευσαν. II. in Mattheum.
IV. 910.	*III. 468.	πῶς παρέχον τὴν Φιλανθρωπίαν. 54. in Acta.
II. 625.	*II. 111.	παθυμόν πως ἢ ἀνθρωπίνη φύσις. 17. in Johannem.
VII. 369.	deest.	ῥοαὶ καὶ μήλων. In mediam Pentecosten. Incertum an Chrysofomi.
IV. 427.	*VI. 694.	ῥωμαίους γράφων ὁ μακάριος. Argumentum in Epist. ad Hebræos.
VII. 428.	deest.	Σάλπιγγος ὑψηλότερα. De jejunio. Dubium an Chrysofomi.
VII. 579.	deest.	Σεμνύνει ἡμῶν τὸς εὐδοκίμας. In S. Stephanum. Dubium an Chrysofomi.
VI. 936.	deest.	Σήμερον, ἀγαπητοὶ, τὸν ἰατρὸν προσκυνήσωμεν. 5. de jejunio. Dubium an Chrysofomi.

Σήμερον

	<i>Savil.</i>	<i>Duczi.</i>
Σήμερον ἐν τετραῶν ἡμερῶν Ⓞ ἁγίου Ⓞ. In quatruiduanum Lazarum. Vertit Fronto Duczus.	V. 271.	V. 146.
Σήμερον ἡμῶν ὁ χριστὸς ἦν ἁγίου. In Samaritanam. Vertit Fronto Duczus ediditque Burdigalz, 1604. 8. Dubium an Chrysofomi.	VII. 442.	VI. 342.
Σήμερον ὁ κύριος ἡμῶν ἰησοῦς. In magnam Paratzen. Vide supra, ἰερὴν ἀγορῶν σήμερον.	V. 567.	deest.
Σήμερον ὁ φαρισαῖος. In meretricem & Pharisum. Dubium an Chrysofomi.	VII. 329.	deest.
Σκόπε μοι κἀνταῦθα (αἱ κἀνταῦθα) τὴν γυναικά. 14. in 1. ad Corinth.	III. 327.	V. 141.
Σοφός τις αἰνῆ ἐν τάξει μαθητῶν. 20. in Epist. ad Ephes.	III. 861.	*V. 1033.
Σοφός τις αἰνῆ καὶ φιλοσοφῶν αἰδῆς. In Eustathium Antiochenum. Vertit Fronto Duczus.	V. 628.	I. 569.
Στάδιον ἡμῶν σήμερον πταμασίαν. De circo. Cum versione Jul. Caesaris Bulengeri. Paris. 1598. 8.	VI. 974.	VI. 409.
Σταυρὸν πρὸ κεφαλῆ σήμερον ἰερῆ. In venerandam Crucem. Dubium an Chrysofomi. Allatius refert ad Josephum Archiep. Thessalonicensem.	V. 819.	deest.
Στεφάνου χριστιανός. De poenitentia. Dubium an Chrysofomi.	VII. 282.	deest.
Στέφανος ἀνδρῶν ἡγεμῶν. In Stephanum Protomartyrem. Vertit Fronto Duczus. Burdigalz 1601.	V. 864.	VI. 274.
Στυγὴν τὴν ἐκκλησίαν. In Judæ prodicionem. Dubium an Chrysofomi.	VII. 306.	deest.
Συνεπάλασεν ἡμᾶς, ἀγαπητοί, ἐπὶ τῷ αὐτοῦ. En-	VII. 342.	deest.

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
		comium Johannis Theologi. Dubium an auctor Chrysoftomus.
V. 493.	I. 783.	Συναγάσω ἡμᾶς εἰς τὴν. In Barlaamum Martyrem. Vertit Fronto Duczus.
III. I.	* IV. I.	Συναχὸς αἰώνων. Proœmium in Epist. ad Romanos.
II. 394. I. 1007.	* I. 672. deest.	Συναχὸς τῆν Ἰουδαίων ἀφᾶς. 63. in Mathezum. Σύτηθὸς εἶπω, ἀδελφοὶ, τῷ μακαρίῳ (σαύς 3. Psalmi 118.) Non est Chrysoftomi, sed ex Theodorito & aliis collectus commentarius.
III. 883.	* V. 1069.	Συντάξας τὸ τρατόπειον ἔτο. 23. in Epist. ad Ephes.
I. 742. VII. 500.	III. 308. deest.	Σφόδρα μοι δοκῶ τῷ τέλει. In CXL Psalmum. Σφόδρα μοι κηὶ κῶ. In resurrectionem Christi, & mulieres unguenta offerentes. Dubium an Chrysoftomi.
IV. 705. II. 784.	* III. 157. * II. 349.	Σφόδρα ἔτο κατὰ πληθον. 27. in Acta. Σφόδρα φιλεῖθρον πῶ εἰ κηὶ τὴ ἡμέρας. 55. in Johannem.
VIII. 71.	V. 657.	Σφόδρον τὸ κῶμα, κηὶ βαρὺς ἡ αυχμὸς. De futura vitæ deliciis. Vertit Fronto Duczus.
II. 757.	* II. 308.	Τὰ ἀνθρωπίνως ὑπὸ ἔχρησῦ ἰκονομῶμεθα. 48. in Johannem.
VI. 872.	I. 726.	Τὰ αὐτὰ λέγω ἑμοὶ ἰδῶ. 4. de fato & providentia. Vertit Jo. Chucus.
VI. 336.	I. 438.	Τὰ θηρία εἰς ἰδῶ ἀν ταῖς ὑλας ἰεμεθα. 4. adversus Judzos.
I. 441.	II. 616.	Τὰ λοιπόμεθα τῶν χθὲς ἰεημένων. 57. in Genesin.
I. 702.	III. 862.	Τὰ λείψανα τὴ χθιστῆς τραπέζης ἀποδῶναι. In Psalm. 50. Vertit Jac. Billius.
I. 153.	II. 213.	Τὰ λείψανα τὴ χθιστῆς τραπέζης ἡμῶν ἔδῶναι. 22. in Genesin.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Τὰ λείψανα τῶν χθίς ὑμῶν εἰρημέων ἀναγκαιὸν ἀποδῆναι. 52. in Genesin.	L. 406.	II. 567.
Τὰ λείψανα τῶν χθίς ἡμῶν εἰρημένων βεβλήμεθα σήμερον ἀποδῆναι. 63. in Genesin.	I. 483.	II. 674.
Τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων. 2. in Jobum. Vertit Lælius Tifernas.	V. 953.	VI. 74.
Τὰ παῖδια τὰ μικρά. 24. in Johannem.	II. 653.	* II. 154.
Τὰ παρελθόντα τῶν μελλόντων. 17. in Epist. ad Ephes.	III. 846.	* V. 1009.
Τὰς γλώσσας σήμερον. In Pentecostem. Dubium an Chrylostomi.	V. 982.	deest.
Τὰς γραφαὶς ἐκ ἀπλῶς εἰς παρέρχους. 57. in Johannem.	II. 792.	* II. 360.
Τὰς ἐξουσίας μετ' ἐγκωμίων. 8. in Epist. ad Philipp.	IV. 45.	* VI. 74.
Τὰτα δοκοῦν ἡμῶν ἀνάξια εἶναι Παύλου. 2. in 5. ad Corinth.	III. 573.	* V. 551.
Τὰτα ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Θεῆς προνοίας. Liber 2. ad Stagirium, quod tristitia daemone ipso fit gravior. Vertit incertus.	VI. 102.	IV. 167.
Ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκύσας ἔμικρα ἐπιχρῶν. Liber 4. de sacerdotio.	VI. 30.	IV. 53.
Ταῦτα ἐν εἰδότοις, φησὶ, τὸ δικαστήριον. Hom. II. in 2. ad Corinth.	III. 607.	V. 607.
Ταῦτες μνηθεῖς τῆς ῥήσεως καὶ ὁ μακάριος Παδλ. In 115. Psalmum.	I. 766.	III. 342.
Τάχα πέρα τῆς δόξης. Hom. II. in Johannem.	II. 599.	* II. 75.
Τάχα τίς ἠγγεῖται ἀνάξιον. 44. in 1. ad Corinth.	III. 534.	* V. 483.
Τήμερον ἀποδῆναι ἀναγκαιὸν. 3. in Epist. ad Coloss.	IV. 103.	* VI. 170.
Τὴν ἀθυμίαν ἐνέθικεν. De tristitia & dolore. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 784.	VI. 692.
Τὴν εὐλογίαν εἰς τὸ μέσον προθέτης. 28. in Genesin.	I. 215.	II. 300.

Savil.	Ducal.	
		comium Johannis Theologi. Dubium an auctor Chrysoſtomus.
V. 493.	I. 783.	Συνακαλεσθῆναι ἡμᾶς εἰς ἴην. In Barlaamum Martyrem. Vertit Fronto Duczus.
III. I.	* IV. I.	Συναχθῆναι ἀκούων. Proemium in Epist. ad Romanos.
II. 394. I. 1007.	* I. 672. deest.	Συναχθῆναι τὴν Ἰουδαίαν ἀφ' αὐτῶν. 63. in Mattheum. Σύνηθές ἐστιν, ἀδελφοί, ἵνα μακαρίων (ἑαίσις 3. Psalmi 118.) Non est Chrysoſtomi, sed ex Theodorito & aliis collectus commentarius.
III. 883.	* V. 1069.	Συντάξας τὸ τραπέδιον ἔσται. 23. in Epist. ad Ephes.
I. 742. VII. 500.	III. 308. deest.	Σφόδρα μοι δοκῶ ἰδεῖν τίλει. In CXI. Psalmum. Σφόδρα μοι κηὶ κη. In resurrectionem Christi, & mulieres unguenta offerentes. Dubium an Chrysoſtomi.
IV. 705. II. 784.	* III. 157. * II. 349.	Σφόδρα ἔσται καλῶς ἄλλοι. 17. in Acta. Σφόδρα φιλήσονται ἅν κηὶ ἡμέρας. 55. in Johannem.
VIII. 71.	V. 657.	Σφόδρον τὸ κρέμα, κηὶ βαρὺς ὁ αυχμῶς. De futuræ Vitæ deliciis. Vertit Fronto Duczus.
II. 757.	* II. 308.	Τὰ ἀνθρώπων ὑπὸ ἔχρηστος οἰκονομῆμα. 48. in Johannem.
VI. 872.	I. 726.	Τὰ αὐτὰ λέγει ἡμῶν ἡμῶν. 4. de fato & providentia. Vertit Jo. Chesus.
VI. 336.	I. 438.	Τὰ θηρία εἰς ἡμῶν ἅν τὰς ἕλας τέμνηται. 4. adversus Judæos.
L 441.	II. 616.	Τὰ λατῶματα τῶν χθονίων εἰρημῶν. 57. in Genesin.
L 702.	III. 862.	Τὰ λείψανα ἡ χθονίων τραπέζης ἀποδοῦναι. In Psalm. 50. Vertit Jac. Billius.
L 153.	II. 213.	Τὰ λείψανα ἡ χθονίων τραπέζης ἡμῶν ἀποδοῦναι. 22. in Genesin.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Τὰ λείψανα τῶν χθις ὑμῶν εἰρημίων ἀναγκασίον ἀποδοῦναι. 52. in Genesin.	L. 406.	II. 567.
Τὰ λείψανα τῶν χθις ἡμῶν εἰρημίων βεβλήμεθα σήμερον ἀποδοῦναι. 63. in Genesin.	I. 483.	II. 674.
Τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων. 2. in Jobum. Vertit Lælius Tifernas.	V. 953.	VI. 74.
Τὰ παιδία τὰ μικρά. 24. in Johannem.	II. 653.	* II. 154.
Τὰ παρελθόντα τῶν μελλόντων. 17. in Epist. ad Ephes.	III. 846.	* V. 1009.
Τὰς γλώσσας σήμερον. In Pentecostem. Dubium an Chrysostomi.	V. 982.	deest.
Τὰς γραφὰς ἐχ' ἀπλῶς εἰς παρίεργος. 57. in Johannem.	II. 792.	* II. 360.
Τὰς ἐπισημίας κ' ἐγκωμίων. 8. in Epist. ad Philipp.	IV. 45.	* VI. 74.
Τὰτα δοκοῦν ἡμῶν ἀνάξιον εἶναι. Πάυλου. 2. in 5. ad Corinth.	III. 573.	* V. 551.
Τὰτα ἡμῶν ἡμῶν ὑπὲρ τ' εὐθου προνοίας. Liber 2. ad Stagirium, quod tristitia demone ipso sit gravior. Vertit incertus.	VI. 102.	IV. 167.
Ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας ἡ μικρὰ ἐπιχρῶν. Liber 4. de sacerdotio.	VI. 30.	IV. 53.
Ταῦτα ἐν εἰδότοις, φησὶ, τὸ δικαστήριον. Hom. II. in 2. ad Corinth.	III. 607.	V. 607.
Ταῦτης μνηθεῖς τ' ῥήσεως καὶ ὁ μακάριος Παύλος. In 115. Psalmum.	I. 766.	III. 342.
Τάχα πέρα εὐδοκίᾳ. Hom. II. in Johannem.	II. 599.	* II. 75.
Τάχα τις ἡγῆται ἀνάξιον. 44. in 1. ad Corinth.	III. 534.	* V. 483.
Τήμερον ἀποδοῦναι ἀναγκασίον. 3. in Epist. ad Coloss.	IV. 103.	* VI. 170.
τὴν ἀθυμίαν ἐπέθηκεν. De tristitia & maerore. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 784.	VI. 692.
τὴν εὐλογίαν εἰς τὸ μῖσος προδότης. 28. in Genesin.	I. 215.	II. 300.

Savil.	Ducet.	
IV. 16.	*VI. 25.	τὴν μεγάλην καὶ φιλόσοφον ψυχὴν 3. in Epist. ad Philipp.
V. 923.	deest.	τὴν μὲν ἀγιωσύνην χρυσῶ. In Pascha. Dubium an Chrysofostomi.
II. 884.	*II. 501.	τὴν ὀδυμμένην ψυχὴν. 78. in Johannem.
IV. 456.	*VI. 739.	τῶν πολλῶν εἰς Θεοῦ Φιλανθρωπίας. 5. in Epist. ad Hebrzos.
IV. 259.	*VI. 419.	τῶν Ἰακωβοφροσύνην πολὺ μὲν ἔχουσαν. 3. in 1. ad Timoth.
V. 220.	V. 18.	τὴν χθρὴν ἡμέραν ἐπέση ἕσαν διὰ βολικῶ. (αἰ. Σαλαμωνική.) 1. de Lazaro, post die Calendas, Antiochiz habita. Vertit Erasimus.
VII. 715.	deest.	τῆ περὶ εἶρα κυριακῆ. In Annunciationem Deiparæ, & contra Arium. Dubium an Chrysofostomi.
V. 382.	V. 319.	τῆ περὶ εἶρα συνάξει. In 2. Cor. IV. 13. habentes spiritum fidei. Vertit Sigismundus Gelenius.
L 651.	III. 208.	τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ δτθ. ὁ ψαλμός. In Psalmum quadragesimum sextum.
VII. 829.	VI. 817.	τῆς μὲν ἐπιγραφῆς. Theodori Magistri homilia de laudibus Pauli Apostoli, ex variis Oratt. Chrysofostomi. Vertit Balthasar Etzelius.
VI. 14.	IV. 25.	τῆς μὲν ἂν ὑβρεως ἕταιρον. Liber 3. de sacerdotio.
V. 168.	III. 789.	τῆς ὁδοῦ ταύτης τὸ αἰδομένη. In Jerem. X. 23. Dominus non est in homine via ejus. Vertit Fronto Duczus.
deest.	deest.	τῆς παρὰ τῆς ἱμερίας καὶ βασιλικῆς. Spuria & ideo à Savilio omissa. Inscribitur: εἰς τὸν εὐαγγελισμόν.
II. 492.	*I. 834.	τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὸ ἡδύτης. 80. in Mattheum.

	<i>Seril.</i>	<i>Duplic.</i>
Τῆς Ἐλαζέου ὁμοιωτικῆς. 4. de divite & Lazaro. Vertit Erasmus.	V. 253.	V. 73.
Τῆ συνήθει κίχρηται φιλοκαφία. In Psalmum quadragesimum quintum.	I. 648.	III. 203.
Τῆς ὑποθέσεως βύλαται παλιν ἀψαδαται. 25. in Genesin.	I. 183.	II. 255.
Τῆς Φιλαργυρίας. In publicanum & Pharisum. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 462.	deest.
Τῆς χθις ὑποθέσεως. In magnam parasceven. Dubium an Chrysofostomi.	VII. 459.	deest.
Τῆς χθις βασιλείας ἡ ἐναγγέλιον. Unum esse legislatorem utriusque Test. Vertit Jo. Jacobus Beurerus. Genuinum esse probat Pearsonius Vindic. Ignatii part. I. cap. 9.	VI. 640.	VI. I.
Τί βύλαται ἡ δόξα ἡ ἰσχυρία. 28. in 1. ad Corinth.	III. 413.	* V. 304.
Τί βύλαται ἡ Σωτήρι προδοσία. In 12. 4. Psalmum.	I. 796.	III. 287.
Τί ἔστι ἡ ὑμῶν ἀθλιότης καὶ ταλαίπωριον. Ad corruptores Virginum Christi. Dubium an Chrysofostomi.	VI. 976.	deest.
Τί ἀπὸ τῆς ἐφορίας μὴ ἐπιτίθει. 1. in 1. ad Thessalon.	IV. 316.	* V. 282.
Τί ἀπὸ τῆς ἐπιτίθει ἐπιτίθει ἡ τῆς τῆς τῆς. 1. in 2. ad Timoth.	IV. 329.	* VI. 535.
Τί ἀπὸ τῆς ὑμῶν τῶν κακοποιῶν. 20. in Acta.	IV. 725.	* III. 187.
Τί ἀπὸ τῆς ἐπιτίθει. 31. in Mattheum.	II. 216.	* I. 370.
Τί ἀπὸ τῆς ἐπιτίθει ὑμῶν αὐτῶν. 39. in Acta.	IV. 826.	* III. 341.
Τί ἀπὸ τῆς ἐπιτίθει ἐπιτίθει. 6. in 1. ad Thess.	IV. 190.	* VI. 309.
Τί εἶπω, εἰ τί λαλήσω; δακρύων ὁ παρὸν καιρός. Homilia 2. ad Antiochenos.	VI. 461.	I. 22.
Τί εἶπω, εἰ τί λαλήσω; εὐλογητὸς ὁ Θεός. Post reditum à prioris exilio. Vertit incertus.	deest.	V. 911.
Τί εἶπω, εἰ τί λαλήσω; ἡ ἡμῶν ὁμοιωτικῆς καλίστω.	VII. 502.	VI. 241.

Savil.	Ducal.	
		σω, lib venerabilem Crucem. Vertit incertus. Edidit Gretserus T. 2. de Crucibus p. 472. Dubium an Chrysofomi.
L. 810.	III. 406.	Τί ἔστιν, ἐκ βαθέων; in Psalm. 129.
L. 733.	III. 294.	Τί ἔστιν, ἐκ βάθρων. In 110. Psalmum.
L. 841.	III. 453.	Τί λέγεις μὲν δοκιμάσαι. In Psalm. 138.
III. 673.	*V. 718.	Τί λέγεις; οἱ χριστοὶ κερύττωτες. 24. in 2. ad Corinth.
L. 878.	III. 506.	Τί λέγεις; πωλέμεν δόδοικα λ. In Psal. 142.
VII. 673.	VI. 805.	Τίνα ἀν' ἑαυτοῦ. De mansuetudine & injuriarum deponenda memoria. Vertit Balthasar Ertzelius.
deest.	deest.	Τίνας οἱ τῶν ματαίων ἰσχυροὺς ἔλαβον τῶν ψαλλῶν. In Psal. 39. Chrysofomo in Latinis Codd. tribuitur, sed est Theodoriti.
III. 700.	*I. 682.	Τίνας οἱ τῶν ἀποστόλων τῶν ματαίων. 64. in Mathezum.
deest.	deest.	Τίνας οἱ τῶν ἀποστόλων ἀνιδροῦν, τίνας οἱ τῶν ἑλεγχῶν. In Psalm. 40. Chrysofomo in Latinis Codicibus tribuitur, sed est Theodoriti.
deest.	deest. VI.	Τίνας οἱ τῶν ἀποστόλων. Spuria & ideo à Savilio omissa. Inscriptur: ὅτι ἀκλήροισι.
deest.	deest.	Τίνας οἱ τῶν συγγραφῶν τῶν ἰδιότητων ἀνιδροῦν. In Psal. 38. Chrysofomo in Latinis Codd. tribuitur, sed est Theodoriti. Vide notas Savilii T. 8. p. 107. seqq.
II. 88.	*I. 156.	Τὸ ἔκαστον ἀποχρῆσαι πάλιν. 14. in Mathezum.
deest.	deest.	Τὸ ἔκαστον πάντα τὰ ἅλα ὁρμηδαιῶν. Liber ineditus quaestionum in Johannem, forte Titi Bostrensis, certe non Chrysofomi, ex quo plerisque tamen collecta. Vide notas Savilii T. 2. p. 215.

	<i>Sovil.</i>	<i>Ducal.</i>
Τίν⊙ ἐνεκεν ἀπὸ πλεονεξίας. De avaritia. Vertit Martinus Cromerus, Basil. 1552.	VII. 847.	VI. 666.
Τίν⊙ ἐνεκεν ὄψε, ταύλας. 49. in Matthezum.	II. 305.	*I. 526.
Τίν⊙ ἐνεκεν οἷς τὸ ὄρ⊙ ἀναβαίνει. 51. in Matthezum.	III. 319.	*I. 547.
Τίν⊙ ἐνεκεν ἔ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀπαίσθητα. De providentia. Vertit Balth. Etzelius.	VII. 859.	VI. 632.
Τίν⊙ ἐνεκεν τὸν οἰκιστῆν ἔ πόλεως. 55. in Matthezum.	II. 343.	*I. 588.
Τί ἔν; ἔ χρη τοῖς ἀμαρτάνουσιν ἐγκαλῶν; 24. in Matthezum.	II. 160.	*I. 283.
Τί ποῖς ἀρα-χρη ἡμᾶς ποιῆσαι. In eos qui longiora exordia reprehendebant, & de nominum mutatione. Vertit Fronto Duczus.	deest.	V. 860.
Τί ποῖς ἐστὶν ἀνθρωπ⊙. 2. de laudibus. Pauli Apostoli, Vertit Anianus.	VIII. 37.	V. 518.
Τί ποῖς καὶ δευτέρου ἐπισέλλει. 1. in posteriore ad Timoth.	IV. 329.	*VI. 535.
Τίς γὰρ ἔτο ὑπόπλησιν; 16. in Matthezum.	II. 105.	*I. 186.
Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ, ἔ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; ἐπιδαψιλεύεται. In magno xstu & ariditate.	VII. 352.	deest.
Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ, ἔ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; ὑπαίμων ἔ ἡμῶν τὸν οἶκον. Ad Theodorum lapsum, qui deinde Episcopus Mopvestenus fuit, de pœnitentia parænesis prior, & de venia non desperanda. Vertit incertus. Valesius ad Sozom. VIII. 2. negat Chrysofostomi esse.	VI. 60.	IV. 545.
Τίς ἐστὶν αὐτῆ ἡ παρηγοσία. 4. in Acta.	IV. 6. 9.	*III. 39.
Τίς ἦν ὁ εἷς ἔτ⊙ ὁ τὸ ἔτιον κόψας. 85. in Matthezum.	II. 520.	*I. 877.
Τί το μέσον γαύτης ἔ ἔ προτίρας. 47. in Matthezum.	II. 296.	*I. 511.

Savil.	Ducal.	
L. 813.	III. 411.	τί ἔστο; ὁ Παῦλος καὶ ἀνάγκης ἔσται. In Pfaismum 130.
VI. 389.	I. 292.	τί ἔστο; ὁ παρὼν ἢ παλαιός. De incomprehensibili DEI natura, contra Anomæos, Homilia 1. Vertit Theodorus Gaza.
VI. 722.	V. 576.	τί ἔστι; ἔσται προῖασιν ἡμῶν αἱ ἐορταί. In inscriptionem altaris Aëtor. XVII. 21. ignoto DEO. Vertit Fronto Duczus.
III. 682.	*V. 732.	τί τῦτο; ὁ τοῦ αἵμα εἰπών. 26. in 2. ad Corinth.
IV. 810.	*III. 317.	τί ἴσταν ἔσται γίνονται ἐν τῶν ψυχῶν, 36. in Aëta.
III. 566.	*V. 538.	ἡ Φησὶ, ὁ μακάριος Παῦλος 4. in 2. ad Corinth.
II. 372.	*II. 32.	ταῖς ἀρετῶν τῶν παιδῶν ἀπογορεύσεις. 3. in Johannem.
II. 728.	*II. 266.	ταῖς δυνάμει ἀνδραῖς μὴ ὁμοίως χερσῶν. 41. in Johannem.
III. 260.	*V. 29.	ταῖς κάρουσι καὶ ψυχῶν ἀγάθῃ. 4. in 1. ad Corinth.
IV. 386.	*VI. 628.	ταῖς μὲν παλαιῶν ἀνδράσων 2. in Epist. ad Titum.
IV. 63.	*VI. 104.	ταῖς πρὸς τὰς αἰρετικὰς ἀγάθῃ. II. in Epist. ad Philipp.
II. 250.	*I. 434.	τὸ μὲν καὶ τὰς μαθητὰς ἰωάννα. 38. in Matthæum.
VI. 304.	IV. 469.	τὸ μὲν τὰς ἀπειρεῖς ἐπιμυίας. De non iterando conjugio, ad viduam juniorem. Vertit Flaminius Nobilius.
deest.	V. 842.	τὸ μὲν πλὴν ἔχεται. Quod tacere non fit sine periculo; & quare Aëta Apostolor. legantur in Pentecoste. Vertit Fronto Duczus.
VI. 567.	I. 178.	τὸν ἀρχιεπίσκοπον μὲν ἐπίσκοπον τὴν ἐπιτομίας. Homilia 16. ad Antiochenos.
IV. 172.	*VI. 279.	τὸν διδάσκαλον ἔδεν ἐπαχθῆς. 3. in 1. ad Thess.
III. 825.	*V. 964.	τὸν διδάσκαλον ἢ μόνον συμβουλευθῆσα. 12. in Epist. ad Ephes.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Τὸν μὲν χρόνον καθ' ὃν προσφῆταισιν ὁ μακάριος Ἰερεμίας. Exposito inedita in Jeremiam, indignum luce, nedum Chrysofostomo opusculum, judice Henr. Savilio T. 8. in notis p. 136.	deest.	deest.
Τὸν ψαλμὸν ἔτον λέγει μὲν ὁ Προφήτης. In Psalmum quadragesimum tertium.	I. 618.	III. 160.
Τὸ πνευματικὸν ἡμῶν σημερον. In principium jejunii. Dubium an auctor Chrysofostomus.	VII. 484.	deest.
Τὸ προσηγὲς καὶ λαῶν. 43. in Johannem.	II. 736.	*II. 277.
Τοσαῦτα ὡς αὐτῆς εἰπὼν. 19. in 2. ad Corinth.	III. 648.	*V. 676.
τὸ σκοτὸν ἔ φωλὸς. 7. in 1. ad Corinth.	III. 279.	*V. 60.
Τότε, πότε; μὲν τὴν ἔ Πνεύματι καθοδον. 13. in Matthzum.	II. 81.	*I. 144.
Τότε, πότε; ὅτε μάλιστα καθανυγῆται ἔδει. 71. in Matthzum.	II. 442.	*I. 753.
Τότε, πότε; ὅτε ὁ Πέτρος εἶπε. 36. in Matthzum.	II. 349.	*I. 599.
Τότε, πότε; ὅτε τὰ μυρία σημεῖα. 52. in τότε, πότε; ὅτε ταῦτα εἶπεν, ὅτε ἐπεσόμωσον. 70. in Matthzum.	II. 324. II. 452.	*I. 557. *I. 769.
Τότε, φησὶν, ὑπέστρεψαν. τότε, πότε; 3. in Acta.	IV. 622.	*III. 27.
Τὸ τ' αἰχμαλωσίας ὄνομα. In 125. Psalmum.	I. 799.	III. 391.
τὸ τ' αἰμαθίας καὶ τ' αἰμαρτίας. In assumptionem Jesu Christi. Dubium an auctor Chrysofostomus.	VII. 330.	deest.
τὸ τ' διδασκαλίας. 5. in 1. ad Timoth.	IV. 268.	*VI. 434.
τὸ τ' παρθενίας καλόν. De Virginitate Liber. Post Pogium, meliori usum Codice. Vertit Jo. Livinejus, Gandensis A. 1575.	VI. 244.	IV. 275.
τὸ τ' πίστεως γενναίας καὶ νεανικῆς. 22. in Epist. ad Hebrzos.	IV. 541.	*VI. 885.
τὸ τυραννικώτερον πάντων λαῶν ἐξορίζεσ. 19. in Matthzum.	II. 133.	*I. 235.

Kkkk

τὸ

<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>	
V. 920.	deest.	Τὸ ἵων νομικῶν ἵππων. In Pascha, Dubium an Chrysofomi.
II. 682.	*II. 198.	Τὴ πνευματικῆ ἡμῶν χάριν. 31. in Johannem.
I. 1016.	III. 554.	Τὸ Προφήτη ἔστο τὸ ἐξαίρετον. In priora VIII. capita Prophetz Elai. Vertit Godfridus Tilmannus e Codice Regiz Fontis Eblaudi Bibliothecz.
III. 794.	*V. 912.	Τὴς εἰς ἱερῶν ἐρχομένων. 7. in Epist. ad Ephes.
III. 347.	*V. 174.	Τὴς λαμάρων ἐνταῦθα αἰνιτισμοί. 17. in I. ad Corinth.
II. 789.	*II. 355.	Τὴς μέθοδος τῆ ἀρχῆς ἵων ἀναγνωστικῶν. 56. in Johannem.
II. 765.	*II. 320.	Τὴς προσώπων τῆ θείῃ κηρύγματι. 50. in Johannem.
VII. 839.	deest.	Τὴς ἵων ἀγίων βίαι. Encomium S. Pauli Apostoli. Dubium an auctor Chrysofomus.
III. 429.	*V. 309.	Τὴτο αἶψαν τὸ χαρίων. 29. in I. ad Corinth.
VII. 864.	VI. 518.	Τὴτο εἶν ἀδελφοί μου τὸ σημεῖον. De gloriano in Cruce Domini. Vertit Joach. Perionius. Dub.
II. 539.	*I. 909.	Τὴτο εἶν τὸ σημεῖον, ὅτι ἐμπροσθεν αὐτῶν. 89. in Matthzum.
II. 424.	*I. 719.	Τὴτο ἐ ἰωάννης φησὶν, ἀλλ' ἐκὼν μὲν. 68. in Matthzum.
I. 854.	III. 471.	Τὴτο ἐ ψαλμῶ τῶ ῥήματα. In Psalm. 140.
V. 410.	V. 343.	Τὴ Φαρισαίε ἐ ἱεράων. De profectu Evangelii, sive in abutentes dicto Philipp. I. 18. sive prxtextu, sive veritate Christi prdicatur, & de humilitate. Vertit incertus.
deest.	VI. 375.	Τὴ ἀρχὴ θεία. In assumptionem Christi. Vertit Gerh. Vosfius.
V. 486.	VI. 271.	Τὴ μὲν νόμον τ' ἐκκλησίας. In S. Thomam. Vertit Fronto Duczus.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
Τῶν ἀνθρώπων, ἀγαπητοί. Ecloga de salute per agnitionem peccatorum.	VII. 928.	deest.
Τῶν ἀνθρώπων τῶν ἰσθμῶν. 23. in Johannem.	II. 649.	*II. 148.
Τῶν δένδρων ἕνα περὶ τῶν φύσιν. 20. in Epist. ad Hebr.	IV. 533. & V. 807.	*VI. 871.
Τῶν ἰσθμῶν ἀλλὰ ψαλμῶν. In 119. Psalmum.	I. 781.	III. 365.
Τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων. 14. in Job.	II. 612.	*II. 30.
Τῶν Παύλου σωμάτων ἑκκατὼ. I. in Epist. ad Titum.	IV. 381.	*VI. 619.
Τῶν πραγμάτων τὰ ἰσθμῶν διδασκαλίας. 13. in I. ad Timoth.	IV. 298.	*VI. 449.
Τῶν πρώην εἰρημῶν. 21. ad Antiochenos.	VI. 604.	I. 233.
Τῶν τριῶν παιδῶν καὶ τῶν καμίνων. Homilia V. ad Antiochenos.	VI. 490.	I. 64.
Τῶν ἑσπερίων μαθητῶν εἰς τὸν ἰσθμῶν. Argumentum Epistolæ I. ad Timotheum.	IV. 249.	*VI. 402.
Τῶν ἰσθμῶν ἡμῶν ἰσθμῶν. In Psal- mum quadragesimum primum. Ver- tit Gentianus Hervetus. Non Chry- sostomo sed Antiocho Ptolemaidis in Phœ- nicia Episcopo, illius zmulo, qui & ipse Chrysofomus dictus est, hanc ho- miliam tribuit Thomas Bruno de The- rapevtis Philonis p. 201.	I. 609.	III. 145
Τῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν, quod non propter Adamum punimur. Vertit Fronto Duczus.	V. 15.	II. 747.
Τῶν ἰσθμῶν πρώην ἐπιπέδου. 2. de Davide & Saule. Vertit Erasmus.	V. 83.	II. 852.
Τῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν. In Psalmum CIV. Non est Chrysofomi.	I. 952.	deest.
Τῶν ἰσθμῶν πρὸς δεσπότην. I. in Epist. ad Philemonem.	IV. 413.	*VI. 673.
Τῶν ἰσθμῶν καὶ πτωχῶν. 6. de fato, contra in- gluviem. Vertit Jo. Chesus. Dub.	VI. 879.	I. 738.
Τῶν ἰσθμῶν ἡμῶν ἡ πανήγυρις, in Jonam, Kkkk 2	VI. 824.	I. 577. Danie-

Savil.	Ducal.	
		Danielem & tres pueros. Vertit Lælius Tifernas.
V. 970.	VI. 386.	Φαιδρα μὲν πᾶσα ἐορτή. In ascensionem Christi. Vertit Gerardus Vossius. Dub.
VII. 426.	VI. 383.	Φαιδρόν μοι γὰρ τὸ ἐκκλησίας. In ascensionem Christi. Vertit Gerh. Vossius. Dub.
deest.	deest.	Φασί τινες ἐκ μύμηκῶ καὶ λέοντῶ. In illud: nemo potest duobus Dominis servire. MS. in Bibl. Czfareæ, Vaticana & Veneta. Habuit & Savilius, sed manifeste spuriam noluit edere. Vide notas T. 8. p. 857.
I. 45.	II. 63.	Φέρε δὴ καὶ σήμερον ἐπιπέδη μὲν πολλῆς προθυμίας. 8. in Genesin.
deest.	deest.	Φέρε δὴ καὶ σήμερον εἰς πᾶσα κατανύξως ἀψάμεθα λόγῳ. MS. in Bibl. Regia Paris. Inscribitur: πᾶσι εἰ μὴ προσηλώσῃ τοῖς βιωτικαῖς. Savilius ἀπαιδυσίμα hoc varie mutilatum ac spurium omisit.
VI. 804.	deest.	Φέρε δὴ καὶ τῶν ἡμετέρων κρότων. De pœnitentia & Herode ac Joanne Baptista. Hanc homiliam integriorem. Græce & Lat. è Codice Regio Combesius, Paris. 1645. 4. è Cod. Barocciano edidit V. C. Ericus Benzelius in supplemento homiliarum Chrysoptomi. Upsal. 1708. 4. p. 45--75.
VI. 184.	IV. 396.	Φέρε δὴ λοιπὸν καὶ τὸν πιστὸν. Ad patrem fidelem, pro vita Monastica, adversus ejus contemtores, Liber tertius. Vertit incertus.
VI. 395.	I. 302.	Φέρε δὴ πάλιν πρὸς τὰς ἀπίστους Ἀνομοίους. 2. de incomprehensibili DEI natura.
V. 740.	deest.	Φέρε δὴ πᾶσι τῶν Ευαγγελιστῶν. In mulieres unguenta ferentes, & quod nulla dissonantia sit inter Evangelistas resurrectionem

	<i>Savil.</i>	<i>Ducal.</i>
nem Christi narrantes. Dubium an Chrysofomi. Integriorem sub Joannis Thessalonicensis nomine dedit Combesfius T. I. auctarii novi p. 791.		
Φέρε δὴ σήμερον, πληρώσωμεν. 12. in Genesin.	I. 71.	II. 100.
Φέρε δὴ σήμερον πρὸς τὸς ἀπίστους. 2. de incomprehensibili DEI natura.	VI. 395.	I. 302.
Φέρε μὲν ἐν θαλάσῃ πολὺ τὸ θάρος. 4. in 2. ad Timoth.	IV. 343.	*VI. 559.
Φέρε καὶ ἡμεῖς ἀψώμεθα. 3. in Jobum. Vertit Lælius Tifernas.	V. 956.	VI. 79.
Φέρε καὶ σήμερον, ἀγαπήσοι, τὴν ἀκολουθίαν. 46. in Genesin.	I. 374.	II. 522.
Φέρε καὶ σήμερον, εἰ βύλας, τὴν ἀκολουθίαν. 60. in Genesin.	I. 464.	II. 648.
Φέρε καὶ σήμερον, εἰ δοκῶ, τὰ ἐξῆς τῶν χθίς. 53. in Genesin.	I. 412.	II. 576.
Φέρε καὶ σήμερον ἐκ τῶν Ἑ μακαρίων Μουσίως. V. in Genesin.	I. 24.	II. 35.
Φέρε καὶ σήμερον, ἐπειδὴ μὲν πολλὰς τὸ προθυμίας. 8. in Genesin.	I. 45.	II. 63.
Φέρε καὶ σήμερον τὸ τὸ ἐπιθῶμεν. 66. in Genesin.	I. 507.	II. 707.
Φέρε πάλιν τὸ ἀκολουθίας. 20. in Genesin.	I. 135.	II. 189.
Φέρε πάλιν τὸ εὐαγγελίας ἀψώμεθα. 6. Severiani Gabalorum Episcopi in κοσμοποιίαν.	VII. 628.	deest.
Φέρε πάλιν τῶν εὐαγγελικῶν. In Joh. VII. 14. & Matth. XXIV. 36. Incertum an Chrysofomi.	V. 752.	deest.
Φέρε σήμερον μάλις τῶν προβίων. De patientia & non acerbe lugendis defunctis. Dubium an Chrysofomi.	VI. 943.	deest.
Φέρε τὰ λοιψά τὸ χθιστῆς ἡραπέζης. 40. in Genesin.	I. 323.	II. 451.
Φέρε τήμερον τοῖς καὶ τὴν ὄζιον. Hom. 5. in Ef. VI. I. Vertit Erasmus.	V. 151.	III. 762.

<i>Sevil.</i>	<i>Ducal.</i>	
VII. 374.	deest.	φίς τόν σήμερον, αγαπητοί; καθώς. In Samaritanum. Incertum an Chrysofostomi.
VII. 520.	deest.	ησιν η θεία γραφή. De elemosyna. Dubium an Chrysofostomi.
VII. 225.	deest.	ησιν ο θεός. Απόστολ. Ad Monachos Epistola cum Petri Posini versione in ejus thesium Ascetico p. 1-18. Paris. 1686. 4. Incertum an Chrysofostomi.
II. 593. V. 19.	*II. 65. II. 754.	φιλάνθρωπος. αν ο θεός. 9. in Johannem. φιλω μη την νοσήαν, ότι μήτηρ. De ligno cognitionis boni & mali. Vertit Fronto Duczus.
II. 901. VI. 658.	*II. 526. III. 83.	φρικτον ο θάνατος, η φόβος γέμεν. 82. in Joh. χαιρε μη βουλή. Homilia de Vet. Testamenti obscuritate. Vertit Fronto Duczus.
V. 592.	VI. 370.	Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε. In Pascha. Primus edidit cum versione sua Petrus Panninus, Tiletanus. Antwerp. 1598. 8. cum homiliis singulis Methodii, Athanasii & Amphilochoi. Vertit etiam Fronto Duczus.
I. 1.	II. 1.	Χαίρω η ευφραίνομαι, ερώ. Homilia prima in Genesin.
VI. 525.	I. 116.	Χαίρω η συγχάίρω πᾶσι υμῖν. Homilia 10. ad Antiochenos.
I. 366. V. 134.	II. 511. III. 735.	Χαίρω ερώ υμᾶς συντρέχουσα. 45. in Genesin. Χαίρω συντρέχουσα υμᾶς ερώ. Homil. 2. in Ef. VI. 2. Vertit Erasmus.
II. 850. V. 747.	*II. 448. VI. 199.	Χαλεπόν, αγαπητοί. χαλεπόν. 70. in Joh. χθές ημῖν ο λόγος. εἰς τὴν εὐ μεγάλην ἀεξ. In illud: Joh. L. 1. In principio erat verbum, & in 2. Cor. III. 18. Spiritus scrutatur profunda Dei, contra Arianos & Pneumatomachos. Vertit Jo. Jac. Beurerus.
V. 659.	VI. 44.	χθές ημῖν ο λόγος. πρὸς τε τὴν αἰρητικὴν πάλιν. De serpente Moysis. Vertit Jo. Jac. Beurerus. Rom. 1581. Severiani.

	<i>Savil.</i>	<i>Ducsi.</i>
χθές ἡμῶν, ὡς Φιλόχρηστοι. De Spiritu Sancto. Vertit incertus. Meminit Photius Cod. 277. Dub.	VI. 729.	VI. 173.
χθές μαρτύρων ἡμέρα, ἀλλὰ. In Martyres. Vertit Fronto Duczus, qvi Antiochiz habitam conjicit.	deest.	V. 870.
χθές ἡμῶν, ἀδελφοί, περὶ τὴν προθεσμίαν. In Pascha. Dubium an Chrysofostomi.	V. 940.	deest.
Χορευτῆς τὴν εὐσεβείαν. Adversus hæreticos. Dubium an Chrysofostomi.	VI. 979.	deest.
ψυχῆς πόνον ἐγείρει. Secunda Severiani Gabbalorum Episcopi in κοσμοποιίαν.	VII. 594.	deest.
ἡμιούδη ἢ ζωὴ ἡμῶν. Homilia aperte spuria atqve ideo à Savilio omiffa. MS. exstat in Bibl. Cæsarea & Orientalibus. Inscribitur: περὶ τὴν ψυχικῆς ἐπιθετικῆς. In aliis, περὶ ὁφθαλμοῦ ἐπιθετικῆς.	deest.	deest.
ὅτι ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα. 45. in Johannem.	II. 744.	*II. 288.
ὅτι πίστις δύναμις τὴν ἡμετέραν. In latronem, & in prodicionem Christi. Dubium an auctor Chrysofostomus.	V. 910.	deest.
ὅτι ἀπὸ μακρῶν ἔχρονος πρὸς ὑμᾶς. In Rom. VIII. 28. Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Vertit Fronto Duczus.	V. 299.	V. 191.
ὅτι ἐκ μακρῆς ἀποδημίας. In parabolam 1000 talentorum Matth. XVIII. Vertit Petrus Nannius, Alcmærianus. A. 1524.	V. 196.	V. 1.
ὅτι πρὸς σὺν ἀκαθάρτων. 15. in Ep. ad Ephes.	III. 838.	*V. 986.
ὅτι πρὸς ἐκ τῶν συνθημάτων. 88. in Mattheum.	II. 535.	*I. 902.
ὅτι πρὸς ἐν τραπεζαρίᾳ, quod non fas ignominia afficere sacerdotes. Dubium an Chrysofost.	VI. 896.	deest.
ὅτι πρὸς ἢ φασοφίαν σαλήνη, in blasphemiam Judæorum Joh. VII. 20. dzmonium habes. Dubium an auctor Chrysofostomus.	VII. 272. & 414.	deest.
ὅτι πρὸς κοινός τις ἐστὶ πατήρ. 6. in 1. ad Timoth.	IV. 272.	*VI. 439.
ὅτι πρὸς ὁ ἡλιακός ἔστι πόλις. Manifeste spuria.	deest.	deest. ria,

Savil.	Ducal.	
		ria, & ideo à Savilio omiffa. Inſcribitur: <i>εις την ηρωδην και τα νηπια</i> .
IV. 293.	*VI. 476.	<i>ὡςπερ οἱ τ' πίστεως ἐχθροίμοι.</i> 12. in 1. ad Timoth.
VII. 316.	deest.	<i>ὡςπερ οἱ τ' ἰσίδιους καρπύς,</i> in Rabelem & liberos. Dubium an Chrysoſtomi.
II. 833.	*II. 423.	<i>ὡςπερ ὁ πλῦτ</i> ⊕ <i>τὰς ἐ προσέχουσίας.</i> 65. in Joh.
VII. 431.	deest.	<i>ὡςπερ ὁ τῆ προικιλία.</i> In Psalm. IV. 1. in tribulatione dilataſti mihi. Dubium an Chrysoſtomi.
VII: 280.	VI. 469.	<i>ὡςπερ παλιε Φιλότουν</i> ⊕. De Pharifzo. Vertit Fronto Duczus.
VII. 549.	VI. 317.	<i>ὡςπερ τις ἀνῆρ Φιλίεημ</i> ⊕. In decollationem Jo. Baptiſtz. Vertit Fronto Duczus.
II. 923.	*II. 559.	<i>ὡςπερ τὸ ἀπλῶς ἔς ὡς ἐτυχε.</i> 86. in Johannem.
VI. 790.	V. 508.	<i>ὡςπερ τοῖς πνεύματιν ὄφελ</i> ⊕. De pœnitentia & de Euchariſtia in encznii. Vertit incertus.
V. 8.	II. 736.	<i>ὡςπερ τῶν ἀμαρτυνῶν ὄφελ</i> ⊕ <i>υδίν. ὅταν ὡδῶ την ὄδν.</i> De dominio hominum in terras. Vertit Fronto Duczus.
deest.	III. 833.	<i>ὡςπερ ὑβριζομένης ἔ δασοτύ.</i> In Plal. XIII. <i>dixit inſipienti.</i> Vertit Gentianus Herveus. Dub.
VI. 851.	I. 703.	<i>ὡς πωθανὸς καὶ ἐπείρας</i> ⊕. Catecheſis ad illuminandos. Vertit incertus.
III. 877.	*V. 1059.	<i>ὡςτε ἕκ ἀνῆρ μόνον, ἄτε γυνή.</i> 22. in Ep. ad Ephes.
VI. 830.	I. 610.	<i>ὡς τερπνὰ τ' πνευματικῆς.</i> De pœnitentia & jejunio. Vertit incertus.
V. 633.	I. 514.	<i>ὡς Φαιδρα καὶ ἐπιχαρῆς.</i> In ſeptem Maſcabzos. Vertit incertus.
II. 773.	*II. 332.	<i>ὡ τ' ἀνοίας τ' Ἰουδαϊκῆς.</i>
deest.	deest.	<i>ὡ τ' βίας, ὡ τ' τυραννίδ</i> ⊕. In Joh. V. 19. primus Græce & Latine edidit V. C. Ericus Benzelius in ſupplemento Homiliarum Chryſoſtomi, Upſal. 1708. 4.
		III. Episto-

III. Epistolarum Chrysoſtomi & eorum ad quos ille scripsit, elenchus.

Numeri majores, sunt Epistolarum in Tomo septimo editæ Saviliana, minores, in Tomo IV. Ducaana editionis, ubi adjunctè legitur ad priores CLXXIII. versio Jacobi Billii Praëci, ad ceteras Ducei, Græci numeri restitunt Codicem membranaceum Epistolarum Chrysoſtomi, septingentorum amplius annorum, qui est apud nos, initio quidem sineque punctis, & sic in illis a seculis antiq. plures Epistolæ bis completæ.

- A**gacis Presbytero: Ο ἄνω θεοῦ ἡμῶν ἐρατὴς. XI. 208.
 Adoliz. Τῇ Κυρίᾳ μου κοσμοκράτῃ καὶ εὐλαβιστάτῃ.
 Ἡμεῖς καὶ αὐτῇ στανιάκις ἐπιστάτας. VI. 57. ελν.
 καὶ ἰαυτῇ σου τῆν ἀγάπην ἰδοῦμαι. IX. 33. εμ.
 ὅτι μὴ ἤρρωτῆσας ἐγνωίμην. V. 52. ελγ.
 Πολλὰκι μὴ ἐπεσπλάκαμην σου πρὸς τῇ εὐλαβιστῶν. VIII. 231. ες.
 Τί λέγεις πάλιν ἐπιθυμῶν ὀδύνην. VII. 133.
 Τὸ μὴ ἐδραγνῶσαι ἵσως ἐργασίας. IV. 179. εια.
 Aëtio. Ἡμεῖς σε τ' ἀγάπῃς ἐδιδασκα. X. 196.
 Agapeto. Ἐὶ καὶ πολὺς μετὰ τὸ χροῖον. III. 73. οβ.
 οἶδά σε τῇν ἀγάπην τῇν γνησίαν. II. 20. εργ.
 Πολλὰ καὶ συνεχῶς ἰδούσω ἰδούμαι. I. 175. εη.
 Alexandro Episcopo Corinthi. οἶδα τῇν ἀγάπην. XII. 164.
 Alphio. Ἐγὼ μὴ ἐβυλόμην συνεχῆς σου. XV. 49. ελ.
 Ἡμεῖς εἰ καὶ πόρρω σε καθήμεθα. XVI. 72.
 Μακάριον καὶ τὸ μακάριον εἶ. XIV. 21. οα.
 Ὁ θεὸς σοι τὸν μαλὸν δὲ καὶ εἰ τῷ παρόντι. XVII. 35.
 Alypio. αὐτοῖς μὴ ἔδωσάς μῃ τῷ προτέρῳ. XIII. 186.
 Amprucia. (Διακονίς) Διακονίς καὶ τῶν αὐτῶν.
 Eidem, καὶ τῶν αὐτῶν (vel ἐν αὐτῆς, scil. συνοδείᾳ.)
 Ἐδεδάκην προτέρῳ ἢ ἐφης. XVIII. 191.
 Μακροῦ μὴ διωκίμαι τῷ μήνι τ' ὀφεί. XIX. 102.
 Τὰ κύματα τῶν πέτρων προσεγγνύμεθα. XX. 96.

- Anatolio Episcopo (Αδάνης) Adanensi. Ἐγὼ μὲν καὶ συγγενείᾳ ἐπιθύμην. XXII. 111.
- Anatolio (ἐπαρχικῶ) Ex praeefecto. Ὅψι μὲν ἐπιστέλλω καὶ βραδείας. XXI. 205.
- Anthemio Consuli ac Praefecto. Ἄλλοι μὲν σε τῇ θαυμασιότητι. XXIII. 147. ρξθ'.
- Antiocheno Episcopo (περὶ τὴν ἀντιοχείας Porphyrium,) Ἐδὴ μὲν τὴν ὑμείρων εὐλαβείαν. XXIV. 233.
- Antiocho. Πόσι γδ' ἐπιλαθείσθ' ἀναμνοδα. XXV. 189.
Hunc Antiochum commendat Epist ad Artemidorum.
- Anyfio Episcopo Thessalonicensi. Ὅψι μὲν καὶ βραδείας. XXXIV. 162.
- Anyfio, Numerio, Theodosio, Eutropio, Eustathio, Marcello, Asterio, Maximiano, Eusebio, Eugenio, Gerontio, & Thyrsio, & omnibus orthodoxis per Macedoniam Episcopis. Πολλὴ μὲν ὑμῶν εὐαγέτης. XXVII. 163.
- Aphthonio, Theodoto, Chazrez Presbyteris & Monachis, καὶ πᾶσι τοῖς συνοδίας αὐτῶν.
Ἐκλόρη καὶ αὐτὸς ἀρραγομένως ὑμᾶς. XXXVIII. 70. ιδ.
Φόρη μὲν τὴν πλείων εἰς ἀρραγομένης. XXXIX. 97.
- Arabio. Ὅδα σε τὴν ἀγάπην. XXVIII. 48. μα. ραθ. & ν.
Τὴν μὲν κάμνον εὐαγέτης. XXIX. 121.
- Artemidoro. Πολλῆς ἐνόμισεν ἀπολαύσεσθ' εὐνοίας εὐκρίως με ἀντίοχον. XXXI. 177.
- Asello Episcopo. Ὅδα μὲν ὅτι εἶδέν ὑμῶν δὴ γεγραμμάτων. XXXII. 151.
- Asterio. Vide supra in Anyfio.
- Asyncritz (ἀσυγκριτία) Asyncriti presbyteri mentio Epist. ad Elpidium.
Ἐμοὶ μὲν πρὸς ὑμᾶς. XXXIV. 99.
Καὶ ἔμπροσθεν ἐπέσταλκέν σε τῇ ἡμετέρας. XXXV. 77.
Ὅδα ὅτι ἐν πολλῇ θλίψει. XXXIII. 40. ραγ'.
Σφόδρα ἠλγίστα μὲν καὶ ἡμῶν. CLXXII. 191.
- Asyncritz καὶ τοῖς συν αὐτῇ ipsiusque sodalibus. Ὅδα τὴν ἀγάπην ὑμῶν. 106.
Vide & infra in Chalcidia.
- Aurelio Episcopo Carthaginiensi. Βασίλ' ἡλίον ἐστὶ γοναία ψυχῆ. XXXVII. 149.
- Basilio presbytero. Ἐὶ καὶ τὸ κατ' ὄψιν σε σωτηρίας. XXXIX. 28.
Basionz.

- Basilianz. Αυτή μὲν γὰρ μακρὸν ἐσθλήσας χρόνον. XLIV. 47. ραί.
 Basso Episcopo. Τί εἶπε; ὁ Ἰωάννης περὶ ἡμῶν ἀγάπη. XLV. 110.
 Brysoni. τί εἶπε; αὐτῶν μόνων ἡμῶν. XLVII. 190.
 Byzo Monacho. Vide infra in Romulo.
 Cæsario Monacho. Latine tantum prædicit, cum paucis Græcis
 fragmentis, nec Chrysostomi operibus hæctenus inserta est
 Chrysostomi ad Cæsarium Epistola quæ incipit: *Ἰνσπεκτικῶς*
ἵεταί τῆς Ῥουμανίας. Dixi de hac Epistola lib. 2. cap. 10. §. 43.
 Callistrato Isauriz Episcopo. Ἐγὼ μὲν σε τὴν εὐλαβεῖται. CXXVII. 200.
 Candidiano. Πολύ τ' ὀδὴ τὸ μίσην τὸ δίκαιον ἡμῶν. CXXVIII. 42. μῆ.
 Carteriz. Ἐι σαφῶς εἶπες ὅσον ἡμῶν δίδως χάριον ἢ γράψασα. CXXXII.
 222. ραί.
 καὶ εἶπε τὴν ἀγάπην τὴν σὴν. CXXX. 34. ραί.
 καὶ πολλὰς, καὶ ὀλίγαις. CXXXIX. 18. ραί.
 τί φησὶ; αἱ συμπληροῦσιν ἀρετῆς. CXXXI. 227. ραί.
 Carterio Præfidi. Ἐρημότατον μὲν χωρίον μετ' ὑπερβολῆς. CXXXIX. 236.
 Casto presbytero. Πᾶς ἀλλοτριῶν σαφῶς. In edit. Savil. T. 7.
 p. 208. & in editione Ducis Epistola 240.
 Casto Valerio, Diophanto, Cyriaco presbyteris Antiochenis.
 καὶ τὸ γράψασα, καὶ τὸ πρὸς ἡμῶν. CXXXVIII. 222. μῆ & ραί.
 οὐ θαυμάζω ὅτι τὴν μακρὴν ἡμῶν ἐπιστολήν. CXXXIV. 22. ραί.
 ὃ συμβαίνει τῷ χωρίῳ βαρυνόμενον. CXXXIX. 107. ραί.
 ὅτι μὲν ἡμῶν ἀπολιπὼν ὁ κύριός μου ὁ πρεσβύτερος. Κωνσταντῶν.
 CXXXVI. 62.
 βαρυνόμενον τὴν χάριον καὶ βλασφ. CXXXV. 130.
 τὴν γλώττην μὲν ὀλίγαις ὑμῶν. CXXXVII. 66.
 Chrez presbytero & Monacho. Supra in Aphthonio. Vide etiam
 in Theodoto.
 Chalcidiz & Asyncritiz.
 μηδὲν ὑμῶν παρατίτω τῶν συμβαπόντων. CCXXII. 29.
 οἶδα ὅτι σφόδρα ὑμῶν διατάραξε. CCXVII. 60. ραί.
 οὐδὲν ὑμῶν ἀπολογίαις δεῖ. CCXXI. 242. ραί.
 Chalcidiz. Ἐγὼ μὲν σφόδρα ἐπιθυμῶ σὺν ὑμῶν εἶναι τὸν διαπότην μου
 τὸν ἡμιώτατον πρεσβύτερον. CCXVIII. 76.
 οἶδα τὴν ἀγάπην ἣν ἔχεις περὶ ἡμῶν. 39. ραί.

- ὁ θεὸς σοι γόν μὲν δάη καὶ ἐλάουθ. CCXX. 105.
 Οὐχ ὡς ἔτυχεν ἠγάσασθαι. CCXXI. 98.
 Chromatio Aquilejensi Episcopo. ἤχρησε καὶ μέχρις ἡμῶν ἡ μεγα-
 λόφωσι. CCXXIII. 155.
 Τῆς θερμῆς σου καὶ γνησίας ἀγάπης. CCXXIV.
 Claudiano. Τί ἔστο; ἡ θερμὸς ἡμῶν ἐραστῆς. CXXI. 195.
 Constantio presbytero.
 Ἐδάμασθα πῶς ἄνω σφοδρῶς ἡμῶν καὶ ἐραστῆς. CXLVI. 225.
 Τῇ ἡλιόφῃ ἡ πανέμου μέρους μέλλων ἀπὸ τῆς Νικαίας ἐξορμητῶν.
 CXLV. 221.
 Cyriaco, Demetrio, Palladio, Evlyssio Episcopis. μακάριοι καὶ ἱερο-
 μακάριοι καὶ πολλοί. LXXXIV. 148. π.
 Cyriaco Episcopo.
 Ὁ δεσπότης μου Σάπασθαι ὁ τῆς Λακωνίας ἀρχιεπίσκοπος. CXLII. 64.
 Ταῦτα ἀνεκτά, ἡμεῖς φορητὰ οἶμι. CXLIV. 202. π.
 Cyriaco Episcopo exuli, missa ab exule. Φίλος δὲ πάλαι ἀφωπλήστω
 σου. CXLIII. 125. ἀ Photio pro gemina agnoscitur.
 Cyriaco, presbytero Antiocheno. *Supra, Casto.*
 Cyriaco presbytero. καὶ ἐν ἑσθῇ ἰδάμασθα σου. edit. *Supra, T. p. 209.*
 & in edit. *Ducni Epistola 241.*
 Cytherio. Ἡ μὲν σωσθῆναι ἡμῶν καὶ αὐτῶν. CXL. 82.
 Danieli presbytero. Ἐυλογητὸς ὁ θεὸς ὁ πολλῶν μισθῶν. LV. 199. μδ.
 Diogeni. Ἐρησαν μὲν ἡ κωνσταντινουπόλις. LX. 141. εζ.
 Μία τὸ γράψαι τὴν προίεσαν ἐπιστολήν. LVIII. 51. εδ.
 Πολλὰ αὖν ἐπειάμησθε ἡμῶν τὴν ἡμετέραν. LIX. 114.
 Τὸ γνήσιόν σου τῆς ἀγάπης τῆς πρὸς ἡμᾶς. LVII. 50. ελ.
 Diophanto, presbytero Antiocheno. *Vide & Valerio, Casto.*
 Domno Episcopo. καὶ ἔπεισται τὸν ἡμιώτατον προσέχοντα. LXI. 27. ς.
 Elpidio Episcopo (eidem quem presbyterum Agapeto per literas
 commendat.)

Γλαυτῆ μὲν ὀλιγάκις. LXV. 141. ςδ.
 Ἡμεῖς μὲν ἐβελόμεθα σωσθῆναι. LXIII. 25. ςε.
 Ἡμεῖς ἔτε ὑπεροπῆτες ἔτε ὀλιγοπῆτες. LXVII. 77.
 καὶ ἔτο σὲν, ἔτο τῆ Φοῦσι. LXVI. 114. ζδ.
 Οἶδα ὅτι ὀλιγάκις ἐπέταλκα τῇ ἡμετέρῃ σου. LXIV. 138.

Πολλὰς

- Πολλὰς ἔχω χάριτας τῷ Κυρίῳ μετὰ τῷ ποθητοτάτῳ (ἀδελφῷ) Δι-
βανίᾳ. LXXVIII. 230.
- Episcopis. Βοἴ μὲν πανταχῶ καὶ αὐτῇ. LXXIV. 156.
Ἡμεῖς ἕτε ὑπερρωῖτες, ἕτε ὀλιγορῆτες. 131.
Ἡμεῖς μὲ ἰσοθῆμῳ καὶ ταῖς ἑσώματῳ. LXXIII. 154.
Καὶ ἡ καταλαβῆσα τὰς ἐκκλησίας. LXX. 181.
Καὶ ἰδίᾳ ἐκάστῳ καὶ κοινῇ. LXXI. 152.
Ὁυ ἀλεμπανόμῳ χάριν ὑμῖν. LXXII. 153.
- Episcopis & presbyteris in carcere inclusis. Διομοιῆσιον ὁμοῖτε καὶ
ἄλλοισιν. LXXXII. 118.
- Episcopis presbyteris & Diaconis inclusis. Μακάριοι ἑ διομοιῆσι.
LXXXV. 137.
- Episcopis & Diaconis inclusis Chalcedone. Μακάριοι καὶ τῶν δι-
σμών ὑμῶν. LXXXIII. 174. 189.
- Episcopis qui ab occidente venerant. Ἐθαυμάσασιν ὑμῶν καὶ τῆν
ἔμπροσθεν. LXXIX. 165.
Καὶ ἔμπροσθεν μὲν ἑξῆς πληθύνονται. LXXV. 157.
Καὶ τὰ ἔμπροσθεν τῶν ἑπιπέτῳ ὑμῶν. LXXX. 166.
Μακάριοι καὶ τρισμακάριοι καὶ πολλοί. LXXXIV. 148. π'.
- Ὁυ μικρὰν ἔχουσιν ἑθρομυθίαν. LXXVII. 159.
Ὁυ μικρὰν καὶ ὑμῶν αὐτοῦ ἑσφάντων. LXXVI. 158.
Χάριν ὑμῖν ἰσὺν πολλήν. LXXXI. 167.
- Episcopo qui ab Occidente venerat. Ὅταν ἐννοήσω τῆν ἰδέσθαι ὅ
ἰδρυσας. LXXVIII. 160.
- Euthio Episcopo. Ἐ καὶ τῷ σώματι κεχαρισμένη σου τ' εὐγενείας.
LXXXVII. 173.
- Eugenio. Vide supra in Anyfio.
- Eulogio Episcopo. Ἡμεῖς καὶ πρὸς αὐτῶν ἀφικόμεθα. XCI. 87. ρη.
- Eustathio. Vide supra in Anyfio.
- Euthaliz. Καὶ ἐλάτῳ δέχουμαι ἐπιστολάς. LXXXVIII. 31. ρζ.
Σφόδρα γνησίας καὶ θερμῆς ἀγάπης. LXXXIX. 107. ρο. & ὁ ubi
'Ευθαλίῳ intcribitur.
- Euthymio presbytero. Μηδὲν ὑμῶν λυπώτω τὸ τ' ἁολῆς ἑξῆσθαι.
XC. 218. υς'.
- Eutropio. Vide supra in Anyfio.
- Faufino. Ἀφικόμεθα εἰς τῆν Κωνσταντινούπολιν. CCXIII. 84.

- Firmino.** (al. Φερμίου, al. Φερμίνω) Ἐς μὲν τὴν σωσιανὴν σκ. CCXV 80.
Γαλβιάνι. Vide Salvioni. Γαλβιάνι bis diferte legitur in meo MS.
ubi eadem Epistola bis occurrit ζς. & πθ.
- Gaudentio Brixienfi Episcopo.** Οὐδὲν ἡμᾶς ἔλαθε τῶν σῶν L. 184.
- Gemello.** Ἄλλοι μὲν τῇ θαυμασιότητι σε σωήσοιται τ' ἀρχῆς. LIV.
124. ζθ.
- βαβαί, ἠλίκαν ἐς γενναία καὶ νεανική ψυχή. LI. 132. νε.
Ἐρημον μὲν οἰκῶν χωρίον τὴν κενσόν. LIII. 194.
τί ἔστο; ὅτε ἡ Ἰουδαία καὶ Ἡλικαῦση πόλις. LII. 79.
- Gerontio presbytero.** Καὶ ἤδη μὲν ἐπέσταλκά σε πρὸς τὴν εὐλαβείαν,
... νομίσας σε ἐν Φονίᾳ οἶον. LV. 54. ρε.
- Gothis Monachis.** Infra, Monachis.
- Harmatio.** (Ἀρματίω) τί ἔστο; ἵνα μὲ μὲ ἀδείας. XXX. 75.
- Helladio.** Ὀλίγα μὲ σοι σωτηριόμοθα. LXII. 172.
- Heortio.** Ἐορτίω Episcopo. Ἐγὼ μὲν ἐπεθύμην καὶ γραμματῆα δέξα-
σθαι τ' σὴς τιμιότητη. LXIX. 30.
- Herculio.** Ἐρκελίω. Μὴ κάμνη ζητῶν ἀπολογίαν 201.
- Helychio Episcopo Salonitano.**
Αὐτὸς μὲν συγγνώμης ἀξίους. XCIII. 24. οβ.
Ἐγὼ μὲν ἐπεθύμην. XCVII. 223.
Ἐγὼ μὲν σε καὶ ἰδεῖν ἐπεθύμην. XCIV. 74.
Ἐὶ καὶ πολλὰ διεργόμοθα τῷ τ' ἰδεῖν μέλει. XCV. 183.
Ἡμεῖς ἐπιθυμῶμεν καὶ παρόντα σε θεάσασθαι. XCII. 176.
τί ἔστο; ἕτως ἡμῶν σφοδρῶς ἰρῶν. XCVI. 198.
- Hymnetio** (al. Ἰμητίω) Archiatro. Ἐὶ καὶ μὴ σωσχεῖς ἐπεστάλακα μὲν
CCXI. 38. ρκα.
Ὁυ παύσομεθα σε σὺν πᾶσι θαυμάζοντες. CCX. 81.
- Hypatio presbytero.** Οἶδας καὶ αὐτὸς, Κύριε μὲν ἴμιώτατε. CCXII. 97.
Ὁυ πάυομαι μακαρίζων σε τὴν ἴμιώτητα. CCIX. 180.
- Innocentio Episcopo Rom.** Καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων οἶμαι τῶν ἡμετέ-
ρων. edit. Savil. T. 7. p. 154. & edit. Duczi T. 4. p. 593. σθ.
Τὸ μὲν σῶμα ἡμῖν ἐν ἐνὶ ἰδοῦται χωρίω. Savil. T. 7. p. 158. & Du-
czi T. 4. p. 598. εθ. Memorantur hęc ad Innocentium E-
pistolę, quibus fata sua exponit Chrysofomus, apud Pho-
tium Cod. 86.
- Joanni Episcopo Hierosol.** Ἀπικνιάθημεν εἰς τὸν κενσόν. CXXXVI. 88. νθ.
Italicę.

- Italicæ.** Ἐπὶ μὲν Ἰωάννου ἐξώθεν πραγμάτων. CXXIV. 170.
Julianæ καὶ ταῖς συν αὐτῆς. Ὅσω χαλεπώτερον τὸ κρίμα. CXXV. 169.
Leontio Ancyran Episcopo (ad quem alia Chrysofostomi Epistola memoratur Theodorito V. 31. Hist.) Τῆς μὲν πόλεως ὑμῶν ἀπὸ Ἰαθρήμων. CXLVII. 83.
Lucio Episcopo.
 Ἐν καὶ πολλῶν ἰσχυρῶν μέσσω τὸ ἴδιον διεσκήκαμεν. CXLVIII. 85.
Magno Episcopo. Ἐν καὶ αὐτῶς ἡμῶν ἐν ἐπίσταλκας. CXLIX. 26.
Malcho. Μῆτε ἀθύρμι, μῆτε ἀμαθίας λογίζε. CL. 71.
Marcellino.
 Ἐν καὶ αὐτῆς τὸ πάντων ἐρημότατον. CLV. 188.
 Μακρῶν μὲν ἐσχησάμεν. CLIV. 31.
Marciano * & Marcellino.
 Ἀρεῦσαν ἔχετε ὡς ἀποστολῶν τὸ ἀποστόλου. CLVII. 65.
 Ἐβλόμεθα μὲν ὑμᾶς σφοδρῶς. CLVI. 19.
 Ἐλύσατε ἡμῶν τὸ αἰνίγμα. CLX. 226. 87.
 Τί ἔστι; ἕως ἡμῶν ἐρωτῶν. CLIX. 224. 86.
 Τῆτο καὶ ἡμῶν τὸ μακρῶς σιγῆς αἰτίον. CLXI. 100.
 Ὡς καλῆ ὑμῶν ἡ ξυνορία. CLVIII. 129. 85.
Marciano (al. Μαρκίω) Μακάρων ἢ καὶ Ἰουλιανῶν καὶ πολλῶν. CLXII. 122. 82. & ἰδ.
- Mari** (Μάρη, al. Μαρίω) Episcopo. Καὶ ἡνίκα προοίμιον εἶχεν. CLII. 86.
 Vide & infra, in Symeone.
- Mariano.** τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπασιν ἀνθρώποις ἡδὺ τὸ ἔαρ. CLIII. 128.
- Maroni **** (al. Romano) presbytero & Monacho. Ἡμεῖς τῆ μὲν ἀγάπῃ σιωδεδίμεθα σοι. CXCIV. 36. 87.
- Ad Matrem suam.** τῆτο μήτηρ Φιλόσοφου καὶ Φιλόπαις. In editione Saviliana T. 7. p. 205. & in edit. Duczi Epistola 237.
- Maximo Episcopo.** Ὅταν ἐνοήσωμεν πόνους ὑμῶν. CLI. 150.
- Monachis Gothis** τοῖς ἐν τῷ Περσικῷ. Ἐγνων καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων. CLXIII. 207. 87. Vide & supra inter homilias illam quæ incipit, Φησὶν ὁ Θεὸς Ἀπόστολος.
- Montio** (Μοντίω) Πατρὶ μὲν σε καθήμεθα. CLXIV. 171.
- Moyfi Episcopo.** Ὅμοι μὲν μηδὲ γραμμάτων σε δεῖται. CLXVI. 90. 82.

Moyfi

* Marcianus tribunus memoratur Epistola ad Timotheum presbyterum.

** Hoc à Marone nomen Maronitis in Syria,

Moyſi presbytero & Monacho. Ἡ μὲν ὑπερβολὴ τῶν ἐγκωμίων.
CLXVII. 90.

Mufonio. Καὶ ἤδη ἐπιστάλαμι σε τῆς εὐγονίας, δέσποτά μου ἱμνωτάτῃ
καὶ εὐλαβετάτῃ. CLXV. 216.

Namoz (Ναμεία, al. Ναμεία) τί πείρηχῃ ἀπολογίαν ζήῃσα. CLXVIII.
47. εκη.

Nicolao presbytero. Ἐβυλόμην καὶ αὐτὸς καὶ σφόδρα. CLXXI. 145. εζζ.

Καὶ ἔτο τὸ γνησίας σε καὶ θερμοῦς. CLXX. 69.

Σφόδρα ἡμᾶς ἀνεπλήρωσας. CLXX. 53. ελδ.

Olympiadi Diaconissæ, ad quam scriptas Chrysoſtomi Epistolæ
XVII. legit Photius Cod. 86. & præ cæteris diligenter scri-
ptas notat. Vide & Nicephorum XIII. 37. & 24.

Ἀλλὰ καὶ ἔτο σοι λελύθω τὸ δέσπο. IX. 10.

Ἀμφότερα τῆς ἀφάτα ἔθευ. XV. 16.

Ἀπ' αὐτῶν ἀναβάς τῶν ἔθανάτα πυλῶν. V. 6.

Ἐπίσταθῃ τὰ τὸ θλίψως. IV. 5.

Ἦκει μὲν καὶ ἡ πρώτη Ἐπιστολή. II. 2. ρογ.

Καὶ τὰ σώματα τὰ σφοδρῶς. III. 3.

Μόλις ποτὶ ἀνεπνεύσαμῃ. XII. 13.

Ὅσω τὰ τῶν πειρασμῶν ἐπιένεσαι. X. 11.

Οὐδὲν ἀνάξιος (al. καὶ ξένος) ἀπαικός. XVII. 17.

Ὅταν ἴδω δήμες αἰδῶν καὶ γυναικῶν. VIII. 9.

Ὅκ ἔμελον ἄρα, καὶ τὸ πόλεως. VII. 8.

Σὺ δέ μοι προσεδόκησας. XIV. 15.

Τὴν ἀφροσύαν ἀπέφυγόν. XI. 12.

Τῆς σφοδρότητος ἔνεκα ἔχειμῶν. XVI. 4.

Τί θερμοῦς; τί κόπις σαυτῆν; XIII. 14.

Τί φης; ἔκ ἐτησας τρέπαιω; VI. 7.

Φέρε δὴ ἀπαθλήσω σε τὸ ἀθυμίας. I. I. εββ.

Onesicratæ (Ὀνησικρατία forte Δουγκραμία) σφόδρα ἠλγίσταμῃ καὶ
ἡμῖν. CLXXII. 191.

Petanio. Καλίστῃ τὰ γενομηδία, ἀλλ' ἔχ. CLXXV. 95.

Ἀνεπνεύσαμῃ, ἐσκηθίσταμῃ. CLXXVII. 220. υιβ.

Ὅταν ἐνοήσης, δέσποτά μου θυμασιώτατῃ. CLXXVI. 204. πτ.

Σφόδρα με ἀνεπλήρωσας καὶ σκηθῶν. CLXXII. 193.

Palladio Episcopo. Ἐπερ μὲν τῶν κατὰ ἡμᾶς αὐτῶν. CLXXVIII. 113. εζγ.

Pelagio

- Pelagio presbytero. 'Οἶδά σου τὸ πρῶτον; τὸ ἐπιτελικόν. CLXXIX. 25.
 Pentadiz Diaconisiz, Ἐγὼ σου τὴν ἀγάπην, ἢ περὶ ἡμῶν. CLXXX. 94.
 Μακρὰν ἐσίγησας σιγὴν, καίτοι πολλῶν. CLXXXI. 185.
 Τῶν μὲν εὐφάνων σε μακαρίζω. CLXXXII. 104.
 Philippo presbytero. Ἐθαύμασα πῶς ἐν ἕτω χροίῳ μακρῶ CXXIV.
 213. 48.
 Pkænitiz presbyteris & Monachis Ethnicos catechizantibus. οἱ
 κυβερνῆται ἐπειδὴν ἴδωσι. CLXXXVI. 123. 45.
 Polybio. Ἄλλο μὲν ἂν τις τῶν ἀφορητῶν κρυμνῶν ἴον ἐνταῦθα. CLXXXIII.
 127. 296. & 107.
 Τὰ μὲν εὐφάνει καὶ τῶν τοίχων τὴ πέλιος ἐμβαβλήμεθα. CLXXXIV.
 143. 53.
 Porphyrio Episcopo Antiochano. XXIV. 233. ἴδα μὲν τὴν ὑμετέραν εὐ-
 λάθειαν.
 Porphyrio Episcopo Rōsō five Rosensi. 'Οἶδά σου τὴν ἀγάπην τὸ πρῶ-
 τόν. CLXXXV. 235.
 Probz ingenuz Romanz. 'Εἰ καὶ πολλὰ διοκίσαμεθα. CLXXXVIII. 168.
 Procopio. Ὀλίγα μὲν σοι συνηγέμεθα. CLXXXIX. 187.
 Romanis Presbyteris qui venerant, cum Occidentis Episcopis ad
 Concilium, Πολὺν ὑπομεμενικαῖς πόνον. CLXXXVII. 161.
 Romano (al. Maroni) Presbytero & Monacho. ἡμῶν τῇ μὲν ἀγά-
 πῃ συνοδεύεμεθά σοι. CXCVI. 36.
 Καὶ ἔτο σὸν καὶ τὴ μεγάλην σου, CXCVI. 91.
 Οὐ μέχρι τὴ Ἀρμενίων μόνον. CXCIV. 78.
 Romano presbytero. 'Οἶδά καὶ αὐτός, κύριε μου τιμώτατε καὶ εὐλα-
 βέστατε. CXCIII. 23.
 Romulz. Vide Severinz,
 Romulo & Byzō Monachis. Ἐγὼ μὲν ἐβυλόμην. CXCVII. 56.
 212. & 161.
 Rufino. Ἐβυλόμην μὲν συνοχέτερον. CXC. 46. 212.
 Rufino Episcopo Rōsō. 'Οἶδά σου τὴν ἀγάπην τὸ πρῶτον. CXCH. 109.
 Rufino presbytero. Ἦλθον εἰς ἡμῶν ὅτι πάλιν ἀνέφθη τὰ ἐν Φωκίῃ
 παρὰ. CXCI. 126. 212.
 Salvioni. Ὅτι μὲν ἡμῶν ἀγαπᾷς, καὶ γράφῃς καὶ σιγαῖς, ἴδα σαφῶς,
 XLIX. 209.
 Sallustio Presbytero. Οὐχ ὡς ἐτυχὴν ἤλγησα ἀκῆσας. CXCVIII.
 204. 212. Mentio hujus Sallustii, Epistolis ad Theodorum
 & Theophilum presb.

M m m m

Sebastia

Sebastiano presbytero. Ἐι κ' τῷ σώματι κ' χωρίσμιθά σε ε' τι-
μιότητ' ὅ. CXCIX. 214.

Vide & infra in Valentino.

Severz. Ἐγὼ μὲν σ' τὴν εὐγένειαν. CCL. 229.

Severinz & Romulz. Ἐι μὴ σφόδρα τὴν γαστήρα. CC. 219. 48.

Severo presbytero. Ἡμεῖς μὲν καίτοι χωρίον. CCII. 101.

Ad sororem suam. σιωπάει μὲν ἡμᾶς οὐκ ἀγάπῃ καὶ φύσει τὸ μῶ. In
edit. Savil. T. 7. p. 206. & in editione Duczi Epistola 238.

Studio, p'fecto Urbis. Ὀίδα μὲν ὅτι σιωπῆς ἂν. CCIII. 197.

Symeoni & Mari presbyteris Monachisque in regione Arameensi.

Ἐι καὶ παλῶ διαγόμεθα. CCIV. 55. 245.

Symmacho presbytero. Οὐδὲν κερὸν ὑδὲ ἀπειδός. CCV. 45.

Theodorz. Δηλαθῆμεν, ἰδαπαηθῆμεν. CXIV. 110. 27.

Γράφω μὲν ὀλίγαις τῇ κοσμιότητι σου. CXV. 117. 2.

Theodoro. Ἐθαύμασα πῶς παρ' ἑτέρων ἔμαθον τὴν ῥαθυμίαν Σαλα-
σίῃ ε' πρὸς βυτίαν. CXVII. 210. 4.

Theodoro Mopsuesteno Episcopo. Ἐι μὲν ὅσον σε εἶναι ἔλθῃ. CXII. 112.

Theodoro Consulari Syriz. Αὐτὸς μὲν ἔφης σημεῖον. CXVI. 139.

Theodoro Medico. Αὐτὸς μὲν εἰς τὴν τῶν πραγμάτων ἀσχολίαν.
CXVIII. 228.

Theodosio Episcopo Scythopolitano. Τῷ μὲν τότε μακρὰν ὑμῶν δι-
σῆκα μὲν. XCIX. 89. 2.

Theodosio ex Ducibus (ἀπὸ Δυκῶν) πολλῶν ε' μέλιτ' ὅ τὴν ἐπιστολήν.
XCVIII. 58. 249. & 27.

Theodoto Diacono. Αὐτὸς μὲν κίριέ μου τιμωτάτα. CIII. 67.

Καὶ εἶτό σε ε' θερμοτάτα καὶ σφοδρῶ ἡμῶν ἔρασε. CIV. 68.

Ὀίδα κ' αὐτὸς ὅτι ἐκ' ἂν ἡμῶν ἀπὸ γραμματέων. C. 44. 245.

Οὐδὲ αὐτὸς ἀγνοῶ ὅτι πάλαι. CX. 115. 25.

Ὀυ μικρὰν εἰχομὲν ὄρα μὲν. CVII. 140.

Πάυσαι κατ' ἡγορῶν ἡμῶν βραδύτητα. CVI. 137.

Ταχίας ἡμῶν ἐπελάθου τῷ χωρισμῷ σου. CI. 59. 24.

Theodoto Episcopo. Ἐι μὲν ὁῖόν σε. CXII.

Theodoto ex Consularibus. Πολλὰ σοι τὰ ἀγαθὰ γένοιτο. CVIII. 141.

Τῷτο παῖτε, τὸ μὴ μόνον μὴ δυσχεράσῃ. CH. 61. 243.

Theodoto Lectori. τί φησ; πλείονά σοι. CXI. 102.

Μὴ κάμνῃ ζητῶν ἀπολογία. CV. 126. 2.

Theo-

- Theodoro, Nicolao, Charez presbyteris & Monachis. ὑμῶν μὲν
τῶν ἰσαύρων. CIX. 146. εἰς.
- Theodulo Diacono. Ἐἰ καὶ χαλεπὸς ὁ χειμὼν. CXIII. 206. πη.
- Theophilo * presbytero. Καὶ ἔστο τ' σὺς ἐυγνωμοσύνης. CXX. 115. πς'.
Οὐκ ἔν σπῆδῷ σοι θύραν. CXIX. 119. πβ'.
Σφόδρα ἤλγησα αἰσῶσας ὅτι καὶ σὺ καὶ Σαλλύσιος. CXXI. 212. αβ'.
- Timotheo presbytero. Ἡμῶν μὲν σοι καὶ πρώτῃ ἐπιστάλαμιν. CCVI.
2. I. γα.
- Tranquillino Episcopo. Τα μὲν ἄλλα πάντα εἴκει τῷ χρόνῳ. CCVIII. 63. οδ.
Τὸν Κύριον μετὰ τὴν τιμιώτατον Ἐπίσκοπον Σέλευκον. CCVII. 37. ρα'.
- Valentino. Οἶδά σε τὴν Φιλότιμον ψυχὴν. XLII. 217. In MS. ξη.
hoc inscribitur Sebastiano presbytero. Sed γς'. Βαλακτίνῳ.
Τί ἔστο; εἰδὼς ὅπως σὺ χαίρομεν. XLI. 116. πζ'.
Τρίτην ταύτην πέμπω ἐπιστολήν. XL. 41. ρα' δ.
- Valerio & Diophanto presbyteris. Μάλιστα μὲν καὶ μὴ γράψασθαι
γράψαι ἐχρῆν. In edit. Savil. T. 7. p. 208. & in editione
Duczi Epistola 239.
Vide & supra, Casto.
- Venerio Mediolanensi Episcopo. Τὴν ἀνδρείαν ὑμῶν. XLVI. 182.
- Viduz juveni. Ἐἰς νεώτερον χηρέυσαν. ὅτι μὲν χαλεπήν. T. 6.
Savil. p. 296. & T. 4. Duczi p. 456.
Adeandem περὶ μοναχίας. Τὸ μὲν τὰς αἰτίμας & T. IV. Duczi
p. 469. MS. ρα'. T. 6. Savil. p. 304.
- Urbicio Episcopo. Ἐἰ καὶ πολλὸν ἔχω χρόνον. CXXIII. 108.

IV. Recensio potiorum S. Chrysofomi scripto- rum cum varijs Observationibus.

Super mille λόγους ipsius evoluisse, se testatur Nicephorus XIII. 2. u-
nice ejus scriptis delactatus ab adolescentia, atque aliis etiam
ut hunc sibi unum ceteris omnibus relictis familiarem facerent,
auctor suaforque.

Commentarii in libros S. Scripturae.

Totam S. Scripturam à Chrysofomo fuisse explicatam, ex Cassio-
dori & Syidz testimonio, ac non pauca ejus σχεδιάσματα τῶν ἐξη.
M m m m 2 γήσεων

* Theopili presbyteri mentio Epist. Theodorum.

γράφει τῆς Θείας γραφῆς in palatio Thomaite CPoli sub Constantino Chazaride & Irene conflagrante ex Jo. Zonara jam notarunt viri docti.

In *Genesis* habitas CPoli homilias LXI. memorat Photius Cod. 172. Exstant T. 1. Savil. Græce LXVII. & alio quam Photius refert ordine. Exceptæ à ταχυγράφοις, notante anonymo in vita Chryso- stomi c. 36. Versionem vulgatam Anonymi emendavit supplevitque Duczus T. 2. edit. Paris. Videntur habitæ A. C. 399. & 401.

In varia Geneseos loca Sermones IX. ex quibus primus Antio- chiz habitus est. Primus & ultimus cum Anonymi, cæteri cum Duczi versione exstant Tomo secundo edit. Græco Latinz.

Expositionis in *Jobum* ampla fragmenta in Catena à Patricio Junio Græce ac Latine vulgata.

In *Psalms* laudant Photius, Svidas, Georgius Alexandrinus in Vita c. 17. sed ne dimidia quidem pars exstat Græce T. 1. Savil. & T. 3. Duczi cum Gentiani Herveti & aliorum versione à Duczo supple- ta. Præterea Homiliz quatuor à Cotelerio editæ Paris. 1661. 4. Antiochiz *Psalms* exposuit adhuc presbyter. Herveti versio pro- dierat Paris. 1545. 8.

In *Psalms* XLI. Ἑρμηνείας Chryso- stomianæ fragmentum ser- vavit Theodoritus dialogo 2.

Homilias in *Psal.* LXXVII--CVII. quæ Græce MSS. sunt in Bibl. Bodlejana, & quarum apographum habeo, non Chryso- stomi esse sed Hesychii Hierosol. notavit Clariss. Langbænius.

In *Esaiæ*, quem itidem Antiochiz adhuc presbyter illustravit, capita octo primora Ἑρμηνεία, Græce T. 1. Savil. & cum Godfridi Til- manni versione T. 3. Duczi.

Expositio in *Jeremiam* inedita quæ incipit: τὸ εὐχάριον, Chry- so- stomo indigna. Sed ampla fragmenta Commentarii genuini. Græcæ & Latine à Mich. Ghilslerio edita cum Catena & Commen- tario in *Jeremiam*. Lugd. 1623. fol. 2. Vol.

Argumentum in *Jeremiam* & *Threnos* cum fragmento de Su- fanna Græce vulgavit Hæschelius Augustz Vindel. 1602. 4.

In *Daniclem* Ἑρμηνεία à Cotelerio edita Græce & Latine. Paris. 1661. 4. incipit καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς.

Iohannes δ σοφός ἱερμηνεύων τῆν προφήτην Ζαχαρίαν laudatur ab Ephrazmo apud Photum Cod. 229. p. 430.

Synopsin veteris Testamenti sub Chrysofomi nomine habuit If. Vosius & allegat p. 197. contra Simonium, sed genuinam non esse ipse Clariss. Caveo est confessus.

In *Mattheum* Homiliz XCI. cum versione veteri *Aniani** per Gregorium Trapezuntium suppleta, à Commelino & Duczo exhibentur. Idem opus A. C. 1181. latine transtulerat *Joannes Burgundio* Pisanus jussu Papæ Eugenii III. quam versionem Florentiz in Bibl. S. Crucis Minorum conventualium MS. invenit Jo. Mabillonius Itinere Italico p. 164. Homilia LXXXIII. quæ incipit βαβαί πύση πύρωσικ, primum Græce edita è Codice Mediceo A. 1591. 4. in usum Academiz Musipontinz. Gallice hæc Homilias (quarum partem certe, perinde ut Homilias in Johannem, Antiochiz ** habuisse

M m m m }

se

* Anianum hunc eundem esse cum celebri Pelagiano hujus nominis, Hieronymi adversario, Diacono Celedensi, & *Tradociani* nominis Augustinum perstringere, cujus temporibus suppar adeoque nec à Chrysofomi ætate valde remotus fuit, jam notarunt viri doctissimi. Vide Henricum Noris lib. 1. Hist. Pelagianæ c. 19. & Io. Garnerium ad Matium Mercatorem. In præfenti autem notatione juvat quod Anianus non modo primas octo homilias Chrysofomi in Mattheum vertit, sed etiam cæteras usque ad XXVI. quæ à Gregorio Trapezuntio translata dicuntur, cum is tantum harum fuerit interpolator, editorque cæterasque deinde addiderit ut ex MS. Codice Regis Galliarum observat Rich. Simon T. 1. Epistolarum selectarum p. 81. 84. cui adde Mabillonii Museum Italicum p. 164. Versioni præmisit Anianus Epistolam ad Orontium sive Hieronimum Episcopum ob Hæresim Pelagianam ejectum Italia & deinde in Synodo Ephesina damnatum. Vertit idem Anianus etiam septem Chrysofomi homilias de laudibus Pauli, easque Evangelo Presbytero Pelagiano dicavit. Epistola ad Evangelum integrior existat Tomo VI. Operum Bedæ, & inter Epistolas selectas quas Colomesius ad calcem Epistolæ Clementis Romani recudi curavit p. 364. Denique vertit etiam Anianus Chrysofomi Epistolam ad Neophytos. Lapsus gravem in limine statim versionis homiliarum in Mattheum deprehendere sibi visus est Erasmus XXVI. 59. Epist. Sed Rich. Simonius putat ipsum Græco Codice usum in quo locus ille aliter legebatur. Huic Aniano Garnerius tribuit Epistolam ad Demetriadem, quæ inter Augustini & Hieronymi opera legitur. Alius Anianus qui Leges Theodosii M. in compendium misit, de quo dixi in Bibl. Latina.

** Vide Nicophorum XIII. 2. ubi Commentarios in Evangelia a presbytero scriptos testatur.

In Acta Apostolorum Homiliz LV, Græce T, 4. Savil. ex quibus quatuor primas vertit Erasmus, plures noluit transferre, quod opus putaret Chrysofomo indignum. *Nilil, inquit, unquam legi indoctius, Ebrinus & stertens scriberem meliora. Habet frigidos & ineptos sensculos, nec eos ipsas commode potest explicare,* p. 1478. Epist. edit. Lond. Alii tamen Viri docti longe aliter de hisce commentariis sentiunt, atque id iudicium in Erasmo tanto viro vehementer mirantur. Vide Theoph. Raynaudum de bonis & malis libris p. 24. Rich. Simonem T. 3. Hist. Criticæ N. T. p. 161. seq. Petri Bælii Lexicon T. 2. edit. secundæ p. 1159. Cæteras à quinta Homilias quis Latine veterit, annotatum non reperi. Prodiit Chrysofomus in Acta Latine separatim Paris. 1548. 8. Meminit hujus operis Nicephorus XIII. 2. & CPoli compositum à Chrysofomo testatur. Legit & Photius Cod. CLXXIII, & Damascenus de Orthod. Fide III. 15.

3: *In Epistolam ad Romanos* Homiliz XXXII. Laudat hoc opus Isidorus Pelusiotæ V. 32. Epist. Homilias priores sedecim vertit Germanus Brixius Antisiodorensis, Canonicus Parisiens. qui *Janum Lascarem* in Græcis præceptorem suum laudat, & præter Veronensem editionem Græcam, Codice MS. Erasmi est usus. Basil 1533 4. Cæteras Wolfgangus Musculus interpretatus est. Utriusque versionem Philippus Montanus supplevit & castigavit. Has Homilias & illas in priorem ad Corinthios, & ad Galatas atque ad Titum Antiochiæ à Chrysofomo habitas, CPoli cæteras Savilius conjicit, licet Nicephorus XIII. 2. scribit universas in Apostolum in CPolitana urbe composuisse. B. D. Ittigius præf. ad librum de Catenis Patrum p. CXXIV, memorat has in Epistolam ad Romanos versas à Luciano Mantuano, Brixie 1588, quam ego interpretationem non vidi.

In priorem ad Corinthios Homiliz XLIV. in quibus vertendis elaborarunt Franciscus Aretinus priorum XXIX. interpretæ, & Simon Gryneus; hunc enim absolvisse quæ deerant testatur Erasmus lib. XXVI, Epist. 14. quem vide sisetiam Epist. 59, & 60. illius libri. Ab illo tempore transtulit hoc opus Gentianus Hervetus, cujus versionem Commelinus & Duczus prætulere.

In posteriorem ad Corinthios Homiliz XXX. Ex his non plures quam primores septem Erasmus Latine convertit, præterrem opus hoc

hoc quoque non Chrysoſtomi ſed ſimii cujuſdam arbitratuſ, Czteras Wolfganguſ Muſculus ſubjunxit. Sed in Commeliniana & Pariſienſi alia Græcis adjuncta eſt verſio, Gentiani ni fallor Herveti, nullum enim nomen eſt adſcriptum.

In Epistolam ad Galatas Commentariuſ; ab eodem Eraſmo verſuſ cujuſ interpretatio in editionibuſ Chryſoſtomi Latinis & Græco-Latinis, & Tomo VIII. Operum Eraſmi legitur. Prodierrat etiam Latine ſeparatim, Baſil. 1527. 8.

In Epistolam ad Ephesios Homiliæ XXIV quaſ vertit Godfriduſ Tilmannuſ. Sed in Græcolatinis editionibuſ eſt adjuncta Græcis interpretatio Herveti,

In Epist. ad Philippenses Homiliæ XV. Verſioni Eraſmi & Muſculi, in Græcolatinis editionibuſ præfertur Flaminii Nobiliuſ interpretatio, quaſ primum vidit lucem Rom. 1578. 4.

In Epistolam ad Colossenses Homiliaſ XII. *In priorem ad Theſſalonicenſeſ*, Homiliaſ XI. & *in poſtiorum*, Homiliaſ V. Wolfganguſ Muſculus vertit, cujuſ in Latinis, & Gentianuſ Hervetuſ, cujuſ in Græcolatinis editionibuſ verſio legitur.

In priorem ad Timotheum Homiliaſ XVIII. & *in poſtiorum* Homiliaſ X. vertit incertuſ, cujuſ interpretationem etiam in Græcolatinis editionibuſ ſervarunt Commelinuſ & Pariſienſeſ. Ambroſii Camaldulenſiſ verſionem Chryſoſtomi in 1. ad Timotheum Florentiæ apud Canonicuſ Strozzam invenit MS. Jo. Mabilloniuſ in itinere Italico pag. 194.

In Epistolam ad Titum Homiliæ VI. ab Ambroſio Camaldulenſi verſæ in Latinis editionibuſ exſtant, atque eadem verſio etiam in Græcolatinis occurrit.

In Epistolam ad Philemonem Homiliæ III. tranſlatæ ab eodem Ambroſio in Græcolatinis non minus quam Latinis Chryſoſtomi editionibuſ legitur. Sed ſeparatim haſ Homiliaſ cum nova accuratiore verſione ſua, ut guſtum aliquem ſacræ eloquentiæ Chryſoſtomianæ juvenibuſ daret, excudi curavit doctiſſimuſ vir *Georgiuſ Raphaeluſ* Paſtor hodie Luneburgenſiſ Eccleſiæ, & obſervationibuſ Xenophonteiſ Polybianiſque atque Arianeiſ in ſacroſ Novi Teſtamenti libroſ celebratiſſimuſ, Lauenburgi 1712. 4. Utile hoc inſtitutuſ, ex vaſta illa ac ſumptuoſa voluminuſ Chryſoſtomi mole ſeligere quædam &

N n n,

juventuti

juventuti minoribus facileque parabilibus libellis legenda commendare, quod Tubingæ etiam non ita pridem selectis quibusdam Homiliis Chrysoſtomi Græce & Latine prælo subjectis fecere viri docti.

In Epistolam ad Hebræos † Homiliæ XXXIV. à Mutiano * Scholastico pridem translatae Casſiodori Senatoris auspiciis & rogatu, ut hic ipse cap. 8. Divinarum Lectionum testatur. Hæc versio viri, ut ab eodem Casſiodoro appellatur disertissimi, doctique Savilio iudice ac diligentis interpretis, etiamnum exstat excusa Coloniae 1530. 8. apud Jo. Gymnicum, atque inde Latinis Chrysoſtomi editionibus inserta ex Wolfgangi Musculi & Philippi Montani recognitione, ubi quandoque perperam Mutius pro Muciano appellatur, quemadmodum etiam in Huetii libro de claris interpretibus. Editiones Græcolatinæ aliam versionem, quam nempe Gemianus Hervetus adornavit, adjunctam habent.

Scripta alia Chrysoſtomi.

DE sacerdotio & de isepocronis libri VI. Græcè Lovanii 1529. 4. & T. VI. Savil. & cum Jac. Ceratini per duos primores libros Germanique Brixii

† Titulus operis est: ἐρμηνεία ἐκτεθῆσα ἀπὸ σημείων μὲ τῶν κείρων αὐτῶ ἀπὸ Κωνσταντίνου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας. Verba ἀπὸ σημείων vertunt: ex annotationibus & commentariis ipsius, sed reddendum est; ex notis scriptisque, quibus nempe Homilias Chrysoſtomi concionantis ὀλιγογράφοι acaotiani exceperunt, ut testatur Socrates IV. 4. Hist. Notas certe ejusmodi Græci σημεία appellant, & ταχυγράφοι qui illis usantur σημειογράφοι, sive ut Philostratus in vita Alexandri Sophistæ c. 3. σημείων γραφίαι. Ad Constantinum istam presbyterum exstant Chrysoſtomi Epistolæ, & sub ipsius nomine alix quinq; T. 7. Savil. p. 205. quæ & ipsæ Chrysoſtomi sunt.

* Hic Mucianus, cujus magna est auctoritas apud auctorem diff. de judiciis Criticorum & usperi interpretis Gallici super loco Chrysoſtomi Homil. 3. in Epist. ad Hebræos Paris. 1691. 4. medio Seculo sexto vixit, & Gaudentium etiam Musicam olim verterat, ut testatur Casſiodorus de Musica. Nescio autem unde hauserit Sirmondus ad Faciendum, eamque secutus Colomelius Observat. sacr. p. 227. quod scribit vertisse etiam Chrysoſtomum in Epistolam ad Philemonem. Facandi liber contra hunc Mutianum sive ut subinde appellat Mucianum Scholasticum causæ Occidentaliū Episcoporum cum impugnatoribus Concilii Chalcedonenſis communicare nolentium adversam exstat T. 2. Operum Sirmondi P. 825.

Brixii per ceteros versione & Dav. Hofchelii notis, Augustæ Vindel. 1599. 8. hinc in Græcolatinis edit. Chrysofomi T. IV. Duczano. Paris. 1614. fol. Et præmissis Johannis Hughes dissertationibus de dignitate sacerdotali, Cantabrigiz 1710. & 1712. 8. cui posteriori editioni Stryanus Thirlby Apologeticum Nazianzeni pro fuga sua subjunxit. Gallice vertit Rich. le Blanc Paris. 1553. & centum fere annis interjectis Lamius Paris. 1650. 12. Basiliū quocum in his libris Chrysofomus colloquitur, Cæsareensem alii, alii Seleuciensem, alii rectius Episcopum Rhapsanez, alii Basiliū Bibli intelligunt: Vir doctus in Actis Eruditor. T. 5. supplementi p. 306. Basiliū nomen fictum putat, sub eoque latere Evagriū Episcopum Antiochenum, De MSto Græco Codice qui exstat in Cæsarea Bibliotheca, vide Lambecium II. p. 787. Vertit hos libros etiam Janus Cornarius Basl. 1544.

De Providentia DE ad Stagirium Monachum, quem πάντων Φιλάτατον vocat, libri III. Latine incerto interprete, prodire Alofti in Flandria 1487. una cum sermone de humanæ originis dignitate, quæ versio servata in Latinis & Græcolatinis Chrysofomi editionibus. Gallice vertit Gotfridus Hermantius. Incipit: ἔδει μὲν ἡμᾶς.

De viginitate Liber primum Græce, editus est à Jo. Livenejo, Canonico Gandensi, qui versionem etiam & breves notas adjunxit. Antwerp. 1575. 4. Incipit: Τὸ τῆς παρθενίας.

Adversus vitæ Monastica vituperatores libri tres, latine versi sunt ab Ambrosio Camaldulensi. Incipit opus: ὅτε τὸν ἐν ἱεροσολύμοις νεών.

Comparisonem Regis & Monachi Erasmus Græce addidit Homiliis duabus in Epistolam ad Philippenses, utraqve lingua vulgatis Basl. 1526. quam editionem Savilius contulit cum MS. Palatino. Vertit Latine Polydorus Virgilius, & cujus versionem Duczo servare placuit, Germanus Brixius. Incipit: ὅρων ἐγὼ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρώπων.

Liber de educandis liberis à Francisco Combesis Græce & Latine editus Paris. 1656. 8. una cum Severiani Gabalorum Episcopi de Cruce, Basiliū Seleuciensis de S. Stephano ejusque reliquiis, Zachariæ Episcopi Hierosol. Epistola ad suæ plebis reliquias è Perside, & incerti de eadem captivitate, urbisque excidio.

Liturgia Chrysofomo tributz Codices & editiones * mirum in modum

Nnnn 2

* Præter editiones separatim factas Liturgia Chrysofomi excusa prodit Græce & separato volumine Latine inter alias Liturgias Paris. 1560. fol. Typis Regiis apud Guil.

modum inter se differunt. Itaque Jacobus Goarus in *Evchologio Græcorum* p. 58--86. Græce cum versione sua exhibuit exemplum illius hoc quo frequentius inter celebrandum hodie utuntur Græci, & quod cum Romana editione Demetrii Ducæ Romæ ac Venetiis aliquoties recusa maximam partem conspirat. In notis prolixè confert quæ in aliis Codicibus sive impressis sive MSS. aut adjecta aut aliter exposita leguntur. Incipit: *Μετὰ τὴν δι' ἡμῶν*. Tradunt Græci *Basilium* ex Liturgia quam tribuunt Jacobo Apostolo, & Chryso- stomum è Liturgia Basilii, ne prolixitate molesta esset, quædam sub- traxisse, breviorẽque eam fecisse, ut notavit Allatius de libris Ec- clesiasticis Græcorum, p. 17. seq. Codicem Græcum Wagenfeilianum Liturgiæ Chryso- stomi, breviorẽ editis, & ante aliquot sæcula in O- riente manu exaratum laudat W. E. Tenzelius in dialogis mensuris Germanice editis A. 1698. p. 441. Latina versio *Leonis Tusci* qui cir- ca A. C. 1180. contra errores Græcorum scripsit, in lucem prolata est à Beato Rhenano, & sæpius deinde recusa.

Apud Arabes sub Jo. Chryso- st. nomine lingua illorum circumferri *Chronicon*, narrat Humfredus Hody prolegomenis ad *Johannem Mala- lam*.

Solet etiam Chryso- stomus à quibusdam venditari auctor ver- sionis *Armenica Bibliorum*, sed quam non minus quam Slavonicam Hieronymo tributam chimæris accensere licebit.

Homiliæ variæ Chryso- stomi.

Ad *Populum Antiochenum* Homiliæ XXI. de *Baris* * Theodosii Imp. & Placillæ in seditione Antiochena everfis A. C. 387. Ordinem Chronologicum quo habitæ singulæ sunt, ita definit Tillemontius in *Historia Imperatorum* T. V. p. 989. ut *prima* dicta sit paullo ante seditionem: *secunda* octavo post seditionem die, *Tertio* paucis post se- cundam diebus, primâ Jejunii Dominica, 7 Martii. *Quarta* primo Lunæ die in jejunio. *Quinta* die Martii. *Sexta* die Mercurii, *septima* die

Morellum. Deinde cum Gentiani Herveti interpretatione in Tomo secundo auctarii Duczani Bibliothecæ Patrum, Paris. 1624 fol. Leonis Tusci versio ex- stat in Liturgiis Claudii de Sainctes Antwerp. 1562. 8. pag. 49. cum Leonis præfatione ad Rainaldum de monte Carano. Quæ in editionibus Chryso- stomi Saviliana VI. p. 583. & in Duczana IV. p. 522. cum versione Erasmo tri- buta existat, nonnulla omittit, statimque incipit à verbis *Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν*.

* Vide Theodorium V. 10. Hist. & Sozom VII. 25. Supra p. 392.

die Jovis, *Octava* die Veneris. *Nona* secundo Lunæ die in Jejunio, five 15. Martii: *Decima* aliquot diebus interjectis. *Decima quinta* secundo jejunii Sabbato. *Decima sexta*, die Dominica Jejunii tertia, five 21. Martii. *Undecima*, die quarta Lunæ in jejunio, five 29. Martii. *Duodécima* die Martis, *decima tertia* die Mercurii proximo. *Decima septima* non diu post, & *duodevigésima*, die quinta Jejunii Dominica, five 5. Aprilis. *Decima quarta* paucis diebus interjectis. *Undevigésima* xi. April. *Vigésima secunda* decimo ante Pascha die. *Vigésima prima* non diu post, & *vigésima* festo ipso Paschatos, five 25. April. Latine has Homilias vertit Bernardus Brixianus, Antwerp. 1552. 8. Gallice Franciscus Mauroix, Paris. 1689. 8. Septima quæ incipit *ἡ πόλις ἡ ἡμετέρα ἡ πόλις ἡμετέρα*, Græce edita ex MS. Codice Mediceo, Musiponti. 1591. 4.

Homiliz *contra Gentes* ex Germani Brixii versione contra Oecolampadii versionem prodire Basil. 1529. 4. Erasmus lib. XXVI. Epist. 59. A. 1536. *Egi cum eruditissimis aliquot, ut quaedam vertere ab Oecolampadio versa, Brixius vertit Babylam, nunc etiam Monachum, sed reperio segnas omnes. Illud curatum est, ut partim Oecolampadius ipse, partim alii docti corrigant ab eo versa. Scholia illius, annotationes marginalia rejiciantur, ne nomen quidem illius addatur. Ipse sui cum Græcis, ut ait, consulit, quod idem à me factum est in meis. Quod attinet ad fidem bene vedendi Græca, magis peccatum est ab Amiano, Aretino ac cæteris quam ab Oecolampadio, qui magis peccat festinatione quam imperitia.*

De fato & providentia Homilias VI. vertit Jo. Checus, in cujus interpretationem, quam Duczus etiam retinuit, hoc tetrastichon composuit amicus ejus Haddonius quod in vita Checi à Jo. Strypio * scripta refertur:

*Divus Johannes Chrysostomus aurea Græca
Fundere quod posset, nomen suscepit ab antro.
Noster Johannes sit nomine Checus eodem,
Aurea qui Græcis verbis dat verba Latina.*

Homiliz VI. cum versione Jacobi Perionii. Paris. 1554. 8.

Homiliz VI. à Jo. Harmaro editæ Græcè. Oxon. 1586. 8.

Homiliz variz Græcz editæ à Dav. Hæschelio ** 1587. Aliz

Nnnn 3

1594

* Vide Acta Erud. A 1707. pag. 90.

** Fronto Duczus de Hæschelio in notis ad Homilias Chrysostomi p. 83. *Licet postea Communionis non sit, bona tamen fide textum exhibuit.*

1594. Augustz Vindel. 8. & homiliz VI, *contra Iudeos* cum versione vel emendata vel nova, & notis. ibid. 1602. 8. Prima homilia incipit, *ἰβυλόμην ἑμὴν*.

Decem Homiliz, Græce primum editz à Jac. Sirleto Cardinali Rom. 1581. 4. & cum versione Jo Jac. Beureri recuz Friburg. 1585. 8.

Homiliz IX. Græcz editz Rom. 1585. 8. per Hieron. Brunellum. Aliz 1594. 12.

Homiliz variz à Federico Morello Paris. 1593. 1595. 8. & à Frontone Duczo (parlim editz & versione illustratz Ingolstadt, 1593. 8. Burdigalz 1601. 1604. 8c. 8.

Sex Homiliz cum versione editz à Francisco Combefis, Paris. 1645. 8. quz in editionibus Chrysofomi desiderantur, quemadmodum & Homilia quz incipit: *Φέρει δὴ καὶ τῶν πιστερων κροτων* valde lacunosa mutilaque exstat T. 6. Savil. p. 804. à Combefisio autem Codice 270. Regis Christianissimi integritati suz restituta & cum versione vulgata est Paris. 1645. 4. sub titulo: *Homilia de morali politio* &c.

Homiliz duz in *Psalum. PL*, una in *L.* & una in *locum Psalmi XCIV.* vulgatz à Jo. Baptista Cotelerio, addita Chrysofomi *ερμηνεία* in Daniele. Paris. 1611. 4. Græce & Latine, cum notis. His accedit homilia in illud Matth. XXI. 23. *In qua potestate hac facis* T. 3. monumentor. Ecclesiz Græcz p. 121--157. Incipit; *ἀρχὴ σωτηρίας ἀνθρώπων ὁ ἦν ὁ φόβος*.

Oratio in Diodorum Tarsensem, quz incipit: *ὁ σοφὸς δὲ καὶ γρηγορῶς*, ab Emerico Bigotio, Paris. 1680. 4. cum Palladio de Chrysofomi vita.

Homiliz septem ex pridem jam vulgatis selectz, in usum juventutis Græce & Latine vulgatz Tubing. 1702. 8.

Supplementa Homiliarum S. Chrysofomi à Codd. MSS. Bibl. Bodlejanz vulgatz à V. C. Erico Benzelio. Upsal. 1708. 4. cum versione, & notis. Homilias singulas recensui supra in indice Alphabetico.

Ἀπανθίσματα. Flores sive Excerpta XXXIII. ex Chrysofomi Homiliis Græce à MS. Moguntino cum Balth. Ertzelii S. I. versione, Mogunt. 1603. 4. Novem ex hisce prodierant Basilez apud Oporinum 1522. 8. cum versione Viti Amerbachii & Martini Cromeri. Duczus laudat etiam veterem interpretem Latinum Tifernatem. Græce exstant hęc *ἀπανθίσματα* T. 7. Savil. & cum Ertzelii versione T. 6. Duczi.

*Editiones Operum S. Chrysoſtomi.**Latina.*

- A. 1503. fol. Venetiis 2. Voluminibus, apud Aldum. Hac editione ufus Eduardus Leus, ut notat Erasmus ad annot. XV. Lei T. 9. Opp. p. 120- *Unde nactus igitur Leus quod citat ex Chryſoſtomo? Ervat Leo codex ex officina Aldina &c.* Ibidem negat ſe illa reperire potuiſſe in duabus Baſileenſibus editionibus A. 1517. & 1522.
1504. fol. Baſilez ex officina Jacobi de Pfortzen, Venetam referens. Baſileenſem hanc pro omnium antiquiſſima perperam habuere Fronto Duczus, Elias du Pin & Rich. Simon.
1517. fol. ibidem, tribus tomis, quæ editio fuit in Bibliotheca B. doctoris mei, Thomæ Ittigii.
1522. fol. Baſilez apud Andream Cratandrum, quinque Vol.
1524. fol. Petro Gromorſo excudente, apud inclutam Galliz Pariſeam.
1530. 1533. fol. Baſilez, apud Frobenium, ex Eraſmi * recenſione tomis quinque. Hæc editio recenſetur à Geſnero in Bibliotheca.
1543. Pariſ. quinque Vol. ex officina Carolæ Guillard.
1646. Pariſ. fol. ex caſtigatione *Io. Eucherii Vernolienſis.*
1547. fol. Baſilez apud Frobenium ex recenſione *Sigismundi Gelenii.*
1556. Pariſ. fol. quinque Volum. recenſente *Philippo Montano.*
1558. Baſil. fol. Geleniana repetita.
1570. fol. Pariſ. apud Guil. Morlin, ex iterata recognitione *Philippi Montani*, qui Græcis collatis innumera loca reſtituiſſe ſe profitetur.
1574. fol. Venetiis, quinque Vol. curante *Gentiano Herveto*, quam editionem recenſer Bellarminus de ſcriptoribus Eccleſiaſticis.
1583. Venetiis 4to, cum *Flaminii Nobiliæ* criticis notationibus: quinque volum. Hic Nobilius novam editionem Græcam Operum Chryſoſtomi cum Sirleto Cardinali meditatus, obiit citius quam illud conſilium exequi potuit.
1581. 1588. Pariſ. fol. editio nitida apud Sebastianum Nivellium, quinque

* Vide Eraſmi Epistoſas edit. Lond. lib. XXVIII, Epist. 4. & de Chryſoſtomi ſcriptis variis per minora volumina ſeparatim ab eo editis Epist. 23. 24. & 83. ſeqq.

que Volum. castigatis versionibus à *Iac. Billio*, *Gentiano Herveto*,
Flaminio Nobilio, * *Francisco Zano*,

1613. Paris. cura Frontonis Duczi; quam prioribus longe præfert
Labbeus,

1614. Antwerp. quinque Volum. ex Duczana;

1687. Lugduni, sex Voluminibus, quæ melior pleniorque; etiam
præter vitæ Chrysoſtomi ſcriptores notasque virorum doctorum,
Nobilii, Duczi & aliorum continet Sixti Senenſis obſervationes,
& ſimilia atque adagia ab Alardo Amſtelodamo & Claudio Eſperi-
cæo è Chryſoſtomo collecta; Epitomen Florum collectore Johan-
ne Champaigne, Ferd. Velloſilli advertentias, Gerh. Voſſii no-
tas in Chryſoſtomi homiliis in Petrum & Paulum ac XII. Apo-
ſtolos: Columbanii Vrancmalleum Calviniſtarum &c.

Græc. ~~██████~~

A. 1529. *Verona* typis Stephani & fratrum à Sabio; fol. quatuor
Volum. charta & typis nitidis prodire Commentarii ſive Homi-
liæ Chryſoſtomi in Epistoſas Pauli, ex unico ſacero Codice auſpi-
cius *Giberti* Epistoſi Veronenſis, cum præfat. *Maximi Duaci* Ver-
onenſis ad Clementem VII. Pontificem. Quamquam vero emen-
dationes paſſim hoſce commentarios poſtea edidit Comame-
linus, Savilius, Duczus: tamen locis nonnullis etiam male mutaſ-
ſe quædam illos, & à genuina lectione, quæ in hac editione eſt,
receſſiſſe notat Rich. Simon in Epistoſis ſelectis T. 1. p. 72.

A. 1612. *Esna* in Anglia typis Johannis Norton, Regii Typographi,
caſtigatiſſima, pleniffimâ omnium Chryſoſtomi operum editio lu-
cem vidit octo voluminibus in fol. cura & impenſis maximis** *Hen-
rici Scvilis* viri præclariffimi & hoc nomine immortaliter meriti
de Eccleſia & literis, Tomo primo exſtant Homiliæ in Geneſin
& Pfalmos. *Secundo* in Mattheum & Johannem, *tertio* & *quarto*
in

* Nobilii obſervationes Criticæ in Chryſoſtomum tomo quarto edic. Nicell. re-
cuſæ, prodire primum Romæ 1598. 4. cum ejus verſione Homiliarum in E-
piſt. ad Philippenſes, Gregorio XIII. dicata.

** Viginti Florenorum millia in hanc editionem impendiſſe Savilium ſcribit Abra-
hamus Sculterus in vita ſua p. 62.

in Epistolas Pauli, *quinto* Homiliæ omnis generis, etiam dubiæ quædam fidei. *Sexto* tractatus varii & Homiliæ, quemadmodum & *septimo* sed in hoc plures quæ Chrysoſtomi non sunt vel certè dubiæ fide ad eum referuntur. Epistol. quoq; septimo Tomo occurrunt. *Octavo* denique, post scripta quædam & Homiliæ superioribus Tomis omiffas & supplementa, scriptoresq; de Chrysoſt. vita, notæ virorum doctorum in tomos singulos, H. Savilius potissimum, tum *Andræ Dounai, Io. Boiffi, &* observationibus paslim insperfis *Philippi Montani, If. Casauboni, Rich. Montacutii, Tho. Alleni, Iohannis Haleſii.*

Græco-Latina.

- A. 1591.-1703. fol. Heidelbergæ apud Commelin. prodire Chrysoſtomi Commentarii in Novum Testamentum, quatuor Voluminibus. Quamquam vero Commelinus profitetur Commentarios in Epistolas Pauli ex Codicibus Palatinis & Augustanis cum editione Veronenſi collatis emendatos esse, tamen Savilius T. 8. p. 226. testatur studium illud castigandi non observari ultra tredecim primas in Epistolam ad Romanos Homiliæ, in cæteris editionem Commelinianam minus etiam quam Veronenſem esse castigatam. Quibusdam exemplis hujus Commelianæ, etiam posteriores annos præfixos videas ut 1612. 1617. &c.
- A. 1609. Parisiis apud Fed. Morellum Opera Chrysoſtomi excudi cœpere ex recensione vel cum versione *Francis Ducæi* S. I. & post duos tomos primos illo annos editos secundus, tertius & quartus prodit A. 1614. tum quintus A. 1616. & sextus A. 1624. Solo primo & sexto tomo Ducæi notæ subjunctæ sunt.
- A. 1633. Carolus Morellus hiæc posteriores sex subjunxit, recufos ex editione Commeliniana, * ita ut totum opus constet Voluminibus duodecim. Quæ in singulis contineantur, diligenter percentsentur à Labbeo diſſ. de Scripioribus Ecclesiasticis T. I. p. 527. ſqq. Recensuit etiam eadem præstantissimus Caveus, collata Savilianæ editione.
- A. 1636. Parisiis apud Carolum Morellum & Seb. Cramoiffium recufi sunt & posteriores hi, & Tomi primores sex, quos Frontone Du-

0000

cz0

Libri 5ti Pars Tertia. •

* Parisenses Typographi & Bibliopolæ falso ex Ducæi recognitione cuncta se Chrysoſtomi edere profiteantur, cum liqueat in eis plura sordere ad quæ se illius diligentia non extendit. *Franciscus Combesſius* T. I. *Bibl. Conciliaria* p. 22.

czo curante vulgatos jam dixi. Hancce editionem licet velut min^o emendata, non tanti ac priorem facere solent pleriq[;], tamen celeberrim^o Montfauconus notat charta quidem minus eleganti impressam esse, sed utique priori emendatiorem, maxime in I, IV, & V. tomo.

A. 1698. duodecim Volumina Parisiensia servatis paginarum numeris (sed ita ut singulæ binas expriment) emendatius recusa sunt Francofurti apud Balthasarem Christophorum Wustium. Cæterum Tomus supplementi, cujus spem fecit W. E. Tentzelius in Dialogis mensuris Anni 1698. p. 440. non vidit lucem.

Denique Vir supra laudis *Bernhardus de Montfaucon* Monachus Benedictinus novam editionem Operum Chrysoctomi, cujus pridem spem fecerat T. 3. Athanasii p. 410. jam tum subdicere prælo cœpit Parisiis, de qua jure sibi promittunt eruditi, quod omnib⁹ hactenus commemoratis futura sit non uberior modo sed longe accuratior quoque, castigataque ad Codices MSS. & necessariis notis, criticisque censuris illustrata, in cujus singulis tomis dubia spuriaq[;] ad calcem voluminum ablegata separatim lectoribus sese offerent.

CAPUT XVI.

De APOLLINARI, NONNO & aliis quibusdam Poëtis Græcis Christianis.

Apollinares duo Laodiceni, 1. Alii hoc nomine. Ibid. Scripta Apollinaris vtriusque deperdita. 2. Metaphrasis Psalmorum qua exstat. 3. Ejus editiones. 4. Alii Metaphrasis Psalmorum Davidicorum Græci. 5. Latini 6. aliisque linguis. 7. Utrum Apollinaris auctor Tragedia que Christus patiens inscribitur. 8. Epistola dua ad Basilium M. Liber de vitiis hominum, ibid. Nonni Panopolita ætas. 9. Alii hoc nomine Dionysiaci 10. Alii Dionysiacorum sive Bassaricorum scriptores. Ibid. editiones Dionysiacorum Nonni. 11. Metaphrasis Evangelii S. Johannis 12. Ejus editiones & interpretes, censores & Hyperaspista. 13. Johannes Gazæus Nonni imitator. 14. Expositio Historiarum in fœleusicis Nazianzeni, ad alium forte Nonnum referenda. 15. Georgius Pisides. 16. Emanuel Phile. 17. Jo. Geometra. 18. Alii quidam 19.

II. APOL-

L

APOLLINARIS Alexandrinus, Beryti primum, hinc Laodiceæ Grammaticam docuit, a) Laodiceæ denique in Syriæ Ecclesiæ presbyter. Hujus filius APOLLINARIS, Laodiceæ natus, non Grammaticus modo b) & poëta eximius, sed multo magis in Philosophia exercitatus & Rhetor ἀμφιδίξιος sive dextrimus, qui docuit etiam Rhetoricam & ex Ecclesiæ illius Lectore tandem post Theodotum & Georgium Episcopus c) Laodiceus, auctorque tandem hæreseos Apollinaristarum, qui Damasceno & aliis Ἀπολλινάριος, sive Ἀπολλινάριανος. Pater & Filius ambo, Libanii d) & Epiphaniï e) Ethnicorum Sophistarum amici, ambo Christianæ religionis adversus Ethnicos egregii assertores, & cum Julianus Imp. Ethnicorum Poëtas, Oratores, Philosophos, in Christianorum Scholis legi prohibuisset, f) Apollinaris pater sacris poematis hymnisque, g) filius dialogis more Platonico compositis, aliisque scriptis conati sunt efficere, ut Ethnicis Scriptis sine magna jactura carere Christiana juvenus posset. Filius etiam insigne illud adversus Porphyrium opus pro Christiana veritate composuit. Hunc Antiochiæ se frequenter audiuisse Hieronymus h) testatur. Idem antequam hæ-

○○○○ 2

resia

a) Socrates II. 46. Tripartita V. 44.

b) Suidas in Ἀπολλινάριος. Grammaticis magis operam in juventute dedisse scribit etiam Hieronymus c. 104. Catalogi S. E. Grammatici filium vocat Chronicon Paschale p. 296.

c) Philostorg. VIII. 15. Nemesius c. 1 de natura hominis. Sam. Basnage ad A. C. 364. num. XI. Jac. Basnage de hæresi Apollinaris, Trajecti ad Rhenum 1687. 8. pag. 40. Tillemontius T. 7. memoriar. Hist. Eccles.

d) Suid. in Ἀπολλινάριος.

e) Socrates II. 46. Suid. in Ἀπολλ. Supra cap. XI. ubi etiam de hujus Epiphaniï Hymno in Bacchum, in cujus exordio cum Sophista profanos excessus jusisset, Apollinaris tamen uterque & qui cum eis fuerit Christiani exire auditorio noluerunt, quare illi duo, utpote Clerici à Theodoto Episcopo Ecclesiæ ad tempus ejecti sunt, ut narrat Sozomenus VI. 25.

f) Vide Scriptores laudatos supra p. 77.

g) Socrates III. 16. Sozomenus V. 18. & VI. 25. Niceph. X. 25.

h) Hieron. c. 104. de S. E. & Epist. 65. ad Pammach.

refin A. C. 376. proderet, amicus Basilii, i) Georgii Nazianzeni, k) Athanasii, Epiphanius l) & omnium Cathol. Episcoporum. Hæresis damnata in Concilio Rom. A. C. 378. * Antioch. A. 379. & CPolitano A. 381. Apollinaris non diu post in protracta ætate defunctus, primis annis m) Theodosii M.

Alii Apollinares.

Apollinaris quem Episcopum *Ravennæ* fuisse & sub Vespasiano martyrium subisse ferunt. Vide *Baronium* ad Martyrolog. Romanum 23 Jul. qui etiam de aliis tribus Martyribus hujus nominis consulendus.

Claudius Apollinaris, Hieropolitanus Episcopus circa A. C. 171. de cujus scriptis dixi hoc libro V. cap. 1. p. 189.

Apollinaris *Medicus*, qui Latine scripsit, & cum Plinio, Apulejo, Celso & Designatiano laudatur à Marcello Empirico in præf.

Apollinaris *Mathematicus*, qui scripsit Græce *ἑπέ ἐκλαίψων ἡλίου κατὰ τὰ ἑπτὰ κλίματα*, laudatus Achilli Tatio in *Aratum*, & Paulo Alexandrino in præf. atque Porphyrio Isagoge in Ptolemaei *τετραβιβλίον*.

Apollinaris, cujus *Ἐπιγράμματα* unum alterumque existat in *Anthologia*. Nisi illa à Laodiceno filio vel patre ejus scripta fuerunt, à quorum altero etiam non diversum duxerim ad quem Labanū Epist.

Aurelius Apollinaris jamborum latinorum scriptor, qui Car. Imp. gesta in literas retulit, teste Vopisco in *Numeriano* scribit.

Abbas Apollinaris qui prophetas Græce descripsit ex Hexaplis, & Tetraplis ab ipso Origene, Eusebio ac Pamphilo emendatis, cujus libri apographum est vetust^o codex Græcus Prophetarum Marchalianus qui existat Parisiis in *Bibl. Claramontana Societatis Jesu*. Vide

i) Vide Basilii & Apollinaris Epistolas apud Cotelerium T. 2. monument. Ecclesæ Græcæ p. 84. seq. Et Basilii Epist. LXXXII, T. Opp. p. 909.

k) Svidas in *Ἀπολιναρίων*.

l) Epiphanius XXXVII, 2.

* Latine decretum Synodi Romanæ edidit è *Bibl. Barberina* Holstenius in *Collectione Romana* 1662. 8. p. 165. Græce servavit Sozomenus VI. 16. Theodoritus II. 2. Nicephorus XI. 31. De CPolitana vide *Beveregiarum* ad *Synodicum Magnum* pag. 215.

m) Colligas hoc vel ex Hieronymo qui catalogum suum anno XIV. Theodosii scripsit & Apollinarem sub Theodosio defunctum testatus plures adhuc post illum scriptores commemorat.

de Henr. Valesii Epistolam ad Ufferium, in calce notarum ad Historiam Eusebii p. 313. Idem forte Apollinaris intelligitur in Scholio MSti Bibl. Regis Galliz ad Historiam adulteræ obelo notatam Joh. VIII. apud Rich. Simonem lib. 1. Hist. Criticæ N. T. p. 146. τὰ ὑβελισμὰ ἐν τισιν ἀντιγράφοις ἢ κῆται, ὑδὲ Ἀπολλινάρη. Ἐν δὲ τοῖς ἀρχαίοις ὅλα κῆται.

Apollinaris Episcopus *Alexandrinus*, cujus apud Evagrium lib. IV. c. 38. mentio: idem ni fallor, cujus *libellus de fide Chalcedonensi* memoratur in Chronico Orientali p. 121.

Sidonius Apollinaris Aruernorum Episcopus A. C. 482. defunctus, de quo in Bibliotheca Latina: sicut & de *C. Sulpicio Apollinare*, Carthaginensi. De *Apollinari*, Sidonii Apollinaris filio Tillementius T. XVI. p. 287.

Apollinaris Episcopus *Valentia* in Gallia ad Rhodanum circa A. C. 494. de quo Vincentius Barralis in Chronologia Sanctorum Lerinensium p. 377. seq. Labbe T. 1. Bibl. nova MSS. fol. 689. seq.

Apollinaris, *Momachus Lerinensis* de quo idem Barralis Tom. 2. pag. 194.

Omitto P. Cœlium Apollinarem qui cum Q. Sosio Prisco Romæ Consul fuit A. C. 169.

II. Apollinaris utriusque, Laodicensi & Patris ejus Scripta deperdita,

Patri Socrates III. diserte tribuit 1) *Mosis libros ceterosque Veter. Test. Historicos usque ad Saulum descriptos versibus Heroicis. Τά τε Μωυσέως βιβλία διὰ τῆς ἱεραικῆς λεγομένης μέτρης μετέβαλε, καὶ ὅσα κατὰ τὴν παλαιὰν Διαθήκην ἐν ἰσορείας τύπῳ συγγέγραπται. Hoc opus XXIV. libris imitatione Homeri secundum numerum Græci Alphabeti digesserat, & ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν inscripserat, teste Sozomeno V. 18. ex quo Io. Sarisberienfis VIII. 21. Policratici: Scripsit Apollinaris vir doctus & ingeniosus, heroicis versibus pro Homeri poemate Hebraicam antiquitatem.*

2) Ceteros sacros libros, argumentatque sacra illustrata vario Carminis & scriptionis genere. Socrates loco laudato: καὶ ἔτο μὴ τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ συνίταίη, ἤτο δὲ καὶ τῷ τῆς Τραγωδίας τύπῳ δραματικῶς ἐξυμνάζετο. καὶ παντὶ μέτρῳ ρυθμικῶς ἐχεῖτο, ὅπως αὐτὸς μὲν τῆς ἑλληνικῆς γλώττης τοῖς χριστιανοῖς ἀπέκοιτο ἢ. Ac

paullo disertius Sozomennus V. 18. sed qui ad juniorem Apollinarem omnia referre videtur: *Ἐπραγματεύσατο δὲ καὶ τοὺς Μαιάνδρου δράμασιν ἰκασμένης Κωμωδίας. καὶ τὴν Εὐριπίδου Τραγωδίαν καὶ τὴν Πινδάρου λύραν ἐμμήσατο. καὶ ἀπλῶς εἶπεν, ἐκ τῶν Θείων γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβὼν, τῶν ἐγκυκλίων καλυμμένων μαθημάτων ἐν ὀλίγῃ ἐπενήθησιν ἰσαριθμῶν καὶ ἰσοδυναμῶν πραγματείας. ἴδεν τε καὶ Φράσιν καὶ χαρακτῆρι καὶ οἰκονομίᾳ ὁμοίᾳ τοῖς παρ' Ἑλλήτων ἐν τῶτοις εὐδοκίμησασιν.* Sarisberienfis loco laudato: *Et in alio opere imitatus est Comedias Menandri, fabulofitate deinde. Euripidis quoque Tragedias & Lyram Pindari secutus est, & absolute discendum, quia ex Divinis Scripturis argumenta sumens, omnes enchirias lectiones tempore prout composuit, numeris, virtute, moribus, conscriptione, charactere, & dispositione Græcorum valde parat.* De juniore Apollinari loquens S. Nilus eum *πολλὰ μετῆσαι καὶ ἀποποιῆσαι* scribit lib. 2. Epistola 49.

Juniori Apollinari Laodiceno ab eodem Sozomeno tribuntur 3) *Ἦμνοι* sive ἔμμετρα μελῦδρια quæ in cætibus suis loco *ἠνομισμένων ἱερῶν ψάδων* decantare soliti Apollinaristæ. Sozomen. VI. 25.

4) *Ἐυαγγέλια & Ἀποστολικὰ* scripta ad formatam *διαθεσικὴν εὐροπία*. Socrates III. 16. de Apollinari filio: *ὁ δὲ πῶτις Ἀποστολικὰ ἔν πρὸς τὸ λέγειν παρισκευασμένῃ τὰ Ἐυαγγέλια καὶ τὰ ἀποστολικὰ δόγματα ἐν τυπῶν διαλόγων ἔξέθετο, καὶ καὶ Πλάτων (τὰ ἑαυτοῦ) παρ' Ἑλλήτων.* Eadem Nicephorus X. 26.

5) *Λόγῳ* πρὸς βασιλέα τῆν Ἰουλιανόν, ἤτοι τὰς παρ' Ἑλλήσι φιλοσόφους *λόγῳ* ὃν ὑπὲρ ἀληθείας ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ δόξα τῆς τῶν ἱερῶν λόγων μαρτυρίας εἰδείξεν αὐτὸς ἀπεβηκοληθέντας ἔδιδότῃ *περὶ Θεῶν φρονεῖν.* Sozom. V. 18. Sarisberienfis loco laudato: *Fecit & librum mobilium ad ipsam Imperatorem, sive contra Philosophos, in quo tacitis sacra Scriptura testimonium illius inrefragabili ratione desipere probavit, & se vera sentire de DEO. Quæ legens Imperator (Julianus) clavis tunc scripsit Episcopis: agnovi, legi, & reprehendi. Ἐγνων, ἀνέγνων, κατέγνων. Cui Episcopi respondit: Et si legisti, non agnovisti. Si enim agnovisses, nequaquam reprehendisses, καὶν ἀνέγνως, ἢ ἐγνων. Ἐάν γὰρ ἐγνων, ἢ κατέγνως. Hanc responsionem Basilio M. non Apollinari plerosque tribuisse Sozomennus narrat. Videtur autem inde Apollinaris permotus esse, ut post brevem istum libellum editum, iusto deinde opere libros, quorum maxima erat apud Ethnicos auctoritas, Tyrii Philosophi Porphyrii adversus Christianos confutaret. Ægri enim assentior*
viris

doctis, qui libros XXX. contra Porphyrium cum hoc λόγῳ confundunt. Post Porphyrium à pluribus Christianis confutatum, videtur Iulianus ipse deinde causæ labantis Ethnicismi voluisse consulere novo adversus Christianos opere, de quo supra p. 89.

6) *Adversus Porphyrium libri XXX.* Svidas in Ἀπολλωνίου. Vincentius Commonitorio p. 392. ubi hæresin ejus detestatur: *Sed forsitan ejusmodi ille vir erat, qui dignus esset facile contemni. Imo vero tantus ac talis, cui nimirum cito in plurimâ crederetur. Nam quid illo præstantius, acumine, exercitatione, doctrina? Quam multas ille hæreses multis voluminibus oppresserit, quot inimicos fidei confutaverit errores, indicio est opus illud triginta non minus librorum nobilissimum ac maximum, quo insanas Porphyrii calumnias magna probationum mole confundit. Longum est univèrsa ipsius opera commemorare, quibus profecto summis adificatoribus Ecclesia par esse potuisset, nisi profana illa hæretica curiositatis libidine nomen nescio quod adinvenisset &c.* Philostorgius VIII. 14. ait Apollinarem ἐπὶ πολὺ κρεττὴν multum præstare iis quæ adversus Porphyrium scripsere Eusebius ac Methodius. Laudat & Hieron. c. 104. de S. E. *Exstant Apollinarii adversus Porphyrium triginta libri, qui inter cætera ejus opera vel maxime probantur.* Meminit idem 2. in Rufin. & Epistola ad Magnum, itemque ad Pammachium, & in alia ad Pammachium atque Oceanum fortissimos libros appellat.

7) *Adversus Manichæos.* Meminit Epiphanius LXVI. 21.

8) *Adversus Eunomium Apologia,* Philostorg. VIII. 12. Sed plures hæreses scriptis confutasse, jam Vincentii Lirinensis testimonio cognovimus. Unde magnus ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως vocatur ab Acacio Epist. ad Cyrillum, quæ in Actis Concilii Ephesini occurrit.

9) *Commentarii* si non in omnes, in plerosque certe S. *Scriptura libros.* In omnibus fere Catenis Patrum ad sacros libros utriusque fœderis, fragmenta Apollinaris occurrunt, ut infra capite, quo Catenas recensebo, apparebit. Nonnulla ex illis refert etiam latine Combesius in Bibliotheca Concionatoria. In Psalmos atque in Epistolam ad Galatas vel certe ad locum ejus de Petri reprehensione scripsisse docet Hieronymus Epist. 74. ad Augustinum. Quales vero fuerint Apollinaris commentarii, docet idem Hieronymus præf. expositionis suæ in Esaiam: *Apollinaris more suo sic exponit omnia, ut univèrsa transcurras, & punctis quibusdam atque intervallis, immo compendiis,*

grandis via *βραχία* *pretervoles*, *ut non tam commensuratis*, *quam indices capitulorum nos legere credamus*. *Nimis multa scripsisse, atque inde in multiloquio peccatum non effugisse ait S. Basilus Epist. 74.* Δεύτερον μετ' αὐτὸν (Εὐστάθιον τὴν Σεβαστιῶν) ἐστὶν Ἀπολωρόσιον, ἢ μικρὸς καὶ αὐτὸς τὰς Ἐκκλησίας ὁ Ὁραλῶν. Τῇ γὰρ ἔγραψεν ευκολία πρὸς πᾶσας ὑπόθεσιν ἔχων ἀρκῆσαν αὐτῷ τὴν γλῶσσαν, ἐπέλησε μὲν τῶν αὐτῶν συταγμάτων τὴν οἰκουμενὴν, ὁρακῆσας ἔκκλησιαστικῶν λέγοντι, ὅτι φύλαξαι ποιῆσαι βιβλία πολλά. Ἐν δὲ τῇ πλήθει δηλοῦσι πολλὰ καὶ ἡμέτερηται. Πῶς γὰρ δυνατὸν ἐκ πολυλογίας ἐκφυγεῖν ἀμαρτίαν;

10) *Versio Græca librorum Veteris Test. contexta ex variis interpretationibus, præcipue Symmachi, Hieronymus adversus Rufin. lib. 2. Prætermisso Apollinariū, qui bono quidem studio sed non secundum scientiam de omnium translationibus in unum vestimentum raptus affertur somatus est, & consequentiam Scripturæ, non ex regula veritatis sed ex suo iudicio cecere. Idem in Ecclesiastæ XII, Symmachi interpretationem Laodicenus secutus nec Judæis placere potest nec Christianis, dum & ab Hebræis præcusest, & sequi septuaginta interpretes designatur. Confer Rich. Simonis Historiam Criticam Vet. Test. lib. 2. cap. 10.*

11) *Alia multa Theologici argumenti scripsisse, atque in his librum de resurrectione quo Judæismum restituendum in illa statuit, testatur S. Basilus Epistola 74. ἔστι μὲν ἢ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Θεολογίας ἐκ ἐκ γραφικῶν ἀποδείξεων, ἀλλ' ἐξ ἀνθρωπίνων ἀφορμῶν τὴν κατασκευὴν ἔχοντα. ἔστι δὲ αὐτῷ καὶ τὰ περὶ ἀναστάσεως, μυθικῶς συγκείμενα, μᾶλλον δὲ Ἰουδαϊκῶς, ἐν οἷς φησιν πάλιν ἡμᾶς πρὸς τὴν ἰομικὴν ὑποτρέψαι λατρείαν, καὶ πάλιν ἡμᾶς περὶ τμηθῆσθαι, καὶ σαββατίζειν, καὶ βρωμάτων ἀπέχεσθαι, καὶ θυσίας προσφέρειν Θεῷ, καὶ προσκυνοῦσθαι ἐν ἱεροσολύμοις ἐπὶ ἑναῦ, καὶ ὅλους ἀπὸ χριστιανῶν Ἰουδαίους γυνῆσθαι.*

12) *Ἀπόδειξις περὶ τῆς θείας σαρκώσεως τῆς καθ' ὁμοίωσιν ἀνθρώπου.* Hoc est opus cujus Basilus etiam loco laudato meminit, & in quo hæresin * suam, quæ tantas in Ecclesia turbas dedit, proposuit.

Δόγμα

* Apollinistarum hæresin adhuc superesse dubitabat jam Augustinus in Psalm. 29. Idem lib. de bono perseverantiz c. 67. tres eorum partes varias diversâq; fuisse docet, unam qui animum humanam negarent Christum habere, alteram qui mentem in anima rationalem ei eriperent, & tertiam denique qui carnem ipsi tribuerent non de femina sumtam, sed factam de Verbo in carnem converso atq; mutato. Apollinaris discipuli tres celebriores Timotheus, Vitalis, Polemius. Vide Sir-

λόγους πρὸς σαρκώσεως vocat Theodoritus Dialogo 2. & Eulogius apud Photium Cod. 230. p. 447. Adversus hanc ἀπόδειξιν existat Gregorii Nysseni antirrheticus, non ita pridem Græce & Latine editus à Laurentio Zaccagnio in collectaneis monumentorum veterum Rom. 1698. 4. p. 123--287. Ejusdem antirrhethici epitome occurrit in Euthymii Zigabeni panoplia. tit. 13.

13) Τὸ πρὸς σαρκώσεως λογίδιον Theodoritus dialogo 3. p. 322.

14) Ἐκ τῆς κατὰ κεφάλαιον βιβλίου five ex compendiaro Apollinarius libro quædam affert Theodoritus dialogo 2. p. 210. seq. ubi eum ait πρώτος τῶν φύσεων τὴν κρᾶσιν ἐκείνην πρῶτον confusionem πατωρατων ἐν Χριστῷ ἰσχυρῶς. Eodem spectat, quod veteres Eutychem, nam hæresim ex amarissimo Apollinarius fonte derivant, ut verbis utar Vigillii Tapfensis lib. 1. contra Eutychem p. 522. Alia loca ἐκ τῆς αὐτῆς κατὰ κεφάλαιον βιβλίου Theodoritus dial. 1. p. 81. & dial. 3. p. 320.

15) Περὶ πίστεως λογίδιον. Theodoritus dialogo 3. p. 322.

Non omittendum denique Apollinarianas scripta quædam Apollinarius vendidisse sub nominibus Gregorii Thaumaturgi, Athanasii & Julii Episcopi Romani. Leontius Byz. libro adversus Apollinarianarum fraudes T. IX. Bibl. Patrum Lugd. p. 706. *Cum vellent suam hæresin confirmare, quasdam orationes (λόγους) Apollinarii Gregorio Thaumaturgo, aut Athanasio aut Julio inscripserunt, ut simpliciores fallerent, quod quidem profecerunt. Auctoritate enim hujusmodi personarum fide digna multos Ecclesie Catholica capere potuerunt. Et apud multos ex rebo credentibus reperire poteris librum Apollinarii, cui titulus ἡ κατὰ μέγεθος πίσις, inscriptum * Gregorio, & quasdam ejus Epistolas inscriptas Julio, & alias ejus de Incarnatione Orationes vel expositiones Athanasio inscriptas. Cujusmodi est que inscripta est: Expositione consentiens cum expositione CCCXVIII, neque solum has, sed alias hujusmodi. Quod de Julio Pontifice Rom. sit, confirmat & illustrat idem Leontius libro de sectis p. 526. testatus & Epistolam ad Dionysium Corinthi Episcopum quæ incipit Θαυμαζὸς πυνθανόμενος πρὸς τῶν & alias septem sub Julii nomine*

PPP

mine

Libri 5ti Pars Tertia,

mondum T. 2. p. 512. Utrum de SS. Trinitate cum Catholica Ecclesia sentiant Apollinarianæ, consulendæ Benedictorum notæ ad S. Ambrosium T. 2. pag. 706.

* Vide quæ dixi cap. 1. hujus libri V. p. 251. seq. & V. C. Michaelis in It. Quieu, dissertatione 2. Damascenica,

mine jactatas, non Julii sed Apollinaris esse. Illam ad Dionysium ex Bibl. Ambrosiana Epistolam Graece & Latine primus vulgavit Clarissimus Vir Lud. Antonius Muratorius in Anecdotis Graecis, Patav. 1709. 4. pag. 341--346. cum erudita dissertatione qua Julii non esse illam, post Leontium & Enlogium evincit. Vide & Sirmondi Opera T. 2. p. 428. seq. notis ad Facundum. Sed & Apollinaris ipsius libros ab Apollinaristis in diversas factiones scissis depravatos & interpolatos esse idem Leontius libro contra eorum fraudes p. 709. observavit, de quo Bartholomaeus Germon S. J. libro de veteribus haereticis Ecclesiasticorum Codicum corruptoribus Paris. 1713. 8. p. 375. seq.

III. Tam multis Apollinaris, scriptis deperditis, sola ex tam grandi naufragio nobis relicta est tabula, *Psalmorum scilicet Davidicorum Metaphrasia, Heroicis versibus contexta*: "quae iudice Jacobo Duporto * ut "ut fortasse haud usquequaque adeo elegans nec concinna sit, nossem "tamen eam tam severe & acriter virgula censoria castigasset H. Ste- "phanus, & post eum Petavius: Quandoquidem, ut reliquos ejus lau- "des & virtutes omittam, quae sane nec paucis sunt, nec obscuris, qui- "bus tanquam tot stellulis fulget, est certe praeter se ipsa antiqui- "tate veneranda; saltem si Titulus non mentitur Auctorem, & veteris "illius Apollinaris verus ac genuinus hic fortis est, quod nemo haecenus "(quem sciam) in dubium unquam vocavit, nedum inficias ivit. A- "lioquin, ut ingenue fatear, & dicam quod sentio, nisi communis a- "deo & passivitus recepta apud omnes haec opinio esset, & tam altas "ubique egisset radices, ut eam convellere, aut vel leviter concutere "velle, nimiam forte perveraciam & ἀνδραδείαν argueret, & fastuosi ac "praesidentis animi indicium haberetur, putarem ego non extra omnem "proffus controversae aleam positam hanc rem esse, quin adhuc dis- "quirendi locus relinquatur; & appareat aliqua saltem dubitandi ratio, "annon spurcius & ὑποβολικαί hic partus, & alii cuiuspiam potius "quam ei, cujus nomen praese fert, adscribendus sit. Et illud in pri- "mis scrupulum mihi injiceret, quod non tam tersus & teres, non "tam politus & elegans, ** & (ut verbo dicam) non tam Homericus esse

* Jac. Duportus praef. ad suam Psalmorum Metaphrasin.

** Non deest sane sua elegantia Metaphrasin Apollinaris, ut praeter Casaubonum, cu- jus iudicium infra adscripsi, Duportus ipse alibi agnoscit. Si vero non periade

se videatur hujusce Metaphrasæ stylus, quam illius fuisse par & credibile est, qui omnium consensu Græcarum literarum, Græce imprimis Poëseos peritissimus, *Homeri* præsertim studiosus adeo atque æmulus fuit, ut Poëmata Sacra haud pauca ad illius imitationem scripserit, uti ex *Sozomeno* refert *Lilium Gyraldus*, de *Poëtarum Historia*, *Dialogo* quinto. Porro autem multa eum scripsisse testatur idem ille Græcus Historicus, idque adeo Ἰθετε, καὶ Φράσαι, καὶ χαρακτῆρες, καὶ οἰκονομικὰ μὲν αὐτοῖς παρ' Ἑλλήνων ἐν ταῖς εὐδοκίμησασιν, ut nisi nimium fortasse *Φιλάρχαι* homines essent, *Apollinarem* certe cum præclarissimis quibusque in suo genere Scriptoribus antiquis non immerito comparandum censerent. An vero tam insigni elogio dignus sit hujusce *Metaphrasæ* Autor, penes eruditos judicium esto. Quid quod cum è Veteribus non pauci *Apollinarii* Operum meminerint, *Hieronymus*, *Socrates*, *Sozomenus*, *Philostorgius*, *Suidas*, alii, eorum tamen nemo * istius *Metaphrasæ* mentionem facit. Imo & *Gyraldus* loco jam laudato, quamquam multa eum metricè scripsisse affirmat. *Ejus* tamen, inquit, quod *filium*, *versus* haudquam superflui. Hæc ferme sunt, quæ forte virum me constantiorem fluctuare, & aliquantulum subdubitare facerent, annon *Ἰουδαίου γὰρ* hoc Opus sit. Verum ego non is sum, qui velim contra torrentem niti, aut refragante toto fere Criticorum senatu istam *Psalmorum* *Metaphrasin* huic Autori adjudicare. Sit igitur hujusce factus parens, per me licet, is cui vulgo tribuitur, verus scilicet & vetus ille, de quo hæctenus egimus, *Apollinarius*.

IV. Primus *Metaphrasin Psalmorum CLI.* ex duobus *Bibl. Regis Christianissimi* Codicibus Græce typis Regiis perquam nitide vulgavit, (non *Rob. Stephanus*, ut ab *Hendreichio* in pandectis *Brandenburgensibus* traditur) sed *Hadrianus Turnebus*, subjunctis ad calcem *Variis Lectionibus*. *Parisi. 1558. 8.* (non 1562. uti ex *Simlero* idem *Pandectis*

Pppp 2

delecta

ubique elaborata esse videatur, cogitandum, universos totius *Vet. Test.* libros expressos ab eodem scriptore, & tot alia insuper opera deperperata, quo nomine *Apollinarem* jam olim reprehendit *S. Basilius*.

* Imo memorant manifeste, dum *torum* *Vetus & Novum Test.* sive *Metaphrasin* ab *Apollinari* expressum, sive alio *scriptionis* genere illustratum testantur. Itaque à *Codicum MSS.* testimonio, qui *Psalmos* ad *Apollinarem* referunt, iudicium quam reddendum.

deſtarum ſcriptor. Operæ pretium eſſet hanc editionem conferri cum Codice Barocciano XXV. licet *μνήμη* ac deſinente in verſu 12. Pſalmi 148. in Bibliotheca Bodlejana. In illius limine Auſtor ut videtur opus ſuum Mariano* cuidam dedicat. Poſt Metaphraſin primi Pſalmi ſequitur *Αμμιανι* cujuſpiam Metaphraſis ejusdem Pſalmi ad exemplum Apollinarii. Etiam alia *αἰσιωπα* ϙ, ab utraque præcedenti multum diverſa: ſicut ſequentium quoque aliquot Pſalmorum ſæpiuſcule variat ab editis. Latina verſio profaria neſcio quo auſtore ſæpius in Bibliothecis Patrum prodiit. Græce & Latine cum indice locuplete vocum Græcarum ſive lexico Nicolai Gulonii, curante Joanne Benenato, Pariſ. 1580. 8. & 1613. 8. Atque cum verſione per Frid. Sylburgium caſtigata, ſed ſine vocum indice, Heidelbergæ apud Commelinum 1596 8. Exſtat & Græce ac Latine in Bibliotheca Patrum Pariſ. 1644. 1654. Tomo XIV. Commelinianæ editioni pauca quædam Dav. Hæſchelii notæ ſubjunctæ ſunt, ad quem ſcribens A. 1609. Iſaacus Caſaubon⁹ † ita de Apollinaris Pſalterio ſenſit: *Indico de eo non aliter quam ut tibi quoque placere video. Opus eſſe plane haud indignum, quod juvenanti Πολύωνι proponatur. Nam & Græca eſt Oratio, & ſatis poetica, immo interdum πικρὰ καὶ ἀτῆ. Illud, crede, non negabis, cum veritate Hebraica ſæpe illi parum convenire: ſæpe etiam Græca poetæos genium in eo deſiderari: neque enim neſcis, aliud eſſe verſus facere, aliud poetam agere; quod cum in vertendo ſit difficile, non deſunt tamen è recentioribus, quos antepoſam Apollinari, quo in numero ſunt Florens Chriſtianus, Zabutiſius, & qui omnia omnium ſenilæ ætatis ingenia obſcuravit, Joſephus Scaliger ὁ οὐὲν μακαριετατ ϙ μακαριτης. Idem Caſaubonus alibi, Apollinarem à Nonno longe à tergo relinqui ſcripſit, Veneti Codicis MS. quem apud Arnoldum Arlenium viderit, meminit Geſnerus.*

V. Metaphraſes Pſalmorum Poëtica, variis Linguis concinnatæ, a) Græcæ.

PRæter Apollinarem, Metaphraſtas Græcos Pſalmorum** Davidis alios reperio. Hi ſunt;

Cofmus

* Auſtor Catalogi MS. Bibl. Bodlejanz ait hunc forte eſſe Marianum Oratorem cujus apud Ammianum lib. 30. mentio. Sed Ammianus XXX, 4. Marianum ponit pro nomine cujuſcunque celebris Oratoris,

† Epit. DCXLII. edit. novæ à Clariff. Almelovcenjo curatæ.

** In B. D. Jo. Georgii Neumannii diſſ. de Metaphraſtis Novi Teſt. Witeberg. 1686.

Cosmas cujus ἱερωδωτικῆς Iambica Psalmorum Davidis bis exstat MS. in Bibl. Vindobonensi, teste Lambecio quem vide Lib. 3. Commentar. de Bibliotheca Vindob. p. 103. & lib. 4. pag. 216. seq. Hic est celebris ille inter Melodos Græcæ Ecclesiæ *Cosmas Hierosolymitanus Monach⁹*, *Johannis Damasceni* sub altero *Cosma* seniore monacho συμφοιτητῆς Majumensis in Palæstina Episcopus, de quo *Menologia* 14. Nov. *Suidas* in ἱωάννης Δαμασκηνός, *Allatius* de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 73. seq. & de *Georgiis* p. 418. 419. 420. *Combesius* ad *Vitam S. Theodori Grapii*, & *Cangius* in *τετραβιβλιον*. Ex vita *Cosmæ* hujus *Melodi* profert non nihil *Allatius* p. 740. de purgatorio.

Græcis versibus elegiacis Psalmos Davidis reddidit *Paulus Dolscius*, Basil. 1555. 8. Idem cujus *Siracides* Græcis elegiis expressus prodiit Lipsiæ 1571. 8.

Græco carmine heroico *Emilius Portus*, Basil. 1581. 8.

Itidem heroico carmine *Dionysius Petavius*, S. I. Paris. 1637. 8.

Jacobi Duportii, Cantabrigiensis, *Homerici* imitatoris felicissimi *Metaphrasis* libri Psalmorum græcis versibus Heroicis contexta prodiit Lond. 1674. 8. cum insigni præfatione, in qua inter alia judicium fert * de *Apollinaris*, & aliorum ante se vulgatis *Metaphrasis* bus.

Pppp 3

§. 20. *Petrus Edisensis* Psalmos Davidis in Græcum metrum redegit traditur. Sed *Petrus Edessæ* in Syria Ecclesiæ presbyter ab *Gennadio* c. 74. de *Script. Eccles.* atque inde ab *Honorio Augustodunensi* scribitur hymnos composuisse lingua Syriaca exemplo *Ephraemi Syri*, non Psalmos Davidis metro Græco inclusisse. Ita enim intelligenda *Gennadii* verba: *Petrus Edessæ Ecclesiæ presbyter, declamator insignis, scripsit variarum causarum tractatus, & more sancti Ephraem Diaconi Psalmos, metro composuit.* Nunquam certe *Ephraim Syrus* Psalmos Davidis metro, nedum metro Græco complexus, sed ipse hymnos condidisse legitur.

* *Jac. Duportus* in *Stromatis Poëticis* excusis Cantabrig. 1677. 8. & Lond. 1697. 8. pag. 181.

Nuper scurram ageret cum frater Homericomastix

Derisit Psalmum & carmen Homere tuum.

Nempe Metaphrastes Hopkinsus Homericus audit.

Annon Sternoldus, Petasiusque fuit?

Cum Buchananus sacros quoque verberet hymnos,

Anne paraphrastes hic quoque natus erat?

Quid mirum, si Memmi Homericæ carmina videt,

Et sua riserunt secula Maonidem.

Idem *Duportus* *Metaphrasi* Græca Heroica perquam eleganti donavit librum *Je-*

bus. Recusum etiam Lond. 1674. 8. & typis luculentis, addita Latina profana versione Lond. 1666. 4.

Jac. Furnius, Genuentis, Jctus circa A. C. 1500 celebris, Psalmos Græco & Latino reddidit carmine teste Colomesio p. 104 Opp. Hos non vidi. Vidi autem specimen Psalterii vario Græci carminis genere reddidi à Ludovico Theodoro ab Hæete, Equite, Domini à Westhausen &

Krin-

bi Cantabrig. 1653. 8. & tres Salomonis libros ibid. 1646. 8. Utriusque versio latina profana ex adverso posita est De aliis autem Psalmorum Metaphrasis hoc fert judicium post illa quæ de Apollinari jam exhibui, in laudata præfatione: *Proximus huic quantum ego nobis, longo sed proximus intervallo*, utpote qui Patrum nostrorum memoria vixit, *Emilius Perius* est, *Francisci illius Cretenfis filius*, & ut patria & natione Græcus, ita & Græcis literis non mediocriter instructus, & *Ferraria* primum, dein *Aurelia Allobrogum*, Græcæ Linguae Professor: qui ut in *Dionysio Halicarnassensi*, *Proclo Platónico* aliisque à se Latine versis, suam Græcæ peritiam ostendit, ita & *Homeri* Interpretatione qualicumque palam fecit, quam illius Poëtes studiosus fuerit, Ejus Græcam Psalmorum Metaphrasin versibus itidem Heroicis concinnatam primum mihi ostendit non ita pridem, & perhumaniter communicavit Vir Clarissimus, & si quisquam alius de Republ. literaria optime meritus, D. *Bamberi*, *Regiæ Scholæ Westmonasteriensis* per multos jam annos Moderator celeberrimus. Sed, ut verum fatear, *Theophrastus* (quod aiunt) *carbones*. Nec mirum, quandoquidem in Epistola Metaphrasin suæ præfixa testatur Vir doctissimus, ægrotantem se aut vixdum à morbo convalescentem, hoc Opus composuisse: Quod sane quis vel ipso tacente facile conjiciat, adeo languido & inertis & flaccido & gelumbi stylo ac filo decurrit: at profecto Poësis præsertim Sacra vividum ac vigens ingenium, animum valentem & erectum postulat, cum contra diutini corporis morbi frangant animi vires, & succidant nervos ingenii, & denique vigorem & acumen mentis retundant. Sed unde unde id fuerit, utique hoc in Scripto talem se gessit *Amilius*, ut nisi Autorem Libri Titulos præ se ferret, non Græcum Professore, necdum in *Homero* tantopere versatum, sed alium quempiam infimi subscellii Græculum esse existimes, & *Discipulorum inter jubeas plorare cathedras*. Et si hanc vidissent Metaphrasin, quid de ejus Autore dixerent duo illi Censores: qui *Apollinarem* sic in ordinem cogunt, ut in *mentis ejus Versibus ne umbram quidem agnoscat concinnitatis & elegantia Poëtica?* Tertius jam & ultimus, qui Psalmodiam *Davidicam* Græcis versibus expressit, is est, quem dixi, *Dionysius Petasius*, Natione Gallus, ex Societate *Jesu* Theologus, qui non multis (opinor) abhinc annis diem obiit; Vir sane doctissimus, & cum multifaria eruditione præditus, tum Græcæ in primis Linguae scientia non leviter imbutus. Is igitur, inter complura alia egregia tam in Theologicis quam in Philologicis doctrinæ suæ monumenta, etiam Metricam Psalmorum Paraphrasin post se reliquit, eruditam certe, & meo quidem judicio, elegantem. Fruatur enim ille, per me licet, laude sua; nemini ego deperactum velim. Et quanquam illè, qui antiquissimi Metaphrastæ rigidus adeo, ne dicam iniquus, censor fuerit, nec ipse fortasse ubique scopum attigit, nec Poëticæ

Kringeld, vulgatum in novis litterariis Westphaliæ, A. 1718. Tremoniz, 8. pag. 42 - 69. Vidi etiam *Ersmi Schmidii* metaphrasim ineditam, qui & ipse vario carminis genere Psalmos Græce expressit, & quam manu exaratam servabat Joach.

Hennin-

phrasicos & elegantia leges exacte & ad amissim servaverit, ego tamen par pari non rependam, nec navos illius, si qui sint, retegere conabor. Hos interim citra omnem livoris aut malignitatis suspensionem mihi affirmare liceat, veteri me felicitet, ne & ipse eidem culpæ affinis sit, quam alteri impingit. Id nimirum in *Apollinari* reprehendit, quod sola Septuaginta Seniorum Interpretatione nitus, Textum Hebræum non consuluerit nec inspexerit imo ne intellexerit quidem: quo factum, ut a scopo loci, & sensu S. Scripturæ haud raro deflexerit, aberraveritque. Ubi illud certe imprimis fatendum, Græcæ Versionem τὸν ὁ maximam semper autoritatem in veteri Ecclesiâ obtinuisse: quia & Græcos Patres fere ad unum omnes eam ubique secutos, utpote Linguae Hebrææ penitus ignaros. At vero *Apollinaris*, id quod *Tacologorum Græcorum non paucis defuit*, *Hebræica Lingua admodum peritus fuit*, inquit Cl. G. *Vossius*, de *Poëtis Græcis*, cap. 6. Quicquid de peritia ejus sit, at saltem intellexisse eum hæc Linguam testatur *Suida*: ex *Pbilosophio*, *Historico Arriano*, καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου: καί τινος οὐκ ἐστὶν. Quamquam ergo Græcæ Versionem, utpote tum temporis maximis insignitam, & vulgo receptam, in plerisque secutus sit, fieri tamen potest, imo haud profusus inverisimile mihi videtur, ut etiam ad Textum Originalem nonnunquam oculos & mentem adverterit. Quid autem? an *Petabius* ipse in sua Paraphrasî Textui Hebræo tam mordicus adheret? tantumne ejus autoritati tribuit, ut ne latum unguem ab eo discedat? καὶ ἄλλο γὰρ οὐκ οἶμαι. Ait quidem in Translatione sua, tres illas palmarias Bibliorum Editiones, Hebræam, Græcæ, & Latinam ob oculos habuisse: interim tamen palam & ingenue fatetur, se, quando ambas retinere non potuit, Hebræicam relicta, ad Græcæ solam adbasisse; quandoquidem eam vulgari, qua Ecclesiâ Catholica utitur, Editione concordat. Quamobrem nec *Apollinaris* Fentes Hebræos neglexisse magis censendus est, quam ipse *Petabius*, nec ille Græcæ LXX, virali versionis propius pressiusque instituisse, quam hic Veteri vulgare Latinæ, quam & pro Authentica habuit) etiam ubi ab Hebræo Textu discedit. Atque hi quidem Tresviri illi Græci sunt *Metrici Psalmorum* Interpretes, quorum hodieque extant integræ totius *Psalterii* *Metaphrasæ*, saltem qui ad manus & oculos meos pervenerunt. Jam vero præter hos sunt tres alii, qui non integrum (quod sciam) *Psalterium*, sed aliquot duntaxat *Psalmos Davidis*, Græcis Versibus transfulerunt; quorum Editionem curæ atque industriæ debemus *Dominici* diligentissimique *Henrici Stephani*. Hi sunt *Paulus Dorsius*, qui *Ergiaco*, & *Johanne Sereanus*. qui partim *Heroico*, partim *Lyrice*, & denique ille, quem dixi, *H. Stephanus*, qui partim *Heroico*, partim *Sapphico*, partim etiam *Anacreontico* Carmine in sua Versione usus. Et de *Dorsio* quidem nihil amplius me reperisse memini, nisi quod *Conradus Dinnertius* in suo Græcorum Poëtarum Catalogo ejus nomen reposit, atque etiam in sua Græcorum Epithetorum Farragine ejus versus aliquos Elegiacos, idque (uti illorum mens & sententia incuere videtur, nec

Henningius ὁ μακαρίτης, unde venit ut audio in manus Rev. D. Jo. Diecmanni, Theologi eruditissimi. *Martinus* quoque *Crusius* XLIV. Psalmos Græco scripsit carmine, idque ingratis mali Dæmonis, illique ut ægre faceret laborasse, etiamsi typis illos exscribi non contingeret, se dixit, ut refert Melch. Adami in ejus vita.

Psalmos aliquot Davidis græco carmine Anacreontico & Sapphico donavit *Henr. Stephanus*, forma minori. Sunt item psalmi quidam græcis versibus compositi per *Antonium Nigrum*, Medicum Brunsvicensem. Lips. 1552. 8. & alii autore *Job. Serrano*, cum precationibus Græco-Latinis singulos ad Psalmos accommodatis anno 1575. in 12. ap. Henr. Stephanum. Exstant & Psalmi quidam Græcis versibus redditi à *Florente Christiano*, *Frid. Lamotio* & *H. Stephano* ad calcem Buchanani A. 1572. excusi, 8. *Martinus* vero *Magerus* à *Schanberg* vulgavit Psalmos pœnitentiales diverso carminum genere Hebraico, Græco & Latino, Francof. 1624. Novissime *Iosua Barnesius*, superiore anno 1714. cum gravi Græcarum literarum jactura defunctus Psalmos I. XV. & CXXXIII. Anacreonticis versibus Græca & Latina Lingua redditos exhibuit in Anacreonte Christiano, Cantabrig. 1705. 12.

Daniel

enim Opus Autoris designatur) ex *Psalmorum* Versione adduci. Illis autem ex Versibus, cum Ecloga illa *Stephani*ana comparatis, non male mihi colligere videor, integram *Psalmorum* Metaphrasin, eodem filo (certe non admodum compto illo nec eleganti) ab eo contextam, in Bibliothecis alicubi latere, quamvis eam jamdiu quaesitam nondum mihi invenire contigerit. Postquam hæc scripseram, ex *Drauidi* Bibliotheca didici, *Paulum Doiscium* tum Sapientiam *Siracide*, tum *Psalterium Davidis* Græco Carmine vertisse. *Serranum* quod spectat, *Gallus* utique is *Vibariensis* fuit, Vir sane pius & doctus, quantum ex Operibus ejus, partim Theologicis, partim etiam Philologicis, conicere licet. Græcæ porro Linguae peritiam non vulgarem in eo fuisse ostendit tum nova illa & accurata *Platonis* Editio, hæud ita multis abhinc annis ab eo adornata, tum & *Psalmorum* aliquot *Davidicorum* illa, quam dixi, Translatio, Ex illo enim specimine, ut ex pede *Herculem*, facile dignoscas & intelligas, quantus is Vir fuerit, & quam egregius Poëta Græcus, si ve puritatem Sermonis, si ve Carminis nitorem & elegantiam spectes; ut si eorum profecto transtulisset *Psalterium*, vix aliorum aut ingenio aut industria locum reliquisset; adeo cæteros omnes, mea quidem sententia, in hoc genere *Metaphrasæos* excelluit ac superavit: nisi forte popularem ejus excipias, *H. Stephanum*, qui & Carmina ejus vulgavit, ac typis impresit: Is enim inter omnes literarum Principes ac Heroes, qui superiori sæculo Hellenismi studio, Græcæque Linguae cognitione claruerunt, ut in omni Græca literatura merito primas obtinuit, ita & in Poësi Græca, inprimis *Homerica* vere *Φερόνυμ*, Coronam adeo aliis omnibus laureamque præripuit, *Hæc Duperius*,

Daniel Heinsius Metaphrasin Græcam Psalmorum ut condat, rogatur ab *Isaaco Casaubono* p. 363. Epistolar. sed nunquam eam edidit. Paucos quosdam Psalmos Græcis versibus expresfit etiam *Joach. Camerarius*.

b) Latino Carmine.

Lambertus Alardus, Hamb. 1650. 12. versibus Lyricis.

Casp. Barthelemy vix duodecennis Psalmos complures vario carminis genere expresfit. Ex his tantum XVII. edidit.

Nonnullos etiam *Card. Barberinus*, qui postea *Urbanus VIII.* Pontifex, *Petrusque Bellau*,

Philippus Bellevaletus Psalmos 50. primores.

Greg. Bersmannus, totum Psalterium, Hanov. 1598.

Theodorus Beza, vario carmine, Morgii A. 1587.

Job. Boehius, Antwerp. 1607. 8. versibus heroicis.

Franciscus Bonadus, Elegis. A. 1531. Paris.

Bartholomæus Bossa, heroico & elegiaco carmine. Venet. 1581.

Georg. Buchananus, vario carminis genere. quæ elegantissima Metaphrasis sæpius recusa exstat etiam cum observat. *Nathanis Chytrzi*.

Caspar Conradus, Silesius. A. 1602. 8. Francof. ad Oderam, atque Olsnz A. 1615. vario carminis genere.

Valentini Cremegovii cithara Davidica Magdeb. 1621. ex Germanica Psalmorum Metaphrasi Beckeriana.

Lud. Cruci, Lusitanus, S. J. Madrit 1600. vario carmine.

Christianus Laurentiades Egenolphus, Francof. 1597. 12. vario carminis genere.

Io. Fabricius Bolandus, Carmine Lyrico.

Egidius Delpus è Sorbona Theologus, laudatus *Erasmio T.* 9. Opp. p. 910. edit. Basil.

M. Anton Flaminius, vid. infra Spinula.

Job. Frisebius Budissine, 1593. 4. & 1602. centum generibus.

Job. Christ. Fuchs, Smalcald 1574. 8. vario carminis genere.

Jacob. Furnius, Græco Latino carmine.

Joannes Gagneu, Parisin^o Psalmos 75. lyrico carmine, Paris. 1547. 8.

Joachimi Goetz ab Olenhusen, paraphrasis Psalterii heroica, in ejus carminibus sacris. parte I. Helmst. 1654. 8.

Theod. Graßwinckliu, Hagz Comit. 1643. 4. versibus heroicis.

Marc. Hassau Lub. 1601. 12. carmine Sapphico, & Lips. 1605. Heroico 8.

Q999

Eoban.

Libri 5ti Pars Tertia.

Eoban. Hessus. Lipsiz anno 1557. 8. carmine elegiaco, ad Philip-
pum Magnanimum, Landgravium Hasfiz. recula A. 1600. &c.

Henricus liber Baro ab Hevel, elegiaco carmine, Viennæ, 1710. 8.

Jeremias Halzlinus Lugd. Bat. 1630. 8.

Caspar Hofmannus.

Sebastianus Hornmoldus Jctus Tubing. 1596. 8. puris Jambis, ad Imp.

Rudolphum.

Arturus Ionsonus, Scotus, Medicus Regius. Middelburg. 1642. 16.
& Amst. 1706. 12. Carmine elegiaco haud insuavi.

Jacobus Lacomus junior, elegis Psalmos centum reddidit A. 1587.

Rudolphus Lebmannus hendecasyllabis A. 1580.

Fabius Leonida, plures psalmos Lyrica Metaphrasi donavit.
Rom. 1628. 1620.

Georg. Lotbus. Luneb. 1632. 12. Psalmos universos vario carmine.

Iob. Major. Witteb. 1577. 8. Magd. 1604. 4. carmine heroico.

Franciscus Macedo. Ludov. Magnetius S. I. Paris. 1633. 12.

Io. Matthæus, Toscanus, vario carmine, cum argumentis Jo.
Aurati. A. 1576.

Mauritius, Hasfiz Landgravius, vario carminis genere Psalterium
reddidit anno ætatis duodevigesimo. Prodiit Smaltalitz A. 1590.
Confer Nova literaria Hamburgensia 1707. p. 164.

Paulus Melissus aliquot Psalmos latino metro donavit, ut *Johannes
Lauterbach* & *Vincentius Placcius* noster ὁ μακαρίτης, *Petrus* item *Nannius,*
Lovitadj, *Rapitius* & in sylvis pneticis sacris, Sangalii 1582. 8. *Marti-
nus Farnerus* Tigurinus.

Arias Montanus, Antwerp. 1574. apud Plantinum in 4. totum
Psalterium vario metri genere, adscripto textu Hebraico sine pun-
ctis vocalibus, & Latina Ariz succincta locorum plerorumque expo-
sitione.

Franciscus Mouretus elegis Paris. 1581. 8.

Balthasar Palia, Sículus, Bononiz 1687. versibus Heroicis.

Georgius Purbachius, jambis puris totum Psalterium.

Angelus Sanginius, Abbas Casinensis, lyrico carmine. Basil. 1561.

Io. Sacerides, Lyrico Carmine sacrorum libris IX. ap. Oporin. 8.

P. Anselmi Schramb, Benedictini, Mellicensis Pia desideria

Davi-

Davidica, sive Psalterium Davidicum metro elegiaco exceptum in qua tota Metaphrasi ne uni quidem elisioni locum dedit. Viennæ 1707. 12.

Nic. Selmezerus 1573. 12. vario metro.

Adamus Sibeus Basil. 1562. 8.

Job. Spangenbergius, Magdeb. 1544. carmine elegiaco.

Andreas Speiser, Paraphrasis metro rhythmica, ad melodias Gallicas & rhythmos Ambrosii Lobwasseri Germanicos. Heidelb. 1596. 12.

Marci Antonii Flaminii & Petri Francisci Spinula Paraphrasis, Paris. 1546. 8. Basil. 1548. 8. 1561. 12. vario carminis genere.

Frid. Widebramus, Argent. 1579. ad Wilhelmum Hassiz Landgravium.

c) Germanicæ Psalmorum metaphrases.

Anonymi Jesuitæ, Harfe Davids mit Deutschen Seiten bespannet. Augstz Vindel. 1669.

B. D. Cornelii Beckerl, cujus metaphrasis & in cantionali Dresdenfi 1679. 4. & alias sæpius est recusa.

Andree Henrici Bucholtz. 1651. Parte I. ejus sacrarum poematum.

Celadan vide infra, *Negelein*.

Johannis Claus Secretarii Onolsbacensis 1540. & Heidelb. 1583. recensente Conrado Lauterbachio jussu Electoris Palatini Ludovici.

Alberti Curtii S. I. Augstz 1655. 12.

Constantini Christi mi Dedkendi, Jenz 1669. & Lips. 1680. 12.

Job. Philippi Degenhartii. Nobilis qui A. 1652 9. Octobr. obiit Königl. Davids Harfe sive metaphrasis germanica psalmorum cum præfat. *B. D. Speneri* prodiit A. 1672.

Rutgeri Edingii.

Wolfgangi Helmharts, Baronis de Hoberg Lust- und Arhney-Barten Königs Davids 1675. 8.

D. Ambrosii Lobwasseri, Regiomontani Jcti è Gallico Bezz & Clementis Maroti, A. 1565. primum edita & sæpissime inde recusa psalmorum Germanica Metaphrasis, ex quâ Belgica etiam profuxit. Obiit hic Lobwasserus A. 1585. 27. Nov. De eo vindendus Melchior Adami in vitis Jctorum, Christophorus Hartknoch in Historia

Ecclesiastica Prussiz Germanice edita & Caspar Schuffelburgius in hochwichtigen Theologischen Fragen p. 261. seq. Nuper admodum Tiguri vidit lucem metaphrasis hujus Lobwasserii variis in locis emendata. Der verbesserte Lobwasser. Confer Nova Literaria Helvetica 1703. p. 18. Martini Lutheri, qui psalmos quosdam paucos hymnis germanicis feliciter transferendo, aliis prævit viam.

Ludovici VI. Hassiz Darmstad. Landgravii (A. 1666. defuncti) prodiit Giesiz 1658. Vide Nova literaria Hamb. A. 1707. p. 166.

Pauli Melisi S. bedii qui Psalmos quinquaginta Germanicis hymnis reddidit, Lobwasserium emendaturus jussu Electoris Palatini.

Mich. Mulleri, Stutgard. 1702.

Christoph Adami Negelein (Celadon) Alte Zions Harpfe 1663. Norimb.

Iob. Neucrantzii qui selectos Psalmos metro condidit Germanico.

Noekerus. Labeo, Abbas S. Galli (Sec. XI.) MS.

Martini Opitii. Gedani 1638. 12. jussu Ducum fratrum Lignicensis & Brigenfis.

Druda sive Gererudis von Qualen A. 1650. MS. apud clarissimum amicum nostrum Michaëlem Richey.

Narcissi Ranneri Davidischer Jesus Psalter cum præfatione B. D. Speneri. Augutz Vindel. 1670.

Nicolai Selnecceri.

Mosis Stendelii, Judæi Hannoverani, metaphrasis germanica à Joh. Christoph. Wagenfeilio τῷ μακαρίῳ A. 1705. 8. edita ex veteri editione Cracoviensi 1585.

Christiani von Stræcken. Slesvic. 1656. 12.

Cass. Ulenbergii 1582.

Philippi Junioris Baronis de Winnaberg. Spirz 1588. 12. è Gallicis Clementis Maroti & Bezz.

Iob. Wäsboltzii, Ecclesiastiz Orenbergenfis Lutheriz, Lobwasser 1621.

d) Metaphrasis Hebraica.

In Hebraicum Rhythmum, quali nunc utuntur Judæi, Psalmos conversos à Rabbi Chaninja Aben Jackar, legas in appendice ad Bibliothecam Rabbinicam Buxtorfii Sed doctissimus Wagenfeilius in præfatione ad Stendelii metaphrasin Psalmorum Germanicam jam à me memoratam è R. Strimeri libro Siphthe Jeschenim observat commentarium esse illum Rabbi Chaninja in Librum Psalmorum non metaphrasin poëticam,

e) Angli-

e) Anglica Metaphrafi

Psalmos donarunt Georgius Witther, Thomas Sternholds, Joh. Hopkins & Simon Patrik, ut Jo. Kingium, Smithum, Whittingamum omittam. Sternholdi & Hopkinii metaphrases laudat Jac. Duportus p. 181. Stromatum poëticorum.

f) Belgica.

Philippus Marnixius Dominus de Aldegonde, Theodor⁹ Raph. Camphuyzen, Henr. Bruno, Wilhelm von Hæght, Johannes von Duisberg, Petrus Dathen, & qui eum expotuit Abraham Tronmius. His ex laudati Viri Michaelis Richey penū accedunt Cornelius de Boey, de Bruve, Celosse, Clerckius, Deutekom, Geldorp, Gyfen, Halma, d'Hubert, Mich. van Hulst, Overbek, Revius, Roldanus, Six. van Chandelier, Vlackveld, van Vondel, Westerbaen.

g) Bohemica.

Georg Streyz.

h) Danica.

Franciscus Wormordus, M. Thomas Wilhelmus, M. Andreas Christiani Arraboënsis. Laur. Petrus, Joh. Thomzus, & novissime Elias Naur, 1699. 8.

i) Gallica.

Primus Clemens Marotus quinquaginta Psalmos Gallico carmine reddidit. Hinc Job. Poitevin, reliquos centum adjunxit A. 1551. vide Colomesiana p. 245. Idem post Potavinium fecit majore cum applausu lectorum Theodorus Beza. Ab eo tempore Psalmi versibus Gallicis expositi sunt à Gilberto, hinc ab aliis, Revigliasio, Naviereso &c.

Blasius Vigerius reddidit Gallico metro sed αὐτὸ μόνον.

Des Portes, de quo ita Memoriz Trevoltinæ A. 1712. p. 485. Des Portes apporta plus de talent à sa version de tous les Pseaumes en vers François. Quoi qu'il ait beaucoup vieilli, & que dans le toms meme qu'il a écrit on l'ait blâmé d'une grande inégalité, sa traduction est - - véritablement poëtique : il a rendu plusieurs endroits fort heureusement, & fait sentir quelque fois toute la force de l'original.

Mr. de Marillac, Garde des Seaux de France travailla peu après sur le meme sujet avec plus de piété que de génie.

Louis de Galaup, dans sa pénitence Royale. Paris. 1595. 4.

Racan dans ses Odes sacrées sur les Pseaumes, a surpassé tous

ceux qui l'ont précédé, & plusieurs de ceux qui l'ont suivi, & s'il a-
voit tant de feu que de régularité, autant d'elevation que de dou-
ceur, David auroit en lui un digne interprete.

Mr. Godeau (Antonius Godellus) On a eu raison de blamer
dans ce Poëte une abondance fastidieuse, une affectation presque
puerile, des inegalitez frequentes: mais on ne devoit pas lui con-
tester les eloges que meritent un stile ordinairement ingenieux, des
tours assez variez, une versification douce.

Charles le Breton Jesuite, ne manque pas de genie, mais il a man-
qué d'elegance & de force.

Henry Ranchin, Mr. Simon, Pastor * olim Ecclesiz Gallicæ in capite
bonæ Spei.

l'esprit de David par Mr. le Noble, Paris. 1706. 1710. 8.

Præter hos qui integrum Plalterium versibus Gallicis reddide-
runt, alii in quibusdam Psalmis metro Gallico condendis cum lau-
de versati sunt, ut *Bertaldus* (Bertaut) & *Perrouin*, *Malberbiusque*,
Petrus Cornelius, *Cerisius*, *Tessuvius*, *Maneuillius*, *Marius*, *Desmarts*,
Conrartus, *Pelissonius*, *Bensradens*, *Fontanus* (la Fontaine) & *Rosellus*
(Mr. Rosseau) & quæ viris neutiquam cedunt ingenio, *Haja* & *Des-
baltieria* (Madame le Hay A. 1694. & Madame Desboudiers.)

k) Hispanica.

Alphonfus Carrillus, *David Abenatar melo*, *Johannes de Soto*.

l) Ungarica.

Albertus Molnar.

m) Italica.

Franciscus Perotti, *Iulius Cæsar Paschalis*, & qui cæteris præ-
ferri solet, *Johannes Diodati*.

n) Polonicâ.

Joannes Kochanovius, *Matthias Rubinius Wiffowatius*.

o) Svecicâ, Lapponica, Finnica.

Præter Svecicas Metaphrasas, *Abrahami Kempe*, *Olai Spar-
manni* &c. Versibus Lapponicis redditi Psalmi quidam Davidis occur-
runt in Manuali Lapponico *Johannis Tornzi Bothniensis*, *Holmiz*

* *Nouvel. Rep. Lettr. 1707. II. 599.*

1648. 8. Et Finnicis in Michaelis Agricolæ, Nylandia Finnonis Hymnis Ecclesiasticis.

p) Wallica.

Wilhelmus Middelton. Lond. 1593. 1603. 4.

Ut ad Apollinarem Laodicenum Oratio nostra recurrat, notum est ad eum vel ad Patrem ejus tanquam auctorem referri quoque à viris quibusdam doctis *Tragœdiam* inter Gregorii Nazianzeni Opera sæpius vulgatam, quæ inscribitur *Χαίρει πάσχων* *Christus patiens*, & profa à Sebast. Guldebeckio Tigurino, versu Iambico latino à Claudio Roilleto Beluensi est translata, cujus posterioris metaphrasis etiam in Latinis & Græcolatinis Nazianzeni editionibus legitur. Sed cum Nazianzenus plurima carmine scripserit, & Codices MSS. illam *Tragœdiam* Nazianzeno tribuant, nolim horum testimonio conjecturas Criticorum præferre, licet hi minorem in illa elegantiam * minusque judicium & acumen quam in aliis Gregorii poëmatibus observare sibi videantur.

Epistolas duas Apollinaris ad Basilium M. una cum hujus responsoriis à Cotelerio editas T. 2. monumentor. Ecclesie Græcæ p. 84. quarum prima incipit: *Πρότερον ἰδοὺ σοὶ πρὸ τῶν ἐν ταῖς γράφαις ἀναφῶν*, altera: *Πῦ ἰδοὺ ἡμῶν αὐτῶν, δεσποτα, πῦ δὲ ἡ προδουλοτατη Φωνή*, similiter mihi persuadeo junioris Laodicensi vere esse, neque video magnas fuisse causas viris clarissimis, qui de illarum *γνησιότητι* addubitant. Nam sane quod Basilio antequam hæresin suam proderet Apollinaris, amicitia cum illo intercesserit, & quod hunc ob studium Scripturarum magni ille fecerit, ex Epistola Basilii LXXXII. apparet, ubi quoque se ad eum scripsisse non diffitetur, atque non modo inimicum non habere, sed venerari etiam, licet errores ipsi minime in se recipiat, verum propter nonnullos ejus libros reprehensione dignum judicet.

Libellus Apollinaris de aetate hominum, quem Leodici A. 1575. prodidit se

* Elias du Pin Bibl. des auteurs Ecclesiastiques T. 2. p. 220. *Il s' en fait beaucoup, que la tragédie qui porte pour titre Jésus Christ le souffrant, approche de la beauté, de la justesse & de la gravité des pièces de S. Gregoire de Nazianze, & ce n' est pas sans raison, que les Critiques la jugent indigne de lui.*

se scribit Aubertus Mirzus ad Hieronymi Catalogum de S. E. & vidisse se negant Labbeus & alii viri doctissimi, nihil aliud est si recte memini, quam Apollinaris Metaphrasis Psalmi XC sive Hymni Moysis, *Domine refugium factus est nobis*, latinis versibus expressa ab Hannardo Gamerio, Moszo, editaque una cum aliis quibusdam Leodici 1575.8. licet à Valerio Andrea & Francisco Sweertio in Bibliothecis Belgicis, ubi Gamerii scripta recensent, non memoratur.

De Epistola Apollinaris Iulio Episcopo Romano & de expositione fidei Gregorio Thaumaturgo per Apollinaristas supposita, quæ ambæ etiamnum exstant, dixi supra p. 665.

XI, NONNUS a) Panopolites Ægyptius, diversus fuisse videtur à Nonno Palæstino b) Origenis sectato dogmata, cujus mentionem faciunt Cyrillus Scythopolitanus & Simeon Metaphrastes in vitis SS. Sabæ & Cyriaci, T. 3. & 4. monumentor. Cotelerii. Incertum etiam idemne sit cum Nonno cujus filium Sosenam c) Synesius commendat amicis suis Anastasio ac Pylæmeni; ætate licet non multum inferiorio-

a) Constat sane Nonnos hoc est sanctos Ægyptia lingua dictos patres spirituales & Monachos, perinde ut Nonnæ ac *Novidas* dictæ sunt Matronæ ac Virgines DEO consecratæ, harumque præfectæ. Vide si placet Moursii Cangiique glossaria & Theophilum Raynaudum de sacra paternitate T. XI. Opp. p. 178. Sic Hippolytum Portuensem Episcopum etiam Nonnum appellant Petrus Damiani & Martyrologium Hieronymi, Confer Stephani le Moyne prolegomena ad Varia sacra * 31. b. Αἰρετικὰ ὄνομα πρῶτον ἐπισημασμένον ἐστὶν ὡς Νόννον discrete testatur Svidas: ἰσθὲν δὲ ὡς ἐστὶ καὶ Νόννον κύριον, Πανωπολίτης, ὁ καὶ τὴν παρθένον Θεολόγῳ ὡς ἀφράσας αἰ ἐπὶ τῶν. Idem Svidas: Αὐτὸν καὶ σφραγίσας, γεγραμμένης ἐπιτολῆς καὶ ἄλλα τινα πρὸς Νόννον.

b) Eundem putat Tristanus T. 1. Hist. Imperatorum è numis illustratæ p. 497. scq. Sed præter patriam, institutum vitæ aliæque quæ urgere omitto, videtur repugnare ratio etiam temporis, cum Nonnus Palæstinus vixerit medio sæculo post Christum natum sexto, & noscer Nonnus ad quatuor seculum recte à vitis doctis referatur.

c) Σωσημῶν, Synesius Epist. 43. ad Anastas. & 102. ad Pylæmenem, ubi hunc Sosenam διὰ λόγων τῶν ἀφέντα καὶ αὐξηθέντα appellat. Unde permotus Gerb, Falkenburgius putavit parentem hujus Nonnum haud diversum fuisse à nostro, quod Guîd. Carco etiam & alii Viris doctis persuasum.

feriorem Synefio fuisse credibile est, quippe qui ab Agathia d) citatur tanquam unus è Poëtis *νοῦκ*, hoc est, ut interpretor, non æqualibus Agathiz sed aliquo tempore non ita multo ante ætatem ipsius claris. Etiam ille alius à nostro fuit Nonnus, quem Damascius in vita Isidori apud Svidam in *Σαλαγτι* narrat sexies totum evolvisse Demosthenem, nec tamen os aperire potuisse ut orationem aliquam commodam haberet. Equidem non pugnant hæc duo, valere carmine, & dicendi facultate destitui, ita ut nihil contra sit rarius quam bonum poëtam eundem quoque bonum esse oratorem, neque temporum ratio valde adverteatur: at enim illum Damascii Nonnum alienum à CHRISTI sacris multa svadent, hunc nostrum Christianum fuisse nemo dubitat. Omitto Nonnum longe juniorem Medicum, itidem Christianum, de cuius *ἱατρικῶν Θεωρημάτων συναγωγῇ* ad Imperatorem Constantinum Porphyrogenitum infra libro VI. erit dicendi locus. Verum Nonnus Diaconus hoc loco non est prætereundus, qui in Concilio Chalcedonenfi A. C. 451. inter notarios commemoratur, tum Nonnus Episcopus Edeffenus cuius apud Nicephorum XIV. 30. Histor. mentio, idem qui in synodo Ephesina *ληστρικῇ* A. C. 449. cooptatus est in locum Ibz Edeffeni ab Eutychnianis exauctorati. Nonno Episcopo Helio-politano & tandem Edeffeno tribuitur quoque 30000. Saracenorum conversio, quam ad Nonnum nostrum Panopolitem præter rem refert Nicolaus Abramus.

X. Ex poëmatis ejus (plura enim composuisse Agathias innuit, cum Dionysiaca allegans laudat Nonnum *ἐν τῶν οἰκείων ποημάτων*) exstant carmine Heroico ΔΙΟΝΥΣΙΑΚῶΝ five *de rebus Bacchi*, e) libri duo-

R r r r

duo-

Libri 5ti Pars Tertia.

- d) Agathias lib. IV. Hist. p. 128. *Τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων ποιητῶν ἀδυσσι, καὶ οἱ νέοι ὡς λαβόντες συναδάσσειν, ὧν δὴ καὶ Νόνι ὁ ἕκ τῶν Πανός τῶν Αἰγυπτίας γεγεννημένῳ ἐν τῶν οἰκείων ποημάτων ἀπὲρ αὐτῶν Διονυσιακά ἐπωνόμασαι, &c.* Profert deinde libri primi versum 42. & 43. Ex hoc loco colligas longe falli Carolum Paschalium, qui lib. I. de coronis cap. 16. p. 50. Nonnum Panopolitanum Ovidio antiquiorem existimavit, unde reprehenditur à Vosio de arte poëtica p. 57. Certe Ovidium antecedere ætate non potuit, qui S. Johannis Evangelium Metaphrasi donavit.
- e) Titulum reprehendit Dan. Heinsius p. 186. diss. & negat Διονυσιακά recte dici

Typhoëum ejusque cum Jove pugnam persequitur. Nam licet Bacchi res titulus operis promittat, multa tamen alia fatis fufe & copiose describit poëta. *Quare non opus, sed chaos nobis reliquit*, inquit Heinſius, i) Nam ut Bacchus Indos expugnaret, Jupiter Europam rapit: & in tauro con-vertitur, Typhoeus cælum expugnat, Cadmus Harmoniam ambit & exambit, Thebas condit, filias elocat. Aëdon à canibus discerpitur, Proserpina à Diis amatur, Zagreus nascitur, mundus diluvio interit. Post hac omnia Bacchus tandem nascitur. Tanta molis eras DEum orbi terrarum dare qui in amphora habitaret. *Quare ante natum eum cujus gesta describebat, sex aut septem immanium voluminum argumenta dilapidavit & consumpsit, quorum nullum ejusdem cum reliquis est argumenti, sed tot fieri opera possunt quae sunt ipsa.* Primum esset ἡ Εὐρώπης ἀπαγωγή vel Εὐρώπη, secundum ἡ Τυφώϊα μάχη aut Γυγανίαις. Tertium Κάδμος καὶ ἁρμονίας γάμοι. Quartum Καδμείαις five αἱ Κάδμου πρῶται. Quintum Διὸς μαγεία ἢ γάμοι. Sextum Ζαγρέως γοναί. Septimum αἱ Διονύσου γοναί. Sequentia non minus sunt intricata, ita ut tertio & viceſimo Indica aggrediatur, cum in tertio & decimo Catalogum proposuerit. *Quare totum opus episodium est & episodis caret: nihil enim est præcipuum, nulla operis καλῶς αἰσῆς, nihil ἐπαδήλου & quod ita cohereat, ut eo posito alterum sequi sit necesse.* Nihil tale, quo posito aliud à poëta sed tamen conveniens priori extendendi causa operis & exornandi posset addi. Quo decepti veteres quia diversa argumenta non involvendo sed confundit, diversa quoque opera illi adscripserunt. Unde illud cujusdam veteris, quasi Γυγανιάδαε scripſisset, aut præcipua ea esset pars operis qua de Typhoëo agit. Nisi Indos intellexerit, quod Falkenbergio videtur. Allegat Nonni Dionysiaca præter Agathiam Eustathius ad Homerum plus simplici vice, & Etymologici Magni auctor in Διόνυσῳ. Saepius etiam illius testimoniis antequam typis exscriberetur usus est Politianus cap. II. 12. 28. 80. Misc. & semel Natalis Comes V. 13. Mytholog. qui per Demarchum videtur Etymologici Magni auctorem denotare. Tumidum ac prope Dithyrambicum scribendi genus, Baccho scilicet congruens, multi in hoc opere notarunt, in vituperationem

Rrrr 2

nem

brzis ὄσ omphax) Etiam Βασάρια denotat pallam talarem Bacchicam teste Polluce VII. 13. & Helychio, unde Bassarides, ministræ Bacchi, Schol. Persii Sat. I. v. 102. Bassaridum Bates apud Avienum p. 97. edit. Grotii, & comma Bassarica apud Propertium III. 15. 30.

i) Pag. 184. diss. in Dionysiaca.

nem plerique, k) pauci in laudem vel ita ut excusarent: l) Certe ingenium & copiam, eruditionem, epithetorumq; m) ut ut audacium quandoque, ubertatem & affluentiam largiuntur etiam illi qui parenthesisos & vitia illius atque *αικυρολογίας* acrius reprehendunt.

XI. Editiones ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩΝ.

CUM nec Aldus, cui à Johanne Lascari commendatus fuerant, neque Jo. Oporinus qui ex Italia exemplar eorum acceperat, Dionysia Nonni in lucem edidisset, primus ea luculentis Christoph. Plantini typis *Græce* cum eruditissimis castigationibus suis & indice locupletissimo, *Guilelmique Canteri* emendationibus unico tantum constantibus folio vulgavit *Gerardus Falkenburgius* Noviomagus Antwerp. 1569. 4. ex MSto Codice *Joannis Sambuci*, Pannonii, qui *Arsenii Monembasiz* Archiepiscopi olim fuit & XLV. aureis à Sambuco Tarenti fuit redemptus, hodie vero una cum duobus vel tribus ejusdem operis Codicibus aservatur in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi. Interim Parisiis Carolus Utenhovijs Caroli filius quatuor Codicibus MSS. usus Dionysia Nonni castigare & Latine vetere aggressus fuit, & Johannes Forestius in literis ad Eliam Putschium datis 12. Jul. A. 1605. scripsit in hanc sententiam: *Nos quoque, si Diis placet, dum γόρου χλαζόν εστ, conamur tenues grandia, Nonni Dionysia in latinum sermonem vertimus, annotatiunculasque quasdam & conjecturas nostras addemus, scætes enim fædisfima proluvie mendorum.* Eo ipso Anno 1605. 8. Opus hoc *Græce & Latine*

- k) Jos. Scaliger Epist. CCLXXVI. seq. ad Dan. Heinsium & CCXXVII. ad Salmæ Heinsius in diss. de Nonni Dionysiacis, Petrus Cunzsius Animadversionibus ad Dionysia. Petrus Rapius reflex. sur la poétique p. 168. 176. Lud. Balsacius diss. ad Andream San-Dionysium p. 85. *Nonnus c' estoit un peintre de chimères & Hippocentaures. Ses pensées je dis les plus sobres sont bien au delà de l'extravagance ordinaire &c.*
- l) Falkenburgius præf. ad Nonnum ubi plura in ejus laudem ac de usu ex lectione ipsius capiendo: Vossius III. institution. poët. c. 16. §. 6. p. 89. Olaus Borrichius diss. de Poëtis p. 18. Casp. Barthius VII. adversar. c. 21. *Eruditum & grandiloquum Poëtam* vocat Nonnum Muretus XII. 10. Var. Lect. *Poëtam mirificum* Politianus.
- m) Vide Conradi Dinncri præfationem ad Epitheta Græca Hanov. 1605. 8. qui Nonnum *Atidam asteruti Epithetorum* appellat.

Latine typis Wecheliani apud Claudium Marnium & hæredes Johannis Aubrii, excusum est Hanoviz cum Latina versione profaria *Eilhardi Lubini*, Falckenburgiiqve indice & castigationibus, cui editioni A. 1610. novus titulus præfixus & Latini interpretis nomen omissum, *Petrique Cunzi* n) præmissa præfatio, & subjunctus ejusdem Cunzi liber Animadversionum in Nonni Dionysiaca, una cum *Dan. Heinsii* dissertatione & *Josephi Scaligeri* conjectaneis, ex editione Lugd. Bat. 1610. 8. Extant etiam Dionysiaca Nonni cum Lubini versione in Corpore Poëtarum Græcorum Heroici Carminis, quod à se recensitum cum Variis Lect. & notulis in margine vulgavit *Jacobus Leclius* Genev. 1606. fol. In Bibl. Petri Francii V. C. fuere Nonni Dionysiaca cum castigationibus M.S. Jos Scaligeri, Dan. Heinsii, Claudii Salmafii & Matthæi Sladi,

XII. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΓΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ
Metaphrasis Epica Evangelii S. Johannis.

EUndem quidem esse qui Dionysiaca & qui hanc Metaphrasin condidit, Nonnum Panopolitanum, collata inter se Svidæ & Agathizæ testimonia, & idem in utroque opere Poëtæ genius dubitare nos non finit. Easdem quoque in hac virtutes suspiciunt, vitia eadem reprehendunt viri docti, aliaque insuper notant, quibus placuit acerrimo judicio ac censuræ suæ hunc Poëtam subjicere. Saltem illos audiendos non existimem, qui hæresibus Manichæorum, Origenistarum, Arianorum & nescio quibus non patrocinatedum in hac Metaphrasi Nonnum scribunt, cum ad ejuscemodi criminationes cuicumq; impingendas clarioribus & manifestioribus argumentis sit opus. Misiss igitur illis editiones ejus Metaphraseos Johanneæ potius referre juvat:

XIII. Editiones Græcæ.

Prima Aldi Manutii, Venet. 1501.

Romana 1508, Caveo memorata.

Hagenoënsis apud Johannem Secerium 1527.

Francofurtensis A. 1541. apud Petrum Brubachium. 8.

Rrrr 3

Colo-

n) Emendandus Bailletus T. 4. de Poëtis p. 510. ubi Petrus Scriverius in præfatione Dionysiacorum Nonni allegatur.

Parisiensis A. 1541. apud Jacobum Bogardum.

A. 1556. Parisiensis altera apud Martinum Juvenem, quibusdam in locis correctior, sed non paucis etiam, notante Nansio, magis corrupta.

Coloniensis 1566. apud Maternum Cholinum, ex auctiore Joh. Bordati editione, & 1588. ex editione Martini Juvenis, (omissis, usque ad caput XVI., versibus quos Bordatus addiderat.)

Goslariensis, majoribus typis cum copioso indice Græco verborum, Sylburgianæ vestigiis insistens 1616. forma octava majore.

Editiones Latinæ.

Christophori Hegendorpbini profaria interpretatio (admodum) infelix cum Homilia Chryostomi de Magistratibus & potestatibus, Hagenoz ex officina Joh. Secerii 1528. 8. & Paris. 1542. apud Jacobum Bogardum.

Erbari Hedemercii Medici interpretatio itidem profaria, in Bibliotheca Patrum Tomo VI. edit. Colon. & edit. novissimè Lugd. Tomo IX. ex interpretatione *Johannis Bordati* & *Hedemercii*. à Francisco Nansio plurimis in locis emendata.

Ulrici Bollingeri metaphrasis Metrica ex recentione Pauli Melissi, Schedii. Spiz 1596. 8.

Græco-Latinæ.

1. Cum profaria versione *Jacobi Bordati* Biturigis, qui ex MS. Codice Jacobi Salomonis Interqvæxi testatur se complures versus antea omissos revocasse. Paris. 1561. 4. ex officina Caroli Perrieri additis ad calcem pauculis Variis Lect. Præcipue capite XVI. addidit versus 38. quos tamen Frid. Sylburgius negat se in Palatino MS. reperisse, neque sibi videri Nonni referre stylum: etiam Nansius in curis secundis multa in illis suspecta sibi & Nonni genio non satis convenire testatus est.
2. Cum versione itidem profaria *Erbari Hedemercii*, Basil. 1571. & 1577. apud Petrum Pernam atque 1588. Sed & Paris. 1578. 8. apud *H. Stephanum*, qui versionem aliquot locis emendavit. Tum apud Commelin. 1596. 8. additis *FridERICI Sylburgii* (qui MStum Codicem Palatinum contulit) notis & Græco Indice. Hæc Sylburgii editio recusa Lips. 1629. 8.

3. Cum

3. Cum versione Bordati & Hedeneccii sed à *Francisco Nanfo* emendata, & perquam utili instituto additis è regione Græcis Johannis Evangelistæ verbis, versiculorumque numeris. Lugd. Bat. 1589. 8. apud Franciscum Raphelengium. Hic Nanfius præter versus LXVIII. à Bordato additos ipse ex ingenio suo interseruit versus 359. uncis inclusos vel minori caractere expressos. Notas etiam eruditas & castigationes addidit, atque in his *Hadriani Junii* pauculas correctiones, quas editioni Hagenoënsi A. 1527. manu sua ille adscripserat. Curas secundas in Nonnum Nanfius edidit sexagenario major A. 1593. 8. In Bibl. Petri Francii V. C. fuit Nanfii editio cum MSS. Sopingii emendationibus.
4. Ingolstadii A. 1614. 8.
5. Cum notis *Nicolai Abrami*, S. I. Paris. apud Sebast. Cramoisy, 1627. 8.
6. Inter alios Poëtas Christianos, in appendice ad Bibliothecam Patrum Bigneana. Paris. 1624. fol.
7. Cum *Danielis Heinsii* Aristarcho Sacro, quo Nonni Metaphrasin Censuræ, paullo quidem ut mihi videtur acerbiori submitit. Lugd. Bat. 1627. 8. Aristarchus sacer, ommissa ipsa Nonni Metaphrasi subjectus etiam legitur exercitationibus Heinsii in Novum fœdus, ibid. 1639. fol. ex officina Elzeviriana. Apologiam Metaphraseos Nonniansæ adversus Heinsium scripsit singulari ipsi objecta breviter diluere conatus est *Caspar Ursinus* Islebiensis in Nonno redivivo, Hamb. 1667. 8.

IX. Johannem Grammaticum Gazzum in ἐκφράσει* *tabella universi*, insistere Nonni vestigiis vir doctiss. Janus Rutgersius, qui illam Græce edidit observat. lib. 2. c. 7. Var. Lect. *Quo autem tempore vixeris, nullis argumentis divinare potui, nisi quod Nonno, quem non multo post Theodosium floruisse constat, posterorem fuisse vel ipsum carminis exordium evincit. Non enim in eo elocutio tantum, & ea quam Græci vocant ἰσοκλίαν, tota Nonni est, sed ne à familiaribus quidem ipsius verbis sibi temperare potuit - - Quin & integros nonnunquam ex eo versu sumpsi qualis ille:*

Πικρὸν ἀνοσιγὸν αἰσώσαντων ὀμβρὸν ἰπώτων.

Quam nimis familiarem licentiam venustissimo ὑπερονοῦσθαι Phalerus μετὰ λέγου vocat. Nonno tamen castigatior ac tersior est.

XV. So-

* Constat versibus Heroicis 701. Rutgersii Variæ Lect. prodierunt Lugd. Bat. 1618. 4.

XV. Solet etiam ad hunc Nonnum velut auctorem referri Commentarius sive collectio & expositio historiarum fabularumque ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ in *Gregorii Nazianzeni Orat. sive Stelepticis duas adversus Julianum Augustum, 7^{ην} Ἐπιγρά- 7^{ην}* jam defunctum. Græce ex Codice Bibl. Vindobonensis edidit Rich. Montacutius, Etonæ 1610. 4. ut supra in Greg. Nazianzeno dictum. Latine tantum ex versione *Jacobi Billii*, qui Codice Bibl. Remensi usus est, prodierunt in Latina Paris. 1570. fol. & Græcolatinis Operum Nazianzeni editionibus, Paris. 1609. & 1630. & Lipsiæ 1690. fol. Ad verbum quædam ex illo licet non nominato subinde profert Svidas, ut in *μαγεία, μίθρα*, & alibi, quod Clarissimo Neocoro pulchre notatum. Cæterum Vir doctissimus Rich. Bentleius judicat commentarium hunc *Patriæ Nonni* ut Billius edidit, sive *Nonni Abbatis* ut in Catalogo MSS. Bibl. Scorialensis exhibet in calce Apparatus Sacri Possevinus, ob nonnullas hallucinationes & in rebus quas Nonno Poëtæ perspectissimas fuisse docet, lapsus, illo esse indignum; præcipue cum in Codice Vindobonensi, ut ex Montacutii edit. p. 127. & Lambecio T. 3. de Bibl. Vindob. p. 207. apparet, nullum auctoris nomen extet, & commentarius hic ad *Μακίμου* quendam referri videatur à Johanne Tzetzæ Chiliad. IX. v. 865.

Περὶ τῶν λέγοντων χρησμῶν τὰς Θεσσαλίας τὰς Ἰππύας
 μέμνηται μὲν καὶ Μάξιμος ἱστροῦν τοῖς λόγοις
 Ἄσ ἱστορίας ἔγραψε Γρηγόριος ὁ μέγας.
 Ἐπὶ δ' ἔστιν ἔτε βραχὺ τῶν τῶν χρησμῶν εἰρήκει.

Vide laudati Bentleii dissertationem de Epistolis Phalaridis editam Anglice Londini A. 1699. p. 24-26. Cæterum in Nonni commentario e quarum Thessalicarum quidem aliquam, at nullam reperio *χρησμῶν* illius à Tzetzæ memorati mentionem. Et constat, quod præter Nonnum Maximus confessor loca difficilia Nazianzeni illustranda sibi sumpsit, ut fecerunt etiam Elias Cretensis, Basilii Cæsareensis (Magno illo junior) Nicetas Sermonius, Mich. Psellus aliique. Prodi-erunt Maximi Scholia in Nazianzeni locos difficiles cum latina versione Johannis Scoti Erigenæ, Oxon. 1681. fol. & à Nonni commentariis diverdissima sunt. Cæterum quicumque iste fuerit Nonnus sive noster ille, sive à Panopolita nostro, ut doctissimo Viro libenter largior, diversus,

non

non contemnenda quædam nec lectu injucunda ad Nazianzenum illustrandum annotasse æquis æstimatoribus videbitur. Dionem commentatorem *ὑπομνηματογράφον* allegat historia XXXVII. Aristzneti Rhetoris meminit hist. XXXII. ad Orat. 2. Alexandriz se fuisse testatur hist. XXXIII.

XVI. Nonno subjungam **GEORGIUM* PISIDEM** à Patria dictum Magnæ Ecclesiæ CPolitanz Diaconum Cartophylacem † atq; Referendarium, quæ nonnulli male confundunt cum Georgio ** qui sub sæculi noni extremum ex Chartophylace CPol. factus est Archi-Episcopus Nicomediensis. Pisides circa A. C. 630. floruit, neque plura ejus edita hætenus sunt quam hæc tria:

1) *Ἐξαήμερον ἢ Κοσμοργία, de Mundi orificio Carmen jambicum versibus 1880. sine neutiquam mutilum, etsi Svidas testatur ter mille olim constituisse, & Labbeus p. 385. Bibl. novæ MSS. ex catalogo Scipionis Tettii memorat Pisidæ Cosmopœiam versibus ter mille. In MSto autem Vindobonensi cujus meminit Lambecius VI. p. 162. Græcum Scholium ad versum 1815. notat his verbis ad Heraclium Imp. respici, qui rebus præfuit ab A. C. 610--640.*

*Καὶ δὸς τὸν ἐκ σὺ προσλαβόντα τὸ κράτος
τὸν κοσμοργίην, τὸν διατήρη Πισίδα
Μᾶλλον ἢ τὴν σείσαντα καὶ τὴν Πισίδα,
ὄλον κρατήσας τὸν ὑφ' ἑλίου τῆπον,*

Ssss

His

Libri 5ti Pars Tertia.

* In MSS. nomen diversimode scribitur *Πισίδης, Πισίδη, Πισίδης, Πισιδῆς*, atque eos qui Pisidiam patriam habebant, Stephanus Byz. quoque testatur *Πισίδας & Πισιδῆς* appellari.

† Referendarium vocat Nicephorus XVIII. 48. & Codex MS. apud Lambec. V. p. 19.

** Hunc errorem suum agnovit Combefisius ipse in Bibl. Concionatoria, in qua sermones Georgii Nicomediensis quos Græce & Latine T. 1. Auctarii novi dederat, exhibet Latine plerosque ex interpolata, nonnullos etiam ex nova sua versione. Hujus etiam idiomelatria p. 1135. & 1222. auctarii novi Combefisius utraqve lingua vulgavit, unde ei locus inter Græcæ Melodos Ecclesiæ, de quibus Rev. & doctissimi Viri Urbani Godfridi Siberi, Ecclesiasticæ & Antiquitatum Eccles. Professoris Lipsiensis dignissimi commentarium vide expectamus. Vide etiam Allatium de Georgiis p. 339. qui præterea de Georgio Piside multa p. 308. seq. interque alia ex Mich. Plessi Epistolis, quod Pisidiam sive minorem Antiochiam patriam habuerit, & in carmine Jambico nemini facile cedat, iam ut essent, qui rogarent: *τίς τυχίλει κρείττον, ὁ Ἐυριπίδης ἢ Πισιδῆς;*

His vero vers. 1839. ad Patriarcham CPol. Sergium, qui fuit ab A. 610 639.

Ὁ Πατριάρχης Γαῦσα κράζει καὶ λέγει
 καὶ ἐστὶν ἰχνοφώνος ἐξ αἰστίας &c.

Quod porro versu 50. seq. in Proclum Philosophum invehitur, quoniam æternum scilicet ille Mundum statuit, hinc ne utiqvam verisimile est Johannem Philoponum sub testo Procli nomine a Pisida argui, ut nescio quomodo in mentem venit præstantissimo Caveo, cum Philoponus præclaro opere Proclum confutaverit, mundumque æternum non esse, adversus illum evicerit. Habeo Pisidæ opus sed sub falso *Cyrilli Alex.* nomine editum Græce Romæ 1590. 8. una cum Nazianzeni quibusdam carminibus, hymnisque Synesii hoc titulo: *Ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐπιζῶντος ἰδιότητι καὶ Φυλῶν, διὰ τῆς ἰαμβικῆς.* Additur tunc primum in lucem edi ab *Hieronymo Brunello*, S. I. qui id à Consalvo Ponce de Leon acceperat descriptum ex Bibliotheca Guil. Sirleti Cardinalis. Sed quamvis Cyrillo etiam tribuitur in Codice Naudzano, cujus meminit Labbeus in *Bibl. nova MSS* p. 123. & in alio Regio apud eundem p. 133. tamen non magis est Cyrilli, quam tunc primum lucem vidit, nam quinque annis ante jam sub vero Georgii Pisidæ illud vulgaverat *Federicus Morellus*, Federici F. descriptum ex eodem Sirleti codice, & Sirleto etiam dicatum, addita latina Jambica versione, brevibusque castigationibus Paris. 1585. 4. Hinc Morelli editio recusa Heidelbergæ apud Commelinum 1596. 8. Exstat etiam in corpore Poëtarum Græcorum Tragicorum, Comicorum, Lyricorum & Epigrammaticorum, quod Græce & Latine prodiit Genevæ 1614. fol. T. 2 p. 241. & in Appendice *Bibl. Patrum Bigneana* Paris. 1624. fol. p. 387. & tomo XIV. *Bibl. Patrum* Paris. A. 1644. 1654.

2) *Ἐκ τῶν μάταιον βίον ἀεὶ vanitate vita* carmen Jambicum in versu 261. desinens, posteriore poematis parte deperditâ. Hoc etiam jambis Latinis reddidit & cum *Cosmopœia* edidit Morellus, recesum deinde Heidelbergæ, Genevæ ac Parisiis.

3) *Ἐκ τῶν ἐν Βλαχέρναις ναόν, in Templum Deiparæ CPoli in Blachernis* situm, jambicum Carmen duplex Græce editum à Cangio notis ad *Zonaram* p. 65. seq. qui de Blachernis & templo illo videndus, in CPoli

CPoli Christiana lib. IV. p. 83. seq. Quoniam vero brevia sunt, & in omnibus Pifidæ editionibus, cui etiam fragmenta ex Svida atque aliis Morellus subjunxit, desiderantur, ea hoc loca referte placuit cum mea versione, licet Græce & Latine leguntur etiam in V. C. Anselmi Bandurii Imperio Orientali lib. VII. p. 177.

- Εἰ Φρικτὸν ἐν γῆ Ἐθεὶ ζήεις Θρόνον *Quarè tremendum si DEI in terris
thronum,*
ἰδὼν τὸν οἶκον θαύμασον ἑ Παρθένου. *Vide atque templum hoc admirare
Virginis:*
Ἦ δὲ Φέρισμα τὸν Θεὸν ταῖς αἰεταῖς *Nam qua DEUM gestavit amplexu
in suo*
Φέρει τὸν αὐτὸν οἰς τὸ Ἐτόπι σέβας *Augusto eundem fert in hoc Magnam
loco.*
5. Ἐνταῦθα ἑ γῆς οἰ κρητῶν τετραμῖνοι 5. *Hic jura Terra ponere quibus est
datum*
Τὰ σκῆπτρα πιστεύουσι ἑ νίκης ἔχου. *Habere Sceptra se putant victricia.*
Ἐνταῦθα πολλὰς κοσμικὰς πειρασάσεις *Hic mundiales plurimos casus procat*
Ὁ Πατριάρχης ἀγροπυῶν ἀνατρέπει. *Augetis usque Patriarcha pervigil:*
Οἱ Βάρβαροι ἦν παρελάσαντες τῆ πόλει *Ubique nostra comminantes * Bar-
bari*
10. Αὐτὴν στρατηγήσαντων ὡς ἕδον μόνον 10. *Modo hanc viderunt dulciantem
exercitus,*
Ἐκαμψαν εὐθύς τὰς ἀκαμπτοῦς αὐχί- *Rigidas vetro flexere cervices statim.*
νας.
Ἄ Λ Δ Ω Σ.
Ἐθεὶ γενέσθαι δουλείαν Θεῷ πύλην *DEI potentis porta debuit altera*
τῆς παρθένου τὸν οἶκον ὡς ἡ τὸν τόπον. *Ut partus esse, sic quoque ades Virgi-
nis,*
Κεκοίτης ὠφθη ἑ πρὸν ἐνθεσίερα *Hec arca vetere apparuit divinius*
15. Οὐ τὰς πλάκας Φέρισμα τὰς Θεο- 15. *Quæ non tenebas tabulas scriptas
γραφεῖς
ἀλλ' αὐτὸν ἕδον τὸν Θεὸν δεδωγμένη. Sed Numen inuis ipsum qua recepe-
rat.*
Ἐνταῦθα κρηνοὶ σαρκικῶν καθαρσιῶν *Hic ablucendis carnis fontes sordibus*
καὶ ψυχικῶν λύπαισι ἀγνοημάτων, *Et mentis expiationes criminum,*
Ὅσα γὰρ εἰσι προσβολαὶ παθημάτων *Quos namq; cui calamitates accidunt;*
Ssss 2 20. ΒΛύ-

* Avaræ à Pifida intelliguntur.

20. Βλῦζει τοσαύτων δαμαῖς τῶν θαν- 20. *Miraculorum tot scaturit dotibus.*
μάτων

Ἐν ἄυθα νικήσασα τὸς ἐναντίους
Ἄνελεν αὐτῆς ἀπὲς λόγχης εἰς ὕδωρ.
τροπῆς ᾗ ἀλλοίωσιν ἔκ ἔχει μόνη.
Θεῖον τεύχος κῦ κλονῶτα βαρβάρους.

*Hic illa virilrix hostium vires domans
Teli loco undis usa eos pressum dedit,
Nec enim vicem fuga experitur solaque
Deum generavit, & fugavit Bar-
baros.*

Inedita Pisidæ scripta.

4. Ἐἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα, *de laudibus Heraclii* libri duo versibus Jambicis. Hos habuit Claudius Maltretus & cum versione sua editurum se promisit præf. ad Procopium. Meminit Svidas.
5. Ἐἰς τὸν κῆ Περσῶν πόλεμον *de bello Heraclii adversus Persarum Regem Chosroem* ab A. C. 1622-1630. gesto * libri tres itidem Jambicis versibus. Meminit præter Svidam Tzetzæ Chiliadæ III. versu 54. sed versus exinde nullos profert, licet hoc scribit Allatius. Jambicis enim quos eodem loco subjungit, Allatiusque pro more illius Poëtæ elegantissimos vocat, Tzetzæ ipsius sunt non Pisidæ. Etiam hoc opus habuit & cum versione edere Maltretus voluit. In hoc bellum profecturum Heraclium Pisides his versibus ominis causa profectus est, qui apud Cedrenum leguntur:

Μελαμβραφὶς πέδιλον εἰλήσας ποδὶς
βάψης ἐρυθρὸν Περσικῶν ἐξ αἱμάτων.
*Qui nigricantem calceum inducis pedis
Crnore tinctis rubicundum Persico.*

6. Ἀβαρικὰ, *Avarica* sive de bello Avarico ad muros Urbis Constantinianæ ** A. C. 626. liber unus. Male in editionibus Svidæ prioribus excusum Ἀβαρικὰ καλαλογάδην. Nam & Avarica jambis scripta sunt, & vocabulum καλαλογάδην ad sequentia apud Svidam referendum, uti doctissimus Kusterus probe observavit. Etiam hunc librum Pisidæ MS. habuit atque edere voluit Maltretus.

7. Ἐγ

* Vide Nicephori CPol. breviarium p. 44. seq. edit. prima.

** Vide Chron. Paschale p. 392.

7. Ἐγκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον *Encomium Martyri Anastasi, καβαλογάδην* sive profa. Svid. Hoc MS. fuisse in Bibl. Antonii Augustini testatur Allatius, de Georgiis p. 310. In MS. Parisiensi Svidæ non εἰς τὸν μάρτυρα Ἀναστάσιον legitur sed εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, male, intelligitur enim Anastasius Perfa de quo Surius & Acta sanctor. 12. Januarii.

Singulare poema *adversus Jo. Philoponum* à Pisida scriptum non crediderim, sed ex Nicephoro XVIII. 48. & Niceta Choniata lib. X. thesauri Orthodoxæ Fidei *adversus Monophysitas* nihil aliud colligas, quam eum tribus hisce versibus Tritheismum Philoponi, & computandi in Divinis temeritatem perstrinxisse:

- Ψηφίζεται θεῶν μίαν τε καὶ μίαν.
 - Ἐἰ γὰρ μίαντε καὶ μίαν λέγῃς μίαν.
 - Γέλωε γὰρ λαχθεὶν γίνεσθαι καὶ παιδίους.
- Unam ille protinus & iterum unam computat,*
Sed unam & unam si modo unam dixeris,
Risum movere dedit etiam pueris potes.

De Chronico Paschali quod vulgo Alexandrinum vocant, atque ad Pisidem veluti auctorem sine causa nonnulli retulere, satis à me dictum Volumine superiore p. 142. seq.

MANUEL PHILES Φιλῆς Ephesius, a) ab Eumolpo Phile, b) Johanne Phile c) Theodoro Phile d) & Michaële Phile e) distinguendus,
 Ssss 3

- a) Ephesium vocat Codex Scorialensis. Manuelem Codex Regius Paris. 2216. alii-que. Vide Cotelerium T. 3. monument. Ecclesiæ Græcæ p. 675. In Catalogo MStorum Græcorum Segvierianorum p. 33. memoratur Phile sapientis Historia Animalium versibus jambicis, cum animalium figuris quæ coloribus expressæ sunt, manu Angeli Vergetii scriptus.
- b) Eumolpi Phile expositionem MS. in quatuor Orationes Nazianzeni memorat Labbeus Bibl. nova MSS. p. 107. 385.
- c) Johannes Phile memoratur apud Johannem Cantacuzenum lib. IV. Hist. cap. 32. p. 839. πρὸς τούτοις ἡ καὶ Φιλῆν τὸν Ἰωάννην, ὄντα τῶν εὐπατριῶν, δι' ἀρετὴν ἡ καὶ φιλοσοφίαν βίαι πάντων ἀπιχομόμον πραγμάτων, καὶ σχολάζοντα τοῖς οἴκοι, καὶ πρόνοιαν πολλὴν ποιούμενον σώφρο-
 Ⓞ βίαι καὶ δικαίαι. Huic Johanni Phile tetrasticha MSS. in Psalterium Davidicum tribuit Lambecius Y. p. 336. quorum principium: Ἐκ θεοῦ δὲ

dus, floruit circa tempora Michaelis Palzologi junioris A. C. 1321.
 extincti. Huic enim dicavit opus suum *de animalium proprietate* jam-
 bicis versibus compositum, & Græce primum ab Arsenio Monembafiz
 Archi-Episcopo vulgatum, dicatumq̄ Carolo V. Imp. Venetiis 1530.
 8. Deinde cum versione, quam eodem metro condidit & Augusto E-
 lectori Saxoniz dicavit *Gregorius Bersmannus* Annzbergenfis, & Joach.
 Camerarii cujus obitum in præf. deplorat auctario Græcis & Lati-
 nis versibus p. 164. - 189. subjuncto editum Lipsiz 1574. 4. luculen-
 tis typis, recusumq̄ Heidelbergæ apud Commelinum 1596. 8. cum
 nova Bersmanni Epistola ad Fridericum IV. Palatinum. In MSS. in-
 scribitur: Τῷ Φιλῆ, Κυρῷ Μανυῆλ εἰχὸν ἰαμβικὸν περὶ ζῴων ἰδιότητων,
 εἰς τὸν βασιλέα Κυρὸν Μιχαῆλ Παλαεόλογον τὸν νεόν. Argumentum to-
 tum sere ex Æliani Historia animalium desumptum est, ut jam pri-
 dem monuit in suo de animalibus opere Conradus Gesnerus, atque
 in præclaris de insectorum generatione observationibus Franciscus
 Rhedi. Versus sunt non in svaves, etsi quandoque more recentis
 Græciz numeri syllabarum potius quam metri rationem observatam
 Bersmannus observat: sed plura capita in editis desunt, quæ è MS.
 Bodlejano 364. licebit supplere, & plura etiam in editionibus ipsius
 casti-

μὴ παρόντων ἐνθάδε. Et VIII. p. 466. tetrasticha in B. Virginem & Jo-
 hannem Chrysofomum, quæ incipiunt: ἀγνὴ κόρη ζῆσι. Verum in MSS.
 nudum tantum Φιλῆ nomen occurrit, itaq̄; etiam illa Manueli potius tribuerim.

§) Theodori Phile mentio apud Acropolitam cap. 46. Confer Theodori Doufiz no-
 tas p. 295. D.

c) Hic Michael sacerdos Phile sub Johanne Comneno vixit A. C. 1124. Vide Montfaucon-
 ni Palzographiam Græcam p. 303. Est & sceminæ nomen Phile quod habet in-
 scriptio in appendice ad marmora Oxoniensia p. 298. ΦΙΛΗ ΤΙΜΩΛΙΣ
 ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΙΒΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑ.
 Porro de animalibus ante Philem libros quatuor carmine Græco sed epico scri-
 pserat Timotheus Gazæus, Grammaticus, Anastasii Imp. temporibus clarus,
 περὶ ζῴων ἰσχυρῶν καὶ θηρίων τῶν παρ' Ἰνδοῖς καὶ Ἀραβίαι καὶ
 Αἰγυπτίοις, καὶ ἕσα τρέφει Λιβύῃ καὶ περὶ ἔργων ζῴων τε καὶ αἰ-
 λακῶτων καὶ ὄφθαλ. Svid.

f) In Jo. Dieterici dissertatione de claris Annzbergenfisibus p. 51. male inter Bersmaa-
 ni scripta & ex typographi vitio refertur *Philo Græcus scriptor Latinis versibus ab
 eo reddimus, pro Phile.*

castigare, si quis hunc scriptorem expoliendum in se suscipere voluerit.

Nunc speciminis loco hæc pauca duntaxat dare juvat. In capite quod de Vulturibus p. 24. edit. Lips. inscribitur, confusa sunt ea quæ de Gryphe, cum iis quæ de Vulturibus Phile tradidit. Totum itaque ita legendum supplendumque, ac in duo dividendum, additis viginti amplius quibus editi carent versiculis:

ΠΕΡΙ ΓΡΥΠΟΣ.

Γρυψ ὁ πτερωτός, καὶ πολὺς ἔχει τρεῖς
 ὀνυχας ὅσους τῶν ποδῶν ὑπεκφέρει
 Καὶ πορφύρας μὲν ἐστὶ τοῖς ἐμπροσθίοις
 τὰ δ' ἄλλα λευκός, τήν γε μὲν δέρριν μέλας
 Καὶ πτεροῦ χείων ἀντικρυς ἐκ τῶν ὀμμάτων
 ὅν τὴν κεφαλῆν γε, βασιλεῦ, ἔχει τὸ σῶμα
 Κἄν μακρόθεν βλέπῃ τις, αἰστὴν λέγει.
 Λαπάσσεται μὲν γὰρ ἐρημαίους τόπους
 Δεινὸς ἰδὼν τὴν ἔχουσαν ὑπερ φύσιν
 ὅν ἢ χρυσῆ μέταλλον ἢ γῆ ἐκ φύσει.
 Ἐξ ἢ ἰαυτῶν ἢ καλῶς ἐπιτύχων
 Ἐν ἡλιβάτοις τῶν ὄρων ὑπερβάτοις
 τῶν ἢ λαβεῖν τέλειον ἢ ἐστὶ γρύπας
 Ἀλλὰ νεοσῶς ὄντας αἰρεῖσθαι ἔτι,
 τοῖς δ' εἰς χρυσῆ ἀθροισιν ἰνδοῖς αἰσίοθι
 Δεινῶς μάχεσθαι φασὶ τοῖς ἀφ' ἡγιάθους
 Ἰποψία γε μὴ ὑπὲρ τῆς βερίφῃ
 Ἦκοιεν αὐτῶν συλλαβεῖν αἰμῶς γέπας.
 Δεδοικότες ἔν τῃν ἄγαν τῶν θηρίων
 Ἀλλήν μὲν ἡμᾶς ἡμεῖσιν ἐν λόχμασι.
 Νικητῶν δ' ἐπ' αὐτῶν ἔχει χρυσῆ τὰ χερσὶ
 Χωρεῖν μὲθ' ὄπλων πλὴν ταραχῆς ἢ ψέφου
 Κακῆσσι φειδοῖ καλοῦσθῆσθαι τὰ χεῖρα
 Ἦ εἴγε πως λαθροῖσι γὰρ γρύπας τότε
 Ὀλεθρον ὡς τὸ πρὸς αὐτῶν ἐκφυγῶν
 Καὶ κῆρα τῶν μέλαων, ἔν γε τὸ τῆς χεῖρας.

Π Ε Ρ Ι Γ Υ Π Ο Σ .

Ο γυψ μαχητής τοῖς νεκροῖς ἂν τυγχάνει
καὶ γὰρ ποτ' αὐτοῖς ἢ ἂν εὐκαιρῶς λάχοι
Τρυφᾶ βεβρωκῶς ὡς βραβουίης γονάδας.
Πλὴν μανθικὴν ἔχουσιν οἱ γυψοὶ Φύσω.

Ac cætera, sicut in editis sequuntur, ita tamen ut in extreme
hujus capituli addendi adhuc sint duo hi versiculi:

Τύτων γέ Φασιν ἴδ' ἢ πρὸν θυμιάσας
ὄφης ἰλάσασθε χωρὶς ἔ' ἂν θείης.

Caput de Circis p. 56. edit. Lipsf. in MS. ita inscribitur : Περι
τῶν θρακῶν θήρας τῶν κτατάλων.

Pag. 76. in extrema pagina post caput de rubeta defunt πρὶ ἔ'
ὄφιδος ἔ' καλυμμένη δαιμόνη.

Γένεθ' τί Φασιν ὀφείων βραχυστάτων
Ἔναι παρ' Ἰνδοῖς μύζου, καὶ ἂν τις λογοῖ
Πέρδικος ὡς ἔδ' ἰλατῆρα αὐτὰ πάλιν
καὶ οἱ τὸ χρώμα ὁμοίως σαρδανάκῃ
Ἐν τοῖς παγούσι ἢ τοῖς ὑπερθέροις λαν
καὶ ταῖς γε πέτραις ὡς καλῶσι λιογάδας
φιλοῦν νεοτοῖς τὰς καλῶς ἐμπλέκειν
Δίκαιον Ἰνδοῦ αὐτὸ Φασιν καλεῖν,
Ελλήνας αὐτοῖς ὡς ἔγωγ' ἐπυθόμεν
Δίκαιον κινδῶν τῆ γέ οικία φράσσει
τύττω ἴδ' ἀφ' ὄφιδος ἔστι ἂν λαβῆ
Ἀπασί, βασιλεῦ, ὅσον ἂν κέγχρα βάρεθ'
Πόσειδι λυθὸν τεχνίετ' ἢ δέον
Οὐκ οἷς μακρὰν τέθνηκεν αὐτοῖς ἠδῶς
τῶ κ' Φιλῶσι κ' σίβοντα ἐκίστασι
Λυθῶν ἀνακτῆς ευγενῆς κ' σαβράται
Περσῶν τε μῆδων θ' ὡς κακῶν ἀνιάτων
Πεφυκῶς ἀντιπαλὸν οἰκίστα βίον
Ἐὶ γὰρ ἀνάγκη τῶ θανῶν τῶν βίῃ
Εὐγ' ἀπολύει τῆ βίῃ αὐτοῦ λύπη
τῶ καὶ τιν' ἄλλων ἐκ ἔστι κατέχευ

Εἰ μὴ βασιλεὺς ἴτοιο' ἐν κειμηλίοις
 ὄπας ὅταν δῶ αὖ γε βάλωσαι ῥῆον
 ταύτης λυθῆναι ἢ βίβυ συμφορίας
 ἔχουσι αὐτὸ αἰς ὑπεργὸν τῷ πάθει.

Similiter supplenda restant alia passim bene multa, quz hoc loco prztermitto, & tantum adscribo ejusdem Philes carmen *de Elephante* ad Imperatorem, itidem hæc tenus ineditum.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ.

- Αὐτοκράτορ μεγίστε ἔ γένος Λέον
 ὡς θεός, ὡς ἀμαχῶ, ὡς βουχητίας
 ὡς σέρρο, ὡς ἀγρυπνῶ, ὡς θηροκίον
 ὡς ὄξυς, ὡς κρατίς, εἰς θῆραν λόγων.
 5. ὡς φρικτός, ὡς εὐλακνῶ, ὡς ἀνακρίπαις,
 ὡς ἐκ μόνης οὐχῶ ἀκμῆς μητείας
 τῶν σῶν ἐφ' ἡμᾶς ἀρχικῶν ἀποδοσμάτων
 τοῖς εὐσέχως κείνουσι δεκνύς τὴν φύσιν
 ἐμ τ' ὑλακῆς τῶν ἐμῶν πεδύρομων
 10. Δίχμ τὸν Ἐλεφάντα καθάρων φέρον
 ὄν εἰς λόγων θῆραρον ἐλῶγηστα σοι
 κρυπτήν ἐπελθῶν γνωστικῆς λύχμης τρέβον
 ὡς αὖ ἔχης ἠδυσμα τῶν θῆρα ζέον
 τρυφῆς λογικῆς εὐπορον ἄτερ πόνων.
 15. θέλω γδ εἶναι φιλοδέποτος κύνων
 ὄρων ἐπ' αὐτὰς ἢ τραπέζης τὰς ψύχας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΕΦΑΝΤΑ.

- Ζῶον τὸν ἐλεφάντα τὸν τετραπῶν σῶδον
 εὐρύ, θινάρον, ἐμβριθίς, μέλαν, μέγα,
 κεκυφός, ὄξυφωτον, ἀμβλύ τι βλέπον,
 20. ἰταμίν, ἀπρόσιτον ἐξ ἐρημίας,
 ἰλαρόν, εὐαγῶγον ἐκ παρρηκίας
 πολλῶν παρ' ἰνδοῖς δεκτικὸν μαθημάτων,
 βεβαλίδῶ μίμημα, χερσαῖον τέρας,
 ἰλύσι κῆ τίλμασι κῆ λόχμας φίλον
 Τίτι

Καὶ

25. Καὶ ἢ δοκῆσαι τὸ Φερεῖς παρρησιῶν
 Τῦτο προελθὼν μῆρημῶν ἐξ ὀργάνων
 Εἰκάριζαι μὲν εὐτελεῖ βολοδρίῳ
 Καὶ δαλφαινίλει κλαυδμυρίζον ὀξίως
 Τπέρχεται ἢ τὸ λεχῆς τὰς ὠλίνας
30. Αἰ γὰρ ἀγωγὴ τὸ τροφῆς ἔχον μίσην.
 ἢ δ' εὐδὺς ἐξάρασα τὴν ἐμπροδίαν
 Καὶ μερὸν ἐκλάσασα γὰρ ἐπιπίδισ
 Οὐ κτ' ἴον κάμηλον εἰς γόνυ κλίνει,
 Πῶς γὰρ ἀνάρθρων τῶν μελῶν ἐργασμῶν;
35. Εἰ μὴ φυσικῶς ἀντικάμψαι τὸ σκέλ[⊙].
 Χαλῶσα λογῶς εἰς τὰ νῶτα τὴν πλατὴν
 Ἐκαίρακις ἐθερεψε θηλαῖς τὸ βρεφ[⊙].
 Φασὶ γὰρ αὐτῆν οἱ σοφοὶ θηροτρόφοι
 Παρακράβισαι τὴν γονὴν ὑπεξάγειν
40. Ἐτας ἰσοστάς, καὶ δοκῆ ἴσι ξένον.
 Τέτω σίφων ἔτοιμ[⊙] εἰ θέλει θλίβειν
 Οὐχ ἢ προσοσκίς ἐστὶν ἀλλὰ τὸ σῶμα,
 Μὴ πως τὸ εἶ γαλακ[⊙] ἀμβλύη ζέον
 Ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκδρομῆ τῶν ρευμάτων.
45. Μὴ καὶ τὸ πυκνὸν τὸ πρῶτης ἀλίστρεφῆ
 Λίχνους ἀνάγκαις πνευστῶν τὸ σκυμνίον
 τὸ εἰσαγωγῆς ἐμφραγώσεως τῶν πόρων
 Ἡ τῷ ἀλασθήματι τῶν ἐνδον δρόμων
 Ἡ τὸ ἀμολγῆς ἐμφραδύη γόργότης.
50. Ἐργον ἢ τὴν ὄρεξιν ἢ χαίτην μάτην,
 Εὐδὺς ἀπρεχῆς δυσφρεσίη τὸ βρεφ[⊙].
 Πλὴν ἢ προσοσκίς αἰθὴ χερὸς εὐρέθη,
 Χαίς ἢ βρεφῶς κήσων εὐδὺς καὶ ἔχει
 Πρὸς τὰς μέλαξιν τὸ τροφῆς ὑπεργίας.
55. Τέτω κεφαλή κ' μάτωπα καὶ τρίχες
 Καὶ βλέμμα καὶ μὲς ἀχει τὸ προσοσκί[⊙].
 Καὶ δέσμα καὶ τραχηλ[⊙], ἀλλὰ καὶ σῶμα
 Σαφῆ μονίον ζυγραφῶσι μακρόθεν.
 Ὅταν ρευστῶν τῶν τριχῶν ἄς ἐκ νόσων
60. Δοκῆ σισηρῶς τὴν δοκῆν ὡς ἴστω γέρον,
 Πηλῆ κναφειθείς ἐμφοραῖς δυσεκπλύτους
 Χαίτης γε μὴν τὸ βρέγμα καὶ λάχνης ζέτον

- Ως κη τὰ ἴωτα μέχρι τῶν ὀπιθίων
 Δια Φαλακρον ἐν πυράγρας ἀέχου
 65. Καὶ κωσοιδὸς εἰς τὸ πᾶν γῆμα· βλίπτος
 Καὶ ξυλιετικός πρὸ Φύσις τῆς ἐπίσης
 Τὰ δ' ὄγχα λυτὰ κη ὠρητῆμα
 Καὶ καθάπερ θάρσος ἐσφαρωμένα
 Καὶ τῆς ὄρεθ θέλωσιν ἀνεπιγυμένα
 70. Καὶ τῆς ἐσσης ἔχουλα χυδρωσιδίτης
 Καὶ συσελῆς πᾶρσος κη τῶν ἴων.
 Καὶ πρὸς μάχης ἐλάττωι πᾶρσος τῶσθε
 Ἄρ' ἂν ἴδα, Κράτεις, τῶν ἔλλων μέσθ
 Ἀσπλονιουρὸν προσβαλὸν τὸ θηρίον
 75. Ὅταν οἱ παρὸς ἀντιτάτῃ πρὸς μάχην
 Οὐκ ἔστιν ἵππῶν, ἢ γὰρ ἐβλεπῶ Φύσις
 Λίοντι μὲν δίδωσιν ὡς κη παρῶσθε
 Τὰς ἐξ ἰσχύων δραματικῶς ἀληθῶσθε
 Τῶτον ἢ τὴν μάχην ἀπλῶς ἔσθ
 80. Κίρασι διττοῖς ὡς τομοῖς ἀκρωθῶς
 Α κη πεισοφύγγωσι τὴν προβοσίδα
 Κολυροειδὸς ἐν μέσθ παρῶσθε
 Τῶτον τὸ μὲν δίδωσιν ὡς τομὸν ξίφῶ
 Ὡθῶν κατ' ἐχθρῶν ὁ κρατερός τὴν γαστέρα,
 85. Τὸ ἢ σκαφύς τις ἐστὶ τῶν θῆρα τρέφει
 Καὶ μζορυκῆς κη σαρακῆς τῶν ἀλάδων.
 Εἶποι τις ἂν πῆρῶσθε εἰς ταῦτα βλίπτος
 Ὀδόντας ἔσθ ἐπιγυτὸν τὸ θηρίον
 Καμπυλοειδὸς ἀληθῶσθε ἐπῶσθε
 90. Οὐ γὰρ ἰΦύη πρὸταφῶ, ἀλλὰ τὸ σῆμα
 Καὶ θαδμα ἔσθ, τῆς ὄρεθ κίρας μέσθ
 Ὀδόντῶ ἢ κίρατῶ ὄρεθ ἢ ἔσθ
 Σκόπει ἢ κη τὸ γῆμα ἢ προβοσιδῶ
 Αὐλὸς τίς ἐστιν ἐκ ὄρεθ κη σαρῶ
 95. Καὶ σφαιρομορφῶ ζυμβατικῶς κίρασι
 Χοῦδρον μαλαχθῶν εἰς τομῶς κεκλασμένῶ
 Νεῖρον χαλαθῶν εἰς πλοῦς ἀγχορέφῶ
 Εριστυκῶς ἢ κη προμάτης ἐπῶσθε

- Εἰς πᾶσαν ἀπλῶς φυσικῆ ὑπεργίαν
100. Στοιχὸν ἴον ὀλίγον καὶ πλαστῆναι τὸ τόμα,
 Καὶ τῆν ἐκείνην ἐμβάθειαι τοῖς γνάθοις,
 καὶ πρὸς τὸ παχὺ τῆν ἐπὶν διαστένει,
 καὶ πρὸς τὸ λεπτὸν τῆν λαθὴν συνιστάγει,
 καὶ συστολαῖς τίθησι καὶ παρεκλίσεις
105. Πρὸς τὰς ἐν ὄγκοις καὶ βραχυτέροις χρίσται.
 Πόδες ἢ τίττω θάσμα καὶ σαφὲς τέρας
 ὡς ἢ καθάπερ ἄλλα τῶν ζώων γίνῃ
 ἔωθε κινῶν· ἐξ ἀπρόθεου πλασμάτων,
 καὶ ᾧ εὐκαρῆς σὺνθεσῆος ἰστῆς
110. Καὶ τῆν κλαδάρα τῶν σφυρῶν κατεστῆσαι
 καὶ τῆν πρὸς ἀέρει τῶν σκελῶν ὑπακρίσει
 Νῦν εἰς τοῦτο ἀγγιστὶ, τῶν εἰς ὑφέσει
 τὰς παρδοσάρας ἐκδρομῆς· ἢ θηρῶν
 Πλὴν ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἀσθῆν ἢ φύσει
115. ὡς ὑπὸ κυκλωτῆς ἐπίης τῆν χερσὶν
 Τρυγαννοειδῆς πύθῃ δακτύλου φύει
 οἱ μακρῆς καὶ ἔχουσι τὰς ἀποστάσεις.
 ἢ ᾧ ἂν ἔπλοι μαθητικῶς καὶ σωτήριος
 ὁ θῆρ πρῆμειοῦς ἢ θυδοῦς ἐπισηχάται,
120. Τίως ἢ τῆς ὀυγγῆς ἐν τῆτοις φέσει
 ὡστὲρ λιπίδας ὀφθαλμοῦ ἐχθρῶν.
 βραχυτέροις ὅσῃς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν
 ἀναμφιλότητος· οἶδα τὰς ἐμπροσθίως.
 τῆτοις ἐλέφας ἐπταθῆς ὡστὲρ κύλας
125. ὀρθοσάρα ἐκκρίμασθαι ὑποσῆμα μίνα.
 ἀπλῆς δὲ φασὶν ὑποσῆσαι καρδίαν
 καὶ τῆν πρὸ ὄσας θυμῶν τὸ θηρῶν
 εἰς ἀερατῆ κίνησιν ἠρωθισμῶν,
 τῆν ἢ προσπίς καὶ θρασυτέτησθαι ἔτιον.
130. καὶ πῆ μὴ ἀσθῆν ἀερατῆ τῶν λόγων
 ὡς ἂν τῆς ἰνδῆς ἐν τιθασίμων λέγη
 Πῆ ἢ πρὸς αὐτῆς τὰς ἰομαῖς ἐπιβρέχων
 εἰς τὰς παλαιὰς ἐκτραπὲν καχυργίας.
 τίττω φῶλη τρέπιζα πᾶς ἔλως τῶν

- Ἐνθα κλάδους Φοίνικος ἰδίων ἔχει
 Καὶ χωνόν ἢ ἄρην ἢ Φύλων ἄλλων κόμας
 135. Ἡ κνήκον ἢ πέταλον ἢ ζῶσαν χλίην
 Ἡ μύζαν ἢ λάχανον ἢ βλάστη βάτων.
 Ἄρτι δὲ καὶ σαφίους ἡμερημίαν
 Κριθῆς τε χυλός καὶ παρὸν χυδῆν μέλι
 Καὶ μήλα καὶ πρόμαμα καὶ γλυκὺς πίπων
 140. Εὐωχίας ἔχουσι τῶ κλίην κρῖον.
 Ἰδὼς δὲ πίνει συγχυδὸν πρὸς αὐτὴν
 Τὸ δὲ δειδὸς ἀκρατῶς ὑπεφλίγει.
 ὄνυξ δὲ τὴν ἰσοῦτον ὑπεφλίγει κόλιξ
 Ὀν ὁ τρογγήτης ἰκκῶν τῶν βελήτων
 145. Ορεκίμων δὲ δὲ σφαδάζων εἰς μάχη
 Τὸ ἀπὸ λωτῆ δὲ τῶν ἀπὸ Φωσίων
 Καὶ τὸ ἐρέξτε ἀκροφῶν τὸ ἀγγίαις,
 Ὡς ἀνὸς ὁ ἀκροφῶς ὑπεφλίγει
 Ἀληθισμῶς καρδιώτην δειρήν.
 150. Καὶ δὲ τὸ θερμὸν Φυσικῶς ἔτιον φέρει
 Τῶν ἀκροφῶν εἰς ῥοπαῖς ἐναίχαις
 Ὁ θῆρ ὁ μακρὰν ἐδύχων ἴσως ῥίαι
 Καὶ πάλιν εἰς ἀνὸς ἰσως πρὸς τὴν κλίην
 Ἡ κέρκον αἰθῆρα ματτοῦ πρὸς τὸ μάχη
 155. Ὡς ἰχθὺν λείον αἰλιάων τόνον.
 Ἡ δὲ προδοσκίς καὶ πρὸς τὸ κέρκον θλάθει.
 Καὶ σὺς δὲ ἔκ αὐτῶν εἰς ἴην ἰχθῆτος θράμη,
 Πρὶν τὰς ἐδοίχας ὑποθῆλαι τὰς λίθους.
 Πήχης δὲ μήκεις τῶτον αὐχθῶν ἐνία
 160. Λίγισον οἱ κερσῆτες ἐρθῶς τὰς Φυσικῶς,
 Καὶ πίνῃ, μέρκων ἄντε εὐ ἰσως θίλξ.
 Ἀλλὰ τούτων εὐαθῆν τὸ θερμὸν
 ἔως ὁ δειδὸς ἀκρατῶς ὑπεφλίγει.
 Πρὸς τῆρα πρὸς τοῖς Φύλων κερσῶφρον,
 165. Καὶ γῆλαι πῦρ ἐμψυχον τὰς ἀψύχους.
 Ὁ πρὶν γαλιπὸς ἐξ ἰθῶν χαρῶφρον.
 Μόνος δὲ ἴσως Φοίνικας αἰθῆρα βλεπῶν
 Φιλῆ δὲ ὡς ἰσως αἰθῆρα ἐργάτας,
 Τεττ 3

- Καὶ δημιεγὰς τ' ἱεροφῆς τῶν ἀκρίδων.
 170. Οὕτω κυρίων καὶ σφριγῶν πρὸς τὴν γάμιν,
 Κλώνας καθαιρῆ καὶ πλοκὴν λοχμῆς λύας,
 Καὶ τὴν ἐπισπένδαρον ἐκζητῆ δροσῶν,
 Τὴν ὑποκυμαίνουσαν αἰθινὰ λίσιν.
 Κανὸν γὰρ ἔδον ἐπιμαῖον πρὸς γάμιν,
 175. Τὸν ἀπὸ γάμιν καὶ σφραγῆς παραγμῶν.
 Πῦρ ἢ πρῶται καὶ κριὸν κερασφόρον,
 Καὶ τῶν μοιῶν τὴν βοήν τὴν ἀθροῦσαν.
 Ἀπαξῆλαι ἢ τὴν χλόην τῶν ἀνθῶν,
 Καὶ θίγγεται μὲν ταῖς λιβάσι τῶν μύρων,
 180. Ὡστερ τις ἀβρῆς εἰς τρυφῆς πολυτροπῆς.
 Ἀστρὸν ἢ ποιεῖ τὴν σκιάν καὶ τὴν δροσῶν,
 Ὅταν τις αἰθῆς ἐξ ὀπῆς ὑποδραμῆ.
 Λυπεῖ γὰρ αὐτὸν ὁ κρυμὸς τ' ἐπιέρως.
 Αὐθῆς ἢ ἔθελποιον ἐνταῖον θέρων,
 185. Τὸ σῶμα πηλῶ δαψιλῶ περιχρεῖται
 Καὶ ψυχαγωγῶν τὴν δροσὴν σάινει κρυεῖται,
 Τὴν ἠλιακὴν αἰθῆκλῶν ἔτω φλόγα.
 Ἐρῶν δὲ φασιν ἀκρατῶς τὸ θηρίον,
 Ὡραν γυναικὸς συμβιῶν ἠθισμῶν,
 190. Εὐθὺς γὰρ αὐτὴν μαστροπέυει τὴν χεῖρας,
 Καὶ καθάπερ λιβάδι τὴν προβοσκίδι,
 Σοφῶς ἀσπασῶν ἔπρῶτα πρὸς τὴν χροῖν,
 Καὶ τὰς ρυτίδας ἀσφαλῶς ἀπολείπειν,
 Καὶ κάλλει αὐτῆ φυσικὸν μέτρον γράφειν,
 195. Ὡς τεχνίτη παρυφὸν εἰ θέλει γράφειν.
 Διδάσκειται ἢ καὶ γραφῆς ταύτην γράφειν,
 Ὡς γραμματίως τις εὐφυῆς τῷ καλάμῳ,
 Διηκνύει ἰνδῆ τὰς πλοκάς τῷ δακτύλῳ,
 Ὡς αἰ κατὰ γραφῆ τις ἐκ μελανόχρη.
 200. Αὐλοῖς ἢ καὶ σφριγῆς ἢ κερῶν κρότοις,
 Καὶ πᾶσιν ἀπλῶς τῶν μελῶν τοῖς ὄργανοις,
 Ὁ θεὸς καθιστᾷ ἐνμαθῆς χοροστάτης
 Ἀτρεῖς πρὸς ἀργυρὸν ἐμβολῆς ἀγχιτεροφῆ,
 Καὶ πρὸς τὰς αἰδᾷς ἀντιβάλλει τὰ σκέλη,

205. Καὶ χηματίζει τὰς ῥοπὰς πρὸς ἴας ἴνους,
 Ορχησεῖδ' ἀγίσμα δεικνύς ἴην βάσιν,
 Καὶ πῆ μὲν ὄμμα κῆ προβαίνει μετρίως,
 Τῆ κιδαρῶδ' ἴας λαβαῖς τῶν δακτύλων
 Τὸ γοργὸν ἀμβλύνοσθ' εὐρύθμως μίλ'.
210. Πῆ δ' εὐθύς ἠχίσαθ' ἐκ ἔ συτόνυ,
 Σφρυγᾶ πρὸς ἔξυ· ἐπιπέ· ῥύμη δρόμον.
 Καὶ καθάπερ μάσιζον ἠρεθισαῖδ'·
 Οκλαῖ· ὠκυκλᾶ κῆ προβάλλει τὰς πόδας,
 Καὶ πρὸς ἴδ παρὸν ἐνδρομῶ ἴων ἀισμάτων.
215. Τῆτο προσπίε εὐρηθὶν ἴδ· θηρῶν
 Οἶαν προληφθῆ κῆ μαλαχθῆ σκυμνίσιν,
 Καὶ σωφρονισαῖς ἐπέθῆ διδασκαλίας,
 Καὶ πρὸς ἴας· ἀφᾶς μετριάζον εὐ· κῆθῆ,
 Τῆς ἀντιτέχου φλογμῶντ' κωμῆθῆ.
220. Κᾶν μασιγῶν θέλη ἴη, ἐπύχως φέρεθ·
 Καὶ γίνεθαι πᾶς σωφρονῶν πεπασμῶθ·
 Τῆ μουσαγωγῆ ἴδ θυμῶ κῆ ἴδ ἔξυλιν·
 Σόλων μὲν ἐν δίδωσι ἀνθρώποις νόμους,
 Καὶ παιδαγωγῶν ἐν γὰρ ἴη βίον.
225. Καὶ ῥυθμῶν ἐπιθῆθῆ τῆ· φέρεθ· ἔξον,
 Οταν ἴ ἴοις γέρεθῆ κῆθῆσῆ γὰρ φῆ
 Τιμάς παρ' αὐτῶν κῆ τρεφᾶς ἴων φιλτάτων·
 Πολλὰς αἰνῶν ἐς κοινὸν κῆθῆσῆ κτύπον,
 Μόλις γὰρ ἀν· ἴη τῆς τρεφῶν ἀντιτρέφῆ.
230. Τὰς ἴων πύλαργῶν εὐλαβῶνδ'· νόμους,
 Ουκ ἀγράφῶν τίθησιν ἠ· φύσῆ κῆθῆσῆ.
 Ο θῆρ ἴ κῆθῆ ἔ γίνεθ· ἴας προβίτας,
 Οἶδε πρὸ ἔ Σόλων· ἀρήθῶν τρέφῶν.
 Ἦδη ἴ κῆ κᾶνοντῆσῆ ἐς μάχῆς βλέπων,
235. Ἐξὸν παρελθῶν ἴας δῖπτας μακρόθῆ,
 Τίως μῆρ; ἠς δύναμις, αἰαλαμβαῖες
 Γοργῶν τὰς αὐτῶν ἐνδρομᾶς ἀναβῆσῶν
 Καὶ ἴας μελέσῆσῆ ἴων βελῶν κῆ ἴας πύνας
 Καὶ ἴας ἐν αὐτῶν ἀνθῶν ὀργῶν ὀπλίτας.
240. Οταν δ' ἐπίσῆ ἔ τελευτῆσῆ ὁ χρόν'.

- Κοινῆ τέλει ἀρμυαν ὁ ξένος φέρω.
 Νῦν, ὡ βασιλεῦ, δεξιῶν ἔργων φύσις
 εἴητις μάχης ἀκυστοῦ ὡς ἔχει τροπον.
 Ἐχθρὸς ἐστὶν ὁ δράκων τῆ θηρίῳ
 245. Δράκων δ' ἐν Ἰνδοῖς θάυμα, τίς γὰρ ἢ δράκων
 ὄξυς, ποικίλος, ἰμβριδὴς, γλίχρος, μέγας
 φθορεὺς, ἰταμὸς, ἀνδρακάδος ἐμβλήτων,
 ψυχρὸς, πλαδαρὸς, ἐδακτικὸς ἐπιγυμνός
 ἔρπων, σφρίγγων, ἔξερνῶν, ἀψιπτικῶν,
 250. Καὶ τοῖς ἐλιγμοῖς ὡς πτεροῖς ἐπιβραχίων,
 ὄυθρος τὴν ἐλίφαστα μακροῦθω βλεπῶν
 ἐπὶ τρυγῶν ἤσπια λαπίων ἀκείδων,
 Πικνοῖς καλυφθῆς ἐξοπλίτας κλάδους
 Χεῖται καὶ αὐτῷ προσβαλῆναι ἀδρῆας
 255. Καὶ τὰς μὲν οὖτως ἀσφαλῶς ἀποθλίβει
 ὡστὲρ τομῶν τέρπειν ὠδῶν τὸ τόμα,
 Οικίρον ἢ λαπὸν ἐκρῶντα τῶν μέγαν,
 Καὶ πρὸς μάχην ἀταμῶν ἐξ ἀβλαψίας
 Σφαιρῶν τῶν ὀλοῦν ἐρησάτως ἀποπίγνυ
 260. Τύττες, βασιλεῦ, τῶν καλῶν θήρας λογός
 Θεσμοῖς φύσιν καὶ κίβητος ὠδισίμων
 Τηρῶν ἀκραιφνῶν τῶν φιλάλλων χρίων,
 Καὶ γὰρ νῦν γέρας αἰδῶνται βλίπῶν
 Καὶ συλλυπῶνται ἀσπράγνοι τοῖς φίλοις
 265. Εἰς ἀφρόνῳ ἐλεγχῶν ἐνθρόπων φίλων.
 Τὸ κοινὸν ἐσφίρειται ὡς ἄλλος τρυφός
 Καὶ τοῖς ἐν ἀκμῇ συμπαχῶσι ἐκθύμων
 Ἰνδῶν ἐπ' αὐτῶν ἀσπράγνων τεφραγῶν
 Σάλπιγγι, ποικίλοις, φασγάνοις, ἀκοφίμοις
 270. Καὶ τοῖς μετὰ μασμαδύτοις ψόφοις.
 Ἐστὶ δ' ὅτε θησαυροὶ ἀλλήλων χερῶν
 Καὶ μάλλον αὐτῶν γένε τῶν σκυμνίσκων,
 Ὅταν ἢ τῆ σφίγγῳ ὁ χροῦς λύση
 Καὶ τὰς παρ' αὐφῶν ἢ καίτρεαι ἐνστάσει
 275. Σκοπῶσι τῶν κάμωσιν ἐν τῶν τεκμημάτων
 Καὶ πᾶν μὲν ἐξαιρέσει τῆ φρεσὸς κίβητι

- Βέλθ' πεπηγός εἰς μυχὸς ἀποκρύφους.
 ὡς ἂν ἢ μηδὲς φλεγμονῆς ὄγκ' πάλιν
 εἰς ὑποφύερμας ἐκτροπᾶς ἀλυστάσῃ
 280. τὴν πικρὰν ἐκχούσας ἀλοῆς δρόσον
 Παρήκαν ἀψὺς εἰδερμῶν ἀκιδύτας.
 Τέτοις ἢ πᾶσαν ἡμερημίους ἕσσην
 Ὄνθ' μέλας ἔλυσεν ἀνθ' Ἰππακράτης
 Ὡ τίς Γαλτος ἢ Γαληνὸς βιβλίον
 285. Τέτρε δίδασκει Φαρμακίον τὰς νόσους;
 Πόθεν ἢ θηροῖν ἢ σοφῇ χειρονομία
 καὶ τὸ κρῖνεν δύναμιν ἀπλῆ Φαρμάκῃ;
 Τίνας ἢ τέχνας ἀκροβυτίας, εὐτόχως
 Αἰμορραγῶστας ἐμπέδουσι τὰς φλέβας;
 290. οὐλοὶ πολυμὸν ἐμπέραν πεπυγῶν
 Πτυόσσι τοῖς κέρασι τὴν προβοσκίδα
 Μήπως τὸ ρείθρον εἰσροῖ τοῖς ἐγκάτοις
 καὶ συμποδιδῶ τὸ σφραγιστὸν σκᾶφ' ὄνθ'
 Τυρεῖς χαλαρῶν δυστυχῶς ἐθαλίους.
 295. Ἰπανέπυκ, δὲ φασὶν αὐτὴ τῆς Ἰσθμῆς,
 Ἀγωνιώσας πρὸς τὸ ρέυμα ἔ ποδῶ.
 Ὅταν δὲ τίς ὄρυγμα βοθρέυσας μεγᾶ
 Τέτρε νομίῃ συμπιστοῖας ἀσκοπῶς
 καὶ πρὸς τριβέλλας ἐν βραχέϊ συλλαμβανῶ.
 300. Ὡθῶσι τὴν μέγιστον αὐτὴν εἰς μέσσοι,
 καὶ καθ' ἀπὸ γαφύρας ἐνυλχηκῆτες
 τὸ δυσχερὲς φέυγασι ἢ ρύμης βᾶθ' ὄνθ'.
 τὸ γὰρ κεκνήος ἔ κενὸν πληροῖσθαι.
 Ἠγαγὲν αὐτὴς εἰς τὸ ἔ ὄχθης κέραν.
 305. Βαδὴν παλιν εἰς ἀετῶν τῶν φέρον.
 καὶ τίς προΐνας τὸν βαρυσφυραὶ πᾶσα
 Παρήκαν αὐτῶ συμβαλεῖν εἰς τὴν ρητᾶ
 Ἄλλοι ἢ πλείστα συγκομισάσας ἔυλα
 Ρίπῃσιν αὐτῶ δρατικῶς πρὸς τῆς τῆδας
 310. καὶ κτ' μικρὸν ἔ βᾶθ' ἀλκίον ὄνθ'.
 καὶ ἔ ξένης κλίματ' ἔξμεγαλαίως
 Ὄξυ' ἔ μὲν ἔξασι πρὸς τῆς ξυνομῶς

Uuuu

Σωθῆ

16. Colloquuntur inter se *Μῆς καὶ Φιλῆς*, Mens & Philes: in medio dialogo inductis etiam Virtutibus Magnum Domesticum laudantibus, Prudentia, Fortitudine, Justitia & Temperantia: tum Veritate, Memoria, Misericordia, Clementia, Sagacitate, Rectitudine; Continentia & Modestia. Proœmium his versibus absolvitur:

Τὸ μὲν παρὸν σάδασμα τῷ βίῳ πρόπον,
 Προκίσειαι γὰρ ταῖς ἀγαθαῖς τῆν φύσιν
 Θαυμαστὸν ἀρχέτυπον ἀνδρὸς ὀλβίῳ.
 Φιλῆς ἢ μέλειν βραυῶν πλατὺν θέλων,
 Ἄρ' ἔκ ἀν εἰς ἔγκλημα λειψθεῖν θραύουσ;
 Πληρὴν εἰ χέσει πέποικε τολμηρῶς λόγῳ,
 Σοφὸς δικαστὴς ἢ κραιῶν ἔτο θραύουσ,
Præfens opus ad vitæm oroniamum est,
Proponei enim bonis
Admirandum felicitis hominibus exemplar.
Philes vero cæli latitudinem mæriti volens
Nonne merito arguatur audacia?
At si argumentum paullo majora audere fecisset,
Qui sapit iudex non judicabit hoc temeritatis esse.

Exstant præterea jambi XXXII. ad Imperatorem, quibus securitatem postulat cum delatus esset. propter ea quæ in *Chronographia* scripserat, editi Basileæ 1536. 8. cum Epigrammatis sacris aliisque poematibus Cyri Theodosi Prodromi. τῷ Φιλῷ πρὸς τὸν Λύσοκράτορα, ὅτε ἐπὶ χρενογραφία μὴ ἀβλήθαι ἀπητήθη ὄρμον περὶ ἀσφαλείας. Negat autem quicquam scripsisse se quod Imperatori displicere posset.

Μαρτύρομαι γὰρ ὄντα καὶ πρὸ τῶν χρόνων
 Τῷ σὺ κασιπῶν ἔκ ἐτόλμησα κραιῶν,
 Οὐ μὰ τὸ Φῶς ἐκείνο τ' ἀφθαρείας
 Ευύστατον ἢ ἔλθαι κραιῶν πόθον,
 ὡς οἰκέτης ἀμεμπτοῦ εἰσηνεγκάσει
 Καὶ γλώσσαν αὐτῆν καὶ γράφας ἡμέτερας
 ὡς ἂν πανταχῶς διελθεῖν γῆς ἰαχυσῆς
 Ταῖς ἔ' λόγῳ πλεονεξῆν τῶν πάντων χρόνον
 Καὶ γνῶ τὸ μέλλον ἅπαν ἀνθρώπων γένος
 Ὅποιον εἶδεν ἑσσαν ἀρχὴν ἡλιού.

Jambi XL. sepulchrales in *Phacrasem* Logothetam, pluribus in sine deperditis editi Græce ab Allatio contra Creyghtonum p. 702. quo loco plures Phacrasēs refert, 1) Georgium Phacrasem, equitum Ducem, cujus meminit Cantacuzenus III. 22. Hist., 2) Johannem Phacrasem, ad quem Epistolæ Gregorii Cyprii Patriarchæ CPol 3) Phacrasem Logothetam τὸν ἀγέλαν, sive Præfectum regi Dominico ad quem Epistolæ Maximi Planudz, 4) Phacrasem qui interfuit Concilio CPol. contra Mediensem & Ancyranum Episcopos, 5) Manuelem Cantacuzenum τὸν Φακρασῆ, cujus mentio apud Sguropulum in Concilio Fiorentino scēt. 8. c. 3. & denique, 6) Matthzum Phacrasem Serrarum Episcopum, ad quem Epistolæ Iſidori Archiep. Theſſalonicensis in Cod. Vaticano MS. Græco 671. p. 216.

In obitum *Georgij Pa. hmyris* jambicentum, quod Mem Allatius Græce vulgavit diatriba de Georgijs p. 373.

Preces ad Spiritum S. quibus Cotelerius clauſit Tomum tertium Monumentorum Ecclesiæ Græcæ, hoc etiam loco libenter repetam:

Τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ Θεοδότης ὁ Χρῆστος,
 Ἡ καὶ πνεῦμα καὶ ἀγάπη χαρῆς,
 Τὸ ζωτικὸν Φῶς, ἡ πνεῦμα τῶν ἀγγέλων,
 Ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀφθονία χορηγία,
 Τὸ δημιουργὸν τῶνδε τῶν ὀρατῶν,
 Καὶ συστατικὸν τῶν ἀφθιῶν κτισμάτων,
 Ἡ πάνσοφος δύναμις, ἡ καὶ δόσις,
 Τὸ τῶν ἐπιστημῶν τε καὶ τεχνῶν κράτος,
 Ἐν ᾧ πνέω, ζῶ, φθόγγομαι, χαίρω, γράφω,
 Μῖνοις μεθ' ἡμῶν παύσασθε πάντα χρόνον.

Tetraſſichorum in B. Virginem, in Psalterium, in Nazianzenum & Jo. Chryſoſtomum, quæ MSS. occurrunt in: Bibl. Vindobonensi, jam supra in notis mentionem me facere memini. Sed quidni & ipse hoc loco subjungo quæ mihi sunt inedita hætenus Philes Epigrammata?

I. Εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας μάρτυρας, ΘΕΟΔΩΡΟΝ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
 καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΝ. Intrigam SS. Martyrum, Theodo-
 rum, Demetrium & Georgium.

Δρακοφύλης, γεργόπυς, μικροβλάτης,
 Ἐκ τ' ἐώας, ὁ γλυκὺς στρατηλάτης.

Uuuu 3

T76

Τῆς γὰρ σοφῆς τέκνου ἐστὶν ἡμέρας,
 Εξ εὐχαρίτων ἢ Θεοδώου χάρις,
 Μήτηρ γὰρ ἐκκλησίων Ἰωὴν Θεῶν δασημάτων.

2. Εἰς τὸν θυρεὸν ΛΙΚΙΝΙΟΥ. In iram Licinii.

ΕΙ χαλδαϊκῶν ἔθνεσσιν ἐστὶν ἡ φλόγα
 Ὁ Λικίνιος ἔστι τραπεζαῖται,
 Καὶ μύσιον πατρὸς μασιγῶν ἀναφλέγει,
 Πλὴν ἀλλ' ἐπῆλθεν ἡ σφελῆστα δόσιος.

3. Εἰς ΛΙΚΙΝΙΟΝ, τῷ ἁγίῳ αἰδέσκει ἐπιβρίκωσα. In Licinium S. Martyris naturæ illudentem.

Τῆς αἰχμῆς ἦλα, χυεὶς αἰχμῆς,
 Τὴν σὺ βλάξ ἐμβαλλουσὶν οἱ τ' αἰχμῆς,
 Τῆς μασιγικῆς αἰχμῆς τῷ χυεῖ,
 Καὶ πρὸς τὸ ρῆμα μὴ βγάξῃς μου καρδίαν.

4. Εἰς τὴν ἁγίον ἐπὶ τροχῷ Ἰσάβητος. In Sanctum Martyrem super Rota extensum,

ΕΖεκιήλ ὁ μὲν Προφητῶν ἀκρίμων
 Ἀφῆς θωρεῶν ἵδεν τροχὸς τῆς ἐμπύρου,
 Τὸν μασιγικὸν, εἰ δοκῆ, τροχὸν βλέπει,
 Καὶ συγκρίσας θάυμαλ' εἰς τὴν τροχιλάτην,

5. Εἰς τὴν Διὸς ξίφος τελείωσεν ΝΕΣΤΟΡΟΣ, In Nestorem Martyrem gladio sublatum.

ΩΣ βαρβαρὸς τὰς ἀμοιβὰς λαμβάνει,
 Κούδινε Νέστωρ, εἰς σφαγῆς ἔβαρβαίει,
 Τῶν μασιγῶν γὰρ τῷ σφατῷ συσχεύεται,
 Καὶ συμπεριεῖη τὰ σέφη Δημητρίου.

6. Εἰς τὴν μυρεβλασίαν. In unguentum ex Demetrii stillans tumulo.

Τῖνος, μέγιστε Σαλαμῶν, πλῆσιν λέγεις
 Μύρον πεσῶθι; εἶμαί γὰρ Δημητρίου.

Ἐξ ἧ το μύρον ὡκα σακλον ρίει,
 Τ' αὐτὸ μῦρ. ὑδαὶς ἐκκινῶσει τὴν χάριν.

7. Ἐπιτάφιον εἰς Ἐιρήνην Βασιλίδαν. Epitaphium Irenes
 Augustæ, conjugis Johannis Cantacuzeni.

Εἰ τις τόμῳ δῶκε καὶ τοιῶν λέγει,
 Ἰδὲ θῆν πέμψασα καὶ γὰρ τυμβοθῶ,
 Τὰ κατ' ἑμαυτὴν ἐνιδιδάσκω σε ζῆτι.
 Ἐγὼ προῆλθον εὐτυχῶν προκαίρων,
 Δοχῆς ἀπάσης δυσμικῆς βασιλείων.
 Ἰὺλίῃ Καίσαρες ἐτρέψασθό με,
 Καὶ καλλοῆς χάριτες ἐπέψαστό με.
 Γώμῃ δ' ἔλαξ' ἀκράτῃσ' Ἀλεξιάδης
 Πορφυρογενῆς εὐτυχῆς Ἰωάννης,
 Οὐρηξ' Ἐμμηρῶν, εὐδαλῆς Δυκῶν κλάδῳ,
 Πάσης διακίτης ἰθνηκῆς Φυλαρχίας,
 Εἰς εὐνοίαν σύζυξον ἠραστοῦτό με.
 Ὡς καὶ σιωζάξασα τ' γῆς Ἀυσῶν,
 Εἰς Φῶς προῆλθον τέτληρας μὲν υἱάκις,
 Τῆς προγονικῆς ἐκφύεθαις πορφύρας,
 Ἰδὲ ἀγαθῆς, πῶς πάσθαις εἰς μάχη,
 Καὶ τῆτλας ἢ κοσμίας θυγατέρας.
 Οὐδ' ἢ λαμπρὰ τὰ κράτη τ' συζυγῶν
 Νίκας πρὸς ἀγῶν ἡλῆς καὶ πρὸς δύσιν.
 Νίκας πρὸς ἀγῶν καὶ οὐδ' ἰσομόν κλίμα.
 Τέλλῳ λιπύσῃ τὸ σίφῳ, τὴν πορφύραν
 Τὸ βύσσιον πύρρημα, τὴν ἀλμυρίδα,
 Τὸ τῶν μοναχῶν ἐσδιδύσκομαι ράκῳ.
 Θήσκει δ' ἐπ' αὐτῆς Βιδυῶν ἐπαρχίας,
 Ἐξοικῶ ἐν γῆς Ἀυσῶν Βασιλίδῳ.
 Καμῶμαι ἢ ναυτολαμπρῆ πάλα,
 Καὶ τὴν ἐμπ' ἐνταθῶν πιστῶν κόμῳ.
 Ἀλλὰ πλάσας με καὶ μέλαπλάζων πάλα,
 Ὅ τὴν κάτω δὲ κοσμικὴν ἐξῆσταν,
 Καὶ τὴν ἄνω δὲ ἄρτων κληροχίαν.

8. Εἰς τὰς παῖδας Ἐπιφύρογεννήτου ἢ Σεβαστοκράτο-
 ρος κυρίας Ἰσαάκου. In filios Sebastocratoris
 Isaaci Porphyrogeniti.

Ζεῦ γέγονε υἱὸν Φιλίππου τέκνον φίλον,
 ἢ ἡμῶν προσημασίῳ καλοῦ ἀγκάλῃ,
 Ευχῆς ὑποψέλλισμα τρεπὼν ὀπίσσω,
 Ὅσον πλύνεις με τῷ ῥοῦ τῶν δακρυῶν;
 Ὅσον τιφροῖς με τῷ καμίνῳ τῶν πίνων;
 Ὅμῃ προφανὲν καὶ κρυβέν, λάμπων, δύναν.
 Φανιάζομαι σε Ἐπιφύρο γῆν χάριν,
 Ἀλέξει πάραγμα πατρὸς καρδίας,
 Καὶ νύξ ἔμοι πᾶν τ' ἀλαργίδ' ἰσχύας,
 Κλύειν δοκῶ σε τῶν καλῶν ψαλλισμάτων,
 Ἰωάννη καὶ σὺ τῶν ἐμῶν πρός ἐγκάτων,
 Καὶ πλήττομαι τῷ σπλαγγχνῷ πικρῷ τῷ βέλῃ,
 Ὡς κρείττον ἦν σε μὲν παρελθὼν εἰς ἴσιν.
 Ω Ζεῦ γέγονε υἱὸν Ἐπιφύρος Ἰσαάκου,
 Μὴ γὰρ παρελθόν μιν παρελθόν ἦσαν.
 Νῦν δ' ἦλθες, ἄφθασ εἰς τὴν αὐγὴν ἑλῶν,
 Καὶ γῆσ' σε βυθὸς ἀγκυαλίξει πάδῃ,
 Ἐξ ἀγκάλῶν φέρ', τῶν ἐμῶν ἀπερτάσας.
 Ἀλλ' ὦ δόξῃ μοι Ἐπιφύρος πατὴρ κρατοῦ,
 Ὁ μὲν ἔπειτα βυθὸς ἐυτυχημάτων.
 Ἐμοὶ ἔσθ' ἄρα ἐκ βρέφους καὶ παργάνων,
 Τῆς καμίνης δὲς ἐκλαδίῳ δυαδῶν,
 Ὡς ἂν τὸ βαρὺ καφίεις τ' καρδίας,
 Τὴν τῶν πόνων ἀκανθῶν ἐξαπατάσας.

9. Εἰς τὴν Ἀβραὰμ ἐπιζῶσα τὴν ἁγίαν Τριάδα. In Abra-
 hamum SS. Trinitatem hospitio excipientem.

Τί ταῦτα ποιεῖς βεβηλῆς Ἀβραὰμ γέρον;
 Οὐκ, ἀλλὰ δούλον καὶ τραπεζῆν ἀνῆλθα.
 Ὁ δαλίμων τίς, ἢ τὸ δούλον ἀνῆλθα;
 Ἡ Τριάς αὐτῆ, καὶ θεὸς βῆν ἐπίκει.

Ου γὰρ ἐρευνᾷ τὰς ἀπορήτους λίγυς,
 Ως ὑπέρευγε πίστεως τῆς σῆς, γέρον,
 Ως ὑπέρευγε ἔφιλοξένη βίη,
 Καρπὸν γὰρ ἀμφοῖν, καρπὸν ὁσφύῳ θύει.

XVIII. Est mihi præterea in manibus volumen, excusum apud Claudium Chapeletum Paris. 1609. 8. hoc titulo: *POËTÆ GRÆCI CHRISTIANI una cum Homericis Centonibus ex sanctorum Patrum operibus collecti, & utraque lingua serotim editi in usum Gymnasiorum Societatis Jesu.* In hoc volumine præter *Ὀμηροκεντρα* sive Homericos Centones *Eudocia*, de quibus dixi lib. 2. cap. 7. continentur:

Fragmenta *Ezechielis* Tragici Poëtæ, ex ejus *ἰξαγωγή* sive educatione populi Israëlitiçi ex *Ægypto*, de quo itidem dicere me meminì lib. 2. cap. 19.

Fragmenta *Theodoti* ex Poëmate Heroico de Judæis, servata ab Eusebio IX. 4. præparationis Evangelicæ.

Johannis Damasceni Carmina Jambica εἰς τὴν Θεογονίαν, εἰς τὰ Θεοφάνια, εἰς τὴν Πεντηκοστήν, & Precatio versibus Anacreonticis quæ incipit ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων. Huic Iohanni Damasceno ejusque Poëmatis cæterisque scriptis proximo Volumine caput singulare à me designatum est.

JOANNIS GEOMETRÆ Hymni * quatuor elegiaci in S. Virginem,
 XXXX

Libri 5ti Pars Tertia.

* Hosce hymnos in Corpore Poëtarum Græcorum Heroicorum & Elegiacorum etiam utraque lingua vulgatos Genev. 1614. fol. p. 746. primus cum Metaphrasi sua Latina vulgavit & Gregorio XIV. Pontifici dicavit Federicus Morellus, Paris. 1591. 8. Ad eodem A. 1595. 8. in lucem Græce & Latine editus est Iohannis Geometræ *Paradisus* sive Epigrammata tetrasticha XCIX. moralis argumenti, & dicta factaque SS. Ascetarum, Achillæ, Agathonis, Apollinis, Antonii, Arsenii, Bessarionis, Carionis, Esaiæ, Eutropii, Heliodori (al. Isidori) Lucii, Matois, Miltiadis, Pioris, Pittaci, Pityrionis, Simonis, Sisois, Theonis & Zenonis referentia. Iohannes Geometra *ἄπει* allegatur Catenis Græcis in Lucam, etiam in Catena aurea Thomæ Aquinatis. Combesio in Bibl. Concionatoria ante annos DC. vel DCC. vixisse videtur Jambicam Metaphrasin Canticorum S. Scripturæ à Johanne Geometra non infeliciter concinnatum habuit MS. Leo Allatius, ut ipse narrat de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 62. Atque Paraphrasia Cantici Deiparæ legi in Codice Colbertino ad Apollinariani Pfalterii calcem, Cangius in glossario Græco annotavit. Similiter in Codice Barocciano 26. Bodlejanz Bibl. Canticum Moïsi à Geometra *μεταφρασθέν* ad calcem Apollinarianis oc-

ginem, cum Metaphrafi Federici Morelli, subiectis octo versibus jambicis, quibus auctor ait se unius è SS. Trinitate parentem perfecta Decade, trecentis versibus (tot enim σίχως complectuntur illi hymni) celebrasse, Hexametros autem ut perfectiores imperfectioribus pentametris junxisse, ut illi Divinam, hi humanam Christi naturam denotarent.

Αἱ θεῆς ἑκατοστάδες σε γῶν θεῶν ἕνα
 ταῦθ' ἔσαν ὑμῖνοι, μήτηρ, παρθένω,
 θεῖον γέλειον καὶ βροτῶν γίγνη, κόρη,
 δεκάς θελία, καὶ μαγίστη σοι χάρις,
 μέτρα μινύτῃ καί τῳ τῶ χείρονι.
 Καλῶ ἢ κρεῖττον ἔ γόνε γην ἑξάδα,
 χείρον ἢ τὸν μείζον ἐν χείραϊς δυοῖ.
 Θεῶ γὰ κρεῖττον, ἔ βροτῶ γὸ δέυτερον.

Incerti hymnus in B. Deiparam Alphabeticus, ita ut singuli versiculi vocabulis ab eadem litera secundum ordinem Alphabeti incipientibus consistat:

Μίλπωιδῶ θεόπαιδα, θεόκελον, ἀφθορονύμφη,

Ἄσπο-

currit. Cæterum χαριστισμοῖ illi, sive hymni quatuor in B. Mariam quorum singula disticha à vocabato χαίρει incipiunt, existant etiam M.S. in Bibl. Vaticana & in Casarea, subjunctis nescio cujus in Geometræ laudem ῥωμ. εγγειῶ, Existant etiam una cum Epigrammatibus variis Jambicis M.S. in Codice quem Regi Christianissimo dono dedit Antonius Eparchus. Vide Bandurii notas ad Antiquitates CPol. p. 877. & 881. qui Geometram pessimum poetam appellat, indigno pro ætate inprimis qua vixit elogio. Ejus Homilias sive sermones in Passionem Christi atque in B. Virginem, alterumque ἐξόδιον sive προπεμτήριον in dormitionem Deiparæ, & tertium ad eandem προσφωνητικὸν sive χαριστήριον enoivnt memoratque Allatius de Simeonibus p. 94. 95. 114. In altero tenatur se etiam Apocryphas de Maria narrationes, quæ Evangelistarum scriptis non advenissent, adtexuisse. συνέλεξα δὲ καὶ ἡμῖν ἕ μόνον ὅσα παρὰ τῶν Ἐυαγγελιστῶν τε καὶ Προφητῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσα παρὰ αὐτῶν γῶν Ἀποκρυφῶν ἀνελεξαμεθα, συμφῶνα καὶ ταύτη ἀπλαστῶ καὶ ἀκάλεστα τοῖς Ἐυαγγελισταῖς καὶ Προφήταις, καὶ τοῖς μεγάλοις καὶ θεολόγοις Πατράσι καὶ διδασκάλοις. Ἐστίαται ἢ πάντῃ ὅς γε δίκαια ἀκροάτης καὶ κριτής.

ἄσπορον, ἀγνοτάτην, ἄχραντον, ἀνακτοτόκειον,
 βασιλίδα, βασιληγενέα, βασιληγενέτειραν &c.

Clementis Alexandrini Hymnus in Christum, cum latina Fed. Morelli Metaphrasi.

Senarii Jambici incerto auctore in ejusdem *Clementis Prædagogum.*

Simeonis Metaphrasæ Jambici XX. ad eos qui ad sacram mentem accedere volunt.

Hiscæ Metaphrasæ jambis illa collectio Poëtarum Græcorum Christianorum clauditur. Adjunxit autem eidem in meo volumine Bibliopegus, quæ & ipsa hoc loco referam, alia aliorum apospasmatia, 1) *τίχες ἀδήλυ πρὸς τῆς ἀγίας βαρβάρας.* Incerti scriptoris *Carmen Jambicum* versibus LXIV. constans, extrema parte mutilum in laudem *S. Barbara*, Virginis & Martyris, ex Bibl. Regis Christianissimi cum Metaphrasi Latina Jambica Fed. Morelli, qui Jambos Græcos vetusti scriptoris in *Alexium Martyrem & socios*, & *M. Antonii Mureti*, *Jacobi Mauffaci* poemata latina in *Barbaram* cum Græca sua Metaphrasi subjunxit Paris. 1614. 8. 2) *Anonymi veteris*, qui testem se oculatum perhibet *ἐκφρασι πρὸς τῶν ἐν Ἱεροσόλυμοις Κυριακῶν Θεμάτων*, sive *descriptionem situs locorum sacrorum & rerum memorabilium Hierosolymæ*, versibus Politicis CCLX. & *Nicephori Xanthopuli ἀλωσι Ἱερουσαλὴμ ἐξοιδίον Hierosolymitanum* versibus jambicis CLVIII, utrumque cum Metaphrasi Latina jambica ejusdem Fed. Morelli, qui præterea profarium scriptum *Epiphani Monachi periegesin terræ sanctæ* cum versione sua addidit, totumque volumen inscripsit: *Expositionem thematum Dominicorum & memorabilium quæ Hierosolymis sunt.* Paris. 1620. 8. Ex his, *Nicephori* carmen ab eo tempore recusum non memini; at *ἐκφρασι* illam sub *Perdicæ* nomine *συμμίκτοις* suis inseruit *Allatius*, in quibus etiam *Epiphani* libellus legitur, ut dixi volumine sexto p. 705.

XIX. Inter Poëtas Græcos Christianos celebratissimus est *Gregorius Nazianzenus*, de quo peculiari capite dictum, quemadmodum etiam de *Johanne Damasceno*. De *Theodori* quoque *Prodromi* carminibus sacris tradere me memini volumine sexto p. 816. seq.

Poëtis Christianis elegantioribus etiam accensendus venit *Johannes*

ANNES MAUROPUS * Monachus, atque inde Metropolitae EUC-
CHAITENSIS sive *Euchania*, (quae etiam *Theodoripolis* à Theodoro
Martyre dicta, cui templum Jo. Zimisces Imp. condidit, urbs He-
lo Ponti provinciae in Asia minori) qui scripsisse se testatur tempori-
bus Constantini Monomachi, Zoës ac Theodoræ, h. e. circa A. C.
1050. Rogat enim p. 43. Christum, ut quemadmodum in fornace
Babylonica olim tribus juvenibus, sic etiam in Imperio tribus hisce
adfit ope sua.

Οὕτω γὰρ ὡσπερ τοῖς ἑσσι πανίας
Σωτῆρ ἱεταρῆς ἐν μέσῳ φλογὸς πάλαι,
Οὕτω πάλιν ἱεταρῆς ἔσω κἀνθάδε,
Δροσισμὸς ὑμῶν ἐν βασιλείοις μέσοις.
Τὸν ἥλιόν σε πρῶτα σέζων, καὶ νέμων
Ζωὴν ἄλυπον, εὐσυχῆ, κικηφόρον,
Καλοῖς τε τοῖς συμπρασιν εὐθηνιμίην.
Ἐπειὶα ἱεταρῆρ τὴν σελήην ἔ κρατύς
Τὴν κοσμολαμπῆ, καὶ ἀπορειποςάτης,
Τὴν ἄδιν ἄλλο πλὴν ὃ κέκληται μόνον,
Ζωὴ γὰρ ὄντως ἡ ΖΩΗ ἔ' ἰόν βίην,
Τρίτην δέ μοι σύστατῆρ καὶ τὴν δαυίεραν
Τὸ Φαιδεὸν ἄστρον ἔ πανορθίον τέφους
ἢ τὴν ἐκείνης ἀνταδέλωρ ἀξίαν
Ὁ πανθὸς ἄλλο μείζων εἰς ἐνδοξίαν.

Ad eandem Zoën ac Theodoram referendum carmen p. 44. Ἐς τὰς
θεσπιάδας, quo nec Imperatorem celebrare omittit.

Τὸν εὐγωνῆ μὲν, εὐσυχῆ ἔ διαπέτην,
Τὸν εὐσυχῆ μὲν εὐτεβῆ ἔ καὶ πλίον
Τῆς γῆς τὸ θάυμα ἵον μέγαν ΜΟΝΟΜΑΧΟΝ,
Ὅν ἡ πρόνοια κοσμικῶν κακῶν λύσω
Ἐδειξεν ἡμῶν, καὶ καλῶν πάντων βρύσει.

Adde carmen in Constantini Monomachi imaginem ἐν Ἐυχαι-
τοῖς apud Euchaitenses dedicatam, cum particula Crucis Christi p. 47.
Plu-

* Μαυρόπουλος idem est ac Μελανόπουλος. Confer Lambecium T. I. p. 149.

Plura in Monomachi laudem p. 23. & 51. * atqve in Theodoræ p. 52. Sed Imperatoris obitum deflet p. 54. seq. Neqve illi tantum & Zozæ ac Theodoræ fuit superstes, sed etiam Alexii Comneni attigit Imperium, siquidem in jure Græco Romano lib. 3. p. 215. inter Metropolitanos qui Nicolao Patriarchæ CPol. mense Junio Indict. 15. (hoc est Christi 1092. Alexii Comneni 12.) adfederunt, memoratur ὁ *Ευχαιτίας Ἰωάννης.*

In S. Theophylactum quoque, qui & ipse Alexii Comneni contigit tempora, extat Epigramma p. 47.

Hujus Johannis *Epigrammata jambica, carminaque* in præcipuorum festorum Patrumque pictas in tabulis imagines & historias, ac de aliis varii generis argumentis prodierunt brevi paginarum 73. libello Græce cura *Matthæi Bussi* Etonensis, qui versionem nullam ** addidit, sed paucas nec indoctas notas ad calcem voluminis adjunxit, Etonæ 1610. 4. iisdem typis quibus Savilii Chrysostomus sub idem tempus deinde fuit expressus. Ordinem quem in MSto suo Codice reperit, subinde immutasse se Bustus non diffitetur, quanquam cum Bussi Codice conspirat quoque Vindobonensis, de quo Lambecius V. p. 29. cui Etonensis editio fuit ignota.

Ait Euchaitensis se hæc Carmina velut gustum quendam dare ex plurimis aliis quæ prosa & versu scripserit.

Ἐγὼ δὲ γῆρας ἐξελὼν μὲν τὰς λόγους
Πολλῶν ἀπ' ἄλλων ἑμμέτρων, καὶ ἑμμέτρων

Xxxx 3

Μόνος

* Nonnulla cum *Argoli* Latina versione refert Allatius de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 97. ubi etiam titulus integrior, εἰς τὸ βιβλίον τῆς Διακονίας τοῦ Προπαινοφόρου, pro quo Bustus tantum edidit: Ἐἰς τὸν Προπαινοφόρον.

** Ut minori, inquit Bustus, fastidio possint ὁ μὲν ἰσχυρότεροι ἀσπίερε, Græci solammodo excludendum curabit, neque instar *Virgiliani Mercurii ex angue & putidum Latina versione cadaver Græco Poeta animato & vitio alligare sustinuit*: quod quidem dum faciunt nonnulli, præsertim in Poetis, servandum est ne ut quidam ē veteribus, cum ignem cremandis mortuorum cadaveribus polui crederet, graviter commotus *Promethæum ad opem ferendam advocasse perhibetur, ut ignem quem de caelo elepserat, pari furto mortalibus (si possit) subduceret*: consimiliter etiam existat aliquis, qui *Typographia inventorem subinde inclamare solit, ut beneficium hoc suum ad usus indignos traditum revocasset sibi, & saltem ad tempus retrahat.*

Excerpta ex Conr. Heresbachii oratione in commendationem Graecarum literarum.

Hinc jam ipsi Poëtz succedunt, atque in his iterum Christiani nulli.

Homeri Ilias, Odyſſea, Batrachomyomachia & Hymni XXXII.

p. 445. Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέραι. Scutum Herculis & Theogonia.

p. 480. Orphei Argonautica, hymni LXXXVII. & de lapidibus.

p. 535. Callimachi Cyrenzi hymni VI.

p. 552. Callimachi coma Berenices à Catullo latinis versibus reddita.

p. 554. Epigrammata ejusd. Callimachi XXXI. à Nicod. Frischlino collecta eum ejusd. Poëtica Metaphrasi.

p. 557. Theocriti Syracusani Idyllia XXX. & Epigrammata XXII.

p. 605. Moschi Idyllia VIII.

p. 613. Bionis Smyrnzi Idyllia VI. cum minutis aliis quibusdam poematis, & syringe, item Simmiz securi, ovo, ara & alis.

p. 619. Phænomena Arati Solensis.

p. 637. Nicandri Theriaca Græcè. p. 645. eadem latinis versibus reddita per Jac. Grevinum Medicum & Philosophum Parisiensem.

Leſtius ait nullam se versionem de verbo ad verbum reperire potuisse. Hanc tamen, etsi Poëticam, Nicandri menti ita consonam esse, ut ipsi etiam Ligurino Momo satisfacere possit.

p. 654. ejusdem Nicandri Alexipharmaca Græce & Lat. cum ejusd. Grevini Metaphrasi

p. 664. Dionysii Afri Periegesis.

p. 682. Coluthi Lycopolitz Thebani de raptu Helenæ liber.

p. 688. Tryphiodori Ægyptii, Ilii ἀλωσις.

p. 704. Theognidis Megarensis sententia Carmine elegiaco.

p. 722. Phocylidis ποίημα κωμικόν.

p. 726. Pythagoræ aurea carmina.

p. 727. Ex Solonis elegiis fragmenta.

p. 730. Ex Tyrtzo οὐδὲ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, elegiaco carmine.

p. 732. Fragmentum ex Rhiano.

p. 733. Ex Naumachio.

p. 734. Panyasidæ fragmenta. Item breve quoddam ex Antimacho & ex Orpheo nonnulla.

p. 736. Ex Lino.

ibid. ex Mimermo fragmenta Versibus Elegiacis.

p. 737. Procli Lycii hymni IV.

T. 2. Apollonii Argonauticon libri IV.

p. 87. Oppiani Cynegeticon libri totidem & Halieuticon libri quinque.

p. 137. Coluthi Smyrni (Quinti Calabri) paralipomenon ab Homero libri XIV.

p. 307. Nonni Panopolitæ Dionysiæcon libri XLVIII.

III. CORPUS POETARUM GRÆCORUM Tragicorum, Comicorum, Lyricorum, Gnomiorum, Epigrammaticorum apposita è regione Latina interpretatione. Genevæ apud eundem Petrum de la Roviere 1614. fol. in quibus pauci quidam Christiani.

Tom. 1. Sophoclis tragœdiæ VII. Ajax flagellatè, Electra, Oedipus Tyrannus, Antigone, Oedipus Coloneus, Trachiniz, Philoctetes.

p. 175. Euripidis Tragœdiæ XIX. Hecuba, Orestes, Phœnisse, Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromachæ, *αἰτίαι* sive supplices, Iphigenia in Aulide, Iphigenia in Tauris. Rhetus, Troades, Bacchæ, Cyclops, Heraculidæ, Ion, Herules furens, Electra & Danaës prologus cum versione Guil. Canteri.

p. 598. Æschyli tragœdiæ VII. Prometheus *δεσμώτης* s. vinculus, *ἐπὶ τῇ ἐπιθῆσαι*, Persæ, Agamemnon, *Χορηγεῖς*, Eumenides & Supplices.

p. 719. Aristophanis Comœdiæ XI. Plutus, Nubes, Ranz, Equites, *ἀχαρνῆς* Vespe, Aves, Pax *Ἐκκλησιαζῆσαι*, *Θεσμοφορειαζῆσαι*, Lystrata, singula cum Florentis Christiani Metaphrasi, vel cum versione Andreæ Divi.

p. 1017. Ezechielis Isagoges fragmenta.

Lycophronis Alexandra hic non comparet sed T. 2. p. 138. seq.

Tom. 2. Pindari Thebani Olympionicæ, Pythionicæ, Nemeonicæ Isthmionicæ.

Hinc sequuntur Lyricorum fragmenta Alcei p. 94. Sapphus p. 96.

Stesichori p. 99. Ibyci p. 100. Anacreontis ibid. Bacchylidis

p. 137.

Fragmenta Simonidis vario carminis genere p. 121. & p. 125. carmen

Yyyy 2

ejus

- ejus in Mulieres exhibetur cum metaphrafi Poëtica Georgii Buchananani.
- Alcmanis p. 130. Archilochi p. 131. Melanippidæ p. 133. Telestæ p. 134. Pratini. *ibid.*
- Σκώλιον Aristotelis, & scolorum Timocreontis & Hybriz Cretenfis fragmenta p. 135. Erinæ Lesbiz ode in laudem Romæ. *ibid.* Alphzi Mytilenæzi Phalzci p. 136. Juliani, Theocriti & alius auctoris Anacreontica poemata *ibid.* seq.
- pag. 138. Lycophronis Cassandra cum argumento & versione Guil. Canteri.
- p. 162. Synesii hymni X.
- p. 185. Gregorii Nazianzeni odæ IV.
- p. 189. Joh. Damasceni hymnus in Theogoniam: crambe his coëta p. 737. ubi p. 739. sequitur etiam ejusdem *Εἰς τὰ Θεοφάνια* & p. 741. *Εἰς τὴν Πεντηκοστήν* item p. 743. precatio versibus Anacreonticis.
- p. 139. MAXIMI MARGUNII, Sec. XVI. Episcopi Cytherorum Hymni Anacreontici IX.
- p. 209. Orationis Dominicæ & Psalmi XXIV. Metaphrasæ Anacreontico carmine Græco Matthæi Bergii, & Thomæ Golneri & Latino Cōnr. Rittershuffii.
- p. 210. Philes Jambi de animalium proprietate & p. 237. auctarium Joach. Camerarii.
- p. 241. Georgii Pisidæ *Ἐξαμύρων* & de vanitate vitæ cum versione Fed. Morelli. Fragmenta ex Svida & aliis p. 273.
- p. 275. Joh. Tzetæ XIII. Chîiades Historiarum versibus Politicis cum versione Pauli Lacifii Veronensis. Ejusdem Tzetæ quædam p. 486. seq.
- p. 494. Anthologia Vett. Epigrammatum VII. libris cum versione prosaica Eithardi Lubini.
- p. 746. Hymni IV. Joh. Geometræ in Mariam *Θεοτόκου*
- p. 751. Clementis Alex. hymnus in Christum, cum Fed. Morelli versione.
- p. 773. Simeonis Metaphrastæ & alius cujusdam jambi.
- QUARTA collectio folis Poëtis Christianis constans occurrit in Appendice Bibliothecæ Patrum per Marinum de la Bigne, Paris. A. 1634.
- &

& in Tomo XIV. editionis A. 1654. fol. ubi Græce & Latine exstant, *Sibyllinarum Oraculorum* libri VIII. cum præfatione Marci Antimachi & aliis Sibyllinis, aliisque oraculis ex omni antiquitate collectis per Johannem Opfopæum, ex editione Paris. 1599. 8. De Sibyllinis eorumque editionibus cæteris, dixi lib. I.

Homerici Centones, Eudocia Augustæ five Pelagii Patricii, ex editione Paris. 1609. 8.

Ezechiæ Tragici fragmenta,

Apollinaris Metaphrasis Psalterii Davidici, ex editione Johannis Benenati Paris. 1580. 8.

Nouni Panopolitæ Metaphrasis Evangelii Johannis, ex editione Ingolstadt. 1614. 8.

Georgii Piside de Mundi Opificio, & de Vanitate Vitzæ, ex editione Federici Morelli, Paris. 1584. 4.

Jo. Geometra hymni varii, ex ejusd. Morelli editione, Paris. 1595. 8.

CAPUT XVII.

De Catenis Patrum Græcorum in S. Scripturæ Libros.

Catenarum in S. Scriptura ratio & elogium. 1. Catena in Pentateuchum à Francisco Zephyro latine versa, Græca MS. in Bibl. Tigurina. 2. Catena in Cantica V. & N. T. ibid. Catena Aloysii Lipomanni in Genesim & Exodum. 3. Procopii Gazæ in Octateuchum & cæteros libros Historicos V. T. & in Proverbia, Canticum & Esaiam. 4. Catena quadam MSS. 5. Catena Olympiodori ac Nicetæ in Jobum, Latine ac Græce & Latine edita. 6. Catena in Psalmos Dan. Barbari & Aloysii Lipomanni & quam utraq; Lingua vulgavit Balthasar Corderius. 7. Catena MSS. in Psalmos & alios libros V. T. 7. Catena in Proverbia edita Latine à Theodoro Peltano. 8. In Canticum à Zino, Meursioque. 9. Catena MSS. in Esaiam, Jo. Drungarii, Andree Presbyteri aliaque. 10. Catena in Matthæum duplex Græce & Latine edita à Corderio. 11. Alia MS. in Matthæum & Lucam Macarii Chrysocephali. 12. De Tito Bostrensi ac Viatore Antiochæno. 13. Catena in Marcum quam utraq; lingua vulgavit Petrus Possinus. 13. In Lu-

cam Latine publicata à Corderio. 14. In Johannem ab eodem Græco & Latine. 15. Catena aurea Thomæ Aquinatis in quatuor Evangelistas. 16. Theophylactus & Euthymius in quatuor Evangelistas & Epistolas Pauli. ibid. Oecumenius in Acta, Epistolas Pauli & Catholicas. 18. Arethas & Andreas in Apocalypsin. 19. Alia quadam Catena MSS. 20. Similes ex recentioribus S. Scripturæ interpretibus Catena Marrlorati, Poli & aliorum 21.

I.

Nemo est paullo humanior, quem fugiat, à multis jam sæculis obtinuisse morem ad illustrandos S. Scripturæ libros egregia feligere ex præstantissimis veteris Ecclesiæ Doctõribus, non modo illis, qui ex instituto sacros Scriptores exposuerunt, sed etiam aliis omnis generis, qui in operibus suis obiter aliquid ad lucem Divinis scriptis accendendam inspersissent. Atque si, quod ait Hesiodus, sapientissimus est is, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem: proxime accedit ille, qui alterius bene inventis obtemperat atque utitur: Primum quidem locum inter interpretes sacrarum literarum priscos Græcos Origeni, Chrysostomo, Theodoro et paucisque aliis merito dabimus, qui ipsi ita ut hi præclaris sacras literas commentariis illuminarunt; proximum certe assignabimus contextoribus de quibus jam dicturus sum Catenarum: hi enim laudata industria ex illis excerpterunt, quæ ad exponenda & in usum vertenda sacra oracula in primis facere sibi viderentur. Tantoque magis hi doctis placent ac probari solent, quod non modo ex vastis voluminibus commentariorum ea quæ maxime ad rem faciunt, conati sunt delibare, atque plurium virorum maximorum sensa succincte cognoscenda & industriz illorum fructum brevi labore capiendum lectoribus offerunt, sed etiam quod multa servarunt ex scriptis antiquis amissis quidem ac deperditis, ex quibus nisi in hujusmodi servatum Catenis, nihil omnino ad nostram memoriam pervenisset. *Catena* autem vocabulo primus ni fallor hoc sensu usus ex Latinis Thomas Aquinas est, nam Græci quidem scripta hujusmodi vocant *Ἐπιτομὰς ἐρμηνειῶν*, ut apud Lambecium III, p. 60. sive *ἐρμηνείαν συντετακταμένην* sive *ἐξήγησιν συλλογέσαν ἐκ διαφορῶν πατέρων* &c. Non absurde autem Catenæ vocabulum hisce Scriptis applicatur, quoniam ut Catena ex pluribus constat annulis inter se connexis, sic illæ

illz expositionem Librorum sacrorum ex plurimum scriptorum cogitatis contextam offerunt. Fortasse etiam ut apud Dionem Chrysofostomum, Charidemus vitam humanam confert cum Catenâ in qua prospera ex adversis & adversa vicissim ex prosperis suspensâ connectuntur, ita etiam in hisce *συναγωγαῖς* non omnia semper & que sunt selecta, sed przclaris plerisque & observatu dignissimis adduntur interdum trita quædam ac vulgatiora. Ne dicam de descriptorum vitiis * editorumve hallucinationib⁹, qui expositiones quasdam subinde aliis quam quibus debebant auctoribus vel interpolatas valde ac decurtatas adscripsere, vel in Codices minus accuratos aut integros inciderunt. Ut autem Catenarum quæ exstant notitia ordine à me tradatur, seriem librorum S. Scripturæ quos illa illustrandos in se susceperunt sequi institui.

II. *In Pentateuchum*, five obscuriora modo potius Pentateuchi loca Catenam ex antiquis excerptam Græcorum Theologis nescio in qua Bibliotheca Græce reperit *Franciscus Zephyrus* Florentinus, vertitque latine A. 1546. sed non integram ut ipse in præfat. testatur. *Si cui studioso, inquit rerum Græcarum, videar in hac mea translatione præterisse nonnulla, sciat id me consulto fecisse, aut quia supervacanea viderentur, aut in alios sensus distorta.* Græce hæc Catena occurrit in Bibl. Republicæ Tigurinz, quo Codice usus Jo. Caspar Svicerus in thesauro suo Ecclesiastico voce *πεντατεύχος* & alibi, atque in Observationibus sacris p. 60. 28. Zephyri latina versio Francisco Soderino Clerico Apostolico dicata lucem vidit Florent. 1547. recusa Coloniz 1572. 8. subjunctam habens Catenam alteram *in Cantica & Novi Testamenti* ex versione *Antonii Caraffe*, Patav. 1564. 4. edita quæ incipit p. 226.

Nomina Scriptorum, qui in Catena ad Pentateuchum & ad Cantica Vet. & Novi Testamenti memorantur.

A Cacius Cæsarensis pag. 7. b. 9. b. 14. b. 41. 69. b. 76. 78. b. 85. b. 136. b. 189. Ægyptii Geometræ, 59. b.

Apocryphus liber 225. *Est quidem in Apocrypho Mysticoque Codice (forte** in parva Genesi) legere, ubi de creatis rebus subtilius agitur, nubem lucidam, quo tempore mortuus est Moyses, locum sepulchri comple-*

xam

† Dio Chrysof. Orat. XXX. p. 303.

* Nonnulla notavit Cotelerius passim in notis ad T. 3. monumentor. Ecclesiæ Græcæ

** Hic locus addendus aliis pluribus quæ retuli in Codice Pseudepigrapho Veteris Test. cap. CXLII.

x am oculos circumstantium perstrinxisse ita, ut nullus neque morientem legislatorem, neque locum videre potuerit ubi cadaver conderetur.

- Apollinaris 107. 166. bis. 173. 187. b. 188. b. 189. b. 193. 197. b. 203. 204. 206. b.
- Aquila b. 58. b. 35. b. 105. 109. 209. 248. 259. b. 265. b. 269. b. 270.
- Arii & Eunomii venenum 135. b.
- Athanasius I. 108. b. 157. b. 161. b.
- Balaami vaticinia à discipulis ejus scripto tradita 202. b.
- Basilii 4. 5. b. 8. 9. b. 12. a. b. 15. 26. 83. b. 219. b. 259. b.
- Nugas genethliacas Chaldæorum neque Pythagoras, neque Crates neque ipse etiam Plato nec Stoici admiserunt. 18. b.
- Clemens (Alex.) 146.
- Crates 18. b.
- Cyrillus. 15. 75. b. 87. 80. b. 90. b. 91. 98. b. 110. b. 118. b. 120. 126. 134. 138. 141. 143. a. b. 146. b. 157. 176. b. 184. b. 186. b. 190. b. 191. b. 192. b. 195. b. 197. 199. a. b. 203. b. 205. b. 207. 214. b. 217. b. 226. b. 233. 251. b. 253. b. 254. a. b. 257. 258. b. 259. b. 260. b. 261. 262. 263. b. 264. b. 270. 271. 275. b. 277. 278. b.
- Diodorus (Tarsensis.) 2. 7. 12. 19. 21. 29. b. 36. b. 42. 43. 50. 52. 56. b. 58. b. 61. b. 64. b. 65. b. 66. 67. 68. b. 71. 74. b. 80. 81. b. 86. 88. b. 90. a. b. 94. 95. b. 102. b. 109. 111. b. 115. b. 117. 119. 131. b. 137. 141. b. 143. b. 144. 157. 171. b. 193. b. 209.
- Didymus 59. b. 250. 255. b.
- Ephræm. 53.
- Epiphanius. 133. 134. b.
- Eudoxius Philosophus. 280. 287. b. 288.
- Eunomius, vide Arius.
- Eusebius Cæsareensis. 25. 76. 84. 87. 98. b. 109. b. 122. 184. 226. 262. 263. 266. 267. 269. b. 270. b. 271. b. 277. a. b.
- Eustathius (Antiochenus.) 85. b. 92.
- Gennadius. 2. b. 6. 10. 12. b. 19. 20. b. 22. 25. b. 42. b. 43. 44. b. 49. b. 51. 56. b. 57. b. 61. 70. b. 75. 81. 83. 86. 89. 90. b. 93. b. 94. b. 96. 103. 106. b. 145. b. 272. b.
- Gregorius Nazianzenus. 25. b. 40. 122. b. 154. b. 199. Ejus Apologeticus. 272. b.
- Gregorius Nyssenus. 29. 130. 132. a. b. 201. b. 228. 230.

Hebraei

- Hebræi Codices. 67. b. 71. 73. b. 79.
 Hesychius Hierosol. 253. 258. 272. b. 273. b.
 Hippolytus Rom. 292.
 Joannes Chrysoſtomus. 16. b. 25. 36. 37. b. 70. 121. 200. 211. b.
 236. 280.
 Joſephus 55. b. 124. b. 133. b. 146. 147. 192. octavo Hiſtoriarum 80. b.
 legis morumque patriorum peritiſſimus. 214. b.
 Irenæus. 218. b.
 Iſidorus (Peluſiota) 32. b. 93. 178. in Epist. ad Greg. 216. b.
 Iſocrates Demonicus præcipiens. 178. b.
 Juſtinus Martyr. 177.
 Manichæi 10.
 Marcion hæreticus. 48.
 Nicolaus presbyter 252. b. 254. a. b.
 Nilus 215. in MS. quod. in editis Origeni tribuitur.
 Origenes 4. b. 59. 73. b. 76. b. 123. 124. 157. b. 162. b. 189. 202. b.
 Philo Episcopus (Carpathius) 77. 82. b. 83.
 Philo 141. 187. b. 196. - 205. 206. b. Hebræus. 75. 82. b. 124. b.
 142. b. 150. b. de ſynonymis Hebræorum in Hiſtoria ſua ſæpius
 meminit. 92.
 Phyſici. 153. b.
 Plato. 6. 18. b.
 Porphyrius 38. b.
 Proclus in Timæum 9. in Parmenidem. 192.
 Pythagoras. 18. b.
 Samaritani 119. 219.
 Severianus 2. 3. 4. 16. a. b. 17. b. 24. 37. b. 41. 46. b. 57. 143. b. 146. b.
 183. b. 188. b. 204. b. 207. b. 212. 215. b.
 S. S. 34. 45. b.
 Severus 291. Antiochenus 245. 249. b. 258. 269. b. contra Gram-
 maticum (Joh. Caſarienſem*) 253.
 Severi Epistola ad Johannem tribunum. 225. ad Comitum. 269. b.
 264. b.
 Stephanus 259.
 Stoici. 18. b.

Zzzz

Sym-

* De hoc vide Volum. IX. hujus Bibl. p. 345.

Libri ſci Pars Tertia.

Symmachus. 59. 49. b. 42. b. 109. 124. b. 133. b. 141. 209. 269. b. 265. b.

Syrus Codex. 75.

Syri & Hebrzi non habent Canticum trium puerorum. 287.

Theodoretus 1. b. 2. b. & in Pentateuch. singulis fere paginis. In Canticum Hannz 249. b. 251. & in Orationem Esaiæ 259. b. 261. 262. 263. a. b. 264. 266. a. b. 268. 269. 270. b. 272. in Preces Jonæ 273. b. 274. b. 275. b. Ezechiz 276. b. 277. b. 278. 279. b.

Theodorus Heracleensis 35. b. 261. b. 268. 275. b.

Theodotio. 42. b. 124. b. 269. b. 270. 265. b. 259. b.

Theologus. 154. b. Supra Gregorius Naz.

Addita etiam sunt à *Rabbi Moyse* (puto ab interprete, ut quæ de Latinis Codicibus habet p. 51. b.) pag. 5. b. 44 53. 92. b. 138. b. 139. 161.

Rabbi Moses libro de æquivocis 60. tertio æquivocorum ex arcanis Zabiorum Chaldæorum quæ monumentis 73.

III. Veterum studium imitatus, atque antiqua Catena Græca MStaus, *Aloysius Lipomannus*, Episcopus Methonensis, & Coadjutor Veronensis, editis Sanctorum vitis * celebratissimus condidit *Catenam in Genesim & Exodum*, ex auctoribus Ecclesiasticis plus minus sexaginta

* Opus de vitis sanctorum ab *Aloysio Lipomanno*, Veronensi deinde pisco curatum, & è Græco versas Latine exhibens constat octo tomis editis Romæ in quarto, Tomus I. A. 1551. prodiit & libris quatuor vitas 163. complectitur. Tomus II. A. 1553. vulgatus continet vitas 225. Tomus III. qui A. 1554. lucem vidit tribus constat Patribus, ex quibus prima habet vitas nonnullas, akeras Falladi Historiam Lausiacam è Græco versam, tertia Gregorium de Miraculis Martyrum S. Juliani & S. Martini Episcopi. Tomus IV. eodem anno 1554. in lucem datus vitas exhibet 270. Tomus V. A. 1556. Tomus VI. & VII. A. 1558. paullo ante Aloysii mortem publicati vitas ex Simeonis Metaphrastæ Codicibus Græcis Bibl. Vaticanæ, Venetæ & Cryptæ Ferratæ latine versas, continent, tomus quintus quidem menses Novembrem, Decembrem, Januarium & Februarium versas à Gentiano Herveto: Tomus sextus Majum, Junium, Julium, Augustum, Septembrem & Octobrem ex interpretatione Guil. Sirleti, & Tomus septimus Martium & Aprilem ex Francisci Zini & ejusdem Sirleti versione: subjuncto prælo Spirituali Joannis Moschi Tomum denique octavum A. 1560. Aloysio jam defuncto vulgavit propinquus ejus Hieronymus Lipomannus. Lipomannum secutus *Laur. Surinus* est, cujus notæ vitæ sanctorum Orientis & Occiden-

xaginta, iisque partim Græcis partim Latinis connexam. In Genesin, Paris. 1546. in Exodum ibid. 1550. fol. quam utramque editionem præ manibus jam habeo. Utraque recusa Lugduni 1657. fol.

Scriptores è quibus Catena à Lipomanno in Genesin excerpta est.

A Cacijs.
Alcuinus qui & Albinus.
Ambrosius.
 Apollinaris Episcopus Hierapol.
 Apollinaris alter.
Augustinus.
 Basilijus.
 Beda.
Bernardus.
Cajetanus.
 Cassianus.*
 Chrysoftomus.
 Cyrillus Alex.
 Didymus.
 Diodorus.
 Ephræm.
 Epiphanius.
Eucherius.

Eusebius Cæsareensis.
 Eusebius Emesenus.
 Eustathius Antiochenus.
 Gennadius.
Glossa seu ipsius Catene auctor.
Glossa interlinearis.
Glossa ordinaria.
 Glossa Græca.
 Græcus incertus auctor.
 Gratianus.
 Gregorius Naz.
 Gregorius Nyssenus.
 Gregorius Papa.
Hieronymus.
Hilarius.
 Hippolytus Romæ.
Hugo de S. Victore.

Zzzz 2

Jo.

tis, sed ut comtiores prodirent passim ab ipso, quod dolendum, interpolatz. Prima editio A. 1569. fol. Coloniz sex Voluminibus, recusa Venet. 1581. fol. cui in altera Colonienſi ejusdem Anni tomus septimus à Jacobo Mosandro, Carthusienſi Monacho accessit. Sed longe præferenda editio Colonienſis tertia A. 1619. in qua & Mosandri supplementum suo loco insertum, & alia plura accesserunt. Post Sarium denique majore industria ex *Heriberti Rosvoldi* consilio in Actis, Sanctorum colligendis usi sunt Jesuitæ Antwerpensis *Johannes Bollandus*, *Godfridus Henschenius*, *Daniel Papebrochius*, *Franciscus Bærtius*, *Comradus Janningus* & *Franciscus Rayens*, à quibus Tomus primus Januarii prodit A. 1643. tomus quintus Junii (postremus ex illis qui hætenus lucem viderunt, & tertius operis vigesimus tertius) A. 1711. Antwerpiz, fol. De Lipomanno videndus Andreas du Saussay in continuatione Bellarmini de Scriptotibus Ecclesiasticis, Antonius Teisserius in elogio Thuaneis, & Elias du Pin in Bibliotheca Scriptorum Eccles. T. XVI. p. 29.

* Cassianus inter Græcos à Lipomanno refertur, quem licet Latine scripsisse constet, non minus tamen constat etiam jam olim versum Græce, & illa lingua lectum ac laudatum amicus, ut præcip. 14. demonstravi.

Johannes Damascenus,

Irenaeus.

Isidorus Abbas.

Isidorus Hispalensis.

Isidorus Pelusiota.

*Junilius.**Leo Papa.**Magister sententiarum.*

Melito Episc. Sardicensis.

Nicolaus Papa.

Origenes.

Philo Hebraeus.

Philo Episcopus.

*Prosper Aquitanensis Episcopus.**Rabanus Maurus.**Rupertus.*

Serapion.

Severianus Gabalorum Episc.

*Augustinus Steuchus, Chifimensis Episcopus, Bibliothecarius Vaticanus.**Strabus Fuldensis.*

Theodoretus.

Theodorus Mopvestiz.

Theodorus alter.

Theophilus Episcopus Alex.

*Thomas Aquinas.**Zeno Episcopus Veronensis.*

Testatur porro Lipomannus in Epistola ad Paulum III. se ex Bibliotheca Pontificis repositissimos Græcos Codices & nunquam typis excussos adhibuisse, ex iisque non pauca & recondita in hoc volumen ingessisse, adjutum Basilij Zanchii, Pergamentis, ex Ordine Canonicorum regularium, viri eruditissimi opera. Mox præfat. ad Lectorem demonstrat se dicta Græcorum (Basilio, Origene & Chrysostomo duntaxat exceptis) si non locum ubi quæque traduntur annotaverit, petiisse ex antiquissimo Apostolicæ Bibliothecæ Græco Codice, in quo literæ caducæ fuerint adeo, ut vix legi possent.

Scriptores è quibus collecta Catena Lipomanni in Exodum.

A Cacius
Alcuinus.

Ambrosius.

Antonius Abbas.

Athanasius.

Augustinus.

Auctor * MS. Catenzæ.

Græcus incertus Auctor.

Basilius.

*Beda.**Bernardus.**Cajetanus.*

Collationes Patrum.

Cyprianus.

Cyril-

** Sicut; inquit Lipomannus, quod & in Gensl. advenimus; tam ex Græcis exemplam sacrorum doctorum sine fœt in quo illa dicit assignatione in me-*

Cyrillus.	Irenæus Episcopus Lugd.
Diodorus.	Irenæus Antiochenus.
Dionysius Areopagita.	Isidorus Hispal. Episcopus.
Dionysius alter.	Isidorus Pelusiota.
Epiphanius.	Isychius.
<i>Eucherius.</i>	Leo Papa.
Eusebius Cæsareensis.	Maximus Episc. Taurinensis.
Eusebius Emesenus.	Oecumenius.
Euthymius Monachus Zigabonus.	Origenes.
<i>Gilbertus.</i>	Philo Episcopus.
<i>Gillebertus de Hollandia.</i>	Philo Judæus.
<i>Glossa interlinearis & Ordinaria.</i>	Prosper Aquitanensis Episcopus.
<i>Gregorius Magnus.</i>	Rabanus.
Gregorius Nazianzenus.	Rupertus.
Gregorius Nyssenus.	Severianus.
<i>Guerrius Abbas Igriacensis.</i>	Severus Antiochenus Episc.
<i>Hieronymus.</i>	Severus alter.
<i>Hilarius.</i>	Sixtus Papa.
<i>Hugo de S. Victore.</i>	Strabus.
<i>Joannes Abbas Casemarii.</i>	Synodus sexta.
Joannes Chrysoctomus.	Theodoretus.
Joannes Damascenus.	Thomas Aquinas.
Josephus.	Zeno Veronensis.

IV. Catenis etiam annumeranda alicui videantur PROCOPII Gazæi circa A. C. 520. clari Commentaria in *Ostateuchum*, libros *Regum & Chronicorum*, *Proverbia*, *Canticum Canticorum & Esaiam*: ex quibus sola in libros Regum & Chronicorum atque in Esaiam hæcenus Græce & Latine, in *Ostateuchum* Latine prodierunt; in *Ostateuchum* vero & *Canticum* Græce cum nova versione & notis jam dudum expectamus à meritisimo ac sæpe laudato mihi D. Godfrido Oleario, apud quem illa parata ad prælum jam ante hos duodeviginti annos Lipsiæ in communi patria nostra videre me memini. Adde si placet quæ superiore Volumine sexto dixi de variis differens Procopiis, lib.

Zzzz 3

V.

abum afferimus, nos ex Græca Catena Latinos factos, ita ut reperimus, adduxisse.

V. cap. 5. p. 258. seq. Equidem non sunt hæc Procopii commentaria ita ex variis variorum *ρήσεσι* contexta adscriptis singularum auctoribus, quemadmodum in aliis fere Catenis fieri consuevit: tamen non diffitetur Procopius se scholia sua sive *ἐξηγητικὰς σχολὰς* aut *ἐξηγητικῶν ἐκλογῶν ἐπιτομὴν* uti Commentarius in Proverbia in Codice Regis Galliarum MS. 2436. inscribitur, ex plumibus antiquioribus collegisse, unde etiam Commentarius in Esaiam inscribitur: *ἐπιτομὴ τῶν εἰς τὸν προφήτην Ἡταΐαν καταβεβλημένων διαφόρων ἐξηγήσεων.*

Inter Catenas MSS. quæ passim in Bibliothecis latent, primo loco memorabo Catenam in *Pentateuchum* & in libros *Josue*, *Judicium* & *Ruth* quam in Codice XI. Sæculi in Bibl. D. Julii Justiniani, Procuratoris S. Marci Venetiis deprehendit Clariss. Montfauconus p. 433. Diarii Italici, contextam ex *Acacio Cæsareensi*, *Basilio*, *Joanne Chrysofostomo*, *Cyrillo*, *Didymo*, *Diodoro*, *Ephramo*, *Epiphania*, *Gennadio CPol.* *Gregorio Nysseno*, *Hippolyto Romano*, *Origene*, *Philone Episcopo*, *Serapione Thmuitano*, *Theodoreto* & *Theodoro*.

Macarius Chrysocephalus præfat. in Lucam mentionem facit Catenæ suæ in Genesin, duobus tomis distributæ.

In Bibl. Cæsarea existat Catena in *Genesin*, memorata Lambecio III. p. 17. in quo laudantur *Philo Hebræus*, *Flavius Josephus*, *Aquila*, *Symmachus*, *Theodotio*, *S. Irenæus*, *S. Hippolytus*, *Origenes*, *Theodorus Heracleæ Episcopus*, *Eustathius* & *Severus Antiocheni*, *Serapio Thmueos in Ægypto Episc.* *Eusebius Emesenus*, *Acacius Cæsarensis*, *Diodorus Tarsensis*, *Apollinaris Laodicensis*, *S. Ephram Syrus*, *Basilius*, *Gregorius Naz.* & *Nyssenus*, *Didymus*, *Theophilus Alex.* *Isidorus Pelusiota*, *Cyrillus Alex.* & ex cujus *ἀπόροις τῆς Θείας γραφῆς* præfatio præmittitur, *Theodoretus*.

Catena in *Jobum* in Codice Sæculi X., Colbertino 2434. ubi ad singula rerum nomina res ipsæ delineantur, atque iconibus exprimentur, ex qua laudatus Montfauconus p. 191. Diarii Italici offert imaginem Sirenis appictam verbis Jobi XXX. 29. *ἀδελφὸς δὲ γέγονα Σεσηίων frater sirenum factus sum*, optimeque convenientem descriptioni * Sirenum apud veteres scriptores, ut Symmachum lib. 1. Epist. 47. qui sirenas *semivolucres puellas* appellat. Similis Catena in *Jobum* iconibus illustrata in Codice 1830. Regis Christianissimi, scripto A. C.

1362.

* Confer Laur. Begeri *Ulyssæm Sirenes prætervectum*, & notas ad tabulam Iliacam num. LXIX. Ex *Spanhemium de usu numismatum* p. 251. edit. Lond. Nicasi dissertationem Paris. 1691. editam & *Janum Broukhufium ad Tibullum* pag. 362.

1161. De Codice illo Colbertino, atque de Catena simili in *Psalms* Cod. Reg. 1877. decimo scripta sæculo & præcipua Davidis antequam regnum obtineret gesta septem in folio tabulis depicta exhibente. idem Montfauconus videndus in *Palzographia Græca* p. 7.

Liber *Jobi, Proverbia, Ecclesiastes, Canticum & Liber Sapientie* cum Catena five commentario succinctorio marginali ex variis collecta scriptoribus *Olympiodoro, Severo* aliisque MS. in *Bibl. Cæsarea. Lambec. III. p. 19.*

Idem III. p. 26. seq. & p. 41. & IV. p. 176. memorat plures Codices MSS. Catenarum & expositionum Patrum Græcorum in *Psalms*, in eadem Bibliotheca obvios, & Corderio non visos. Cæterum è scriptoribus è quibus contextas illas Lambecius observat, nullus est qui non in Corderiana Catena sæpius allegetur, præter *Olympiodorum*, in Codice XV. laudatum, quo continetur Catena in *Psalms* à Johanne Sambuco tributa *Nicetae* Heracleensi.

V. Catena in *librum Jobi*, edita primum Latine Lugduni est apud Iohannem Stratum A. 1585. 4. & recusa venet. 1587. 4. cum variis accessionibus * interprete *Paulo Comitolo* S. I. qui Antonio Caraffæ Cardinali, cujus auspiciis hunc vertendi laborem in se suscepit, opus inscripsit. Editionem Lugdunensem curavit *Laurentius Cum-Deo*, ** qui in Epistola præmissa ad Comitolum negat auctorem Catenæ esse *Olympiodorum* † Diaconum Alex. uti interpreti ex protheoriis & amplioribus Symbolis perluasum fuerat, sed uti ipse potius fide plurium MSS. Codi-

* De illis accessionibus videndus B. D. Thomæ Ittigii liber de Bibliothecis Patrum & Catenis p. 658. sq. ubi pro *Colonia* legendum *Lugduni*, ut ipse etiam agnovit p. 578. ubi reprehendit Catalogum Heinſianæ Bibliothecæ in quo p. 36. ex duobus *Paulo Comitolo & Laurentio Cum-Deo* conflatus est unus *Paulus Cum-Deo*.

** Idem hic est *Laurentius Cum-Deo*, Italus, cujus Bibliotheca Homiliarum & sermonum præcorum Ecclesiæ Patrum à *Gerardo Mesano*; Germano Dominicano locupletata, perfecta, editaque est Lugduni 1588. fol. ex Juntarum officina, quatuor Voluminibus.

† Hunc *Olympiodorum* Diaconum Alexandrinum jam ab Anastasio sub extremum libri VI. *Anagogicarum Contemplationum* in *Hexaëmeron* allegari adeoque non juniorem videri sæculo quinto vel sexto docet J. Ernestus Græbe T. 2. spicilegii Patrum p. 245. De hoc aliisque *Olympiodoris* infra ubi commentarios *Olympiodori* in *Aristotelem* recenset, quos *Monacho Comisorus* tribuere non dubitat.

cam Latine publicata à Corderio. 14. In Johannem ab eodem Græco & Latine. 15. Catena aurea Thomæ Aquinatis in quatuor Evangelistas. 16. Theophylactus & Euthymius in quatuor Evangelistas & Epistolas Pauli. ibid. Occumenius in Acta, Epistolas Pauli & Catholicas. 18. Arctas & Andreas in Apocalypfen. 19. Alia quadam Catena MSS. 20. Similesex recentioribus S. Scripturae interpretibus Catena Martiorati, Poli & aliorum 21.

L

Nemo est paullo humanior, quem fugiat, à multis jam sæculis obtinuisse morem ad illustrandos S. Scripturæ libros egregia feligere ex præstantissimis veteris Ecclesiæ Doëtoribus, non modo illis, qui ex instituto sacros Scriptores exposuerunt, sed etiam aliis omnis generis, qui in operibus suis obiter aliquid ad lucem Divinis scriptis accendendam inspersissent. Atque si, quod ait Hesiodus, sapientissimusestis, cui quod opus sit, ipsi veniat in mentem: proxime accedit ille, qui alterius bene inventis obtemperat atque utitur: Primum quidem locum inter interpretes sacrarum literarum præcos Græcos Origeni, Chrysofomo, Theodoro et paucisque aliis merito dabimus, qui ipsi ita ut hi præclaris sacras literas commentariis illuminarunt: proxima certe assignabimus contextoribus de quibus jam dicturus sum Catenarum: hi enim laudata industria ex illis excerpterunt, quæ ad exponenda & in usum vertenda sacra oracula imprimis facere sibi viderentur. Tantoque magis hi doctis placent ac probari solent, quod non modo ex vastis voluminibus commentariorum ea quæ maxime ad rem faciunt, conati sunt delibare, atque plurium virorum maximorum sensa succincte cognoscenda & industriz illorum fructum brevi labore capiendum lectoribus offerunt, sed etiam quod multa servarunt ex scriptis antiquis amissis quidem ac deperditis, ex quibus nisi in hujusmodi servatarum Catenis, nihil omnino ad nostram memoriam pervenisset. *Catena* autem vocabulo primus ni fallor hoc sensu usus ex Latinis Thomas Aquinas est, nam Græci quidem scripta hujusmodi vocant *Ἐπιτομὰς ἐρμητικῶν*, ut apud Lambecium III, p. 60. sive *ἐρμητικῶν συνθετικῶν* sive *ἐξηγητικῶν συλλογῶν ἐκ διαφορῶν Πατέρων* &c.

• Non absurde autem Catenæ vocabulum hæc Scriptis applicatur, quoniam ut Catena ex pluribus constat annulis inter se connexis, sic illæ

illz expositionem Librorum sacrorum ex plurimum scriptorum cogitatis contextam offerunt. Fortasse etiam ut apud Dionem Chrysostomum, Charidemus vitam humanam confert cum Catenâ in qua prospera ex adversis & adversa vicissim ex prosperis suspensa connectuntur, ita etiam in hisce *εναγυγῆς* non omnia semper æque sunt selecta, sed præclaris plerisque & observatu dignissimis adduntur interdum trita quædam ac vulgatiora. Ne dicam de descriptorum vitiis *editorumve hallucinationib⁹, qui expositiones quasdam subinde aliis quam quibus debebant auctoribus vel interpolatas valde addecurtatas adscripsere, vel in Codices minus accuratos aut integros inciderunt. Ut autem Catenarum quæ exstant notitia ordine à me tradatur, seriem librorum S. Scripturæ quos illa illustrandos in se susceperunt sequi institui.

II. *In Pentateuchum*, five obscuriora modo potius Pentateuchi loca Catenam ex antiquis excerptam Græcorum Theologis nescio in qua Bibliotheca Græce reperit *Franciscus Zephyrus* Florentinus, vertitque latine A. 1546. sed non integram ut ipse in præfat. testatur. *Si cui studioso, inquit rerum Græcarum, videar in hac mea translatione præteriiisse nonnulla, scias id me consulto fecisse, aut quia supervacanea viderentur, aut in alios sensus distorta.* Græce hæc Catena occurrit in Bibl. Reipublicæ Tigurinz, quo Codice usus Jo. Caspar Svicerus in thesauro suo Ecclesiastico voce *πρωτοβίω* & alibi, atque in Observationibus sacris p. 60. 28°. Zephyri latina versio Francisco Soderino Clerico Apostolico dicata lucem vidit Florent. 1547. recusa Coloniz 1572. & subjunctam habens Catenam alteram *in Cantica & Novi Testamenti* ex versione *Antonii Caraffe*, Patav. 1564. 4. edita quæ incipit p. 226.

Nomina Scriptorum, qui in Catena ad Pentateuchum & ad Cantica Vet. & Novi Testamenti memorantur.

A Cacijs Cæsareensis pag. 7. b. 9. b. 14. b. 41. 69. b. 76. 78. b. 85. b. 136. b. 189. Ægyptii Geometræ. 59. b.

Apocryphus liber 225. *Est quidem in Apocrypho Mysticoque Codice (forte** in parva Genesi) legere, ubi de creatis rebus subtilius agitur, nubem lucidam, quo tempore mortuus est Moses, locum sepulchri comple-*

xam

† Dio Chrysost. Orat. XXX. p. 303.

* Nonnulla notavit Corelerius passim in notis ad T. 3. monumentor. Ecclesiæ Græcæ

** Hic locus addendus aliis pluribus quæ retuli in Codice Pseudepigrapho Veteris Test. cap. CXLII.

xam oculos circumstantium perstrinxisse ita, ut nullus neque morientem legilatore, neque locum videre potuerit ubi cadaver conderetur.

Apollinaris 107. 166. bis. 173. 187. b. 188. b. 189. b. 193. 197. b. 203. 204. 206. b.

Aquila b. 58. b. 35. b. 105. 109. 209. 248. 259. b. 265. b. 269. b. 270.

Arii & Eunomii venenum 135. b.

Athanasius 1. 108. b. 157. b. 161. b.

Balaami vaticinia à discipulis ejus scripto tradita 202. b.

Basilii 4. 5. b. 8. 9. b. 12. a. b. 15. 26. 83. b. 219. b. 259. b.

Nugas genethliacas Chaldæorum neque Pythagoras, neque Crates neque ipse etiam Plato nec Stoici admiserunt. 18. b.

Clemens (Alex.) 146.

Crates 18. b.

Cyrillus. 15. 75. b. 87. 80. b. 90. b. 91. 98. b. 110. b. 118. b. 120. 126. 134.

138. 141. 143. a. b. 146. b. 157. 176. b. 184. b. 186. b. 190. b. 191. b.

192. b. 195. b. 197. 199. a. b. 203. b. 205. b. 207. 214. b. 217. b.

226. b. 233. 251. b. 253. b. 254. a. b. 257. 258. b. 259. b. 260. b.

261. 262. 263. b. 264. b. 270. 271. 275. b. 277. 278. b.

Diodorus (Tarsensis.) 2. 7. 12. 19. 21. 29. b. 36. b. 42. 43. 50. 52. 56. b.

58. b. 61. b. 64. b. 65. b. 66. 67. 68. b. 71. 74. b. 80. 81. b. 86. 88. b.

90. a. b. 94. 95. b. 102. b. 109. 111. b. 115. b. 117. 119. 131. b. 137.

141. b. 143. b. 144. 157. 171. b. 193. b. 209.

Didymus 59. b. 250. 255. b.

Ephræm. 53.

Epiphanius. 133. 134. b.

Eudoxius Philosophus. 280. 287. b. 288.

Eunomius. vide Arius.

Eusebius Cæsareensis. 25. 76. 84. 87. 98. b. 109. b. 122. 184. 226. 262.

263. 266. 267. 269. b. 270. b. 271. b. 277. a. b.

Eustathius (Antiochenus.) 85. b. 92.

Gennadius. 2. b. 6. 10. 12. b. 19. 20. b. 22. 25. b. 42. b. 43. 44. b. 49. b.

51. 56. b. 57. b. 61. 70. b. 75. 81. 83. 86. 89. 90. b. 93. b. 94. b. 96.

103. 106. b. 145. b. 272. b.

Gregorius Nazianzenus. 25. b. 40. 122. b. 154. b. 199. Ejus Apologeticus. 272. b.

Gregorius Nyssenus. 29. 130. 132. a. b. 201. b. 228. 230.

Hebræi

- Hebræi Codices. 67. b. 71. 73. b. 79.
 Hesychius Hierosol. 253. 258. 272. b. 273. b.
 Hippolytus Rom. 292.
 Joannes Chrysoſtomus. 16. b. 25. 36. 37. b. 70. 121. 200. 211. b.
 236. 280.
 Joſephus 55. b. 124. b. 133. b. 146. 147. 192. octavo Historiarum 80. b.
 legis morumque patriorum peritiſſimus. 214. b.
 Irenæus. 218. b.
 Iſidorus (Pelusiota) 32. b. 93. 178. in Epist. ad Greg. 116. b.
 Iſocrates Demonico præcipiens. 178. b.
 Juſtinus Martyr. 177.
 Manichæi 10.
 Marcion hæreticus. 48.
 Nicolaus presbyter 252. b. 254. a. b.
 Nilus 215. in MS. quod. in editis Origeni tribuitur.
 Origenes 4. b. 59. 73. b. 76. b. 123. 124. 157. b. 162. b. 189. 202. b.
 Philo Episcopus (Carpathius) 77. 82. b. 83.
 Philo 141. 187. b. 196. - 205. 206. b. Hebræus. 75. 82. b. 124. b.
 142. b. 150. b. de ſynonymis Hebræorum in Hiſtoria ſua ſæpius
 meminit. 92.
 Phyſici. 153. b.
 Plato. 6. 18. b.
 Porphyrius 38. b.
 Proclus in Timæum 9. in Parmenidem. 191.
 Pythagoras. 18. b.
 Samaritani 119. 219.
 Severianus 2. 3. 4. 16. a. b. 17. b. 24. 37. b. 41. 46. b. 57. 143. b. 146. b.
 183. b. 188. b. 204. b. 207. b. 212. 215. b.
 S. S. 34. 45. b.
 Severus 291. Antiochenus 245. 249. b. 258. 269. b. contra Gram-
 maticum (Joh. Cæſarienſem*) 253.
 Severi Epistola ad Johannem tribunum. 225. ad Comitum. 269. b.
 264. b.
 Stephanus 259.
 Stoici. 18. b.

Zzzz

Sym-

* De hoc vide Volum. IX. hujus Bibl. p. 345.

Symmachus. 59. 49. b. 42. b. 109. 124. b. 133. b. 141. 209. 269. b. 265. b.

Syrus Codex. 75.

Syri & Hebrzi non habent Canticum trium puerorum. 287.

Theodoretus 1. b. 2. b. & in Pentateuch. singulis fere paginis. In Canticum Hannz 249. b. 251. & in Orationem Esaiz 259. b. 261. 262. 263. a. b. 264. 266. a. b. 268. 269. 270. b. 272. in Preces Jonz 273. b. 274. b. 275. b. Ezechiz 276. b. 277. b. 278. 279. b.

Theodorus Heracleensis 35. b. 261. b. 268. 275. b

Theodotio. 42. b. 124. b. 269. b. 270. 265. b. 259. b.

Theologus. 154. b. Supra Gregorius Naz.

Addita etiam sunt è *Rabbi Moyse* (puto ab interprete, ut quz de Latinis Codicibus habet p. 51. b.) pag. 5. b. 44 53. 92. b. 138. b. 139. 161.

Rabbi Moses libro de zquivocis 60. tertio zquivocorum ex arcanis Zabiorum Chaldzorum què monumentis 73.

IV. *Veterum studium imitatus, atque antiqua Catena Græca MStatis, Aloysius Lipomannus, Episcopus Methonensis, & Coadjutor Veronenfis, editis Sanctorum vitis * celebratissimus condidit Catenam in Genesim & Exodum, ex auctoribus Ecclesiasticis plus minus sexaginta*

* Opus de vitis sanctorum ab *Aloysio Lipomanno, Veronenfi deinde piscopo curatum, & è Græco versas Latine exhibens constat octo tomis editis Romæ in quarto, Tomus I. A. 1551. prodiit & libris quatuor Vitas 163. complectitur. Tomus II. A. 1553. vulgatus continet vitas 225. Tomus III. qui A. 1554. lucem vidit tribus constat Patribus, ex quibus prima habet vitas nonnullas, altera alladii Historiam Lautiacam è Græco versam, tertia Gregorium de Miraculis Martyrum S. Juliani & S. Martini Episcopi. Tomus IV. eodem anno 1554. in lucem datus Vitas exhibet 270. Tomus V. A. 1556. Tomus VI. & VII. A. 1558. paullo ante Aloysii mortem publicati vitas ex Simeonis Metaphrastæ Codicibus Græcis Bibl. Vaticanæ, Venetæ & Cryptæ Ferratæ latine versas, continent, tomus quintus quidem menses Novembrem, Decembrem, Januarium & Februarium versas à Gentiano Herveto: Tomus sextus Majum, Junium, Julium, Augustum, Septembrem & Octobrem ex interpretatione Guil. Sirleti, & Tomus septimus Martium & Aprilem ex Francisci Zini & ejusdem Sirleti versione: subjuncto præto Spirituali Joannis Moschi. Tomum denique octavum A. 1560. Aloysio jam defuncto vulgavit propinquus ejus Hieronymus Lipomannus. Lipomannum secutus Laur. Surini est, cujus notæ vitæ sanctorum Orientis & Occiden-*

xaginta, iisque partim Græcis partim Latinis connexam. In Genesin, Paris. 1546. in Exodum ibid. 1550. fol. quam utramque editionem præ manibus jam habeo. Utraque recusa Lugduni 1657. fol.

Scriptores è quibus Catena à Lipomanno in Genesin excerpta est.

A Cacijs.
Alcuinus qui & Albinus.
Ambrosius.
 Apollinaris Episcopus Hierapol.
 Apollinaris alter.
Augustinus.
 Basilias.
 Beda.
Bernardus.
Cajetanus.
 Cassianus.*
 Chrysostomus.
 Cyrillus Alex.
 Didymus.
 Diodorus.
 Ephraem.
 Epiphanius.
Eucherius.

Eusebius Cæsarensis.
 Eusebius Emesenus.
 Eustathius Antiochenus.
 Gennadius.
Glossa seu ipsius Catena auctor.
Glossa interlinearis.
Glossa ordinaria.
 Glossa Græca.
 Græcus incertus auctor.
 Gratiastus.
 Gregorius Naz.
 Gregorius Nyssenus.
 Gregorius Papa.
Hieronymus.
Hilarius.
 Hippolytus Romæ.
Hugo de S. Victore.

Zzzz 2

Jo.

tis, sed ut comiores prodirent passim ab ipso, quod dolendum, interpolatz. Prima editio A. 1569. fol. Coloniz sex Voluminibus, recusa Venet. 1581. fol. cui in altera Colonienſi ejusdem Anni tomus septimus à Jacobo Mosandro, Carthusienſi Monacho accessit. Sed longe præferenda editio Colonienſis tertia A. 1619. in qua & Mosandri supplementum suo loco insertum, & alia plura accesserunt. Post Surium denique majore industria ex *Heriberti Rosseidi* consilio in Actis, Sanctorum colligendis usi sunt Jesuitæ Antverpiensis *Johannes Bollandus*, *Godfridus Henschenius*, *Daniel Papebrochius*, *Franciscus Baltrius*, *Comradus Janningus* & *Franciscus Rayens*, à quibus Tomus primus Januarii prodit A. 1643. tomus quintus Junii (postremus ex illis qui hæcenus lucem viderunt, & totius operis vigesimus tertius) A. 1711. Antverpiæ, fol. De Lipomanno videndus *Andreas du Saussay* in continuatione *Bellarmini de Scriptoribus Ecclesiasticis*, *Antonius Teisserius* in elogiis Thuaneis, & *Elias du Pin* in Bibliotheca Scriptorum Eccles. T. XVI. p. 29.

* Cassianus inter Græcos à Lipomanno refertur, quem licet Latine scripsisse constet, non minus tamen constat etiam jam olim versum Græcè, & illa lingua lectum ac laudatum amiquis, ut præcip. 14. demonstravi.

Johannes Damascenus.	<i>Rabanus Maurus.</i>
Irenzus.	<i>Rupertus.</i>
Isidorus Abbas.	Serapion.
<i>Isidorus Hispalensis.</i>	Severianus Gabalorum Episc.
Isidorus Pelusiota.	<i>Augustinus Steuchus, Chisimensis E-</i>
<i>Junilius.</i>	<i>piscopus, Bibliothecarius Va-</i>
<i>Leo Papa.</i>	<i>ticanus.</i>
<i>Magister sententiarum.</i>	<i>Strabus Fuldenfis.</i>
Melito Episc. Sardicenfis.	Theodoretus.
<i>Nicolaus Papa.</i>	Theodorus Mopsvestiz.
Origenes.	Theodorus alter.
Philo Hebrzus.	Theophilus Episcopus Alex.
Philo Episcopus.	<i>Thomas Aquinas.</i>
<i>Prosper Aquitanenfis Episcopus.</i>	<i>Zeno Episcopus Veronenfis.</i>

Testatur porro Lipomannus in Epistola ad Paulum III. se ex Bibliotheca Pontificis vetustissimos Græcos Codices & nunquam typis excussos adhibuisse, ex iisque non pauca & recondita in hoc volumen ingessisse, adjutum Basilij Zanchii, Pergamentis, ex Ordine Canonicorum regularium, viri eruditissimi opera. Mox præfat. ad Lectorem demonstrat se dicta Græcorum (Basilio, Origene & Chrysostomo duntaxat exceptis) si non locum ubi quæque traduntur annotaverit, petiisse ex antiquissimo Apostolicæ Bibliothecæ Græco Codice, in quo literæ caducæ fuerint adeo, ut vix legi possent.

Scriptores è quibus collecta Catena Lipomanni in Exodum.

A Cacius	Græcus incertus Auctor.
<i>Alcuinus.</i>	Basilius.
<i>Ambrosius.</i>	<i>Beda.</i>
Antonius Abbas.	<i>Bernardus.</i>
Attianafius.	<i>Cajetanus.</i>
<i>Augustinus.</i>	Collationes Patrum.
Auctor * MS. Catenz.	<i>Cyprianus.</i>

Cyri-

* *Scilicet, inquit Lipomannus, quod & in Genesi admonimus; tum ex Græcis quædam sacrorum doctorum sine tui in quo illa dicit assignatione in me-*

Cyrillus.	Irenæus Episcopus Lugd.
Diodorus.	Irenæus Antiochenus.
Dionysius Areopagita.	Isidorus Hispal. Episcopus.
Dionysius alter.	Isidorus Pelusiota.
Epiphanius.	Isychius.
<i>Eucherius.</i>	Leo Papa.
Eusebius Cæsareensis.	Maximus Episc. Taurinensis.
Eusebius Emesenus.	Oecumenius.
Euthymius Monachus Zigabonus.	Origenes.
<i>Gilbertus.</i>	Philo Episcopus.
<i>Gillebertus de Hollandia.</i>	Philo Judæus.
<i>Glossa interlinearis & Ordinaria.</i>	Prosper Aquitanensis Episcopus.
<i>Gregorius Magnus.</i>	Rabanus.
Gregorius Nazianzenus.	Rupertus.
Gregorius Nyssenus.	Severianus.
<i>Guerricus Abbas Igniacensis.</i>	Severus Antiochenus Episc.
Hieronymus.	Severus alter.
Hilarius.	Sixtus Papa.
<i>Hugo de S. ViFlore.</i>	Strabus.
<i>Joannes Abbas Casemarii.</i>	Synodus sexta.
Joannes Chrysofomus.	Theodoretus.
Joannes Damascenus.	Thomas Aquinas.
Josephus.	Zeno Veronensis.

IV. Catenis etiam annumeranda alicui videantur PROCOPII Gazæi circa A. C. 520. clari Commentaria in *Ostateuchum*, *libros Regum & Chronicorum*, *Proverbia*, *Canticum Canticorum & Esaiam*: ex quibus sola in libros Regum & Chronicorum atque in Esaiam hætenus Græce & Latine, in *Ostateuchum* Latine prodierunt; in *Ostateuchum* vero & *Canticum* Græce cum nova versione & notis jamdudum expectamus à meritisimo ac sæpe laudato mihi D. *Godfrid. Oleario*, apud quem illa parata ad prælum jam ante hos duodeviginti annos Lipsiæ in communi patria nostra videre me memini. Adde si placet quæ superiore Volumine sexto dixi de variis differens Procopiis, lib.

Zzzz 3

V.

ditum affirmamus, nos ex Græca Casena Latinos factos, ita ut sperimus, adduxisse.

V. cap. 5. p. 258. seq. Equidem non sunt hæc Procopii commentaria ita ex variis variorum *ῥήσεσι* contexta adscriptis singularum auctoribus, quemadmodum in aliis fere Catenis fieri consuevit: tamen non diffitetur Procopius se scholia sua sive *ἐξηγητικὰς σχολὰς* aut *ἐξηγητικῶν ἐκλογῶν ἐπιτομὴν* uti Commentarius in Proverbia in Codice Regis Galliarum MS. 2436. inscribitur, ex pluribus antiquioribus collegisse, unde etiam Commentarius in Esaiam inscribitur: *ἐπιτομὴ τῶν εἰς τὸν προφήτην Ἡσαΐαν καταβιβλημένων διαφορῶν ἐξηγήσεων.*

Inter Catenas MSS. quæ passim in Bibliothecis latent, primo loco memorabo Catenam in *Pentateuchum* & in libros *Josue*, *Judicum* & *Ruth* quam in Codice XI. Sæculi in Bibl. D. Julii Justiniani, Procuratoris S. Marci Venetiis deprehendit Clariss. Montfauconus p. 433. Diarii Italici, contextam ex *Acacio* Cæsareensi, *Basilio*, *Joanne Chrysofostomo*, *Cyrillo*, *Didymo*, *Diodoro*, *Ephraimo*, *Epiphania*, *Gennadio* CPol. *Gregorio Nysseno*, *Hippolyto Romano*, *Origene*, *Philone* Episcopo, *Serapione* Thmuitano, *Theodoreto* & *Theodoro*.

Macarius Chrysocephalus præfat. in Lucam mentionem facit Catenæ suæ in Genesin, duobus tomis distributæ.

In Bibl. Cæsarea existat Catena in *Genesin*, memorata Lambecio III. p. 17. in quo laudantur *Philo* Hebræus, *Flavius Josephus*, *Aquila*, *Symmachus*, *Theodotio*, *S. Irenæus*, *S. Hippolytus*, *Origenes*, *Theodorus* Heracleæ Episcopus, *Eustathius* & *Severus* Antiocheni, *Serapio* Thmucos in Ægypto Episc. *Eusebius* Emesenus, *Acacius* Cæsarensis, *Diodorus* Tarsensis, *Apollinaris* Laodicensis, *S. Ephraim* Syrus, *Basilius*, *Gregorius Naz.* & *Nyssenus*, *Didymus*, *Theophilus* Alex. *Isidorus* Pelusiota, *Cyrillus* Alex. & ex cujus *ἀπορίσις τῆς θείας γραφῆς* prælatio præmittitur, *Theodoretus*.

Catena in *Jobum* in Codice Sæculi X., Colbertino 2434. ubi ad singula rerum nomina res ipsæ delineantur, atque iconibus exprimuntur, ex qua laudatus Montfauconus p. 191. Diarii Italici affert imaginem Sirenis appictam verbis Jobi XXX. 29. *ἀδελφὸς δὲ γέγονα Σειρήνων* frater sirenum factus sum, optimeque convenientem descriptioni * Sirenum apud veteres scriptores, ut Symmachum lib. 1. Epist. 47. qui sirenas *semivolucres puellas* appellat. Similis Catena in *Jobum* iconibus illustrata in Codice 1830. Regis Christianissimi, scripto A. C.

1362.

* Confer Laur. Begeri Ulyssæm Sirenes prætervectum, & notas ad tabulam Iliacæ num. LXIX. Ez. Spanhemium de usu numismatum p. 251. edit. Lond. Nicafii dissertationem Paris. 1691. editam & Janum Broukhusium ad Tibullum pag. 362.

1362. De Codice illo Colbertino, atque de Catena simili in *Psalms* Cod. Reg. 1877. decimo scripta sæculo & præcipua Davidis antequam regnum obtineret gesta septem in folio tabulis depicta exhibente. idem Montfauconus videndus in *Palzographia Græca* p. 7.

Liber *Jobi*, *Proverbia*, *Ecclesiastes*, *Canticum* & *Liber Sapientie* cum Catena sive commentario succinctorio marginali ex variis collecta scriptoribus *Olympiodoro*, *Severo* aliisque MS. in *Bibl. Cæsarea*. *Lambec.* III. p. 19.

Idem III. p. 26. seq. & p. 41. & IV. p. 176. memorat plures Codices MSS. Catenarum & expositionum Patrum Græcorum in *Psalms*, in eadem Bibliotheca obvios, & Corderio non visos. Cæterum è scriptoribus è quibus contextas illas *Lambecius* observat, nullus est qui non in *Corderiana* Catena sæpius allegetur, præter *Olympiodorum*, in Codice XV. laudatum, quo continetur Catena in *Psalms* à *Johanne Sambuco* tributa *Niceta* *Heracleensi*.

V. Catena in *librum Jobi*, edita primum Latine *Lugduni* est apud *Johannem Stratum* A. 1585. 4. & recusa *venet.* 1587. 4. cum variis accessionibus * interprete *Paulo Comitolo* S. I. qui *Antonio Caraffæ* Cardinali, cujus auspiciis hunc vertendi laborem in se suscepit, opus inscripsit. Editionem *Lugdunensem* curavit *Laurentius Cum-Deo*,** qui in *Epistola* præmissa ad *Comitolum* negat auctorem Catenæ esse *Olympiodorum* † *Diaconum* *Alex.* uti interpreti ex protheoriis & amplioribus *Symbolis* persuasum fuerat, sed uti ipse potius fide plurium MSS. Codi-

* De illis accessionibus videndus *B. D. Thomæ Ittigii* liber de *Bibliothecis Patrum & Catenis* p. 658. sq. ubi pro *Colonia* legendum *Lugduni*, ut ipse etiam agnovit p. 578. ubi reprehendit *Catalogum Heinſianæ Bibliothecæ* in quo p. 36. ex duobus *Paulo Comitolo & Laurentio Cum-Deo* conflatus est unus *Paulus Cum-Deo*.

** Idem hic est *Laurentius Cum-Deo*, Italus, cujus Bibliotheca *Homiliarum & sermonum præcorum Ecclesiæ Patrum* à *Gerrardo Misano*; Germano *Dominicano* locupletata, perfecta, editaque est *Lugduni* 1588. fol. ex *Juntarum officina*, quatuor Voluminibus.

† Hunc *Olympiodorum* *Diaconum Alexandrinum* jam ab *Anastasio* sub extremum libri VI. *Anagogicarum Contemplationum* in *Hexaëmèron* allegari adeoque non juniorem videri sæculo quinto vel sexto docet *J. Ernestus Grabe* T. 2. *spicilegii Patrum* p. 245. De hoc aliisque *Olympiodoris* infra ubi commentarios *Olympiodori* in *Aristotelem* recenséo, quos *Monacho Comisorus* tribuere non dubitat.

Codicum ostendit, †† *Niceta Heraclea Ponti in Thracia circa A. C. 1077, Metropolitam. Unum, inquit, illud me torſit, quod hujus coagmentationis auctorem esse Olympiodorum, quem tu arbitraris, perſuadere mihi minime potui. Quare, cum Græcum exemplar ſane quam vetuſtum apud doctiſſimum & nobiliſſimum Virum Johannem à Sancto Andrea, Eccleſie Pariſienſis Canonicum exſtare audiviſſem, eum per literas rogavi, mihi ut id dubitationis eximeret. Qui, qua eſt humanitate, ſtatim reſpondit, ſuo exemplari Nicetæ Heracleenſis Epilcopi nomen inſcriptum: quod non ſubditum eſſe confirmor, cum, quod ſtylus ipſe cum cæteris ejus operibus plane conſentiat, tum quod alterum exemplar Regis Gallorum Bibliotheca, & non pauca Conſtantinopli viſuntur, idem nomen ſummo cum conſenſu præferant. Idem (quidquid contra in diſſertatione adverſus Laurentium, Venetæ editioni adjuncta Comitulus diſputet) confirmat Codex Vindobonenſis, de quo Lambecius V. p. 62. & antiquioris etiam MSti ſuffragio nixus (quem Lambecius p. 64. male Franciſcum Patricium appellat) *Patricium Junius* qui Comitoli verſionem pluribus ſcaterè hallucinationibus deprehendit, & ipſe Græca ex Codice antiquiſſimo literis grandioribus ſine ulla capitum vocumque diſtinctione in membrana ſcripto, quem Alexandria CPoli advectum Cyriſtus Lucaris, Patriarcha ad Rêgem magnæ Britanniz dono miſerat, deſcripſit & cum nova verſione ſua accuratiore, edidit Londini 1637. fol. ſubjecto libro Jobi Græce ex verſione LXX. Senum deſcripto *επιχρησ*, quem ſeparatim recudi fecit poſtea Johannes Terentius, Friſius, Franekerz. 1663. 4. Si Colomeſio in paralipomenis de Scriptoribus Eccleſiaſticis credimus, Baſilidis odas & Valentini Pſalmos memorat Origenes in Catena in Jobum à Comitolo Latine verſa p. 313. editionis Venetæ. Quod, inquit, *in Catena à Patricio Junio edita incaſſum quæras. Sed hoc idem incaſſum quæras in Catena verſa à Comitolo, in cujus editione Lugdunenſi ad verba Job. XLI. 10. de ore ejus lampades procedunt tantum reperio p. 237. Origenem dicentem; ſi quando ſermonem auribus acceperis Chriſtiana pietatis ſpecie tectum, ſed Opifici calumniâ inferentem, verbi cauſſa Marcionis, Valentini, Baſilidis ſententiâ impiâ ac nefariâ jſtãntem. ſane ſuncetiã cernes ex ore eorum carbonẽs, torresque ſoras erumpere. Eadem habet editio Patricii Junii p. 590. niſi quod in Latino, typographi ut credo, culpa pro Marcione Marciani nomen excuſum legitur.**

ΕΙΣΩΤΙ

†† De hoc aliis que Nicetis dixi volumine ſuperiore ſexto p. 432.

Επιτομή ἡμετέρας λόγου προφάσει χριστιανισμῶ κατηγορηθησῶ, ἔ Δημιουργῶ,
 Φίρε ἡπαιν περισβέουσι τὰ Μαρκίων, τὰ Ουαλετίνε, τὰ Βασιλεί-
 δε, - - ὄψει ὅτι ἐκ σώματῶ τῶν τοιούτων ἐξέρχονται δαλεῖ. Verius est
 Junianam editionem non modo accuratiorem multo sed & passim
 locupletio rem esse versione Comitoliāna.

Index Scriptorum in Catena ad Jobum lauda-
 torum, ad paginas edit. Junianæ.

A Pollinaris 36. 66. 70. 71. 77. 92. 116. 554.
 Aquila 4. 13. 41. 74. 120. 140. 153. 157. 171. bis 190. 200. 207.
 229. 253. 255. 258. 268. 270. 272. 277. 279. 285. 290. 298. 299.
 300. 325. 326. 337. 346. 349. 355. 356. 361. 364. 368. 384. 394.
 395. 411. 414. 417. 424. 433. 434. 437. 441. 456. 465. 469.
 495. 498. 502. 527. 528. 532. 533. 541. 559. bis. 560. 577. 581.
 587. 595. 602. 607. librum Jobi ibi finit, ubi textus Hebrai-
 cus 611.

Ariani 12.

Athanasius 11. 26. 104. 149. 577. 588.

Basilides hæreticus 590.

Basiliius 7. 10. 19. 32. 49. 55. 61. 78. 89. 93. 129. 211. 541. 558. 604.
 608.

Jo. Chrylostomus proæm. & in opere ipso singulis fere paginis.

Clemens Alex. 59--61.

Cyrillus Alex. 502. 593.

Dictum: Ἐπιστῆ ἑλῶ ὁ κόσμος τῶν χρημάτων, ἔ δ ἀπίστῃ ἔδ ὀβο-
 λῶς. *Hominiis fidelis sunt curia terrarum opes, infidelis vero ne obolus
 quidem.* 290.

Didymus 11. 14. 17. 28. 31. 34. 35. 36. 37. 38. & passim.

Dionysius 22. 96. 212.

Dionysius Alex. 390. 430.

Ephrazm Syrus 65.

Evagrius 68. 225. 594. 615.

ὁ ἐξωθεν σοφοί 3. 211. 541. 554. Physici 413.

Eusebius 576, ex Aristzi libro de Judæis 2.

Gregorius Naz. 24. Theologus 85. 101. 300. 411. 413. 416. 431. 436.

Λ α α α α

553.

553. 574. in Orat. *Ἐξ τῆς ἱστορίας*, Salomonem putat libri Jobi auctorem proem.

Gregorius Nyssenus.

Hebraeus 64. 70. 77. 116. 188. 192. 210. 214. 262. 264. 268. 271. 277.
(ubi Aquilae ut p. 34.) Aquilae & Symmacho contradistinguitur *Ἐβραῖος* & τὸ *Ἑβραῖος*) 285. 288. 291. 294. 306. 424. 330. 346. 350. 424. 611.

Hermæ Pastor. 202.

Herodotus 612.

Interpretes S. Scripturæ Græci ceteri 185. 190. 203. 268. 332. 351. 361. 381. 418. 424. 427. 451. 477. 488. 498. 504. 506. 514. 545. 548. 549. 594. 599.

Ἐβραῖος. 214. 277.

αὐτὸς τῶν ἱερουργῶν 385.

Isidorus 133. 168. 435. 442. 450.

Julianus Halicarnass. proem. & p. 37. 45. 66. 93. 170. 178. 228. 230. 273. 437. 465. 480. 505. 539. 547. 613. Moysen putat libri Jobi auctorem proem.

Lectione varia aliorum Codicum Græcorum 110. 130. 134. 252. 322. 355. 379. 404. 488. 525. 531.

Marcion hæreticus 590.

Methodius 418. 429. 538. 547. 570.

Nicetas. proem. & p. 9. 19. 32. 83.

Nilus. 53. 144. 200. 476. 558. 585. 588. 590.

Olympiodorus proem. & capitulum singulorum protheoriis, & singulis fere paginis.

Origenes 48. 327. 329. 331. 347. 351. 352. 353. 363. 365. 375. 376. 379. 386. 440. 443. 487. 490. 491. 513. 514. 568. 569. 572. 580. 582. 586. 590. 592. 604.

Polychronius proem. & p. 17. 24. 32. 31. 35. 38. & passim.

Severus Antiochenus 108. 116. 159. 274. 275. 301. 445. 473. 493. 546. 550. 553. 586. 593. 613.

Symmachus 4. 13. 72. 116. 120. 121. 123. 134. 139. 145. 146. 149. 154. bis. 157. 166. 171. 185. 188. bis. 190. bis. 200. 207. 208. 214. 219. 238. 255. bis. 256. bis. 258. 270. 277. 279. 281. 284. 285. 286. 288. 290. bis. 291. 293. bis. 294. 297. 299. 300. 302. 303. bis. 304. 305. 320. 325. 329. 331. 333. 336. 337. 342. bis. 346. bis. 349. 352.

325. 353. 354. 356. 360. 361. 362. 363. 364. 368. bis. 369. 370.
 371. 375. 377. 381. 382. 384. 385. 387. 388. ter. 389. bis. 390.
 394. 395. bis. 397. 400. 401. 406. 407. 413. 414. bis. 415. bis.
 417. 419. 420. 424. 427. 428. 432. bis. 433. 434. ter. 437. 438.
 439. 441. 442. 447. 449. 450. 453. 454. ter. 460. 461. 462.
 466. 469. bis. 471. 472. ter. 475. bis. 476. 481. 482. bis. 487.
 491. bis. 492. 495. 498. 499. 502. 503. bis. 507. 508. 512. 518. 522.
 524. 525. 526. quater. 527. 528. 529. 530. bis. 531. 532. bis. 539.
 541. 542. 544. 551. 553. 555. 559. 560. 561. 561. 564. 576. 576. 578.
 583. 587. 592. 593. 594. 596. bis. 601. 602. 606. 607. **Librum Jobi**
ibi concludit ubi tekus Hebraicus 611.

Theodotio 41. 120. 130. 139. 153. 157. 171. 189. 195. 229. 247. 253. 258.
 262. 268. 279. 284. 285. 290. 299. 314. 319. 320. 321. 324. 329.
 333. 336. 340. 342. 356. 367. 368. 383. 386. 420. 424. 427. 428.
 bis. 435. 442. 472. 498. bis. 503. 532. 534. 555. 561. 561. 579.
 583. 587. 595. 596. bis. 601. 602. 607. **librum Jobi claudit u-**
bi LXX. Interpretes, 612. 615.

Theophilus Alexandrius 547.

Valentinus hæreticus 590.

VI. In Psalmos primores quinquaginta Catenam auream Patrum Græcorum latine ex versione sua edidit Daniel Barbarus, electus tunc Patriarcha Aquilejensis, Venet. 1569. fol. præmissa Euthymii præfatione in Psalmos ex versione Philippi Sauli, Episcopi Brugnatenlis: pollicitus etiam similiter in reliquos Psalmos opus hoc quod Græce MStum habuit interpretaturum & latine vulgaturum, * quod postre num fieri non potuisse ab illo dolendum est. cum Catenam hanc Corderiana de qua mox dicturus sum, in assignandis auctoribus è quibus expositiones depromptæ sunt, longe accuratiorem esse moneat Clariss. Montfauconus notis ad Athanasium T. I. p. 1007. quamquam de illa quoque Henricus Savilis notis ad Chrysostr. T. 8. p. 108. *Latinorum, inquit, Codicum Chrysostr. fidem secutus Daniel Barbarus ea non semel attribuit Chrysostr. quæ ejus non sunt, quæque ipse in Catena sua Codice Græco MS. non reperit, id quod confidentius asseveramus, quod illius Catena penes nos exem-*

A a a a 2

plar

* Possévinus in Apparatu sacro testatur reliquas partes ejusdem Catene, quas Daniel Barbarus veterat, pervenisse integras ad Franciscum Barbarum, Patriarcham item Aquilejensem, quas inquit, prelo subjectum iri speramus, id quod & ipsi urgemus.

pluris Græcum MS. pseudepigraphis hisce & adateriniis prorsus carens, cum tamen cætera fore consentians.

Scriptores qui in hac catena laudantur hi sunt:

A Pollinaris.

Aquila *

Asterius.

Athanasius.

Basilus.

Cyrillus.

Diodorus.

Eusebius.

Euthymius.

Gregorius Nazianzenus.

Helychius.

Hypatius

Jo. Chrylostomus.

Jo. Damascenus.

Justinus.

Nicephorus, CPol.

Origenes.

Severus.

Theodoretus.

Theodorus Antiochenus.

In Psalmos decem primores Catena postuma ab Aloysio Lipomanno ad veterum exemplum ex auctoribus Ecclesiasticis plus minus septuaginta, iisque partim Græcis partim Latinis connexa & post auctoris facta à fratre ejus Andrea Lipomanno edita lucem vidit Romæ. 1585. fol. Cum vero ejusdem generis sit quales in Genesin & Exodum concinnatas ab Aloysio Catenas supra dixi, & ex iisdem fere scriptoribus contexta, de illa addere plura supervacaneum arbitror. E Patribus Latinis Catenam auream in Psalmos adornavit Franciscus Puteanus, sive è Puteo, Lugdunensis, Ord. Carthusianorum Generalis, Paris. 1530. Sixto Senenti, Antonio Possevino & Guil. Crovzo laudatus.

Plenius hisce omnibus ac pervectius opus est Catena Græcorum Patrum in Psalmos universos, Græce luculentis typis edita cum versione & notis Bartholomæi Cordierii S. I. Antwerpiz ex officina Plantiniana Moreti 1643. fol. tribus Voluminibus, singulis singulas Psalmorum quinquagenas complectentibus. Præmittitur præmium ex S. Athanasii Epistola ad Marcellinum, subjunctis brevi altero Anonymi. & de diapalmate, Psalmorumque auctoribus ac divisione in quinque partes apofamatis Eusebii Cæsariensis.

Ad singulos Psalmos exhibetur primo argumentum & Paraphrasis insignis lætuque dignissima Græci Anonymi scriptoris ex MS. duobus

* * Diversum hunc esse ab Aquila Pontico qui libros V. T. Græce interpretatus est, notavit B. Ittigius lib. de Bibliothecis Patrum p. 698.

bus Codicibus Cæsareis, & deinde eximius *Theodori* Heracleæ in Thracia Episcopi Constantio Principe clari commentarius Hieronymo c. 90. de Script. Eccles. laudatus, (cui passim alia *αλλὰ* nescio cuius expositio adjuncta legitur) ex Codicibus MSS. Cæsareis & Vaticanæ atque Barberinæ Bibl. Hunc sequitur *Catena* ex variis antiquis Patribus Græcis, quam Corderius ex quinque Codicibus MSS. Bibl. Cæsareæ Vindobonensis & duobus Electoralis Bavaricæ Monachienfis, recensuit. Denique succedunt Corderii in Psalmos singulos notæ. De Codicibus illis Vindobonensibus videndus Lambecius III. p. 22. seq. Tomus primus Ferdinando III. Imperatori, secundus Maximiliano Electori Bavaricæ, & tertius Leopoldo Guilelmo Archiduci Austriæ Ferdinandi III. fratri est inscriptus. Ad tomi tertii calcem p. 853--962. Corderius Græce cum versione sua notisq; ex iisdem Codicibus MSS. recensitam subjunxit longe locupletiolem Catenam in *Cantica S. Scripture*, quam fuit illa supra à me commemorata, atque ad calcem Catene in Pentateuchum edita Latine ex versione Antonii Caraffæ.

Index Scriptorum qui in Catena Corderiana ad
Psalmos & Cantica S. Scripturæ allegantur.

- A**mmenius * T. I. p. 47. 50. 51. 680. T. II. p. 860.
 Anaxarchi inufiato affecti supplicio mentio T. III. p. 186.
 Anonymorum expositiones frequentissime adducuntur.
 Apollinaris T. I. p. 163. 274. 660. 681. 705. 745. 970. 971. 972. 995.
 997. 998. T. II. p. 446. 466. 470. 474. 497. 501. 503. 509.
 538. 539. 553. 555. 567. 570. 589. 591. 600. 601. 631. 660. 731.
 749. 763. 789. 793. 832. 842. 843. 863. 864. 884. 915. 935.
 960. 963. 1024. T. III. p. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 69. 70.
 71. 72. 73. 74. 75. 76. 89. 118. 121. 127. 154. 158. 188. 190. 195.
 230. 232. 250. 251. 261. 262. 263. 264. 265. 275. 277. 279. 307.
 378. 379. 391. 392. 394. 395. 397. 405. 407. 408. 409. 432. 435.
 444. 446. 461. 464. 465. 475. 478. 488. 501. 510. 511. 515.
 516. 519.
 Aquila T. I. p. 13. 16. 29. 125. 137. 172. 174. bis. 179. 189. 200. 287.
 Aaaaa 3 291.

* Hunc secundum sive juniorem vocat Lambecius III. p. 26.

291. 326. 333. 337. 351. 354. 391. 394. 399. 400. 403. 425. 440.
 466. 477. 470. 481. 493. 507. 516. 528. bis. 531. 534. 562. 564.
 567. 571. 574. 602. 606. 625. 629. 630. bis. 637. 639. 648. 652.
 672. 683. 706. 719. 722. 741. 749. bis. 751. 763. 767. 768. 779.
 780. 793. 807. 831. 832. 854. 873. 891. 894. 928. T. II. p. 21. 26.
 33. 38. 48. 50. 55. 60. 63. bis. 68. 80. 87. 92. 107. 108. 114. 115.
 131. 171. bis. 175. 176. bis. 179. 180. 204. 232. 249. 254. bis. 285.
 292. 322. 324. ter. 327. 341. 344. 346. 347. 348. bis. 449. 365.
 369. 396. 399. 437. 450. 490. 493. 501. 502. 522. 527. 547. 552.
 570. 583. 589. 619. 625. bis. 626. 630. 632. 635. 644. 657. 662.
 688. 690. 713. 715. 727. 733. 755. 758. 760. bis. 762. 769. bis. 771.
 774. bis. 775. 779. 782. 783. bis. 786. 789. 810. 813. 814. 817. 819.
 827. bis. 829. 830. 837. 844. bis. 858. 861. 874. bis. 878. 882. 894.
 927. 929. 957. 958. bis. 965. 966. 967. 1011. T. III. p. 11. 58. 72.
 73. 81. 106. 145. 173. 177. 188. 209. 210. 213. 219. 223. 241. 285. 296.
 299. 325. 343. 362. 389. bis. 396. 402. 403. bis. 416. 433. 443. 444.
 447. 449. 472. 473. bis. 486. 501. 509. 515. 559. 563. 567. 585. 591.
 bis. 597. 623. 687. 696. 711. 740. 752. 839. 858. 883. 914. 919. 924.
- Arius** hereticus T. II. p. 695. Ariani T. II. 887. T. III. p. 238.
- Asterius** T. I. p. 8. 9. 112. 113. 132. 214. 260. 293. 294. 325. 326. 327.
 355. 357. 369. (641.) 723. T. II. p. 792.
- Athanasius** T. I. p. 132. 166. 190. 198. 200. 238. 246. 257. 273. 274. 276.
 292. 296. 325. &c. singulis fere paginis.
- Basilii** T. I. p. 6. 8. 131. 132. 136. 138. 139. 141. & passim 495. T. II.
 p. 1025. T. III. p. 243. 853. &c.
- Clemens Alexandrinus** T. III. 850.
- Cyrillus Alexandrinus** T. I. p. 63. 65. 67. 117. 164. 194. 197. 199. 200.
 225. 226. 247. 259. 260. 274. 275. 277. 293. 296. 297. & passim,
 sæpissime.
- Didymus** T. I. p. 9. 15. 46. 112. 113. 118. 137. 145. 160. 163. 189. 192.
 195. 198. 199. 213. 225. 227. 245. 272. 277. 278. 293. 294. 298. 327.
 328. &c. passim pertotum opus.
- Diodorus** T. II. p. 720. 730. 735. 746. 749. 758. 763. 773. 774. 776. 786.
 791. 792. 795. 818. 819. 821. 824. 832. 835. 836. 837. 839. 840. statim
 post Theodorum velut ab eo diversus. 843. 859. 860. 877. 878. 880.
 883.

883. 885. 886. 887. 897. 903. 905. 918. 931. 933. 935. 937. 946.
949. 902.

Magnus Dionysius T. III. p. 90. 849. Areopagita T. I. 431.

Dionysius Alexandrinus.

Πάντες οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ T. III. p. 149.

Esdras sive alius qui Psalmorum librum & alias V. T. Scripturas digessit, Psalmos fortassis ordine quo invenit, non quo scripti sunt disposuit. T. II. p. 771.

Eudoxius Philosophus. T. III. p. 941. 944. 946. 948. 951.

Eunomius hzreticus T. II. p. 695. T. III. p. 238. 917.

Eusebius Cæsarensis non modo in Catena frequentissime ac singulis fere paginis allegatur, sed etiam loca ejus subinde præterea afferuntur in notis Corderii ut T. I. p. 53. 81. 170. 304. 345. 408. 662. T. II. p. 419.

Gennadius (Patriarcha CPol.) T. I. p. 13. 14. 69.

Gentilium ἐπιφθὰ & ἐπιπλήσις. T. I. p. 65.

Georgius Alexandrinus T. I. p. 28. 29.

Græcorum Codicum variaz Lect. T. I. p. 630. 651. 780. 805. T. II. p. 33. 80. 84. 134. 436. 894. T. III. p. 689. 754. 761.

Grammaticus. T. II. p. 141. Γραμματεῖς, ροτάριοι βασιλικοί. T. II. p. 436. γραμματεῖς 448.

Gregorius Nazianzenus T. I. p. 33. 402. T. II. p. 557.

Gregorius Nyssenus T. II. p. 132. 861. 931. 1004. T. III. p. 855. 856. 858. 859. 860. 899.

Hæretici Creatorem vindictæ cupidum docentes. T. II. p. 179. οἱ ἐτεροδοξοί. 322. οἱ ἀπὸ αἱρέσεων. T. III. p. 352.

Hebræi Psalmum XLV. ad Salomonem referunt. T. I. p. 831.

Hebræus T. II. p. 786. ὁ Ἑβραῖος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸ Μωσέως γηνομένος (τὴν Αἰθίοπην καὶ Ἀφρικήν) αὐτῶν εἶναι τὴν ψαλμὸν τετάρτον καὶ τὴν εφεξῆς (Psal. 88. & 89.) καὶ αὐτὸν ἐπιγεγραμμένον Ἀδάμ τῷ Ζαχαίτῃ.

Hebræum idioma. T. I. p. 915. 919. T. II. p. 95. 96. 205. 264. 316. 691. T. III. p. 511. 705. 827. 831.

Λόγος ἐν ἀπορήτῳ ὡς δαδόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου. T. III. p. 209.

Hebræi Codices. T. p. 24. 28. (ubi de eo quod secundum Psalmum alii separant alii primo jungunt.) 35. 50. 138. 197. 291. 351. 428. 461. 574. 603. 672. 740. 743. 751. 764. 793. 831. 851. 873. 895. 957. 967.

967. T. II. p. 466. 480. 563. 467. 59 + 734. 769. 835. 844. 904. 610. 914. 944. 952. 970. 975. T. III. p. 58. 61. 63. 81. 112. 261. 273. 304. seq. (ubi Psalmum CXV. cum CXIV. in Hebraicis Codicibus cohzere testatur, eosque sequitur Eusebius) 363. 374. 639. 689. 710.
- Hesychius Hierosol. T. I. p. 9. 15. 115. 118. 137. 161. 166. 191. 195. 200. 237. 238. 259. 273. 275. 276. 295. 296. 297. & passim.
- Hexaplum allegatur T. II. p. 84. 288.
- Hilarius T. II. p. 900.
- Hippolytus Episcopus Rom. T. III. p. 951.
- Interpres Grzci alii à LXX. T. I. p. 101. 143. 157. bis. 164. 181. 182. 184. 185. ter. 186. 187. 190. 193. 196. 197. 210. 222. 223. 290. 347. 511. 574. 682. 793. 805. 832. 833. bis. 851. 867. 874. 887. 903. 905. 920. 922. 957. 963. 967. T. II. p. 563. 743. 858. 895. 907. 927. 944. T. III. p. 81. 112. 116. 142. 275. 404. 432. 456. 474. 521. 522. 525. 532. 539. 540. 552. 559. bis. 566. bis. 575. 584. 591. 598. 599. 612. 613. bis. 616. 622. 629. 635. 637. 639. bis. 650. 663. 665. 671. 672. 673. 675. 676. 686. 688. 689. 691. 692. 697. 698. 711. 720. 721. 722. 730. 731. quater. 732. bis. 743. 750. 751. 752. bis. 849. 859.
- Chryostomus singulis fere paginis.
- Johannes T. I. p. 856. T. III. p. 856. 873. 941. 943. 944. 945. 947. 949. 950. 951. num Geometra? an Sardenfis? an Damascenus potius?
- Josephus XI. Antiquitatum τῆς ἀρχαίολογίας T. II. p. 290. Ex eodem Josepho narratur T. II. p. 522. Titum obsedisse Hierosolyma tempore Paschatos.
- Isidorus T. I. p. 329. 419. Pelusiota. T. II. p. 538.
- Judzorum in Christum blasphemiz. T. III. p. 233. 234. Iudzi Psalmum CX. ad Abrahamum referunt, quem ajunt sedere ad dextram DEI. T. III. p. 238. Vide & supra, Hebræi.
- Legum κύριος, πύλας, σῆλαι. T. I. 272. σῆλαι athletarum. 271.
- Liber justorum apud Judzos, ex quo nomina piorum legebantur, ut in Ecclesia Christiana. T. II. p. 388. 412.
- Maximus (in Dionysium) T. I. p. 431. 686. T. III. p. 89.
- Monachi, Eusebii ztate rari. T. II. p. 344.
- Nicolaus Presbyter. T. III. 897. 899. 900. 903. 930.
- Obelo notata in LXX. T. I. p. 489.

- Oracula abolita. T. II. p. 337. 338.
 Originis expositiones singulis fere paginis occurrunt. Allegatur à
 Theodoro Heracleota T. III. p. 389.
 Pachymeres (in Dionysium) T. I. p. 431. T. II. p. 236. T. III. p. 278.
 Οἱ τῶν πατέρων. T. I. p. 923.
 Paulus Samosatenus T. III. p. 438.
 Photinus hæreticus T. III. p. 238.
 Mich. Psellus T. I. p. 50. 64. 67. 69. 71. 72. 94. 95. 97. 98. 99. &c.
 Pythagoricorum ἀντίμων ἠσείδιον, πῆ παρὰ τὸν, τι δ' ἐστὶν &c. T. I.
 p. 61. Pythagoræ διαδοχαί πινυαὶ ἀκινιδίντες T. III. p. 186.
 Quinta editio T. I. p. 602. T. II. p. 87. 92. 131. 324. 344. 808. 827. 874.
 878. 937. T. III. p. 209. 210. 241. 389. 395. 443. 567. 690.
 Sabellius hæreticus T. III. p. 238.
 Samaritz Scripturam interpretantes T. III. p. 446.
 Scripturarum calumniatores (Porphyrium perstringi à Didymo su-
 spicor.) T. II. p. 133.
 Severus Antiochenus T. II. p. 598. 1004. 1024. T. III. p. 14. 43. 90.
 118. 149. 153. 187. 245. 246. 249. 280. 857. 868. 880. 891. 898.
 918. 923. 924. 931. 954. 955. 959.
 Sexta editio. T. II. p. 775. 937. T. III. p. 395.
 Simonis Magi mentio T. II. p. 127.
 Socratis condemnati T. III. p. 186.
 Symmachus T. I. p. 5. 16. 29. 125. 126. 137. 172. 173. 174. ter. 177. 179.
 ter. 182. 186. 188. 189. 200. 235. 287. bis. 288. 291. bis. 292. 309.
 319. 322. 323. 324. 326. 333. 337. 351. bis. 355. 356. 373. 374. 377. 380.
 391. 394. 399. 400. 440. 442. 456. 464. 465. 466. 481. 493. 509.
 510. 511. 526. bis. 529. 531. 534. bis. 546. 548. 549. 562. 571. 602.
 625. ter. 627. 628. bis. 629. ter. 630. 637. 638. 652. 656. bis. (662.)
 666. 672. 675. bis. 676. 677. 679. 683. 702. 703. 706. 719. 721. ter.
 722. 724. 725. 726. 741. ter. 743. 746. 749. bis. 760. bis. 762. bis.
 763. 765. 768. 776. 777. 778. 779. bis. 780. 785. 792. 795. 802. 804.
 805. bis. 807. bis. 811. 814. 816. 831. 832. 850. 873. 891. 903. 927.
 928. ter. 930. 931. 935. 942. 975. 990. 998. T. II. p. 4. 6. 21. 26.
 38. 48. 49. bis. 50. bis. 51. ter. 55. 60. bis. 61. 66. 67. 68. 69. bis. 84. 85.
 86. 87. bis. 89. 90. 92. 95. bis. 96. bis. (ubi ostenditur LXX. in-
 ter.

Bbbb

terpretes * τῆς ἐμφάσεως φροντισαὶ μάλλον magis ad vim diētionum attendere, Symmachum ἔ' σαφείερα ἐπιμεληθῆναι, perspicuitatis majorem habere rationem.) 97. 98. 107. 108. 111. 115. 117. 127. bis 134. 138. 148. 149. 150. ter. 151. 155. 157. 158. 160. 164. 171. 175. 176. 177. ter. 179. 186. 190. bis 197. 200. 204. bis. 232. 233. 247. 249. 250. bis. 260. 261. 264. bis. 270. 271. 284. 284. 285. ter. 287. bis. 290. 291. 292. 293. 323. 324. ter. 325. 327. bis. 331. ter. 333. bis. 341. 344. ter. 348. 349. 350. 361. 362. 363. 364. bis. 368. 369. 390. 391. 392. 396. 397. 400. 403. 405. 436. 437. bis. 445. 447. bis. 450. 470. 490. 491. bis. 492. 494. 495. bis. 498. 502. 503. 505. 507. 508. 509. bis. 518. 522. 523. 527. 531. 532. 534. 538. 544. 549. bis. 552. 553. bis. 557. bis. 564. bis. 566. 570. 571. 582. 583. 585. 586. bis. 587. 589. 590. bis. 593. 594. 598. 612. 619. 622. 625. ter. 630. 632. 638. 642. 644. bis. 657. 662. 668. 673. 681. 688. 690. 691. 692. 695. 703. 713. ter. 733. 750. 755. 758. 759. 760. 770. 771. 772. 774. ter. 775. 779. 782. 783. ter. 784. ter. 786. 789. 790. bis. 791. 792. 808. 811. 812. 813. 814. 815. bis. 816. bis. 817. bis. 819. 827. 829. 831. 836. 837. 844. bis. 854. 856. 860. 864. bis. 869. 866. 874. bis. 875. bis. 878. 879. 882. 885. 894. bis. 895. 904. bis. 919. 930. 949. 957. 958. bis. 965. 966. 1001. 1006. 1011. T. III. p. 6. 7. 9. 10. 12. 14. 25. 34. 56. bis. 59. 61. 65. 72. 82. 85. 105. 108. 145. 177. bis. 195. 203. 209. 213. 220. 222. 223. 226. 241. 271. 272. 277. 278. 285. 299. 316. 325. 343. bis. 359. 362. 372. 378. 389. bis. 395. 396. 402. 403. 416. 418. 429. 430. 431. bis. 433. 443. 444. bis. 450. 456. 472. 473. 474. 486. 491. 498. 509. bis. 515. 519. 531. 539. 547. 560. 563. 567. 578. 585. bis. 591. 605. bis. 610. 639. 675. 688. bis. 694. 711. 712. 713. 721. bis. 722. bis. 731. 740. 769. 808. bis. 847. 858. 879. 914. 919. 924.

Syrus. T. II. p. 176. 186. 263. T. III. p. 418.

Syris & Hebraeis tetrapus σὺμφεραν & calamitatem denotat. T. II. pag. 691.

Theodotio T. I. p. 5. 16. 29. 125. 137. 172. 189. 287. 337. 442. 546. 637. 648. 652. 666. 749. 763. 831. 854. 895. 928. T. II. p. 84. 87. 93. 108. 115. 131. 212. 232. 248. 252. 261. 285. 292. 365. 392. 527. 583. 630. 657. 662. 755. 766. 775. 817. 819. 904. T. III. p. 58. 73. 325. 402. 403. 416. 450. 472. 509. 515. 519. 578. 591. 597. 685. 688. 711.

Theo-

* Idem repetit T. 2. p. 97. & 200.

- Theodoriti expositiones singulis fere paginis afferuntur. Ipse ab Anonymo allegatur T. III. 273.
- Theodorus T. I. p. 15. 32. 44. 137. 165. 189. 199. 200. 215. 260. 275. 330. 963. T. II. p. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 22. 23. 25. 27. 35. 36. 37. 38. 53. 54. 53. 57. 59. 61. 67. 69. 71. 72. 88. 89. &c. læpissime. Antiochenus T. I. p. 8. 272. 276. 296. 328. 574. 575.
- Theodorus Heracleota, cujus est commentarius Catenæ per singula capita præmissus. Vide & T. III. p. 914. 917. 919. 920. 922. 924. 933. 934. 935. 937. 938.
- Theologus (S. Johannes Evangelista) T. II. p. 466.
- Timoth. T. II. p. 896. 902. 905. 965. 981. 989. T. III. p. 435. 451. 463. 488.
- Tituli Psalmorum varie inscripti à diversis. T. II. p. 80. 171. Ἐβραϊστικῶν αὐτῶν ἐκδοταί αὐτῶν περὶ φωνητικῶν 484. 685. 871. 910. 953.
- Victor Antiochenus T. II. 8. T. III. 953. presbyter 957. 958.
- Valentiniani hæretici alium Dominum, alium Jesum, alium Sapientiam esse docentes. T. II. p. 356.

Præter Catenas MSS. in Psalmos, supra p. 737. memoratas, existant aliz etiam in aliis Bibliothecis, ut Florentina, ex qua Alex. Morus ad Hebr. X. 5. affert Hippolyti Episcopi Rom. *ὁμοθυμαδὸν ἐξηγήσεως εἰς τὰς ψαλμοὺς*. Catenas in Psalmos in Bibliothecis Regis Gallicæ, Colbertina, & Mediolanensi Ambrosiana evoluisse se testatur Montfauconus notis ad S. Athanasium T. I. p. 1006. 1007. De Catenis MSS. in Psalmos quas servat Oxonii Bodlejana & Collegii Novi Bibliotheca, videndus Jo. Ernestus Grabius præf. ad Tomum secundum spicilegii Patrum nuper in Anglia recusis, & Clariss. Collega noster Jo. Christophorus Wolfius in Excercitatione de Catenis Patrum MSS. edita Witebergæ 1712. pag. 18. seq. & 21. qui à Corderiana non adeo multum eas differre monet. Certe ex Scriptoribus qui in illis allegantur pauci sunt quorum symbolæ in Corderiana non occurrant, ut in Cod. 223. Barocc. *Hypatius*, & * *Justinus Martyr.* Atque Cod. 235. Barocc. & Cod. Laud. K. 96. *Epiphanius*. Idem notat in Bibl. Bodlejana plures existare Codices Catenarum MSS. in Jobum, quorum unus eximius membranaceus, quo Patricius Iunius usus est, picturis etiam ad Historiam pertinentibus passim est illustratus, quas tamen Iunius in sua editione neglexit.

Bbbbb 2

In

* Vide Grabii spicileg. T. 2. p. 174.

VIII. In *Proverbia* Catenam Græcorum Patrum nactus Theodorus Peltanus latine vertit, ut ipse in Paraphrasi postuma Proverbiorum Salomonis, Antwerp. 1607. 4. meminit. Post ejus mortem* Andreas Schottus impellente Iohanne Pineda, qui & ipse exemplar Catenæ Græcorum Romæ nactum se testatur, Latine ex Peltani versione edidit Antwerp. 1614. 8. addita Græce & Latine Greg. Thaumaturgi paraphrasi in Ecclesiastem quam Latine tantum Vossi⁹ à se versam vulgaverat: & Francisci Zini ** Latina interpretatione paraphraseos Græcæ, qua Canticum Canticorum versibus Politicis exposuit Mich. Psellus ad Imperatorem Nicephorum Botaniatam. In Bibl. Bodlejana Cod. Barocciano 232., & inter Laudanos K. 96. Catenam Græcam duplicem in *Proverbia* MS. tam exstare notarunt laudati mihi supra Gravius præf. ad Tom. II. spicilegii Patrum, ac Wolfius in diff. de Catenis MSS. p. 19. in quorum altera inter alios citatur etiam quidam *Apollonius*, in altera aliquoties *Gregorius Nazianzenus*. Exstat & *Andrea Presbyteri* Catenæ in *Proverbia*, MS. in Bibl. Vindobonensi. Lambec. III. p. 40.

Scriptores in Catena ad *Proverbia* à Peltano
versa allegati.

A Nonymus pag. 12. 26. 27. 29. 35. 38. 40. 75. 82. &c.
Apollinaris 29. 49.

Aquila 209.

Auctor Catenæ 11. 21. 40. 41. 45. 47. 49. 53. 56. 62. 68. &c.

Basilii 10. 15. 18. 26. 33. 35. 65. 67. 83. 87. 102. 106. 107. 110. 118. 122. 126.
138. 174. 183. 227. 304.

Chrysostomus 23. 34. 36. 77. 101. 106. 107. 109. 115. 121. 150. 173. 183.
184. 185. 187. 188. 189. 190. 191. 195. 215. 233. 240. 242. 246. 248.
249. 265.

Cyrillus Alex. 139.

Didymus 6. 7. 17. 22. 28. 31. 32. 36. 37. 38. 39. 40. 46. 47. 48. 79. 81. 104.
111. 113. 129. 136. 155. 165. 167. 180. 228. 244. 273.

Diodorus 47.

Epiphanius 19. 139.

Evagrius

* Obiit Peltanus Augustæ Vindel. A. C. 1584. 11. Maji. De eo consulendi Bibliothecarum Belgicarum & Jesuiticarum scriptores.

** In primum caput vertit Schottus ipse, Zini versionis adhuc ignaras, quæ in Theodoretis scriptis latens eum fugiebat.

Evagrius 44. 51. 52. 81. 85. 152. 172.

ἐὶ ἕω. apud profanos scriptores *παρῆγγ* semper in malam partem 28.

Eusebius Cæsariensis 47. 52.

Eustachius p. 78. 140. male pro Eustathio Antiocheno.

Eustratius Antiochenus 240. legendum Eustathius.

Georgius 19. 25. 42. 44. 52. 99. 100. 103. 120. 126.

Gregorius Naz. 138.

Hebræo affinior Aquila 209.

Hippolytus 7. 8. 18. 49.

Julianus 30. 31.

Editio *κατὰ τὴν ὁ.* 14. 54. 153. *Varia Lectio vel interpretatio* 261. 267. 280. 287. 309. 357.

Ubi nunc sunt Manichæi? 108. è Chrysoft.

Olympiodorus p. 5. 9. 11. 17. 25. 41. 43. 45. 50. 68. 79. 86. 90. 97. 99. 103. 126. 135. 142. 159. 187. 191. 200.

Origenes 9. 16. 24. 34. 35. 52. 103. 156. 160.

Patrum Orthodoxorum doctrina, vinum minus potens quam Scriptura sacra. 315.

Polychronius 30. 34. 36. 48. 51. 55. 63. 80. 98. 99. 102. 105. 107. 111. 112. 117. 120. 125. 129. 130. 136. 141. 151. 174. 185. 204. 227. 242. 245.

Symmachus 36.

Theodotio 29. 36.

In Ecclesiastem nulla quod sciam Catena Patrum lucem vidit, triplex autem exstat MS. Oxoniæ in Bibliotheca Bodlejana, in quibus miror nullas ex Gregorio Thaumaturgo occurrere symbolas, sed tantum ex Basilio, Didymo, Eustathio Antiocheno, Gregorio Nysseno, Johanne Chrysostomo, Olympiodoro & Polychronio.

IX. Pro Catena *in Canticum Cantorum* merito habendum volumen quod Græcè Lugd. Bat. 1617. 4. sub titulo expositionum *Eusebii & Polychronii* vulgavit Johannes Meursius, subjuncta *Pfelli* paraphrasi ad Imp. Nicephorum Botaniatam, qui ab A. C. 1078--1081. præsuit, verbis scriptam politicis, de cujus latina versione, quam Zino & Andreæ Schotto debemus, paullo ante memini.

Scriptores in Catena ad Canticum à Meursio
edita citati,

Aquila 44 112.
Athanasius 18. 32. 39. 51.

Didymus 19.

Eusebius Pamphili. Sub hujus nomine quæ exstat p. 1--74. *εξηγήσεις*
paucas habet Eusebii, pleraque ex aliis etiam junioribus Eusebio
qui nominatenus laudantur excerpta.

Gregorius Nyssenus 11. 14.

Origenis Hebraicarum vocum expositio 11. 45. seq.

Philo Carpathius 13. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29. 32. 34.
39. 44. 52. 53. 57. 58. 60. 62. 63. 65. 68. 69. 70. 71.

Polychronius * Diaconus. *εξηγήσεις διαφόρων εις τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων*
ὑπὸ Πολυχρονίου Διακόνου συναχθεῖσα p. 77--112.

Sym.

* Hujus Polychronii Commentarium MS. in *Ecclesiastem & Jobum* exstare in Bava-
rica Bibl. notavit olim Meursius. Fragmenta servant Catenz etiam in eisdem
libros & *Proverbia* editæ. Polychronium Diaconum in *Ecclesiastem* memorat
& Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 79. 127. 386. In Catena Bibl. Coislinianæ in *Jobum*,
apud celeberr. Montfauconianum p. 247. citatur Polychronius Apameæ Episcopus.
Inde hos commentarios Episcopo Apameensi (Theodori Mopsvesteni fratri, de
quo Theodoritus V. ult. Hist. Tripartita X. 34. Niceph. XIV. 30.) tribuunt Six-
tus Senensis, Villalpandus, Posselinus & præstantissimus Caveus ad A. C. 419.
In *Proverbia* sui in Bibl. Scorialensi, Polychronium in *Cantica S. S. scriptura* laudat
idem Labbeus p. 176. Citatur & Polychronius subinde in Catena Ghisleriana in
Jeremiam. Ex Polychronii *εξηγήσει* in *Ezechielem* profert aliquid Damascenus
3. de imaginibus T. I. p. 372. quod etiam in Catena reperisse se testatur. V. C.
Michaël le Quien. Alia ex eadem Catena, sed Latine tantum Villalpandus in Eze-
chielem de quo infra. Argumentum in eundem Prophetam Græce una cum Adria-
ni sagoge in S. Scripturam & Hesychii Hierosol. aliorumque in Prophetas argu-
mentis edidit David Hæschelius, recusa Tomo VIII. Criticorum sacrorum Lou-
dini, Amstelod. & Francofurti editorum. Ex Catena MS. in *Danielm*. fragmenta
Polychronii leguntur in Hugonis Broughtoni ad eum Prophetam Commentario
Basil. 1599. 4. edito p. 64. & p. 109--119. Alius Polychronius presbyter de quo
Sozomenus IX. 2. & Niceph. XIV. 10. quem nescio quam ob causam Meursius
Arianum appellat. Ad Polychronium presbyterum & Diaconum, incertum an
eundem, exstant S. Nili Epistolæ, III. 11. & 142. edit. Allatii. Eodem tempore vi-
xit Isidorus Pelusiota cujus idem ad Polychronium Epistola est IV. 59. Omitto
Polychronium Episcopum Hierosol. Actaque de synodali eius accusatione & pur-
gatione, quæ conficta esse arguit Baronius ad A. C. 433. n. 31. seq. Polychro-
nium item presbyterum ac Monachum Monochelitam, de quo Synodus VI. actio-
ne 15. & Baronius ad A. C. 681. n. 36.

Symmachus 112.

Theophilus. 37. adde Grabii spicileg. T. 2. p. 224.

Memoratur præterea *Neophyti* Monachi Catena in Canticum Canticorum à Jo. Garnerio in auctario operum Theodoriti p. 85. incertum utrum diversi à Neophyto cina A. C. 1190. claro presbytero & Monacho incluso cujus Homilias triginta MStas in Bibl. Colberina extare narrat Cotelerius ll. p. 679. & cujus libellum de calamitatibus Cypri ab Anglis A. C. 1191. captz vulgavit Græce & Latine p. 457. 462. Alias tres Catenas in Canticum MStas in Bibl. Bodlejana evolvit clarissimus Wolfi⁹ p. 20. quorum una ex scriptis *Basilii, Evagrii & Gregorii Nysseni*, altera ex *Cbrystostomo, Evagrio & Polycbronio*, tertia haud diversa ab ea quam à Meursio editam modo recensui.

X. Prophetam *Esaïam* præter *Procopium Gazzum*, de quo supra mentionem injeci, satis ampla ex compluribus Patribus Græcis Catena illustravit *Georgius* quidem *Marmorius*, cujus fragmentum asservari in Bibliotheca Ambrosiana Mediolani testatur Allatius de Georgiis p. 382. *Johannes* præterea *Drungarius*, cujus Catena in *Esaïam* in Codice sæculi X. membranaceo, qui Bibl. Regis Christianissimi est 1891. & in altero bombycino ejusdem Bibl. MSta extat, unde prologum à celeberrimo Montfaucono in præf. ad Eusebium in *Esaïam* T. 2. Collectionis novæ Patrum p. 350. publicatum, laudatumque in palæographia Græca p. 316. hoc loco præterire nefas duxi.

Πρόλογος ἔλογιστάτη καὶ πανευ-
γενεστάτη κυρῆ Ἰωάννη Δρυγ-
γαρίας εἰς τὸν μακάριον
Ἠσαΐαν.

*Prologus eruditissimi & nobilissimi
Domini Johannis Drungarii
in beatum Esaïam.*

Τῆς προφητείας ἔθεσπισθη Ἠ-
σαΐης ἔμεγαλοφωνοτάτης τῶν
προφητῶν τὴν βιβλον μετὰ χεῖρας λα-
βῶν καὶ ταύτης τὴν ἀνάγνωσιν ποιη-
σάμενος, καὶ μετέφρασε τῆς τῶν γε-
γραμμένων διανοίας ἐφικεῖσθαι, πρὸς
τὴς ταύτην ἡμηνευκότας, ἧγεν ὑ-
πομνηματίσαντας ἀνεδραμον, καὶ τὴν
λύσιν τῶν ζητουμένων διαφόρως,

Prophetarum eloquentissimi divini
Hesaiæ libro prophetie præmanibus
accepto etque perlecto, cum scriptorum
assequenda menti par non essem, ad
ejus Interpretes, seu Commentatores
me contuli; ac ubi dubiorum solutio-
nem varie allatam animi adverti, ne-
cessarium duxi huic libro manum ad-
movere, ut qua ibidem obscura & du-
cis

ὡς οἶόν τε, εὐεῶν, ἀναγκαῖον ἠγησά-
 μην τῆδε τῆ βίβλῳ ᾧ ᾤθεῖται,
 ἥα τοῖς ἐντυγχάνουσι κατὰ δὴλ^ω ἢ
 τῶν ἀπορομῶν σαφῆνεια μῆνται.
 μαρτοῖς ᾧ ἑτεροδόξων ἐρμηνείας συ-
 αγωγόντι ἐγκαλιτω, Φημὶ δὴ Πρι-
 μάρτους καὶ Εὐσεβίου Ἐκκαρρείας, καὶ
 Θεοδώρου Ηρακλείας, καὶ Εὐσεβίου
 Ἐμείσης, καὶ Ἀπολιναρίου, καὶ Θεο-
 δωρίτου Κύρου. ἐν οἷς γὰρ μὴ πᾶσι
 τῶν ἰδίων δογματῶν διαλέγονται,
 ἔστιν ὅτε καλῶς ἐπιβάλλουσι. καὶ τοῦ-
 το δὲ ἢ αὐτοσόμενες πεποιήκα. ἀλλ'
 ἀκολουθήσας τῷ ἀγιωτάτῳ ἡμῶν
 πατρὶ τῷ τῆς Ἀλεξάνδρου, Φιλο-
 χρίστου μεγαλοπρόβλου ἀρχιεπισ-
 κοπῆ Κυρίλλῳ, φησάντι ἐν τῇ πρὸς Εὐ-
 λόγιον ἐπιστολῇ, ὅτι πάντα ὅσα λέ-
 γουσι οἱ αἰρετικοὶ φέουσι καὶ ᾧ ᾤθε-
 τεῖσθε χρη. πολλὰ γὰρ ὁμολογοῦ-
 σιν ὧν καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν. καὶ
 τοῦτο δὲ κατὰ δὴλον ποιῶ τοῖς ἐντυγ-
 χάνουσιν ὡς ὁ ἐν ἀγίαις Βασιλείαις,
 μέρ^ω τι τῆς ἐν χειρὶ προφητείας
 ἡρμηνεύσων, ἢ τις ἐρμηνεύσων πολ-
 λοῖς ἀμφιβάλλεται, ἀναγκαῖον δὲ
 φηθῆναι καὶ τοῦτο ᾧ ᾤθεῖται τῷδε
 τῷ προομῶν πρὸς Φαέδρων καὶ σα-
 φῆνεια τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἵσως αἰ γὰρ
 οἷς ὁ μόνον διαφορῶς ἠέχθησαν ἐν
 τοῖς νοήμασι τῆς Θεοπνεύτου γραφῆς
 οἱ ταύτην ἡρμηνευκότες, ἀλλὰ δὴ
 καὶ αὐτὰ τὰ ῥήματα τῆς αὐτῆς Θε-
 ας γραφῆς ἢ ἵσως διετίλαντο,
 καὶ οὕτω τὴν ἐρμηνείαν ἐπέθηκαν.
 ὁ μὲν γὰρ πλείως, ὁ δὲ ἢ τῆς, εἰς ἕως

bia sententia exstant, plana legentibus
 evaderent. Ne quis vero mihi crimi-
 ni vertat, quod heterodoxorum inter-
 pretationes collegerim; Origenis dico,
 Eusebii Cesariensis, Theodori Hera-
 cleote, Eusebii Emeseni, Apolinarii
 & Theodoretii Cyri. Nam ii, cum non de
 suis dogmatibus verba faciunt, in-
 terdum pulchre ratiocinantur. Id
 porro non niti & arbitrato meo feci,
 sed obsequutus sanctissimo Patri nostro
 Cyrillo, Christo addita & magna A-
 lexandrina civitatis Archiepiscopo,
 qui in sua ad Eulogium epistola ait,
 non omnia hæreticorum dicta
 fugienda & respuenda sunt: multa
 enim confitentur, quæ nos item
 confitemur. Hoc item monitum le-
 ctorem volui, magnam scilicet Basili-
 um hujus Prophetia partem interpre-
 tatum esse: qua tamen interpretatio,
 an ejus sit, a multis in dubium voca-
 tur. Opera pretium quoque duxi hoc
 legentibus indicare & notum facere,
 Interpretes & Commentatores, non mo-
 do quoad divina Scriptura sensum & in-
 telligentiam mutuo discrepare; sed e-
 tiam ipsa divina Scriptura verba non
 pari modo distinxisse in suis interpre-
 tationibus: nam alii pluribus, alii pau-
 cioribus adpositis verbis, Expositiones
 suas adnotarunt: indeque est quod nu-
 mericis capitibus præfixi eos, qui textum
 ipsum legunt, ad ulteriora remittere
 videantur. Opus igitur est alteram ter-
 tiumve caput textus sanctæ Scripturæ

πρεθέμεν, ἢ ἐξήγησιν ἐποιήσα-
το, καὶ ἐκ τούτων δοκῶσι οἱ ἀριθμοὶ τοῖς
κεφαλαίοις ἐπικείμενοι, ἀναχαλίζων
τὸ ἔδαφος ἀναγιώσκουσας οἱ τὴν
πρόσω βαίνοντες. καὶ οὕτως καὶ διύλη-
ρον καὶ τρίτον κεφάλαιον ἔδαφος
τῆς ἀγίας γραφῆς ἀναγιώσκων, καὶ
οὕτως τὰς ἐγκειμένης ἐρμηνείας, ἢ
εὐσυνόπτα ἔσται τοῖς ἐνυγχαιου-
σὶν τῶν νοημάτων.

Sed & *Andrea* Presbyteri Catena in *Esaiam* tribus distincta libris
exstat MS. Oxonii in Bibl. Collegii Novi, de quo Codice laudatus
Wolffius p. 38. seq. Et in Bibl. Vindobonensi, in Volumine A. C. 1245.
exarato, de quo Lambecius III. p. 40. Proœmium idem quod *Drun-*
garii Catena jam præmissum retuli, præmittitur, ad calcem libri pri-
mi autem hæc leguntur:

Ἐἰς τρεῖς βίβλους τὴν προκειμένην Γρα-
φὴν ἔβασαν οἱ Προφῆται Ἡσαΐας δι-
λῶν δοκιμασίας, ἔτο τὴν πρώτην ἀδω-
μι πέρας. Ἀνδρέας ἦ ἔλεον ἢ πρε-
βυτέρης, ἔστω αὐτὸν καὶ ἄλλοι
θεοὶ τὰς ἐκφερομένης τῶν βιβλῶν
ταύτης ἀδωγραφίας οἱ ἐνυγχαιου-
σῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἐλευθερώσῃ
αὐτὸν πάσης κηλίδος ἀμαρτημα-
των, καὶ δωρήσῃ αὐτῷ ἔλεος ἐν
τῇ φοβερῇ καὶ ἀδικίᾳ τῆς κρείττης
ἡμέρας.

Scriptores è quibus hæc Catena collecta est, præcipui ac fre-
quentissime laudantur *Eusebii* Cæsareensis, *Severus* Antiochenus ac
Theodorus Heracleensis. Cæteri sunt *Athanasius*, *Basilius*, *Cyrillus*, *Chry-*
sostratus, *Eusebius* Emesenus, *Origenes* (non nisi semel) *Severianus* Gab-
lensis & *Theodoretus*. Narrat & *Montfauconus* in Bibl. Regia Cate-
nam in *Esaiam*, ab illa *Jo. Drungarii* longe diversam existare MS. in
Codice 2437.

Libri 5ti Pars Tertia.

Ccccc

Jere-

Et, postea adpositas Interpretatio-
nes; ut earum sensus lectori facilius ob-
viare possit.

Præsentem *Esaiæ* divini *Prophetae Scri-*
pturam in tres libros cum distinguen-
dam existimaverim, primo bi. sinem
impono. Vos autem qui in hunc li-
brum incidistis, pro *Andrea* misera-
do presbytero, qui annotationes & ob-
servationes in hoc volumine collegit ac
digessit, orate, ut *DEus* liberet eum ab
omni labe peccatorum, detque ipsi mi-
sericordiam in tremenda illa & incor-
rupta die iudicii.

Jeremia Prophetiam & Threnos atque *Barnabæ* librum *Michaël Ghislerius* Romanus, Clericus Regularis Lugd. 1623. fol. 3. Vol. non modo ipse Paraphrasi & commentariis copiosis literalibus, Myfticis, Allegoricis, Anagogicis ac Moralibus, & subjeâta his semper versione Paraphraseos Chaldaicæ & Catena ex Græcis Latinisq; Patribus editis à se adornata illustravit: sed etiam per singulas sectiones subjunxit Græce Catenam Veterum Patrum, cum Latina versione *Leonis Allatii* Chii, recognita à *Jo. Matthæo Cariophilo* Cretenfi, Archi Episcopo Iconiensi. Illam Catenam ex Codice antiquo Vaticanæ Bibl. describendam ipsi concessit Paulus V. Pontifex, & Ghislerius contulit ac supplavit ex altero Codice Bibliothecæ Sfortianæ, aliisque item Vaticanæ duobus & uno Altiæmpianæ, tertioque Vaticano continente Origenis in Jeremiam Homilias. In *Threnos* eandem Catenam Latine ex versione sua dederat *Antonius Agellius*, Clericus Regularis & postea Episcopus Acernensis, Rom. 1589. 4. Sed Ghislerius Græca edidit ex Vaticano, non sine auctario ex Sfortiano Codice: & novam Allatii versionem adjunxit.

Scriptores è quibus Catena in Jeremiam à Ghislerio edita, contexta est.

A Lii interpretes Græci præter septuaginta T. l. p. 271. 779. T. II. p. 759. 810. 880.

Animalium Historia T. II. p. 449.

Anonymus T. l. 18. 54. 163. 328. 414. 672. 681. 689. 692. 705. 708. 860. 931. 935. T. II. 58. 91. 346. 440. 457. 487. 488. 491. 506. 535. 545. 601. 606. 668. 669. 685. 720. 725. 731. 737. 751. 753. 756. 757. 770. 802. 810. 811. 813. 815. 816. 819. 822. 846. 847. 854. 861. 862. 864. 895. 897. 900. 914. 915. 920. 921. 925. T. III. p. 7. 21. 72. 216. 220. 221. 227. 230. 231. 232. 233. 238. 239. 243. 245. 246. 247. 250. 251. 253. 254.

Apollinaris T. l. p. 54. 55. 84. 160. 298. 427. T. II. p. 106. 166. 420. 423. 424. 450. 457. 484. 485. 503. 530. 534. 539. 558. 583. 595. 633. 634. 641. 653. 660. 716. 719. 743. 745. 761. 773. 786. 790. 794. 821. 828. T. III. p. 15. 54.

Aquila T. l. p. 216. 218. 284. 414. 719. 911. T. II. p. III. 545. 553. 817. 831. 846. 862. 897. Threnos non vertit. T. III. p. 7.

Atha-

- Athanasius T. III. p. 246.
 Basilius T. II. p. 461. 553. in Esaiam T. II. p. 835.
 Chrysoſtomus frequentissime advocatur ad partes, & utramque facit
 paginam.
 S. Cyrillus T. I. p. 327. 328. 438. 454. 572. 656. 728. T. II. 57. 435. 443.
 466. 545. 580. 615. 746. 791. 799. 821. 861. 904. T. III. p. 235 Com-
 mentarii, in Evangel. Johannis T. I. 591, in Esaiam 591. 620.
 728. T. II. p. 704. in Psalm XIX. & XXVII, T. I. 591. in Mattheum
 599. 600. T. II. p. 121. *περί τῆς ἐν Πνεύματι λατρείας.* 461. in Lu-
 cam. T. II. p. 886.
 Didymus T. I. p. 39. T. II. p. 704. 753.
 Eusebius Cæſar. T. I. p. 17. 298. 303. 327. 398. 665. 794. T. II. p. 61.
 73. 74. 118. 119. 122. 126. 137. 139. 560. 704. 831. 836. 837. T. III. 6. 20.
 Græci T. I. p. 204.
 Gregorius Thaumaturgus T. I. p. 788. 796. 831. 839. ubi locus pro-
 lixus & 850.
 Hebraus Codex T. I. p. 83. 84. 171. 204. 217. 218. 770. 771. 941.
 T. II. p. 473. 527. 535. 584. 661. 665. 711. 712. 713. 766. 774. 795.
 805. 824. 851. 852. 870. 883. 922. 930. 932. 933. 937.
 Hebræi traditio T. II. p. 648.
 S. Hippolytus T. II. p. 449.
 Historiarum ſcriptores de Cyro T. II. p. 880.
 Jeremiæ capita duo poſtrema ex libris Regum adjuncta T. II. p. 923.
 S. Johannes (haud diverſus ut, videtur, à Chryſoſtomo) T. I. p. 860.
 ut T. II. p. 375. 405.
 Joſephus *δεκάτη τῆς ἀρχαιολογίας* T. II. p. 552.
 Iſidorus Peluſiota T. I. p. 171.
 S. Maximus T. II. p. 624. ex ejus quaſtionibus & reſponſionibus.
 Militaris rei ſcriptores T. II. p. 654.
 Olympiodorus per totum opus ſæpiſſime. Diaconus appellatur T. I.
 p. 277.
 Origenes* T. I. p. 54. 192. 285. 459. 654. 719. 902. 903. 911. T. II. p.
 C c c c c 2 15.

* Origenis Homilia I. exſtat Tom. I. p. 238. II. p. 321. 328. 338. 345. 352. 361. III.
 p. 448. 454. IV. p. 493. 496. V. Tom. 2. p. 349. 441. VI. 467. 479. 492. 504.
 VII. p. 207. VIII. Tom. 3. p. 262. quæ poſtrema tamen non eſt Origenis Homi-
 lia, ſed liber Clementis Alexandrini de divite ſalvando, ut Ghilerius ipſe in capi-
 te VII. præfationis pulchre agnoſcit.

15. 19. 22. 25. 28. 32. 35. 102. 106. 137. 140. 144. 145. 175. 176. 316.
 324. 331. 335. 357. 364. 369. 375. 385. 392. 393. 405. 430. 432. 435.
 440. 449. 453. 454. 478. 544. 545. 552. 570. 575. 580. 581. 588.
 639. 641. 647. (ἐκ τῆς πρὸς Ἀφρικανὸν Ἐπιστολῆς ὡς Σωσάνης
 ibid.) 659. 660. 669. 672. 678. 681. 688. 706. 719. 723. 769. 773.
 774. 782. 786. 802. 803. 806. 807. 838. 841. 868. 880. 882. 883.
 886. 887. 890. 897. 900. 904. 907. 910. 911. 912. T. III. p. 6. 7. 8.
 11 15. 16. 18. 20. 21. 23. 25. 29. 31. 33. 34. 36. 39. 45. 47. 50. 52. 54. 55.
 57. 58. 61. 63. 65. 74. 76. 77. 81. 83. 85. 87. 89. 92. 96. 98. 102. 104.
 107. 110. 111. 113. 115. 117. 123. 127. 130. 136. 139. 148. 153. 154. 157.
 158. 160. 162. 164. 165. 168. 170. 172. 173. 176. 177. 180. 183. 184.
 186. 188. 189. 190. 192. 193. 194. 195. 197. 198. 200. 201. 202. 203.
 208. 210. 211. 424.

Polychronius T. I. p. 217. T. II. p. 306. 357. 392. 423. 424.

Severus T. II. p. 581. 664. 678. T. III. p. 245. ἀπὸ λόγου α'. T. I. p. 823.
 ἰζ'. T. I. p. 83. T. II. p. 589. ἀπὸ λόγου μζ'. T. II. p. 907. ξβ'. T. I.
 p. 438. T. II. p. 317. ξγ'. T. II. p. 561. πβ'. T. II. p. 803. εἰς 524. 525.
 Ἐκ τῆς πρὸς Θεόδωρον ἀρχιεπισκόπου Ἐπιστολῆς. T. I. p. 83. ἐκ τῆς
 πρὸς Σέργιον καὶ Μαρίωνα Ἐπισκόπους. 414. πρὸς Σέργιον. T. II. p.
 477. πρὸς μονάζοντας. T. III. p. 20. 21. κατὰ τῶν προσθηκῶν Ἰε-
 λιαῦ συγγράμματι. T. II. p. 759. Antiochenus T. I. p. 160.
 Episcopus T. II. p. 575.

Symmachus T. I. p. 216. 384. 414. T. II. p. 545. 553. 560. 665. 817. 831.
 838. 846. 854. 861. 862. 875. 897. Threnos etiam vertit. T. III.
 p. 7. 23. 52. 54. 77. 83. 164. 165. 180. 181. 186. 188. 197. 208.

Syrus T. I. p. 204. T. II. p. 111. 665. 817. 846. 869.

Theodoretus frequentissime. Saracenorum meminit T. II. p. 866. &
 p. 870. Chrysoft.

Theodotus T. I. p. 911. Threnos non vertit T. III. p. 7.

Theophilus Patriarcha Alex. T. I. p. 255. 270. 277.

Varia Lectio Codicis Græci T. II. p. 664. 867.

Victor Presbyter, frequentissime per totum opus.

In Ezechielem Johannes Baptista Villalpandus, Cordubensis S. I. *
 præfatione Commentariorum ad hunc Prophetam editorum tribus
 Vol. Romæ 1604. fol. Præter Hebraicam Catenam, sive Rabbinorum in
 Bibliis Bombergianis ad Ezechielem Commentarios, quos Hieronymus

Pra-

* Diem obiit Romæ A. 1608. die 22. Mæj.

Prædus latine verti curaverit; & præter Latinos ac Græcos qui Latine conversi circumferuntur, *Græca*, inquit, *perveterusta ac manuscripta Catena testimonia crebrius usurpamus; quam ex Bibliotheca Illustrissimi Cardinalis Sfortia licuit accipere describendam, eandemque esse * qua in Vaticana Bibl. vèrnitur, comperitum est. Quamquam Vaticana Catena in reliquos etiam Prophetas notas & Scholia ejusdem generis variorum Patrum uno Volumine comprehendit. Eam igitur, quam dixi, in Ezechielem Catenam à nostri Ordinis Patre Hieronymo Brunello, Græca Lingua & Hebraica Professore Latinitate donatam, Latine suis locis, ut apparet, inserimus: cujus tamen concinnator, quis fuerit, non facile constat. Fuit enim Græcio usitatum, ut & Catenas hujusmodi quamplurimas coagmentarent, & nomen suum modeste reticerent. Scriptores vero qui in ea citantur, præter tres quatuorve, quorum nomina non adscribuntur, (quos tamen omnes Scholiastis nomine distinguimus) & præter Origenem ac Theodoretum: ex quo prope omnia quæ jam Latine reddita ac typis excusa circumferuntur, in banc sunt Catenam translata, ut multa item ipse Theodoretus ex Polychronio totidem fere verbis, in sua scripta retulerat: Præter hos, inquam, quam plurima sunt ex Apollinario, Polychronioque desumpta: - Qui idem Apollinaris non raro citatur in scholiis Bibliorum Vaticana editionis Septuaginta Interpretum. - In hac denique Catena Basilus, Gregorius Nyssenus, & Cyrillus Alexandrinus nonnunquam citantur illi quidem, sed rarius. Allegantur etiam alii, ut ex hoc indice patebit:*

Index Scriptorum in Catena ad Ezechielem citorum.

- A** Cadius Cæsarensis T. I. Villalpandi p. 25.
 Apollinaris T. I. p. 22. 23. 24. 42. 49. 60. 68. 69. 71. 72. 75. 78. 81.
 93. 94. 95. 113. 114. 131. 132. 159. 182. 192. 220. 221. 238. 244. 248.
 249. 251. 252. 254. 278. 284. 308. T. II. p. 6. 12. 18. 42. 44. 63. 68.
 69. 72. T. II. parte 2. p. 101.
 Aquila T. I. p. 66. 127. 170. 184. 187. 195. 198. 199. 212. 246. 251. 255.
 263. 276. 321. T. II. p. 9. 14. 25. 31.
 Basilus T. II. p. 26.
 Chrysostomus T. II. p. 17.

Ccccc 3

Cyril-

* Diversa tamen scholia quædam breviter à Vaticano Codice se delibasse non differet
 Villalpandus T. I. p. 42. 165. &c.

Cyrillus Alex. T. I. p. 22. 288.

Gregorius Naz. T. I. p. 42. 158.

Gregorius Nyssenus.

Hefychius T. I. p. 130.

Origenes T. I. p. 23. 42. 61. 64. 65. 71. 72. 77. 78. 79. 106. 109. III. 114.

115. 120. 122. 127. 128. 132. 134. 141. 143. 154. 155. 156. 158. 162. 163.

165. 169. 170. 177. 178. 179. 180. 182. 188. 189. 200. 204. 209.

211. 212. 224. 225. 231. 237. 241. 249. 277. T. II. p. 42. 44. 50. 69.

Polychronius T. I. p. 19. 21. 24. 42. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 68. 70. 72. 74.

77. 78. 79. 81. 82. 83. 93. 94. 105. 106. 107. III. 112. 113. 115. 117.

118. 119. 126. 129. 130. 131. 132. 134. 135. 136. 143. 146. 149. 155. 156.

158. 164. 165. 166. 169. 170. 177. 178. 179. 182. 189. 196. 198. 200.

206. 207. 213. 214. 220. 222. 224. 225. 220. 230. 231. 234. 235. 240.

247. 249. 254. 255. 258. 262. 263. 264. 269. 270. 271. 275. 282.

283. 284. 285. 286. 288. 302. 303. 304. 305. 306. 315. 316. 319. 326.

T. II. p. 3. 5. 10. 13. 16. 18. 19. 21. 22. 23. 25. 26. 32. 33. 42. 47. 50.

55. 56. 58. 62. 63. 66. 67. 68. 69. 73.

Scholiazta Græci Anonymi T. I. p. 21. 23. & deinceps frequentissime

T. II. parte 2. p. 243.

Severus Antiochenus T. I. p. 22. 24. 130. 198. 207. T. II. p. 58.

Symmachus T. I. p. 106. 118. 121. 122. 127. 159. 162. 170. 184. 192. 195.

198. 199. 212. 215. 246. 255. 257. 268. 276. 284. 321. T. II. p. 14.

19. 23. 63.

Syrus T. II. p. 31. T. II. parte 2. p. 243.

Theodoretus. sæpisime.

Teodotio T. I. p. 118. 121. 127. 128. 162. 170. 184. 187. 195. 198. 199.

276. 321. T. II. p. 14.

In *Danielem* Catena Patrum Græcorum fuit apud Hugonem

Brughtonum, qui Commentario in hunc Prophetam suo fragmenta

ex eadẽ Græce subjunxit, *Polychronii* pleraque, tum etiam *Anonymi*,

& *Apollinaris* atque *Eudoxii*, *Ammonique*, & *Hippolyti*. Prodiit Brughtoni

Commentarius Anglice Lond. 1597 & 1607. 4. & inter Opera Lond.

1662. fol. atq; ex Anglico, Latine per Jo. Boreelum versus l'asil 1599. 4.

In *Prophetas Majores & Minores* Catena MS. Parisiis in Codice Regio

1892. bombycino XIII. sæculi. In hujus principio, inquit Clariss. Mont-

fauconus p. 316. Palzographia Græcæ, habentur *minores Propheta*

cum

cum Commentariis *Theodoretii* & *Hesychii*: deinde autem Majores Prophetarum cum Commentariis variorum Patrum, *Eusebii*, *Theodoretii*, *Cyrilli Alex.* *Apollinaris*, *Theodori Heracleensis* & aliorum. Singulis Prophetis præmittuntur prologi ex diversis Scriptoribus, ex *Theodoreto* nempe & *Athanasii* Synopsi, quæ nomine Athanasii Alexandrini insignitur. Præterea habentur ibidem Prologi Anonymorum in Prophetarum vitam & Opera. Sub finem leguntur Epistolæ Africani ad Origenem & Origenis ad Africanum de Susanna.

Theophylacti Bulgarorum Archi-Episcopi qui circa A. C. 1070. claruit, Comment. in XII. Prophetas minores ex antiquiorum Patrum monumentis decerptos, brevi in lucem edendos speramus à C. V. Johanne Henrico Lederlino, Linguarum Orientalium in Academia Argentoratensi Professore, qui illos ex Græco Codice Bibl. publicæ illius urbis descripsit, & utraque lingua vulgaturum recepit. Confer quæ de illis Commentariis dixi Volumine VI. p. 287.

XI. In *Matthæum Evangelistam* Catena Græcorum Patrum edita existat duplex. Prior collectore Anonymo ex Codice Archi-Ep. Tolosani, Caroli de Montchal descripta & latina versione ac Scholiis illustrata est à *Petro Possino*, S. I. & utraque lingua cum ejusdem Possini dialectico libro de Concordia Evangelistarum de Genealogia Christi prodiit Tolosæ 1646. fol. Altera similiter incerto collectore, licet *Niceta* Serarum Episcopi nomen præfigitur, quoniam Prologus & primæ expositiones Nicetam auctorem habent, ex Codice MS. Electoris Bavaricæ edita est cum latina versione *Balthasaris Cordierii* S. I. ibid 1647. fol. Utramque hanc Catenam ex MSS. Codicibus Bibl. Regis Christianissimi emendatiorem reddi potuisse pluribus in locis, demonstrat Rich. Simon lib. III. Historiæ Criticæ N. T. capite 30.

Index Scriptorum in duplici Catena ad Matthæum laudatorum.

οἱ ἐκ τῶν ἀγίων. T. I. p. 49. 112.

Ammianus T. II. p. 791. leg. Ammonius.

Ammonius T. II. p. 555. 657. 659. 669. 710. 717. 738. 750. 756. 768. 769. 798. 815.

Anonymi T. I. p. 386. T. II. p. 70. 90. 97. 100. 103. 136. 142. 150. 167. 207. 218.

218. 220. 224. 232. 247. 285. 312. 320. 323. 326. 333. 334. 339. 347.
382. 405. 409. 486. 525. 541. 547. 561. 580. 651. 657. 749. 777.
- Antiochus Ptolemaidis Episc. T. I. p. 239.
- Apollinaris T. I. p. 10. 28. 32. & eadem pag. in verbis Athanasii (ubi
confutatur) 74. 97. 113. 119. 143. 149. 170. 198. 208. 215. 227.
265. 338.
- Apollinaris hæresis T. II. p. 15. 58. 545.
- Astrologi confutantur. T. II. p. 33. seq.
- Athanasius T. I. p. 4. 11. 22. 32. 40. 48. 55. 58. 84. 96. 304. T. II. p. 69.
205. 207. 247. 415. 437. 516. 577. 784. 789. 790. 791. 793. 799.
- Basilii T. I. p. 51. 325. T. II. p. 112. 125. 131. 133. 141. 160. 161. 169;
176. 180. 182. 183. 187. 195. 197. 203. 205. 209. 211. 213. 235. 254.
257. 259. 262. 267. 272. 284. 301. 308. 326. 330. 331. 337. 349. 357.
358. 360. 366. 367. 377. 380. 385. 400. 402. 411. 412. 414. 415.
418. 428. 440. 443. 444. 445. 448. 457. 464. 468. 478. 485. 490.
510. 527. 541. 551. 554. 557. 569. 581. 585. 586. 591. 593. 596. 597.
599. 619. 622. 623. 624. 625. 636. 645. 653. 676. 686. 689. 696. 714.
718. 720. 721. 722. 729. 737. 742. 761. 762. 786. 792.
- Βάσιλα (Βάσι) παρ' Ἑλλήσιν ὀνομαζόμενοι, ὅς τις πλείους τε καὶ ἀ-
δίκους ὕμους πλείων προσέφερε τοῖς οικείοις θεοῖς T. I. p. 84. T. II.
p. 212.
- Chrysofomus sæpissime occurrit in volumine utroque, licet T. I. p.
181. & 239. notat Posfinus quædam illius non videri, quæ ad eum
à Catenæ auctore referuntur. Adde p. 224. ubi Chrysofomus
laudatur in loco qui Chrysofomo tribuitur. Multa in Theophy-
lacto eadem sunt, non quod auctor Catenæ è Theophylacto sua
petierit, sed quod utrique è Chrysofomo alveolos suos irrigaver-
int. Confer Posfini præf. & T. I. p. 374. T. II. p. 51. 52. 67. 69.
72. 76. 77. &c.
- Clemens Alexandrinus T. II. p. 196. 482. 492.
- Cyrillus Alexandrinus T. I. p. 4. 24. 25. 26. 33. 39. 44. 47. 60. 66. 67.
71. &c. frequentissime T. II. p. 58. 60. 75. 76. 77. 80. &c. citatur
à Niceta T. II. p. 206.
- Jo. Damascenus T. II. p. 419. 560. 562. 569. 755. 761. 763. 781. 793. 797.
798. 817.
- Dionysius T. II. p. 300. 797.

- Dorotheus T. ll. p. 170. 181. 182. 232. 259. 652.
 Τῶς τῶν παρ' Ἑβραίοις σοφῶν T. l. p. 17.
 Ἑλλήνων σοφοί T. l. p. 312.
 Epiphanius T. ll. p. 484.
 Ephraim T. ll. p. 85.
 Eunomiani T. ll. p. 610.
 Esaias Asceta T. ll. p. 213. 263. 392. 482. 554.
 Eusebius Cæsareensis T. l. p. 8. 10. 14. 35. 145.
 Gregorius Nazianzenus ὁ μίγας θεολόγος T. l. p. 133. 325. T. ll. p. 56.
 69. 77. 81. 83. 85. 88. 98. 117. 127. 176. 183. 187. 191. 193. 199. 239.
 243. 250. 277. 295. 299. 230. 332. 334. 341. 346. 350. 359. 360. 372.
 381. 384. 416. 425. 428. 458. 459. 480. 493. 587. 606. 607. 608.
 610. 612. 613. 614. 616. 621. 635. 643. 669. 680. 711. 722. 729.
 732. 742. 756. 788. (ubi ejus versus) 802. 815.
 Gregorius Nyssenus T. l. p. 58. 61. 90. T. ll. p. 54. 91. 106. 110. 114.
 118. 121. 126. 127. 129. 131. 134. 176. 186. 218. 220. 221. 223. 224.
 225. 227. 229. 239. 240. 298. 311. 315. 337. 360. 378. 384. 386.
 403. 404. 412. 433. 450. 454. 473. 491. 524. 562. 590. 592. 620.
 664. 686. 690. 729. 742. 743. 798. 808. 815. 816.
 Gregorius Thaumaturgus T. ll. p. 240. 598.
 Hemerobaptista T. ll. p. 71. seq.
 Herodiani Herodem Christum esse persuasi T. p. 294. De Herodia-
 nis & aliis Judæorum Hæreticis locus insignis T. ll. p. 71. seq.
 Hefychius presb. Hierosol. T. l. p. 325.
 Josephus Historicus T. l. p. 317. T. ll. p. 56. 708.
 Irenæus Lugdunensis T. l. p. 3. 39. 197. T. ll. p. 489. 490. 635.
 Isidorus Pelusiota T. l. p. 356. T. ll. p. 69. 74. 77. 83. 84. 93. 101. 104.
 132. 140. 145. 169. 175. 182. 189. 191. 205. 262. 268. 273. 280. 294.
 296. 300. 310. 330. 349. 353. 363. 366. 367. 369. 376. 386. 387. 395.
 396. 397. 451. 461. 469. 475. 478. 480. 481. 484. 489. 492. 493.
 498. 500. 504. 522. 531. 545. 547. 571. 582. 585. 589. 592. 611. 614.
 627. 641. 657. 681. 683. 691. 696. 712. 713. 717. 725. 729. 738. 752.
 754. 770. 786. 789. 790. 801. 806. 809.
 Magi Persæ T. l. p. 21. T. ll. p. 34.
 Macarius T. ll. p. 66. 69. 80. 125. 129. 138. 140. 145. 149. 152. 162. 167.
 170. 175. 191. 199. 205. 211. 214. 244. 246. 270. 277. 295. 321. 341.

Dddd

354

354. 366. 396. 397. 399. 407. 413. 416. 471. 476. 483. 484. 494.
516. 561. 568. 577. 674. 676. 738. 743. 780. 801. Videtur Macarius
Chrysocephalus intelligi, de quo infra 771. seq.

Manichzi T. ll. p. 599. ab Astris res humanas suspendentes T. l. p. 55.
dicentes ex Diabolo esse veterem Legem T. ll. p. 147. 159.

Marcionis hzrefis T. ll. p. 509.

Marcus Asceta T. ll. p. 393. 551. 606. 614. 714. 780. 815.

Marcus Monachus T. ll. p. 483. 485. 488. 628. 631.

Maximus T. ll. p. 178. 181. 184. 193. 199. 203. 205. 215. 221. 224. 225.
240. 259. 263. 268. 271. 279. 321. 341. 342. 355. 359. 366. 372. 378.
385. 398. 403. 411. 415. 417. 428. 439. 449. 451. (Monachus 458.)
480. 492. 510. 528. 538. 554. 557. 559. 564. 576. 587. 594. 606.
615. 629. 641. 683. 686. 705. 711. 790. 802. 813. 815. 816.

Montanus hzreticus T. ll. p. 87. qui se λέγων, κυμφίον, ἀρχαίω &
παντοκράτορα dixit T. l. p. 314.

Nazarzi T. ll. p. 72.

Nicetas Episcopus Serrarum. Ejus prologus Tomo priori prazmit-
titur. In posteriore frequentissime ejus exstant symbolz, singu-
lis fere paginis.

Nilus T. ll. p. 349.

Origenes T. l. p. 3. 8. 10. 12. 13. 21. 28. 29. 32. 36. 43. 45. 46. 50. 52. 53.
& singulis fere paginis Tomi primi.

Offzi T. ll. p. 71. 72.

Petrus Laodicensis T. l. p. 7. 264.

Phariszi T. l. p. 37. 67. 168. 213. 307. T. ll. p. 71. 72. seq.

Photius T. l. p. 5. 14. 15. 16. 17. 29. 38. 41. 48. 56. 62. 65. 66. 68. 69. 77.
80. 83. 88. 90. 92. 98. 101. 102. 106. 124. 126. 150. 153. 155. 156. 160.
166. 174. 182. 191. 193. 202. 203. 215. 225. 230. 236. 241. 243. 245.
251. 252. 255. 302. 305. 310. 321. 341. 363. 376.

φιλοσοφῶντες τῶν Ἑλλήνων T. ll. p. 60. ψιλίζων indignum Philosopho 186.

φιλοσοφία ἠθικὴ, φυσικὴ, θεολογικὴ sive Μυσικὴ T. ll. p. 511. 794.

Sabellius hzreticus T. ll. p. 87.

Sadduczi T. l. p. 37. 226. T. ll. p. 71.

Samaritz, Babylonii non Judzi licet Judzam incolebant, Prophetas
non recipiebant, sed solum Moyfis libros T. l. p. 135. 136.

Scribz, hzrefis Judzorum T. ll. p. 71. 572.

Severus Antiochenus T. l. p. 3. 15. 26. 36. 43. 59. 62. 69. 74. 88. 98.
125.

125. 136. 137. 141. 158. 190. 215. 221. 237. 239. 248. 250. 251.
253. 280. 296. 304. 325. 327. 345. T. II. p. 748.

Simon Samarites, hzreticus T. I. p. 314.

Theodoretus Episcopus Cyri T. I. p. 326.

Theodorus Antiochenus T. I. p. 305. Vide infra Theodorum Mopsvestenum.

Theodorus T. II. p. 91. Heracleota T. I. p. 12. 30. 43. 70. 76. 78. 80. 91.
134. 148. 161. 166. 197. 209. 211. 220. 225. 252. 307. 317. 335. 338.
349. T. II. p. 76. 80.

Theodorus Monachus T. I. p. 35. 63. 215.

Theodorus Mopsvestiz T. I. p. 13. 31. 45. 46. 77. 136. 141. 194. 202. 312.
330. 338. 350. Vide Theodorum Antiochenum.

Titus T. II. p. 395. 411. 569. 578. 708. 767.

Catena Grzcorum Patrum in Marcum à Petro Possino S. I. collecta est è Codice MS. Tolofani Archi-Episcopi Caroli de Montchal, variorum Doctorum veterum symbolas in illum Evangelistam, post Photii tempora congestas continente, & ex alterius itidem Anonymi Chrylostomojunioris Ἑρμηνεία εις τὸ κατὰ Μάρκον Ἐυαγγέλιον, itidem è variis contexta scriptoribus, quam è Vaticano Codice Corderius descriptam Possino donavit: & denique ex Villore Antiocheno Presbytero in Marcum, quem Latine tantum Theodorus Peltanus * ex versione sua ediderat, Codice minus emendato interdum usus, Corderius vero Grzce

D d d d 2

de-

* Peltanus Victorem in Marcum cum Tito Bostrensi in Lucam primum Latine edidit. Ingolstadt. 1580. inde recusus est in Bibliothecis Patrum, novissime T. 4. edit. Lugd. p. 370. Chrylostomi meminit in caput XIII. & XIV. & quoniam neminem ante se ait in Marcum scripsisse hinc Chrylostomo saltem supparem eum volunt viri docti. Sed illa verba Origeni, non Victori, tribuuntur in MS. Regio Paris. apud Rich. Simonem lib. 3. Hist. Crit. N. T. p. 80. & tam antiquum esse illum Victorem merito dubitat Combesius in Bibl. Concionatoria, qui etiam in Catenis ad Lucam Regia, Mazariniana & Corderiana Victorem presbyterum allegari observat, quemadmodum idem laudatur etiam, sed rari⁹ in Catena Corderiana ad Psalmos. Ejus scholia in Epistolas Catholicas exstant Msta Basileæ apud D. Sebast. Felschium Jctum. De Commentario in Marcum videndus idem Rich. Simon lib. 3. Histor. Crit. N. T. p. 427. seq. qui in MS. quodam testatur tribuit Cyrillo Alexandrino: Ἐπιηρώθη σὺν Θεῷ ἡ ἑρμηνεία τῆ κατὰ Μάρκον Ἐυαγγελίης ἀπὸ Φωτῆς, ἐν τισιν εὐρον κυρίλλῃ Ἀλεξανδρείως, ἐν ἄλλοις δὲ Βικτοροῦ τῆ πρεσβυτερεν.

descripserat ex Augustana nescio an ex alia Germanæ Bibliotheca. Posinus non modo ex MSS. recensuit, digessit & Latinam versionem suam addidit, præmissis Græce & Latine Jo. Francisco Albano S. I. interprete *Procopii* Diaconi & Chartophylacis Encomio in S. Apostolum & Evangelistam Marcum, quod exstat etiam T. 3, Actor Sanctior. ad 25. April. sed quoque explanandis LXXV. obscurioribus Evangelistarum dictis subnexuit elaboratum à se *Spicilegium Evangelicum*, * & Jo. Matthæi Cariophylli Collationes Græci Contextus omnium librorum Novi Test. juxta editionem Antwerpiensem Regiam cum Codicibus antiquis MSS. Bibl. Vaticanæ & Barbarinæ, Evangeliorum quidem X. Actuum Apost. & Epistolarum omnium VIII. & Apocalypses IV. Romæ 1673. fol.

Scriptores è quibus Catena ad Marcum concinnata, & qui in illa laudantur.

Ambrosius p. 318.

Anonymus Codicis MS. Tolosani, passim per totum opus;

Anonymus Codicis MS. Vaticani, passim singulis fere paginis.

Apollinaris 71. 279. 306. 355.

Athanasius 102. 250. 319.

Augustinus 319.

Chrysostomus 320. infra, Johannes.

Clemens in quadragesimo quinto Stromate 13. (numerus corruptus pro *Stromate quinto*, ** respicitur enim apud Clementem locus p. 573. edit. Paris.)

Cyrillus 20. 42. 95. 123. 249. 320. *Ἐν τοῖς πρὸς Ἰταλιανὸν καθ. γʹ. 343.*

Magnus Dionysius (Areopagita) 352.

Οἱ Ἕλληνας, Græci, 10.

Epipha-

* Posini *Spicilegium Evangelicum*, insertumque illi *Nicolai Smyrni*, Græci scriptoris libellum *περὶ δακτυλικῶν μέτρων* sive de modo supputandi per digitos à Fed. Morello primum Paris. 1614. 8. editum, & Bedæ qui Nicolai libro usus est scriptum ejusdem argumenti recudi curavi Hamb. 1712. 8. una tum Pentecostarcho Laurentii Ramireffii de Prado, & Alex. Mori netis ad Novum Fœdus. Confer si placet quæ de illo Bedæ libello & more per digitorum gestus sive *δακτύλων καί μψεως* numerandi notavi in Bibliotheca Latina lib. IV. c. 6. num. 12.

** Costeler. III. monument. p. 324.

Epiphanius 320.

Επίσι Έσκαίσι, Sadducxi, Pharisxi 263.

Eusebius libro III. Έυαγγελικῆς ἀποδείξεως. 3. seq. κεφαλαίῳ γ'. πρὸς
Μάρκον 343. idem opus citatur iterum 364. 365. Έν τῇ ἐπιτο-
μῇ τῶν χρονικῶν 169. Έν τῷ χρονικῷ Κανόνι 297. 341.

Herodiani hæretici Herodem CHRISTUM esse prædicantes, ἀλλ' ἴδ' ἐπ'
αὐτῆ πέρασ' ἔχειν τὴν τῶν Ἰσραήλικῶν βασιλείων ἀσδοχὴν 62. 260. 262.

Josephus de Herode allegatur 126. de gestis ante captam Hierosoly-
mam 279. 288 289. Ἰώσηπτος ἐν βιβλῳ α', τίτλῳ ιε'. τ' ἀρχαιο-
λογίας 127. βιβλῳ β'. 145.

Ὁ ἐν ἀγίοις Ἰωάννης ὁ τ' βασιλίδος Έπίσκοπος, Joannes Chryso-
stomus Episcopus CPol. 279. 306.

Irenæus 5.

Judas Galilæus ideo interfectus quia docuit μὴ ὑπακούειν βασιλεῖ
μηδὲ ἀπογράφεσθαι τὰς εὐσίας 261.

Τὸν κοδραντὴν ἐρημνέων Ἰσραήλ ἐν ιε'. βίβλῳ τῶν) παρ' αὐτῆ ἰΦη
ὀβόλα τυχεύειν τῆς ἀληθείας. 270. Puto Julianum Halicarnal-
fensem intelligi.

Ὁ ἀπὸ Μαρκίωνος. Vide infra in Valentino.

Matthæus ἐν τίτλῳ μδ'. 120.

Nazianzenus (ex Orat. XXXVI.) 298. 320. (ὁ ἀγιὸς Γρηγόριος)
64. 86. ἐν τοῖς πρὸς Κληδόνιον 350.

Origenes 27. 115. 306. 324. sexto ἐξηγητικῶν in Johannem 7. 100.

Photius 36. 42. 50. 67. 74. 105. 107. 131. 305.

Severus 54. 109. 117.

Theodorus 306. Heracleota 22. 59. 69. 109.

Theodorus Mopsuestenus 62. 91. 279.

Titus (Bostrensis) 279.

Ὁ ἀπὸ Οὐαλεντίου ἢ Μαρκίωνος ad animam referunt quod Christus
dixit DEUM esse DEUM Abrahami, Isaaci & Jacobi 265.

Victor Antiochenus, singulis fere paginis.

MACARIUS incertum an sæculi XIV. scriptor, *Philadelpbia* Metro-
polita à studio Catenas è scriptis SS. Patrum connectendi & χρυσῶ κεφαλαίῳ
ex illis excerpti colligendique CHRYSOCEPHALUS appellatus,
præter Catenam in *Genesin* quæ nescio an adhuc superet, nisi forte hæc
sit Catena illa in *Genesin* MSta, quam in *Bibl. Czfareæ* existare supra
p. 736. annotavi, composuit Catenam in *Matthæum*, divisam in To-

mos III. λόγος LX. Ex his Tomus I. λόγος XX. complexus superest in Codice CLXVI. Barocciano exarato A. C. 1345. Inscribitur: ἐξηγητικὸς εἰς τὸ κτ' Ματθαίου ἁγίου Ευαγγέλιον, συλλεγόμενα καὶ σωθήσασα κεφαλαῖα τῶν ἐπιΜακαρίου Μητροπολίτου Φιλαδελφείας ἔχρουσικαφάλα, ἥτις καὶ χρυσοῦ κεφαλαῖα ὠνόμασαι, διὰ τε τὴν ἡμῶν καὶ διὰ λάμπασαν τῶν ἐν τοῖς κεφαλαίοις θεωρημάτων ἔννοιαν, καὶ διὰ τὴν ἔστυγγραψαμένους ἐπίκλησιν.

Πολλῶν πόνων ἔρατο ἠκριβωμένον

Τὰ πάντα δ' ὡς χρὴ καὶ καλῶς ἐσκεμμένα

οὐδὲν περὶ τὸν εὐδὲ λείπον ἐνθάδε

Μακάριον σωτήσε Φιλαδελφείας.

Clariff. Collega noster Jo. Christophorus Wolfius, qui illum Codicem Baroccianum evolvit, & accuratorem illius notitiam nobis tradidit, testatur scriptores quorum expositiones ac symbolz in hac Catena afferuntur, præter Macarium ipsum, esse *Africanum, Alexandinum, Anonymum, Basilium, Clementem Alex. Jo. Climacum, Cosmam, Cyrillum, Chrysostratum; Dorotheum, Eriphanium, Eusebium, Gregorium Naz. & Nyssenum, Johannem Geometram, Isidorum, Marcum* (Archi Episcopum forte Alex. Sæculo XIII. imenate, qui etiam in Catena Corderiana ad Lucam allegatur) *Maximum, Metaphrastem, Nilum, Origenem, Philochorum, Severum, Titum Bostrensem & Vileorem Antiochenum, ac bivos*, inquit, *alios, quorum nomina per literarum compendium insolems nec facile obvium, variis expressa erant.* Frequentissime in hoc opere advocantur in partes Chrysostratus, Gregorius uterque & Titus.

Procemium Macarii Chrysocephali ad Commentarios in Matthæum.

Ἀγάπης δῆγμα πρὸς τὸν Θεὸν ἡ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ὄντως ἀγάπη καθίστηκεν, καὶ φησιν αὐτὸ τὸ παράγιον ἔχει τὸ σώμα. ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκείνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με. Διὰ τὸ ἐτοσγάπησα τὰς ἐντολάς σου, φησιν ὁ

Verus Verbi Divini amor documentum est amoris in Deum, ut ipsum illud sanctissimum Dominus, * qui habes, inquit, *mandata mea, & servas ea, ille est qui diligit me. Ideo*, inquit David, ** *dilexi mandata tua super aurum & iopa* Δαβὶδ

* Joh. XIV. 21.

** Psal. CXIX. 127.

Δαβὶδ ἐπέε χρυσίον κὶ Ἰοπάζιον, *Δαβὶδ* ἔταπρος πᾶσας τὰς ἐντολάς σου κατὰ ῥῆμα. Εἰ δ' ὁ μέγας ἐκείνῳ κὶ θεοπάτωρ Ἰας Δαβὶδ Μωσέως ἐντολάς ἠγάπησεν, πῶσον ἡμεῖς ὁφείλομεν ἴην ἐκ ψυχῆς χάρισιν ἐνδείκνυσθαι πρὸς τὰ πάρ' αὐτοῦ ἔμοιγε υἱὸς ἔθεις λαληθέντα, κὶ πνεύματι ἀγίῳ γραφέντα. Σιωπῶν γὰρ ἦν ἐκείνῳ κὶ Ἰησοῦ ἡ ἀληθείας καὶ γραμμά το ἀποκρίνον, κὶ δὲ ἄλλῳ ὑπηρετῶν, κὶ ἕμωσ ἡ πᾶσα ἴων ἀνθρώπων ἀφισιν ἀπηλείτο. Καὶ πῶσ ἔδικαιότερον ἔτο Ἰησοῦ τοῖς κτ' Θεὸν ζωοποιεῖν ἐνταῦθα ἴον, ἔστω πνεῦμα ἰο ζωοποιεῖν κὶ δεσπότης ὁ φθγγίμῳ, κὶ χάρις θείας δωρεῆς δαψιλιεσάτη προχομῆ. Οὐκ ἔν ἀναγνωσέον μοι τὸ Ἐυαγγέλιον μάλλον ἢ ἴην αἴερα ἔτον ἀναπνευσέον, κὶ ζητήέον χάριτι κὶ παρθῆ ἴον ἐν ἴοις ἱεροῖς λογίοις ἐγκεχυμένον ἔν; ὁ δὴ κὶ ποιῆσαι ὁξ αὐτοῦ ἀρχαίμῳ ἡ καὶ φρονεῖν ἀρχομῆς ἡλικίας, δεῖν ἐγνωκῶσ τὰς ἴοις Πατρῆσι ποιηθείσας βίβλος φιλοπόνως ἀναγιῶναι, κὶ ἴων θεῶ λογίων ἀφνειαν ἐξ αὐτῶν ἀναλαβεῖν, κὶ ἰδίαν ἐκ ἴτων σωμαρμόσαι βίβλον σωληετμηθῶσ, ὡς εἶπτε, κὶ κεΦαλαιωδῶσ ἴας ἴων θεῶν ἀνδρῶν ἐκῶων ἐξηγήσας πειχῶσαν. Καὶ γὰρ πρῶτην ἴην ἔ κτ' Ματθαίου Ἐυαγγελίῳ σεβασμίαν βίβλον ἐν βιλίοις ἐπαδακα πέντε σωθῆσ, ἔχῶσαν καθ' ἕκαστον ἴτων ἀνὰ ἴες

zior, propterea ad omnia mandata tua dirigebar. Si itaque magnus ille & Pater DEI David ita dilexit mandata per Moysen tradita, quanto animi amore nos debemus complecti ea quæ Filius ipse unigenitus DEI elocutus est, Spiritus S. literis consignavit. Ibi enim umbra & figura Veritatis, & litera occidens, & ministrans servus, & tamen omnis remissio inde hominibus petebatur. Quanto autem justius id nunc hic perficietur in iis qui secundum DEum vivunt, ubi Spiritus vivificans, & Dominus est qui loquitur, & gratia Divini doni effunditur abundantissime. Itaque magis assidue legendum Evangelium mihi quam respirandus hic aer, dandaque opera est ut gratia atque industria mentem in sacris scriptis latentem assequar: quod & ab ipso ætatis quæ sapere incipit initio faciendum esse gnarus, Commentarios Patrum studiose legere, & Divinorum oraculorum mentem ex illis cognoscere, & proprium ex illis concinnare opus aggressus sum, quod succincte & breviter, quantum posset fieri, ac per summa capita divinorum illorum virorum expositiones contineret. Ac primum quidem venerandum Evangelii Matthæi librum voluminiibus exponere quin-

σικοσι λόγους, ὡς ἅμα συμπληροῦσθαι
 τῆν εἰς ἑκατὸν λόγους ἀΐασαν,
 καὶ τὸν εἰς τὴν ἀγαθὴν γῆν πεισίντα
 σῶρον ἔσπεύμασθαι καὶ καρποφο-
 ρῆσαι τὸν τέλειον ἀριθμὸν. Τῆς
 γὰρ μὴν λόγους ἀυτοῖς εἰς κεφαλαία
 διαμεμεῖν, καὶ ταῦτα ἐκ ἐξ ἀνάγκης
 ἴσα ἴσως πᾶσι σωθέντες κατὰ γενο-
 σὸν αἰρετήσεως, ἀλλὰ τῆ Ἐυαγγελ-
 λικῆ κατὰλληλα διηγῆσαι, καὶ τῆ
 πνευματικῆ τῶν πατέρων εἰς τῆν
 ἐπιβολῆ, καὶ θεωρητικῆ προσφύρας
 ἐξηγήσει ἀρμόζοντα.

que * institui, quorum singula
 absolvuntur tractationibus viginti,
 ut universæ centum sint, atque ex
 femine Spiritus in bonam cadente
 terram numeri hic perfecti fru-
 ctus prodeat. *Tractationes* iterum
 distinxim in *capita*, sed hæc non æ-
 qualia semper numero, verum
 prout Evangelicæ narrationis
 contextus, & Patrum literales ac
 Mysticæ in illam expositiones
 ferebant.

Ut appareat quam diversam ab aliis veterum recentiumque
 κεφαλαίους Evangelicæ Matthæi distinctionem secutus Macarius fue-
 rit, Titulos λόγων viginti, non ultra capitis octavi primos quatuor
 versiculos progredientium, ex Catalogo MSS, Angliz T. I. n. 156.
 adscribam:

- Λόγος α. Τὰ προλεγόμενα πειρήματα, τὰς τῶν Ἐυαγγελίων ὑποθέσεις.
 β. Περὶ τῆ γενεαλογίας ἔσπευ.
 γ. τῆ Χριστοῦ γέννησι, καὶ τῆν ἀποκάλυψιν ἔσπευ.
 δ. Ἡ τῶν Μαθθαιῶν προσκύνησι καὶ δωροφορία.
 ε. Ὁ χρηματισμὸς ἔσπευ, καὶ εἰς Αἰγύπτου Φυγῆ ἔσπευ.
 ς. Ἡρώδης παιδοκτονία, καὶ ἡ Χριστοῦ ἐξ Αἰγύπτου ἐπάνοδος.
 ζ. Περὶ Ἰωάννου, καὶ ἔσπευ κατὰ αὐτὸν κηρύγμασθαι καὶ βαπτισμασθαι.
 η. Ἡ Χριστοῦ βαπτισμασθαι.
 θ. Πειρασμὸς Χριστοῦ καὶ νίκη κατὰ τὸν Διάβολον.
 ι. Ἀναχώρησις εἰς Γαλιλαίαν, καὶ καθοικία εἰς Καπερναεὺς.
 ια. Πέτρου κλησις Ἀνδρέου καὶ Πέτρου καὶ τῶν υἱῶν ἔσπευ Ζεβεδαιῶν.
 ιβ. Οἱ μακαρισμοί.
 ιγ. Διδασκαλία ἀπλοῦσα τὸ νομικῆς πολιτείας.

ιδ. Πι-

* Necessè est ut hoc loco Macarius tribus Voluminibus in Matthæum duo simul in
 Genesim annumeret: Nam in proximo ad Lucam, quod mox subjungatur, di-
 serte se ait tribus tomis & sexaginta λόγοις Matthæum, duobus vero tomis &
 quadraginta λόγοις Genesim explicasse.

- ιδ. Περὶ ἀοργησιαίς καὶ εὐφροσύνης, καὶ περὶ τῆς μηδ' ἄλλως ὀμνύσαι
 ιε. Περὶ τῆς ἀγαπᾶν ἵνα εὐχθῆς.
 ις. Περὶ ἐλεημοσύνης, καὶ προσευχῆς, καὶ νηστειᾶς.
 ιζ. Περὶ ἀκλήμοσύνης, καὶ τῆς ἐν ἕραν ἠθισαυρίζειν.
 ιη. Περὶ τῆς μὴ κρίνειν, καὶ τῆς πάντα ἐκ τῆς Θεοῦ αὐτῶν μὲν ἀγά-
 πης καὶ ἐγκρατείας.
 ιθ. Περὶ τῶν ψευδοπροφητῶν.
 κ. Ἰασις τῆς λεπρῆς.

Similis Catena ejusdem Macarii in *Lucam*, sive in loca Lucæ quibus gemina non habet Matthæus, in XXIV. divisa libros, atque ideo Magni Alphabeti nomine ab auctore nuncupata exstat in Codice Barocciano CLXI. *Εὐαγγελικῶν Διδασκασίων ῥημάτων χρυσοκέφαλλοῦ σωτηρίου ἐνθάδε Ἰακωβὸς Μακαρίου Φιλαδελφείας, ὁ οὐκ ἐστὶν ἡ μακαρίας Τριάδος.* Auctores ex quibus Catena contexta, iidem fere ex quibus illa in Matthæum, præ cæteris frequentes afferuntur symbolæ *Ἀντιπατρὶ Βοστρενσίς, Ἀναστασίῳ, Βασίλειῳ, Κυρίλλῳ, Εὐσεβίῳ, Ἰωάννῳ Χρυσοστόμῳ, Γεωργίῳ Ναζιανζηνίῳ & Νυμφίῳ, Σεβερῶν Ἀντιοχηνίῳ, Τίτῳ Βοστρενσίῳ & Βικτωρίῳ Ἀντιοχηνίῳ.* Laudantur etiam *Ἀμβρόσιος, Ἀστέριος, Βασίλειος Σελεύκῳ, Κασσιανῶ, Κλεμεντῶ Ἀλεξ. Κλιμακῶ, Κοσμάῳ Μοναχῶ, Δαμασκηνῶ, Διονυσίῳ Ἀρεοπαγ. Δοροθέῳ, Ἐλίῳ Κρητικῶ, Ἐφραίμῳ, Ἐπιφάνιῳ, Ἐσαγρίῳ, Γεωργίῳ Θαυματουργῶ, Ἱππολύτῳ, Ἰγνατίῳ, Ἰρηνεῶ, Ἰουστίνῳ, Λεῶ Ἰμπ. τομῶ Συναδικῶ, Μάξιμῳ, Νικηταῶ, Νίλῳ, Ὀριγέῳ, Φιλαμπεροπῶ, Πσέλλῳ, Θεοφύλακῳ.* Et semel in limine operis *Μανουὴλ Γραμματικῶ*, ubi variz significationes vocabuli *λόγος* ex eo afferuntur. Plures Sæculo XIV. fuere Manuales Grammatici, ut *Μανουὴλ Μοσχόπουλος, & Μανουὴλ Χρυσοφύλλος*, de quibus supra capite VII.

Ex proœmio Macarii Chrysocephali ad commentarios in Evangelium S. Lucæ.

Ἔτω ἡ ἐκ βάθους καρδίας τῆς παραγάθῃ Θεῷ δόξῳ, καὶ φιλοπονοῦν ἐθέμην πειθὴν ἵνα ἵαν ἀγίων διελθεῖν συγγράμμασι, καὶ ὅσα ἐκείνοι ἐκ Θεοῦ ἐμπνευθέντες τῷ χάριτι διδάξαντες τῷ Γραφῆς,

Hoc pacto ex intimo cordis benignissimum DEum deprecatus, studium & operam meam collocavi, sanctorum Patrum Commentaria lectitando, & quæcumque illi Divinz Gratiz Spiritu af-
 Eeeee

ἀναλαβεῖν καὶ σωλῶνάμ καθ' εἰρ-
 μὸν ἀποράδην τὰ πλεῖστα ἐν τοῖς ἀν-
 τῶν θείοις συγγράμμασι εὐρισκό-
 μενα. ἢ γὰρ τ' ἀνωμήτε ἡμῶν ἀν-
 τεχόμενοι πίστεως, καὶ πρὸς τὰς πο-
 λεμίας αὐτῆς Διαμαχόμενοι Ἰουδαίους
 καὶ Ἕλληνας, καὶ τὰς ἀνοσίους ἡρετι-
 κὰς Ἰσραφικὰς ἀποδείξασιν ὠχρήσαν-
 τὸ πρὸς βοήθειαν, καὶ τῆν τῶν Διό-
 νοιαν εἰς αἰχμήν καὶ κατὰ πλῆξιν
 τῶν δυσμῶν ἐσφάνησαν. Ἡ καὶ
 ἡθικῶς τῆν Ἐκκλησίαν καθαρῶν-
 τας εἰς μαρτυρίαν τῶν λεγομένων καὶ
 τὰ Ἐ' Πνευματικῶν προσελάβοντο, καὶ
 τὰ πάντα πάλιν πνευματικῶς διημήνευ-
 σαν. Ἐἰσι δ' οἱ καὶ δι' ἀμφοτέρω
 τῶν ἐρμηνείαν αὐτῆν πεποιθήκασι,
 ὡς οὐ χρυσῶς τῆν γλωτταν μέγας Πα-
 τὴρ Ἰωάννης, καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἔργον
 θεῶν τὴν ἐξήγησιν. Ἐκ τούτων
 ἀπ' αὐτῶν ἡμῶς φιλοπονώτερον, ὡς
 ἐρεῖται, τὰ πρόσφορα συλλέξαντες,
 τελείαν συνθέμεθα εἰς τὸ κατ'
 Ματθαίου ἁγίου Ἐυαγγέλιον τὴν ἐξή-
 γησιν ἐν τρισὶν ἀπαρτίστοις βί-
 βλοισι, ἀνὰ εἴκοσι κελημενίους τὰς
 λόγους. Ἐἴτα καὶ τὴν Μώσως Γέ-
 κτω εἰς δύο ταμίαντες διὰ τὸ πολὺ
 τ' συλλογῆς τῶν Πατριάρχων λόγων,
 τὸ μὲν πρῶτον Κοσμογονίαν, τὸ δεύ-
 τερον δ' Πατριάρχας ἀνομασασαμ.
 Ἐπεὶ δ' καὶ τὸ κατ' Ἀνατὸν ἁγίου Ἐ-
 ναγγέλιον πλεονόλιον τῶν ὑπο-
 θέσεων ἐν ἅπασιν σύμφορον εἰσι τῶ
 κατ' Ματθαίου, ἢ ἴδοξε τίως ἡ-
 μῶν ὅλον ἀναλαβεῖν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ

flati S. Scripturæ monumenta ex-
 posuere, repetendo quæ illi plera-
 que dispersa in Divinis eorum scri-
 ptis tradiderunt. Etenim sive
 illi inculpatam fidem propu-
 gnantes, & illius hostes Judæos,
 & Gentiles impiosque hæreticos
 confutantes, in sui favorem ex
 Scriptura petitas demonstrationes
 usurparunt, & illius sententiam in
 opprobrium & confusionem ad-
 versariorum dilucidarunt, sive
 moribus operam dantes, Ecclesi-
 amque instruente ad sua compro-
 banda quæ Spiritus erant, in suum
 usum convertebant, & hæc rur-
 sus Spiritui consona declarabant.
 Sunt vero etiam qui utriusque cau-
 sa eandem dilucidationem absol-
 verunt, ut magnus Pater & aurea
 lingua præditus Joannes, & qui
 eum secuti ad interpretanda sacra
 Oracula animum addixerunt. Ex
 his itaque omnibus nos operosius,
 ut dictum est, quæ videbantur u-
 tiliora, decerpitis, absolutam in
 S. Matthei Evangelium perfectam-
 que concinnavimus elucidatio-
 nem, tribus Voluminibus com-
 prehensam, quorum quodlibet
 viginti libris conflatur. Postmo-
 dum Moyse Genesim propter colle-
 ctorum copiam ex SS. Patrum Scri-
 ptis in duos Tomos divisimus,
 quorum priorem Cosmogoniam, se-
 cundum Patriarchas nominavimus.

προθεῖναι εἰς τὴν ἐξήγησιν, ἀλλ' ἀν-
 τὴν μόνον θεωρήσαι, ὡν ὁ Ματθαῖος
 ἐποίησατο ἐν μνήμῃ. Διὰ τοῦ-
 τος καὶ βίβλον ταύτην ἱερὰν σωθεῖ-
 μεθα ἐν εἰκοσι καὶ τέσσαρσι λόγοις
 ἢ καὶ χριστὸν οἰκονομίας ἀσα-
 φῶσαν τοῦ μυστήριον, ἀρχομένην μὲν
 ἀπὸ τοῦ μακαρίου ἰωάννου τοῦ βαπτισ-
 τῆ καὶ προδρόμου συλλήψεως τοῦ καὶ γεν-
 νήσεως, διερχομένης ἢ διὰ πασῶν
 τῶν Ἐυαγγελιστῶν ἐορῶν, καὶ εἰς αὐ-
 τὴν λήγυσαν τὴν παγκόσμιον Πανή-
 γυρον τοῦ Πεντηκοστῆς. καλεῖται ἢ
 τὴν βίβλον ταύτην μεγάλην ἀλφάβη-
 τον, ὡς ἰάγυρ ἑορτῆς καὶ συ-
 στατικὰ τοῦ ἡμῶν σωτηρίας ἔχουσαν,
 καὶ ὡς καὶ εἰς εἰς ἔχουσαν τὰς ἀρ-
 χὰς τῶν ἰδίων λόγων, καὶ ἀρχομένην
 μὲν ἀπὸ τοῦ Α, καὶ ἀλήγυσαν ἢ εἰς
 τὸ Ω, καὶ ἀποδοῦσα πληρῶς τὸ τοῦ
 κυρίου ῥῆμα λέγουσιν ἐν τῇ ἀποκα-
 λύψει πρὸς ἰωάννην, ἐγὼ εἰμι τὸ ἀλ-
 φα καὶ τὸ ὦ μέγα, ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ
 τέλος.

Cum vero & sanctum *Lucæ* Evan-
 gelium paucis argumentis exce-
 ptis, in aliis omnibus cum Mat-
 thæo conveniat, non est visum
 nobis universum ab initio repe-
 re, & modo interpretationis sub-
 igere, sed ea tantum examini sup-
 ponere, quorum Matthæus non
 meminit. Proptereaque volumen
 hoc sacrum composuimus vi-
 ginti quatuor libris constans,
 magnum Christi incarnationis
 complectens mysterium, incipi-
 ens a B. Joannis Baptistæ & Præ-
 cursoris conceptione & ortu, &
 percurrans per omnia festa Evan-
 gelica, & tandem finiens in com-
 munem totius orbis solennitatem
 Pentecostem. Nuncupamus ve-
 ro Volumen hoc *magnum Alfabete-
 tum*, tanquam quod vivifica ele-
 menta nostræ Salutis constitua-
 tiva continet, & singuli libri suum
 ex elementis habent principium,
 incipiuntque ab A & finiunt in Ω,
 adeo ut hic quoque complea-
 tur dictum Dominicum, in A-
 pocalypsi ad Johannem: *Ego sum A
 & Ω, principium & finis.*

Hoc magnum in Lucam, Macarii Alphabetum laudat etiam atque
 usque ad litteram Π legisse se testatur Allatius de Psellis p. 39. & adver-
 sus Creightonum p. 682. Incipit: Ἐμοὶ κόσμος καὶ πλῆτος καὶ πρὸς
 τῆτων Ζωὴ καὶ τροφή. Ejus precatio adversus Barbarorum incursum exstat
 Græce & Latine in Græcorum Euchologio p. 817. edit. Goari. *Ser-
 mo in exaltationem Crucis* sed extrema parte mutilus apud Gretserum de
 Eeee 2

Cruce

Cruce p. 1289. Alias ejus tredecim Homilias, quæ MScæ fuere apud Gerasimum Blachum atque Allatum, & in Bibl. Cardinalis Columnæ & Romæ in Collegio Græcorum, recenset. Gvil. Caveus in diss. de scriptoribus dubiis, qui non audet Macarium Chrysocephalum eundem stature cum Macario Philadelphienfi Episcopo, qui A. C. 1354. Joanne Cantacuzeno commendatus est ad Patriarchatum CPolitanum, quem Philotheus deinde obtinuit. Quamquam vero non plane certum illud sit, veri tamen esse simillimum libenter profiteor. Quemadmodum & Chrysocephalum nomen esse non tam a studio χρυσα κεφαλα colligendi inditum, quam gentilitium, persuadet quod *Joannis Chrysocephali* merito occurrit in Syropuli Historia Concilii Florentini sect. 4. c. 29. & *Matthæi Chrysocephali* Carmina Jambica in Orationem sepulchralem Manuelis (Palzologi) Imp. de Theodoro fratre memorat Alatius contra Creyghtonum p. 684. afferens etiam hos ejusdem versus binos, quorum singuli universas Alphabeti Græci literas complectuntur:

Ζευθεὶς πτεροῖς ἐκλαγὲς βομβῶδη ψόφον
 Ἄβροχίταν δ' ὁ φύλαξ θηροζυγοκαμψυμένωπῳ.

XIV. Occurrit præterea in Bibl. Cæsarea teste Lambecio II. p. 60. *Anonymi* Græci Catena sive *Ἐπιτομὴ ἑρμηνειῶν* SS. Patrum aliorumq; veterum scriptorum Ecclesiasticorum in Evangelia secundum SS. *Matthæum, Lucam & Johannem*. Scriptorum è quibus collecta est, hæc sunt nomina: *Apollinaris* Episcopus Laodicens, *S. Archelæus* Cascharæ in Mesopotamia Episcopus, *S. Athanasius* Alex. *Eusebius* Cæsareensis, *S. Gregorius Nazianzenus* & *Nysenus*, *S. Johannes Chrysostomus*, *Isidorus Pelusota*, *Origenes*, *Severus* Episcopus Antiochenus, *Titus Bostrensis* & *Victor* presbyter Antiochenus.

In *Lucam* existat Commentari⁹ quem vertit & sub *Titi Bostrensis* nomine primus cum *Victore* in Marcum edidit Latine *Theodorus Pelsann* Ingolstadt. 1580. Græce deinde atque Latine vulgavit *Fronto Ducam* Tomo secundo Auctarii Bibliothecæ Patrum Paris 1624. fol. p. 762. recusum Tomo XIII. Bibl. Patrum Paris. 1644. 1654. Latine inde recusus in Bibliothecis Patrum aliis, ut Lugdunensi, Tomo IV. Non autem *Titi Bostrensis* est qui medio sæculo quarto claruit, & de cujus libris adversus Manichæos dixi lib. V. cap. 1. p. 292. seq. Sed est *Catena* ex *Titi* aliorumque scriptis ac commentariis, nescio quo auctore collecta

collecta. Itaq̄ in MS. Codice Bibliothecæ Regiæ Paris. quem evol-
vit Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ N. T. c. 30. inscribitur: Ἐν ἁγίῳ
Πατρὸς Ἐπισκόπου Βάσρων καὶ ἄλλων ἁγίων Πατέρων ἑρμηνεία εἰς τὸ κτ' Λυ-
κᾶν ἁγίον Εὐαγγέλιον. Citantur etiam in illo nominetenus non modo
Gregorius Nazianzenus & Nyssenus, sed etiam Tito juniores Chryso-
stomus, Athanasius Pelusiota & Cyrillus Alex. Atque ea potissimum persequitur
quæ Matthæus in suo Evangelio non attigit, nam in cæteris se mper re-
mittit Lectorem ad ea quæ in illum Evangelistam jam dixerat. Hen-
ricus Savilis notis ad Chrylost. T. VIII. p. 215. *Habeo, inquit, in ma-
nibus in Evangelia, tria opuscula Græce Chryso-stomo inscripta. Primus est libellus
Questionum in Matthæum, cujus initium: Δὲ τί λέγεται Ἐυαγγέλιον; Ἐυ-
αγγέλιον ἢ παρῶσα βιβλὸς λέγεται, ὅτι κολάσεως ἀναίρεσιν καὶ ἁμαρτη-
μάτων λύσιν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἁγιασμόν, καὶ ἀπολύτρωσιν, καὶ ἰωθου-
σίας, καὶ κληρονομίαν τῶν ἑρανῶν πάντων εὐαγγελίζεται &c. Quæ ver-
bis venerabilis Venetii. A. 1554. Christophorus Serrarius. Secundus
est libellus, brevem continens enarrationem in Lucam, cujus initium: ἰστέον
ὅτι ἴδεν ἄλλος Εὐαγγελιστὴς ἐξ αὐτῶν ἀρχομένων ἐστὶν ἰδέει τῶν πραγμά-
των, τὸν ᾧ μακάριον Λυκᾶν καὶ προομιλίς ἐπιβαλλόντα. Tertius est libellus
Questionum in Johannem, in notis mihi sæpe citatus, cujus initium:
Τὸ ἕνα πάντα τὰλλα ὡς δράμα ἔστ' Ἐυαγγελιστὴς, περὶ δ' αὐ-
τῶν γενήσεως αὐθιγῶς διηγῆται; ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι Ἐυαγγελιστῆς &c. Horum
secundum qui in Lucam est (eundem cum illo quem Peltanus & Ducæus
edidere) tribuunt Codices Florentini & Parisienses D. Tito Historum Episco-
po: Primum qui est in Matthæum, conjectura Serrarigi eidem Tito; Tertium in
Johannem ex eadem officina prodiisse non est dubium. In Catenis Regiæ MSS.
in Matthæum & Lucam notante in Bibl. Concionatoria Combesii,
sæpius allegantur Titi, editis meliora. Cumque Regia in Lucam ipse
fere sit sub compendio Titi commentarius, cui similis quæ existat in
Codice Raphaëlis du Fresne: quando ex Tito vulgato quædam aucterun-
tur, nunquam ille citatur, sed quando nova illa, & qualia etiam oc-
currunt in Matthæi Catena. Existimem ergo, inquit Combesius, pen-
ditos Commentarios sanioris Titi esse, cui in Catena Regiæ Savilii nomen subin-
de tribuitur. Quam vero idem Combesius Græce & Latine sub Titi Bo-
strensis nomine in Auctario novo Bibl. Patrum T. I p. 641. atque Lati-
ne in Bibl. Concionatoria vulgavit Homiliam in Ramos Palmarum, alte-*

ri juniori Tito tribuunt viri docti, licet nihil in illa video prisco illo indignum. Incipit: *ὡς περ ἢ ἀμείτη* Ⓞ *ἀβυσσ* Ⓞ.

Catenam in *Lucam* ex Codice Bibliothecæ Venetæ Bessariano descriptit, aliquoties mihi jam laudatus atque propter singulare in hoc genere studium laudatissimus Balthasar Corderius S. L. hoc titulo: *Ἐναγγέλιον κατὰ Λουκᾶν, ἐρμηνευόμενον ἐκ διαφόρων ἐρμηνευτῶν, ἔ τετραεναγγέλιον ἐρμηνείαν εἰσάγων ἕνδοξον*. Testatusque se evoluisse ejusdem Catenæ exemplar per antiquum in Cæsarea Viennenſi & alterum in Augustana, sed utrumque mutilum, Græce eam atque Latine edere voluit, verum typographo sumtus Græcis vulgandis ob iniquitatem temporum suppeditare detractante, versionem suam tantum in lucem emisit Antwerpiz 1627. fol. eique adeo minore typorum Characterè distinctam adjunxit Catenam alteram novo studio à se ex Patribus Græcis editis & Latinis contextam atq; ita adornatam, ut etiam loca cæterorum Evangelistarum quibus prætermiſſa Lucæ suppleantur, illustraverit. Si Græca aliquando in lucem proferri debeant, ea ex Codicibus MSS. Bibl. Regiæ Paris. multum posse integriora ac meliora dari, monet Rich. Simon libro 2. *Histor. Criticæ N. T.* c. 30. p. 429.

Index Corderianus Scriptorum è quibus Catena à Balthasare Corderio versa in Lucam contexta est.

Numeri majores, capitibus Lucæ: minores respondent sectionibus, in quas Corderius Catenam divisit.

Ambrosius (ex Theodoro) I. 27.
 Amphilochius Iconiensis XXII. 63.
 Anastasius Sinaita II. 43. 47. 65. V. 10. XIX. 47.
Ἀνεπίγνωσις Ⓞ five Anonymus L. 33. 39. 43. II. 40. 80. 81. 82. 83. 85. VI. 8. VIII. 6. 25. 33. IX. 57. X. 36. XI. 50. XII. 20. XIII. 11. 12. XIV. 5. 14. 20. 22. 25. XV. 4. 10. 11. 12. 13. 16. 27. 29. 63. 64. XVI. 5. 9. 27. 38. 54. 58. 64. 66. XVII. 6. 7. 24. 42. XVIII. 75. 78. XIX. 6. 8. 13. 27. 44. XX. 10. 23. 24. XXII. 3. 20. 45. 65. 69. 70. 71. 72. 73. XXIII. 2. 3. 7. 21. 22. 23. XIX. 4. 5. 6. 7. 18.

Apol:

Apollinaris Laodicensis XVIII. 83. XIX. 43. XX. 5. 11. 15. 17. XXII.
36. 38.

Asterius Amasenus VIII. 42. 48. 54. X. 53. 54. 55. XV. 20. 31. 47. 49.
53. XVIII. 6. 88. 89. XIX. 1. 12.

Athanasius Alex. I. 11. 31. II. 6. 11. 14. 21. 30. 33. 36. 38. 41. 48. 67. 68.
III. 34. 49. IV. 10. 27. V. 9. IX. 21. 64. X. 23. 34. 35. 40. 43. XI. 14.
15. 22. 58. XII. 12. XIII. 3. 6. XVII. 28. 29. XVIII. 53. 63. XIX. 30.
XX. 3. XXII. 64. 66. 83. XXIII. 8. 10. 13. 14. 15. 16. 17.

Basilii Cæsarensis I. 9. 31. II. 46. 54. 59. 62. III. 5. 18. 24. 28. 30. 51.
IV. 17. 21. 24. V. 38. VI. 17. 32. 36. 39. 40. 43. 44. 45. 49. 51. 52. 60.
72. 77. VII. 11. 30. VIII. 8. 15. IX. 10. 13. 16. 37. X. 2. 4. 24. 27. 31.
37. 45. 47. 48. 50. XI. 23. 25. 53. 65. XII. 16. 17. 19. 24. 31. 42. XIII.
5. 10. 31. 37. 54. XIV. 3. 24. 29. 32. 34. 39. XV. 19. 25. 36. 66. XVI.
7. 28. 3. 40. 43. 44. 52. XVII. 30. XVIII. 2. 7. 17. 19. 26. 30. 35. 41.
44. 48. 55. 57. 68. 71. 76. XIX. 14. 16. 34. 38. XX. 5. 6. 7. 9. XXI. 13.
21. 26. XXII. 35. 59. 87.

Clemens Alexandrinus III. 33. X. 38. XIII. 14. XV. 22. XVI. 22. XVII.
16. XXI. 35. 37. 38.

Cosmas II. 16. III. 26. 31. Corderius putat hunc esse Cosmam Hierosoly-
mitanum, inter Melodos Ecclesie Græce celebratissimum. Sed ve-
ro propius est loca Cosmæ quæ afferuntur auctorem habere Cos-
mam Indoplevstem, de cujus Topographia Christiana dixi supra
lib. 3. cap. 25.

Cyrillus Alexandrinus I. 10. 41. II. 17. 27. 32. 44. 52. 76. III. 5. 17. 25. 53.
54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. IV. 1. 4. 7. 15. 16. 20. 30. 34.
V. 1. 3. 12. 13. 15. 20. 29. 31. 32. 37. 39. VI. 5. 11. 13. 14. 31. 3. VII. 2. 6.
13. 23. 27. VIII. 3. 26. 27. 31. 32. 33. 45. 51. XI. 16. 27. 31. 36. 40. 41.
43. 44. 45. 47. 63. 64. 66. XII. 4. 6. 9. 11. 15. 18. XIII. 8. 21. 47. 48.
50. 51. 57. XIV. 1. 7. 8. 13. 16. 17. 31. 42. XV. 5. 9. 28. 33. 56. XVI.
13. 14. 18. 20. 26. 29. XVII. 1. 3. 4. 5. 20. 21. 25. 31. 33. 35. 36. 42. 45.
47. 49. XVIII. 1. 3. 4. 16. 42. 47. 49. 64. 73. 81. 82. 86. XIX. 3. 18. 22.
36. 37. 49. 52. 55. XX. 1. 4. 13. 20. XXI. 1. 8. 10. 11. 28. XXII. 13. 15.
18. 22. 27. 32. 39. 51. 57. 60. 82. 89. XXIII. 1. 9. 12.

Cyrilli Hierosolymitani Catecheses XXIII. 25. 30.

Didymus Alex. VIII. 5.

Dionysius Alexandrinus XXII. 68. 69. 70. 71. 72. 73.

- Dionysius Areopagita XII. 34. 40. XXIII. 27.
 Dorotheus Archimandrita VI. 19. XVIII. 5. 29.
 Ephraim Syrus II. 8. XVIII. 9.
 Epiphanius II. 7. III. 43. 50. 52. VI. 2. VII. 18. 29. XXII. 19.
 Evagrius X. 57. XIX. 26. non videtur Scholaasticus intelligi ut visum
 Corderio, sed Evagrius Ponticus.
 Eunomius XV. 2. Forte Nyssenus contra Eunomium.
 Eusebius Caesarensis XI. 3. 5. 32. III. 1. 47. V. 6. VI. 21. VII. 25. VIII. 7.
 9. 19. 49. X. 5. 13. XIII. 17. 21. 26. 28. 44. XIV. 11. 18. 19. 21. 28. 36.
 XVII. 32. 41. 44. 46. 52. XVIII. 43. XIX. 15. 17. 20. 23. XX. 2. 12.
 XXI. 6. 14. 16. 17. 19. 23. 30. 31. 32. 34. XXII. 12.
 Eutyches XXII. 21. 23. 25.
 Gregorius (forte Thaumaturgus, licet de Gregorio Corinthi etiam
 cogitaverit Corderius, cujus tractatum in Johannem extare,
 Graece in Vaticana tradit Possevinus: vel de Gregorio Metochi-
 ta Diacono, cujus scriptum de processione Spiritus S. ibidem ex-
 stat) I. 32. 36.
 Gregorius Nazianzenus I. 2. 3. 24. 42. II. 7. 23. 24. III. 11. 16. 45. 46. 48.
 IV. 3. 23. 26. V. 2. VI. 34. 56. 67. VIII. 1. X. 7. 10. 22. XI. 61. XII. 1.
 XIII. 46. 49. XVII. 43. XVIII. 31. 54. 65. XXIII. 6.
 Gregorius Nyssenus I. 18. 19. II. 18. 19. 20. 22. 26. 45. 51. 55. 63. 84. 86.
 III. 7. 16. 41. IV. 12. V. 34. 41. VI. 6. 15. 16. 20. 21. 23. 24. 25. 26. 27.
 28. 33. 37. 48. 59. 61. VII. 5. 32. 34. 36. VIII. 38. IX. 10. 14. 56. X. 15.
 30. XI. 54. 55. 56. 70. 72. XIII. 10. XIV. 30. XV. 1. 6. 7. 15. 21. 38. 44.
 50. 54. 55. 57. XVI. 15. 21. 34. 45. 47. 55. 65. XVII. 26. 27. XVIII.
 52. 74. XIX. 29. XXI. 39. XXII. 4. 5. 62. XXIII. 28.
 Hippolytus II. 15.
 Ignatius III. 35.
 Flav. Josephus III. 1. VI. 7.
 Joannes Cassianus XVIII. 14.
 Joannes Chryostomus I. 1. 4. 5. 8. 16. 37. II. 13. 28. 29. 34. 35. 49. 53. 56.
 70. 75. 73. III. 3. 6. 10. 12. 13. 14. 20. 21. 22. 23. 36. 38. 39. 40.
 44. 65. &c. saepissime.
 Joannes Climacus XVIII. 70.
 Joannes Geometra, I. 21. 23. 29. 30. II. 2. 37. 69. 72. 78. 79. III. 2. 4. 8.
 11. IV. 6. VI. 66. 70. VII. 39. VIII. 4. 53. IX. 26. 32. 38. 39. 44. 58. 62.
 X-

X. 1. 14. 41. 58. 60. XI. 3. 18. 24. 62. 73. XII. 7. XIII. 20. 21. 25. 27.
29. 42. 44. 45. XIV. 6. 12. 58. XVI. 8. 23. XVII. 18. XVIII. 61. XIX.
45. 48. XX. 18.

Irenæus XIII. 13.

Isaacus Archi-Episcopus V. 27. IX. 17. 18.

Isaias Archi-Episcopus XIV. 25.

Isidorus Pelusiota l. 15. 26. ll. 1. 4. 12. 50. III. 2. 37. IV. 2. 8. V. 8. II.
23. 35. VI. 53. 54. 55. 65. 68. VII. 22. 24. VIII. 2. 12. 23. IX. 15. 25. 48.
X. 52. XI. 20. 57. XII. 13. XIII. 15. 16. 19. 55. XIV. 33. XVI. 48. XVII.
48. 51. XVIII. 32. 33. 85. XIX. 28. 32. 56. XX. 19. XXI. 7. 33. 55. 56.
58. 81. XXIII. 11.

Justinus Martyr. V. 5.

Macarius Chrysocephalus V. 4.

Macarius Ægyptius l. 34. ll. 10. VIII. 30. 55. X. 2. 56. XIII. 30. XIV. 26.
37. XV. 8. 48. 59. XVII. 40. XVIII. 67. XXII. 14. 46. 49.

Marcus Archi-Episcopus VI. 64. IX. 13. 30. XIV. 27. XVI. 6. XVII. 13.

Marcus Eremita IX. 63.

Maximus Monachus l. 12. 17. ll. 57. 58. III. 9. IV. 11. V. 17. VI. 10. 41. 42.
47. 50. 57. 62. 71. VII. 8. VIII. 21. 35. IX. 1. X. 28. 29. 49. XI. 12. 26.
29. XIII. 43. XIV. 9. XV. 35. 65. XXI. 2. XXII. 42. 67.

Simeon Metaphrastes, infra in Simeone.

Methodius Patriarcha CPol. XI. 59.

Michaël Psellus XIII. 22.

Nicetas VIII. 11. 18. David. VI. 58.

Nilus Monachus IV. 25. V. 18. VII. 10. IX. 66. XVIII. 12. XIX. 46. XX. 21.

Oecumenius III. 1.

Origenes l. 14. ll. 42. 61. 64. 75. 76. III. 15. 19. 32. IV. 31. V. 19. 21. 22.
VIII. 20. IX. 12. 19. 28. 43. XI. 32. 37.

Philo Judæus XVII. 17. XVIII. 56. 58. 62. XIX. 7. XXII. 1.

Photius XVI. 57. XXII. 54.

Phostorius XXIII. 18. 19.

Procopius Gazæus XII. 39.

Servius (an Sergius) VII. 38.

Severus l. 22. 24. 28. III. 41. IX. 9. XI. 33. 35. XII. 10. XIII. 52. 58. XVIII. 15.
XIX. 40. XXII. 24. 40. 41. Antiochenus l. 19.

Simeon l. 7. 45. VII. 14. 16. Metaphrastes l. 13. ll. 39. 60. 74. 79.

F f f f

Theodo:

Theodoretus l. 6. 25. V. 14. 16. 21. VI. 4. VIII. 39. XVIII. 51. XX. 25.
 XXII. 6. 8. 88. XXIV. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.
 Theodorus Mopsvestenus XI. 60.
 Theophanes II. 5. X. 5. XIII. 17. 32. XVIII. 43. XXI. 3.
 Theophylactus XII. 21. 22. 23. 27. 29. 30. 33. 37. 41. 44. XXII. 74. 75.
 76. 77. 78. 79. 80. XXIII. 24. 26. 29. XIV. 1. 2. 3.
 Titus Bostrensis I. 45. II. 66. III. 29. IV. 14. 28. VI. 30. VII. 1. 9. 20. 28. 37.
 VIII. 22. IX. 35. 51. 59. X. 8. 9. 12. 15. 17. XI. 1. 5. 9. 10. 38. 46. XV.
 14. 17. 23. 24. 32. 34. 39. 41. 42. 45. 46. 51. 52. 62. 67. XVII. 15.
 19. 22. 23. XVIII. 50. 59. 60. XIX. 2. 35. 41. 51. 53. XX. 16. 21. 28.
 XXI. 5. 7. 33. 36. XXII. 16. 34. 53.
 Victor Antiochenus I. 50. VIII. 44. x. 59.
 Victorius I. 40.

XV. *In Johannis Evangelium, Anonymi Catena Græce & Latine à Bal-
 thasare Corderio vulgata est Anwerpiz 1630. fol. Exemplar Græcum,
 inquit, MS. quousus sum, erat antiquissimum rotundo ac distincto Charactere
 in membrana eleganter accurateque conscriptum. Hoc ex Cardinalis Cu-
 sani Bibliotheca Treviris Antwerpiam attulerat Heribertus Roswei-
 dus & Petrus Lanßelius, Corderius manu sua descripsit, & Latine ver-
 tit, atque utraqve Lingvâ edidit, Estque hæc Catena judice Rich. Simo-
 ne T. 3. Histor. Criticæ N. T. c. 30. p. 431. cæteris accuratior. En Es-
 fet, cette chaine est la plus exacte de toutes, à cause de la bonté du MS. Grec,
 Proœmium multe eadem continet quæ in Andree presbyteri Cate-
 na in Esaiam, quam supra p. 754. retuli, nec tamen inde certo eun-
 dem licet colligere auctorem. Superest ut scriptores priscos, è qui-
 bus excerpta est annumerem.*

Index Scriptõrum in Catena ad Johannem laudatorum.

Ammenius 13. 14. 15. 17. 19. 20. 21. 22. 23. &c. frequentissime.
 Amphilochius 96.
 Anonymus *proœm.* & p. 59. 65. 69. 70. 74. 75. 78. 88. 93. 97. 99. 112.
 148. 157. 166. 178. 183. 222. 238. 250. 252. 258. 259. 266. 318. 351.
 356. 377. 394. 396. 397. 399. 406. 412. 419. 459. 463. 465.
 Antiochus Ptolemaidis. 444.

Apol-

Apollinaris 32. 36. 41. 42. 70. 71. 89. 90. 96. 135. 143. 147. 168. 175. 180.
181. 192. 195. 205. 211. 226. 227. 228. 229. 230. 230. 231. 236. 243.
253. 255. 256. 263. 265. 273. 275. 278. 280. 287. 288. 289. 291. 295.
302. 305. 306. 307. 314. 318. 320. 323. 329. 331. 335. 340. 341. 342.
350. 356. 360. 362. 363. 372. 375. 380. 381. 384. 391. 392. 403. 404.
414. 417. 421. 430. 435. 437. 440. 443. 447. 453. 454. 456. 471.
473.

Apostolici 17.

Arius 13. Ariani 9. *ωνόμοιοι* ita leg. pro *ἀνομοιοι* 149. Coteler. III. p. 619.

Athanasius 219.

Basilides hzreticus 13. 17.

Bassius pag. 1. 2. 13. 14. 295.

Borboriani 17.

Cerinthus hzreticus 17.

Chrysothomus *proam.* & per totum opus frequentissime.

Concilium Ephesinum 117.

Cyrillus *proam.* & p. 5. 14. 15. 16. 18. 20. 22. 23. &c. *szpius.*

Epist. ad Eulogium *proam.*

Didymus 94. 115. 131. 154. 156. 159. 189. 196. 265. 406. 408.

Ἑλληνικῶν ληρῶν fatalitas temporis 71. *Ἕλληνας ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶντες* 101.

Epiphanius. 462.

Eunomius hzreticus 13.

Eusebius *proam.* & p. 80. 448. 449. 450. 456. ad Marinum 436.

Eutychis discipuli 117.

οἱ ἔξω ἔ' λόγου τῆς ἀληθείας μεγαλοφρονῶντες ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ 2.

Gregorius Nyssenus 444.

Gregorius Theologus 375.

Hzretici nuptias improbant 65.

Heracleota 335. infra, Theodorus.

Irenzus *proam.*

Isidorus 78. 151. 185. 246. 272. 290. 439. 471. 474.

Julius Episcopus 409.

Julius Episcopus.

Manichzi 13. 64. 69.

Marcellus hzreticus 14.

Marcion hzreticus 13.

Menander hzreticus 17.

Montanus & Priscilla 365, ubi male *Πρισκίλλης* pro *Πρισκίλλης*.

Nicolaus hzreticus 17.

Novatus hzreticus 14.

Origenes 6. 22. 26. 27. 34. 35. 37. 39. 42. 45. 46. 47. 48. 50. 52. 57. 60.
62. (64. ubi Manichæi, Origene juniores, oppugnantur) 72. 74.
75. & locis innumens per totum opus.

Papix *Ευβιώτῳ Ἰεραπολίτῃ* discipulo Johannes dictavit Evangelium
προαπ.

Paulus Samofatenus hzreticus 14.

οἱ πρὸς τῆς τῶν ὀνομάτων Φιλοσοφῆσαντες χρήσιως 8.

Photinus hzreticus 14.

Photius 123. 128.

Plato 5. 13. 17. Ejus sententia de animabus ob peccata detrufis in cor-
pora 246.

Priscilla. vide Montanus.

Proclus 31.

Sabellius hzreticus 14.

Samaritani 118.

Saturninus hzreticus 17.

Severus 13. 30. 37. 52. 64. 66. 70. 71. 73. 77. 83. 94. 151. 213. 243. 247. 250.
260. 305. (Antiochenus 344.) 408. 433. 436. 437. 441. 445. 446.
451. 454. 455. 459. 461. 463. 465. 468. 474.

Simon Magus 17. *ἡ μὲν Σίμωνος πρόφασις τὸν μακάριον Πέτρον τῆ
ἐπὶ Ῥώμην ὁδὸν πονήσασθαι παρεσκεύαζεν. προαπ.*

Theod. Heracleota 168. 170. 171. 172. 174. 183. 190. 193. 197. 198. 200.
201. 207. 209. 210. 211. 214. 216. 226. 229. 230. 235. 238. 239. 245.
247. 251. 260. 262. 264. 265. 288. 291. 301. 302. 306. 310. 311. 313.
318. 320. 322. 330. 334. 335. 337. 339. 340. 342. 343. 354. 358. 364. 369.
370. 373. 378. 380. 385. 386. 391. 392. 430. 442. 459. 467. 469. 470.
471. 472.

Theodorus Mopsvestenus *προαπ.* & p. 8. 16. 17. 18. 19. 21. 23. 27. 31.
49. 56. 60. 61. 75. 88. 102. 121. 122. 142. 148. 164. 168. 171. 172. 174.
176. 181. 183. 186. 209. 228. 229. 237. 247. 254. 258. 260. 263. 269.
271. 277. 279. 281. 284. 286. 288. 289. 300. 304. 309. 318. 320. 336.

342. 343. 349. 353. 356. 359. 366. 379. 381. 388. 392. 401. 403. 428.
437. 454. 455.

XVI. Hisce Catenis quas tunc adhuc ineditas laudavit subinde in suis ad Evangelistas commentariis Johannes Maldonatus, accensend^o Commentarius *Euthymii Zigabeni in Evangelia*, de quo, quemadmodum & de ejus Commentario in *Psalms* dicere me memini supra p. 474. Sane ex pluribus collectum nec titulus diffitetur, atque licet Chrysostomum frequentissime sequitur, unde *insignem Chrysostomi de floratiorem* vocat Jo. Millius prolegom. in N. T. Sect. 1073. tamen usus est scriptis etiam aliorum, laudatque nominatenus, *Basilium, Gregorium, Maximium, Origenem*, denique ipse plura suo Marte addidit. Titulus est *ἐρμηνεία ἔκαστὰ Ματθαῖον, Μάρκον &c. φιλοσόφως ἑρμηνεύειν, μάλιστα μὲν ἀπὸ τῆς ἐξηγήσεως ἔν ἀγίοις Πατέροις ἡμῶν Ἰωάννῃ & χρυσοστόμῳ καὶ ἀπὸ διαφόρων ἄλλων Πατέρων, συνεισηνεγκόντι τινὰ καὶ ἔταῦτα ἑρμηνεύειν*.

Præter Euthymium non omittendus *Theophylactus*, cujus itidem præclarus in *quatuor Evangelistas* non ex solo Chrysostomo, sed ex aliis quoque antiquis Doctoribus contractus ac digestus Commentarius existat, de quo dixi Volumine sexto superiore p. 287.

XVII. Denique *Thomas Aquinas* Catenam auream * in *quatuor Evangelia*, Latina Lingua quidem at ex Græcis Latinisque Patribus condidit, dicavitque Urbano IV. Papæ. Prodiit ab A. 1474. sæpius separatim variis in locis, atque inde inter Thomæ opera junctim excusa Tomo XV. Editiones post A. 1566. interpolatas esse à recentiore manu, notat Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ N. T. p. 473. Scriptores Græci qui in Catena Thomæ allegantur, hi sunt: *Anonymus, Athanasius Alex. Basilii, Chrysostomus, Cyrillus Alex. Damascenus, Didymus Alex. Dionysius Alex. Dionysius Areopagita, Epiphanius, Eusebius Cæsareensis, (Euthymius Monachus) Gregorius Nazianz. & Nyssenus, Isidorus Pelusiota, Josephus, Julius Africanus, Origenes, Severianus Gabalensis, Theodorctus, Theophilus Alex. Theophylactus, Titus Bostrensis*. Latini sunt *Alcuinus, Ambrosius, Augustinus, Beda, Cyprianus, Damasus, Fulgentius, Glossæ diversorum, Gregorius I. Papa, Hnymo, Hieronymus, Hilarius, Isidorus*

F fff 3

Hisp.

* Ita inscribitur in recentioribus editionibus. Sed in antiquioribus video *glossam Con- tinuam* vocari, inde dubito jam, Thomæ ipse Catenæ vocabulo usus fuerit, uti ab eo factum supra innui. Est mihi ad manus editio Anni 1476. fol. sine loci notatione.

Hisp. Leo I. Papa, Maximus Taurinensis, Petrus Alfonsus, Rabanus Maurus, Remigius.

XVIII. In *Acta Apostolorum* Catenz vicem exhibet *Oecumenii* incertae auctoris sed Episcopi Triccz in Thessalia, & iudicio ac perspicuitate commendabilis Commentarius qui cum ejusdem Commentariis similibus in *Epistolas septem Catholicas, Epistolas S. Pauli Apostoli, & cum Acta in Apocalypsin* prodiit Græce Veronæ typis luculentis 1532. * fol. Ἐξηγήσεις παλαιαὶ καὶ λίαν ὠφέλιμοι βραχυλογίαν τε καὶ σαφένειαν τῶν λόγων ἐχούσων θαυμαστὴν, ἐκ διαφορῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ὑπομνημάτων ὑπὸ Οὐκυμῆρου καὶ Ἀρέθα συλλεχθεῖσαι. In *Acta atque Epistolas Catholicas* latine vertit Jo. Bernardus Felicianus, cujus interpretatio vidit lucem Basil. 1552. & Venetis 1556. 8. inscripta Alexandro Farnesio Cardinali. Auctores è quibus collecta hæc Catena est, vel qui in ea laudantur, sunt *Acacius, Andreas Czararensis* Episcopus, *Athanasius, Basilus, Clemens, Cyrillus, Dionysius Alex. Epiphanius* Cypri Panarium (in Epist. Judæ.) *Eusebius, Gennadius, Gregorius Naz. & Nyssenus, Hippolytus, Joannes Chrysostomus* è quo plura accepta, tum *Josephus, Irenæus* **, *Isidorus, Justinus* (in 1. Petr. V.) *Methodius* de resurrect. *Oecumenius* ipse, *Origenes, Papias, Photius, Severianus, Theodoretus, & Titus*, adversus Manichæos. Ad caput XVII. 23. Auctorum affertur inscriptio Atheniensium Θεοῖς Ἀσίας καὶ Ἑυρώπης καὶ Λιβύης Θεῶν ἀγνώστῳ καὶ ξένῳ, & XVII. 28. notatur ad *Arati* Poëtæ locum à Paulo respici. Gnosticorum, Naesenorum qui & Lampetiani & Euchetz, mentio in 2. Petri III. Heracliti item Ephesii & Empedoclis Ætnæ hoc est in monte Ætna extincti sententia de mundo igni perituro. Mentio Nestorii ad 1. Joh. I.

Commentarium *Oecumenii* in *Acta*, † in *Epistolas Catholicas & in Epistolas Pauli* Græce cum latina versione *Johannis Hentenii* Mechliniensis (Antwerpæ primum A. 1545. atque eodem anno Parisiis excusa) nitide edidit Federicus Morellus Paris. 1631. fol. 2. Vol. *Exstat & Oecu-*

* Hæc editio ad manus mihi est, alteram vero Græcam Veronensem A. 1568. Possévino ac Labbeo memoratam nunquam vidi, atque in Caveo pro 1562. legendum 1532. arbitror.

** Irenæus adversus *Ψευδάνυμην γνώσιν* sive contra Hæreses in 2. Petr. 2. & Epist. Judæ. Ejusdem de Sancto & Blandina Martyribus in 1. Petr. 2.

† Quæ Jac. Billius lib. 1. Observationum sacrarum c. 21. in Henteniana versione *Oecumenii* ad *Acta* reprehendit, à Possévino inserta sunt Apparatus sacro T. 2. p. 170. seq.

Oecumenius in Epistolas Pauli ex Latina versione *Maximi Florentini*, *mořtachi Caslinensis*, Basil. 1553. 8. duobus Voluminibus. Observatum etiam est *Theoduli Catenam*, sive exegefin in *Epistolam ad Romanos* Basil. 1537. 4. editam Latine ex *Jo. Loniceri* versione atq; in Orthodoxographis ac Bibliothecis Patrum recusam, haud diversam esse ab hac Oecumeniana.

Commentarium ejusdem in *VII. Epistolas Catholicas* Græce & Latine, cum *Jo. Hentenii* versione & notis *Bartolomæi Coppen*, Rostochiensis, & Gnomologia Oecumeniana prodiit Francof. 1610. 4. Hunc Coppenium male auctorem Latine versionis facit Labbeus T. 2. de Scriptoribus Ecclesiasticis p. 133.

XIX. Quamquam Sixtus Senensis tradit Oecumenium similiter ceteros Novi Test. libros & ex Veteri Test. *Olateucbum* illustrasse, nihil tamen horum in lucem hætenus editum est. Quin horum etiam ipsorum in Acta * & Epistolas commentariorum auctorem Oecumenium esse dubitavit Fronto Duczus, quoniam in Codicibus MSS. quorum alii contractiores alii ampliores editis in Bibl. Regis Gallie extant, Oecumenio diserte non tribuuntur, sed tantum vocantur *Ἐξηγήσεις ἐκ διαφόρων τῶν ἁγίων πατέρων*. Donat^o tamen Veronensis qui illos ex MS insigni ac vetusto, quod Matthæo Giberto Veronensi Episc. Johannes Lascaris donaverat, Græce edidit ac Clementi VII. inscripsit, & Hentenus qui Latine vertit, argumentis probabilibus ex verbis Commentar. ad c. ult. ad Coloss. & ad c. 4. Ephes. contendunt Oecumenio jure adscribi, quorum argumentis assentitur Rich. Simonius lib. 3. Hist. Criticæ N. T. cap. 32. qui observat Auctorum nomina plura in MSS. annotari ex quibus illa Catena collecta est. Quamquam non meram collectionem exhibet illud opus, sed potius Commentarium literalem cum delectu ac judicio ita decerptum ex aliis non Commentariis modo sed forte etiam Catenis antiquiorib^o, ut auctor ipse sententiam suam quam sæpissime exposuerit: *ce n' est pas une simple compilation, celui qui a fait ce recueil, s' etant principalement appliqué à donner le sens literal du texte qui l'expliquoit, à accommodé a sa maniere les interpretations des Ecrivains qu'il a consultez, ou plutot les autres choses qui étoient avant lui, les abregeant ou les étendant, selon qu'il le jugoit à propos.*

Idem Simonius. 465. testatur in Bibliotheca Regia Parisiensi existare Catenam MStam in *Acta Apostolorum* exaratam ante 600. annos sub titulo: *Ἐξηγήσεις καὶ διαφορῶν*, in quo alii quam in Oecumenio laudantur

* Confer Jo. Mariam Svarcium ad S. Nili opuscula p. 640.

infigne in Apocalypsin opus *συνλογηήσηγησεων ἐκ διαφόρων ἀγίων ἀιδῶν εἰς τὴν ἰωάννην, τὴν ἠγαπημένον καὶ εὐαγγελιστὴν Ἀποκαλυψίν*, primum Græce prodiit ad calcem Oecumenii, Veronæ 1532. fol. Latine vertit Jo. Hentenius Paris. 1547. 8. & post Hentenium *Maximus Florentinus*, Monachus Casinensis Basil. 1554. 1581. 8. & in Bibliothecis Patrum ut Lugdunensi T. IX. Atque Græce & Latine cum Hentenii versione Fed. Morellus recudi curavit ad calcem Oecumenii Paris. 1631. fol. in Græcis sola Veronensi editione usus, neque interpreti emendando adhibita industria, cujus nonnullas hallucinationes castigaverat Jac. Billius in observationibus sacris, quemadmodum Græca ex MS. Bibl. Regiæ Paris. emendatiora dari posse notavit Rich. Simon lib. 3. Hist. Criticæ N. T. pag. 468. Plurima ex Andrea Arethas repetiit, & eosdem etiam citat scriptores, ac præterea Clementem Alex. pag. 911. edit. Veronens. Dionysium Areopagitam pag. 912. 922. 996. Eusebium ἐν τῷ χρονοκῶ αὐτῷ βιβλίῳ pag. 888. ἐν τῷ ὁμοίῳ κεφαλαιῷ 29 λόγῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ιστορίας pag. 920. Gregorium Naz. ἐν τῷ 29ῳ τῆς λόγῳ pag. 907. Hippolytum de Antichristo pag. 956. Arii & Macedonii mentio p. 948. Nestorianorum & Eutychianistarum pag. 904. De Nicolaitis p. 898. De regnorum successione p. 971.

XXI. Veterum exemplo recenti ætate Viri docti Catenas hujusmodi expositionum S. Scripturæ sive ex antiquis Ecclesiæ doctoribus, sive ex recentiorum commentariis composuere, uti ex antiquis quidem præter Lipomannum, Corderium, Ghisleriumque de quibus jam supra memoravi, *Franciscus Haran*, Ultrajectinus, Canonicus Lovaniensis in Bibliis vulgatæ editionis cum scholiis sive expositionibus præcorum Patrum Antwerp. 1630. fol. atque ante annos non ita multos *Johannes Gregorius* Archidiaconus Glocestriensis in N. Testamento cum scholiis Græcis & Græcis scriptoribus tam Ecclesiasticis quam extraneis, quod post auctoris fata cum Variis Lect. & Locis parallelis in lucem dedit Jo. Ernestus Grabe, Oxoniæ 1703. fol. Ex recentibus commentariis *Augustinus Marloratus*, Theologus Reformatus Gallus in expositione Ecclesiastica ad Genesis, Psalmos & Cantica utriusque Testamenti. F. saiam & in Novum Test. quæ pluribus voluminibus sæpius Genevæ ac Morgii in lucem edita est in fol. Maxime vero *Matthæus Polus* Londinæ, in præclara illa synopsi Criticorum aliorumque præstantissimorum S. Scripturæ interpretum & Commentatorum in libros Canonicos utriusque Testamenti, quæ post primam editionem Londinensem A. 1676. quinque ampla volumina in folio, complexa, non Amstelodami modo semel sed Francofurti jam bis in folio & minori typorum charactere semel in quarto recusa prodiit. Per Criticos notum est intelligi ab eo opus insignis Criticorum sacrorum sive Commentariorum selectorum in sacram scripturam, quod Jo. Pearsonii Episcopi postea Cestriensis auspiciis Londini A. 1660. novem in fol. voluminibus lucem vidit, & postea non sine auctario Amstelodami, atque hinc cum duorum Voluminum accessione Francofurti recusum est. Simili studio, licet non æque laudato successu celebriores Romanæ Ecclesiæ commentarios congescit *Johannes de La Haye* in Bibliis magnis Paris. 1643. fol. (quinque Volum.) *maximis* ibid. 1660. undeviginti Voluminibus.

FINIS.

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 06304 1308

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

0.8 Fabrics
13 Billerbeck
7/8 Marco

17 40 5667

from Lee Smith
201 Charlton Ave

1

